HÜMEYRA

AŞİYAN

DİVANE

DOKUZ

Aşiyan - Divane
Hümeyra

© 2022, Bu kitabın tüm yayın hakları
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Hümeyra

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Kemal Tokgöz
Sayfa Tasarımı Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

1. Baskı Aralık 2021, İstanbul
2. Baskı Ocak 2022, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-625-7642-65-1

BASKI VE CİLT

Melisa Matbaacılık Yayıncılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Çiftehavuzlar Yolu Acar San. Sit. No: 4
Davutpaşa, Zeytinburnu/İstanbul
0212 501 97 57
Matbaa Sertifika No: 45099

DOKUZ YAYINCILIK

Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/2 Örme İş Merkezi, Zeytinburnu / İstanbul
0212 640 00 35

HÜMEYRA

AŞİYAN

DİVANE

En başından en sonuna kadar emekleri
en az benim kadar olan kıymetlilerim;
Sibel Akcan ve Sinem Gürses'e ithafen...

Desteklerini hiç esirgemeyen, hep elimden tutan dostlarıma;

Bübü'ye (Büşra), Serpil'e...

Canan'a, Emine'ye...

Hüma'ya, Nupi'ye...

Neslihan'a, Gülsüm'e...

Rabia'ya, Kivo'ya...

Nora'ya, Besre'ye...

Nurselin'e, Saadet'e...

Mehsa'ya (Hatice Aykut), Esra Çetinkaya'ya...

Marco'ya , Yağmur'a...

Hazan'a, Fatma'ya...

Çalıkuşu'na (Eda Nur Karavaş), Gülsemin'e...

Sevgi'ye, Eda Aksoy'a...

Sena'ya, Müberra'ya...

Şeyma'ya, Ceren'e...

Esma'ya...

Gonca Çakır'a...

Ve bu yolda bana eşlik ettiğin için ..... sana.

Minnet ve çokça sevgiyle...

Sen ol da, ister yar ol, ister yara;
Lütfun da başım üstüne, kahrın da.
Şems-i Tebrîzî

1. BÖLÜM
SIRLAR

Abim tam karşımda ve ben Savaş'ın kıyafetleriyle dururken ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Elim duvara dayandı ve zar zor nefes aldım. Göz gözeydik. Savaş bana bakıp tekrar abime döndüğünde, "Levent," demişti ki abim hayal kırıklığı barındıran gözleri, iması ve sesiyle, "Üzerini giyin gel, Gülfem," dedi. "Ondan sonra konuşacağız." Birkaç saniye afalladım ama sabırsızca, "Hadi," deyince koşar adım yukarı çıktım. Ellerim titriyordu, üzerimi hızlıca nasıl değiştirdim bilemedim. Aklım aşağıda hiçbir şeye zerre odaklanamazken telefonuma hızlıca düşen bildirimlerle yatağın diğer tarafına yöneldim. Efsun defalarca kez aramış, ulaşamamış ve mesaj atıp durmuştu.

Efsun: *Gülfem, abin bir anda gelince ve seni sorunca ben nasıl toparlayacağımı bilemedim.*

Efsun: *Sonra çok sıkıştırınca da yalan söylediğimi anladı ve her şeyi anlatmak zorunda kaldım.*

Efsun: *Gülfem çok özür dilerim. Umarım bana çok kızmamışsındır.*

Efsun: *Haber ver bana mutlaka. Tekrar çok özür dilerim.*

Mesajları cevaplamayı bırakıp telefonu çantama attıktan sonra aşağıya indim. Zira ikisini baş başa bırakmak pek de akıl kârı bir durum değildi. Aşağıya inip kimseyi göremeyince aklım çıkacak gibi oldu ve açık olan kapıya doğru fırladım. Abimi kendi ara-

basına yaslanmış, Savaş'ı da hemen karşısında sabırsız bir şekilde dururken gördüm. Abim muhtemelen evin içine girmek istememişti ve ikisinin arasında ölüm sessizliği hâkimdi. Abim ona bakmazken Savaş gözlerini abimin üzerinden ayırmıyordu.

Kalbim boğazımda atar sandım ama olmadı. Korkmadım. Kendimi kötü de hissetmedim. Sadece bu yükten kurtulup Savaş'la engelsiz bir birliktelik istedim. Gizlilik hissinin üzerimde yarattığı baskıyı ve bu histen kurtulunca yaşayacağım rahatlığı hissettim. Kendimden emindim, Savaş'tan emindim, bizden emindim. Artık ne olacaksa olsun istedim ve onlara doğru ilerledim. Bakışları hemen beni buldu, abim oturduğu yerde dikleşti. Tam aralarında durduğumda ve birkaç saniye sessizlik olunca, "Kim başlayacak?" diye sordu abim sakince. "Bekliyorum."

"Bence her şey gayet açık," dedi Savaş resmî bir dille. Gram duygu içermiyordu ses tonu. Buz gibi soğuktu, titremedi bile.

Abimin burnundan çıkan soluğa alayla karışık bir gülme hâkim olunca, Savaş ona karşı sarsılmaz ve ciddi bir ifade takındı.

"Komutanımız yine ben her şeyi yaparım, bilirim, kimse hesap soramaz havalarında," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Sakin ol abi ya. Konuşuyoruz şurada."

Abim o kadar tuhaf bir hâle bürünmüştü ki az önce gerilmeyen ben büyük bir strese sürüklenmiştim. "Ev tutmuşsunuz," dedi abim bana bakarak. "Yetmemiş, yerleşmişsiniz."

Ben öylece yutkunarak kaldım. Savaş ağzını açacakken, "Sürpriz yapmak istemiş," dedim bir anda lafa atılarak. "Savaş bana ciddi olduğunu göstermek için bir ev almış ve bana sürpriz yapmış. Yemin ederim düşündüğün gibi değil abi..." dedim kendimi açıklama çabasına girerek. "Burada kıyafetim olmayınca Savaş'ın kıyafetlerinden giydim. Hepsi bu kadardan ibaret, gerçekten..."

"Öyle olsun istiyorum, Gülfem," dedi abim kısa bir sessizliğin ve bakışmanın ortasında. İnanmamıştı sanırım ama inanmış gibi

yapmak istiyordu. Aksi hâlde Savaş ve beni öyle düşünmek, onun için kabul edilebilir bir durum değildi sanırım.

"Ne zamandır berabersiniz?" diye sordu tekrar aynı sakinlikle.

"Üç ay," dedi Savaş beklemeden. Sakin ama o kadar soğuk bir konuşmaydı ki...

"Üç ay mı?" derken kaşları havalandı abimin. "Üç aydır hepimizi ayakta mı uyutuyordunuz?"

Savaş kollarını göğsünün üzerinde bağladı ve "Biz kimseyi uyutmadık," dedi. "Her şey açıkça ortadaydı. Siz görmek istemediniz."

Abim yere baktı ve gülerek kafa salladı. "Bunun arkasına mı saklanıyorsun, Savaş? Siz görmediniz ne demek? Cidden komiksin bugün. Neden gelip söylemedin? Adamlıktan bahsedersin sen hep. Evime gizli gizli girip kardeşimle olduğunu saklamışsın. Bu mu senin deyiminle adamlık? Böyle mi adam olunuyor? Çok övünüp durduğun o adamlıkta böyle kurallar var mı, merak ettim doğrusu. Yoksa sen baştan kurallar mı yazdın kendine uygun. Söylesene!" dedi tek kaşını kaldırarak. "Neden söylemedin?"

Ellerim terlemeye başladı. Savaş'ın belki de kendini en kötü hissettiği soru bu olacaktı. Ben istememiştim söylememesini. Bunun cevabını ona bırakamazdım. Buradan yüklenemezdi. Tam ağzımı açacakken Savaş benden önce konuştu.

"Doğru zaman olmadığını düşündüm," dedi. İlk defa onun yalan söylediğine şahit oldum. Benim içindi. Benim için kendi doğrularını yok saymış, yalan söylemişti. Ben düşünmüştüm ama o kendi üstüne almıştı. Beni topun ucundan alıp tüm sorumluluğu kendi üstüne aldı. Öylece bakakaldım.

Abim sessizce sinir bozucu bir şekilde ikimize bakarken Savaş daha fazla dayanamayıp sesini yükselterek, "Yeter!" dedi. "Şu tavrını sürdürmeyi kes!" derken elini abime doğru uzattı. "Sor ne soracaksan. Ne öğrenmek istiyorsan sor. Kızın üzerinde psikolojik

baskı yaratma. Bir suçlu arıyorsan kendine, benim o. Ben girdim onun aklına. Gülfem beni fark etmemişti bile."

"Kahramanlık yapma bana," dedi abim gözlerini kısıp kafasını öne doğru uzatarak. "Kimseye psikolojik baskı falan yaptığım yok. *Eve yürü Gülfem, cezalısın bu adamla konuşmayacaksın,* diyecek bir adam mıyım sence ben?"

Savaş sinirle dudaklarını dişlerken sıkıntıyla soluyup saçlarını karıştırdı. Ne yapacağını bilmez bir hâlde gibiydi. "Tamam, vur," dedi ellerini iki yana açarak. "Vur bana! Elimi bile kaldırmayacağım, vur. Ne istiyorsan yap. Nasıl rahat edeceksen, içini nasıl dökeceksen yap. Hadi vur bana!"

Kararlılıkla ellerini iki yana açmışken heybetli vücudu iyice gözler önüne serildi. Vur derken bile o kadar yıkılmaz duruyordu ki.

"Ne vurması ya?" dedi abim kaşlarını çatıp ayaklanarak "Ben sana vurunca çözülecek mi her şey?"

Savaş'a doğru yaklaşırken korkuyla, "Abi," diyerek ellerimi göğsüne koydum.

"Sakin ol," dedi bana bakıp kenara çekerek. "Konuşuyoruz, bir şey yok."

Savaş'ın kesik kesik solumalarını işitiyordum.

"Çözülecek bir durum yok," dediğinde oldukça netti Savaş. "Ben Gülfem'i seviyorum. O da beni seviyor. Bu değişmez, Levo." Elini abime doğru uzatıp parmağıyla yeri göstererek vurguladı ve tek kaşı havaya kalktı. "Bu konunun çözülecek bir yanı yok," dedi tekrar vurgulayarak. "Ben Gülfem'i bırakmam! Sen ister onay ver ister verme. Sen beni ister sil ister kardeşimdir de yanında kalayım. Seninle benim aramdaki mesele sen nasıl istersen öyle şekillensin ama Gülfem ve benim aramdaki ilişkiye kimseyi sokmam. Ben Gülfem'i seviyorum." Öyle dolu dolu söyledi ki bunu, sevgisinin arkasında dimdik durdu.

Öylece kalmış onları izliyordum. Dilimi yutmuş gibi. Onların da karışmamı istediğini hiç sanmıyordum zaten.

"Seviyor musun?" dedi abim kahkaha atıp bir iki adım gerileyerek. "Ulan seni tanımıyor muyum ben? Ne sevmesi oğlum? Senin sevmelerinin nasıl olduğunu bilmiyor muyum lan ben!" diyerek tekrar Savaş'a doğru adımladı. "Senin ilişkilerinin hangisi normaldi Savaş?" diye sorduğunda Savaş'ın birkaç saniye bana bakıp beni kontrol ettiğini gördüm. Kalbimi sıkıyorlar gibi hissettim.

"Ben hiçbir zaman onları sevdiğimi söylemedim," dedi Savaş kendinden emin bir şekilde dişlerini sıkarak. "Ben Gülfem'i köpek gibi seviyorum. Gülfem'le gerçek bir ilişki yaşıyorum ben. Bunu bozmana izin vermem." Kafasını tehditkâr bir şekilde salladı, yumruklarını sıkarken titrediğini görebiliyordum. "Seni de silmem ben, Levo," dedi işaret parmağını abime doğru uzatarak. "Kardeşimsin lan sen benim!" derken dolu dolu söyledi bunu. "Ne Gülfem'den vazgeçerim ne seni silerim," dedi oldukça net bir ifadeyle. Başını öne doğru atarak abime biraz daha yaklaştı. "He dersen ki benimle muhatap olma, olmam. Yüzüme bakma de, bakmam. Selam verme de, vermem ama sen benim kardeşimsin. İnsan kardeşine kırılır, küser ama ondan geçmez. Sen bana sırtını mı döneceksin? Dön. Bu zamana kadar yanında durduysam bundan sonra da arkanda dururum ama ben senden de geçmem! Sok bunu kafana."

Savaş'ın bu hâli karşısında paramparça oldum. Benim ile kardeşim dediği adam arasında kalmıştı ama abim, Savaş'ın onun için söylediklerini bile duymayarak direkt benim üzerimden konuşmaya devam etti. Düşününce bu bile Savaş için oldukça kırıcıyken, abim daha da yaralamak ister gibiydi.

"Mutlu etmezsin, Savaş," dedi abim ona azıcık bile inanmayarak. "Sen değişmezsin, seni benden daha iyi kimse tanıyamaz. Sen değişmezsin, kırarsın, üzersin Gülfem'i. O senin gibi bir adamla olabilecek biri değil. Sen sorunlu herifin tekisin."

Savaş bana bakıp abime döndü ve yutkundu. Âdemelması o kadar yavaş hareket etti ki aynı anda benim boğazımda bir yumru oluştu. Abimin ona inanmayışına kırıldığını görebiliyordum gözlerinde. Her zaman her şekilde Savaş onun yanındayken, abim birazcık bile inanmadı Savaş'a, hislerine.

"Biliyorum, kırıyorum onu," dedi kendi kırılmışlıklarını yok sayarak. "Biliyorum, üzüyorum ama deniyorum," dedi tüm yükü kendi sırtlanarak. "Onun için deniyorum," derken kendini ispat etmek ister gibiydi. "Değişmeye çalışıyorum. Onun için yapıyorum. Onu mutlu etmek için her şeyi deniyorum, çabalıyorum," dedi ardı ardına sıralarken kelimeleri.

Evet, çabalıyordu ve Savaş'ın kendini böyle açıklamaya çalışıyor oluşu neden benim canımı yakıyordu?

"O benden gitmesin diye her şeyi deniyorum, Levo," dedi yükünü daha da ağırlaştırarak. "Yemin ederim deniyorum." Nefesim kesiliyor sandım. "Seviyorum," dedi daha da yükselerek. "Allah belamı versin ki çok seviyorum oğlum. İlk defa seviyorum lan ben! Bir kadına ilk defa böyle tutuldum ben ve o kadın beni seviyor, anlıyor musun sen bunu?" dedi kafa sallayarak. "Anlıyor musun cidden? Anlıyorsan eğer, kim çıkarsa çıksın önüme beni yolumdan döndüremez bilmen lazım. Yoluma çıkma Levent. O yolu ikiye böldürme bana."

"Ben kimsenin yolunda değilim," dedi abim biraz daha sakinleşmiş bir şekilde. "Görüşmenize engel olacak değilim. Onaylıyor muyum, asla," derken kalbim binbir parçaya bölündü. "Onay da almadınız zaten ama ben yine de söyleyeyim dedim. Görüşün," derken gülümsedi ama öyle mutluluk barındıran bir gülümseme değildi bu. "Görüşeceksiniz zaten," dedi aynı tonda konuşmaya devam ederek. "Bunu gizli gizli yapmanıza gerek yok. Sen Müge'ye engeller koyuyorsun ama seni takıyor mu Savaş?" diye sordu. Cevap beklemeden devam etti. "Ben Gülfem'e engeller koymuyorum ama bana haber verme gereği bile duymuyor. Yani öyle

ya da böyle bu kadınlar sürekli bildiklerini okuyorlar. O yüzden beni dert edip gizli gizli bir şeyler yapmayın."

Abim arabasına doğru adımlarken, "Gidelim Gülfem," dedi.

Top ilk defa bana döndü. Savaş'a baktım. Evet, bir savaştan çıkmış gibiydik ama ne galibiyet vardı ne mağlubiyet. Abimin gidelim demesiyle gözleri beni bulduğunda birkaç saniye sessiz kaldık, ben onun kırılan yerlerini sarmak istedim. Her şeyi tek başına sırtlamıştı. Bana hiçbir şey bırakmadan hepsini tek tek kendi üstüne almıştı.

Abim ben hareket etmeyince arkasını döndü. "Tam tahmin ettiğim gibi," dedi gülerek.

İkimiz aynı anda abime baktık.

"İzin mi almaya başladın, Gülfem?" diye sordu bize doğru adımlayarak.

"Ha-hayır tabii ki..." diye mırıldandım. "Ben dalmışım öyle."

"İzin var mı bilader?" dedi abim dalga geçer gibi. "Kız kardeşimi götürmek istiyorum ama sana sormadım."

Savaş cevap vermeyip gözlerini abimin yüzünde dolandırırken abim daha da sinir etmek ister gibi konuşmasına devam edecekti ki bir anda söze girdim.

"Biliyorum, beni düşünüyorsun," dedim abime dönerek. "İnan anlıyorum seni, yanımda durduğun için de çok mutluyum ama hiçbir şey senin düşündüğün gibi değil," dedim. Savaş arkamda kalmıştı fakat biliyordum ki dikkatle dinlemeye başladı beni ikisi de. "Savaş'ın eski ilişkileri umurumda bile değil. Nasıl bir adam olduğunu Eylül'de gayet iyi gördüm ama biz öyle değiliz. Sen Savaş'ın sevgisine ister inan ister inanma ama ben inanıyorum. Ben yaşıyorum bu ilişkiyi ve ben gayet mutluyum. Madem bize engeller koymadığını söylüyorsun, ilişkimizi nasıl yaşadığımıza da karışma. Ben Savaş'ın değişmesini beklemiyorum ki. Evet, değişiyoruz. İkimiz de değişiyoruz, bir şekilde birbirimize ayak uy-

durmaya çalışıyoruz. Bu ilişki ikimizi de eskisinden daha farklı kişiliklere sokuyor. Böyle olmaz mı zaten? Olması gerektiği gibi, iki taraflı çabayla... Lütfen," dedim abime. "Ben sana senin ilişkinle ilgili hesap sormuyorsam sen de bana sorma."

Abim başını iki yana sallayarak hiçbir şey demeden arabaya doğru ilerlerken Savaş'a döndüm. Gözlerindeki parıltı şu an her şeye değerdi. Her şeyin açığa çıkmasının rahatlığıyla karşımdaki koca adama sarıldım. Ufak bir afallamadan sonra elini sırtımda hissettim.

"Sen az önce bizi mi savundun abine?" diye sordu inanamayarak.

"Ben de sen savundun az önce diye gördüm ama," dedim gülerek. "Sanırım ikimiz yine bir şeyleri beraber yapmışız."

Kokumu içine çekerken, "İyice bağımlı yap beni kendine, tamam mı?" dedi tekdüze bir sesle. "Sonra ben de seni ya kaybedersem korkusuyla kafayı yiyeyim."

Sıcacık bir tebessüm hâkim oldu yüzüme.

"Gidip biraz sakinleştireyim ben onu, olur mu?" dedim ses tonumu düzgün tutmaya çalışarak. "Kızgın şimdi bizden duymadı diye."

Aklı bende kalsın istemiyordum. Hele bu durumdayken...

"Düzelecek," dedi umut eder gibi. "Sakın canını sıkma."

"Düzelecek," diye karşılık verdim, ne kadar inandığımı bilmeden. Hemen ardından göğsünden yavaşça ayrıldım.

"Dikkat et kendine," dedim ona bakıp arabaya doğru ilerleyerek. Arabaya binip Savaş'a baktığımda zoraki bir gülümseme kondurdum suratıma beni iyi görmesi için. O da aynısını benim için yaptı arkamızdan bakarken. Abim o düz yolu arabayla geri geri çıkarken Savaş da arabanın ön tarafından bizim gittiğimiz yola doğru gelmişti. Tam olarak önümüzde durup öylece uzaktan bana

bakıyordu. Köşeyi dönene kadar bir an çekmedi gözlerini üstümden. Yolu dönüp kısa bir süre sessiz kalınca abim bozdu sessizliği.

"Bana söylemeni beklerdim," dedi haklı bir isyanla. Bağırıp çağırmadı, sakinliğini korudu ama kelimelerinde, tınısında büyük bir hayal kırıklığı mevcuttu.

"Söyleyemedim," dedim ince bir sesle yüzüne bakmadan. "Ama söyleyecektik," diye heyecanla ona döndüm gözlerim parıldayarak. "Önce sana söyleyecektik." Belki buradan kurtarabilirdim.

"Ne zaman?" derken pek de benimkiler kadar parıldayan gözlere sahip değildi. "Evlenirken falan mı? Ben gerçekten sana inanamıyorum Gülfem, gerçekten."

Başını iki yana sallayarak konuşmaya devam etti. "Ben hiçbir zaman seni kısıtlayan bir abi olmadım ki. Diğer sevgililerinden de haberim vardı. Ne zaman sana karıştım? Kendim yaparken sana ne zaman sınırlar çektim?"

Kıyaslama yaptı. Hem de en doğru yerden. Abim hiçbir zaman öyle bir adam olmamıştı.

"Aynı şey değildi..." dedim zar zor yutkunarak. "Beni anlaman gerek. Biz Savaşlarla çok yakındık. Siz arkadaştınız. Bu benim öyle kolayca söyleyebileceğim bir şey değildi. Aranız bozulsun istemedim."

Söylediklerimi duyup duymadığına bile emin değildim. Çünkü genel olarak kendi söyleyeceklerine odaklanmış, dolup taşmış gibi konuşmaya devam etti.

"Beni en çok şaşırtan ne oldu biliyor musun?" diye sordu gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığıyla. "Savaş gibi bir adamı tercih ediyor olman. Sen ve Savaş o kadar farklısınız ki Gülfem. Herifin doğru düzgün sosyal hayatı bile yok. Evet, aile dostumuz; evet, arkadaşım. Allah'ın belası herifi çok da seviyorum ama sen ve Savaş olmazsınız," dedi vurgulayarak. "Bu bizim aramızdaki bağlarla ilgili bir mesele değil. Arkadaşlık, dostluk umurumda bile değil. Benim için mesele sensin. Olmaz Gülfem," dedi tekrar ses tonunu

kısarak. Başını kenara yatırdı ve ilk defa bana yalvardı. "Ne olur," dedi çaresizce. "Yapma. Kendine yazık etme. Siz olmazsınız!"

İlk defa kendi dışında bir konuda bana yalvarmıştı. Benim için bana yalvarmıştı. Abimle hiç böyle olacağımızı düşünmezdim. Bana bu kadar bağlı olduğunu da bilmezdim. Şu an kendiyle ilgili hiçbir çıkarı olmadan benim için kuruyordu cümlelerini. Uzun zaman sonra ilk defa kardeşlik bağlarımızı bu kadar güçlü hissettim.

"Abi..." dedim güçlükle çıkan sesimle. Boğazımdaki o yumru geçmemiş, konuşmamı zorlaştırıyor, canımı acıtıyordu. "Savaştan bahsediyorsun, farkında mısın?" dedim kendimi toparlamaya çalışarak. "Bizim aramızdakileri geç, o senin her durumda yanında destek olmuşken sana, senin Savaş için kurduğun cümleler beni hayrete düşürüyor şu an. Ne demek sosyal hayatı yok? O bir asker. Senin benim gibi olmasını bekleyemezsin ki."

"Evet," dedi abim başını sallayarak. "Evet, o bir asker Gülfem. Çok doğru söylüyorsun. Evet, onun sosyal hayatı yok," diyerek konuşmasını sürdürdü abim. "Sorun onunki değil. Sorun şu ki senin sosyal hayatın var. Bir düşünsene," dedi gözlerini kısıp arabayı sürmeye devam ederek. "Girdiğin her ortamda genellikle yalnız kalacaksın. Arkadaşların eşli buluşmalar yapacak, sen tek olacaksın. Hastalandın mı ben götüreceğim seni hastaneye ya da belki kendin gideceksin. Savaş'ın bundan haberi olmadan belki de geçip gidecek o hastalık ama o hastalık sürecinde beklediğin ilgiyi veremeyecek sana. Çünkü adam ortada olmayacak. Yalnız atlatacaksın. Efsane bir film var sinemada, Gülfem. Biz gideceğiz. Efsun, ben, Müge, Kaan. Kaan çok rahat gelecek bizimle ama sen tek kalacaksın. Biz sarmaş dolaş o filmi izleyeceğiz, sen orada buruk buruk oturacaksın. Bir de şey kısmı var tabii..." dedi bana dönerek. "Sen o ortamlara yalnız gireceksin ama girdiğin hiçbir ortamdan da keyif almayacaksın. Senin o sosyal hayatın var ya işte, o yok olacak. Aklın hep Savaş'ta olacak ve sen yavaş yavaş içine kapanacaksın. Bir bakmışsın, kimse kalmamış etrafında."

Bana inanmadığı konular ayrı, Savaş'a inanmadıkları ayrıydı. İkimize de güvenmiyordu. Çenem titredi, gözlerim dolmaya başladı ama o bana bakmadan hâlâ yola odaklanarak konuşmasını sürdürdü.

"Evet o bir asker, başarılı ve üst düzey, efsane bir asker. O adama benim o konuda güvenim tam bak. Korur seni. Bayağı bayağı korur hem de. O adam herkesi korur, kendine ne olmuş bakmaz bile ama o kadar. Ben onu bir asker olarak değerlendirmiyorum şu an. Ben kardeşimin yanında olabilecek bir adam olarak görmediğim noktaları sayıyorum. Seni senin istediğin gibi, hak ettiğin gibi sevebilir mi bunu bilmiyorum. Sen böyle yetiştirmedin kendini. Böyle büyümedin. Bu adamın senin üzmesini istemiyorum. O yüzden..."

"Olmaz," diye sözünü kestim, gözyaşlarım sicim sicim akarken. Savaş'ı bırakmam için bana cümleler sıralasın istemiyordum. "Bunları ben de defalarca kez düşündüm. Savaş da söyledi. Kaç kez anlattı bunları bana ama ben seviyorum onu," dedim sona doğru kısılan sesimle abime itirafta bulunarak. "Seviyorum ben o adamı," diye tekrar ederken daha güçlü söyledim. İnansın istedim. "Ne olursa olsun seviyorum," dedim gözyaşlarım hızla yanaklarımdan kıyafetlerimin üzerine düşerken. "O senin düşündüğün gibi biri değil. Beni seviyor gerçekten, bunu hissetmesem bir dakika durmam. Evet, çok kavga ediyoruz, anlaşamadığımız çok nokta var ama o öyle bir şey yapıyor, öyle bir şey diyor ki geçiyor hepsi. Diğerleri gibi değil. Böyle güçlü duyguları ben hiç hissetmedim. Anlıyorum seni, yemin ederim," dedim koluna dokunarak. "Beni düşündüğünü biliyorum ama olmaz," derken başımı iki yana salladım. "Ben vazgeçmek istemiyorum ondan."

Abim dudaklarını ısırıp yola devam ederken oldukça yumuşak bir dil seçip gözlerimin içine baktı. "Vazgeç demiyorum, demeyeceğim. Madem seviyorsun, dilerim dediğin gibi olur da ben yanılırım ve sen pişman olmazsın. Hep sen ne istediysen o oldu, yine öyle olacak."

"Yapma o zaman böyle," dedim başımı kenara yatırıp küçük bir çocuk gibi. Gözyaşlarım dudaklarımı ıslattı. "Lütfen..." diye mırıldandım. "Böyle bir şey demiyorum ama benden uzak olun der gibi durma."

Gülümseyip gözyaşlarımı eliyle silerken öyle şefkatli dokundu ki. "Ağlama artık," dedi rahatlatmak ister gibi. "Kimseden uzak duracak değilim. Kardeşlerimden hele asla. Sadece bir anda duydum, asla tahmin etmeyeceğim bir şeydi ve sarsıldım. İnsan Savaş gibi bir adamı bir anda damat olarak kabul edemiyor tahmin edersin ki."

Sözleri bir miktar içimi rahatlatırken o beni daha da güldürmek ister gibi Savaş üzerinden yürüdü. "Adam Allah belanı versin diye diye galiba kendini temelli kakaladı hayatıma," dediğinde gözyaşlarımın içine karışmış bir gülümseme hâkim oldu yüzüme ve "Abi..." diye mırıldandım küçük bir kız çocuğu gibi.

Kolunun altına çekti beni ve saçlarımın arasına bir öpücük bırakırken abimle biraz daha yakınlaşmışız gibi hissettim. Bana verdiği değeri, ondaki yerimi bir kez daha anladım. "Seni eve mi bırakayım?" diye sorduğunda olumsuz anlamda başımı sallayarak göğsünden kalktım.

"Kursa gideceğim. Direkt oraya geçsem iyi olur."

"Tamam," derken yumuşak bir dil seçti, göz kırptı ve sürmeye devam etti.

Telefonumu çantamdan çıkarıp Savaş'a haber verecekken bir sürü bildirimle karşılaştım.

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Ne yaptınız abinle?*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Canını sıkmadı değil mi?*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Gitmeseydin keşke onunla. Of, çıldıracağım. Dolduruyor şu an seni, değil mi? Beni bırakman için bir şeyler anlatıp duruyor.*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Cevap ver yavrum, kafayı yiyeceğim.*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *O akıllarını kendine saklasın Levent. Onun anlattığı gibi değil hiçbir şey. Ben seni gerçekten seviyorum Gülfem.*

4 cevapsız arama: Savaş

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Oha, bu ne?*

İletildi.

Okundu.

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Aşkım, 15 dakika oldu mu yanından ayrılalı? Yağdırmışsın telefona.*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Arkanızdayım.*

Gözlerime inanamayıp arkama baktığımda Savaş'ı gördüm. Resmen şu an arkamızdaydı.

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Sen delirdin mi?*

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Konuşuyorduk, sessizdeydi, duymadım. Hemen peşimize mi takıldın?*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Seni ikna eder diye aklım çıktı. Malum ben yokken hemen her şeye inanma gibi bir huyun var.*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Olmaz Gülfem. Tamam mı? Bu kadar, buraya kadar gelmişken olmaz başka bir ihtimal.*

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Öyle bir ihtimal olmadığını gayet belli ettim yanındayken diye düşünüyordum ama sen anlayamamışsın sanırım. Konuştuk abimle. Tam anlamıyla düzelmese de bir miktar yumuşadı. Bu peşime takılma olayına bozuldum ama bil.*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Konu sen, özellikle seni kaybetme ihtimali olunca hiçbir şey umurumda olmuyor. Abin madem yumuşadı, neden mahalleye götürmüyor seni? Bu yol evin yolu değil.*

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Kursa bırakacak beni.*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Kafayı mı yedin sen ya! Ne kursu?*

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Kurs işte Savaş. Senin bulduğun, hani resim yaptığımız kurs.*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *O kadar renksiz bir hayatımız var ki inan şöyle bir günde bir o eksikti... Senin ağrın falan yok mu? Neden eve gitmiyorsun?*

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Hayır, yok. Hasta gibi niye evde yatayım? Bir şey olursa giderim. Zaten canım sıkkın, bana da iyi gelir.*

Dikiz aynasından kontrol ettiğimde Savaş'ın onaylamış gibi yol ayrımından döndüğünü gördüm.

Gönderen: *Gülfem*

Mesaj: *Sen karargâha mı?*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Evet. Geç kaldım zaten, telefon geldi. Dikkat et, yavrum. Bir şey olursa ara. Seni seviyorum.*

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Ben de seni seviyorum.*

Şövaleye yerleştirdiğim tuvalde öncelikle kurşun kalemle çizim yapmaya başladım. Fazla bastırmadan, silik çizgiler hâlinde yavaşça ilerlerken kasıklarıma ara ara giren sancılar beni daldığım noktadan çekiyor, tekrar konsantre olmamı zorlaştırıyordu. Derin bir nefes alıp tekrar tuvale yönelmişken bir ses duydum.

"Pardon, siz..." dedi bir erkek sesi.

Kime söylendiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama merakla başımı kaldırarak kapıya doğru baktım ve gördüğüm adamla birlikte şok oldum. Bu eski resim kursu hocasıydı. Savaş'la ilk ve en büyük kavgamıza sebep olan.

Sırtına astığı koca çantayla bana doğru ilerlerken gülümsedi ve "Siz..." dedi tekrar. "Sizi bir yerden hatırlıyorum ben ama..." Gözlerini kıstı ve parmağını şaklattı. "Benim kursuma gelmiştiniz," dedi tekrar gülümseyip elini sallayarak. "Hatta sevgiliniz bir anda tutup çıkarmıştı sizi. Adınızı hatırlamıyorum ama o sizsiniz, değil mi?"

Titrek bir şekilde kafa salladım. "Se-Serkan Bey," dedim titreyen sesimle. "Siz-sizin ne işiniz var burada?" İçinde bulunduğum, tesadüf olduğunu umduğum ama kafamı kurcalayan durumla tüylerim ürperdi.

"Emel Hoca benim arkadaşım," dedi içerideki odada duran Emel hocayı işaret ederek. "Ortak bir proje için çalışıyorduk. Tam çıkacakken sizi gördüm. Dedim ben bir yerden tanıyorum onu. Bu arada isim neydi?" diye sorduğunda gözlerini kıstı.

"Gülfem," dedim titreyen bir ses ve hâlâ algılamakta güçlük çeken bir ruh hâliyle. Cidden tesadüf olma ihtimali var mıydı?

Adamı incelerken ne kadar dikkatli baktıysam artık dikkatini çekti sanırım. "Neden bu kadar gerildiğinizi anlamadım," dedi gülerek. "Canavar görmüş gibi bakıyorsunuz. Sevgiliniz de o gün böyle tepki vermişti. Hayır tipimi mi beğenmediniz, anlamadım. Ne sizi bu kadar geren? Geçerken gördüm, merak ettim baktım. Rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Yo-yok," dedim önüme gelen saçlarımı geri atarak. "Ben sadece sizi burada beklemiyordum, şaşırdım." Şüpheci bakışlarımı üzerinden çekmeden, "Kursunuzu kapattınız mı?" diye sordum sert bir tonda kaşlarımı çatarak. Sonra büründüğüm hâlin farkına varıp kendimi düzelttim. "Yani sevgilim sizinle görüşmek için gelmiş ama kapalıymış."

"Hayır, kapalı değil," derken oldukça emindi. "Haftada iki gün kapalı sadece. O güne denk gelmiştir belki sevgilinizin gelişi. Şu an aktif. Epey de yoğunuz. Kayıtlar çok iyi. Siz burayı tercih ettiniz sanırım." Samimiyetini göstermek için gülümsedi ve konuşmaya devam etti. "Emel çok iyi bir hocadır. Eminim sana çok yararı olacaktır."

Doğru mu söylüyordu? İkilemde kaldım.

Emel Hoca bizi görüp ilerlerken gülümsemesi oldukça genişti. "Gitmedin mi sen Serkan?" diye sordu gülerek.

"Şimdi gidiyordum," derken kadına döndü Serkan Hoca. "Gülfem bir kere bizim resim kursuna gelmişti de görünce selam vermek istedim."

"Öyle mi?" dedi Emel Hoca bana bakıp gülerek. "Gülfem oldukça yetenekli resim konusunda. Seviyor da. Böyle devam ederse kendisine özel bir teklifim olacak yakında."

Ne övgüleriyle ne teklifiyle ilgilenebiliyordum şu anda. Gözlerim sadece Serkan Hoca'ya kilitlenmişti ve aklımdan bir sürü şey geçerken sadece dinliyormuş numarası yapıyordum. "Siz ne zamandır tanışıyorsunuz?" diye sordum haddimeymiş gibi.

Emel Hoca dudak büküp Serkan Hocaya döndü ve "Bir sene falan olması lazım, değil mi?" diye sordu.

Serkan Hoca onay verdi kafa sallayarak. İçimde bir acaba kalsa da bu kursu bana Savaş bulmuştu. Eminim araştırmıştı. Emel Hoca'yla tanışmaları da benden epey öncesine dayanıyordu. Hangi tarafın ağır bastığına karar veremeden, "Neyse, ben gideyim," dedi Serkan Hoca. "Görüşürüz Gülfem."

Sahte bir tebessümle titreyerek hafifçe kafa salladım. O da normal bir karşılaşmaymış gibi çekti gitti. Emel hoca tuvale bakıp, "Harikasın," derken yine sahte bir tebessümle tuvale odaklanmaya çalıştım. Bu tesadüfi bir karşılaşma olsa bile oldukça can sıkıcıydı. Savaş'a söylesem, gerçekten tesadüfse Savaş buna inanmadan kafasında bir şeyler kurardı. Eğer söylemezsem ve bu adam buraya gelip gidecekse sık sık, Savaş'la mutlaka karşılaşırlardı ve bu sefer de bizim aramız bozulurdu. Ne yapacağımı bilmez hâlde oflarken tekrar bir kapı tıkırtısıyla anında kapıya döndüm.

Elindeki poşetle sınıftaki herkese göz gezdiren bir adam, "Gülfem Çetin?" diye seslendi.

"Evet," dedim sandalyemi çevirip ayaklanacak gibi olarak.

"Siparişiniz, efendim," diyerek elindeki poşeti uzattığında, "Anlamadım," diyerek afalladım. Poşet oldukça sıcaktı. "Ben sipariş vermedim ki," dedim emin bir şekilde.

Adam kontrol etmek için elindeki kâğıda baktığında, "Yarım saat önce sipariş girilmiş, ödemesi de yapılmış," dedi.

"İyi ama..." diyerek kaldım, adam poşeti elime tutuştururken.

"Vallahi abla, adın soyadın tutuyor, adres doğru. Parası da ödenmiş, ben ne yapayım şimdi? Alıp geri götüremem ki. Hadi afiyet olsun sana." Arkasını dönüp gittiğinde elimdeki poşete öylece bakakaldım. Ardından telefonuma bir mesaj düştü.

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Yemeğin geldi mi?*

Suratımda aptalca bir tebessüm oluştu. Bugün ilk kez böyle içten güldüm.

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Geldi ama bu da nereden çıktı şimdi?*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Aslında sabah seni kahvaltıya götürmeyi düşünüyordum güzelim ama malum...*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Bir şey yemedin sabah. Eminim orada da yememişsindir. Seni alıp götürmek isterdim bir yere ama çok yoğunum. O gönderdiklerim bitecek. Stresten midene vuruyormuş sonra. Yemezsen bir şey, vurur tabii.*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Ayrıca ben sana kilo al derken sen iyice vermeye başladın. Senin olası bir fırtınada falan yerde kalma ihtimalin sıfır. Benim şimdi işim var. Abini kafana takma. O yemekleri bitir. Öpüyorum.*

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Sen gerçekten delisin.*

Yazıyor...

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Sen de bu deliye âşık olduğuna göre çok akıllı sayılmazsın.*

Tam telefonu cebime koyacakken aklıma gelen şeyle birkaç saniye duraksayarak hızla mesaj yazmaya başladım.

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Savaş, ben sana önemli bir şey diyeceğim.*

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Yani nasıl diyeceğimi de bilmiyorum ama...*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *?*

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Ya biz dün gece korunmadık ya... Eczaneden şey alır mısın? Âdet olacağım muhtemelen ama yine de riske atmak istemiyorum.*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Ne alayım yavrum?*

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Ertesi gün hapı... Gece aklımdaydı, sabah giderken alırız diyordum ama abim olayı çıkınca kaldı.*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Tamam, alırım gelirken.*

İtiraz etmedi. Rahat bir nefes vererek fırçayı elime aldım. Zaten değişken olan gündemimize bir de bebek ihtimali sokmak istemedim. Evlenmeden çocuk sahibi olmak, istediğim bir şey değildi zaten. Birkaç saat sonra kurs bitmiş, ben de bitmiştim. Ceketime sarmalanıp mahallede yürürken ayaklarımın daha da ağrıdığını hissettim. Onunla birlikte kasıklarımda da gitgide artan felaket bir ağrı vardı. Evet, bu kesinlikle regl ağrısıydı. Vücudumu oldukça iyi tanıyordum ve bu akşam kesinlikle regl olacaktım, biliyorum. Sokağın başına gelince abimin kaputunu açtığı arabayla uğraştığını gördüm. Hava kararmak üzereydi ve sinirli hareketlerle bir şeyleri çevirip duruyordu. Hızlanırken Savaş'ın benden önce abime doğru yaklaştığını gördüm ve adımlarımı koşar adıma çevirip çok kısa sürede onları duyacak kadar yakınlaştım.

"Ver," dedi Savaş, abimin elindekini almaya çalışarak. "Sen anlamazsın. Ben bakayım."

"İstemez," dedi abim soğuk soğuk.

"Ulan versene!" derken tekrar abime doğru hareketlenmişti ki abim kendini çekerek, "Ya bir gitsene ya!" diye bağırdı. "Git oğlum, git," dedi sonra bağırarak. Ellerini iki yana açtı ve daha da hiddetlendi. "Görünme bir süre bana ya! Git. Neyini anlamıyorsun bunun? Git." Tekrar başa dönmüştük işte, tekrar...

"Levo, bak benim canımı sıkma," dedi Savaş derin bir nefes alıp sakinliğini korumaya çalışarak. "Yardım edeyim dedim. Anladığın yok, iki saattir evirip çeviriyorsun. Ver yapayım işte."

Tekrar elini uzatmıştı ki Savaş, abim yine hiddetlendi ve bir iki adım geri çekildi. "Lan istemiyorum diyorum, niye anlamıyorsun sen? Ya gitsene bir başımdan!"

"Abi..." diyerek hızla adımladığımda soluk soluğa kalmıştım. Bir Savaş'a baktım, bir abime. "Yine mi?" diye sordum.

Abim sessiz kalıp tekrar arabaya dönerken, "Yine," dedi öfkeyle. "Bu herifi her gördüğümde yine..."

"Levo, çok uzatıyorsun," dedi Savaş yine de sakin kalmaya çalışarak. "Gereksiz uzatıyorsun konuyu. Yapma."

İkisi de birbirlerine öfkeyle bakarken aralarına girdim ama gözleri bir an olsun beni bulmadı ikisinin de. "Yeter Allah aşkına, ne kadar sürecek bu?" diye sordum titreyen sesimle.

İkisi de cevaplamadı. Müge kapıya çıkarken, "Ne oluyor?" diye sordu ve beni de görünce merakla yanımıza geldi. Bana *ne oldu* derecesine kafa sallarken gözleri kocaman açılmış, muhtemelen tahmin etmişti ve "Oha!" dedi ellerini ağzına kapatarak. "Öğrendi mi Levent abi?"

Abim hızla Müge'ye döndü ve kaşlarını çattı. "Sen biliyor muydun?"

Savaş artık dayanamamış, tüm gün sessiz kalmanın hırsıyla aniden patlamıştı. "Yürü lan!" dedi Savaş, abimi kolundan tutup bir iki adım uzağa çekerek. "Yürü gidiyoruz, ne derdin varsa çözeceğiz."

Abim hızlı bir hamleyle kolunu çekerken, "Senin sorunun bu," dedi. "Sen şiddetten başka bir şey bilmiyorsun. Konuşarak çözemezsin sen hiçbir şeyi."

Ben abimi, Müge Savaş'ı tutuyorduk. Bunun hiçbir etkisinin olmadığının bilincindeydik ama yine de tuttuk.

"Ulan bak..." dedi Savaş, Müge'nin tutmasını umursamadan. Dişlerini sıktı, çenesi gerildi. "Allah çarpsın seni şuraya yatırır evire çevire döverim. Sabahtan beri ne halt etmeye çalışıyoruz lan

biz! Konuştuk, yine aynı teraneyi çeviriyorsun akşam bana. Vur diyorum, şiddet meraklısısın diyorsun. Ne emmeye geliyorsun ne gömmeye Levo. Yeter. Derdin ne senin oğlum?"

"Yanımda kardeşime..." Abim sözünü tamamlayamadan Savaş çok yüksek bir tonda çıktı. Suratı kıpkırmızı kesildi.

"Sen demedin mi sabah gizli saklı yaşamayın diye? Ulan sen demedin mi?" dedi tekrar elini abime doğru savurarak. "Ben yolunuza çıkmam demedin mi? Ne lan bu tavrın o zaman? Sen benim ilişkime karışamazsın, Levo. Senin söylediğin gibi şekillenmem ben. Seni bu ilişkiye sokmam. Üzülüyor lan kız!" dedi elleri beni gösterirken. "Sabahtan beri ne hâlde, kim bilir. Güya kardeşini düşünüyorsun. Böyle mi lan senin düşünmen? Kız seviyorum diyor, beraberiz diyoruz. Tamam diyorsun. Akşamına tepkine bak. Kızın önünde benimle kavga çıkarıyorsun. Amacın ne oğlum senin? Ne istiyorsun sen ha, söyle bana açık açık. Derdin ne senin? Çözelim şu problemi ya."

Savaş, abime doğru yürürken aralarına geçtim. Bir elim abimin, bir elim Savaş'ın üstündeyken gözyaşlarım hızla akmaya başladı. Nasıl bitecekti bu iş?

"Benim bir derdim yok," dedi abim gözlerimin içine bakarak. Bu hâlim karşısında biraz daha yumuşarken, "Sadece bir süre seni görmek istemiyorum," dedi oldukça düşük bir tonda.

Savaş'ın hızla inip kalkan göğsüyle nefesi saçlarımın arasına karıştı. "Bu kadar mı?" dedi kesik kesik nefes alırken sakince.

"Evet," dedi abim aynı sakinlikte ve ben derin bir nefes aldım. "Bu kadar. Bir de üzersen, seni gerçekten döverim."

"Tamam," dedi Savaş bir anlaşma imzalar gibi büyük bir ciddiyetle.

"Tamam," diyerek karşılık verdi abim.

Az önce yükseklerde uçan sesler şimdi nasıl bir anda böyle oldu hiçbir şey anlamadım ama sanırım bu sefer gerçekten çöz-

müşlerdi problemlerini. Öyle umdum yani. Ellerim onların göğsünden inerken bu sefer başka bir ses yankılandı sokakta.

"Erkan kim?" diye bağırdı Kaan bize doğru öfkeyle adımlayarak. Büyük büyük adımlar atarken burnundan soluyordu.

Hepimizin şaşkın bakışları ona dönerken, "Buna ne oldu şimdi?" diye sordu abim, elini ona doğru uzatarak. Savaş öne doğru çıktı ve kazağının kollarını çekiştirdi.

"Zaten sinirliydim," dedi Savaş kendini bileyerek. "Kaan'dan çıkaracağım gibi duruyor. Ona da laf etmezsin herhâlde Levo? O seni bağlamaz çünkü," dedi.

"Bana ne?" diyerek omuz silkti abim. "Ne halt edersen et."

Müge'ye baktığımda o da hiçbir şey anlamamış gibiydi. Savaş dudaklarını dişlerken avını bekleyen avcılara benziyordu.

"Erkan kim?" dedi tekrar yanımıza geldiğinde Kaan, Müge'ye bakarak. "Bana mantıklı bir açıklama yapmazsa, şu an herkes şahit, Müge'den ayrılıyorum. Müge defteri burada kapandı."

Hepimiz ikinci bir şokla kalakalırken, bilenen Savaş kaşlarını çatarak, "Ha siktir!" dedi. "Bunu beklemiyordum."

Duyduklarım karşısında şok oldum. Hepimiz şok olduk daha doğrusu. Savaş kendi arabasına doğru yaslanırken kollarını birbirine doladı ve film izler gibi izlemeye başladı.

"Ne diyorsun sen?" dedi Müge şokla.

"Sen daha iyi bilirsin," dedi Kaan gülümseyerek. "Erkan diye birini İnstagram'dan eklemişsin. Son fotoğrafını da beğenmişsin. O da senin son fotoğrafına gülücük koymuş. Oh Müge, helal vallahi!"

Tam arkasını dönecekti ki abim kolunu tutup, "Saçmalama lan," dedi. "Kızı anlamadan dinlemeden..."

Kaan yetmemiş gibi tekrar Müge'ye döndü. "İnşallah Erkan, abinin sınavlarından geçip finali göremez. İnşallah Allah Erkan'ın belasını verir," dedi dolu dolu bir sesle.

"Aferin lan," dedi Savaş gülerek. "Oğlum şimdi gözüme girdin bak. Sen rahat ol koçum, o iş bende. Gözün arkada kalmasın. Seni savalım, gerisi zaten kolay."

"Savaş bir sus Allah aşkına," dedim arkamı dönerek. Herkes ayrı telden çalıyordu ama en keyfi yerinde olan kesinlikle Savaş'tı şu an.

"Arkadaş listende 450 kişi vardı, 451 olmuş. Tek tek baktım buldum. Ben de bizim okuldan Ezgi'yi ekledim. *Selam,* diye mesaj da attım. Zaten yakışıklı çocuğum biliyorsun, okuldaki kızlar bana hasta," derken eliyle saçlarını karıştırdı Kaan. "O da hemen karşılık verdi."

"Oğlum bir dur," dedi abim omuzlarından tutup sarsarak. "Sonra pişman olursun. Tepeden uçma." Ama Kaan'ın umurunda bile olmadı.

Müge'yi hiç takmıyormuş gibi gözüktüğü bir anda Müge atak yaptı ve "Allah belanı versin Kaan!" dedi tokat atarak.

Savaş'ın suratı keyifle kasılırken, "Of!" dedi içli içli. "Fena oturttu be."

"Bitti tamam mı, bitti!" diye bağırdı Müge. Sesi sokakta yankılandı. "O Erkan, Yeliz'in sevgilisiydi. Abisi şifresini aldı diye benim hesabımdan konuşmaya başladılar. O son fotoğrafta da yanımda Yeliz vardı. O yüzden gülücük attı ama sen bana sormadan, anlamadan, dinlemeden gittin birini buldun, öyle mi?"

Kaan duydukları karşısında öylece kalırken ilk şoku atlattı ve duyguları yerini yavaş yavaş pişmanlığa bıraktı. "Müge... ben..." dedi kısılan sesiyle. Müge ağlayarak eve doğru koşarken Kaan, "Müge..." diye bağırdı. Konu bir anda nereden nereye geldi anlayamadım. Ne lanet bir gündü böyle!

"Bağırma boşuna," dedi Savaş gülerek. "Öyle bir inat var ki onda... Sen bu işi unut artık."

Savaş'ın tavrı karşısında yalandan ağlamaya başlayan Kaan çaresizce, "Ne yapacağım ben ya?" diye sordu burnunu çekerek. "Of, Müge beni ölse affetmez."

"Tek dileğim," dedi Savaş sırıtarak. Sonra, "Oğlum, üzülme lan," diyerek omzuna vurdu. "Ölmek için Müge'den daha kolay seçenekler var." Kaan omzundaki eli ağlayarak silkelerken Savaş ısrarla geri koydu elini. "Oğlum harbi konuşuyorum lan," dedi Kaan'ı kendine çevirerek. "Ezgi midir nedir, onunla kur sen düzenini. Düğününüz benden, söz bak. Eminim Ezgi bizim Müge'den daha ılımlıdır. Biz evde zor katlanıyoruz Müge'ye," dedi kahkaha atarak. "Ağlama oğlum. Boş ver. Bulmuşsun yenisini."

"Bir git Savaş abi ya," dedi Kaan arkasını dönerek. Kendi derdim yetmez gibi onlara da üzüldüm. Kaan gerçekten ağlıyordu.

"Aynı performansı senden de bekliyorum Gül," dedi abim tekrar topu bize çevirerek. "Ayrılıyorum bu heriften diye bağırdığın gün aynı tepkiyi ben de Savaş'a vereceğim."

Savaş kahkaha atarak, "Hayal gücünün de bir sınırı olmalı," dedi. "O işleri geçeceksin sen."

Hiç değilse gülerek sokuyorlardı laflarını. Kaan'ın ağlayan hâli bir anda son bulup abime baktı. "Oha, sen biliyor musun bunları?"

"Lan!" dedi abim geri doğru adımlayıp kaşlarını çatarken. "Sen de mi biliyorsun?" Kaan başını sallarken "Vay amına koyayım!" dedi ondan beklenmeyen bir tepkiyle. "Bir aile büyükleriyle ben mi bilmiyordum?"

Hiç değilse bunu benden duysun istedim ve içime kaçmış bir sesle cevap verdim: "Saliha teyze de biliyor."

"Bir de babam," derken Savaş başını kaşıdı. Ali amca ne ara öğrenmişti? Bundan benim niye haberim yoktu? Kaçıncı şoka girdiğimi anlayamadım. Kaşlarımı çatıp Savaş'a bakarken, "Ne?" dedi. "Annem söylemiş, ben de yeni öğrendim. Bakma öyle bana." Ben artık bu hızlı değişen gündeme ayak uyduramıyordum. Resmen herkes tek tek bir anda öğrenmeye başlamıştı.

"Ulan bir enayi bizim aile mi?" diye sordu abim. "Erkek tarafı düğün dernek kurmuş neredeyse. Bizim haberimiz yok."

Konuyla alakasız olarak, "Müge," dedi Kaan aradan fırlayıp Savaşların eve bakarak.

Bu ortamda daha fazla kalamayacaktım. Pes edip elimi Kaan'ın omzuna atarak, "Gel," dedim ve eve doğru yöneldim. "Bağırma böyle sokak ortasında. Konuşur çözeriz bir şekilde ama kız haklı," dedim sitemle yürümeye devam ederek. "Yaptığın şey saçmalıktan başka bir şey değil. Sürünmeye hazır ol, Müge seni kolay kolay affetmez."

Kapının önünde kaldırımın kenarına oturmuştum. Yazdan kalma gibi bir akşam havası varken bu mevsimde, tadını çıkarmak istedim. Dizlerimi kendime doğru çekip parmak uçlarımda durdum ve kollarımı dizimin üstüne koyarak alnımı kazağıma dayadım. Ne zor bir gündü. Daha gece birlikte geçirdiğimiz vakti düşünemeden, hazmedemeden abimin olayıyla beklemediğim tepkiler almış, beklemediğim olaylar yaşamıştım. Bizim sorunumuzu atlatamadan Serkan, hemen peşinden Müge ve Kaan.

"Yavrum," dedi Savaş'ın sesi şaşkınlıkla. Başımı kaldırdığımda bana doğru adımladı ve kaşlarını çattı sorgulayarak. "İyi misin?" diye sordu elleri saçlarımı bulurken. "Ne işin var bu saatte sokakta?" Hemen yanıma kaldırıma oturduğunda bana bakmaya devam etti. "Abin yine canını mı sıktı?" diye sordu sıkıntıyla soluyarak. Daha ben cevap vermeden hemen kendi kendini dolduruşa getirmeye başladı. "Yine atıp tuttu değil mi?"

"Savaş," dedim bıkkınlıkla. Çenemi dizlerimdeki kollarıma koyup karşıya bakmaya devam ettim. "Kimsenin bir şey dediği yok. Çöp atmaya çıkmıştım, hava güzel olunca öyle oturdum biraz. Sen niye çıkmıştın?"

"Sigara içecektim," deyip paketini çıkardığında içinden bir tane dudaklarının arasına aldı, yaktı ve kollarını dizlerinin üzerinden ileri doğru uzattı. Onunla en son sanırım küçükken böyle

kaldırımda oturmuştuk. Yakın zaman içinde hafızamda böyle bir an yoktu başka.

"Zor bir gündü," dedim karşıya bakmaya devam ederek.

Tebessüm etti. "Cenabet de değildik ama..."

Gülümsedim.

"Sizinkiler yok mu?" diye sordu kafasını bana doğru çevirip bakarak.

Başımı iki yana sallarken omuzlarımdaki saçlar kollarımın üstüne düştü. "Yok. Amcamlara gittiler Kaan giderken. Babaannem gelecekmiş. Babaannem isteme olurken gelemedi ya, merak etmiş. Hazırlık yapacaktı yengemle annem."

Oldukça sakin bir konuşma geçiyordu aramızda. Bomboş sokak, karanlık hava, biz ikimiz kaldırım kenarında...

Elim yerdeki cam parçasıyla oynamaya başladığında o sigarasını içmeye devam etti beni izleyerek. "Yapma. Elini keseceksin," dedi baskın bir sesle ama daha dikkatli tutarak oynamaya devam ettim. Yüzüme baktı ve "Abinle hallettik problemi ama sen hâlâ keyifsizsin," dedi kollarımdaki saçlarımı sırtıma doğru atarak. "Ve bu benim canımı çok sıkıyor."

"Bir şey yok," derken başımı hafifçe ona doğru yatırdım. Gözlerindeki tedirginliği görebiliyordum. Sanırım etkilenmiş olmamdan endişeleniyordu. "Sadece..." dedim tekrar o camla oynamaya devam ederek. "Âdet oldum, bir sürü şey yaşadık bugün, yoruldum..."

Ben sözümü bitiremeden, "Oldun mu?" diye sordu. "Ben de diyordum bu belki hamile kalır, biz önümüzdeki ay basarız nikâhı."

"Savaş," dedim gülerek. "Böyle bir şey istemezdik tabii ki. Ayrıca ay sonu istemeye geliyorsunuz işte. Ne bu acele?"

Camla oynamaya devam edince aniden elimden alıp, "Oynama diyorum sana, değil mi?" deyip epey uzakta olan çöp kutusuna hiç ıskalamadan attı.

"Tam isabet," dedim gülerken. Yerden bir taş alıp gözümü kıstım ve ben de bir atış yaptım. Benimki de kutunun içine girdi ama kenara çarpıp düştü.

"Sen de fena sayılmazsın."

Gülerek başımı ona çevirdiğimde kollarımdan dökülen saçlarda gezindi gözleri hayranlıkla. Bana her bakışında içi gidiyormuş gibi bir hâli vardı ve ben bu hâline bayılıyordum. "Sensiz..." dedi erkeksi sesiyle. Elleri saçlarımın üzerinde dolandı. "Sensiz yemeyi, içmeyi, yatmayı istemiyorum ben artık." Parmak uçlarının tenimde bıraktığı his o kadar güzeldi ki gözlerimi kapatıp mayıştım. Saçlarımı okşamaya devam etti.

"Abimin güvensizlikleri bir tek sana değil. Benim de yapamayacağımı düşünüyor," dedim.

"Hak veriyorum," dediğinde gözlerimi aniden açtım ve kaşlarım çatıldı. "Bakma öyle," dedi ılıman bir yaklaşımla. "Ben de yapamayacağını düşünüp sana yaklaşmamıştım hatırlıyorsan, yavrum. Abinin de böyle düşünmesi normal."

"Hâlâ öyle mi düşünüyorsun?" derken sinirle başımı kaldırdım. "Bunca şeyin üstüne hâlâ mı Savaş? Çocuk muyum ben? Önümüzdeki ay 25 oluyorum. Neyi yapıp yapamayacağımı, neyi isteyip istemediğimi bilecek kadar büyüdüm sanırım, değil mi? Sen hâlâ böyle diyorsan..." deyip kalkacakken kolumdan tutup tekrar geri oturttu beni.

"Atar gider yapma bana..." dedi tek kaşını kaldırıp ciddiyetini takınırken. "Senin hormonlar tavan yine. Düşünüyordum dedim, düşünüyorum demedim." Doğru, öyle demişti ama bir an sinirle idrak edememiştim.

Geri oturup tekrar kollarımı birbirine dolarken, "Meyveli istiyorum," dedim karşıya bakıp ciddi bir sesle.

"Neyi?"

"Pastamı," derken yüzüne baktım. "Önümüzdeki ay doğum günüm. Pastam meyveli olsun. Bir de çiçek istiyorum. Koca bir demet gül. Bayağı büyük bir demet ama."

"Başka?" derken gülümsedi.

"Başka yok. Bu kadar."

"Siparişle mi oluyor bu işler?"

"Benim doğum günüm," diyerek omuz silktim. "İstediğimi isteyebilirim. Sen de benim sevgilim değil misin? Al, işin ne." Bir gülümseme hâkim oldu dudaklarına, ben de güldüm. Başımı omzuna yaslarken, "Beni seviyor musun?" diye sordum.

"Çok seviyorum," diye mırıldandı. "Kimseyi umursamadan şurada benimle böyle oturuşun bile bir başka. Sen benim en değerli varlığımsın." Tebessüm ettim. Esen rüzgâr kokusunu doldurdu içime. Sıcacık oldum.

"Hafta sonu evimize gidelim mi?" diye sordum, başımı omzunda oynatarak. "Evimizin hiç tadını çıkaramadık."

"Bence de çıkaramadık," derken imalı bir şekilde gülümseyince koluna vurdum.

"İnsanın aklı neyse zikri de oymuş. Ben ondan bahsetmiyorum. Evden bahsediyorum. Evin tadını çıkaramadık. Yemek yapalım beraber. Ne bileyim film falan izleriz. Bir şeyler yaparız. Eve gidelim diyorum."

"Bunlar hep bahane ama..." derken alaycı tavrını sürdürdü. "Tamamdır, Gülfem reis," dedi gülüp yumruk yaptığı elini bana uzatarak. Ben de elimi yumruk yaparak onun eline vurdum. Sanırım günün en keyifli saatleriydi. Gözünün altına düşen kirpiği parmaklarımla oradan alırken kıpırdamadan durdu. Parmağımın ucundaki kirpiği üfledikten sonra resim hocası düştü aklıma. Söylesem iyi olacaktı sanırım. Bir de bu yüzden bir gerginlik yaşamak istemiyordum.

"Savaş, bugün..." dedim kendimi ona çevirerek ama tam konuşmaya başlayacakken gördüğüm karartıyla gözlerimi çevirdim.

"Tarık?" dedim gülerek ve anında heyecanla ayaklanarak. Bana doğru ilerlemesini beklemeden hızla yanına koşarken bir anda ne yaptığımın bilincine varmadan sıkıca kollarımı boynuna doladım. Başımı omzuna yaslarken, "Sonunda..." diyerek gözlerimi kapayıp gülümsedim. Önce afalladı, sonra elini belime koydu.

"Efsun aradı, abin öğrenmiş sanırım. Bayağı kötüydü Gülfem dediğinde dayanamadım geldim. İyi misin?" diye sordu.

Gözlerimi açtığımda yaptığım hareketin farkına vardım. Tarık'a sarılı bir hâldeydim şu an. Tam önümdeki Savaş'a baktığımda sakinliğini koruduğunu gördüm. Bize bakmıyordu. Yerde bir noktaya odaklanmış öylece sabit duruyordu. Sanırım gerçekten deniyordu. O da kendini, düşüncelerini değiştirmeye çalışıyordu. Beni bunaltmaktan vazgeçmişti belki de.

Ellerimi omuzlarından çektim ve Tarık'a dönerek, "İyiyim," dedim. "İyiyim ben. Sen beni geç. Sen nasılsın? Ben o kadar çok özledim ki seni. Tarık gerçekten ben o gün kötü bir niyetle..."

"Gül," dedi beni susturarak. Hâlâ kırgın olduğunu görebiliyordum ama tebessüm etti. "Efsun'dan 1500 kere falan dinlemişimdir. Bunu konuşmak için gelmedim ben. Seni merak ettim. İyisin, değil mi?"

"İyiyim," diyerek karşılık verdim. "Abimle hallettik sorunları gibi zaten. Ben Efsun'la en son sabah konuştuğumda kötüydüm. Sonra telefonumu pek elime almadım. Sana mı haber verdi?"

"Hıı-hı," diyerek kafa salladı. "Endişelenmiş senin için. Mahcup hissettiği için gelemiyormuş. Gül, ne yapsak biz buna?" derken eski samimi sohbetlerimize geri dönmüşüz gibi hissettim. "Hem senin hem benim ilişkilerimi bozdu. Kınasını senin için, düğününü benim için sabote edelim mi?"

Sesli bir kıkırtı dökülürken dudaklarımdan gözlerim direkt Savaş'a kaydı. Bize hâlâ bakmıyordu ama benim gülümsememi duyunca güldü. Onu ilgilendiren bir konu değildi. Onun güleceği

bir konu da değildi. O sadece ben güldüm diye güldü ve bu bana çok iyi hissettirdi.

"Edelim," dedim Savaş'a bakıp. Sözlerim Tarık'aydı ama gözlerim Savaş'ın üzerindeydi. Tarık, Savaş'a baktıktan sonra, "Ben gideyim," derken yüzüne baktım. Gitsin istemiyordum. Özlemiştim. Bunu fark etmiş gibi omzumu sıvazladı. "Buluşuruz hafta içi bir gün. Rahat rahat oturur konuşuruz."

"Buluşacağız bak," derken parmağımı kaldırdım uyarı niteliğinde. "Söz ver."

"Söz," diyerek gülümsedi ve ben ona tekrar sarılarak yolcu ettim. O arkasını dönüp giderken tekrar Savaş'ın yanına oturdum.

"Denemeye devam sanırım," dedim gülerek.

Derin bir nefes aldı ve önüne döndü ama bu sadece birkaç saniye sürdü. Bana döndüğünde bana duyduğu muhtaçlık vardı gözlerinde. "Kol istiyorsan bu da kol. Bil," dedi bana yer açarak. "Yeteri kadar geniş diye düşünüyorum. Başını koyabilirsin. Seni sararım, korurum, kollarım." Beni kolları arasına çekti ve dudaklarım omzuna değerken gülümsedim. Esen rüzgâr, kokusunu iyice bana hissettirirken dudaklarıma güçlü bir öpücük bıraktı. "Yıllarca öyle çok tuttum ki seni içimde, beni görmezken o kadar çok kişiyle gördüm ki seni. Şimdi bir tek bana ol istiyorum. Teselli mi istiyorsun?" dedi elini boynuma atıp iyice kendine yanaştırarak. Vücudumuz bir bütün oldu. "Ben edeyim istiyorum," diye tamamladı. "Dokunmak mı istiyorsun?" derken elimi tutup göğsünün üzerine koydu. "Dokun. Tenim senin. Sadece bana dokun. Deliriyorum..." derken gözlerini kapadı ve alnını alnıma dayayarak ensemdeki saçları avcunun arasına dolayıp yüzümü kendine bastırdı. Alt dudağımı ısırıp dudaklarının arasına çekti. Elimin altındaki kazağını avcumun arasında sıkıştırdım. Onun bıraktığı ıslaklığı yaladım. Dudaklarımızı birbirinden çok ayırmadan konuşmaya devam etti. "Ne istiyorsan yap bana. Sesimi çıkarırsam namerdim. Tüm gün kafayı yedim. Aklım çıkıyor biri kafanı bu-

landıracak da benden geçeceksin diye. Ben sensiz yapamam artık," derken boynuma doğru yöneldi.

Ellerim sakallarından boynuna doğru kaydı. Kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atarken burnundan sabırsızca soluduğu nefesler boynumda dağıldı.

"Gittiğimde dönmek için bir sebebe ihtiyacım var. Sinirlendiğimde beni sakinleştiren tek şey senin sesin, tenin... Bunlar onu anlamıyor ama benim sana ihtiyacım var. Anlıyorsun beni, değil mi?" derken boynumu geriye doğru attım ve o dudaklarını büyük bir açlıkla boynumda dolandırdı. Ardından gerdanıma ufak bir öpücük bırakarak göğsüme doğru ilerledi.

Göğsünde olan elimi de boynuna koydum. Elimin altında atan damarını hissettim. Göğüslerimin arasına dayadığı burnuyla kokumu içine çekerken, "Bu kokudan vazgeçmem," dedi oldukça kesin bir dille. "Burandaki kokudan vazgeçmem, Gülfem. Kim ne derse desin. Sen sadece bana kal. Bir tek bana kal."

Boynundaki ellerim çenesini kavradı. Onu dudaklarıma çekerken direnmedi. Savaş ve ben farklı bir bağla bağlıydık birbirimize. Bunu kimse anlayamazdı. Birilerinin anlamasına gerek de yoktu zaten. Ben biliyordum, o biliyordu. Yüzlerimiz birbirine bu kadar yakınken aynı solukta alıp verdik nefeslerimizi.

2. BÖLÜM
ZİLZURNA

"Kafam bozuk içelim dedin, Emrelere sözüm vardı erteledim senin için," dedi Savaş arabayı kullanırken. Gözü aynadan arkadakilere bakarken konuşmasına devam etti. "İçelim, içelim de bu ikisini niye peşimize taktın?"

"Ayıp oluyor ama..." dedi Tarık ondan beklenmeyen bir tavırla. "İndirin abi o zaman. Zaten canım sıkkın, bir de sizi çekemem."

Levent radyodaki şarkının sesini açıp başını cama dayadığında onlara aldırış etmeden şarkıya eşlik etmeye başladı. Yüksek sesli müzik, bir de Levent'in çirkin sesi eklenince iyice çekilmez bir hâl alıyordu.

Kaan da Levent'e eşlik etmeye başlayınca Savaş dayanamayarak radyonun sesini kıstı ve "Yeter amına koyayım!" diye bağırdı. "Şimdiden kafa sikmeye başladınız lan."

"Kimse inmiyor," dedi Levent. Tarık elini kapıda sabit tuttu, Savaş Levent'e baktı. "Bu gece herkes benim için toplandı. Bu gece kimse bu arabadan inmeyecek. Bu gece sabaha kadar o masadan kimse kalmayacak!"

"Neyin var oğlum senin?" diye sordu Savaş meraklı bakışlarını Levent'e dikerek. Sonra aklına gelen konuyla yerinde yükseldi. Sesi bir miktar arttı hoşnutsuz bir tavırla. "Hâlâ Gülfem ve ben değilimdir herhâlde konu, Levo. Baştan söyle, öyleyse hiç çekemem seni akşam akşam. Hele bu ikisinin yanında hiç çekemem."

"Of," derken Savaş'a bakarak suratını astı Levent, ardından önüne dönüp gözlerini yola sabitledi. "Ne Gülfem'i ya? Konu Efsun ve ben... Sür," dedi kafasını öne doğru atarak. "Gidince anlatacağım."

Savaş, Levent'in tavrından sonra olayın ciddiyetinin farkına vararak bir şey demeden sürmeye devam etti. "Ben ne alaka peki?" dedi Tarık arkadan kendini göstererek. "Ben sizin arkadaşınız bile değilim. Bu arabada beni seven bir Allah'ın kulu yok. Ben niye geliyorum sizinle?"

"Çünkü sen Efsun'un en yakın arkadaşısın," derken Levent aynadan Tarık'a baktı. "En olmadı gecenin sonunda seni hediye paketi yapıp Efsun'a vereceğim barışmak için. Küstünüz ya."

Tarık düşündüğü şeyin doğruluğuyla başını iki yana sallayıp gözlerini camdan dışarı çevirdiğinde Kaan omzuna vurarak, "Ben seviyorum lan seni," dedi bir lütufmuş gibi. "Savaş abi zaten kimseyi sevmiyor, klasik onunki. Takma sen onu yani."

"Allah razı olsun," dedi Tarık alayla karışık gözlerini devirerek.

Savaş yerinde dikleşip tekrar arkaya bakarken, "Hadi bu Tarık'ı anladım," dedi, "Kaan'ın ne işi var, oğlum? Çoluk çocukla mı oturacağız? Arada var 15 yaş. Ne yapacağım ben, Kaan'ın Müge diye zırlamalarını mı dinleyeceğim?"

Levent az önceki melankolik hâlinden birkaç saniyeliğine sıyrılarak, "Aslında onu almayacaktım," dedi ciddi bir tavırla. "Peşime takıldı. Bir de baktım Gülfem sırıtarak mesajlaşıyor. Anladım seninle mesajlaştığını, dedim ki bunların arası kesin iyi. Tüm gece senin mutlu oluşunu çekemezdim. Kaan biraz sinir bozsun istedim."

"Şerefsiz," dedi Savaş, Levent'e bakarak. Bir yandan da keyiflendi. "Ulan o kadar karşısın bana, keyfin kaçınca yine Savaş diyorsun." Haklı bir egoyla sürdürdü konuşmasını. "Nerede senin o çok methettiğin arkadaşların?"

Levent, Savaş'ın açık sözlülüğü karşısında gözlerini devirerek, "Çok konuşma," dedi ve radyonun sesini yükseltti. "Konuları birbirine karıştırma. Arkandayım, yanındayım diye atıp tutuyordun. Bu gece de önümde otur."

Levent sıkıntıyla kafasını geriye doğru atarken konuşmayı devam ettirmek istemediğini gözlerini kapatarak belirtti. Savaş da ısrar etmeden telefonunu çıkarıp bir arama yaptı. "Behzat abi," dedi samimi bir konuşmayla. "Terası ayarlasana bize abi. Aynen abi," diyerek sürdürdü konuşmasını. "Dört kişiyiz. Sen ayarla bir şeyler. Yarım saate oradayız."

Arabadan indiklerinde küçük bir mekâna gelmişlerdi ama tam bir restoran gibiydi. Bir iki adım atan Levent camdan içerisini görünce, "Bu ne ya?" dedi Savaş'a dönerek. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Yemek yiyip suyla mı kafa bulacağız? Bu ne abi!"

Levent'in sabırsız ve sinirli tavrı karşısında Savaş'ın sakin kalması beklenemezdi. "Ulan bir dur be!" dedi ceketinin ucundan tutup çekerek. "Takmışsın 17 yaşındaki çocuğu peşine, meyhaneye mi gidecektik? Yürü."

Savaş önde, Levent peşinde içeri doğru ilerlerlerken, "Yalnız iki ay sonra 18," dedi Kaan omuzlarını erkeksi bir tavırla belirginleştirerek. "Böyle küçümsemeyelim."

Tarık hemen Kaan'ın arkasında olduğu için elini Kaan'ın omzuna koyarak bir abi edasıyla yaklaştı. "Bu hâlâ 17 yaşında olduğun gerçeğini değiştirmez, Kaan," dedi ciddi bir tavırla. "Senin burada olman çok yanlış."

Bu gerçeğe epey bozulan Kaan diğerlerini de etkiler düşüncesiyle, "Sana soran oldu mu?" diyerek arkasını döndü. Savaş'tan çektiği yetmezmiş gibi bir de Tarık'tan tepki görüyordu.

Derin bir nefes alarak, "Abi ben konuşmayacaksam niye geldim?" diye sordu Tarık. "Vallahi salın beni ya. Ben hiç sizin kafadan değilim."

Savaş ve Levent ikisini dinliyor ama tepki vermiyorlardı. En son mekâna girdiklerinde Savaş dayanamayarak arkasını döndü ve "Ne triplendin be Tarık?" dedi. "Allah çarpsın, Gülfem bu kadar nazlanmıyor bana. Salın beni ne demek? Tutan yok zaten. Siktir ol git gideceksen!"

Tarık tarafından bir tepki bekliyordu fakat arkasından onun sırtına dokunan elle afallayarak arkasını döndü. "Komutanım," dedi kendinden epey büyük yaşlı, kır saçlı bir adam. "Seni bayağıdır görmüyorduk buralarda. Özledik vallahi." Ardından hemen yanındakilere dönerek, "Siz de hoş geldiniz çocuklar," dedi.

Hepsi kafa selamı verirken Savaş onlarla yakından ilgilenen adama mahcup bir ifadeyle, "Uğrayamadım abi," dedi saygısını bozmadan. "İş güç biliyorsun."

Adam anlamış gibi gözlerini kırptı ve nasırlı elleriyle merdivenleri gösterdi. "Yukarısı size ayrıldı Savaş'ım. Geçin yerleşin siz. Ben geliyorum."

Savaş, adamın omzuna vurdu ve önde kendisi Levent arkasında merdivenleri tekli sırayla çıkmaya başladılar.

Levent, "Gülfem sana nazlanıyor mu?" diye sordu Savaş'a, konudan bağımsız bir şekilde, garip bir tınıyla.

Savaş olağan bir şeymiş gibi, "Yani," derken kafasını iki yana salladı. "Kadın milleti, genelde nazlanır ya. Efsun sana nazlanmıyor mu?"

"Nazlanıyor da..." dedi Levent, memnuniyetsizliği daha da artarken. "Kardeşimin sana nazlandığını bilmek istemezdim. Yani ben sizi hep böyle kaba saba bir hâlde kurdum kafamda. Kavga edersiniz falan. Hatta açıkçası ben sonları oynadığınızı düşünüyordum. Bu ilişki patlak verecekti bu kısır döngüden sebep. Nere-

den çıktı şimdi naz niyaz? Ne nazı yapıyor sana Gülfem anlamadım. Neyin nazını yapıyor yani? Ne nazı bu, nasıl bir naz?"

Son adımı atıp terasa çıktıklarında tüm şehir neredeyse gözler önündeydi. Masa kurulmuş, üzeri mezelerle donatılmıştı. Hepsi bir yere otururken hafif esen ılık rüzgâr ve sokak lambalarının aydınlattığı efsane manzarayla Kaan bir ıslık çaldı. "Efsaneymiş lan burası!"

Levent ve Savaş karşı karşıya otururlarken Tarık Levent'in yanına, Kaan da Savaş'ın yanına oturdu. Kolunu masanın üzerine koyan Levent göz kırpıp kafasını iki yana salladı ve sorusunu yineledi. "Ne nazı yapıyor?"

Savaş sırıtıp arkasına yaslanırken bir ayağını diğerinin üzerine atmıştı. "Sana ne oğlum? Oturup anlatacak değilim herhâlde. Asker arkadaşı mıyız biz? Sevgilim o benim. Yapıyor tabii."

Levent ağzının içinde, "Cık," deyip kafasını kenara atarken, duyduğu "sevgilim" kelimesini birkaç saniye kabullenemedi. "Ne yapıyor ama?" diye sordu tekrar.

"Lan sana ne?" derken Savaş belirgin şekilde vurguladı bunu. "Ben sana soruyor muyum Efsun'u?"

"Sen Efsun'un abisi değilsin," dedi Levent. "Efsun deme bana ayrıca, zaten sinirim tepemde."

Levent gözlerini kısıp sıkıntıyla soluklanırken, "Ne oldu?" diye sordu Savaş. "Beni falan geç sen şimdi. Senin için geldik biz buraya. Konu bize sık sık döner zaten. Bu geceyi sen kendine kullan."

"Doğru," diyerek kafa salladı Levent. "Bir de sizinle canımı sıkamam." Hemen ardından uyarı niteliğinde gözlerini kıstı. "Ama bu konuyu kapatmadım."

"Anlat ha..." Savaş cümlesini bitiremeden mekân sahibi güler yüzüyle ellerini birbirine çarptı ve tekrar elini Savaş'ın omzuna atarak, "Ne veriyorum?" diye sordu.

"Abi bu da soru mu?" diye atıldı Kaan yüksekten konuşarak. "Getir oradan bize aslansütünü. Bu gece sabaha kadar buradayız." Gitgide yükselen sesiyle, "Ah ulan Müge, ah!" dedi kafasını iki yana sallayıp.

En son elini masaya sertçe vurunca Savaş kaşlarını çatarak yanında saçma sapan hareketler yapan Kaan'a baktı. "Yürek mi yedin oğlum sen, hayırdır?" dedi ona doğru dişlerini sıkıp kafasını yanaştırarak.

Kaan gitgide kısılan sesiyle, "Abi..." dedi. "Ben dert..."

"Ne derdi oğlum?" dedi elini ensesine atıp sıktığı damarıyla Kaan olduğu yerde kıvranırken.

Levent kolunu koyup Savaş'ı çekerken, "Oğlum tamam ya..." dedi. "Bırak çocuğu."

Zorla çekilmesiyle ve Kaan'ın iyice kıvranmasıyla elini serbest bıraktı Savaş. Kaan elini boynuna atarak acıyla kasıldı.

Başlarında bekleyen adamı fark ederek sinirini yok sayan Savaş öylesine bir masaya göz gezdirdikten sonra, "Sen bize bir büyük getir abi," dedi sıkıntıyla soluyarak. Sonra da Kaan'a bakıp, "Buna da süt," dedi. "İnek sütü. Aslanmış." diyerek Kaan'a baktığında gözlerini devirdi. Kaan'ın itiraz edecek gibi yanında yükselmesiyle Savaş konuşmasına bile fırsat vermeden elini omzuna koydu ve Kaan'ı yükseldiği yere geri indirdi tek hareketiyle.

"Tamamdır. Küçük beye meyve suyu getiriyorum o hâlde ben," diye uzaklaşan adamla birlikte Kaan'a döndü Savaş.

"O sesini duymayacağım Kaan," dedi itiraz kabul etmeyen bir tonda parmağını sallayarak. "Zıkkımlan sütünü mü suyunu mu ne getirirse artık, sessiz sakin otur şurada. Yoksa o bağırdığın aslanlara yem edeceğim seni."

Kaan derin bir of çekerken kaşlarını çattı. Birkaç saniyede masaya gelen rakıyı bardaklara boşaltan Savaş, bardağı eline alarak Levent'in önüne sertçe masaya bıraktı ve büyük bir ciddiyetle, "Dökül," dedi.

Levent derin bir nefes alarak arkasına yaslandı ve bardağı eline alıp büyük bir yudum aldı rakısından. Gözleri masada takılı kaldı ve "Efsun," dedi. "Eski sevgilisiyle görüşmüş."

"Ne!" diye ani ve ilk tepkiyi veren Tarık olmuştu. "Hangi eski sevgilisi?"

Levent Tarık'a bakarken onun tanıdığını bildiği için direkt olarak adını vererek, "Yusuf," dedi ve Tarık daha da şaşırdı. Bu bakışlarla iyice bir çıkmaza giren Levent tekrar içti.

"Nasıl görüşmüş oğlum?" dedi Savaş öne doğru atılarak. "Yusuf kim?" Savaş da Levent kadar sinirlenmişti.

Levent konuşmayıp içmeye devam ederken Tarık girdi söze. "Yusuf, Efsun'un eski sevgilisi," dedi Savaş ile göz teması kurarak. Savaş onu büyük bir ciddiyetle dinliyor, olayı kavramaya çalışıyordu. "Bunlar lise zamanı üç yıl beraberlerdi. Aynı sınıftalardı. Çok sorunlu bir ilişkiydi ama. Yani üç yılın iki yılı ayrılıktı. Efsun seviyordu bunu o zamanlar. Sonra ayrıldılar. Bir daha da senelerce görüşmediler. Adı bile geçmedi. Geçse ben bilirim. Hayaletti o, nereden çıktı şimdi?"

"Değilmiş işte," dedi Levent tekrar içerek. "Hayalet değilmiş. Bugün görüşmüşler." Masanın üzerindeki paketten aldığı sigarayı dudaklarına götürerek yaktı ve defalarca içine çekti.

"Ne demek görüşmüşler oğlum?" dedi tekrar Savaş yükselerek. "Nişanlın değil mi o senin? Görüşmüşler ne demek?"

"Levent abi," dedi Kaan şaşırarak. "Emin misin abi? Bak benim iş gibi olmasın sonra. Aha..." derken telefonunu gösterdi eliyle, "Her yerden engellemiş. Bin tane sahte hesap açtım. Tek cümle yazıyorum pat engel. Okumuyor bile mesajlarımı. Ben de artık hesap adlarıyla mesajlarımı iletiyorum. Deminki kullanıcı adım 'muge-ben-aptalim'dı. Şimdiki de şey olacak: 'ne-olur-beni-affet'. Böyle böyle mesajlarımı iletiyorum. Sen de benim gibi olma sonra."

Savaş söylediklerinden bir şey anlamayarak suratını ekşitti ve "Sen ne diyorsun ya?" dedi. "Sussana oğlum sen!"

Levent ise hiçbirini takmadan içmeye devam ederken, "Görüşmüşler," dedi. "Bugün Efsun alışverişe gitmişti. Yolda önüne çıkmış. 'Fotoğrafları gördüm, hayırlı olsun,' falan demiş."

Levent tekrar kadehine yönelmişken, "Eee?" dedi Savaş. "Bunun nesi görüşme? Kızın karşısına çıkmış. Ben de bildiğin planlı buluşma sandım. Gelmiş burada ağlıyorsun."

"Bir dur ya!" dedi Levent geri yaslanarak. "Kız gelmiş bana anlattı. Bir şey geçmemiş aralarında. Mutluluklar dilemiş, gitmiş. Ne diyeyim oğlum? Ne diyeyim kıza? Geldi anlattı bana, saklamadı ki. Böyle böyle dedi. Bir şey de olmamış, kime ne diyeyim ben."

"Eee, o zaman?" dedi Savaş ellerini iki yana açarak. "Sorun ne?"

"Sorun şu abi," derken öne doğru eğildi Levent. "Efsun ondan bahsederken sesi titredi." O an zihninde canlanırken gözlerini kısarak bir noktaya daldı ve konuşmaya devam etti. "Böyle bakışları falan değişti. Sanki..." deyip sustu ve tekrar içti.

"Sanki ne oğlum?" dedi Savaş elini Levent'e doğru uzatarak. "Sanki ne? O 'sanki' hiç iyi yerlere gidiyor gibi değil, Levo."

Levent elinin altındaki kadehle oynarken gözleri sürekli dalıyor, Efsun ile olanları düşünüyordu. Savaş'ın baskın sesine karşı oldukça durgun bir sesle, "Bilmiyorum," dedi. "Böyle sanki unutamamış gibi gel..."

Cümlesi bitmeden, "Yuh!" dedi Tarık. "İnşallah Efsun'a da böyle konuşmamışsındır. O seni çok seviyor, ben biliyorum."

Tarık'ın sözlerinden sonra Levent ona bakarak büyük bir pişmanlıkla, "Konuştum," dedi. "Kavga ettik. O da böyle tepki verdi. Bayağı kötü aramız. Yani şimdi şuradan içeri girse ne o benim yüzüme bakar ne ben onun."

"Levent abi," dedi Kaan. "Yemin ederim DNA testine gerek yok. Biz kesinlikle aynı kandanız."

Savaş ciddi ciddi Kaan'ı dinlerken telefonuna gelen mesajla onların sohbetinden sıyrılıp mesaja baktı.

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Ne yapıyorsunuz?*

Savaş'ın parmakları hızla mesaj yazarken gözleri de Levent ve Tarık'taydı.

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Oturuyoruz yavrum. Sen uyumadın mı?*

Mesajı gönderdikten sonra Levent'e baktı.

"Ben de onu diyorum," dedi Levent, Tarık ile konuşmaya devam ederek. "Ben de kendimce haklıyım bence. Kim olsa aynısını yapardı. Ben eski sevgilimden bahsederken sesim titrese, Efsun nişan atmıştı şimdiye. Biraz da benim tarafımdan düşünün."

Telefonun titremesiyle mesaja bakmadan önce Savaş'ın eli Levent'i gösterdi ama sözleri Tarık'aydı. "Haklı herif."

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Sana iyi geceler demeden yatmayayım dedim.*

Tekrar masaya bakarak mesaj yazmaya başladı.

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Uykun yoksa bekle bebeğim. Abini bıraktığımda seni de göreyim. Özledim.*

Yazıyor...

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Yattım şimdi ama geleceğim dersen uyumamaya çalışacağım. Özledim seni.*

Ekranında beliren Gülfem'in fotoğrafıyla iç çekti. Sonra oturduğu yerde kendini düzeltti ve mesaj yazmaya başladı.

Yazıyor...

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Ne zaman gelirsiniz?*

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Abine kalsa sabaha kadar buradaymışız da abine kalmıyor artık. Bekle sen beni. Seveyim ben seni bir. Özledim.*

"Ulan bırak şu telefonu," dedi Levent sinirle. "Güya dert dinlemeye geldin. Ergenler gibi mesajlaşıp duruyorsun."

Savaş telefonunu masanın üzerine koyduktan sonra, "Senin iş fena Levo," dedi dudaklarını ısırarak. "Sen ne halt edersin bilmem. Gülfem eski sevgilisinin adını geçirirken sesi titreyecek, suratı asılacak... Yemin ederim kafayı yerdim. Allah yardımcın olsun." O da paketten bir sigara çıkarırken rakısından bir yudum aldı.

"Savaş," dedi Tarık kafasını kenara yatırarak. "Yapma abi. Böyle mi destek oluyorsun adama?" Savaş'ın kaşları belirgin anlamda kalkarken kafa sallaması hâlâ aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. "Abi kız seneler sonra ilk defa gördü," dedi Tarık, Efsun'u açıklamak ister gibi. "Bir de çocuk Efsun'u aldatmıştı, öyle ayrıldılar. Efsun o süreçte çok zorluk çekti, ağladı, üzüldü. Böyle bir ruh hâline bürünmesi normal. Bu onu unutmadığı anlamına gelmez. Keşke öyle bir imada bulunmadan önce konuşsaydın. Şimdi dua et Efsun seni silmesin."

Levent'in gözleri tekrar masaya dalarken dudaklarını dişleyip, "Biliyorum ben ne yapacağımı," dedi.

Savaş sigarasından uzun bir nefes aldı ve üflerken, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Evleneceğim," dedi Levent gayet emin bir şekilde. "Önümüzdeki ay. Hemen basacağım nikâhı yazı beklemeden. Yok..." derken kafasını iki yana salladı. "Ben kaybedemem Efsun'u. Evleneceğim."

"Yok artık!" dedi Tarık inanamayarak. "Ne sanıyorsun sen, evlenince ayrılamıyor mu? İstersen bir de çocuk yap hemen. İyice eve bağlansın. Sahi, böyle mi Levent?"

"Vallahi mis," dedi Savaş hak vererek. Bir eline rakı bardağını alırken arkasına yaslanıp bir bacağını diğerinin üstüne attı ve hayli rahat bir pozisyona geçti. "Ben katılıyorum bu fikrine Levocuğum. Evli, mutlu, çocuklu... Mis gibi. Kesinlikle bunu yap. Ben de peşinden geliyorum zaten."

"Siktir!" dedi Levent, Savaş'a doğru kafasını uzatarak. "Unut sen o üç ay sonra evlenme şeyini. Ben sana üç ay sonra kız falan vermiyorum. Boşuna plan yapma."

Savaş sesli bir kahkaha attıktan sonra, "Sen bilirsin Levo," dedi gayet rahat ve kendinden emin bir biçimde. "Ben üç ay sonra o düğünü yapıyorum. Sen ister gel ister gelme. Sonra evimize tebrik için bekleriz artık. Düğün videosunu falan izleriz."

"İkiniz de saçmalamayı keser misiniz?" dedi Tarık ciddiyetle. Aslında Levent de Savaş da gayet ciddi duruyordu fakat sorun mantıksız oluşlarıydı. "Ne Efsun ne Gülfem sizin bu kafanızda kurduğunuz kadınlardan. Onlar bırakmak isterse ne evlilik ne de çoluk çocuk takar."

"Doğru," dedi Savaş elindeki bardağı Tarık'a doğru uzatarak. "Gülfem kesin takmaz. Ama şöyle de bir şey var ki..." dedi rakısından içerek, "Ben onu bırakmam, bırakamam."

Levent dirseğini masaya dayarken sıkıntıyla ofladı ve "Ben ne yapacağım ya?" diye sordu. "Çok kırdım. Kavga ettik. Ben de kırgınım ama biraz fazla üstüne gittim galiba. Ayrılma konuşması gibiydi konuşmalarımız ama sorun şu ki ben ayrılmak istemiyorum."

"Levent abi," dedi Kaan sandalyesini ona doğru çevirerek. Kaan'ın söze girmesiyle tüm gözler ona çevrildi. "Bak şimdi abi," derken büyük bir ciddiyetle konuya girdi. "Büyükçe bir kutu alıyorsun," dedi eliyle hayalî bir kutu çizerek. "İçine her çeşit çikolatadan koyuyorsun. Bir sürü ama çeşit çeşit. Böyle neredeyse bir

yıllık çikolata ihtiyacını karşılayacak kadar. Sonra abi bunu veriyorsun Efsun ablaya. Hop seni affediyor. Kadınlar çikolataya dayanamaz. Bir de miktar artınca af garanti."

"Yoo," dedi Savaş emin bir şekilde. "Ne alakası var? Ben bir kere aldım Gülfem'e çikolata. Sağ olsun zaten o zamanlar beni hiç sevmezdi," derken gözlerini devirdi. "Çikolatayı verince daha çok kızdı."

"Allah Allah," dedi Kaan hayretle. "Aslında doğru yol seçmişsin. Neden kızdı ki?"

Savaş dudak bükerken, "Ne bileyim?" dedi. "Al çikolata dedim, o da istemez dedi. Ben de sana değil abine aldım zaten dedim. Kızdı gitti o da."

Tarık kahkaha atarken Savaş'ın ters bakışıyla öksürdü ve kendini düzeltti.

"Gülmeye gelmedik buraya," dedi Savaş sert bir ifade takınırken.

Tarık sessiz kaldı ve rakısını yudumlamaya başladı. Savaş'ın gözleri tekrar Kaan'ı bulduğunda, "Abi senin gerçekten problemlerin var," dedi Kaan. "Yani başlangıçların doğru ama gidişat hep yanlış. Abine aldım denir mi Allah için ya? Az önce kurduğun cümleyi bir zihninde evir çevir abi. Oluyor mu hiç? Hangi kız etkilensin bundan?"

Savaş Kaan'ı haklı bulunca suratını ekşitti. Levent öyle kendi içine kapanık şekilde durunca Savaş dayanamayarak elini omzuna vurdu ve "Tamam oğlum ya," dedi toparlamak ister gibi. "Takma bu kadar. Geçmiş geçmiştir. Deşme boşuna. Bir yararı olmaz. Yarın da gider özür dilersin, olur biter. Sıkma canını."

"Aynen," dedi Tarık, Savaş'a onay vererek. "Efsun seni seviyor zaten. Çok uzatacağını sanmıyorum."

Konu herkese dönmüş fakat kimse Tarık'ı sormamıştı. Tarık yine herkesin derdiyle alakadar olmuştu ama ona kimse hiçbir şey sormamıştı. Bunu fark eden Kaan, "Abi," diyerek dirseklerini ma-

saya koydu ve karşısındaki adamı dikkatle inceledi. "Ben senin hiç sevgilim var dediğini duymadım. Var mı senin de böyle anıların?"

Bu soruyu bekliyor gibi Tarık, "Ya aslında var," dedi konuşmaya başlayarak. "Lise zamanlarında bir kızı çok seviyordum. O da beni seviyordu. Ailesi çok kuralcı diye ilişkimizi hep gizli yaşadık ama gerçekten seviyorduk birbirimizi. Yani ben seviyormuşum," derken hüzünlendi. "Bir gün bir gördüm ki lisedeki en yakın arkadaşımla el ele kol kola oturuyorlar kafede. Ondan sonra olaylar koptu tabii. Ayrıldık. Sonra da başkası olmadı. Aradan birileri geldi geçti ama onun gibisi olmadı. Sonra işte bu telefonda konuştuğum kız çıktı ortaya. Tam olacak dedim, o da geçen postayı koydu bana. Kaldım öyle."

"Abi be," dedi Kaan elindeki meyve suyunu Tarık'ın kadehine çarparak, "Sen de ne bahtsızmışsın. Acıdım sana. Hep ortada bırakmışlar seni ama hep böyle olur Tarık abi. İnce düşünceli adamları hep kırarlar, üzerler. Bak Savaş abiye," dedi eli Savaş'ı gösterirken. "Burada herkesin bir derdi var şu an. Adam ne rahat... Biraz öküz olacaksın."

"Katılıyorum," dedi Levent kadehini kaldırarak. "Hele çikolata olayını öğrendikten sonra kardeşimin pek de normal olmadığını anladım."

"Siktirin lan!" dedi Savaş suratını ekşiterek. "Son zamanlarda bayağı iyiyiz. Nazar değdirirsiniz şimdi."

"Eee, Tarık abi," dedi Kaan, Tarık'a dönerek. "Kimdi bu kız? Nerede oturuyor?"

"Boş ver ya," dedi Tarık konuyu kapatmak istercesine.

"Bana bak bana..." derken Savaş gözlerini kıstı ve Tarık'a doğru yanaştı. "Ne o göz kaçırmalar falan. Kim bu kız? Tanıdık mı?"

"Tanıyorsunuz aslında ama..." diye anlatmak isteyerek başlayan cümlesini hızla çevirerek. "Neyse..." dedi. "Konuşmaya gerek yok. Kapanmış gitmiş konu. Bahsetmek istemiyorum. Bunca zaman kimse öğrenmedi, bundan sonra da kimse öğrenmesin."

Savaş aldığı cevaptan memnun olmamış, aksine kafasında bir şeyler kurmaya başlamıştı bile. "Oğlum ben çok kıllandım bak bu işten," dedi sert bir dille. "Gülfem mi?" Daha Tarık cevap bile vermeden sandalyesini geri doğru iterken, "Gömerim seni buraya Tarık öyleyse eğer!" dedi.

Savaş'ın kalkmayadurmasıyla birlikte, "Ya yok," dedi Tarık elini uzatıp durdurarak. "Gülfem falan değil. Gülfem benim arkadaşım."

"Efsun mu?" diye sordu Levent, Savaş'ın arkasından. Tarık sıkıntıyla oflarken, "Değil abi, değil," dedi. "Efsun da Gülfem de benim arkadaşlarım. Sizin sandığınız gibi şeyler yok bizim aramızda ya. Onlar benim kardeşim gibi. O dönem zaten Efsun Yusuf'la birlikteydi, Gülfem de Onur'la. O kadar meşgullerdi ki gözlerinin önünde yaşadığım ilişkiyi bile görmediler o dönemde."

"Onur kim?" dedi Savaş beklemediği cevapla sarsılarak. "Onur mu çıktı bir de? Onur kim şimdi durup dururken? Hay sikeyim böyle işi ya!" derken sesini yükseltti. "Ulan bir kere konu bize dönmesin be. Ulan bir kere be!"

"Mutluyum şu an," dedi Levent sahte bir gülümsemeyle.

Savaş'ın duyduğu isimle bir anda canı sıkılırken eli yüzünü ovaladı ve tekrar Tarık'a dönerek, "Kim?" diye sordu kafasını hızla iki yana sallayarak. "Kim bu lavuk? Neyiyle meşguldü Gülfem bunun?"

Tarık olumsuz anlamda kafa sallarken, "Olmaz," dedi. "Anlatamam abi. Sormayın bana ya vallahi. Onlar benim arkadaşlarım. Özel şeylerini anlatamam."

Savaş oldukça sakin bir şekilde kalktı, Levent'in arkasından dolanıp Tarık'ın ensesinden tuttuğu gibi terasın kenarlarındaki korkuluklardan aşağıya doğru kafasını sarkıtmaya başladı. Tarık'ın ayakları yerden kesilirken sadece Savaş'ın tutmasıyla hayattaydı. Elini bıraktığı an muhtemelen kafa üstü düşüp öteki dünyaya geçiş yapacaktı. Savaş ciddi değildi elbette. Sadece ağzından laf almaya çalışıyordu.

Tarık, "Savaş bıraksana, hasta mısın?" diye zar zor kurdu cümlesini. Gördüğü yükseklikle başı dönerken gözlerini kapadı ve Savaş'ın sesini duydu.

"Tabii ki bırakacağım ama nereye, bunu sen seçeceksin," derken Tarık'ın kafasını bir miktar daha itti Savaş. "Sen bana kendi isteğinle özel diye bahsettiğin şeyleri anlatırsan masaya bırakırım. Yok, anlatmam, benim arkadaşım onlar dersen, buradan manzara o biçim Tarık. Ben bu manzarayla bir güzel içerim, artık kaçıncıdan sonra dermanım kesilir, elim kayar ve sen buradan uçarsın bilemem."

Blöf yapıyordu elbette ama Tarık epey tırsmıştı. "Ta-tamam," dedi Tarık. "Tamam, anlatacağım."

Savaş hızla kendine doğru çekerken Tarık'ın ayakları yere bastığında elini Tarık'tan çekti ve sakin bir şekilde masaya ilerledi. "Önce," dedi Levent epey sarhoş bir şekilde cümlelerini kurarken, "s-Sallandırırım diye tehdit etmen gerekiyordu. Yine yanlış gidişat, kanki."

Levent kendi kendine gülerken Savaş gayet sakin bir şekilde karşısına oturdu, Tarık da korkuyla yerine.

"Öyle olunca boş laf sanıyorlar, biliyor musun Levo," dedi üzerindeki ceketi çıkarırken. "Bilmiyorlar ki ben boş laf yapmam. Sallandırırım diyorsam sallandırırım. Biliyorum ben bu tipleri yani laftan anlamazlar. Ik mık çekemem hiç. Bak çocuk şimdi mis gibi kendi isteğiyle anlatacak."

"Bak ama benim anlattığımı..."

"*İntro*'yu geç," dedi Savaş sabırsızlıkla. "Konuya gir."

Levent kendi hâlinde takılırken Kaan ve Savaş, Tarık'ı dinlemeye başladı.

"Ya şimdi bu Onur, Yusuf'un arkadaşı..."

"He kanka ayağı," dedi Savaş gözlerini büyüterek.

"Aynen," diye kafa salladı Tarık. "Onur ve Gülfem birkaç kez bir araya gelmiş Efsun ve Yusuf buluşunca. Onur Gül'den hoşlanıyor ama bizimki yüz vermiyor."

Savaş sessiz ama sinirlenerek Tarık'ı dinlemeye devam etti. "Eee, sonra ne oldu da bunlar birleşti?"

"Bu Efsun Yusuf'un aldattığından şüpheleniyor. Çok üzülüyor, ağlıyor falan. Bayağı beter."

"Ağlıyor, ağlar," dedi Levent kafasını zar zor tutarken. "Hâlâ ağlıyor. Kaç sene geçmiş ağlıyor."

"Kaynak yapma Levo," dedi Savaş. "Sorsaydın, kırk saattir burada çocuk. Ben sorunca mı katılasın geldi? Ayrıca kız ağlamamış, uydurma."

"Ağlıyordur evde o şimdi. Biliyorum ben," dedi Levent içmeye devam ederek. O kendinden geçmiş hâliyle kafasında kurmaya devam ederken, Savaş onu bırakıp Tarık'a döndü.

"Eee, sonra?"

"Sonra işte Gülfem dayanamadı. Ben çözeceğim bu işi, şüpheyle kendi kendini yiyip bitirme dedi. Öyleyse eğer ayrılıyorsun, her gün ağlayacağına bir gün ağlarsın dedi."

"Der o," dedi Savaş kafa sallayarak. "Her şeye karışacak. Bir kere durup, bana ne deyip de kenara geçtiğini görmedim. Her şeyin içinde mübarek!" Kendi kendine homurdanırken sinirle dişlerini dudağına geçirdi ve "Devam et," dedi.

"Sonra bu Onur'la yakınlaştı. Başlarda hoşlanmıyordu çocuktan ama sonra vakit geçirdikçe baktım Gül bayağı kendini kaptırmış. Çocuk da kaba herifin teki. Senin kadar değil ama mülayim bir tip de diyemeyiz." Yeni bir aydınlanma yaşamış gibi, "Gül böyle seviyor galiba," dedi konuyu başka boyuta çekerek.

"Tarık!" diye kükredi Savaş.

"Tamam tamam," diyerek anlatmaya devam etti Tarık. "Bunlar gayet iyi gidiyorlardı. Sonra Gül telefonunu karıştırırken

Onur'un Yusuf ile konuşmalarını görüyor. İşte Yusuf orada geçen buluştuğu kızdan bahsediyor. Bizimki de ekran görüntüsünü Efsun'a atıyor. Onlar orada kopuyor zaten. Efsun ve Yusuf ayrılıyor."

"Sonra?" dedi Savaş merakla. "Bu lavuğa ne oldu, nasıl ayrıldılar? Detaylı Tarık. Detaylı. Bildiğin her şeyi dök bana." Sabırsızca emirlerini sıralarken Tarık itiraz etmedi.

"Bunlar bir süre daha devam ettiler ama Efsun ve Yusuf ayrılınca bunlar da toparlayamadı eskisi gibi. Bir gün Gülfem bunun hesabına giriyor, mesajlara bakıyor. Onur biriyle konuşuyor. Anlık ama. Gülfem de aktif olduğu için görüyor. Gülfem şok geçiriyor. Bir de bu Onur telefondan Gülfem ile mesajlaşıyor o ara hiçbir şey yokmuş gibi. İşte buluşalım özledim falan."

Savaş ayağını hızlı hızlı sallarken, "Eee?" dedi.

"Gülfem de bu konuşmaları ekran görüntüsünü alıp buluşalım diyor Onur'a." Savaş bardaktaki rakıyı tek seferde içip iyice odaklandı Tarık'a. "Gülfem gösteriyor görüntüleri. İnkâr falan da etmemiş zaten. Gülfem anlatmış her şeyi. Onur yalvarmış etmiş bırakma beni diye. Gül dinler mi? Hayır. Orada ayrılıyor ondan. Yani öyle büyük bir sakinlikle ayrıldı ki Onur'dan, Onur'a çok koydu bu. Bir süre bırakmadı Gülfem'in peşini. Gülfem kabul etmedi ama hiç. Sonra baktı ikna edemiyor, yavaş yavaş vazgeçti Gülfem'den." Ağzının kurduğunu hissederek birkaç yudum aldı ve devam etti Tarık. "En son mesaj atmıştı bunlar ayrıldıktan birkaç ay sonra Gülfem'e. Seni mumla arıyorum diye. Gülfem de sen o mumları daha çok yakıp yakıp söndürürsün diye cevap verdi. Sonra da bastı engeli. Bir daha bu iki arkadaştan haber alınmadı. Şimdi Yusuf deyince şaşırdım açıkçası. Kaç sene oldu."

"Vay be," dedi Kaan hayretle. "Yalnız ablam da fena koymuş Onur'a postayı. Takdir ettim."

Savaş masaya odaklanarak dudaklarını yaladı ve "Senin kafa ne durumda?" dedi Tarık'a göz kırparak.

"Yani çok içmedim," derken niye sorduğunu anlamadı Tarık.

"İyi," diyerek önündeki yarım bardağı kafasına dikti Savaş. "Devam etmiyorsun sen. Araba sende bu gece!"

GÜLFEM

Yatakta öylece telefonla oyalanıp videolar izliyorken tepeden düşen bildirimle yattığım yerde kalkıp oturdum ve mesajı açtım.

Gönderen: Savaş
Mesaj: *Jaoudayuz.*

Mesajı anlamayarak tekrar tekrar baktım.

Gönderen: Gülfem
Mesaj: *Anlamadım.*
Yazıyor...
Gönderen: Savaş
Mesaj: *Japiamljaoi.*

Yine anlamamıştım ki dışarıdan gelen devrilme sesleriyle perdeyi aralayıp baktım. Abim ve Savaş yan yana kapıda dikiliyordu. Abim resmen kendinden geçmiş bir vaziyette Savaş'ın omzuna dayanırken, Savaş bir yandan telefonla bir şeyler yazıp bir yandan abimi tutmaya çalışıyordu. Telefonu kenara bırakıp hızla odadan çıkarken salondaki saate baktım: 02.45'ti. Annemlere belli etmeden yavaş adımlarla aşağıya inerek kapıyı açtım. Abim gayet sızmış bir vaziyette Savaş'ın omzunda duruyordu. "Bu niye bu kadar içti?" diye sordum ama Savaş'ın bana cevap vermek gibi bir niyeti yoktu pek. Sorumu es geçip içeri geçerken abimi taşımaya devam etti. Peşinden kapıyı kapatıp ona yardım etmeye gittim ama epey ağır olan abim sızınca daha da ağırlaşmıştı ve benim onu tutuyor oluşum engel oluşturuyordu Savaş için. Çünkü ben onu tuttukça Savaş hızlanamıyor ve yavaş gittiği için yükü daha da ağırlaşıyordu. Elimi bırakıp merdivenlerden geçmesine izin verdiğimde kısa

sürede abimin odasına vardı. Kapıyı açıp geçmesine olanak sağladıktan sonra abimi yatağına yatırdı, ben de üzerini örttüm. Sanki bu anı bekliyor gibi abim iyice yatağına kurulurken bu rahatlığın verdiği hisle kısa bir gülümseme hâkim oldu dudaklarına. Savaş dik dik bana bakarken onun da sarhoş olduğunun farkındaydım fakat abim kadar kendinden geçmiş bir vaziyeti yoktu.

"Ne oldu?" diye sordum kafamı iki yana sallayarak. "Niye bakıyorsun öyle? Ayrıca..." derken suratımı buruşturarak, "Bu kadar içecek ne vardı?" diye sordum sordum sitemle.

Savaş ise benim söylediklerimle pek ilgilenmiyor, baştan aşağıya beni süzüyordu. Aniden bileğimden tutup benim odama çekerken, "Gel sen gel," diye homurdandı. "Sen önce bana hesap ver. Sonra ben sana niye içtiğimi anlatırım." Anlamayarak onun peşinden gittiğimde beni içeri soktu, kapıyı kapattı ve beni kapıya yaslayarak elini kapıya vurup, "Kim o dallama?" diye sordu. Bakakaldım anlamayarak.

"Kimden bahsediyorsun?"

Kan çanağına dönmüş gözleri gitgide kısılırken ayakta durmakta zorlanıyordu. "Şu Onur denilen..." derken çenesi gerildi.

Anlamayarak suratımı buruşturdum ve "Onur kim?" diye sordum. "Savaş ben gerçekten ne dediğini anlamıyorum. Bence sen de anlamıyorsun. Hiç kendinde değilsin şu an sen. Biz sonra konuşalım."

Önünden çıkmak istedim fakat diğer elini de kapıya vurarak kendinden oluşan bir duvar ördü etrafıma. "Onur!" diye kükredi tekrar. "Yusuf'un arkadaşı. Beraber takıldığınız."

Lisedeki Onur'dan bahsediyordu. Ayakta durmakta zorlandığı şu hâliyle hesap sormaya çalışırken oldukça komik gözüktü bana. O da tanıyordu aslında onu. Karşılaşmışlardı ama zamanında adını sormadığı için hatırlamaması çok normaldi. O, o an sadece olayla ilgilenmişti.

"Bağırma," dedim ciddi bir ifadeyle. "Biri duyacak."

"Duyan duysun," derken pek de takıyor gibi gözükmüyordu. "Abin sızdı zaten. Annenler de aşağıda, kim duyacak? Sen bana cevap ver, bu Onur'u sevdin mi sen? Bana kursta öpüşünden etkilendiğim biri olabilir demiştin. O muydu o? Onur öptü mü seni? Kim bu Onur? Nerede oturuyor? Nasıl etkiledi bu kadar seni?" Ardı ardına bitmek bilmeyen sorularıyla kendi kendine kuruyordu kafasında.

"Saçmalıyorsun," dedim gülerek. "Lise zamanında yaşanan çocukça bir şeydi. O kadar detay öğrendiysen bunları da öğrenmişsindir. Bundan sebep mi bu hâldesin sen?" Gözleri bir açılıp bir kapanırken kolundan tutup yatağa doğru çektim. O da itirazsız benimle geldi ve yatağa oturttuğum gibi kafasını geri doğru atarak yatağa uzandı. "Gerçekten çocuk gibisiniz," dedim şu hâlini görünce. "Yani böyle hemen her şeyi kafanıza takıp içmenizi anlamıyorum. Biz de gidelim o zaman Efsun'la. Oh ne güzel!"

"Söz," dedi gözlerini kapayarak, "Dördümüz de gideceğiz ama sen Onur'u anlat bana." Kendinden geçmiş hâliyle hâlâ Onur derken yanına oturup elimi göğsüne koyduğumda tişörtünün su içinde olduğunu hissettim.

"Niye ıslak senin tişörtün?" Islak olduğunun bilincinde bile değildi. Benim sormamla birlikte yattığı yerden doğruldu ve üzerini kontrol etti.

"Abin," dedi surat asarak. "Su içecekti, ağzını bulamadı. Sonra o şişe bana döndü. Islandım ya, of," derken sıkıntıyla soludu. "Ne alaka şimdi?"

Böyle olmazdı. Tişörtünün önü sırılsıklamdı. "Bekle sen," deyip odadan çıkarken peşimden birkaç saniye baktı. Gitmeme engel olacak fırsatı vermeden abimin odasına girdim. Abimin dolabından aldığım bir tişörtle geri döndüğümde bıraktığım şekilde duruyordu. Yanına yaklaştığımda belimden tutup kucağına oturttu beni hızla.

"Çok özledim seni," dedi elleri hızla çıplak belimi kavrarken. Kesinlikle ben de çok özlemiştim ama şimdi ne yeri ne zamanıydı.

"Savaş," deyip göğsünü iterek durdurdum. Durdu ve yüzüme baktı. "Üzerini değiştirelim," dedim elimdeki tişörtü göstererek. İtiraz etmedi. Kucağında oturttuğu pozisyondan kalkmadan tişörtünü uçlarından tutarak tek hamlede çektim üzerinden ve yere fırlattım. Heybetli vücudu çıplak bir şekilde gözlerimin önündeyken o beni izliyordu. Biraz yüz versem yanaşacak bir hâli vardı ama şu hâldeyken kesinlikle istediğim bir şey değildi bu. Bilinci yerinde bile değildi. Siyah tişörtü kafasından geçirdikten sonra kollarını da geçirmesine yardım ettim.

Tam kucağından kalkacakken tekrar belime sarıldı ve "Onur," dedi elimin altındaki göğsü şiddetle inip kalkarken. "Ona da böyle bakıyor muydun, böyle mi sarılıyordun ona da?"

Biliyorum, ne anlatırsam anlatayım hiçbirine inanmayacak kadar sarhoştu. "Hayır," dedim yine de. "Onur falan yok, Savaş. Sen kendin demedin mi geçmişi konuşmak istemiyorum diye? Ne şimdi bu?"

"Anlattılar, ne yapayım," dedi çocuk gibi. "Durduramadım kendimi dinledim."

"Geçmişin için ben sana hesap sormuyorsam sen bana hiç soramazsın. Ayrıca," derken saçlarımı geri doğru atıp tek kaşımı kaldırdım. Ellerim göğsünü okşadı. "İçmeye Japon kızları da gelmiş galiba, sen Onur'u falan boş ver onun hesabını ver bana." Anlamamış gibi bana bakarken, "Mesajlar," dedim. "Türkçe değildi." Yaptığım espriyi bile anlamamış, hâlâ boş boş bakıyordu. Vazgeçip gülümseyerek, "Yat sen burada," dedim. "Sabah konuşacağız biz seninle."

O sarhoşluğuna rağmen yine de, "Sizinkiler?" diye sordu.

"Bir şey olmaz," dedim rahatlıkla. "Abimi getirdin gece. İkiniz de kötüydünüz. Göndermedim ben de seni. Ben salonda yatarım, yat sen burada. Bir şey demezler."

Tekrar kalkmaya yeltenmiştim ki belimden tutup yine kendine çekti beni. "Kal biraz daha o zaman burada," dedi kısık bir sesle. "Özledim seni." Bir şey diyemeden hızlı bir hamleyle yatağa yatırdı beni. Omzuma sığındı. Gözlerini kapatmadan hemen önce kalp atışlarının sesi kulaklarıma dolarken elimi göğsüne koydum. Saçlarımın kokusunu içine çekerken, "Uyuyana kadar kal burada," dedi.

Anasona karışmış kokusunu içime çekerken kesik kesik solumalarım onun saçlarına denk geliyordu. Elimi âdemelmasının üzerine koyduğumda yutkundu ve o hareketlilikle tebessüm ettim. "Buradayım," dedim göğsüne iyice sokularak. "Uyu sen."

Sırtımdan dolaşıp bileğimi kavrayan elinin sıkılığı çözüldüğünde birkaç saniye içinde sızdığını anlamıştım. Kafamı kaldırdım. Parmaklarım önüne düşen saçları geri attı. Bu hâli kesinlikle çok savunmasızdı. Bende bıraktığı hislerle tebessüm ederken yavaşça yerimden kalkarak yorganı üzerine örttüm. Tam odadan çıkacakken çalan telefonla duraksayıp Savaş'ın cebine elimi attım. Emre arıyordu. Başta açıp açmamakta tereddüt etsem de tanıdığım için cevap verdim.

"Ya komutanım..." diye girdi hemen söze Emre ben konuşmadan. "Siz beni arayıp, Onur'u bul deyip, sayıp sövüp kapattınız da Onur kim? Nedir bu Onur'un soyadı? Hiçbir bilgi vermediniz. Nasıl bulayım ben bunu?"

Bu gece herkesin tek bir sorusu vardı: Onur kim? Kahkaha atarken, "Emre," dedim.

"Yenge?" dedi şaşırarak. "Ben seni komutanım sandım ya. Onun telefonunu başkası açmazdı, şaşırdım bir an. Kusura bakma ya. Komutanım yok mu?"

"Uyuyor," dedim gülerek. "Sabah arar o seni. Onur'u da aramana gerek yok. Çözdük biz o konuyu."

"Öyle mi?" diye sorarken çok da inanmış gibi değildi. Kesinlikle Savaş'tan onay almadan bu konuyu kapatmayacaktı. "Tamam-

dır yenge. Ben komutanımla konuşurum sabah. İyi geceler size. Rahatsız ettim ben," dedi mahcup sesiyle

"Estağfurullah," dedim. "İyi geceler sana da."

Emre'nin telefonu kapatmasıyla karşımda yatan adama baktım ve zihnim onun Onur'u gördüğü o geçmişe gitti.

Elimi vitesin üzerinde duran elinin üstüne koyarak parmaklarını tuttum. Bana bakıp küçük bir gülümseme sunduktan sonra tekrar önüne döndü ve oldukça yavaş bir şekilde arabayı sürmeye devam etti. Onların mahallesine yakın bir yerde arabayla turluyorduk. Bayram günü her yer oldukça kalabalık olduğu için arabanın içinde öylece geze geze ilerliyorduk. Hem baş başa hem daha sakindi.

"Bayağıdır görüşemiyoruz," deyip gülümsedim ona bakarak.

Onur... Sanırım en çok kalbimi titreten erkekti. Onu görmeyince özlüyordum. Görünce bile yetmiyordu. Zaman o kadar çabuk geçiyordu ki yanında, ne ara bitti anlamıyordum bile.

"Sen evden çıkamıyorsun ki," dedi bana bakıp gülümseyerek. "Ben mahalleye geleyim diyorum..."

"Olmaz!" diyerek ani bir çıkışla sözünü kestim panikle. Yaslandığım yerden çok ani bir çıkışla kalktığım için tekrar geri yaslandım. "Yani olmaz ki," dedim incecik bir sesle ona bakmayı sürdürerek. "Mahallede biri görür, bizimkilere söyler. Zaten lise son bu sene. Seneye üniversitede istediğimiz gibi rahat rahat takılırız."

"Sizinkiler izin verecek mi?" diye sordu alaylı bir gülümsemeyle tek kaşını kaldırarak. Tekrar yola döndüğünde ben cevap vermeden kendi cevapladı. "Sanmıyorum vereceklerini. Biz başka şehre de gitsek onlar senin peşinden gelir. Biz de yine ayda yılda bir buluşuruz."

Böyle dalga geçer gibi söyleyince bozularak gözlerimi devirdim ve elimi çektim. Sanki ben istiyordum bu durumu. İzin almak oldukça zordu. Zaten lise son diye sınav stresinden üzerimde iyice bir baskı var-

ken Onur'un böyle yapması moralimi daha da bozuyordu. Defalarca kez konuşmuştuk ama hiçbir şey değişmemişti.

Camdan dışarı çevirdiğim bakışlarıma karşılık, "Gülfem," dedi elimi tutmaya çalışarak. Bozulduğumu anlamış olacak ki ses tonunu düzeltmiş, daha yumuşak bir ton seçmişti kendine. Omuz silkince tekrar "Gülfeeem," diyerek uzattı adımı ve parmakları gıdıklar gibi bileğimden kolumun üzerine doğru dolanmaya başladı.

"Onur," dedim kolunu itmeye çalışarak.

"Gülfem," dedi tekrar aynı çocuksu tavırla, parmakları kolumun üstünde dolanırken. Gülmemeye çalışıyordum ama o kadar zordu ki. Hele o böyle ses tonunu değiştirip beni yumuşatma çabasına girince hemen yelkenlerim suya iniyordu. Unutuyordum.

Aniden el frenini çekmesiyle sarsılarak ona doğru döndüm. Bana bakarak, "Özür dilerim," deyip gülümsedi ve bedenini de bana doğru çevirdi. Elini boynuma atıp saçlarımla oynarken, "Seni özlüyorum," dedi sıcacık bir sesle, eriyorum sandım. "O kadar özlüyorum ki dayanamıyorum." Onur bana beni özlediğini söylüyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bir de şu sizin okuldaki Murat her gün senden bahsetmiyor mu, görüyorum Gülfem'i öyleydi böyleydi diye. Ayar oluyorum," diyerek surat astı. Sinirlenmiş miydi o, bozulmuş muydu? Kıskanmış mıydı beni?

"Sende gözü falan yok değil mi onun?" diye sormasıyla kafamı iki yana sallayıp gülümsedim.

"Yok. Biz arkadaşız," diye atıldım lafa heyecanla. "Hatta arkadaş bile değiliz," dedim içi rahat etsin diye. "Öyle sadece merhaba merhaba, o kadar."

"İyi o zaman," dedi gülüp bana doğru yanaşarak. Saçlarım onun avcunun arasındayken o saç tutamlarımı okşayarak yanaştı iyice. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Gözlerimi kapatıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Yanağıma ufak bir öpücük kondurduğunda alev alev yanmaya başladı tenim. Utanç mıydı bu? Heyecan hat safhadayken onu inceledim. Nefes almayı unutmuş gibi yüzüne baktım. Çok bebeksi

bir yüzü vardı; yumuşacık beyaz teni, kumral saçları, yeşil gözleri, dudağının üstünde ufacık bir beni vardı ve öylesine güzel gözüküyordu ki...

Tam o noktaya baktığımda, "Nereye bakıyorsun sen?" dedi imalı bir gülümsemeyle, aynı imalı tonuyla. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Be-ben..." dedim titrek bir sesle. Utangaçlığımın verdiği o tavırla gözlerimi kaçırırken gitgide bana sokuluyordu. Yutkunamadım bile. Nasıl yapılıyordu? Zira şu an çok ihtiyacım vardı. Nefesini dudaklarımın üzerinde hissettiğimde gözlerimi kapadım. İyice yaklaşırken elimi boynuna koydum ve boynumu ona doğru yükselttim.

Tam öpecekmiş gibi hissederken, "Siktir!" dedi güçlü bir sesle. Elim boynundan düşerken anında açılan gözlerimle Onur'a baktım. Benim camımdan dışarı doğru bakıyordu ve göz bebekleri büyümüştü. "Bu sizin şey değil mi?" dedi soluk soluğa.

Bizim şey mi? Bizim ne? Onun baktığı tarafa hızla kafamı çevirdiğimde Savaş abiyle karşılaştım. Aramızda kaç metre vardı bilmiyorum ama kararmış bakışlarını uzaklığa rağmen o kadar iyi görebiliyordum ki. Çenesi seğirirken ellerini yumruk yaptı. Hızla nefes alıp veren göğsü üzerindeki beyaz gömleği patlayacak gibiydi. Korku dolu hisler sardı her yanımı. Ellerim titremeye başladığında göz göze geldik. Öyle derinlerime, öylesine sinirle bakıyordu ki kendimi bu bakışmadan çekemediğim gibi daha fazla bu durumu sürdüremezdim de.

"Onur," dedim soluk soluğa Savaş abiye bakmayı sürdürerek. Titreyen parmaklarım destek almak ister gibi kapı kolunu tuttu. "Sür Onur," dedim hâlâ kendimi çekemeden bakıp konuşmaya devam ederek. "Sür yoksa bu bizi keser."

İkimizi de parçalayacakmış gibi bakıyordu Savaş abi. Bize doğru büyük adımlar atmaya başladığında geniş bedeni iyice irileşti, omuzları dikleşti, boynunu sağa sola yatırdı. Kendini mi hazırlıyordu o?

O bize yaklaşmaya başlayınca, "Onur sür şu arabayı artık," diye korkuyla bağırdım. Onur benim korku dolu hâlimle daha çok panik olmuş, bu paniği de yeni atmış gibi hızla arabayı çalıştırdı. Arabanın çalışmasıyla son gördüğüm, Savaş abinin duraksamasıydı. Mahvol-

muştum ben. Savaş abi Onur'u muhtemelen dövecekti, beni de evdekilere söyleyecekti ve benim bir daha dışarı çıkmam hayal olacaktı. Ne yapacağımı bilemez, panik bir hâlde önüme dönerken, "Bittim ben," diye mırıldandım. Ellerim yüzümü kapattı. Ağladım ağlayacağım bir hâldeyken sürekli telefonumu kontrol ediyordum. Arasa mıydım acaba? Konuşsaydım, anlatsaydım ya da mesaj mı atsaydım? Anlardı beni. Söylemezdi bizimkilere. Öpüşürken yakalanmasaydım daha iyiydi tabii. Normal arkadaşız diye de yutturamazdım ki. Bu detayı da paylaşır mıydı acaba evdekilerle? Paylaşmazdı. Paylaşmasındı. Özeldi o. O kadarına hakkı yoktu.

Telefonumun rehberinden Savaş abiyi ararken, "Abi geliyor ya!" dedi Onur telaşlı bir sesle. Dikiz aynasından kontrol ediyor, hızını arttırıyor, panik hâli daha da artıyordu. Benim de öyle.

Arkamı dönüp kontrol ettiğimde Savaş abinin oldukça rahat bir şekilde arkasına yaslanıp oturduğunu ama o rahat oturuşunun tam tersi durumdaki sinirli yüz ifadesini görebiliyordum. Tek eli direksiyondayken diğer eliyle tuttuğu telefona bakıyor, yolu kontrol ediyor, yol ve telefon arasında mekik dokuyordu gözleri. Biz hızımızı artırdıkça o da artırıyordu ve bu beni korkutuyordu. Peşimizden takip edecek kadar mı takmıştı bu duruma? Bu kadar büyütecek ne vardı? Telefonum çalmaya başladı bir anda. Titreyen ellerimle tutmakta zorlanırken onun adını gördüm.

Savaş abi arıyor...

Açıp açmamakta kararsız kaldım. Ne diyecektim ki açarsam?

"O mu arıyor?" diye sordu Onur, bana bakıp tekrar dikiz aynasını kontrol ederek. Kafa salladım. O da o kadar telaşlıydı ki. Korkusunu hissedebiliyordum. Hele inatla bizi takip etmeye devam ettikçe daha da artıyordu telaşı.

Telefon sustu. Arkamı döndüğümde birkaç saniye telefona bakıp tekrar kulağına götürdü. Telefonum tekrar çalmaya başladı. Sabırsız bir şekilde gözünü bizim arabadan ayırmadan sinirle homurdanıyordu. Neler diyordu acaba? Ben cevap vermedikçe sinirinin arttığını gö-

rebiliyordum. Kısa bir öksürükle boğazımı temizleyip titreyen ellerimle telefonu kulağıma götürdüm.

"A-lo?" dedim dalgalı bir sesle. Ona bakıp konuşuyordum. Korku dilimi damağımı kurutmuştu ve bu durum konuşmamı bile etkiliyordu.

"O puşta söyle o arabayı hemen durdursun!" diye kükredi. Kulaklarım çınladı. "Durdursun lan, durdursun!" diyerek elini direksiyona vurdu; hem gördüm hem duydum. Öylesine sinirliydi ki. "Durdursun, sikeceğim onun belasını!" Onur bile duymuştu kükreyişlerini telefondan ve korkuyla hızını arttırdı. Sarsılarak gidiyorduk. Sonra uzun bir korna sesiyle önüme baktığımda yan taraftan çıkan bir araba fark ettim. "Lan lan lan!" diye telefondan gelen sesi işittim. Muhtemelen o da görmüştü ve panik olmuştu.

"Dikkat et!" diye çığlık attım ama hemen kontrolü ele alıp çarpışmamızı son anda yana kırarak engellemişti. Çarpışmadan kurtulmanın rahatlığıyla derin bir nefes alsam da bu sadece birkaç saniye sürdü. Bu kaza olayı da tuzu biberi olmuştu.

"Savaş abi," dedim buz gibi bir sesle.

"Gülfem bak benim sabrım yok. Geliyorlar bana Gülfem. Son kez uyarıyorum. Şu it hemen şu arabayı..."

Telefonu yüzüne kapattım. Çünkü beni dinlemiyordu. O bilenmişti. Onur'u dövecekti kesin.

"Daha hızlı sür, Allah aşkına," dedim Onur'a bakıp korkuyla. Gitgide hızını arttırıyordu ama yetersizdi. Tekrar arkamı döndüğümde onu kontrol ettim. Dudaklarını ısırıyordu. Kaşları olabildiğince çatıkken direksiyonu hızla yana kırdı, daha çok yüklendi gaza.

"Adamın altındaki araba kaç beygir senin haberin var mı?" dedi Onur, bana bakıp sinirle soluyarak. "Nasıl geçeyim ben onu?"

Ne bileyim ben kaç beygir. Bunu mu düşüneceğim şimdi?

"Bas işte ya..." dedim ama nafileydi.

Savaş abi tam olarak yanımızda belirmiş, bize ters bir bakış atıp hızlı bir şekilde arabayı önümüze kırmıştı. Arabanın lastiklerinden

çıkan o kayma sesi çınladı kulaklarımda ve Onur mecburen pes edip durmak zorunda kaldı. Hızımızdan sebep ani fren sarsılıp öne doğru savrulmama sebep olsa da kendimi hızlıca toparlayarak arabadan çıktım. Savaş abi bir hışımla arabadan inmiş, kapıyı da güçlü bir şekilde çarpmıştı. Büyük adımlar atarken eli gömleğinin kollarını kıvırıyordu ve bakışları Onur'un üstünden bir an olsun ayrılmıyordu.

"Bittim ben..." dedi Onur oldukça ciddi bir şekilde tırnaklarını kemirerek. Öyle de olacaktı.

Her adımında ateş saçarken yöneldiği taraf benim tarafım oldu. Kapı kolunu tutup hızla açtı. Önce göz göze geldik. Onun kadar ben de sinirle ona bakıp solurken, "İn!" dedi sert bir sesle kafasını kenara atarak. Çantamı kavrayıp memnuniyetsiz bir şekilde arabadan inerken ters ters ona bakıyor, burnumda soluyordum ama umurunda bile değildi. Kapıyı sertçe kapatmamla birlikte, "Arabaya geç," diyerek kendi arabasını gösterdi. Emir veriyordu bana. Haddineymiş gibi.

"Emredersiniz komutanım, başka?" dedim alayla. Sonra kaşlarımı çatarak, "Ben seninle hiçbir yere gelmiyorum," deyip bir adım attım ki gitmeme izin vermeden kollarını iki yana arabaya yaslayıp beni abluka altına aldı. Bedenim onun kolları arasında Onur'un arabasına yaslı olarak kalmıştı. O benim tepemde, yüzüme soluyordu.

"Gülfem!" dedi dişlerinin arasından oldukça düşük ama vurgulu bir sesle. "Arabaya bin. Beni bekle. Şu itin hesabını dürüp geliyorum."

"Sen kimsin be?" diyerek kaşlarımı çattım ve kafamı ona doğru kaldırarak, "Kimsin sen?" diye sorup kafamı iki yana salladım. "Hesap dürecekmiş. Sen Ali kıran baş kesen misin? Sana ne?"

"Öyleyim," diyerek diklendi bana doğru. Ben onun üstüne gittikçe onun da altta kalmak ister gibi bir hâli yoktu. "O kim?" diye sordu bir solukta. Gözleri yüzümü tarıyor, ara ara yutkunduğunda oynayan belirgin âdemelmasına gözlerim takılsa da tekrar gözlerine dönüyordum. Onlara da öyle uzun süre bakmak pek mümkün değildi benim için.

"Sevgilim," dedim bir anda. Nasıl bu kadar rahat söyleyebildim bilmiyorum ama söyledikten sonra büyüyen göz bebekleriyle gözlerimi kaçırdım.

"Sevgilin, öyle mi?" diye sordu yüksek bir tonda. Göz hizamda hiddetle inip kalkan göğsüne bakıyordum. Bakmak zorunda kalıyordum. Önümde bir duvar örmüştü resmen.

"Öyle," dedim inatla geri adım atmadan. Dişlerimi sıkıyordum, dudak içlerimi dişliyordum ama yüzüne bakmıyordum. "Sevgilim."

"Senin o sevgilini var ya ben..."

Ne sanıyordu bu kendini? "Ne sen?" dedim yüzüne bakarak bir anda. "Ne sen, Savaş abi? Sana ne oluyor ya?" diyerek kaşlarımı çattım ve sanırım çıkabildiğim en yüksek tonlara çıktım. "Sevgilim o benim, sevgilim," diyerek vurguladım. Ben vurguladıkça dişlerini sıktı, çenesi titredi. "Sen ne hakla bizi böyle takip edip hesap soruyorsun?"

Alt dudağını dişleri arasına alıp yavaşça geri bırakırken derin bir nefes aldı. "Gülfem arabaya bin!" dedi sakinliğini korumaya çalışarak.

"Binmiyorum," diyerek kollarımı birbirine bağladım. "Ben seninle hiçbir yere gelmiyorum. Seni ilgilendiren hiçbir şey yok. O yüzden sen..." deyip işaret parmağımı ona doğrulttum. "Buradan gidiyorsun. Ben de sevgilimle gidiyorum!"

Gayet emin bir şekilde, sinir bozucu gülümsememle, kurduğum cümleyle birlikte avuç içini arabaya doğru vurdu. "Seni onunla gönderen Savaş'ı siksinler!" dedi öfkeyle. "Nerede lan senin sevgilin?" diye sordu bana. Kontrol etme ihtiyacı hissettim. Onur yoktu. Arabadan hiç inmemişti. "Sevgilisini aldım bak," diyerek pozisyonumuzu gösterdi. Onun kolları arasında abluka altındaydım. "Bırakmıyorum da. Nerede senin sevgilin?" diyerek göz kırptı, kafasını iki yana salladı. "Göt korkusundan arabadan çıkamayan herif mi senin sevgilin? Hadi alsın," diyerek kendini geri çekti ve avuç içini arabaya defalarca kez vurarak onun kapısına doğru ilerlemeye başladı. "Hadi sevgilisini kurtarsın benden."

Siniri her adımda katlanarak artarken ilerliyordu. Onun kapısını sert bir hamleyle açtıktan sonra bana bakarak yakasından tutup

Onur'u dışarı çekti. "Abi..." dedi Onur titrek bir sesle. "Biz, şey..." diyerek yüzüne baktığında, "Siz ney?" diyerek kafa salladı Savaş sinirle.

"Hangisi için döveyim seni?" diye sordu kafasını ona doğru uzatarak.

Yan gözlerle bana doğru baktıktan sonra onlara doğru adımladım. "Dövülecek bir şey yapmadı o, biz yapmadık. Sen büyütüyorsun," dedim gayet net bir tavırla ama işaret parmağını bana doğru uzatarak beni hem susturdu hem durdurdu.

Kaşları hafifçe yukarı kalktı. "Sen sus!" dedi elinin altındaki Onur'un yakasını daha çok sıkarak. Ben onu savundukça o sinirleniyordu. "Büyütüyormuşum. Ne yapacaktım?" diye sordu gözlerini kısarak. "Kardeşim dediğim kızı arabada başkasıyla..." susup gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak tekrar açtı gözlerini. "Ben o kadar geniş bir adam değilim, tamam mı?" diye sordu bana bakarak. "Geçip gidemem. Hep de beni bulur zaten siktiğimin yerinde..." diyerek kendi kendine homurdandı. "Bana ters böyle şeyler. O yüzden sen ne dersen de. Kaç yaşında bu lavuk?" diyerek Onur'a çevirdi bakışlarını.

"Gezdiğiniz sokaklara bir bak," dediğinde etrafa göz gezdirdim. Issız, çok da iyi bir görüntüye sahip olmayan bir yerdi. Evlerin duvarları hep yazılarla boyalı, eski bir görüntüye sahipti. Ürperdim, kollarımı birbirine bağladım. Belli etmemeye çalıştım. "Ehliyetin var mı senin?" diye sorduğunda Onur cevap veremedi.

Yeni kaydolacaktı. Onur 18 yaşına yeni girmiş, bense birkaç ay sonra girecektim ama ehliyeti yoktu ve evet, biz ehliyetsiz dolaşıyorduk.

"Abi, ben alacak..."

Savaş tekrar iki yakasına yapıştığı Onur'u arabaya yasladığında, "Çarpıyordun lan, çarpıyordun göt!" diye bağırdı. "O hızla o arabaya girsen ölüsünü çıkarırdık Gülfem'in." Bir tek benim değil, Onur'un da ölüsünü çıkarırlardı ama Savaş abi bununla ilgilenmemişti. Elinin altındaki adamı yakalarından kaldırıp tekrar arabaya sertçe çarptığında, "Bir şey olsaydı ben senin ölünü rahat bırakır mıydın sanıyorsun sen?" diye sordu acımasızca. "Ne yapıyordunuz siz o arabada?" Cevap vermesini bile beklemeden ardı ardına sorularını soruyordu. "Sen Gül-

fem'in o kadar dibinde ne arıyordun?" dediğinde kafası o kadar yakınlaşmıştı ki Onur'a...

Buradan dönmezdi. Ben de bekleyip bu anı izleyemezdim. Gitmeyi tercih ettim. Hızlı hızlı yürümeye başladım. "Gülfem," diye seslendi arkamdan, durmadım. "Gülfem gitmiyorsun!" demesiyle duraksayarak arkamı döndüm.

"Neden?" dedim ellerimi iki yana açarak. İkisi de bana bakıyordu. Biri öfkeli, biri korkak... İkisi de gitmeyeyim diye bakıyordu. Onur onu kurtarayım diye gitmeyeyim istiyordu, Savaş abi ondan sonra bana hesap sormak için. "Sevgilimi dövmeni mi izleyeceğim? Yapmayacağım öyle bir şey," diyerek tekrar adımlamaya başladım. Esen rüzgârla birlikte bilmediğim bir sokakta hızlı hızlı yürürken adım seslerini işittim, ardından Savaş abinin sesini. Adımları hızla beni bulduğunda kolumdan tutup kendine çevirdi. "Arabaya bin Gülfem. Eve gideceğiz," dedi tüm sinirinin aksine yumuşak bir sesle.

Bırakmıştı Onur'u. Bırakmaz sanmıştım. Bırakmıştı. Benim peşimden gelmişti, onu bırakmıştı. İçim rahatladı. Onur dayak yemekten kurtulmuştu.

"Gelmeyeceğim ben seninle," diyerek kolumu elinin arasından çektim. "Senin arabana binmem ben. Otobüse binip giderim kendim eve. Buna da karışmazsın diye düşünüyorum. Eve neyle gideceğime de kendim karar verebilirim, değil mi?"

Tekrar yürümeye başladığımda aramıza mesafe koyarak o da yürümeye başladı. Yanımızdan hızla geçip giden araba Onur'a aitti. Hiç durmadan o kadar hızlı gitmişti ki...

"Gitsene sen," diyerek kafamı arkama çevirdiğimde beni dikkate almamıştı bile. Ben yürüdükçe yürüyor, ben durunca duruyordu. Mesafemizi hep koruyor ama beni tek bırakmıyordu. Hava gitgide kararda, daha da soğudu. Etrafta ateş yakmış çocuklar, yerde yatan kendinden geçmiş adamlar vardı ve hepsinin gözleri benim üzerimdeydi. Çantamı sıkı sıkıya kavrayıp kollarımı birbirine bağladım ve önüme bakarak yürümeye devam ettim.

"Volkan," dedi Savaş abinin sesi, dikkatimi oraya verdim. Adımlarım yavaşladı. Arkamı dönmedim ama dinledim. "Sana gönderdiğim plakayla ilgilensene. Kamera kayıtları falan da vardır zaten. Ehliyetsiz, aynen. Mesaj attım ben sana," dediğinde sinirle soluklandım ve arkamı döndüm. Ben durunca o da durdu. "Tamam," dedi bana bakarak. "Bildir aynen. Hiç acıma." Ne kadar gaddardı ya! Ne kadar acımasızdı. Benim de mi hiç hatırım yoktu?

"Görüşürüz sonra," diyerek telefonu kapattıktan sonra, "Sen... sen..." dedim titrek bir sesle. "Niye böyle bir şey yapıyorsun? Ne kadar kötü bir adamsın ya! Ne kadar acımasızsın."

"Öyleyim," diyerek kabullendi. "Leş bir adamım ben."

"Hiç mi için sızlamıyor, Allah aşkına?" diye sordum düşen yüzümle. Ne hâle düşecekti Onur ailesinin karşısında, bunu tahmin etmesi lazımdı. Alacağı ceza, ailesinin tavrı...

"Sızlamıyor," dedi net bir tavırla. "Bir gram Gülfem, yemin ederim bir gram sızlamıyor. O puşt bunu hak etti," dedi aynı tavrını sürdürerek. Aramızdaki mesafeyi hâlâ koruyordu. Ciddi yüz ifadesiyle karşımda duruyordu.

"Ben nasıl bakacağım onun yüzüne bir daha? Benim de mi hiç hatırım yok?" dediğimde elim kendimi gösterdi. Benim yüzümden düşmüştü Onur bu duruma. Ne diyecektim ben ona?

"Bakacak bir yüz bulursan bakarsın," dediğinde daha fazla dayanamayarak arkamı döndüm ve sinirle yürümeye başladım.

"Sen hastasın," dedim öfkeyle. "Barut gibi geziyorsun ortalarda. Sen hasta herifin tekisin. Senin hayatında kimse yok diye insanlara da zehrediyorsun sen hayatı."

Daha da hızlandı adımlarım. Arkamda olduğunu biliyordum. Benimle birlikte yürüyordu. "Allah Müge'ye yardım etsin. Bu dünyada sen onun sınavı olursun bu gidişle. Sen şimdi beni de abime söylersin eve gidince. Hemen ötersin bizimkilere." Tespit yapar gibi konuşmaya devam ettim. "Bizimkiler de evden okula, okuldan eve der artık."

"Öyle de olmalı zaten," demesiyle sinirim daha da katlandı. "Yaşın kaç senin daha?" dedi bir de üstüne küçümseyerek. "Olması gereken o. Bugün olanlar değil. Okulun var senin."

Az önce soğuk gelen hava şimdi sıcak gibiydi. Etrafa bile bakmadan yürümeye devam ettim. "Senin sevgilin yok diye kıskanıyorsun, değil mi? Çekemiyorsun kimseyi." Damarına damarına bastım. "Kimseyle adını bile duymadık doğru dürüst. Kim bakar ki sana? Kim böyle bir adamı kabullenir ki? Sadece yakışıklılıkla olmuyor bu işler işte. Tipin iyi olsa ne olacak? Seninle kimse geçinemez." Susmak bilmeden konuşmaya devam ediyordum. Artan ses tonuma dikkat etmeden, "Sen ne yap biliyor musun? Saliha teyzeye söyle, sana bulsun bir kısmet. Sen evlen. Karınla falan uğraş ya. Böyle insanların mutluluğunu çekemediğin o kadar belli ki," dedim. Cevap gelmedikçe daha da konuşmaya devam ettim. "Gerçi seninle evlenecek kadına da acıyorum. Zindan edersin sen ona da hayatı. Benden büyüksün Savaş abi ama sana bir tavsiye: Bu kafayla kimse seninle birlikte olmaz. Kim seninle ne konuda anlaşabilir ki? Gerçekten seni seven bir kadın oldu mu ya, çok merak ediyorum. Sen hiç sevildin mi?"

Cevap versin diye bekledim. Yürümeye devam ettim ama sustum. Cevap gelmeyince, "Sana soruyorum!" deyip soluk soluğa arkamı döndüm ama kimse yoktu.

Bomboş sokakta tek başımaydım. Savaş abi beni bırakmıştı. Birkaç saniye sokağı taradı gözlerim. İnanamadım. Belki de söylediklerim ağırına gitmişti. Beni bilmediğim bir sokakta tek başıma bırakıp gitmişti. Öyle sinirle bir anda yükselirken ben aniden yere çakılmıştım. Etrafıma tekrar bakıp korku dolu gözlerle inceledim. Az önceki o sıcaklık kaybolmuş, yine buz gibi soğukta kalakalmıştım. Boğazıma dizilen, çıkmayı bekleyen o kelimeler bir yumruya dönüşmüş, yutkunup yok etmeye çalışmıştım. Derin bir nefes alıp önüme dönerek içime attıklarımla yürümeye devam ettim. Kırılmış mıydı yani? Ondan mı bırakıp gitmişti beni. Hak etmişti ama o. Söylediklerimde yanlış bir şey yoktu. Kendini haklı göremezdi. Üste çıkamazdı. Ben haklıydım.

Komşu olmamız ona hayatıma karışma hakkını vermiyordu. Abim olarak görebilirdi kendini ama abim değildi o benim. Ben onu alttan alamazdım, almazdım. Kendi ailemin baskıları beni bunaltırken ona bu hakkı vermezdim elbette. Boşuna kendi kendine havalara giriyordu. Az önce onun arkamda olmasının verdiği güvenle etrafıma bile bakmadan yürürken şimdi öyle dikkatli inceliyordum ki her yeri. Bana bakan bakışlar değişmişti sanki. Bana doğru yürüyen sarhoş adamları görmemse son noktam oldu. Arkamı dönüp hızlı hızlı koşar adım giderken arkama her baktığımda onlar da hızını arttırıyordu, kalbim boğazımda atıyordu. Korkudan ağlayacak hâle geldim. Bir onlara bakıp bir koşmaya çalışırken ayağım taşa takılıp burkuldu. Hemen toparladım kendimi. Acısını önemsemeden koşar adım tekrar ilerlerken aklımda tek bir şey vardı: Beni yakalarsalar ne olacaktı? Sığınabileceğim bir ev baktım kendime ama kime güvenebilirdim ki burada. Sokakları böyle olan bir yerde evlerdeki insanlar ne kadar iyi olabilirdi ki. Her yer bunlardan kaynıyordu, her yer. Arkama bakıp kontrol ettim tekrar. Vazgeçmemişlerdi hâlâ. Birbirlerine bakıp pis pis kahkahalar atıyor, bir şeyler söylüyorlardı. Aramızdaki mesafe gitgide azalırken boğazımda oluşan yumru acı bir tat bıraktı. Nefes almam güçleşti, burnumun direği sızladı ama şimdi durmanın da ağlamanın da vakti değildi. Olabildiğince hızlı hareket etmeye çalışırken birine çarpıp durdum. Korkuyla önüme dönüp çantamla vurmak için hazırlanırken Savaş abiyle karşılaştım. Soluk soluğa, sinirlensem mi sevinsem mi bilemezken arkamdaki adamlara oldukça sert bir bakış atıp elleri omuzlarımı tuttu sahiplenircesine. Güven veren dokunuşlarıyla derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. O buradayken hiçbir şey olmazdı. Biz her ne kadar anlaşamasak da ona bu konuda duyduğum güven oldukça fazlaydı.

"Savaş abi..." deyip ellerimle saçlarımı kulağımın arkasına attım, gözlerimi kaçırdım. Geri adım attım; atmak durumunda kaldım. "Beni güvenli bir yerde durağa bırakırsan sevinirim," dedim içime kaçmış bir sesle.

Tekrar arkamı döndüğümde o adamların oldukları yerde durduğunu fark ettim. Muhtemelen Savaş abinin gitmesini bekliyorlardı. Ciddi yüz ifadesiyle arabanın olduğu yönü gösteren Savaş abiyle birlikte adımlamaya başladım. Sıcaklamasına hissetmediğim ayağımın acısını şimdi hissediyor, topallayarak yürümeye devam ediyordum. "Gittin sandım," dedim yüzüne bakarak.

Ayağıma bakıp tekrar yola döndükten sonra, "Çok mu acıyor?" diye sordu. Ses tonunu bana bozulmuş olmasına rağmen yine de düz tutmaya çalışıyordu fakat yüz ifadesi bunu saklayamıyordu. "Bekle istersen burada. Arabayı getireyim."

"Hayır," diyerek bir anda koluna girdim korkuyla. Duraksayıp bana baktı. Arkama doğru bakıp tuttuğum kolunu gevşettim. "Ben tek kalamam burada," dedim korkumu gözler önüne sererek. "Beraber gidelim lütfen."

"Gülfem," deyip duraksadı. Kendini bana çevirdi. Dudakları aralandı ama sustu. Gözleri gözlerimin içine bakarken, "Kimse sana hiçbir şey yapamaz. Buna izin vermem," dedi oldukça net bir ifadeyle. Bu sözlerine güveniyordum, inanıyordum ama kalamazdım.

"Olsun," diyerek omuz silktim. "Beraber gidelim. Hem çok da acımıyor," diyerek yalan söyledim. Bileğim sızlıyordu. Topuğumun üzerine basa basa yürüyordum ama yine de bileğime aniden giren o ağrılarda kolunu sıkıyor, yüzümü kasıyordum.

Birkaç adım sonra daha fazla dayanamayarak, "Gülfem," deyip durdu ve önüme geçti. Sıkıntıyla soluyup ne yapacağını bilmez bir hâlde elini hafif kirli sakallarının üzerinde dolandırdı. "İstersen..." dedi çok da emin olamayarak, "Arabaya kadar taşıyayım seni."

Kararsız kaldım onun gibi. "İyiyim..." deyip birkaç adım attım ama değildim. Yine düşecek gibi olduğumda onun ellerine tutundum. İyi olmadığım böylece kanıtlanmışken, "Olur," dedim gözlerimi kaçırarak. "Zahmet olacak sana da ama..."

Öylece olduğum yerde beklerken nereden nasıl tutacağını bilmiyormuş gibi önce bana bir göz gezdirdi. Sonra elinin birini bacaklarımın

altına atarak diğer eliyle belimden sardı. Birkaç saniye içinde kucağında yer bulan bedenimle omuzlarına tutundum. Göz göze geldik. Bedenlerimiz birbirine ilk kez bu denli yaklaşmışken hafif bir tebessümle gözlerimi kaçırdım. O da bir anda bakmayı keserek yürümeye devam etti. Onu ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Kulağının arkasında ufak bir beni vardı. Saçlarının arkası diğer yerlere göre daha kısaydı. Omuzlarının genişliğini ise ilk kez dokununca fark etmiştim. Parmaklarımı ona hissettirmeden usulca bastırdım omuzlarına içimdeki dürtüye engel olmayarak. Yani umarım hissettirmemişimdir. Biçimli, yüzüne yakışan boyutta bir burnu vardı. Siyah saçları gibi uzun siyah kirpiklere, dolgun dudaklara, kavisli siyah kaşlara sahipti. Onu incelemekten alıkoyamadım kendimi ve bunu fark ettiğimde utanarak önüme döndüm. Ayıptı. Çok ayıptı. Böyle sessizce gitmek de tuhaf geliyordu.

"Gittin sanmıştım..." dedim tekrar. Bana doğru döndüğünde yine çok yakın bir mesafede yüzlerimiz birbirine düştü.

"Gidememişim demek ki..." dedi imalı bir tonlamayla. "Öyle kolay gidilmiyormuş..." dedi tekrar yüzümü ciddiyetle inceleyerek. Kısık, derinden gelen bir ses tonuna sahipti. Tekrar önüne döndüğünde az önceki o ses tonunun aksine soğuk bir sesle konuşmaya devam etti. "O kadar çok konuşup beni gömdün ki daha fazla katlanamadım çenene. Bazen susmak nedir bilmiyorsun. Yine de seni burada bırakıp gitmeye gönlüm razı gelmedi. Sen kötü bir adam olduğumu düşünüyorsun ama o kadar da kötü bir adam değilimdir belki."

Kırılmıştı. Söylediklerimin ne kadarını duydu bilmiyorum ama bu durumdaysak suçlu olan bence kesinlikle oydu. O bana bakmasa da ben ona bakarak konuşuyordum. "Sinirliydim," dedim vurgulayarak. Parmaklarım omzunu mesken bilmiş gibi yerleşti, sahiplendi hiç utanmadan. "Amacım seni kırmak değildi," diyerek konuşmaya devam ettim. "Kötü biri olduğunu düşünmüyorum ama bugünkü davranışların..." diyerek kısa bir es verdim. "Sevgilim olması çok normal, Müge'nin sevgilisinin olması da öyle. Sen bizi korumaya yönelik..."

"Benim için normal değil," diyerek tekrar yüzüme baktı. Sözümü kesti. "Öptü sandım seni. Öpmemiş." Sormuş muydu bunu yani? Adını bile bilmediği birinin beni öpüp öpmemesiyle mi ilgilenmişti? Bu özel detayı sormuştu ve Onur da cevaplamış mıydı? "Delirdim, durulamadım. Delirdim," diyerek tekrar baskılı bir tona çıktı.

Durulmuştu aslında ama tekrar hararetleniyormuş gibi hissettiğimde, "Anlıyorum," dedim yutkunmaya çalışarak. "Korkularını, endişelerini anlayabiliyorum ama sen bana karışamazsın Savaş abi," dedim net bir ifadeyle. Anlasın diye oldukça yumuşak konuşmaya devam ediyordum. "Ben sana bu hakkı vermem. Öpmüş de olabilirdi, bu seni ilgilendirmez. Bu benim özelim," dediğimde solukları sıklaştı. Cevap veremedi, haklıydım çünkü. "Aramızı bozmaktan öteye gidemezsin bu davranışlarınla. İyice koparız birbirimizden."

Kopmaktan bahsedince beklemediği cümlemle afalladı. Önüne döndü sonra tekrar. Ben oldukça ciddiydim, o yüzden sustu. Sanırım bunu göze alamadı. Karanlık sokakta beni sıkı sıkıya sarmalamış yürürken, "Bazen korkutuyor beni bu hâllerin," diyerek bir itirafta bulundum. "Sen hep böyleydin ama ben alışamıyorum sana. Çekiniyorum. Çok sert bir yapın var. Herkese böylesin biliyorum ama alışamıyorum işte," diyerek ona yakınlaşıp konuşmaya devam ettim. Kokusu öylesine güzeldi ki, bunu kendime itiraf ettim. "Neye ne zaman tepki vereceğin belli olmuyor. Eğer böyle olmasaydın ben bugün seni görünce korkup kaçmak zorunda kalmazdım."

"Seviyor musun onu?" diye sordu yüzüme bile bakmadan.

Bu soruyu beklemiyordum. Ne diyeceğimi bilemedim. Onur benim için özeldi. Dudak büküp omuzlarımı yukarı kaldırdım. "Sanırım," dediğimde göz göze geldik.

"Niye bıraktı o zaman seni?" diye sordu gözlerimin içine bakıp kaşlarını çatarak. "Benden korkuyorsun madem. Bunu gördü. Seni hiç bilmediğin leş bir sokakta tek başına benimle bıraktı gitti. Gerçekten böyle bir adamı mı seviyorsun?"

Titrek bir soluk aldım. Evet, gitmişti. Açıkçası bunu ben de beklemiyordum ama sanırım o da babasının durumu öğrenince verebileceği tepkiden endişelenmişti. Biz Savaş abi gibi büyük değildik. Başımıza buyruk değildik.

"Normal değil mi?" dedim düz bir tonlamayla. "Korktu sonuçta o da. Hem döveceksin sandı hem de ehliyetsiz olduğunu vurgulayıp korkuttun. O da kaçtı. Ayrıca bizim tanıdık olduğumuzu biliyor. Onun güveniyle bıraktı beni senin yanında. Sen kaçmaz mıydın?" diye sordum ince bir sesle. "Yerine koy kendini. Sen de giderdin."

"Kaçmazdım," dedi tekrar yüzüme bakıp net bir ifadeyle. "Ben gitmezdim. Tanıdık da olsa senin ufacık bir tedirginliğini hissetsem gitmezdim ben. Bizi birbirimizle kıyaslama. Kimse benim yanımda sana hesap soramazdı," dedi yüzüme bakarak. "Kimsenin seni alıp yanımdan götürmesine izin vermezdim ben." Hiç çekmiyordu kendini benden. Nefes alamıyordum. Çok garip bir durumun içine girmiştik. "O bana tepki bile vermedi. Öyle bir durumda sen o arabadan inmeden ben kim olursa olsun dikilmiştim karşısına. Senin incinmene izin vermezdim ben ne pahasına olursa olsun."

Yaşla ilgiliydi bu durum. Aynı koşullarda değillerdi. Onur, Savaş abi gibi değildi. Savaş abinin mesleği elindeydi; ailesi sözlerine güvenir, onu sorgulamaz, hayatına müdahale etmezdi ama Onur için durumlar tam tersiydi.

Yine de uzatmadan, "İyi o zaman," dedim konuyu kapatarak. "Hayatına girecek olan kadın çok şanslı."

Duraksadı. Samimiyetimi sorgular gibi baktığında tebessüm ettim sadece. Ben gülüyordum ama o hiç gülmüyordu. Hep çok ciddiydi. Belki de onu bu kadar soğuk yapan gülmemesiydi. Cevaplamadı beni. Muhtemelen samimiyetime inanmadı. Arabaya da gelmiştik zaten. Ben koltuğa oturtacak diye beklerken kaputa oturttu ve beklemediğim bir hareketle önümde diz çöktü. Ne olduğunu anlamadan bacaklarıma dokunan parmakları yavaşça okşadı bileğimi. Yüzüme bakıp parmağını bastırdığında, "Burası mı?" diye sordu.

Tam yeri bulmuştu. Tam acıyan noktaya dokunmuştu ve benim acıyla kasılan yüzümle o da yüzünü kastı. Ellerimi arabanın iki yanına açarak kafa salladım. "Evet, orası," dedim derin bir soluk alarak. Parmakları orayı usulca ovalarken başparmağı ayağımın arka kısmına baskı uyguladı. Hem acı hissediyordum hem de iyi geliyordu. Bu iki karmaşık duygunun içinde kafamı geri atıp gözlerimi kapatırken var olan sızının yavaş yavaş yok oluşunu hissediyordum. Dokunuşları şifa gibiydi. Birkaç dakika bunu sürdürdü ve oldukça iyi geldi. O bana dokunurken kendimden geçmiş şekilde mayışıp günün verdiği yorgunlukla uyuyacak gibi oldum ve şu an evde olmayı diledim; hiç değilse arabanın içinde eve gidene kadar bu rahatlıkla uyumayı.

Ayağımı aldı, dizinin üstüne tabanımı bastırdı ve daha yumuşak hareketlerle ovalamaya başladı. Kafamı geri atmış, sesli bir şekilde soluklanırken parmakları bileğimde aşağı yukarı kayıyordu ve ben hiç hissetmediğim bir şey hissediyordum. Sıcak nefesi ayaklarımın üzerine çarparken bedenim yavaş yavaş uyuşmaya başladı. Bu saçmalıktı ama kendime engel olamıyordum. Engel olup olmak istemediğimi bile bilmiyordum ki. Uzun geniş parmakları o kabalığının aksine çok güzel dokundu bana. Parmaklarının bileğimden ayrılmasıyla içine girdiğim ruh hâli anında yok olmuştu. O dokunurken geçen ayağıma yavaş yavaş tekrar bir ağrı geliyordu. Kısa süreli bir etki miydi bu? Gözlerimi bir anda açtığımdaysa ellerini arabanın iki yanına dayamış hemen üzerimde durduğunu fark ettim. Yine beni abluka altına almıştı. Kıpkırmızı kesilen yüzümle ne diyeceğimi bilemedim. Rüzgârdan dudaklarıma yapışan saçları geri çeksem de sol taraftan esen rüzgâr benim saçlarımı ona karıştırıyordu. Onun yüzüne çarpıyor, boynuna dökülüyordu.

"Geçti mi?" diye sordu gözlerimin içine bakıp mırıldanarak. Yutkundu. Gözüme takıldı, gözlerimi kaçırdım, gözlerine odaklandım.

"Hıı hı," diye bir ses çıktı kuru boğazımdan. Yakınlığımızdan sebep kokusunu çokça hissederken derince bir solukla hiç düşünmeden içime çektim. Bunu fark etti. Tebessüm etti çok alakasız bir şekilde, alakasız bir yerde. Daha fazla utandım.

Aptal Gülfem.

Ayıp, çok ayıp!

Ben geri doğru attığım bedenimi kaldırırken içinde bulunduğumuz durumu toparlamaya çalıştım ve ayağımı elinin arasından çekerek doğruldum. Ben kalktıkça o da kendini geri doğru çekti. Zaten aramızdaki mesafeyi korumuştu hep.

"Savaş abi," dedim bir anda. Birkaç saniye öylece yüzüme baktığında, "Biz seninle bayramlaşmadık," dedim gülümseyerek. "Geçen bayram yoktun. Bu bayram da denk gelemedim hiç sana. Evde yoktun geldiğimde. Harçlık vermemek için yapıyorsan yemezler," diyerek kafamı iki yana salladım. O da benimle birlikte gülümsemeye başladığında doğru bir konu seçmiştim sanırım. "İki bayramın harçlığını da alırım bu arada söyleyeyim."

"Öyle mi?" dedi tek kaşını kaldırıp gülerek. Kafa sallayarak elimi uzattım. İlk kez aramızda böyle bir diyalog geçiyordu. Biraz utandım ama yine de ikimizin de gülümsüyor oluşuyla utancımı yok saydım.

"Hadi ver elini öpeyim," dediğimde kahkaha attı. Evet, benden beklenmeyecek bir davranıştı kabul ediyorum. Hele Savaş abinin elini öpmek hiç kabul edilemez bir durumda benim için.

"Elimi mi öpeceksin?" dedi inanmamış gibi yüzüme bakarak.

"Elbette," diyerek omuz kırıp incecik bir ses tonuna büründüm ve boynumu yana doğru yatırdım. "Bilirsin, ben büyüklerime her zaman saygılıyımdır," dedim hızlı hızlı gözlerimi açıp kapayarak. Beni inceliyor, eğlenir gibi izliyordu.

"Bilmem mi? Saygı akıyor mübarek," diye dalga geçmesiyle gözlerimi devirsem de, "Hadi," diye direttim. "Sen bilirsin vallahi. Bir daha da hayatta teklif etmem." Trip atar gibi kollarımı birbirine dolayıp kafamı yan çevirdim. Kararsız kalıp inanamayarak elini bana doğru uzattığında gülümseyip iki elimle elini kavrayarak önce dudaklarımla üstüne bir öpücük kondurdum, ardından alnıma çıkardım. "Nice nice bayramlarımız olsun birlikte," dedim samimiyetle sıcacık gülümseyerek.

Eli avcumun içinde kalmış hâlâ bu yaptığımın şokuyla bana bakarken gülüp, "Olsun," deyip boynunu hafifçe eğdi. "Çok bayramlar görelim birlikte."

Tebessüm edip elini bıraktıktan sonra avcumu açtım ve imalı bakışlarımla vurgulayarak, "İki bayramın da harçlığını istiyorum," dedim. Gözlerim avcumu işaret etti.

Hiç de utanmadım bunu söylerken. Onun bu keyifli hâlleri karşısında ben de keyif alıyordum. Elini arka cebine atıp cüzdanını çıkardıktan sonra iki yüzlük iki banknot çıkardı. "Yeter mi?" dedi ciddi ciddi yüzüme bakarak. Vallahi ben 400 lira beklemiyordum. 100 liraya tamamdım ama bunu da geri çevirecek değildim.

Elinden kaparak, "Yeter tabii ki," deyip kocaman sırıttım. "Her bayram bekleriz."

"Şebek..." deyip güldükten sonra birkaç saniyelik bir bakışmanın ortasında kaldık ve kendini ilk çeken o oldu. Bir adım attı yan tarafa doğru. "Hadi gidelim. Geç oldu," dedi ciddi bir tavırla.

Fakat ben onun gitmesine izin vermeden elinden tuttum. "Savaş abi," dedim ciddi bir ifadeyle yüzüne bakarak. Bunu yaptığıma bende inanamıyordum ama, "Eve gitmek istemiyorum ben," dedim. Keyifli hâli anında yok olmuş, gözlerini benden kaçırıp yola bakarken elini avcumdan çekmemişti. O ayaktaydı ben hâlâ arabanın üstünde.

Birkaç saniye sessiz kalınca, "Gülfem seni kırmak istemiyorum ama ben seni bu saatte bir yere bırakamam," dedi erkeksi, tok bir sesle. "Kusura bakma o yüzden. Eve götüreceğim. Sen sonra istiyorsan çıkarsın ama ben bırakamam seni başka bir yere."

Kırılgan, kızgın yüz ifademle karşılaşmak istemiyordu sanırım. O yüzden bakmıyordu. "Beni bırak demedim ki ben sana," dedim yine benden beklenmeyecek bir davranışla. Anlamamış gibi yüzüme bakarken, "Evdekilerden izinliyim. Daha vaktim var. Şimdi gidersem evde iş bitmeyecek," diyerek kafamı iki yana salladım. "Birkaç saat vakit geçirsek birlikte..." dedim. Bunu söylediğime ben bile inanamıyordum. O da inanamamış gibi bakarken, "Tamam, bu oldukça zor, kavga ede-

riz muhtemelen ama kavga edeceğimiz konular açıldığında kapatsak? İkimizin de hoşlandığı konulardan falan konuşsak?" diye bir teklifte bulundum. "Ya da yemek yesek?" diyerek elimdeki parayı havaya kaldırıp gülümsedim. "Sana yemek ısmarlayabilirim."

Bir sürü seçenek sunmuştum ona ve kabul etsin istiyordum. Aramız son zamanlarda oldukça kötüyken ben ona bir adım atmak istemiştim. Hem belki Onur'a bir şey yapmaması için de onu ikna ederdim. Eğer Volkan denilen kişi şikâyet etmediyse onu da engellerdim.

Tekrar gülümsedi ve şaşkınlığını atamadan, "Olur," dedi kafa sallayarak. "Sen seç ama ne yiyeceğimizi."

Doğru bir karardı. Zaten anlaşamıyorduk, seçimi bana bırakması ince bir davranıştı. "Tavuklu pilav," diyerek arabadan indim ve topallayarak yan tarafa doğru yürümeye başladım. "Hatta sokakta bulursak çok güzel olur."

İştahım fazlaca artarken dudaklarımı yaladım. "Sırf sen ısmarlıyorsun diye ucuz seçtin, değil mi?" dedi dalga geçer gibi. "Tamam hadi tamam, seç sen, ben ısmarlayacağım," demesiyle yüzümden düşmeyen o koca gülümsemeyle, "Hayır ya, hayır," diyerek kendime inandırmaya çalıştım. Utandım.

Ben ısmarlayacağım deyip tavuk pilav teklif etmiştim bir de.

"Vallahi ucuzluğundan değil. Ben tavuklu pilav severim, ondan."

Aslında o da biliyordu ama benimle uğraşmak işine geliyordu. Zaten ikimizin de geçmeyen sırıtmalarıyla her şey oldukça açıktı. "Cimri seni," dediğinde gözlerimin içine ilk kez gülerek bakıyormuş gibi hissettim. İlk kez bu denli fark ettim gülüşünü.

"Cimri değilim ben," deyip güldüm ve yeni bir teklifte bulundum. "Tamam, sen seç o zaman ama ben cimri değilim."

"Cimrisin," diyerek fısıldarken kafasını bana uzattığında ne kadar güzel baktığını fark ettim. Onun bakışlarına daldım ama hemen kendimi geri çektim. Değilim der gibi iki yana salladım ardımdan kafamı. Aramızdaki bu çekişme sürerken arabayı çalıştırdı, yola çıktık.

Bizim için, özellikle de benim için oldukça keyifli, hiç unutamayacağım bir gece olmuştu o gece. Biz onunla uzun bir zaman sonra ilk defa saatlerce hiç kavga etmeden sohbet edip birlikte vakit geçirmiştik ve ben o gece ilk kez ona abi demeden gülümseyerek sadece adıyla seslenmiştim.

Savaş...

O an idrak edemediğim bir şey vardı. İçime düşen bu küçük kıvılcımlar yıllar sonra tekrar alevlenip bana kendini hatırlatacaktı ve bu adam benim en büyük savaşım olacaktı...

3. BÖLÜM
SOLUKSUZ

"Savaş niye gece burada kaldı?" diye sordu annem ocağın altını açarak. Dolaptan kahvaltılıkları çıkarıp tepsiye koyarken duraksadım ve anneme döndüm.

"Söyledim ya," dedim gözlerimi devirerek. "Abimi getirdiğinde o da abimden aşağı kalır hâlde değildi. Ben de kal burada dedim. Ne deseydim?"

"Senin odanda niye kaldı?" dedi hoşnutsuz bir tavırla. "Aşağıda kalsaydı. Hiç yakışık alıyor mu?"

Elimdeki kâseyi tepsiye bırakarak tezgâha yaslandım ve kollarımı birbirine dolayarak sesimi bir miktar yükselttim. "Anne, daha kaç kere anlatacağım," dedim baskılı bir tonda. "İkisi de birbirinden beterdi gece. Abimi zar zor odaya çıkardı. Bir de in sen aşağıya mı diyecektim? Yürüme bile yürüyemiyordu. Bir de merdivenlerden düşecek, al başına iş."

"Yardım ederdin inmesine," derken tavrını hâlâ sürdürüyordu.

"Anne sen dalga mı geçiyorsun benimle?" dedim sinirlenerek. "Savaş'ın merdivenlerden inmesine ben nasıl yardım edebilirim? Buna inanabiliyor musun gerçekten? Ne kadar büyüttün ya!" derken dolaptan reçel kavanozunu aldım ve çıkardığım kâseye dökmeye başladım. "Ha aşağıda yatmış, ha orada. Ne fark edecek?"

Annemden böyle bir tepki beklemiyordum. Yani bu oda olayını fazla büyütmüştü ve bu durum beni tedirgin etti. Özellikle annem ve babama ilişkimizi açıklamak üzereyken bu olaya böyle bir tepki vermesi moralimi bozdu. Biz Savaş'la birlikte olmasaydık da ben onu o hâlde gördüğümde kalmasını söylerdim. O yüzden bu kadar rahat kal burada demiştim zaten.

"Neymiş bu Efsun'un derdi?" dedi annem bu sefer de gelinine çevirerek konuyu. "Niye benim oğluma böyle şeyler yaptırıyor? Hoşuna mı gidiyormuş bu hâli? İnsan sevdiğini doğru yola sokmaya çalışır, kötü şeylere yönlendirmez. Baban duymasın Gülfem."

"Hee..." dedim alayla kafamı sallayarak. "Abim de zaten evliya gibi adamdı, Efsun bozdu."

"Neyi varmış abinin, Gülfem?" derken bana doğru çevirdi kendini ve elini beline koydu. Kaşları çatık, sesiyse bir miktar sinirliydi. "Sen de sürekli abini kötüleyip duruyorsun. Neyi varmış abinin?"

Bu kadın bugün gerçekten benim sinirlerimle oynuyordu.

"Efsun mu bozdu anne?" dedim onun çıktığı tona çıkarak. "Abim zaten defalarca kez eve sarhoş gelip babamla kavga etti. Efsun mu bozdu abimi? İlkmiş gibi konuşuyorsun. Kavga etmişler. Gitmeseydi abim de. Efsun zorla mı git dedi? Ne yapsın?" dedim daha da sinirlenerek. "'Aman Levent içmesin, ben içime atayım,' mı desin? Bu kadar karışma özellerine, rica ediyorum," diyerek elimdeki kâseyi tepsiye bıraktım. "Bunlar evlenecek yakında. Sonra sen kötü olursun. Ne olduysa oldu. Her şeyde oğlunu savunmaya kalkma. Biraz sus. Onlar kendi aralarında halleder, düzelirler, unuturlar ama senin tavrını kimse unutmaz. Bırak ne yaparlarsa yapsınlar."

"Hiç içime sinmiyor," dedi kafasını iki yana sallayarak. Sıkıntıyla soluklandı. "Hiç içime sinmiyor Efsun'un bu tavırları. Bu kız hiç evlilik yürütebilecek bir kız gibi değil. Bunlar iki gün sonra boşanıyoruz diye gelmezler inşallah."

"Sen girme de araya," dedim uyararak. Fakat annemi tanıyordum ve bu uyarımı ne kadar süre dikkate alırdı bilmiyorum. "Ne olacaksa kendileri karar versin. 'Annen sebep oldu'ya döner sonra. Allah aşkına sus. Sonra o çok savunduğun oğlun gelip de demez sana annem benim iyiliğimi düşündü diye. Niye karışıyorsun diye sana patlar."

"Ne karışacağım ben, aman," diyerek surat astı. "Ne hâlleri varsa görsünler."

"Aradım Efsun'u, geliyor," Diyerek tepsiyle salona yöneldim. Elimdekileri masaya dizdikten sonra geri gittim. "Sakın kıza bir şey deme bak," dedim masaya bırakarak tepsiyi.

"Ben gidiyorum," derken ellerini havluyla kuruladı. "Saliha'ya geçiyorum. Ben dayanamam söylerim. Efsun'a da kızarım, abine de lafımı söylerim. Oturun siz kendiniz."

Bir şey demedim, durdurmadım. Bence de gitmesi kesinlikle en doğrusuydu. Ben araları düzelsin diye bir adım atmışken annemin bozması daha da çıkmaza sokabilirdi.

Tam kapının yanına gitmişti ki dayanamayıp arkasını döndü. "Madem ben kötü olurum, o zaman sen arkadaşı olarak akıl ver," dedi bu sefer beni tembihlemeye başlayarak. "Sen biliyormuşsun bak nereye gittiklerini. O da biliyordur. Benim Levent'im gizli saklı iş yapmaz. Diyecek ki biz bir sakinleşelim, oturup düşünelim, bakalım kim nerede ne hata yaptı. Düzgünce konuşalım, çözelim. Benim oğlum onun gözünün içine bakıp duruyor zaten." Ciddi ciddi bana anlatırken gülmeye başladım. O devam etti konuşmaya. "Niye akşam gitti diye kavga ederdim ben. Biraz yapıcı olmaya çalışın. Böyle kendini dağıtarak olmaz. Buna göz yumarak hiç olmaz. Böyle evlilik kurulmaz. Bak babanla biz senelerdir..."

Adımlarımı hızlandırarak kolundan tuttum ve "Anne," diyerek dış kapıya yönlendirmeye başladım. "Onlar kendileri çözerler."

Hırkasını omzuna atarken dış kapıyı açtı ama hâlâ konuşmaya devam ediyordu. "Efsun'a söyle ama bak."

Kapıyı tutup gülümseyerek, "Saliha teyzeye selam söyle," dedim ve daha fazla konuşmasına müsaade etmeden kapıyı kapatıp derince bir soluk verdim. Annem eğer bu tavrını evlendiklerinde Efsun'a karşı devam ettirirse gerçekten çok büyük sorun yaşarlardı. Mutfağa doğru ilerleyip çayı demledim ve bardakları alıp masaya yerleştirdim. Tabakları dizip çatal bıçakları da dağıttıktan sonra bizimkileri uyandırmak için merdivenlere yöneldim. Abimin odasına baktım önce. Derin uyku hâlindeyken bir ara uyanmış belli ki; üstündeki tişört yerde duruyordu. Bacağını yorganın üstüne atmış yüzüstü yatarken hiç uyanacak gibi değildi. Abimi es geçip odasının kapısını yavaşça çektikten sonra Savaş'a doğru ilerledim. Sırtüstü yatarken onun da dağınık hâli abimden aşağıya kalır değildi ama bu hâli bana tebessüm ettirdi. Yavaşça içeri girip kapıyı kapattıktan sonra yanına ilerleyerek yatağın ucuna oturdum. Parmak uçlarım yavaşça alnında dolanırken gülümsedim.

"Öyle uyandırılmaz," dedi gözlerini açmadan mahmur sesiyle.

"Sen uyanmışsın zaten," dedim gülerek. Gözleri yavaşça aralandı. "Ne zamandır uyanıksın?" diye sordum. Bileğimden kavrayıp yatağın içine çekti beni. Yorganın katlanan kısmını üzerime örterken kolunu başımın altından geçirdi. Diğer kolu belime sarılırken sırtım ona dönüktü ve cenin pozisyonundaydım. Ardından kendine çekti beni. Aynı pozisyonda iç içe geçtik.

"Savaş," dedim tedirginlikle. "Abim uyanacak şimdi. Bırakır mısın?"

Söylediğimi önemsemedi. Burnu saçlarımın arasından enseme değerken derince soluklanıp, "Merdivenlerden çıkarken çok ses yapıyorsun," dedi. Ensemde hissettiğim nefesi huylandırdı beni ama çok hoşuma gitti.

Beni saran kolunu itmeye çalışarak, "Savaş," dedim ama bırakmadı. "Hayatım..." dedim daha ılıman bir yaklaşımla. "Abim uyanacak şimdi."

"Uyanmaz o," dedi kafasını enseme gömerek. Daha da ileri gitti ve "Kapıyı kilitlesene," dedi boğuk bir sesle.

Kolunun arasında kendimi döndürdüm ve yüzümü ona çevirdim. "Sen iyice şaşırdın," dedim gülerek. "Efsun gelecek zaten şimdi. Kaldırmaya geldim ben sizi."

Elimi yüzüne atıp yanağını okşarken gözleri yüzümde dolandı. "Efsun ne alaka?"

Onunla bu sıcacık yatakta olma hissi harikaydı. Belimi kavrayan eli tişörtümü kaldırdı, parmakları çıplak sırtımda dolaşmaya başladı. Elimi yüzünden çekmeden konuşmaya devam ettim. "Araları düzelir belki diye çağırdım. Malum, kavgalılar ya," dedim gözlerimi devirerek. "Efsun da çok üzgündü akşam."

Savaş az önce söylediklerimi yeni idrak etmiş, dün olanları hatırlamış gibi sert bir yüz ifadesine büründü ve dudaklarını yalayarak hızlı bir hamleyle üzerime çıktı. Kaşlarını çatarak, "Siktir et şimdi Efsun'u, Levo'yu falan," derken gözleri kısıldı yavaşça. "Onur kim?"

Kahkaha attım ama o şeklini hiç bozmadı. Kafamı geri doğru attığında çenemi tutup aşağıya çekti ve "Bana bak bana," dedi baskılı ses tonuyla. Gözlerim gözlerine denk düştü. Oldukça ciddi duruyordu. "Onur kim Gülfem?" dedi tekrar.

"Sen dün geceyi hatırlıyor musun?" derken elimi boynuna attım ve tek kaşımı kaldırdım.

Kafa sallarken, "En çok Onur kısmını!" dedi sinirle. "Kim o herif? Sen buna bir takılmışsın falan sanırım. Etkilenmişsin, bir şey olmuş. Ne olmuş Gülfem? Kim bu lavuk?" Söylediği her kelimede ses tonu bir miktar artıyor, kendi kendini dolduruşa getiriyordu. Dudak kenarlarım keyifle yukarı doğru kıvrıldı. Kafamı kenara yatırarak boynunu okşadım. "Konuşsana," dedi sinirle. "Niye şekilden şekle giriyorsun?"

Daha çok sırıttım. "Acaba," dedim nazlı bir tınıyla, "Seni kızdırmaya devam mı etsem diye düşünüyordum."

"Gülfem!" dedi aniden burnumu ısırarak. Birkaç saniye sonra geri çekildi ve kaşlarını çattı. "Delirtme beni. Sonra kızdığım zaman Savaş kızdı oluyor. Oynama benimle. Kim oğlum bu Onur?" dedi kafasını öne atarak. "Kim o cibilliyetini siktiğim? Kim, kim?"

"*Bro*, sakin ya!" dedim kaba bir tonda kahkaha atıp. "Koçum, aslanım falan."

Ben böyle yaptıkça daha da sinirleniyordu, görüyordum. "Gülfem yeter ama! Dalga geçme benimle."

Gözümden yaş gelmeye başladı gülmekten. "Ne?" dedim kendimi sakinleştirmeye çalışarak. "İnsan sevgilisiyle 'oğlum' diye konuşur mu? Yakında kardeşim falan da dersin sen. Hatta hatta," dedim aklıma gelen şeyle gülümseyerek, "Savaş abi diyeceksin Gülfem, Savaş değil Savaş abi."

Hâlâ dalga geçen hâlime epeyce bozulmuş gibi, "Eeh, yeter ama!" deyip ayaklandı. "Sen anca dalga geç benimle."

"Ne!" diyerek ayaklandım ben de peşinden ve sırtına sarılarak, "Yalan mı?" dedim. Kafamı sırtına yaslayarak elimi bedenine sarıp birleştirdim. "Sevgilim, yok Onur falan. Efsun için görüşmüştüm. Öyle ciddi bir ilişki değildi."

"Tarık öyle demiyor ama," dedi soğuk bir sesle. Kafamı kaldırıp önüne geçtiğimde tekrar ellerimi boynuna attım. Soğuk duruyordu. Dokunmuyordu bana. Gözlerimle eline baktım ve birkaç saniye sonra mesajı almış gibi tek elini belime doladı. Yüzü hâlâ asıktı. Parmak uçlarımda yükselip ufak bir öpücük kondurdum.

"Ben öyle diyorum ama," dedim gözlerine bakarak. Bir elimle yüzünü avcumun arasına aldım. "Senden başka kimseye böyle şeyler hissetmedim ben sevgilim. Sanki ben hiç sevilmemişim gibi. Sen öyle güzel seviyorsun ki beni, sanki daha önce hiç kimse olmamış gibi. Öyle çok seviyorum ki seni, daha önce hiç böylesine güçlü duyguları birine karşı hissetmedim ben. Hem ayrıca..." dedim çenemi göğsüne dayayıp alttan ona bakarak. Uykudan uyanmış şu hâli öyle güzel, öyle bana özeldi ki. "Ben diyorum ki

bizimkilere de söyleyelim artık. Herkes öğrendi zaten. Bizimkiler de öğrensin. Bir de hafta sonu sanırım müsaitiz. Sizi bekleriz."

Ben de gülümsüyordum ama son söylediğimden sonra Savaş öyle keyiflendi ki. "Öyle mi?" dedi beni bir anda kucaklayarak.

"Öyle," diyerek kafamı kenara attım. Saçlarım omuzlarına düştü.

"Ölürüm sana," dedi içli içli.

Böyle güzeldi ama bu şekilde kalamazdık. O yüzden kendimi geri çektim. "Ama bırak beni şimdi lütfen," dedim gülümseyerek. "Vallahi şimdi Efsun gelecek. Abimi uyandıralım. Sonra hasret gideririz." İkilemde kaldı ama tekrar, "Lütfen," deyince kısa bir öpücükle kolları arasından saldı beni.

Ben önden giderken arkamda kalan elini tutup onu da peşime taktım. "Annem size geçti bu arada. Dördümüz kahvaltı yapacağız." Verdiğim detayla çok ilgilenmedi ve eliyle yüzünü ovaladı. Benim odamdan çıkıp abimin odasına girdiğimizde ikimiz de kapı girişine yaslandık.

"Abi?" diye seslendim ama umursamadan arkasını döndü. "Abi kahvaltı," dedim tekrar.

Arkasını dönmeden sinirle, "Gülfem git başımdan," dedi. "Başım çatlıyor zaten."

"Bağırma lan sevgilime!" dedi Savaş yüksek bir çıkışla. "Kalk. Sevgilin geliyormuş."

Abim anında kalkarken yatakta oturur pozisyona geçti ve başı dönmüş olacak ki birkaç saniye gözlerini kapadı. "Birincisi," dedi yavaşça gözlerini aralarken, "senin benim evimde işin ne? İkincisi..." dediğinde gözleri tamamen açılıp ikimiz arasında mekik dokudu. "Efsun ne alaka?"

"Küs değil misiniz?" diye sordum. Sadece bana baktı ve o cevap vermeden konuşmaya devam ettim. "Gönlüm razı gelmedi. Kahvaltıya çağırdım. Biraz zor ikna ettim ama birazdan gelir."

Abim benim söylediklerimden sonra hiçbir tepki vermeden Savaş'a döndü.

"Birincisi, seni özledim," dedi Savaş, abime doğru ilerleyerek. "Dün geceden sonra dayanamadım kalktım geldim. Yorucu ve uzun bir geceydi. Birlikte kahvaltı ederiz diye düşündüm. Bunu hak ettik."

Savaş, abime doğru ilerlerken yüzüne büyük bir gülümseme hâkimdi. Benim de öyle. Elini uzattı abime kalkması için ama abim elini iterek, "Ya bir siktir git," dedi. Abim ayaklanırken ikisinin de saçı başı dağınık bir hâldeydi.

"Mal mısın ya? Dün gece seni taşıyınca ben de sızmışım işte," dedi Savaş ciddiyetle.

Abim göz ucuyla Savaş'a baktıktan sonra soğuk bir ifadeyle, "Tişörtümü giymişsin," dedi. Savaş da yeni farkına varmış gibi üzerine bakarken ben açıklama ihtiyacı hissettim.

"Su içecekmişsin abi," dediğimde ikisi aynı anda bana baktı. "Sonra o şişe bir şekilde Savaş'a dönmüş. Islanmış falan. Yani..." İkisi de bana o kadar dikkatli bakınca emin başlayan ses tonum bir anda düştü. "Bana öyle anlattınız. Ben de tişört verdim. Ne yapsaydım?"

"Çıkar," dedi abim, Savaş'a soğuk bir tavırla. Tekrar tişörtü inceledikten sonra suratı asıldı ve "Abi en sevdiğim tişörttü o benim ya," dedi.

Abimin aşırı tepkisiyle Savaş olabildiğince sakin ama oldukça komik bir tavırla, "Geri zekâlı mısın oğlum sen?" diye sordu. "Yemedik tişörtünü. Niye ağlıyorsun?"

"Abi ya," dedi kafasını kenara atarak bozulmuş bir şekilde. "Senin vücudun daha geniş, o tişört esnedi şimdi. Bol bol mu giyeceğim? Of ya. Çıkart tişörtümü." Savaş bu tarz şeylerden hiç hoşlanmazdı.

"Ver lan," dedi Savaş sinirle tişörtün ucundan tutup çıkarmak için yeltenirken. "Dolabımdan arakladığın tişörtlerimin, kazaklarımın hepsini geri ver."

Savaş'ın sinirlenmesine, tepkisine karşı abim, "Kalsın," dedi Savaş'ın elinden tutup durdurarak. "Ama bana yenisini alırsın. Eskileri de vermem." İkisi de birbirine bakarken Savaş'ın sırtı bana dönüktü ama sinirli olduğunu hissedebiliyordum.

"Yeter," dedim araya girerek. "Çocuk gibisiniz hâlâ. Efsun gelecek, inin aşağıya hadi."

Abim öne geçmiş yürürken, "Bana bak lan," dedi Savaş peşine takılarak. İkisi de yanımdan geçip merdivenlere yöneldi. Ben de peşlerine takıldım. "Efsun gelince tavır yapma," diye devam etti Savaş konuşmasına. "Senin o dün gece takıldığın konu çok boktan bir mevzu. Oradan çıkamazsın aga, ben sana diyeyim. Yok sesi titremiş bilmem ne. O işler yaş."

Oturma odasına geçtiklerinde Savaş rahat bir şekilde koltuğa oturdu ve elini koltuğun üzerine attı. Abim de hemen karşı koltuğa otururken hâlâ sersem gibiydi.

"Ne yapacağım?"

"Ya bitireceksin," dedi Savaş, "Ya da yaşanmamış sayacaksın. Yani o iş başka türlü gitmez."

"Ne bitirmesi ya?" derken abim bir anda kendine geldi ve ses tonunu yükseltti. "Bitirme falan yok. Zaten ben ona tüm gece saçma sapan bir sürü mesaj atmışım. Sabaha karşı uyandım bir baktım, 'bırakma beni, âşığım sana,' bilmem ne. Hiçbirini de hatırlamıyorum. Muhtemelen bu yüzden gelmeyi kabul etmiştir o," dedi bana bakarak.

Kapı kenarına yaslandım ve dudak bükerek, "Vallahi bilmem," dedim. "Ben çağırdım. Biraz ık mık etti ama kabul etti. Buraya geldiğinde top sende artık. Başka bir şey yapamam."

"Olmamış sayacağız," dedi ellerini iki yana açarak. "Yapacak bir şeyim yok. Bırakamam ben Efsun'u. Kıskandım ettim ama bırakamam yani. O boyutta değil. Oyun değil bu. Annem nerede bu arada?"

"Saliha teyzelere geçti. Biz..." cümlemi bitiremeden zil sesiyle birlikte abim ayaklanırken ben de kapıya ilerledim. Efsun elinde kapalı bir kutuyla duruyordu ve gayet abim için hazırlanıp makyajını yapmıştı. Beni öperek içeri girdi.

"Hoş geldin," dedim öperken.

Bana bakarken gülen yüzü muhtemelen arkamda abimi görünce düştü ve "Bakacağız artık," dedi.

Önünü açıp geçmesine izin verirken, "Aşkım," dedi abim hiçbir şey olmamış gibi. "Hoş geldin."

Elini uzatmıştı Efsun'a sarılmak için fakat Efsun yanından geçti suratsız bir şekilde. Abim derince soluk alıp gözlerini kapattı. Aslında abim de attan almak istemiyor gibiydi ama uzatmaması için göz ardı ediyordu sanırım konuyu.

Abimle birlikte ben de oturma odasına girdiğimde, "Efsun," dedi Savaş gülerek. "Şimdi biz seninle ne oluyoruz? Hani kayınço, gelin, görümce muhabbetleri var ya. Seninle biz ne oluyoruz?"

"Ne bileyim ben?" dedi Efsun, Savaş'a da ters yaparak. Elindeki tabağı masanın ortasına koyduğunda Savaş ayaklandı.

Savaş'ın sorduğu soruya abim cevap vererek, "Dış kapının dış mandalı," dedi.

Aslında abimin amacı Savaş'a laf sokmaktı fakat Efsun üzerine alınarak, "Öyle mi Levent?" dedi imalı bir tonda.

Savaş kahkaha atarak abimin omzuna vurdu ve "Harbi geri zekâlısın sen," dedi.

Abim yaptığı hatanın farkına vardığında gözleri büyüdü ve ellerini havaya kaldırarak iki yana hızla sallamaya başladı. "Öyle değil aşkım, vallahi. Ben bu geri zekâlıya söyledim. Yemin ederim seninle alakası yok. Bak vallahi bir tanem..." Yanına ilerleyerek

hemen yanındaki sandalyeye oturdu. "Sen niye üstüne alınıyorsun şimdi?"

Savaş keyifle yerine otururken, "Bak, kız eli boş gelmemiş," dedi Efsun'un getirdiği kutunun kapağını açarak. "Sana..." kapak açıldığında gördüğü keklerle birkaç saniye duraksadı. Yarısı neredeyse hamur şeklinde duran keklere bakıp, "Kek yapmak istemiş," diye tamamladı cümlesini. "Keşke bir de pişirseymiş." İçinden bir tane aldı ve elindeki keki evirip çevirirken suratında sinir bozucu bir sırıtma vardı.

"Vaktim yoktu," dedi Efsun cevap verme ihtiyacı hissederek. Gözlerini devirirken sesi bozulduğunu belirten bir hâl aldı. "Elim boş da gelmek istemedim. 20 dakikada bu kadar oldu."

Savaş'ın hâlâ ona bakan alay dolu bakışlarına karşılık olarak uyarı niteliğinde koluna vurdum. Gözleri bana dönerken keyifli hâli dikkat çekiciydi. Kafasını "ne var?" anlamında iki yana salladı. Gözlerimi belirginleştirerek, "Sus," diye mırıldandım.

"Gayet güzel olmuş aşkım," dedi abim arayı düzeltmek adına sıcak bir yaklaşımla. Elini onun sandalyesine attı ve bir miktar yakınlaştı. "Bakma sen buna, amacı beni kızdırmak."

"Ne alaka?" dedi Savaş umursamaz bir tınıyla kafasını hafifçe sallarken.

"Kes!" derken abim kaba bir ton seçmiş, ondan beklenmeyen bir tavırla, erkeksi bir şekilde tek kaşını kaldırmıştı.

Savaş bunu epey şaşkınlıkla karşılamıştı fakat kendisine yakın bulduğu tavrını sevmiş gibi gülümsedi ve sessiz kalarak elini masanın üzerine koyup abimi izlemeye devam etti. Abim kendini Efsun'a doğru çevirirken Efsun'un suratı asıktı ve hiç ondan tarafa bakmıyordu.

Önündeki çay bardağını eline alıp, "Çay getireyim mi canım?" diye sordu abim az önce büründüğü tavrın tam aksi şekilde ince bir davranış göstererek. Savaş, abimin hızla değişen bu tavrı kar-

şısında kahkaha atarken Efsun'un ve abimin bakışları Savaş'ı bulmuştu fakat Savaş hiç önemsemeden gülmeye devam etti.

Kolum tekrar Savaş'ı uyarmak için vurdu ama bu sefer sesli bir şekilde bana döndü. "Ne!" dedi hâlâ kaybolmayan gülüşüyle. "Komik değil mi?"

Gülmedim ve susmasını söyleyen belirgin bakışlarımı Savaş'ın üzerinde tutarak ayaklandım. Abimin elindeki bardağı alırken, "Ben getireyim," dedim.

Savaş da onunla birlikte bardağını bana uzatırken, "Canım," dedi abime bakıp alayla. "Bana da bir çay getirir misin?"

Abimin bakışları, bu tavrı karşısında Savaş'a odaklanmışken, "Her zamanki hâlim," dedi Savaş ciddiyetle ve önündeki peynirden yemeye devam etti. "Ben Gülfem'e karşı hep böyleyim. Yani seninle dalga geçmek gibi bir derdim yok."

Abim bunun gerçekliğini sorgulamak ister gibi bana baktı. Savaş ise hâlâ abimin anlamamış olmasından dolayı keyifle sırıtıyordu.

"Dalga geçiyor," dedim gözlerimi devirerek. "Savaş'ın soru eklerini bildiğini ben de şimdi öğreniyorum."

Savaş bu durumdan epey keyif alırken yemeğini yemeğe devam etti ve "Ne hoş," diye mırıldandı. "Her gün birbirimizi biraz daha tanıyoruz sevgilim. Daha benim hakkımda bilmediğin çok şey var. Hepsini her zaman kullanmıyorum ama inşallah hepsini öğreneceksin," dedi bana dönüp göz kırparak. Sıcacık bir gülümseme vardı dudaklarında. Gözlerimi ondan kaçırıp abimi kontrol etme ihtiyacı hissettim. Bu durumu takmayıp Efsun'a bakmaya devam ederken, Savaş'a doğru sıkıntılı bir soluk verdi ve masadaki keklerden bir tane aldı.

Elimde iki bardakla mutfağa doğru ilerleyecektim ki, "Gül," dedi tok bir sesle Savaş beni durdurarak. "İki yumurta kırsan ya. İşim gücüm var benim. Aç aç mı gideyim?"

Arkamı döndüğümde Savaş'ın hâlâ Efsun'a alay dolu bakışlar attığını gördüm, bir de abimi. Efsun'un arkasından eliyle kendini gösterirken Savaş'a bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Parmakları 3 sayısını gösterirken kendini işaret etti Efsun'dan gizli. Savaş mesajı almış gibi arkasına yaslandı ve sırıtması daha da genişledi.

"Gül," dedi tekrar abime bakmaya devam ederek. Gözleri onun üzerindeyken sözleri banaydı. "Sen ne kadar yumurta varsa kır yavrum," derken abimin varlığını umursamamıştı bile. "Bir de bana unutturma da," diyerek konuşmasını aynı alayla sürdürdü, "Abine düğünde altın alırken yemek kitabı da alalım. Yoksa evlenince aç kalır vallahi bunlar."

Efsun'un bozulduğunu görünce, "Savaş!" dedi abim sinirlenerek. Onları orada bırakıp mutfağa ilerledim. Çayları doldurmadan önce üç dört yumurtayı kırıp çırptıktan sonra pişirerek tavayı tepsiye koydum. Ardından da çayları doldurarak tepsiyle birlikte içeri ilerledim.

Tepsideki çayları Savaş alıp herkese dağıtırken, "Siz ne ara barıştınız?" diye sordu Efsun, Savaş ile abime bakarak. "Bu kadar çabuk mu?"

Abim kesin bir dille, "Barışmadık ki," dedi ve ben şok geçirdim.

Anlamayarak kaşlarımı çatıp Savaş'ın yanına otururken Savaş bu afallamamla birlikte abime onay vererek, "Barıştık mı sandınız?" diye sordu bana. *E yani doğal olarak.* Kafamı sallarken, "Yok canım," dedi. "Barışmadık daha."

"Aynen," dedi abim çayından içerek. "Daha barışmadık."

"Ama şu an burada böyle kahvaltı ediyorsunuz, dün gece beraberdiniz." Efsun da şaşırmış gibi abime bunları söylerken, "Anı yaşıyoruz," dedi abim. "Öyle daha kesin bir barışma hâli yok."

"Katılıyorum," dedi Savaş bu saçma duruma. "Bir süre daha gider bu böyle. Yani biz evlenene kadar sanırım Levent'le gelgitler yaşarız."

Abim kafa sallayarak, "Ya da ayrılana kadar," dedi. İkisi de aynı anda bir şeyler yerken birbirleriyle göz teması kuruyorlardı.

"Evlenene kadar," dedi Savaş yamuk bir gülümsemeyle.

"Ayrılma da olabilir kanka, öyle deme," diye ekledi abim reçelden alarak.

Savaş da çikolataya uzandı. "Yok, olmaz Levo," derken tavrı kesindi Savaş'ın. "Hafta sonu istemeye geliyoruz. Üç ay sonra da düğün. Hatta iki buçuk..."

Abim kahkaha atarak, "Yok daha neler," dedi. "Öyle bir şey olmayacak tabii ki. Belki seneye."

Abimin gülümsemesine Savaş da karşılık verirken, "Senin için seneye de nikâh tazeleriz," diye ekledi.

Efsun ile bense onların bu sohbetini şaşkınlıkla izliyorduk. "Sen ciddisin," dedi abim bir anda elinden çatalı bırakıp ciddileşerek. Bana baktı. Benim de şaşkın ve sessiz hâlimle, "Ha, siz ciddisiniz," dedi büyük bir şoka girmiş gibi.

"Yani..." dedi Savaş ciddiyetle. "Biz hep ciddiydik. Okul bitince düğün yapıyoruz hemen."

"Çocuk?" dedi abim beklemediğim bir tavırla sinirlenerek. "Hemen çocuk da yapacak mısınız?"

Savaş eline bardağı alıp arkasına yaslanırken, "Gerçekten geniş adamsın dediğimde bana kızıyorlar Levo," dedi. "Yani sorduğun soru mu şimdi? Dün de bana Gülfem sana nazlanıyor mu diyordun?"

Ne!

Neler konuşuyordu bunlar böyle? Kıpkırmızı kesildim. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. Gerçi kimse benim bu durumumun farkında bile değildi.

"İnsan kardeşine böyle bir soru sorar mı?" diye devam etti Savaş. "Şahsen ben Müge'ye asla sormam."

"Kardeşime sormuyorum zaten," dedi abim surat asarak. "Sana soruyorum."

"Tek başıma mı..." diye başlayan cümlesini devam ettirmeden kafasını kenara atıp dilini ısırdı ve abime dönerek, "Allah için sus," dedi Savaş. "Yani hiç girmemen gereken konulara giriyorsun Levo. Ben hoşlanmıyorum böyle şeylerden. Biraz enine boyuna düşün sorularını seçerken."

Efsun ile birbirimize baktığımızda, "Tamam," dedi Efsun benim yerime konuya girerek. "Kapatın konuyu. Akşam nereye gittiniz, onu söyleyin. Tarık da sizinleymiş, öyle mi?"

"Aynen," dedi Savaş çayını yudumlayıp elini benim sandalyemin arkasına atarak. "Çocuk azıcık erkek ortamı görsün dedik. Sizinle takıla takıla iyice unutacak kim olduğunu. İçi açıldı çocuğun. Kendine geldi. En son, 'Oh be, dünya varmış,' falan diyordu. Nasıl bezdiyse artık."

"Hıı," dedi Efsun gözlerini kısıp alayla. "Çok komik."

"Dalga geçmiyorum ki," dedi Savaş tüm ciddiyetiyle. "Sor Levent'e, dün akşam nasılmış."

Efsun abime baktığında abim yemeğine devam ederek, "Vallahi bilmiyorum," dedi. "Ben kendi derdimdeydim. Tarık'ın keyfi yerinde mi değil mi bakmadım."

Efsun Savaş'ın söylediği şeye abim onay vermediği için dalga geçer gibi bir tavra bürünürken Savaş ispat etmek ister gibi, "Tamam," dedi masaya vurarak. "Bu Tarık'ın sevdiği bir kız varmış. Liseden. Biliyor muydunuz?" Efsun ve ben birbirimize baktık. Hiç öyle bir şeyden bahsetmemişti bize Tarık. Biz cevap vermeden Savaş cevabını almış gibi, "Ya bak, gördünüz mü?" dedi. "Adamla bir gece oturduk masaya, bize içini açtı be. Siz her gün peşinde ay o çanta, bu marka, şu ruj... Çocuğa bakmamışsınız bile. Bir de arkadaş olacaksınız."

Abim parmağını Savaş'a uzatarak, "Doğru diyor," dedi. "Vallahi varmış. Anlattı bize."

"Kim?" diye sordum dirseğimi masaya yerleştirip avucumu çeneme dayayarak. "Kimmiş bu kız?"

Savaş dudak bükerken, "O kadar detaya girmedik," dedi. "Bir kere daha buluşsak, herhâlde çocuğun ebesine kadar öğreniriz."

"Hayır, neden," dedi Efsun bozularak, "Sen biliyorsun da ben bilmiyorum bu kızı? Sen Tarık'la anlaşamazsın bile. Gelip sana anlattı da bana neden anlatmadı?"

"Bunu kendine sormalısın Efsuncuğum," dedi Savaş alayla. "Bana değil. Demek ki problem sende!"

"Savaş," dedim yüzüne bakarak ama bana bakıp, göz kırpıp tekrar Efsun'a döndü.

"Bazen seni sevecek gibi oluyorum ama neyse ki çok uzun sürmüyor şu tavırların sayesinde," dedi Efsun.

"Uğraşma sevgilim," dedi abim, Efsun'a bakarak. "Arayın Kaan'ı, gelsin."

"Sahiden," dedi Efsun. "Müge'yle onu da çağırsaydınız ya."

"Yok ya!" derken yüzünü astı Savaş. "Bana bakın, sakın!" dedi parmağını havaya kaldırarak. "Hiçbiriniz onları barıştırmaya çalışmıyorsunuz. Kim sebep olursa fena papaz oluruz. Kendi kendilerine ayrıldılar. Öyle kalacaklar."

"Çağırdım ben," dedim Savaş'ın lafının üstüne ve Savaş'ın kararmış gözleri anında bana döndü. Onu görmezden gelerek Efsun'a anlatmaya devam ettim. "Ama Müge gelmem dedi. Çok kızgın Kaan'a. Her yerden engellemiş. Geçen gün benim telefonumdan mesaj attı okusun diye. Kaan olduğunu anlayınca beni de engelledi ama akşamına kaldırdı engelini."

"Ay bu kızda da ne inat varmış," dedi Efsun. "Bir dinlese çocuğu!"

"Dinlemesin," dedi Savaş tekrar uyarır gibi hepimize tek tek bakarak. "Bakın ben söyleyeceğimi söyledim. Biriniz bile sebep olursanız, çok fena bozuşuruz."

"Gülfem sen el at abim," dedi abim bana bakıp gülerek. "Kesin bozuşuruz diyor adam çünkü."

"Siktir lan!" dedi Savaş. "Sen de nereden ne çıkar diye bakıyorsun. Konu Müge ve Kaan mı şimdi? Masada bile yoklar."

"Doğru," dedi Efsun, abime bakmadan çayından içerek. "Bir benzeri yanımda var. Kaan'dan aşağı kalır değil."

Konu öyle ya da böyle bir şekilde açılmıştı ve bu sefer abimin alttan alacak gibi bir hâli yoktu. Elindeki çatalı sertçe tabağa çarptığında, "Gerçekten mi Efsun?" dedi sinirle. Bizi yok sayıp birbirlerine döndüklerinde konu gitgide hararetlenecek gibiydi. "Gerçekten mi?" diye tekrarladı yüzüne bakarak yüksek bir tonda. "Ben olmamış sayıyorum, aramız düzelsin diye, unutalım diye kapatmaya çalışıyorum. Gerçekten büyütecek misin?"

Efsun da kendini abime doğru çevirdi. "Tavrın yok sayılacak gibi miydi sence Levent? Bana nasıl bir imada bulunduğunun farkında mısın?" derken kendini gösterdi. "Önüme çıktı. Hayırlı olsun dedi, ben de teşekkür edip yoluma devam ettim. Bunu da sana söyledim. Olayda büyütecek ne vardı? Sakladım mı bir şey senden? Haksız mıyım?" dedi bize dönerek.

Ben sessiz kalırken Savaş, "Sesin titremiş," dedi karışıp karışmamakta tereddütte kalarak. "Onun takıldığı nokta bu. Yani bakınca da..." derken kafasını iki yana salladı. "Adam haklı yani Efsun."

"Aa, sesim titremiş," dedi Efsun sinirle gülümseyip geri yaslanarak. "Bu kadar eminsiniz yani bundan. Levent'in yanlış anlama ihtimali yok."

"Saçmalıyorsunuz bence," dedim, Savaş ve abime bakarak. "Efsun o konuyu kapatalı seneler oldu. Karşılaşmışlar, cevap vermiş o kadar. Böyle büyütülüp kavga çıkarılacak bir mevzu değil."

Savaş benim tam aksime bir tavır takındı. "Vallahi bu adam hissetmişse bir şeyler, bunu böyle etkilediyse, Efsun da dönüp

kendine bir baksın. Demek ki bir yerlerde bir şey yapmış ki bu adam böyle büyütmüş mevzuyu."

"Hah," dedi abim parmak şaklatıp Savaş'ı göstererek. "Bak adam bile haklı buldu beni. Ben buna rağmen alttan alıp aramızı düzeltmeye çalıştım. Sen hâlâ tavırlısın. Otur bir de şimdi sen düşün."

"Ben düşüneyim, öyle mi Levent?" dedi Efsun iyice sinirlenerek. Sinirden bir şey yapamadıkça gözleri doluyordu.

"Tamam ya," dedim ama elini bana doğru uzatıp susturdu Efsun.

"Tamam Levent," dedi zar zor yutkunarak. "Ben suçluyum. Yusuf'u gördüm. Aklım karıştı. Hâlâ da seviyorum."

"Efsun..." dedi abim sinirle dişlerini sıkarak ama Efsun susmadı.

"Ne Efsun?" dedi bağırıp masaya vurarak. "Ne Efsun? Bunları demek istemiyor musun sen bana? Ne Efsun? Böyle düşünüyorsan bitsin zaten Levent."

"Saçma sapan konuşup benim canımı sıkma, tamam mı?" dedi abim, Efsun'a dönerek. "Ben ayrılmak istesem, kafama bu kadar taktığım hâlde hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya devam etmem. Sırf aramız açılmasın diye yapıyorum ama senin yaptığın..."

"Tamam," dedi Savaş yeniden harlanmaya başlayan konuşmayı keserek. "Sizin kavganızı çekecek değiliz burada. Kendi aranızda halledin sorununuzu. Oturuyoruz, iki lokma yiyeceğiz, boğazımıza dizmeyin."

İkisi de sessizleşip önlerine dönerken Efsun sinirden dudaklarını kemiriyordu. Elimi uzatıp eline dokundum ama titrek, sahte, kısa bir gülümsemeden sonra tekrar önüne döndü. Abime baktığımda Savaş ile bakıştıklarını gördüm. Sanki gözleriyle birbirlerine bir şeyler anlatıyor gibiydiler ama ben anlamadım.

"Gülfem," dedi birkaç saniye sonra Savaş. "Ben çıkacağım, seni okula bırakayım."

"Sen git," dedim ona dönerek. "Ben arkadaşımla buluşup geçeceğim. Çıkarım yarım saate."

Keskin bakışlarını üzerime diktiğinde, "Ben bırakacağım," dedi itiraz kabul etmiyormuş gibi.

"Savaş git sen, ben..."

"Gülfem," dedi tekrar baskılı sesiyle beni susturarak. "Eve geçiyorum, giyineceğim. Hazırlan sen de. Okula bırakacağım. Hadi güzelim, uzatma."

Abime ve Efsun'a bakarken ben, Savaş kalktı ve ardından beni kolumdan tutup kaldırdı. "Siz buraları halledersiniz o zaman," dedim tereddütle.

"Hallederim ben," dedi Efsun zoraki bir tebessümle. Savaş'ın beni salona doğru çekiştirmesiyle peşinden gittim.

"Beş dakikaya hazır ol," dedi emir verip kapıya doğru ilerleyerek.

Başka hiçbir şey demeden dış kapıya yöneldiğinde içerisi hâlâ sessizdi. Sanırım benim gitmemi bekliyorlardı. Zaten gitmekten başka seçeneğim de yoktu artık. Merdivenleri çıkıp odaya girdikten sonra dolaptan çıkardığım kotumu ve siyah kazağımı giydim. Saçlarımı elimle düzeltip çantamı aldıktan sonra merdivenleri indim. Hâlâ sessizdi içerisi. "Ben çıkıyorum," dedim kapıdan kafamı uzatarak. "Size afiyet olsun." Ses gelmeyince kapıyı çektim.

Savaş arabada elindeki telefonla uğraşırken bir yandan da bana bakıp beni kontrol ediyordu. Arabanın kapısını açıp oturacağım yere koyduğu montumu aldım ve yanına yerleşerek kapıyı çektim. Anında arabayı çalıştırırken, "Biraz acele çıkmadık mı?" diye sordum.

"Öyle gerekti," dedi aramızdaki uzaklığı fark edip elimi tutarak. "Baş başa kalınca daha rahat çözerler belki sorunlarını."

Avcunun arasındaki elimle oynarken kısa süreli bana bakıp imalı bir gülümsemeyle yola çevirdi kendini. Arabada birkaç sani-

ye sessizlik olunca, "Savaş," diyerek kendimi ona çevirdim. Bana baktı ve yola döndü. Bu "söyle" demekti. "Akşam bizimkilerle konuşacağım bizi, ama tek mi konuşsam beraber mi konuşsak bilemedim."

Parmaklarını parmaklarıma geçirirken dudakları elimin üstüne ufak bir öpücük bıraktı ve "Sen bilirsin yavrum," dedi ılıman bir yaklaşımla. "Nasıl rahat edeceksen öyle yapalım."

Ben de bilmiyordum ki. Savaş ile birlikte söylesem, bizimkiler tepki verecekse de Savaş'ın yanında sanırım daha doğru seçerlerdi cümlelerini. Tepki verirler miydi acaba? Böyle deyince de şimdi içime bir sıkıntı düştü ama eğer Savaş'ın yanında az da olsa tepki gösterirlerse ve Savaş da altta kalmazsa, işler çok karışabilirdi. Ben tek söylesem sanırım daha doğru olacaktı ama karar veremedim. "Bilmiyorum. Düşüneyim ben biraz o zaman," dedim kararsızlığımı gözler önüne sererek. Bir şey demeden tekrar elimin üstüne bir öpücük bıraktı.

"Kaçta bitiyor dersin?" diye sordu bana bakarak.

"3 gibi." Tek gözünü kapadı ve bir şeyler düşündü sanırım.

"Yarım saat falan geç kalabilirim seni almak için. Beklersin beni."

"Niye bekleyeyim ki?" diye sordum anlamayarak. "Bir yere mi gideceğiz?"

Ciddi ifadesi yüzünden kaybolmadan kısa bir an bana baktı ve "Eve geçeriz," dedi. Karnımın içinde garip bir his peyda oldu. "Önce markete uğrarız."

"Neden?" diye sordum hızla soluklanırken. Garip, anlamlandıramadığım bir heyecan hâli baş gösterdi içimde. Sanki ilk baş başa kalışımızmış gibi. Yani aslında planlı olarak ilkti sanırım.

Hâlâ ciddiyetini korurken, "Evde bir şey yok," dedi. "Yemek yaparsın bana. Zaten ilişkimiz başladığından beri bana hiçbir şey yapmıyorsun artık Gülfem," dedi sitemle. Sesi bundan sebep bir

miktar yükseldi. "Önceden tatlılar, börekler... Şimdi hiçbir şey göremiyoruz."

"Aşçın mıyım ben senin?" dedim gülerek. "Eskiden de zorla yapıyordum zaten. İsteyerek yapmıyordum. Çok şükür kurtuldum o eziyetten."

"Eziyetten!" dedi bana bakıp tek kaşını kaldırarak. "Bak sen. Demek öyle. Beni bağlamaz yavrum. İster isteyerek yap ister zorla. Bugün o yemek yapılacak. Özledim ben," dedi tekrar bana bakarak. "Benim için bir şeyler yapmanı özledim."

Özledim kısmını o kadar naif söylemişti ki, "Tamam, yaparım," dedim ince bir sesle. Gülümsedi çocuk gibi bir sevinçle. Ben de gülümsedim onun bu hâli karşısında.

Okula gelmiştik. El frenini çekerek durdu. Kendini bana yanaştırıp elini boynuma attığında dudaklarını dudaklarıma yasladı oldukça yavaş dokunuşlarla. Elimi boynumu tutan bileğine koyarak gözlerimi kapatacaktım tam ama buna müsaade etmeden bir miktar geri çekti kendini. "Sana dokunduğum o günden beri bir haftadır bende hiçbir şey eskisi gibi değil. Bana ne yaptığının farkında değilsin Gülfem." Kesik kesik soluklarımı fark etmiş gibi gözlerini benden ayırmadan konuşmaya devam etti. Parmakları tenimi usul usul sevdi. "Seni alırım akşama."

Parmaklarının boynuma uyguladığı o dokunuşlarla ve tüm bedenimi ele geçiren o tatlı uyuşuklukla sadece, "Tamam," diyebildim.

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Seni seviyorum," dedi hayran hayran yüzümde dolanan bakışlarıyla. Sadece bana bakarkenki bu hâline bile âşık olabilirdim.

Derince bir soluk aldım ve gözlerimi ondan çekmeden terli avucumu kapı kolunu açmak için tutarak, "Ben de," diye mırıldandım.

Savaş'ı beklemek yerine bu sefer ben onu almak istedim. Bir de çıkmam gereken saatten yarım saat önce çıkınca neredeyse bir saat oturup beklemek işime gelmedi. Karargâhın önüne geldiğimde kapı girişinden biraz uzakta durup içeriye bakmaya çalışırken ne yapacağımı bilemedim. Direkt içeri girmek yerine, gerçi böyle rahatlıkla girip giremeyeceğimi bile bilmiyordum, önce Savaş'a haber verme ihtiyacı hissettim. Çantamdan çıkardığım telefonumdan mesaj bölümünü açarak Savaş'a yazdım.

Gönderen: Gülfem
Mesaj: *Kapıdayım.*
Birkaç saniye sonra çevrim içi oldu.
Gönderen: Savaş
Mesaj: *Anlamadım?*
Gönderen: Gülfem
Mesaj: *Dersim erken bitti. Beklemek yerine sürpriz yapayım dedim. Karargâhın önündeyim.*

Mesajı okudu ve birkaç saniye öylece çevrim içi olup kaldı.

Gönderen: Savaş
Mesaj: *Bekle. Geliyorum.*

Telefonumu cebime koyup öylece olduğum yerde ileri geri yürürken kapıda bekleyen askerlerle kısa süreli göz teması kurduk ve onların birbirlerine bakıp tekrar bana dönen ciddi yüz ifadeleriyle epey tedirgin olarak birkaç adım geri gidip beklemeye başladım. Tam bana doğru hareket edecekleri sırada kapıda görünen Savaş bana doğru adımladığında öylece kaldım. Savaş'ı ilk defa üniformasıyla görüyordum. Keskin yüz hatları, oldukça ciddi tavrı ve ayağındaki postallarıyla büyük adımlarla bana doğru yaklaşırken onu baştan aşağıya süzdüm. Postallarının çıkardığı sesi işitebiliyordum. Sol kolunda Türk bayrağı vardı. Omzunda rüt-

besi, belindeki kalın kemerinin hemen sağ tarafında silah ve yan taraftan gördüğüm kadarıyla sol arkada da kelepçe bulunuyordu. Biraz daha yakınlaştığında sol göğsünün üstünde soyadının yazılı olduğunu fark ettim. Ona has erkeksi tavırlarına bir de bu görüntüsü eklenince hayranlık duymamak elde değildi.

Hemen önümde durduğunda ciddi tavrıyla kaşlarını çatarak, "Ne işin var senin burada?" diye sordu.

"Ben..." dedim bu hâlinin etkisinden çıkmaya çalışarak. Yüzüne baktığımda hâlâ o sert ifadesini koruduğunu gördüm. "Dersim erken bitti. Beraber gideriz diye geldim."

"Bekleseydin okulda," dedi hoşnutsuzluğunu belirterek. Arkasında kalan askerlerin bize doğru baktığını fark ettiğimde istemsizce gözlerim kaydı ve Savaş bunu anında fark ederek kafasını hızla geri çevirdi. Kapıdaki askerler Savaş'ın arkasını dönmesiyle birkaç saniyede kendilerini toparlayıp gözlerini bile kırpmadan hemen karşıya bakmaya başladılar. Onlara karşı olan çatılmış kaşları, öfkeli bakışları bana döndüğünde bir miktar yumuşadı. "Neyse..." dedi yine de ciddi bir tavırla konuyu uzatmayarak. "Bekle sen. Üzerimi değiştirip geliyorum ben."

Geri doğru adımlayacakken hızlı bir atakla, "Savaş," dedim bir adım atarak. "Şey..." Ellerimle saçlarımı geriye attım ve demir kapının arkasındaki askeriyeye bakarak, "Ben hiç görmedim de böyle bir yer," dedim. Ciddiyetle beni dinlemeye devam ettiğinde çocuk gibi merakla bir içeri bir Savaş'a bakıyordum. "Bir sorun olmazsa ben de gelebilir miyim? Söz..." dedim ellerimi ona doğru uzatıp kendimi ispat etmek ister gibi. "Hiçbir şeye dokunmayacağım. Bir şey yapmayacağım. Sen ne dersen o."

Birkaç saniye durdu. Kararsız kaldığını görebiliyordum ama benim sürekli olarak içeriye bakmamla birlikte, "Gel," deyip önden yürümeye başladı.

Ben de büyük adımlarla ona yetişerek peşine takıldım. Demir kapıdan girdiğimizde asfalt yolda ilerlemeye başladık. Oldukça

temizdi. Fazlaca. Gözlerim etrafı taramaya başladı. Kaldırım kenarları olabildiğince yeşillikti ve hemen kenarlarında banklar bulunuyordu. Sağ tarafta bir grup askerin çöp topladığını ve yerleri süpürdüğünü gördüm. Savaş dümdüz önüne bakıp büyük adımlarla ilerlerken ben hem etrafa bakıp hem ona yetişmekte zorlanıyordum. Detaylıca inceleyemiyordum bile. Sessizce ilerlerken arkada bıraktığımız o temizlik yapan gruptan seslerin bir miktar yükselmesiyle kafamı arkaya çevirdim.

"Dön önüne," dedi bana bakmadan. Anında önüme dönerken seslerin daha fazla artarak küfür, hakaret boyutuna geçmesiyle Savaş bir anda durdu ve dilini ısırarak birkaç saniye gözlerini kapatıp arkasına döndü. İki kişi birbirinin yakasından tutmuş kavgaya tutuşacaklarken etrafındakiler onları çekiştiriyordu. Savaş bana bakıp eliyle ilerideki bankı göstererek, "Orada otur, beni bekle," dedi emir vererek. Kafa salladım. Birkaç adım ötedeki banka oturduğumda, Savaş'ın kavga eden grubun yanına giderken ne kadar sinirli olduğunu, sert adımları ve gergin hareketlerinden anlayabiliyordum.

"Oğlum durun lan," dedi içlerinden biri. "Oğlum, komutan geliyor."

Tam olarak arkamı dönüp bakamadığım için gizli gizli bakmaya çalışıyordum. Arkadaşlarının uyarısıyla kavga edenler, arkadaşlarının çekmesiyle durmuştu ama ikisi de burunlarından soluyarak birbirlerine bakıyordu.

Savaş yanlarına gittiğinde, "Derdiniz ne lan sizin?" diye girdi konuşmaya ve düz bir tonda devam etti. "Neyi paylaşamıyorsunuz oğlum siz?"

"Komutanım..." dedi kavga edenlerden biri, yere dönük yüzünü Savaş'a doğru kaldırarak.

Fakat Savaş az öncekine nazaran çok yüksek bir tonda, "Kes lan!" diye bağırdı öne atılarak. "Konuş dedim mi sana?"

Ama soru sordun.

Karşısındaki adam tekrar yüzünü yere eğdiğinde Savaş sert tavrıyla konuşmaya devam etti. "Dingo'nun ahırı mı lan burası?" dedi tekrar yükselerek. Karşısında kimsenin sesi çıkmadıkça o sesini bir miktar daha yükseltiyordu. "Ay sonuna kadar çarşı izinleriniz iptal," deyip kestirip attı konuşmalarına dahi izin vermeden.

Ay yazık! Üzüldüm bir an öyle yapınca. Ay sonuna iki hafta vardı.

Ben o kadar izlemeye dalmışım ki, "Yenge," diye duyduğum bir sesle daldığım noktadan çıkıp telaşla önüme döndüm. Emre bana doğru yaklaşarak, "Seni burada göreceğimi hiç düşünmezdim," dedi.

"Savaş'a sürpriz yapmak istedim," dedim tebessümle. "Nasılsın?"

"İyi vallahi, ne olsun," derken Savaş'ı gösterdi kafasıyla. "Yine delirtmişler benim komutanımı. Aslanım benim. Nasıl da yargı dağıtıyor."

"Senin komutanın hep deli," dedim gülerek. "Ama dağıttığı yargı adil mi bilemedim. Geçsene," dedim yana kayıp oturması için yer açarak. "Otur."

"Yok," dedi kesin bir tavırla. "İyi böyle. Ben sana çay, kahve bir şey getireyim mi yenge?" diye sordu binayı göstererek.

"Yok, sağ ol."

"Vallahi bak," dedi ısrarla. "Getireyim."

"Yok yok," derken tebessüm edip kafamı iki yana salladım. "Teşekkür ederim, gerek yok."

Savaş'ın aniden elini Emre'nin omzuna vurmasıyla Emre anında dikleşip Savaş'a doğru baktı. "Ne yapıyorsun sen burada?" diye sordu Savaş.

"Komutanım, ben yengeye çay falan getireyim mi diye soruyordum."

Savaş bana bakıp, "Aç mısın?" diye sordu. "Tost, bir şey yaptırayım mı? Gerçi çıkacağız şimdi ama istiyorsan getirsin Emre bir şeyler."

Ciddiyetle bana bakarken etrafı da kontrol ediyordu. "Yok, istemiyorum," dedim.

"Tamam o zaman," dedi uzatmayarak. "Sen burada otur. Emre de sana eşlik etsin. Sohbet edin. Ben üzerimi değiştirip geliyorum."

Emre'ye doğru baktığında, "Emredersiniz komutanım," dedi Emre ikiletmeden.

Savaş arkasını dönüp giderken Emre'ye tekrar, "Otur, öyle ayakta dikilme," dedim ama aramızda mesafe olmasına rağmen Savaş duymuş ve arkasını dönmeden, "Dikil Emre!" diyerek sert bir ikazda bulunmuştu. Gözlerimi devirdim. Kesinlikle iflah olmazdı bu adam. Kesinlikle.

"Emredersiniz komutanım!" diye bağırdı Emre tok bir sesle ama suratına büyük bir sırıtma hâkimdi.

Savaş'ın binaya girmesiyle birlikte Emre'ye dönerek, "Ya sen de bizim yüzümüzden zor durumda kalmışsın," dedim mahcubiyetle. "Savaş söyledi ama vakit bulup da ayarlayamadık bir türlü. Kız arkadaşınla aranız nasıl oldu?"

"Vallahi bitti yenge," dedi Emre hafif bir tebessümle. Bitti dedi ama o kadar da takılmış gibi değildi bu konuya. "Zaten komutanım baştan tamam dedi. Sonra ne olduysa kızdı, 'Elimi bile sürmem, ne halt edersen et,' dedi. Saydı, sövdü. Sonra kız da postayı koydu bana."

Üzüldüm.

"İstersen ben konuşayım," dedim belki barıştırırım umuduyla ama o hayli rahat bir şekilde, "Yok yok," dedi. "Zaten başka biriyle görüşmeye başladım ben."

Ne çabuk. Ne rahat bir tavır...

Ne diyeceğimi bilemedim. O sırada Savaş'ın binadan çıkıp bize doğru adımlamasını görmemle ayağa kalktım.

Ceketinin yakalarını kaldırdı ve tekrar etrafı kontrol ederek büyük adımlarla bize doğru geldi. "Çıkabiliriz," dedi bana bakarak. O kadar mesafeli duruyordu ki. Hak veriyordum ama. Bulunduğumuz ortam gereği bir yakınlık da beklemiyordum zaten.

"Olur," diyerek bir iki adım attığımda Emre'ye dönüp tebessüm ederek, "Görüşürüz sonra," dedim.

"Görüşürüz yenge," dedi Emre. Ardından Savaş'a dönüp kafa selamıyla, "İyi günler komutanım," dedi.

Savaş ise Emre'yi karşılıksız bırakarak elini belime koydu ve sağ tarafa yürümem için yönlendirdi. Onun çevirdiği kısma doğru yürüdüğümde elini belimden çekti ve yanımda yürüyerek eşlik etti sadece. Kaba hareketlerle ve hızlı adımlarla ilerlerken ben de ona ayak uydurmak için koşar adım gitmek durumunda kalıyordum.

"Yavaş mı olsan biraz..." dediğimde bir miktar hızını düşürüp yürümeye devam etti.

Arabanın kapılarını açtıktan sonra herkes kendi tarafına bindi ve arabayı çalıştırmadan bana doğru dönerek, "Şu Onur denen lavuk," dediğinde ona merakla baktım. "Buldum," dediğindeyse büyük bir şokla kaşlarımı çattım.

"Buldum derken?"

"Buldum işte," dedi normal tavrını sürdürürken. "Seni pek ilgilendirdiğini sanmıyorum ama evlenmiş." Evet, Onur beni kesinlikle ilgilendirmiyordu ama Savaş'ın şu tavrı kesinlikle ilgilendiriyordu.

"Sen şaka mı yapıyorsun?"

"Yoo," derken kafasını iki yana salladı. "Ama huylu huyundan vazgeçmez. Karısını aldatıyor."

"Ha o derece yani," dedim şaşkınlığım daha da artarken. "Sırf kıskançlıktan gittin adamı buldun, yetmedi karısını aldattığına

kadar öğrendin yani. Vallahi pes ediyorum artık. Sana diyecek hiçbir şeyim kalmadı." Elimi çekme girişimim başarısızlıkla sonuçlandı.

Elimi dudaklarına götürüp ufak bir öpücük bıraktı ve "Yavrum," dedi naif bir tonda. "Benim niyetim eskileri deşmek değil ama böyle önüme çıkınca da tutamadım kendimi. Hele Tarık..." dedi gözlerini devirip sinirle. "Senin bir tek o herife bayağı bağlandığını falan söyleyince durduramadım kendimi. Öyle bir araştırdım sadece."

"Ben de senin geçmişini araştırayım bakalım neler çıkacak," dedim ona doğru bakarak. O ise elimi dudaklarının üzerinden hiç çekmeden beni dinlemeye devam etti. "Madem geçmişim önüne çıkınca dayanamıyorsun, bana da dayan diyemezsin. Çünkü geçmişini gözümün önünde yaşadın."

"Araştır yavrum," dedi kendinden emin bir şekilde. Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirip öpücükler kondurmaya devam etti ve beni yine ona hayran bırakan kelimeler döküldü dudaklarından elimin üstüne. "Senin kadar güzeli de yok, senin adar kölesi olduğum bir kadın da yok benim geçmişimde."

"Bak şimdi," dedi eline aldığı domatesi bana uzatarak. "Sana nasıl meyve sebze seçilirmiş onu öğreteceğim."

Kendinden o kadar emin duruyordu ki. Market arabasına yaslanıp onu izledim. Elindeki domatesi evirip çevirdi ve yerine geri bıraktıktan sonra başka bir domatesi alıp, "Bu mesela," dedi ve gülümsedi. "Harika. Bunu alalım."

Poşete koyduktan sonra domatesin ezilmiş kısmını hâlâ görebiliyordum. Dayanamayıp elindeki poşeti çektikten sonra, "Ver şunu," dedim. Çatık kaşlarla bana bakmaya başladığında itiraz etmemişti. Aldığı domatesleri yerine koyarken yenilerini ekledim.

"Az önce koyduğun domateslerin hepsi çürüktü Savaş. Ayrıca aldığın salatalıklar da buruşmuştu. Her şeyi bilmek zorunda değilsin. Anlamıyorsun bu işten, kabul et."

Kabul etmek mi? Bir an için ne dediğimi düşündüm. Savaş siyaha beyaz diyorsa o beyazdır. Hatta o konuda o kadar ısrarcı olur ki, "Tamam artık," der insan. Hiç istifini bozmadan benim eski yerime yani arabanın arkasına kendisi geçerek hâlâ o kendinden büyük egosuyla konuşmaya devam etti.

"Buruşmuş değildi onlar Gülfem," dedi net bir ifadeyle. "Olgunlaşmıştı. Ben öyle seviyorum belki. Salata öyle daha güzel oluyor. Bilerek onları aldım ben yani."

Az önceki iç sesimi doğrular nitelikte bir konuşma yaptı. Gülümseyerek elimdeki poşeti arabaya koydum ve "Tamam komutanım," dedim sırıtarak. "Bir dahakine olgun bir salata yeriz. Şimdilik böyle olsun."

Salata için malzemeleri aldıktan sonra marketin içine girdiğimiz de o içecek kısmına yönelip bir şeyler alırken, "Ne yapacaksın bana?" diye sordu.

Dudak bükerek, "Bilmem," dedim ve hemen karşımda olan makarna paketlerinden bir tane alıp, "Makarna?" diye sordum.

Gözlerini devirip, "Saçmalama," dedi. "Yemek yap dedim sana Gülfem. Makarna mı yapacaksın?"

Sonra dolabın kapağını kapatıp buruşturduğu memnuniyetsiz suratını bana çevirdi. "Sen neden artık benim için uğraşmıyorsun Gülfem? Neden kolaya kaçıyorsun? Ben zorda kalmadıkça makarna yemem ki."

Yoğurt, yağ gibi şeyler alırken o da beni izliyordu. "Çünkü sevgilim," dedim sepete yerleştirirken, "Sana mantılar börekler yapacak zamanım yok. Saatler sürer onlar."

Ben tuz alırken o da aldığı dondurma kutusunu sepete koydu. "Hiç değilse," dedi tekrar bana bakarak, "Tavuk sote falan yap yanına." Tavuk sote olurdu.

"Tamam," dedim ona doğru bakarak. "Sen o zaman tavuk siparişini ver. Kuşbaşı doğrasınlar ama tamam mı? Bir de onunla uğraşmayalım. Ben de şuradan bulaşık deterjanı falan bakayım."

"Tamam güzelim. Bak sen. Bir evde olması gereken ne varsa al."

O ayrı yöne, ben ayrı yöne gittik. Bulaşık makinesi deterjanı, sıvı deterjan, bulaşık süngeri, peçete gibi elime gelen şeyleri aldıktan sonra hepsini kucağıma doluşturarak ufak adımlarla Savaş'a doğru ilerledim. Kollarım o kadar doluydu ki her an düşebilirdi her şey. Savaş beni gördüğünde bana doğru adımlayıp elimdekileri aldı ve sepete yerleştirdikten sonra marketin içinde gezinmeye başladık.

"Savaş," dedim merakıma yenik düşerek. Bana baktı ve koluna girdim.

"Şimdi geçmiş falan dedik ya... Benim aklıma bir şey takıldı. Bunu sorun çıkarmak olarak algılama ama sormazsam duramayacağım. Hem bence sen benim geçmişimi araştırmışken ben de bunu..."

"Sor yavrum," dedi sabırsızlığını belli eden güçlü bir soluk vererek. "Uzatma."

"Peki," diyerek konuya girdim. "Eylül'le hiç aranızda bir şeyler oldu mu?"

Anında bana dönen anlamsız bakışlarıyla duraksadı. "Bir şeyler?"

Gözlerimi kaçırıp ilerlemeye devam ederken, "Bir şeyler işte," dedim. O da bana eşlik etti. "Yani bir şeyler yaşadınız mı?" Anlamsız bakışları üzerimdeyken biraz daha açık olmak istedim. "Yani şey oldu mu?"

"Ne oldu mu?" dediğinde dayanamayarak arkamı döndüm ve "Cinsel bir şeyler," dedim. "Oldu mu?" Alacağım cevap beni fazlaca korkutsa da sormam lazımdı. Bunu bilmeliydim.

"Asla," deyip kestirip attı net bir tavırla. "Öyle bir şey olmadı."

İçime dolan rahatlama hissiyle istemsizce tebessüm ettim ama zihnim yine beni rahat bırakmadı ve "Başka?" dedim. "Diğer sevgililerin, Eylül'den öncesi. Onlarla?"

Bu soruları soruyor olmamdan rahatsızdı, görebiliyordum. "Olmadı Gülfem," dedi yine net bir ifadeyle. Sonra durdu ve derin bir soluk alarak, "Bak," dedi bana çevirip kendini. "Sana açık olacağım," dediğinde, kendimi duyacağım şeylere hazırlamak için derin bir nefes aldım ama ellerim titremeye başladı. "Ben sevgilim olarak hayatıma giren hiç kimseyle böyle şeyler yaşamadım, anlatabiliyor muyum? Bir beklentiye girmemeleri için hiçbir temas kurmadım." Beklenti dediği evlilikti sanırım. "Evet, birileri oldu," diye sürdürdü konuşmasını. "Bunu inkâr etmiyorum ama onlar senin düşündüğün gibi hisli şeyler değildi. Ben bir tek sana böyle yoğun hislerle, büyük bir istek ve arzuyla dokundum ve bir tek senin bana dokunuyor oluşunla kendimi kaybedecek duruma geldim."

Ne düşüneceğimde kararsız kaldım. Bunları duymak bana iyi gelmedi. Evet, bile bile sordum ama ne düşüneceğimi bilemedim. Bir yandan öncesini kabul etmek zor gelse de bana tanıdığı ayrıcalığı kalbim öne sürüyordu ve ben kalbime yenik düşüyordum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim o suskun kalınca.

Kasaya doğru ilerlerken, "Açma böyle konuları Gülfem," dedi huzursuzluğunu belli ederek. "Sen çok özelsin ve seni sen istemediğin sürece asla bırakmayacağımı, hatta istediğin zaman bile kararını değiştirmek için elimden geleni yapacağımı anla. Evet, geçmişte bir şeyler olmasaydı keşke ama bunu değiştiremiyoruz. Sen de değiştiremiyorsun. Öyle olsaydı, böyle olsaydı deyip birbirimizi yıpratmanın anlamı yok. Sorularının cevaplarını aldıysan bir daha

açmamak üzere kapatalım. Hoşlanmıyoruz konudan. İkimiz de," diye vurguladı. Haklıydı. Keşkeler hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Sessiz kalıp sepettekileri kasaya boşaltmaya başladım ve beni izleyen adama baktım. Hissettiğim şeyleri anlıyordu biliyorum. Bana bakan bakışlarının arkasında bana şu an bıraktığı bu hisle bile kendine kızdığını hissedebiliyordum. Sadece yapacak bir şeyi yoktu.

Ödemeyi yapıp elimizdeki poşetlerle birlikte arabaya bindikten sonra soğuk tavrım belirgin şekilde ortadaydı. İstesem de gizleyemiyordum. O da farkındaydı ve sessizliğini korumaya çalışsa da bir süre sonra dayanamayarak, "Sana her dokunduğumda ölüp yeniden diriliyorum ben," dedi çenemdeki eliyle kendine doğru biraz daha çekerek. "Ölüyorum kızım ben sana."

Ona cevap vermeyip sadece sabit kalmamla birlikte konuşmasına devam etti o sert ifadesiyle. "Çoğunda ayık bile değildim. Adını sanını bilmem. Aynı şey onlar için de geçerli. Bir mi tutuyorsun sen onlarla kendini? Yok demedik mi?" dedi çenemdeki elini biraz daha baskılarken. "Sana da bana da bundan sonra başkası yok demedik mi? Niye ötesini berisi çekiştiriyorsun? Benim her şeyim sana ait. Ötesi yok. Senden ötesi yok bana. Senin teninden başkası haram..."

Ondan uzaklaşma ihtimalimde bile deliren bir adam vardı karşımda. Aramıza ufacık bir soğukluk girmesine bile izin vermeyen bir adam. Çenemdeki eli usul usul sevdi dokunduğu yerleri. "En büyük günahımsın sen benim. O yangına koşa koşa gideceğim, en büyük günahım. O gece sen de beni sana ait kıldın. Bu saatten sonra günahın da sevabın da bana."

Kalbim kaçıncı yenilgisini yaşadı bilemedim. Sözleri kulaklarımdan girdi, kalbime işledi. Tebessüm ettim. Savaş'ın geçmişi beni kıskançlıktan delirtse de yine bu adamın bir geçmişi yokmuş gibi bana bu kadar düşkün olması, sanki bu deneyimi ilk defa yaşıyormuş gibi aç olduğunu görmek bana iyi hissettiriyordu. Ne

olursa olsun seviyordum onu. Ne hissedersem hissedeyim ben en sonunda yine onda buluyordum kendimi. Başka ihtimallerin olmasını bile düşünmeden kendi kendimi iyileştirip yok sayıyordum belki de. Bu bazen beni ciddi anlamda korkutsa da ben Savaş'ı her şeye rağmen çok seviyordum.

Eve gelince üzerimdeki kazağı değiştirip Savaş'ın tişörtlerinden birini giymek istemiştim ama dolabı açınca ve filmlerde sürekli gördüğüm gömlek sahneleri aklıma gelince, fikrimi değiştirip farklı bir şey denemeye karar verdim.

"Gülfem," diye seslendi aşağıdan erkeksi gür sesiyle. Bağırarak değildi bu seslenme. Sesini bir miktar yükseltmesiyle bile sanırım ben bağırdığımda en çok çıkabileceğim tona çıkıyordu. Gömleğin düğmelerini iliklerken gülümseyerek odadan çıktım ve sesimi daha net duyurabilmek için merdivenlere yaklaşarak, "Efendim hayatım?" dedim.

"Ya sen bunları bana bıraktın gittin de," dedi bu hoşnutsuzluğu beni mutlu ederken, "Ben neyi nasıl yapacağımı anlamadım. Şimdi önce bu makarnayı mı koyuyoruz tencereye, yoksa suyu mu kaynatacağız?"

Yemeğin hep en güzelini isteyen ama yapma kısmına gelince homurdanan erkeklerdendi Savaş. Gerçi şu an mutfakta aldıklarımızla boğuşuyor olması bile kesinlikle büyük bir adımdı.

Merdivenlere yaslanarak aşağıya inmeyi biraz daha geciktirdim.

"Önce suyu koy, tuz at. Kaynasın. Geliyorum."

"Of Gülfem," dedi memnuniyetsizliği daha da artarken. "Gel şuraya ya. Zaten geberiyorum açlıktan. Bir makarna yiyeceğiz alt tarafı. O da bana kalırsa yiyemeyeceğiz gibi duruyor." Bu hâli epey komikti.

Kıkırdayarak, "Geliyorum," derken tekrar odaya yöneldim.

Aynada kendime baktıktan sonra saçlarımı avucuma aldım ve en tepeden bir atkuyruğu yaparak bileğimdeki lastiği geçirdim. Aşağıdan gelen sesler Savaş'ın yemeğe karşı homurdanmasına mı aitti bilmiyordum ama bir şeyler konuşuyordu. Daha fazla bekletmemek adına odadan çıkarak merdivenlere yöneldim. Parmak uçlarımda keyifle inerken merdivenleri, her şeyin gitgide rayına oturuyor oluşuyla sanırım, en mutlu günlerimi yaşıyordum. Son adımımı atıp sessizce mutfağa doğru yöneldim. Savaş'ın arkası bana dönüktü. Kapıya yaslanıp bir bacağımı diğerinin üstüne attım ve kollarımı göğsümde birleştirerek onu izlemeye başladım. İki elinde de makarna, hangisi olacağına karar vermeye çalışıyordu sanırım.

"Sağdaki olsun," dedim gülerek.

Sesimi duyar duymaz, "Güzelim, benim..." diyerek arkasını döndüğünde cümlesini tamamlayamadan donup kaldı. Kaşları hafifçe çatıldı ama dudakları keyifle yukarı kıvrıldı.

Gözleri baştan aşağıya beni süzdü önce. Daha sonra bir daha süzdü ama bu sefer arsız gözlerle. Bacaklarımdaki o bakışlar yavaşça yukarı doğru çıkarken, "Sen benim gömleğimi mi giydin?" diye sordu olabildiğince düz ve kısık bir sesle.

Omuz silkerek ona doğru ilerledim. "Hâlâ burada kıyafetim yok. Seninkilerden giydim ben de. Ne var, olmamış mı?"

Ona yaklaşmamla birlikte elindeki paketleri tezgâha bıraktı ve bana doğru adımlayarak belimden tutup hızlı bir hamleyle tezgâha oturttu. "Öyle mi küçük hanım?" dedi elini bacaklarımda gezdirerek. Burnunu burnuma sürterken, "Başka bir sebebi yok yani?" diye sordu gitgide kısılan, boğuk bir sesle.

Alnını alnıma dayadığında kafasını öne eğdi ve gözlerinin odak noktası gömleğin açıkta bıraktığı göğüslerim oldu. Saçlarımın önünden çıkan ince bir tutam gömleğin hemen içine girmiş, sol göğsümün üzerine düşmüştü. Gözlerim onun el hareketlerini izledi sessizce. Bir eli belimden yana kaydı ve sırtımla birlikte tek

kolunun arasına aldı beni ve kendine çekmesiyle birlikte tezgâhta bir miktar kaydım, göğsüm ona temas etti. Ellerim hâlâ boynundaki varlığını sürdürürken kımıldamadan duruyordum. Diğer elinin parmakları yavaşça yukarı çıktı ve parmaklarının sırt kısmı saçımla birlikte göğsümü oldukça yavaş bir şekilde okşadı. Yutkunarak dudaklarımı alnına değdirdim.

"Ne sebebi olabilir ki?" diye sordum fısıldar gibi.

"Sebeplerini sana gösterirdim fakat çıkmam gerek."

Büyük bir hayal kırıklığıyla kalırken kaşlarımı çatarak kendimi ondan uzaklaştırdım ve "Neden?" diye sordum sinirle. Benim çekmemle birlikte o da itirazsız kendini çekti ve bana bakmadan koltuktaki ceketine doğru yöneldi.

"Telefon geldi. Çıkmam gerek. Önemli olmasa bırakıp gitmezdim biliyorsun. O yüzden triplerini başka zamana ertele. Bir saate kadar döneceğim. Döndüğümde yemek hazır olursa iyi olur."

Emirlerini sıralarken hâlâ dönüp bana bakmıyordu. Ceketini üzerine giydi ve yakasını düzelterek kapıya doğru ilerledi; benimle hiçbir göz teması kurmadan. Tam kapıdan çıkacakken arkasını dönmeden işaret parmağı uyarı niteliğinde havaya kalktı. "Ayrıca," diyerek vermek istediği mesajı iletti, "Gelince üzerinde o gömleği görmezsem daha mutlu olacağım," dedi keyifli ses tonuyla.

Arkasına bile bakmadan çekip gittiğinde, kapı sesiyle ne olduğunu anlamadan öylece kalakaldım. Resmen yüzüme bile bakmadan gitmişti. Tezgâhtan inerken elime aldığım su şişesiyle kendi kendime söylenmeye başladım. Koltuğun üzerindeki telefonumu alarak bahçeye ilerledim. Burnumdan soluyordum resmen. *Ben o kadar hazırlanayım edeyim, sen nereye gittiğini bile söylemeden çek git!*

Sinirden kudururken çıplak ayak çimlerde yürüyerek bahçedeki yatağa uzandım. Yalın ayak toprağa basmak bile etkilememişti beni. Bir de yemek yapacaktım, öyle mi? Kendi kendime sinirden kahkaha atarken bacaklarımı uzatıp telefonuma bakınmaya başladım. Su şişesinden birkaç yudum alıp içtim. Böyle planlama-

mıştım ben bugünü. Resmen hayallerim suya düşmüştü. Bir anda tüm moralim alt üst oldu. Söz vermişti bugünü beraber geçireceğiz diye ama verdiği sözü bile tam olarak yerine getiremiyordu.

Öylece bahçeye göz gezdirirken bir anlığına öfkemi unutup burada ileride geçireceğimiz günleri düşünmeden edemedim. Birlikte bu çimlerde edeceğimiz kahvaltıları, yemekleri, aile toplantılarını, belki de çocuklarımızın koşturmacalarını... Biz bu eve bir sürü hayali sığdıracaktık. Yaşamak istediğimiz ne varsa hepsini bu evde yaşayacaktık. Yine kavgalar edecektik bu evde ama en tutkulu hâllerimizi de, en romantik dakikalarımızı da bu evde geçirecektik. Gözlerimin önünde canlanan her bir detay, içime tarifsiz bir mutluluk bırakırken telefonumun çalmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Efsun arıyordu. Ah evet, kesinlikle bu beklediğim bir şeydi. Delicesine merak ediyordum ne olduğunu.

"Bebeğim?" dedim sıcak bir yaklaşımla. "Ne yaptınız, halledebildiniz mi abimle?"

"Yok ya," derken sesi çok da iyi gelmiyordu. "Yani ne halledebildik ne de kavgalıyız. Bilmiyorum. Öyle çok arada bir şey..."

Ses tonunun oldukça kötü gelmesinden ötürü, zaten bozuk olan moralim iyice düştü. "Neden, ne oldu ki birden? Yusuf mevzusu mu? Abim neden bu kadar uzattı anlamadım. Biz gidince de hâlâ devam mı..."

Abime olan tavrımla yükselmeye başlayan sesime karşılık, "Gül," diyerek susturdu beni. "Yusuf değil sadece konu, aşkım."

Sustum ve öylece kaldım. Yerimde doğrulup bacaklarımı içeri doğru katlayarak daha rahat bir pozisyon seçtim kendime. "Öyle mi?" diye sordum merakla. "Ne oldu ki başka?"

"Gül..." derken ses tonu iyice düştü ve bu beni korkuttu bir miktar. "Ya Levent eskisi gibi değil."

"Eski gibi değil derken?" diye sordum merakla.

"Yani bizim için çabalamıyor artık. Önceden böyle değildi. İlk başladığımızda yani..." derken konuya nereden başlayacağını bilemez hâli oldukça belirgindi. "Başlarda beni düşünüyordu. Ne bileyim sürekli arıyordu, mesaj atıyordu. Böyle ince düşünceliydi, bir kolye alırken ya da sevdiğim yemekleri, filmleri, konserleri bilirken falan ben gerçekten Levent'in beni ne kadar sevdiğini hissedebiliyordum ama sonra her şey bitti. İlk haftalardaki Levent ile şimdiki bir değil. Birkaç kez küçük tartışmalar yaşadık ve ben kırıldım. Bunu belli de ettim ama önemsemedi bile Gül." Sesindeki çaresizliği, kırgınlığı, hayal kırıklığını işitebiliyordum. Efsun'u da abimi de iyi tanıyordum. Sanırım Efsun o tozpembe gözlüklerini çıkarmış ve abimin gerçek yüzünü görmeye başlamıştı.

"Efsun..." dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ben sana demiştim demek istemiyorum ama..." Devamını getiremedim.

"Ya böyle değildi Gülfem," dedi inatla. "Bir anda sanki her şey değişti. Geçen dedim ki piknik yapalım. Sepet yaptım. Kekler, börekler falan. Bu hani bizim aşağıda bir yer var ya, küçükken giderdik. Hava güzel, oraya gideriz diye düşündüm. Hem iyi gelir belki bize diye. Bana ne dedi biliyor musun?"

"Ne?"

"Halı saha maçım var aşkım. Kusura bakma. Sonra yaparız." Efsun'un hevesle başlayan yıkılışını hissedebiliyordum. Ben sessiz kalınca konuşmaya devam etti. "Tamam dedim, trip bile atmadım. Ben haber vermedim ya, o önceden plan yapmıştır dedim uzatmadım. Akşamına sinemaya gidelim mi diye sordum. Ne dedi biliyor musun?"

Derin bir soluk alırken, "Ne?" diye sordum.

"Maçta çok yoruldum, başka zaman dedi. Ya Gülfem bak vallahi piknik olayına mantıklı bir seçenek sundum kendime, yemin ediyorum bir gram tepki göstermedim. Tamam aşkım deyip kapattım ama o da akşamına hiç değilse beni kırmamak adına sinemaya gelebilirdi. Böyle olmaz mı? Kendinden fedakârlıklar

göstererek. Levent artık hiçbir şey yapmıyor ve ben çok yoruldum Gülfem. Ne olacak, böyle mi sürecek bunlar diye kafamda dönüp dönüp duruyor."

"Efsun ne diyeceğimi bilemiyorum," diye girdim konuşmaya. "Bu saydıkların bildiğin abim. Yani ben başından beri böyle olduğunu biliyordum ve sana da anlatmaya çalıştım. Gerçi bir ilişkinin içinde nasıl olur bilemiyorum tabii. Sen daha iyi bilirsin ama sanki sen yeni görüyormuşsun gibi geldi bana."

Ofladı. Benim içimi kasvet kapladı. "Bilmiyorum. Sadece başlardaki Levent'i çok özlüyorum. Belki de ben büyütüyorum, bilemiyorum. Bu aralar evde de durumlar iyi değil. Her şey üst üste gelince bunaldım. Patlayacak yer arıyorum belki de."

"Evde bir şey mi oldu?" diye sordum çekinerek. "Anlatmak istersen..."

"Düğün mevzuları," dedi sesi iyice kasvetli bir hâl alırken. "Bizimkiler çok sıkışıyor. Ben de çalışmıyorum biliyorsun. İş bulamadım. Her şey onlara yüklendi ve ben çıldıracak boyuttayım."

Durumları çok iyi değildi bu sıralar. Borçları vardı, biliyordum. Bir de ağustos ayı için düğün konuşuluyordu ve bu kadar yakın tarihte daha da borçlanacakları için her şey daha kötü olacaktı, anlayabiliyordum.

"Kanka şimdi ben sana diyeceğim ki hiçbir şey yapmayın biz hallederiz..."

Sözümü kesti ve "Asla," dedi. "Gülfem, sen beni tanımıyor musun? Herkes üzerine düşeni yapacak. Ben bunu asla kabul etmem."

Biliyordum zaten bunu. "Bir dinle," dedim ben de onu susturarak. "Geçen sene biz seninle yaz tatilinde bir kafede çalışmıştık ya. Bir de ben ara ara devam etmiştim oraya. Oradan aldığım parayı ben komple kenara koymuştum. Hiç ellemedim. Babam veriyordu zaten. Ben sadece vakit geçirmek, bir şeylerle oyalanmak, çalışma hayatını öğrenmek için girmiştim. E hâliyle öyle olunca

da o parayı ellemedim. Ben onu sana versem Efsun? Arkadaşın olarak," dedim ikna etmek için. "Çok bir şey değil ama bir delik kapatır en azından."

"Asla olmaz," dedi kesin bir tavırla. "Asla kabul etmem. Yine sizin aileden çıkmış olacak para. Az önceki teklifinle aynı bu da."

"Ya öyle hemen etmem deme. Aynı değil. Sen abim ya da başkası, kiminle evlenirsen evlen, böyle bir derdini açtığında ben sana yine aynı teklifi yapardım. Sen benim arkadaşımsın Efsun," dedim ince bir tonda, samimiyetle. "Abimle devam edin etmeyin. Ne olursa olsun. Ben senden asla kopmam. Bunu unutma, olur mu? Bizim seninle dostluğumuz çok başka. Biz seninle kardeş gibiyiz."

"Gülfem," derken gözünden akan o bir iki damla yaşı ve kafasını kenara yatırmış iri gözleriyle bakışını hayal edebiliyordum. "Sen benim canım mısın?"

"Sen de öylesin," dedim gülerek. "Sen de benim canımsın. Anlaştık, değil mi?" diye sordum onaylatmak adına.

"Tamam ama borç," dedi ciddi bir tonda.

"Tamam," deyip tebessüm ettim. "Ama sıkışmak yok. Ne zaman istersen öde. Mesela bir yirmi yıla falan bölebiliriz."

"Deli," dedi gülerek. "Hala, teyze falan olursun o zamana sen. Çocuklara hediye niyetine sayarsın."

"Aa bak harika fikir," dedim gülerek. "Erken hediye. Hem hala hem teyze olarak. Tamamdır. Hallettik mevzuyu." Yüzüm gülmeye başladı onun gülümsemesiyle birlikte.

"Sen..." dedi duraksayıp. "Sen neredesin, ne yapıyorsun?"

Arkama yaslanıp tekrar bacaklarımı uzattım. "Savaş ile eve geldik. Yemek yapacaktık güya ama paşamızın işi çıktı. Hop diye, bir şey demeden gitti. Evde oturuyorum ben de."

"Yaa," dedi normal bir tonda. "Olsun, o alır senin gönlünü."

Dudak bükerek, "Bilemiyorum," dedim. "İnşallah alır. Çünkü ben de bayağı bozuldum."

"Alır alır," derken gülümsedi. "Vallahi Savaş'a inancım başlarda hiç yoktu ama yaptıkları, sana olan düşkünlüğü falan, benim bayağı gözüme girdi."

"Ben de beklemiyordum," dedim itiraf ederek. "Yani bu kadar beklemiyordum Savaş'ı. Ev alması, tatil sürprizleri, anlamlı hediyeler, bu kadar sahipleniş... Hiç beklemiyordum. Tanıdığım Savaş'tan daha farklı bir Savaş. Eskiden sadece anlaşmadığımız noktalar vardı. Şimdi birçok ortak noktamız olduğunu keşfediyorum. O bana ayak uydurmaya çalışıyor. Benim sevdiğim şeylerle ilgilenmeye çalışıyor ki en büyük kanıtı Cemal Süreya."

"Mutlu musun?" diye sordu Efsun ve istemsizce bir tebessüm oluştu suratımda.

"Mutluyum," dedim tereddüt etmeden. "Her şey kusursuz değil, olamaz da zaten ama mutluyum. Beni korkutan yanları da var ama onu seven tarafım ve onun da beni seven tarafları o kadar ağır basıyor ki hepsini unutuyorum."

"Ya çok sevindim," dedi içten bir yaklaşımla ve ben kapı sesi duydum.

"Efsun," dedim telaşla. "Savaş geldi. Kapatıyorum. Ararım sonra." Cevap vermesini bile beklemeden telefonu yanıma atarak arkama yaslandım ve hiç umursamıyormuş gibi etrafı izlemeye başladım. Birkaç saniye sonra kapıdaki varlığını hissettim. Savaş bahçeye çıkan kapıya yaslanmış öylece bana bakarken yattığım pozisyonda kendimi hiç bozmadım.

Yavaşça umursamaz bakışlarımı ona çevirdim. Bacağını bacağının üstüne atmış, oldukça sakin duruyordu. Dili yavaşça dudaklarında gezindi beni izlerken, ardından alt dudağını dişlerinin arasına alıp serbest bıraktıktan sonra kafasını hafifçe kenara yatırdı ve sağ kol düğmesini açarken gözlerini benden çekip koluna yöneltti. Kesinlikle oldukça çekici duruyordu ve kahretsin ki ben bu hâlinden fazlaca etkileniyordum. Yine de bunu ona belli etmeyerek ciddi ve onu umursamayan tavrımı sürdürmeye devam ettim.

"Gömleğimi çıkar demiştim," dedi açtığı gömleğinin kolunu yavaşça kıvırırken. Gömlekte olan bakışları bana döndü ve gözleri üzerimi tarayarak, "Çıkartmamışsın," dedi normal tonunu koruyarak.

"Hıı hı," dedim sinir bozucu bir ifadeyle. "Çıkartmadım."

Yatakta uzanmış bacağımı diğer bacağımın üstüne attığımda gözleri bacaklarıma kaydı ve bileklerimden başlayıp yukarı kadar süzdü. Ardından eli öteki koluna gitti.

"Gördüğüm kadarıyla," derken hafifçe kafasıyla içeriyi vurgulayacak şekilde gösterdikten sonra, "Yemek yap demiştim, onu da yapmamışsın," dedi aynı sakinlikle.

"Kesinlikle," derken gözlerimi kısıp kafa salladım yavaş, baskılı, sinir bozucu bir sesle. "Elimi bile sürmedim hiçbir şeye."

Alt dudağını dişleri arasına alıp gülümserken kafasını onaylar anlamda salladı ve ben de aynı sinir bozucu gülümsemeyle kafamı sallayarak ona eşlik ettim.

"Bir de," dedi ellerini cebine atıp beni izlemeye devam ederek, "Küçücük, seni oldukça davetkâr gösteren bir gömlekle bahçede oturuyorsun. Pardon," dedi alt dudağını ısırıp sesini belirginleştirerek, "Yatıyorsun!"

Uzattığım bacaklarımı sahte bir kahkahayla kendime doğru çektiğimde karşıdan bakınca altımdaki iç çamaşırım belli oluyordu ve bu az önce sahte de olsa gülen Savaş'ın anında ciddi bir hâle bürünmesine sebep oldu.

"Kesinlikle öyle yapıyorum," dedim yattığım yerden bir miktar doğrularak. Doğrulmamla birlikte gömleğin bir kısmı kolumun altında toplandı ve gömlek daralarak çıplak göğüslerime yapıştı. Savaş'ın gözleri birkaç saniye göğüslerime, ardından yüzüme kaydı. Tek kaşımı kaldırdım ve kendimden emin bir hâle bürünürken ona olan tavrımı açıkça ortaya koydum. "Hava güzel, içeride beni bekleyen bir sevgilim yok, nereye gittiğini bile bilmiyorum ve istediğimi giyebilirim. Evler birbirinin bahçe kısmını görmü-

yor diye biliyorum. Sadece şu evin şu odası," dedim parmağımla diğer evi göstererek fakat o biliyormuş gibi bakmadı. Bana bakmayı sürdürdü. "O ev de zaten boş. Nedenlerim sence de oldukça makul değil mi?"

Savaş için elbette makul değildi. Bunu biliyordum ama yine de böyle davranmak istiyordum. Ben onun gidişiyle sinir olmuşsam o da olmalıydı.

Tüm ciddiyetini korurken yaslandığı yerden doğruldu ve sinirli bir şekilde gülerken bir anda ciddileşti. Bana doğru adımlamasıyla birlikte panikleyerek yatakta dizlerimin üzerine kalktım ve elimdeki su şişesinin kapağını açarak, "Bak sakın," dedim şişeyi ona doğru uzatarak. "Yaklaşma."

Birkaç saniye duraksadı ve "Off," dedi alayla. "Bir de tehdit ha. Katlanarak çoğalıyor. Gülfem, güzelim..." dedi derin bir soluk alarak. "Birazdan seni mahvedeceğim." Elimdeki su şişesini ona doğru savurduğumda içinden az bir miktar su Savaş'ın yüzüne geldi, oradan gömleğinin içine doğru aktı. Durdu. Gözlerini kapayıp sinirle dişlerini sıktığında sıkıntıyla soluklanıp, "Gülfem!" diye kükredi.

Bu hâli beni bir miktar ürpertmiş olsa da, "Ne var?" diyerek bozuntuya vermedim ve omuz silktim. "Boş bir tehdit sanmadın, değil mi? Boşuna açmadım ben o kapağı. Yaklaşma demiştim sana."

Adımları bana doğru hızlandı ve gözlerini yavaşça açtı. Çehresi sertti. Büyük adımlarla ayağa kalkıp geriye doğru adımladım ve saçma sapan, heyecan ile korku karışımı cılız bir sesle, "Savaş!" diye bağırdım. Eliyle belimin arkasından beni tuttuğunda kendine doğru çekti hızla. Ayaklarım yatağın gerisinden önüne doğru sürüklenmişti. Ben yatakta ayaktayken o yerdeydi. Göğsüm ona çarptı ve boşta olan elim göğsünü refleksle itmek için kullandı ama bana sarılı olan koluyla bu pek de mümkün değildi.

"Demek öyle?" dedi kaşlarını çatarak. Anlamsız bakışlarım yüzünde gezinirken beklemediğim bir hamleyle bileğimi tuttu ve açık olan bir buçuk litrelik su şişesinin boynumdan aşağıya boşalttı.

Su göğüslerimin arasından ara ara yavaş, ara ara hızlıca dökülürken bunun miktarına bileğimi yönlendiren eli karar veriyordu. Vücudumda hissettiğim soğukluktan dolayı ayaklarımla yatakta hızlı hızlı çırpınırken, "Savaş... Savaş..." dedim nefes nefese, ama o bununla pek ilgilenmedi. Gömleği ıslattı ve beyaz gömlek şeffaflaşarak içimi gösteren ince bir perde hâline geldi. "Ben sana azıcık dökmüştüm ama ya," dedim memnuniyetsiz bir surat ifadesi takınırken. "Böyle yapılır mı?"

"Sana müstahak," dedi tok bir sesle.

Su şişesi bittiğinde elimden bıraktırdı, şişe yere düştü ve Savaş biraz geri giderek bana baktı. Bendeki ıslaklık onun gömleğine geçerken belimden kavrayıp beni havalandırdığında, ayaklarımı bedenine sardım. Ellerimi boynuna dolayarak, "Neredeydin?" diye sordum nazlı bir sitemle. "Nereye gittin?"

Eve doğru adımlarken, "İşim vardı yavrum," dedi boynuma gömülerek. Dudakları boynumu istila ederken attığı her büyük adımda toplu olan saçım sağa sola sallandı. "Böyle bir halt edeceğini bilseydim gitmezdim."

"Gitmeme ihtimalin varsa gitmeseydin o zaman Savaş," dedim haklı bir sitemle kendimi geriye doğru çekerek.

Benim söylediğimden ziyade farklı bir kısma çekti konuyu. "Böyle bahçeye çıkmak ne demek?" Kalbim hızla çarparken bahçeden eve girdi.

Gözleri gömleğimin üzerinde gezinirken çenesinden tutup, "Niye gittin?" diye sordum tekrar yüzüne bakarak. "Hani bugün beraber olacaktık?"

"Sen erken gelince..." dedi tekrar boynuma yanaşarak. Başımı omuz çukuruna koydum. "Bazı şeyleri yarım bırakmıştım. Onları halletmem gerekti." Boynundaki elimi ensesine atıp saçlarını

karıştırmaya başladım. "Neyse ki," derken dili boynumda bir yol çizdi. Kalbim patlayacak gibiydi. "Çiğdem el attı. Yoksa daha da uzardı."

Duyduğum isimle aniden omuz çukurundan kalkarak kaşlarımı çattım ve "Ha bir de beni bırakıp Çiğdem'in yanına gittin, öyle mi?" diye sordum bağırarak.

Kahkaha attı, sinirim bozuldu. Ellerim omuzlarını iterken ayaklarımla çırpındım ve "Bırak beni," dedim sahte bir sitemle.

Son basamakları çıkarken, "Yavrum," dedi yüzünde beni umursamayan bir ifadeyle. "Bir insan bir konuyu anca bu kadar saçma bir noktaya getirebilirdi."

"Ha bir de saçma!" dedim ayaklarımla çırpınarak. Onun bacaklarına uyguladığım darbeler umurunda bile değildi. O keyifle sırıtıyordu. "Bırak. Tamam bırak," diyerek itsem de boşuna bir çabaydı.

Yatak odasına geldiğimizde, "Sen önce," dedi beni yatağın üzerine düşürerek, "Bu hâlde bahçeye çıkmanın hesabını vereceksin bana."

Benim düşmemle birlikte çarşaf bir miktar bozuldu ve ben dirseklerimin üzerinde doğruldum. Pantolonunun kemerini çözerken yataktaki hâlimi aklına kazımak ister gibi dikkatlice inceliyordu. Kemerini çıkarttı ve yere fırlattı.

"Vermeyeceğim," dedim sinirle. "Sana hesap falan vermeyeceğim. Hele bundan sonra asla!"

Alaycı, serseri bir gülümseme hâkimken suratına, diz çöktü. "Öyle özledim ki seni," diye mırıldandı, dudakları bileklerime ufak öpücükler bırakırken. Elleri bacaklarımı arşınlarken dudaklarının bileklerimde bıraktığı his inanılmazdı. "Sana dokunmayalı çok uzun zaman oldu gibi hissediyorum."

Gözlerim kapanırken dudaklarımı ısırarak kafamı geriye doğru attım. Saçlarım büyük bir hızla sırtıma döküldü. Hareketleri bir haftanın yoksunluğunu çıkarmak ister gibi yavaşken, beni

öldürecek gibiydi. Dilim lal oldu. Ne diyeceğimi bilemedim. Hızlı bir hamleyle bacağımı yere indirdiğinde tabanlarım yere değdi. Soluklarım düzensizleşirken gözlerim kapalıydı. Dokunuşları, bıraktığı nefesleri bile beni fazlası için körüklüyordu. Savaş her yerdeydi. Onun varlığını bütünüyle hissediyordum. Ellerini ellerime geçirip kenetledi yatakta iki yana. Parmaklarımın arasındaki boşluğa bile bu kadar yakışan başka biri olmamıştı.

"Demek," dedi boğuk sesiyle, "Böyle çıktın dışarı?" Durdu, kendini bir miktar geri çekti ve "Soyun," dedi. Kaşlarımı çatarak öylece baktığımda, "Soyun," dedi tekrar, tok bir sesle. "Benim için soyun."

Parmaklarım usulca gömleğin düğmelerini çözerken gözlerimi kapadım. Son düğmeyi açtığımda ellerimi iki yana açtım ve o, gömleği iki yana açıp belimi okşadı. Yavaşça kafasını göğsüme yaklaştırırken bir elimi saçlarının arasına atarak gözlerimi kapalı tuttum.

"İşte böyle," diye mırıldandı. Belimde dolanan eli, saçındaki elimi kavradı ve kendi düğmelerine götürerek, "Aç şu düğmeleri," dedi sabırsızca. O, dudaklarını tenime kazırken beni zevkten çıldırtacak boyutlara getiriyordu. Açtığım düğmelerden sonra elim tenine kaydı ve yavaşça omuzlarından aşağıya düştü.

Bacaklarımın arasındaki yerini alırken burnunu göğsümün ucuna sürttü ve iki göğsümün arasına ufak bir öpücük koydu. "Kokun..." dedi naif bir tonlamayla. "Kokun tam buranda." İki parmağını göğüslerimin arasına sürtüp derin bir nefes aldı. "İki göğsünün arasında saklı." Nefesim düzensizleşmiş, kalbimin ritmi bozulmuştu.

Onu içimde hissettiğimde belimi yataktan bir miktar kaldırdım. Bel çukurumu okşadı yavaşça. Tepemde kararmış gözlerle beni izlerken sertliğini içime kaydırdı. Kalbim göğüs kafesimden çıkıp onun göğüs kafesine sığınıyordu sanki.

"Gülfem," dediğinde gözlerini kapadı ve yutkundu. Âdemelması yavaşça yukarı çıkıp geri düştü. Gözlerimin önündeki göğsü

hızla yükselip inerken kasıldığını hissedebiliyordum. Göğsündeki yara izleri kesinlikle onu daha çekici bir hâle getiriyordu. Benim için bu kadar deliren bir adam... Ne kadar özlediğini anlıyordum.

"Savaş..." dedim zar zor.

"Yanıyorsun," dedi hareketlerine devam ederken. "Ve bu yangın..." diye devam etti. "Bir tek benim. Bu yangın bir tek bana."

"Sus artık," dedim yalvarır gibi. Bacaklarımı beline doladığımda içimde gidip gelmeleri kaç dakika sürdü bilmiyorum ama en nihayetinde bir sona ulaştık. Düzensiz nefesiyle üzerime yığıldığında dudaklarımı dudaklarının arasına alarak deli gibi öpmeye başladı. Nefesimi onun dudaklarından almak ömrümü uzatıyordu âdeta.

"Savaş," dedim dalgalanan sesimle.

"Çok güzelsin," dedi nefes nefese.

Göğsüme çarpan inlemeleri, nefesi, ikimizin birbirine karışan teri...

Tekrar kendini içime ittiğinde eli belimden yukarı çıkıp göğüs uçlarımdan birini parmaklarının arasına aldı ve oynamaya başladı. Yutkunup gözlerimi yumdum. Kendini sert bir şekilde bana iterken kalçalarımı ona doğru kaldırdım. Dokunuşları, kendini sertçe bana itmesi... Onun inlemeleri beni de inletirken gözlerim şehvetten kısılmış, kararmıştı. Dursun istemiyordum. İki yana ayrılmış gömleğin bir ucunu elinde tutup çekiştirirken, "Şu hâllerin," dedi mest olmuş gibi, "Sadece bana özel."

Hâlâ içimde gidip gelirken gözlerimi açmadım ama onun iki yandaki elleri, üzerimdeki belirgin varlığıyla beni izlediğine emindim. Dudakları gövdeme yandı. Göğsümün ucunu dişleriyle kavrayıp yukarı doğru acımasızca çekti ve tiz bir çığlık koptu dudaklarımdan. Göğüs ucum fena hâlde sızlıyordu ama bundan zevk duyuyordum. Kendini hızlandırırken, belimi istemsizce kaldırıp aldığım zevkle kafamı geri doğru attım. Boynuma bir öpü-

cük bıraktı. Ellerimi göğsünün üzerine koyduğumda avucumun arasına aldım ve sıktım. Göğsü gerildi, kasılmalarını hissettim.

Bacaklarımı iki yandan tuttuğunda sıkıp inlerken bir sona geldiğini görebiliyordum. Daha da hızlandı ve kesik kesik solumaları bana çarparken içimden çıktı ve tekrar kendini üzerime bırakarak alnını alnıma yasladı. Hâlsizce altında kalakalmıştım. Soluklarını yüzüme bıraktı. Parmak uçları hiç ilgilenmediği saçlarımı severken derince bir soluk verip gözlerini kapadı ve hafifçe gülümsedi.

"Öyle güzelsin ki. Sana karşı bir doyum noktam yok," diye mırıldandı alnıma bir öpücük bırakarak. Ellerim omzuna tutundu ve ikimizin teriyle ıslanmış olan yatağa kendimi bıraktığımda ne kadar rahatladığımı fark ettim. Alnını alnımdan kaldırıp parmaklarını yüzümde dolandırırken, "Seni yıkayayım mı?" diye sordu.

Hayır anlamında kafamı salladım. "Ben hallederim," dedim gülümseyerek.

"Tamam. Geç hadi duşa sen," dedi terli saçlarımın arasına bir öpücük bırakarak.

"Yok, sen gir önce," diyerek reddettim. "Önce sen gir. Sonra sen salatayı yaparken ben girerim."

"Hımm..." dedi gözlerini kısarak. "Her türlü yemeğin bir kısmını bana kilitleyeceksin yani?"

"Ortaklaşa," dedim gülümseyerek. "Biraz da ben seni çalıştırayım."

Alnımı öptü. "Reis öyle diyorsa..." dedi çarpık bir gülümsemeyle. Kendini üzerimden kaldırırken dağılmış çarşafın ucunu üzerime örttüğünde, çarşafı kollarımın arasına alarak dinlenmek için birkaç saniyeliğine gözlerimi kapadım.

Duştan çıkmış saçlarıma doladığım havluyla, Savaş'ın bana oldukça büyük gelen beyaz tişörtünü giymiştim. Kazak çok kalındı. Ev çok sıcaktı ve ben bu sıcakta bu evde kazakla duramazdım.

Saat yediye yaklaşırken merdivenleri inip odaya geçtim. Savaş bana arkası dönük şekilde tezgâhta bir şeylerle uğraşırken küçük adımlarla ona doğru ilerledim. Kasıklarımdaki bıçak saplanır gibi olan his ve bacaklarımdaki hâlsizlik belirgin şekilde ortadaydı. Birkaç adım sonra o batma hissiyle tezgâha tutunup iç çektiğimde Savaş varlığımı fark ederek, "Güzelim," deyip bana döndü. Saçlarından damlayan sular çıplak göğsünün sıcaklığında yok olup gidiyordu. Kasıklarının biraz üzerinde biten eşofmanla kesinlikle kusursuz vücudunu ortaya serince iç çektim. "Bir şey mi oldu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Gülümseyip, "Hayır," dediğimde ona doğru yürüdüm. "Sadece biraz ağrım var." Ellerimi ona doğru uzattığımda belimden tutup tezgâha oturttu beni. Ellerini belime sardığında yüzündeki pişmanlık hissini görebiliyordum.

"Durmalıydım," dedi bu hissi dillendirerek. "Daha çok yenisin. Bunu düşünemedim. Kendimi kaybettim." Ellerim pürüzsüz yüzünde dolandı ve tebessüm ederek dudaklarına ufak bir öpücük bıraktım.

"Her bir anına değerdi. Hem," dedim tezgâhtaki salatayı alıp ısırarak, "O kadar da çok ağrım yok. Sadece anlık bir acıydı. Artı olarak," derken elim karnıma gitti ve gözlerimi büyüterek, "Çok açım," dedim.

Burnumun üzerine bir öpücük bıraktı ve geri çekilerek, "Salatayı hazırlıyorum. Makarna sende," dedi. Çıkardığı sebzeleri yıkarken, "Tavuk sote," deyip bana baktı. "Yetişmez sanırım artık."

Olumsuz anlamda başımı sallarken elimle biraz ötedeki ocağa uzanıp altını yaktım. Zaten su ve tencere hazırda bekliyordu. "Buzluğa koy tavuğu, başka zaman yaparız artık."

Ayaklarını birbirinin üstüne atıp sallarken ters ters bakıp, "Emredersin!" dedi.

Güldüm. "Ne var?" dedim omuz silkerek, "Biraz da ben emredeyim. Hep sen mi emredeceksin?" Dediğimi yaptı ve tavuğu

buzluğa koydu. Aklıma gelen şeyle, "Ay Savaş!" diye heyecanla konuşmaya başladım. "Bugün o askere ne kadar kötü davrandın öyle. Üzüldüm." Bir an duraksadı ve düşündü sanırım. *Artık gün içinde kaç kişiye sarıyorsa.*

"Ne yapmışım ki?" diye sordu normal bir şeymiş gibi. O salatalığın kabuklarını ince ince soyarken ben de hemen yanı başımdaki adamın omuzlarında parmaklarımı gezdirdim.

"Adama soru sordun. Cevap verecekti. 'Ben sana konuş dedim mi lan!' diye bağırdın," dedim son kısmı onu taklit ederek söylerken. "Soru sorunca cevap verilir. Konuş demene gerek yok."

Hafif sesli bir kahkaha attığında, "İşler orada öyle yürümüyor," dedi.

"Yürütürsen yürür," diyerek karşılık verdim ve o salatalığı yemeye devam ettim. "Bir de adama ceza verdin. Ayıp ya, iki hafta çarşı izni yok. Günah."

Omzunun üzerinden ters bir bakış attığında bana, "Oraya da mı karışacaksın Gülfem? Bir o eksikti yavrum. Gel ona da müdahil ol," dedi tekrar önüne dönerek.

"Yok canım," derken normal tonda konuşmaya devam ettim. "Olmam ama yanlıştı bence."

"Gülfem," derken sıkıntılı bir soluk verdi. "Konuşmanın sonunda git özür dile diyecekmişsin gibi hissediyorum." Arkamdaki dolaba yaslanarak yüzüne baktım. Öyle kusursuz bir yüzü vardı ki.

"Niye, dilemez misin?" diye sordum.

Dudak kenarları hafifçe kıvrıldı. "Tabii ki dilemem. Gülfem oralarda işler bildiğin gibi gitmiyor. Anlamaya da çalışma, anlayamazsın. Bırak işimi bildiğim gibi yapayım."

"Sen?" dedim merakla. "Seni de böyle azarlıyorlar mı?"

Daha ilk salatalığı soymayı ancak bitirmişti. Ne kadar acemi olduğu buradan bile belliydi. Kesin bir tavırla başını iki yana sallarken, "Pek değil. Sayılıdır herhâlde bu zamana kadar," diyerek

karşılık verdi. "Ben her zaman haddimi de, sınırımı da bilirim çünkü." *Yine Savaş beyimizin yüksek egosu.*

Parmak uçlarım omzundaki çukura kayarken, "Hımm," diye mırıldandım nazlı nazlı. "Bugün sana karşı epey yükseldim aslında ben orada. O kıyafetler, o tavırların falan..." dediğimde gülümseyerek bana baktı ve keyifli bir şekilde tek kaşı kalkarken, "Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle," deyip dudaklarına bir öpücük koyup geri çektim kendimi.

İkinci salatalığa geçtiğinde koyduğu koca tenceredeki su hâlâ kaynamamıştı ve ben oturmaya devam ettim. Tezgâhın üzerinden bahçeye baktığımda kurduğum hayaller aklıma geldi. "Savaş bir şey soracağım sana," dedim elimin altındaki tuzluğu çevirerek.

O işine büyük bir titizlikle devam ederken, "Söyle yavrum," dedi. "İlk birlikteliğimizde korunmadık. Hap al dedim, itiraz etmedin. Asya konusunu açtım, çok da hevesle yaklaşmadın. Sonra bugün..." dedim ve yüzüne baktım. "Tamam, bir bebek için elbette şimdi doğru zaman değil, ama sen çocuk istiyor musun?"

"Güzelim," derken elindeki bıçağı bıraktı ve bana yaklaşarak elini karnıma koydu. Burnunu burnuma sürttükten sonra eğilip karnımın üstüne bir öpücük bırakarak tekrar ayaklandı ve yeniden elini karnıma yerleştirdi. "Şurayı," dedi geniş parmakları tüm karnımı kaplarken, "Doldurmayı o kadar çok istiyorum ki. Bana ev olan şu teninin benden bir parçayla birleştirmeyi. Şurayı," derken usulca karnımı okşadı. "Ona, onlara yuva yapmak için ne kadar istekli olduğumu anlatamam ama bunun kararını tek başıma ben veremem." Gözlerine bakmaya devam ederken konuşmaya devam etti. "Ama bana sorarsan bu hemen olmamalı. Yani," diğer eli yüzümde yumuşak dokunuşlarla gezindi. "Biz seninle evlilik sürecine geçtiğimizde senin buna alışmanı istiyorum. Biz seninle ayrı kalacağız uzunca bir süre," dedi tüm gerçekleri bir bir dillendirirken. "Bu süreçte daha evliliğe alışamamışken bir de hamile-

likle tek başına bırakmak istemiyorum seni. Sanırım önce seninle bu durumu aşmalıyız. Seni hazırlamalıyız bu duruma. Hemen bir sürü sorumluluk yüklemek istemiyorum sana."

"Anladım," dedim hafif bir tebessümle. Doğru da söylüyordu aslında. Benimki sadece bir meraktı. Ben de hemen bir çocuk istemiyordum. "Haklısın," diye ekledim.

Alnıma bir öpücük bırakıp salatanın başına geçerken, "Ama olursa da hayır demem," dedi gülerek.

Saçımdan düşmeyeduran havluyu tekrar düzelterek, "Abim ve Efsun," diyerek konuyu değiştirdim. "Araları bayağı kötü."

"Düzeltememişler mi?" diye sordu şaşırarak. "Ulan adamı evde yalnız bıraktık," derken imalı sırıtmasıyla omzuna vurdum.

"Herkes sen mi?"

"Herkes biz mi?" dedi bana dönüp çapkın bir bakışla göz kırparak. Doğru, karşılıklıydı böyle şeyler. "Neymiş sorun?" dedi salatalıkları sonunda doğrama kısmına geçerek. "Niye çözememişler?"

"Aslında," diye arkama yaslanırken kollarımı gövdemde birleştirdim, "Abim eskisi gibi ilgili değilmiş ve Efsun bunu sorun ediyor." Maddiyat kısmını paylaşmayacaktım. Efsun bana anlatmıştı sadece ve bu bilgiyi öyle kafama göre anlatamazdım.

"Haklı," dedi Savaş, Efsun'a sanırım ilk defa hak vererek. "En başında dedim ben Levent'e. Kendin gibi davran. Böyle hileyle olmaz diye. Yok neymiş," derken omuzlarını dikleştirdi, "Efsun hangi yemeği severmiş, biliyormuş gibi davranacakmış. Etkilemek için. Abi sor öğren. Böyle saçma sapan işlere girdi, kız alıştı. Şimdi kendi gibi olunca ne oluyor dedi kız. Haklı. Sen mesela biliyor musun benim hangi yemeği sevdiğimi? Bilmiyorsan gidip anneme sorma. Gel sor bana. Benden öğren. Gerek yok böyle saçma şeylere."

"Sebzeli etli güveç," dedim sorduğu soruya anında cevap vererek. Hızlı cevabım karşısında bana bakıp kaldığında, "Sen?" dedim. "Sen biliyor musun?"

Ben onunkini bilebilirdim, normaldi bu sürekli ona yemek yaptığımız için ama o bilebilir miydi bilmiyordum ve açıkçası fazlaca merak ettim birden.

"Karnabahar," dedi hiç düşünmeden ve şok oldum.

"E-evet," dedim şaşırarak. Gülümsedi.

"Ben de hiç sevmem," diye ekledi.

Gülümserken başımı salladım. "Biliyorum. Hatta karnabahar varsa sofraya bile oturmazsın."

"Artık otururum," derken çok ciddiydi ve ben şaşkınlıkla karışık bir hayranlıkla bakakaldım. Bu adamı sevmemek imkânsızdı.

"Biz olmuşuz ya," dedim ciddi ciddi hayran dolu bakışlarla.

"Olmuşuz," diyerek karşılık verdi. Konu bir şekilde yine bize dönmüştü. İçim onunla doldu. Gülüşüyle. Sözleriyle. Savaş her geçen gün bana o kadar çok karışıyordu ki, ben ben olmaktan çıkıyordum.

Sonunda domatesleri doğramaya geçtiğinde, tezgâhtaki poşete elimi atıp içindeki çikolata sosunu çıkararak, "Bunu niye aldın?" diye sordum.

"Aa Gülfem," dedi dalga geçer gibi. "Bilmiyor musun? Fantezi dünyam rengârenk." Dalga geçer hâli o kadar belirgindi ki. "Gerçi sen yapmazsın öyle şeyler," derken ciddileşti ve "Dondurmaya aldım hayatım," dedi. "Sevdiğim yemeği bilip dondurmayı sossuz yemediğimi bilmiyorsan ayıp sana." Bilmiyordum, evet. Unutmuştum yani ama ben ona değil farklı bir noktaya takıldım. Yapmazsın öyle şeyler ne demekti? Tereddütte kalsam da tüm cesaretimle kapağı açtım. Bir beklentisi olmadığı için işine devam ederken anında üzerine doğru sıktığım sosla durdu ve önce göğsüne gelen küçük sosa bakıp ardından bana baktı. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu kaşlarını çatarak. Muhtemelen hâlâ anlamamıştı. Tezgâhta yana doğru kaydım ve pürüzsüz göğsünde duran çikolatayı dilimle yalayarak başımı ona doğru kaldırdım.

Dudaklarımı da yaladıktan sonra, "Neyi yapamam?" diye sordum. "Bunu mu?" Dudaklarımı ısırdığımda yavaşça dişlerim kaydı dudaklarımdan ve gözleri dudaklarıma bakıp yutkundu. Elimdeki sosu tekrar üzerine sıktığımda bu sefer göğsünden aşağıya uzun bir şerit hâlinde indi sos ve ben dilimi göğsünün üzerine koyup yavaşça aşağıya doğru kaydırdım. Sos elimden düşerken ellerim geniş omuzlarından destek alarak yavaşça aşağılara doğru kaydı. Dilim göğsünde gezinirken, "Yapabiliyor muymuşum?" diye sordum kısık bir sesle.

Hareketlerimle havlu yere düşerken Savaş'ın geniş elleri ıslak saçlarıma gömüldü ve parmak uçları başıma baskı uygularken kasılıp başını geri doğru attı. "Amacın ne, kaç olacak bu? Az önce ağrım var diyordun."

"Şimdi yok ama," dedim eşofmanının lastiğinde gezen parmaklarımla. Kasılan, gerginleşen vücudu... Islanmış parça parça saç tutamlarımın arasında gezen parmaklarıyla onun çoktan hazır olduğunu hissedebiliyordum. Kasıklarının hemen üzerine bıraktığım ıslak dil darbelerinden sonra devam etmeyerek kendimi çektim. Yarım kalmanın şaşkınlığıyla bakakaldı. Ocağı kapattım. Bu davranışımdan sonra kararmış gözleriyle belimden kucaklayıp ona sarılmamı sağladı. Bacaklarım beline dolandı, kollarım da boynuna ve kafamı omzuna yatırdım. Saçlarından dökülen damlalar tişörtü ıslattı.

"Yoldan çıkarıyorsun beni," dedi homurdanarak. Keyifle kıkırdadım. Amacım da oydu zaten. Odaya götürmeyip salondaki koltuğa bıraktı beni. Tişörtümün uçlarından tutarken ona izin vererek kollarımı kaldırdım. Çıplak tenim gözlerinin önündeyken iç çekti. "Öyle baştan çıkarıcısın ki benim de yola giresim gelmiyor zaten."

Arabayı durdurduğunda, "İyi misin?" diye sordu. Kapıyı açarak indim, ardından o da indi.

"Açlık dışında bir şeyim yok," diye mırıldandım.

"O konulara hiç girmeyelim. Sabah da bir şey yemedik zaten. Eve geçeyim direkt yemek yiyeceğim."

"Güya yemek yapacaktık," dedim gülerek. "Yemek hariç her şeyi yaptık."

Dudakları keyifle kıvrıldığında, "Bence daha güzeldi," dedi. "Hadi gir içeri sen. Hasta olacaksın. Saçlarını kurutmadın zaten." Başımı sallayıp arkamı dönecekken, "Gülfem," dedi, durdum. "Sizinkilerle konuşuyor musun bu gece güzelim?" diye sordu. Öyleydi niyetim ama yolda aldığım mesajla vazgeçmiştim.

"Abim mesaj atmış babaannem bizde diye. Yarın gidecek. Yarın akşam konuşurum. Hem yorgunum zaten. Şimdi hiç zamanı değil."

"Aa," dedi keyifle. "Seher teyze mi geldi?" Bana doğru adımlayıp elini belime koyduğunda bizim eve doğru yürümeye başladı. "Ben de selam vereyim. Hem sizde menü güzeldir. Sen sofra kurarsın bize. Yemek işini de halletmiş oluruz."

Göz kırptığında, "Yardım edersin," dedim. Cevap bile vermedi. Bir daha mutfağa sokabilir miydim onu bilemiyorum. Anahtarı kapıya geçirip içeri girdiğimde odadan gelen seslerle içim huzurla doldu.

Savaş arkamda ben önde girerken abim, annem, babam, babaannem oturmuş sohbet ediyorlardı.

"Babaanne!" dedim kollarımı açıp ona doğru koşarak. Kolları arasına aldığında beni sıkıca sarıldı.

"Neredesin sen?" dedi sevgiyle karışık bir sitemle.

"Savaş oğlum, hoş geldin," dedi babam ve Savaş'ın varlığı aklıma gelerek toparlandım.

"Kapıda karşılaştık," dedim hiç sesim bile titremeden. "Babaannem geldi deyince selam vermek istedi."

"Ne tesadüf," dedi abim imalı bir tonlamayla gözlerini devirerek. "Tesadüfler zaten hep sizi bulur."

Gözlerimi belertip abime baktığımda babaannemin keyifle koltukları kabardı ve "Hayırlı uşak," dedi. "Nasıl saygılı, efendi. Hemen duymuş gelmiş. Kalmadı böyleleri."

Savaş babaanneme doğru yaklaşarak elini öptüğünde babaannemi mest etmek ister gibi konuştu. "Sen gelmeseydin ben gelecektim artık. Gözümde tüttün babaanne."

"Duyun duyun," dedi babaannem elini Savaş'ın omzuna vurup babamla abime bakarak. "Örnek alın. Meymenetsizler." Savaş, abimin yanına rahatça oturup yayılırken ben öylece ayakta dikilip Savaş'ın yanındaki kolçağa yaslandım.

"Ne örnek alacağım ya," dedi abim surat asarak. "Yalakalık yapıyor. Sen de hemen kanıyorsun buna."

"Yalnız Levo," dedi Savaş kendinden emin bir şekilde, "Kendinle karıştırma beni. Ben kimseye yalakalık yapmam."

"Sen sus, edepsiz," dedi babaannem oturduğu tekli koltukta öne gelerek. "Gelin görmeye diye geldik, kızı yollamışsın halasına. Babaanne geliyor. Halası kaçıyor muymuş?"

Suratını buruşturup kafasını kenara attığında, "Of," dedi abim. "Ben nereden bileyim senin geleceğini ya? Annem bana demedi ki bir şey. Kız da ne bilsin, gitti. Gelecek iki saat sonra işte."

"Yatırırız koynunda," dedi babaannem suratını buruşturarak. "İki saat sonra gece yarısı. Ben yatsımı kılıp yatıyorum. Bilmiyor musun sen?"

"Bu gece de yatma o zaman babaanne. Ne diyeyim şimdi ben?" dedi abim bacak bacak üstüne atarak.

"Zaten doğru bir kız bulmazsınız ki, şaşırmadım. Hani diyorum çeyiz, çeyiz yok. Çeyizsiz kız mı olur? Takmışsınız iki kuru yüzük, hadi geç öte tarafa. Düğün de yapmazsınız. Ne gerek var.

Sen hep böyleydin zaten," dedi dikine giderek. "Bulduğun kız da rahat demek."

Abim babaannemin üzerine gelmeye devam etmesiyle gömleğini çekiştirirken annem abime susması için kaş göz yaptı.

"Anne, şimdiki gençler..." dedi babam konuya giriş yaparak.

Babaannem kendi kendine konuşurken konuyu kapatmak ister gibi Savaş'a döndü. "Sende var mı bir şeyler?" diye sordu. "Bunu everiyoruz. Senin de yaş geçiyor. Eee artık kurun yuvanızı."

"Vallahi var babaanne ama..." dedi Savaş bana bakarak. Gözlerimi kaçırarak önüme döndüm. "Bakacağız bakalım."

"İnşallah olmaz," dedi abim. "İnşallah bozulur."

Babaannem yanındaki değneği abimin bacağına vururken, "Sen sus!" dedi bağırarak. "Açma o hayırsız ağzını. Savaş bulmuştur mis gibi gelin. Onu övmeyeyim diye yapıyorsun, biliyorum ben seni."

"Çok da meraklıydım babaanne," dedi abim suratını buruşturarak. "Sen Efsun'u öv diye bekliyordum ben de zaten. Ağlıyor evde Efsun kesin."

"Ya niye Efsun'u zıt belletiyorsun abi?" dedim abime dönerek. Sonra babaanneme döndüm. "Babaanne, vallahi Efsun çok iyi, çok hoş kız," dedim. "O bilse geleceğini, gitmezdi zaten. Gelince anlarsın bak. Abime bakma sen. O seninle şakalaşıyor."

"Göreceğiz bakalım," dedi babaannem huysuzca kafa sallarken. "Hoş mu boş mu... Neyse," diyerek arkasına yaslandı ve ciddi bir ifadeyle elini önünde birleştirerek, "Geldiğin iyi oldu. Sizinle önemli bir şey konuşacaktım. Şimdi," dedi bana bakarak. "Biz bu Levent'i everiyoruz. Gülfem'in de yaşı başı geldi." Aklıma bir şeyler geliyordu ama umarım yanlış geliyordu.

"Eee?" dedim merakla. Savaş da ciddiyetle dinlerken sanırım onun da aklına aynı şeyler geldi ve o dizini yine hızla titreterek sallamaya başladı.

"Bizim orada ahretliğimin torunu var. Birol. Çok efendi çocuk. Okumuş, tahsilli. Öyle okumuş dediğime bakma he," dedi bana bakarak. "Yurt dışı tahsilli. Şirketi falan var. Maddi durumu da iyi."

Savaş derince bir soluk aldı. Sinirlendiğini anlayabiliyordum. Sinirle gülümseyip dudaklarını dişlerken, "Babaanne," dedim susması için. "Bundan bana ne?"

Önemsemedi bile benim tavrımı. "Biz konuştuk ahretliğimle. Sizi baş göz edeceğiz," dedi kesin bir dille.

"Ne!" diye bir tepki verirken ben, babam da, "Saçmalama anne," dedi.

Annem de kesin bir dille, "Olmaz öyle şey," dedi gülerek. "Bu devirde. Katiyen olmaz. Bir de başka şehre asla olmaz."

"Olur," dedi abim gülerek ve Savaş'ın gözleri anında ona döndü. "Bence görüşsün, belki içine siner," diye devam etti abim.

"Abi!" dedim sinirle.

"Doğru diyor," dedi babaannem eliyle abimi göstererek.

Odada herkes hep bir ağızdan "olur, olmaz, evet, hayır" derken Savaş dayanamadı ve "Biz," diye başlayan yüksek tonlu sesiyle herkesi susturup dikkatleri üzerine çekti. "Hafta sonu Gülfem'i istemeye geliyoruz."

4. BÖLÜM
PUSU

Öylece kalakaldı herkes. Tepki veremedim. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Sanki bu durumu bekliyormuşum gibi ya da artık içten içe nasıl hazırladıysam kendimi Savaş ile olma düşüncesine, kim ne diyecekmiş, kim ne tepki verecekmiş hiçbirini düşünmediğimi fark ettim. Çarpıntım sadece heyecandandı. İçimde hiçbir rahatsızlık hissi oluşmadı. Bir kez daha emin olmuştum kendimden şu andan sonra. Ben kesinlikle Savaş'ı istiyordum. Gözlerim tek tek aile bireylerine kaydı. Babam başta şok olmuş gibi kaşlarını kaldırdı ve sonra yerinde doğrularak anneme doğru döndü. Annem bir bana, bir Savaş'a bakarken bu durumdan en mutlu olan babaannemdi.

"Ben onay vermiyorum, baştan söyleyeyim," dedi abim sert bir çıkışla. "Gerçi Savaş onay da istemiyor. Bilin yani." Kimse tepki vermemişti fakat abimin tavrı onların henüz bilmediğim düşüncelerini değiştirir diye çok korktum.

"Levo," dedi Savaş gözlerini abimin üzerinde sabitleyerek. "Destek olmuyorsun onu anladık, köstek de olmaya kalkma! Biz seninle aramızdaki meseleyi çoktan kapattık. Herkes söyleyeceğini söyledi."

Abimse takmaz bir tavırla kafasını sallarken Savaş'ın yüzüne bile bakmıyordu. Savaş'ın abimin tavrından sonra ağzının içinde homurdandığı şeylerin savurduğu küfürlerden ibaret olduğunu düşünüyordum fakat işittiğim kelime "sabır" olmuştu sadece.

Bir an pozisyonumu fark ettim. Savaş'ın yanında koltuğun ucunda oturuyordum. Yan yanaydık. Şu an ailemin tam karşısında şu hâlde olmak ne kadar doğru bilemediğim için yerimden yavaşça kalktığımda, "Baba..." dedim fakat Savaş beni eliyle susturarak babama doğru döndü.

"Uğur amca," dedi tüm samimiyetiyle. Karşısındaki oturur hâlini daha derli toplu bir hâle getirerek konuşmaya devam etti. "Konuya böyle girdiğim için kusuruma bakma. İznin varsa açıklayayım kendimi." Evet, Savaş hep büyüklerine karşı saygılıydı fakat şu tavrı, konuşmak için bile izin istiyor oluşu aslında dıştan görünen Savaş'tan daha farklıydı. Konuşurken seçtiği ton bile çok yumuşak ama bir o kadar kendinden emindi.

Babam elini Savaş'a doğru uzatarak hafifçe kafa salladı. Konuş demekti bu. Savaş babamın onayıyla birlikte benimle bir kere bile göz teması kurmadan, hatta belki de odadaki herkesin varlığını yok sayarak babama kendini anlatmaya başladı. Bana bakmıyor oluşunun tek sebebi sanırım onu etkileyip içindekileri rahatça anlatmasına mâni olabilirim ihtimaliydi. Savaş'ın tüm şeffaflığıyla içindekileri dökmek istediğini anlamıştım. Gizli, saklı, eksik olsun istemiyordu.

"Ben kendimi bildim bileli sizin yanınızda büyüdüm. Ne siz beni çocuklarınızdan ayrı tuttunuz ne ben sizi annemden babamdan farklı gördüm. Levo zaten benim hep kardeşimdi," dedi abime bakıp tekrar babama dönerek. "Ama..." dediğinde konunun benimle ilgili kısmına giriş yapacağını anlamıştım. "Ben hiçbir zaman Gülfem'i kardeşim olarak görmedim, göremedim. Bunun için bana kızar mısınız bilemiyorum ama ben yaptığımın asla yanlış olduğunu düşünmüyorum."

"Engel olsaydın hislerine," diye girdi abim lafa. "Tutsaydın içinde."

Savaş derin bir soluk alıp abime baktığında babam, "Levent," diye susturdu abimi. Sonra Savaş'a dönerek, "Devam et sen, oğ-

lum," dedi. O "oğlum" kelimesi benim içime su serpti ve ben bir anda kendimi koyverdiğimde aslında ne kadar kendimi kastığımı fark ettim.

"Olamadım," dedi Savaş babama karşı konuşmaya devam ederek fakat abimin tavrını da yok saymayarak, onu da hâlâ sevgisine ikna etmeye çalışıyordu. "Ben Gülfem'i ne zaman sevdim bilmiyorum," dedi başını iki yana sallayarak. "Ne zaman diye sorarsanız bir cevabım yok. Bir anda âşık olamayacak kadar iç içe büyüdük biz. Küçükken koruma içgüdüm abilik hissindendir diye düşündüm ama bu büyüdükçe daha farklı bir hâl almaya başladı. Müge'ye karşı hissettiğim abilik duygusundan daha farklıydı Gülfem'e hissettiklerim. Ben zaten kendime itiraf ettiğimde Gülfem bende çok başka boyutlardaydı. Ha uzak durdum mu durdum Uğur amca," dedi oldukça emin bir ifadeyle. Savaş hep kendinden de, hissettiklerinden de, söylediklerinden de emindi. Sonucu ne olursa olsun tüm yaptıklarının arkasında duracak kadar karakterli bir adamdı. "Senelerce durdum. Tuttum kendimi, Gülfem'e de hiçbir şey hissettirmedim, kimseye de tek kelime etmedim. Sonra..." dediğinde parmaklarıyla oynamaya başladı ve gözü kısa süreli eline kayıp babama döndü. "Bir şey oldu, bir an Gülfem'i hep yanımda istediğimi hissettim. Kendimi tutamadığım bir an yaşadım ve ben kendimi Gülfem'e açtım. Bir beklentim yoktu bize dair. Gülfem'e de belirttim bunu. Hatta ben olamayacağımızı, mesleğim gereği..." dediğinde babam eliyle durdurarak kaşlarını çattı.

"Oğlum senin mesleğin hem senin hem bizim gururumuz." Savaş'ın yüzünde babamın bu duruma verdiği tepkiden dolayı haklı bir gururla hafif bir tebessüm oluştu ve hafifçe teşekkür eder gibi kafasını eğdi.

Babamın meslek konusunu kapatmasıyla, "Ben Gülfem'i seviyorum," diye devam etti konuşmasına. Sevdiğim adamdan herkesin içinde bana olan aşkını dinliyordum ve bu hissin tarifi yoktu. Bir yanım küçük bir kız çocuğunun utangaçlığıyla kendini kapatmak istese de bir yanım böyle bir adamın aşkına sahip olduğu için

gururla ve hayranlıkla onu izlemek istiyordu. "Üç aydır beraberiz Uğur amca, bunu sizden saklayacak değilim," dedi tüm gerçekleri bir bir ortaya dökerek. "Neden bu kadar geç söyledin dersen haklısın, o konuda boynum kıldan ince ama ben Gülfem'in emin olmasını bekledim. Niyetim asla oyalamak değil. Şimdi al nikâhına de, sabahı beklemem. Ben sadece Gülfem hiçbir şeyi zoraki yapmasın istedim, kendi kararını vermesini bekledim. Mecbur hissetsin istemedim."

"Emin miymiş peki artık?" diye sordu babam derin bir soluk alıp bana bakarak.

Başımı salladım. "Hislerim Savaş kadar eskiye dayanmasa da..." dedim ona bakıp hafif bir tebessümle. "Onunla bu yola girmek isteyecek kadar eminim." Kısa bir an Savaş'a baktığımda bakışlarımı hissetmiş gibi kafasını önüne eğerek tebessüm etti. Ben de önüme döndüm.

"Oğlum ben seni anladım," dedi babam, Savaş'ın sözlerine karşılık vererek. Ellerini dizlerinin üzerine koyup daha babacan bir tavra büründü. "Sen zaten bizdeki yerini kendin söyledin. Benim söyleyecek bir şeyim yok bu konuda. Aile bağlarımız da malum. Sana olan güvenim tamdır her daim. Bu zamana kadar da hiç aksini yaşatmadın."

"Ailemizin göz bebeği," dedi abim gözlerini devirerek. "İstenilen evlat." Abimin hâlâ bu tavrına anlam veremiyordum. Bir şey demiyordu ama laf söyleyip moral bozmaktan da geri kalmıyordu ve böylesi gerçekten daha yıpratıcı oluyordu.

Babaannem elindeki değneği abimin bacağına vurarak, "Sus sen," dedi.

Babam abime ters bir bakış atıp tekrar Savaş'a döndü. "Siz böyle bir yola girmek istemişsiniz madem, biz ne diyebiliriz ki. Anca elimizden geldiğince bir yuva kurmanıza vesile oluruz."

"Ay biz şimdi dünür mü olacağız Saliha ile," dedi annem, büyük bir heyecan ve sevinçle elini ağzına kapatarak. Hem babamın

tavrı hem annemin bu heyecanı kalbimi sıcacık yapmış, büyük bir rahatlamayla birlikte tarifsiz bir mutluluk hissi yaşatmıştı. Zaten aksi bir tavır beklemiyordum onlardan ama bu hissettiklerim gözle görülür bir hâl aldığında ailemi bu kadar iyi tanıyor olmanın verdiği gururla hislerimi dışarı vurarak kocaman gülümsedim.

"Sizinkilerin haberi var mı?" dedi babam ve epey tedirgin oldum ama Savaş'ın kurduğu cümleler o tedirginliği de aldı götürdü.

"Var Uğur amca," dedi gayet emin bir şekilde. "Ama bu onlara söyledik size söylemedik olarak algılanmasın. Çok yeni öğrendi onlar da. Annem kendi çözmüş bazı şeyleri, sonra da babama söylemiş." Annemin kaşları Saliha teyzenin ondan gizlemiş olması sebebiyle çatılmıştı, biliyorum.

"Önce benimle konuştu Saliha teyze," dedim Savaş'a destek olarak. "Ben söyledim anne, sana söylemesin diye. O da sağ olsun kırmadı beni. Ayrıca Savaş'ın söylediği gibi, çok yeni bir olay. Uzun süreli değil. Kızmasın kimse kimseye lütfen." Annem bozulduğunu belli eder gibi kafasını kenara çevirerek ciddi bir tavır takındı. Bu tavır burada olmayan Saliha teyzeyeydi.

"Yine de..." dedi annem ama babaannem lafını kesti.

"Aa yeter! O demiş, bu dememiş, o öğrenmiş, o istiyor, bu istemiyor... Yeter," dedi ellerini iki yana savurarak. "Çocuklar anlattı işte efendi efendi. Ötesini berisini ne yapacaksınız? Savaş'tan iyi damat mı olur? Bizim kız zaten dört dörtlük. Aileler desen maşallah birbirlerinden aşağıya kalır değiller her konuda. Kimse bulup da bunamasın. Sen de he de..." dedi babama büyüklüğünü kullanıp ama onu yok da saymadan. "Gelsin istesinler."

"Ben de farklı bir şey demedim zaten anne," dedi babam nefeslenerek. "Bir dur. Her şeyin sırası var. Bakalım, çocuk evdekilerle konuşsun."

"Konuşacak bir durum yok," dedi Savaş emin bir şekilde. "Sen ne zaman dersen biz o zaman gelip isteyelim."

"Ben dedim," dedi abim kafasını iki yana sallayarak. Sinir bozucu tavrını takındı yine. "Onun konuşacak bir durumu yok hiç. O ne derse o olur zaten." Savaş'ın hızla sallamaya başladığı dizinden sabrının tükendiğini hissedebiliyordum. Dişlerini sıktı, çenesi gerildi. Abimi yok saymaya, duymamaya çalışıyordu ama sanırım bu pek de mümkün değildi.

"Yarın," dedi babaannem öne çıkarak. "Gelin yarın isteyin. Zaten siz seversiniz alelacele işleri. Ne çeyiz ne bir şey. Ben gitmeden yarın akşam gelin isteyin. Hafta sonu ben tekrar gelemem. E sizi de görmeden duramam. Ha Savaş? Gelin yarın akşam be." Savaş'a yaptığı emrivakiye bir de o heyecanlı bakışlarını ekledi.

Savaş kısa süreli bana bakıp babama döndüğünde babam da emin olamayarak, "Öyle olur mu?" diye sordu anneme. Ardından cevabını beklemeden babaanneme döndü. "Olmaz. İnsanlara öyle yarın gelin demek ayıp. Sen kal birkaç gün daha. Hafta sonu olsun madem."

"Yarın olur Uğur amca," dedi Savaş ondan beklediğim tavrıyla. Ona kalsa şu anda da isterdi o. "Sen tamam dersen gelelim yarın akşam."

Babam anneme baktı onay ister gibi. Resmen şu an isteme olayını konuşuyorduk. Yarın akşam için hem de. Bir an gerçekliğini idrak edemedim. Konu bir anda nasıl buralara geldi çözemedim.

Annem kafa salladığında babam Savaş'a bakarak, "Olsun madem," dedi. "Ama bak," diye uyarıda bulunmayı da ihmal etmedi. "Babanlar böyle acele olmasın derlerse tarihi erteleyelim. Önce babanlarla konuş. Sen bakma benim anama. Ailenin de düşüncesini al. Bizim kapımız her daim açık size." *Savaş sen tamam dedikten sonra yarın akşam istemeden durur mu baba? Gerekirse herkesin planını programını bozdurur, yine de yarın akşam buraya getirtir.*

Fakat Savaş babama saygısını bozmadan, "Merak etme Uğur amca, konuşurum ben," dedi.

"Oh, oh," dedi babaannem. "Oldu bu iş. Savaş'ı pek beğenirdim zaten. Yabancıya gitseydi üzülürdüm." *Yabancıya gitseydi?*

Savaş'ın yüzünü son dönemlerde hep keyifle gülümserken görüyordum. Öyle içten ve gerçekçiydi ki şu hâlleri. Babaannemin koltuğun kenarındaki elini alıp öptü ve elini sıvazlayarak geri bıraktı. "Olmazdı babaanne başkası," dedi gayet emin bir duruşla. Ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerim üstünde kaldı sadece. Herkes gibi. Odaya garip bir sessizlik hâkimken Savaş ile göz göze geldik ve "Ben kalkayım o hâlde," dedi Savaş. "Geç olmadan bizimkilerle de konuşayım."

"Tabii oğlum," dedi babam eliyle icazet vererek. "Nasıl istersen. Gülfem seni geçirsin."

"Geçireyim," diyerek hareketlendim olduğum yerde.

Savaş da babamın onayıyla kalktıktan sonra, "İyi akşamlar," diyerek ilerlemeye başladı. Aslında çok bizden ama bir o kadar da yabancı gibiydi şu an. Evet, bu ailenin bir oğlu gibiydi zaten ama yarım saat önce ortaya çıkan durumla, Savaş da bizimkiler de çok garip hissediyorlardı, eminim. Sadece her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyorlardı ama hiç de normal gibi değildi.

Savaş'ın peşinden odadan çıktıktan sonra dış kapıyı açtım, ayakkabılarını giydikten sonra karşımda dikilerek, "Kızdın mı?" diye sordu tedirginlikle.

Kapıya yaslanarak kafamı iki yana salladım. "Zaten hafta sonu düşünüyorduk. Yarın akşam olması sadece heyecanımı arttırdı."

"Ben de öyle düşünüyordum. Açıkçası bu kadar beklemişken bir anda patlamayı istemezdim. Sen kendin konuş ya da beraber konuşalım diye düşünüyordum ama babaannen başka birini sana yakıştırdığından bahsedince kendimi tutamadım. Böyle bir şeyi akıllarına sokmaları bile ihtimal dâhilinde değil," dedi kesin bir ifadeyle.

Elimi elinin üstüne koyarak, "Sorun yok," dedim hafif bir tebessümle. "Hissettiklerini anlayabilecek kadar aynı durumun içinde kaldım. Neyse..." derken daha sıcak bir gülümseme ve ço-

cuksu bir tavra büründüm. "Yarın akşam müsaitiz Savaş Beyciğim, çiçeğinizi ve çikolatanızı alıp geliniz lütfen."

"Ah Gülfem," dedi benim aksime oldukça ciddi bir tavırla. Elinin üstündeki elimi öperek gözlerime büyük bir heyecanla baktı. "Bu gece bitmek bilmez benim için." Sabırsızlığını ve heyecanını anlayabiliyordum. Senelerce beklemiş bir adamın birkaç saati bekleyemeyecek kadar dolup taştığını da görebiliyordum.

"Gülfem!" dedi abim içeriden seslenerek.

Biraz fazla oyalanmıştık sanırım. Benden beklemediği bir atakla parmaklarımın ucunda yükseldim ve kollarımı Savaş'ın boynuna sıkı sıkı doladım. Yetmiyordu. Ona ne kadar yakın olursam olayım aramıza birazcık mesafe girince özlüyordum. Artık sadece ona dokunmak yetmiyordu. Hep daha fazlasını istiyordum. Hep yanımda olsun istiyordum. Beklemediği hareketim karşısında ilk başta biraz afalladı fakat birkaç saniye içinde vakit kaybetmeden bir eli tüm belimi sardı. Kollarının arasında küçücük kalıyordum ve kollarımın arasındaki koca adamın tüm benliğini, hislerini kucaklıyordum. Dudaklarımı boynunda atan damarının üzerine sıkı sıkı bastırdım. "Gülfem..." dedi iç çekerek. "Böyle yaparsan gidemem ama. Biri gelecek şimdi." Kollarımı omzundan çekerken o da istemeye istemeye belimdeki elini gevşeterek geri çekildi.

"Git hadi," dedim gülümseyip kapıya yaslanarak.

"Geri geleceğim," dedi aynı tebessümle. Hiç şüphem yoktu. Hiç olmamıştı.

"Biliyorum," diyerek karşılık verdim. "Hep geldin." Başını salladı ve ekleme yaptı:

"Bu sefer seni isteyeceğim ama." Bunu duymak bile o kadar garip hissettiriyordu ki bana. Biz gerçekten evleniyorduk sanırım. Gözlerimizin birbirine daldığı andan bizi bir ses çekti.

"Gülfem!" diyen abimin sesiyle gözlerimi devirerek, "Geliyorum," diye bağırıp Savaş'a döndüm. "Hadi git sen," dedim istemeyerek. "Bana mesaj atarsın evdekilerle konuşup."

"Tamam güzelim. Bir şey olursa mesaj at." Başımı salladım. O bahçe kapısına doğru ilerlerken attığı adımlar bile kendinden emin ve oldukça güçlüydü. Kaldırdığı yakaları arasından yürüdükçe gözüken kısa ense tıraşı ve benim saç diplerini sevme isteğim...

Ah Gülfem. Ne süzdün adamı. İç sesimin beni daldığım noktadan çekmesiyle kapıyı kapatarak içeri doğru ilerledim.

Abim daha kapı girişindeyken, "Bir ayrılamadınız," dedi daha da sinir bozmak ister gibi.

"Senin sorunun ne?" diye sordum artık dayanamayarak. "Ne istiyorsun gerçekten merak ediyorum."

"Bir sorunum yok," diyerek kestirip attı. Yüz ifadesi kadar sesi de buz gibi soğuk ve oldukça ciddiydi. "Telefonum şarjda, versene. Efsun'u arayayım. Nerede kalmış." Salondaki telefonunu vereyim diye mi çağırmıştı cidden? Resmen sabır denemesi yapıyordu.

"Bırak, gelmesin oğlum bu saatte," dedi babam. "Saat geç oldu. Yarın görüşürler babaannenle. Ailesine ayıp olur şimdi bu saatte."

"Doğru diyor baban," dedi babaannem kafa sallayarak. "Bu gece damadımızla tanıştık, keyfim yerine geldi. Seninkini de yarın nişanda aradan çıkarırız işte."

"Niye aradan çıkarılıyor Efsun ya?" dedi abim önemsenmeyişinin siniriyle. "Sen Efsun için gelmedin mi babaanne? Olay yine nasıl Savaş'a döndü? Çıldırmamak elde değil!"

Evet, babaannemin tavrı hoş olmamıştı. Daha güzel bir dille yarın görüşebiliriz diyebilirdi ama babaannemin de yapısı buydu. Babam da bunu bildiği için, "Levent," diyerek susturdu. Abim de biliyordu aslında babaannemi. "Gülfem," dedi babam bana bakarak, "Geç kızım, otur şöyle. Konuşalım biz seninle."

Evet, Savaş'tan sonra bendeydi şimdi sıra. Babamın yanındaki koltuğa oturduktan sonra annem de babam da bana doğru baktılar. "Anlat kızım," dedi babam tüm içtenliğiyle. "Nedir bu Savaş meselesi? Nasıl oldu?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Aslında her şey Savaş'ın anlattığı gibiydi ama benim duruşum Savaş'ınki kadar net değildi sanırım. Seçeceğim kelimeler konusunda emin değildim, Savaş'ın cümlelerine sığındım. "Baba, Savaş'ın anlattığı gibi işte," dedim konuyu kapatmak istercesine. Çekincem babam değildi. Kendimi düzgün ifade edememekten korktum. O anlatmıştı zaten.

"Saliha ne zamandır biliyor?" diye sordu annem öncelikle, ardından ikinci sorusunu yöneltti. "Sen ne zamandır Savaş'ı seviyorsun?"

Derin bir nefes alarak yüzüğümle oynamaya başladım ve babamın dikkati direkt oraya yöneldi. Anladı sanırım ve ben yumruk yaptığım elimi diğer avucuma sakladım. O da sormadı ama anladı, biliyorum. "Saliha teyze yeni öğrendi. Vallahi anne," dedim kendimi ispat etmek için. "Kendi görmüş Savaş'ın telefonunda fotoğraflarımı. Oradan anlamış. Hatta benim gönlüm yok diye başkasını yapmak istedi Savaş'a ama sonra benim tavırlarım da o yönde olunca..." derken gözlerimi kaçırdım. "Benimle konuştu. Ben de gizlemedim. Sadece ben anlatana kadar size anlatmamasını istedim."

"Sen emin misin hislerinden kızım?" diye sorusunu yöneltti babam. Yüzüne baktığımda konuşmasına devam etti. "25 yaşına geldin. Okulun bitti sayılır. Elbette ki evleneceksin, yuvanı kuracaksın. Bunlar olağan şeyler ama ben gerçekten gönlünün seçtiği biriyle ol isterim. Savaş benim için tertemiz bir delikanlı. Çok da severim."

"Şüphesiz," dedi abim sıkıntılı bir solukla. Abime doğru döndüğümde gözlerini devirerek, "Ben odamdayım," diyerek ayaklandı.

"Bunun derdi ne?" dedi annem arkasından. Dudak büktüm. Konuyu kimse uzatmadı. Babam tekrar bana döndü.

"Eminim baba," diyerek karşılık verdim. "Seviyorum ben Savaş'ı. Üç ay bekleme sebebim de buydu zaten. Acele bir karar ver-

memek. Hislerimden emin olmak. Onunkilerden de öyle. Yapabilir miyiz onu ölçtüm biçtim kafamda. Ben de sizinle bu akşam bunu konuşacaktım ama Savaş..." Cümlemi devam ettirmedim.

"Kıskandı, kıskandı..." dedi babaannem gülüp kafasını iki yana sallayarak.

"Böyle çok özel konulara girmek değil niyetim," dedi babam net bir ifadeyle. "Kıskançlık olur ama seni mutsuz ettiği yerde o kıskançlık değildir." Uyarı niteliğinde salladığı kafasıyla oldukça ciddi bir ifadeye büründü. "Senin kendini ezdirmeyeceğini biliyorum. Bunları da ölçüp biçmişsindir eminim," diyerek kapattı konuyu. "Gönlüm de var diyorsun."

"Var diyor ya kız," dedi annem, benim yerime cevap vererek. Annemle babam kısa bir an bakıştı ve babam tekrar bana döndü.

"Vereceğiz biz de, ne yapalım." Rahatlamamla birlikte yüzümde bir gülümseme oluştu ve kollarımı babamın boynuna dolayıp başımı omzuna koydum. Babalar ikiye ayrılıyordu ve benim babam hayal olabilecek kadar güzel bir kalbe ve tüm olumsuzluklara rağmen beni kırmadan omuzlarında taşıyabilecek bir güce sahipti. Bu akşam bir kez daha anladığım bir şey vardı ki ne Savaş ne abim ne de bir başka erkek, babamın omzunun rahatlığını ve güvenini bana verebilirdi. Eli sırtımı sıvazladı kısa bir an ve ben ondan aldığım güçle kendimden daha emin bir şekilde kollarından ayrıldım.

"Sorunuz yoksa odama çıkabilir miyim?" dedim elim merdivenleri gösterirken.

"Çık tabii kızım," dedi babam.

Annemse beni umursamadan elini telefonuna atıp, "Ben bir Saliha'yı arayayım," dedi.

"Anne!" derken sesimi sertleştirdim. "Ayıp, aranır mı öyle? Bırak, konuşuyordur onlar şimdi."

"Sen karışma," derken gözlerini kısmış telefonuna bakıyordu hâlâ ki o arayamadan telefonu çaldı. "Hah, bak," dedi gülerek. "Saliha arıyor işte." Yüzü epey gülerken ayaklandı ve "Saliha?" dedi neşeyle, "Kız, dünür mü oluyoruz biz?"

Kahkaha attı mutfağa doğru ilerleyerek. Kim bilir neler konuşacaklardı. Annem evlenmemden ziyade Savaş ile evlenip Saliha teyzeyle bağlarını kuvvetlendirdiği için daha mutluydu. Açıkçası ne sebeple olursa olsun bu durum benim de epey hoşuma gidiyordu. Herkesi kendi hâline bırakıp odama çıktıktan sonra kasıklarımda ara ara hissettiğim sancı, bana bugün olanları tekrar tekrar hatırlatıyordu. Rahatsızlık hissinden ziyade bu durum bende ters etki yaratarak Savaş'ı tekrar tekrar arzulamama sebep oluyordu. Üzerimi çıkarıp rahat bir şeyler giydikten sonra vakit kaybetmeden yatağa uzandım ve telefonumu elime alarak mesajlara girdim. Tabii ki Savaş mesaj atmıştı.

Savaş: *Benden sonra bir sorun oldu mu?*

Gülfem: *Hayır. Gayet güzel bir konuşma geçti. Olanı biteni anlattım. Sizinkiler?*

Savaş: *Bizde sorun yok güzelim. Zaten biliyordu bizimkiler. Seni bekliyorduk hepimiz.*

Ne çok bekletmiştim onu. Ne çok sabretmişti aslında.

Yazıyor...

Savaş: *Gülfem?*

Gülfem: *Efendim hayatım.*

Yazıyor...

Savaş: *Ya bu şimdi böyle çok ani oldu ya. Yarın için benim izin almam mümkün değil. Bir iki saat anca fırsat bulabilirsem yüzük bakmaya gidebiliriz. Sen yarın evde kal, tamam mı? Ben seni almaya gelirim, hallederiz onları hemen. Çok vaktim yok.*

Gülfem: *Olur. Evdeyim zaten.*

Savaş: *Tamam güzelim. Var mı bir sıkıntın?*

Ne sıkıntım olabilirdi ki? İçimde kelebekler kanat çırparken sadece deli gibi bir yorgunluk vardı üzerimde. Uyumak istiyordum.

Gülfem: *Yok hayatım. Sadece çok uykum var. Gözlerim kapanıyor. Yarın görüşürüz. Seni seviyorum...*

Yazıyor...

Savaş: *Çok seviyorum yavrum. Ararım yarın seni. Uyu sen. İyi geceler.*

Sabahın erken saatlerinde telefonumun sesiyle kalkmıştım. Aslında çok da erken olmadığını elim gözlerimi ovalayıp göz kapaklarıma inen perdeyi yok ettikten sonra gördüm. Saat on birdi. İlerleyen saate rağmen ben hâlâ o kadar uykusuzdum ki. Savaş'ın sesi kulaklarıma dolduğunda yataktan kalkarak odanın içinde bir iki adım attım.

"Güzelim, uyanmadın mı sen hâlâ?"

"Pek sayılmaz," dedim uykulu bir sesle. "Hatta hâlâ uyuyor olabilirim," derken gözlerim kapanmamak için direniyordu.

"Ben çıktım," dedi beni ayıltacak o cümleleri kurarken. "Yarım saate sizde olurum. Hazır bekle. Çok vaktim yok. Hemen çıkarız."

"Tamam," diyerek onayladım dolaba doğru ilerlerken. "Kapatalım o zaman. Ben hazırlanayım."

"Tamam yavrum."

Sıcacık sesi günümü güzelleştirmiş, akşamın heyecanı aniden kalbime dolmuştu. Telefonu kapattıktan sonra siyah kot bir pantolon ve dar bordo triko kazak giymiş, kazağı pantolonun içine sokup bel oyuntumu iyice belirginleştirmiştim. Saçlarımın üzerinden alelade geçirdiğim düzleştiriciden sonra bir iki tutamı arkada birleştirerek bordo renkli, fiyonk şekilli bir tokayla sabitlemiştim.

Parfümümü de sıktıktan sonra her şey tamamdı. Merdivenlerden inerken aşağıdan gelen sesler babaannem ve anneme aitti ama araya giren bir de erkek sesi vardı. Odaya girdiğimde kurulu sofrada oturmuşlardı hepsi. Abim de işe gitmemiş, babaannem ile anneme eşlik ediyordu.

"Sen gitmedin mi?" dedim kaşlarımı çatıp yerime otururak.

"Yok," derken çayını yudumladı. "Alınacaklar falan varmış. Annem gitme dedi."

Bir iki lokma atıştırırken, "Sen niye hazırlandın?" diye sordu annem. Ağzımdaki lokmaları hızlı hızlı çevirmeye başladım. Dün sabahtan beri hiçbir şey yememiştim ve sanırım hızlı olmazsam yine tüm gün aç kalacaktım.

"Savaş almaya geliyor beni almaya," dedim hızlı hızlı konuşarak. "Yüzük almaya gideceğiz."

"Gülfem, çok oyalanmayın da annem," dedi annem sofrayı toplamaya başlayarak. "Evi silip süpüreceğiz daha." Gelin ben de olsam iş yapan taraf yine ben oluyordum. Sanırım kaderimdi bu benim.

"Tamam," diyerek geçiştirdim. "Müge'yi arayayım da yardıma gelsin." Annem ters ters baktı ama omuz silktim. *Ne var, gelsin!* Sonra aklıma gelen şeyle, "Ya da dur," dedim. "Ben onu arayayım da o bana tatlı yapsın. Ben Efsun'a yapmıştım. O da bana yapsın."

"Biz Saliha ile konuştuk," dedi annem rahat bir tavırla. "Ben gerek yok dedim. Hazır alacaklar."

"Ne demek hazır?" derken kaşlarım çatıldı. "Ama ben Müge'ye yaptıracaktım tatlıları. Nereden çıktı şimdi hazır? Ben yaptım, o da yapacak. Vallahi evlenmem."

"Gerçekten mi?" dedi abim alayla sırıtarak.

"Hayır tabii ki," deyip göz devirdim. "Çok beklersin. Hem sen niye Savaş'ı istemiyorsun, gerçekten merak ediyorum?"

"İstemiyorum değil," dedi abim. Babaannem lafını kesti:

"Kıskanıyor Savaş'ı."

"Kıskanmıyorum," dedi abim, babaanneme bakarak ama aniden verdiği tepki kıskandığını gösteriyordu. "Sadece her şeyde Savaş'ın örnek verilmesinden hoşlanmıyorum. Sürekli ön planda onun olmasını sevmiyorum. Bu adamın sürekli herkesin gönlünü çelmesini kendime yediremiyorum."

"Sen kıskanıyorsun Savaş'ı," dedim gülerek.

Siniri bozulmuş gibi aniden ayaklanarak, "İstediğiniz gibi anlayın," dedi bir hışımla. "Hep öyle anladınız zaten. Sormayın bana da bir daha bir şey." Ay resmen çocuk gibi davranıyordu koskoca adam.

"Boş ver sen onu," dedi annem bana bakarak. "Şimdi siz ne kadar didişseniz de abin o senin. En yakınıyla olunca zoruna gitmiştir. Ondan yapıyor o. Görmeyin siz onu. Düzelir o da yakında." Düzelecekti. Başka ihtimal yoktu. Sadece böyle yaparak keyif kaçırıyordu ama ben böyle bir günde tadım kaçsın istemiyordum. Masanın üzerindeki telefonumu alarak saate baktım. Gelen mesajları kurcalarken Savaş'ın profili dikkatimi çekti, baktım. Profil resmini değiştirmiş, ikimizin olduğu bir fotoğraf koymuştu. Başlarımızın birbirine değdiği, benim çektiğim, benim gülümsediğim, onunsa hafif bir tebessümle yetinip ciddi tavrını koruduğu bir fotoğraf. Bilmem kaçıncı buluşmamızdan. Bu bile garip, tarifsiz bir mutluluk yaşattı bana. Gizli saklı değildi artık hiçbir şey.
"Çok masrafa sokma adamı," dedi annem. Babaannem de ona onay verdi. "Düğün işleri pek masraflı şimdilerde. Onlar zaten altta kalmaz, her şeyi yaparlar ama sen gidip de öyle çok bir şeyler isteme." Öyle bir niyetim yoktu zaten. Hatta benim elimdeki yüzük bile yeterliydi benim için ama bunu ne Savaş ne de aileler kabul ederdi, biliyorum.

"İstemiyorum zaten ben bir şey," derken kapı çaldı. "Savaş'tır," diyerek ayaklandım. "Ben çantamı alayım."

Hızla yerimden kalkıp merdivenlere yönelirken abimin mutfaktan kapıya doğru ilerlediğini gördüm. İkişer ikişer çıktığım merdivenlerden sonra çantamı alarak tekrar aşağıya indim. Kapı girişinde abim ve Savaş vardı. Abimin omzunun arkasından bana baktığında her zaman olduğu gibi önce baştan aşağıya beni süzdü. Sonra yüzüme bakarak abimin varlığını önemsemeden, "Güzelim," dedi. Savaş'ın lafıyla abim arkasını döndüğünde ikisi de bana bakıyordu. Adımlarımı hızlandırıp kapıya gittim ve ayakkabılarımı giydikten sonra Savaş elini bana doğru uzatarak elimden tuttu. Karşılık verip parmaklarımı parmaklarının arasına geçirirken abim önce elimize, sonra bize baktı. Savaş daha da dibine dibine sokarken beni elini belime koydu. "Akşama görüşürüz, Levo," dedi abime inat gibi, incecik belimi avcunun arasında hafifçe okşayarak. Abimse ikimize bir göz attıktan sonra bir şey demeden suratımıza kapattı kapıyı.

"Ne olacak bu böyle?" dedim tükenmiş bir vaziyette. Savaş da benden farksız değildi bu konuda. Sıkıntılı bir soluk verirken belimdeki eli tekrar parmaklarımı bulmuştu.

"Ne bileyim ya? Sikeceğim belasını! Tersleyip duruyor. Bir şey de demiyor ki it herif." Suratım asılınca bana doğru bakıp kaşlarını çattı. "Bakma öyle," dedi tok bir sesle. "Alışacak bu fikre, yapacak bir şey yok. Gözüne gözüne sokacağım inadına. Anca öyle kabullenir." Dediği gibi de yapmıştı zaten az önce. Fakat bunun bir başlangıç olduğunu anladım.

Elim onun avuç içinde kaybolmuşken arabaya doğru yöneldik. Savaş'ın acele acele yürümelerine eşlik ederken ayakkabılarımı giydim ve onun benden önce vardığı arabaya binerek derin bir soluk aldım. "Ne bu acele?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Arabayı çalıştırdı ve geri doğru çıkmaya başlayıp ani bir hareketle ters döndürdü arabayı. Sarsıldım. "Yavrum," dedi elimi tutarak. "Çok geç kaldım. En yakın kuyumcuda duruyorum, hemen seçiyorsun." Seçmek sorun değildi fakat hızımız biraz fazlaydı ve ben biraz tedirgindim.

Elim kapı koluna tutunurken, "Biraz yavaş olur musun?" dedim. "Çok hızlı gidiyorsun." Bir miktar yavaşladı ve elimi tutarak dudaklarına götürdü. Sadece dudaklarının üstündeki elime verdiği nefesler bile rahatlamama, mayışmama sebebiyet veriyordu.

"Evleniyoruz ha," dedi gülümseyerek.

"Yapıyoruz öyle bir şeyler," dedim aynı gülümsemeyle.

"Akşama çocukları da çağırsam sorun olur mu?" diye sordu, kafamı iki yana salladım.

"İstediğini çağırabilirsin." Cevap vermeyip sadece elimin üstüne öpücük bıraktı. "Savaş, bir şey soracağım," dedim merakla kendimi ona çevirerek.

"Sor güzelim."

"Bizim evimiz bayağı temizdi gittiğimizde. Kim temizliyor orayı?"

Doğru bir konuya parmak basmışım gibi, "Ben de onu diyecektim sana ama akıl kalmadı," dedi bana bakarak. "Ya ben evi ilk tuttuğumda bir şirket çağırmıştım. Onlar dedi ki her hafta birini yollayalım mı. Ben de kabul etmiştim. Sana soracaktım devam etsin mi diye. Yani ben etmesi taraftarıyım. Ev büyük, boşuna yorulma. Ya da sen istersen başka birini de bulabiliriz."

"Yoo, gelsin," dedim gayet normal bir tavırla. "Benim için de iyi olur. Ben merak etmiştim sadece."

Mahallenin biraz ilerisindeki kuyumcunun önünde durdurduğunda arabayı, gerçekten acelesi olduğunu anlamıştım. Arabadan indi, ben de peşinden indim. Elini bana doğru uzattığında elini tuttum. "Alalım buradan. Beğenmezsen sonra değiştiririz," dedi içeri girmeden bana bakarak.

"Gerek yok," derken oldukça ciddiydim. "Zaten klasik bir alyans istiyorum."

Kaşlarını çatıp önüme geçti ve kazağımın yakasını düzeltirken, "Neyi beğenirsen onu al. Kendini şartlandırma ve hiçbir şeyi

düşünme." Emir niteliğinde sözleriyle burnumu iki parmağının arasına kıstırarak tek kaşını kaldırdı ve "Anlaşıldı mı?" diye sordu.

Gülümsedim ve "Emredersiniz komutanım," dedim elimi alnıma koyup asker selamı vererek.

"Şebek," deyip sırıttı ve tekrar elimi tutarak, "Yürü hadi," dedi. Büyük, kendinden emin adımlarıyla kapıyı açtığında, yerinde oturan adam heyecanla ayaklandı ve yüzüne bir gülümseme kondurdu.

"Buyurun gençler, ne bakmıştınız?"

"Alyans. Tektaş. Başka?" dedi bana bakarak Savaş.

"Başka bir şey yok," derken kafamı iki yana salladım. "Hatta bence sadece alyans yeterli." Savaş'ın çatılan kaşları yeterli olmadığını gösteriyordu.

"Acelem var. Tartışmayalım lütfen," dedi vurgulayarak. "Sadece beğen. İstediğini beğen. İstersen birkaç tane beğen ama sadece beğen."

Adam bize bakıp gülerken, "Ben size şöyle modelleri çıkarayım," diyerek birkaç kutu çıkardı.

Gözlerim direkt ince, klasik bir alyansa kaydığında yüzüğü yerinden çıkarıp, "Bu," dedim gülümseyerek. Sonra da diğer eşini çıkarıp Savaş'a gösterdim. "Sana da bu."

Savaş kararsızlıkla bakarken, "Emin misin?" diye sordu. "Bana fark etmez ama çok ince değil mi bunlar?"

Parmağıma takıp uzaktan baktığımda gülümseyerek, "Ben sevdim," dedim. "Bu olsun." Savaş'a doğru döndüm elimi ona göstererek.

Baktı ve benim kararlı ifadem karşısında, "Peki," demek durumunda kaldı. "Madem onu beğendin..." Sonra kendisi tektaşlara bakarken en büyük taşlı olanı seçip, "O zaman bir de bu olsun," deyip bana uzattı.

"Ama bu..." dedim gözlerim büyüyerek. Çok büyük ve muhtemelen pahalıydı.

"Bu olsun Gülfem," dedi inatla kafa sallayarak. "İstersen başka bir tane daha seçebilirsin ama bu kesin olacak." Parmağıma geçirerek baktım. Başkasına lüzum yoktu. Oldukça da güzeldi.

"Tamam," dedim gülümseyerek. "Olsun."

Savaş benim onayımı aldıktan sonra, "Bunlar olsun," dedi. Ardından gözlerini kısıp, eliyle gül şeklinde birkaç yaprağı olan zarif bir kolyeyi gösterip, "Bir de bu," diye ekledi.

"Savaş, gerek yok ona," dedim ama eliyle beni susturarak, "Başka istiyorsan onu da alalım," dedi. Ben ne dersem diyeyim o kendi istediklerini alacaktı, biliyordum.

"Yok," diyerek koluna girdim. "Fazlasıyla aldık."

"Sana hiçbir şey fazla değil," dedi gülümseyip beni kolunun altına çekerek. "Ne alırsam alayım, ne yaparsam yapayım hep eksik kalacak." Savaş'ın sözleri kalbime bir bir işlerken gözlerim yüzüklerimizdeydi.

Görevli bizim konuşmalarımızla tebessüm ederken aldıklarımızı kırmızı bir kutuya yerleştirdi ve ben ikimizi temsil eden o yüzüklere bakarak tebessüm ettim.

Birkaç saat sonra yüzük takacaktık. Sonsuzluğu temsil eden, nerede başladığı ve bittiği belli olmayan bir yüzük. Hayatlarımız birleşecek ve biz de nerede başlayıp bitirdiğimizi fark etmeyecektik. Ailelerimiz evlenip ailelerine bizi katmışlardı. Biz de evlenecek ve yeni bir aile oluşturacaktık. Evlilik yüzüklerinin anlamı belki de buydu: sonsuz döngüyü anlatan bir çember. İki ayrı çember de olsa, anlamı bir olmaktı. Biz iki ayrı çemberde bir olacaktık.

Üzerimdeki elbiseyi düzelterek, "Oldu mu?" diye sordum.

Cevap beklemeden aynaya bilmem kaçıncı kez baktıktan sonra, Tarık ellerini omuzlarıma koyup kollarıma doğru sıvazlayarak, "Sakin ol," dedi yumuşak bir sesle. "Harika görünüyorsun." Te-

reddüt dolu bakışlarım Tarık'ı bulup tekrar aynaya döndü. Çünkü Tarık için çuval bile giysem prenses gibi olacaktım. O yüzden pek inandırıcı gelmedi.

"Efsun?" dedim tekrar arkama dönerek. Abimin yanında oturmuş bana bakarken gözlerini devirerek, "Kırk oldu bu," dedi sıkıntıyla. "Güzel oldun diyorum ya aşkım. Niye uzatıyorsun?"

"Ne bileyim," derken dönüp yandan nasıl göründüğüme baktım. Maşalı saçlarım sırtıma döküldü. "Sen az önce gri simli elbiseyi daha çok beğenmiştin sanki. Şimdi buna öylesine güzel deyince bilemedim." Tarık kollarını birbirine dolayıp aynaya yaslandı.

"Niye çıkardın ki o elbiseyi?" diye sordu Efsun fikrimi doğrular gibi.

"Annem olmaz dedi," diyerek dudak büktüm. "O çok kısaydı. Dekoltesi de çoktu. Biraz hanım hanımcık ol dedi. Güzel olmadı değil mi bu? Başka mı baksam?"

Abim elini koltuğun sırt kısmına atmış, Efsun'u kolunun altına almış gibi dururken bacak bacak üstüne attı. Siyah kumaş bir pantolon, beyaz klasik bir gömlek giymişti sadece. Kravat ve ceket gibi detayları önemsememişti. Gerçi şunları bile giymesi yeterliydi benim için. Zira kendisi şu dönemde her şeye zıt gidiyordu.

"Olmuş işte," dedi abim defalarca kez sormamın sitemiyle sesini yükselterek. "Kalabalık gelmiyorlar. Saliha teyzeler bir tek. Onlar da seni her hâlinle gördü. Ne fark edecek? Savaş desen zaten her türlü koymuş kafaya seni. Çok abartıyorsun. Güzel işte."

Evet, öyleydi ama ne vardı gönlümü yapsalardı? 45 kere sorsam da 50 kere ben sormadan güzel olmuşsun deselerdi? "Tamam madem," dedim koltuğa doğru adımlayıp oturarak. Tarık masadaki sandalyeyi çekip oraya oturduğunda, abim ve Efsun'un bir miktar daha iyi olduklarını sezdim ya da bu akşam için öyle davranıyorlardı, bilemedim.

Ayağımı yerde fazlaca oynatıyordum. Sanırım topuklu ayakkabıların sesi oda da sinir bozucu bir ses oluşturmuş ve abimi

rahatsız etmişti. "Gülfem!" dedi gözlerini belirginleştirerek. Yine de daha yumuşak hatta çok da sıcak, samimi bir dille konuştu. "Yapma abiciğim. Sıkma kendini bu kadar. Niye bu kadar heyecanlandın?" Derin bir nefes alıp ayaklarımı sabit bırakarak elimle yüzümü yellemeye başladım.

"Of, bilmiyorum ki. Çok heyecanlıyım. Acaba ne zaman gelirler?" Hepsinin yüzüne tek tek baktığımda hepsi kafasını iki yana salladı. "Arasam mı Savaş'ı?" deyip ayaklanacaktım ki, "Gülfem!" dedi tekrar abim. "Gelirler birazdan. Sakin ol ya. Aaaa!"

Evet, sakin ol Gülfem. Saçmalıyorsun şu an. Niye böyle olduğum konusunda bir fikrim de yoktu. Daha rahat olurum diye düşünüyordum. "Tamam. İyiyim," derken ellerim buz gibiydi ve suratıma samimi olmayan, tedirgin bir gülümseme yerleştirdim.

"Lan!" dedi abim, Tarık'a dönerek. "Grup kurmuşsun." Koca bir gülümseme yerleşti suratına. "Çok mu sevdin bizimle takılmayı?" *Grup mu? Tarık hem de. Kendi grup kurmuş. Abimin dâhil olduğu.* Şaşırdım.

"Ne grubu?" derken Efsun önce abime, sonra Tarık'a baktı.

"Ya bu..." derken abim bir elini Efsun'un dizine koymuş, bir eliyle de Tarık'ı göstererek gülüyordu. "Geçen gece çıktık ya biz. Savaş, Kaan falan. Dörtlü grup kurmuş. Grubun adını da 'Erkek Takımı' yapmış. Bizden de on numara takım olur zaten. Ergen Kaan, maço Savaş, kılkuyruk Tarık ve normal ben..." *Normal sen?* Tabii insan kendini kusursuz görürdü. Herkes sorunlu ama bir tek o normaldi.

Tarık, abimin bu alay dolu tavrı karşısında sanki kötü bir şey yapmış gibi mahcup oldu. Yanaklarının kızarışından anladım. "Ne alakası var ya?" derken ses tonu da o kadar güçlü değildi. "Sen Savaş ile evleneceksin," dedi bana bakarak. "Efsun da bununla. Ben de dedim bunlar benim hayatımda olacak, hiç değilse yakınlaşayım biraz. Belki arayı ısıtırız. Yanlış mı düşünmüşüm?"

Ya senin o ince düşünceni yerim. Yine bizim içindi ve suratındaki o kırmızılık benim vicdanıma oturdu, içimi sızlattı.

"Ya Tarık," deyip ayaklanarak ona doğru ilerledim ve ellerimi boynuna dolayıp saçlarının üstüne kafamı koydum. "Sen var ya, bizim en büyük şansımızsın."

"Evet ya," dedi Efsun dudak büküp çocuksu bir hâle bürünerek ama yerinden kalkma girişiminde bulunmadı. "Vallahi seni çok seviyorum," diyerek uzaktan öpücük attı. Abiminse eli hâlâ Efsun'un dizindeki yerini koruyordu, bakışları da Efsun'da sabit kalmıştı.

Oturduğu yerden elini belime koyarak, "Kardeşimsiniz siz benim," dedi Tarık. Daha sıkı sardım kollarımı.

"Yalnız o elini oradan çekmezsen..." diye duyduğum kaba sesle kafamı arkaya çevirdiğimde Kaan'ı gördüm. Sert bir mizaca bürünmüş, Tarık'a dik dik bakıyordu. "Savaş abi o kolunu koparır senin, Tarık abi. O da en iyi ihtimal. Ben diyeyim." Ellerimi Tarık'ın omzundan çekerken Tarık da elini belimden çekti yavaşça.

"Seni küçük ergen," dedim Kaan'ın saçlarını karıştırıp gülümseyerek. "Savaş mı dikiyor seni benim başıma?"

O, son söylediğimden ziyade saçlarına takılarak geri adımladı ve "Abla ya!" diye homurdanıp surat astı. "Saatlerdir uğraşıyorum ben bu saçlarla." Yana yatırdığı saçları bir miktar bozulmuştu. Sinirle aynada eski hâline getirmeye çalıştı.

"Tamam lan, yok bir şey saçında," dedi abim oturduğu yerden laf atarak. Ne Efsun abimin yanından kıpırdıyordu ne abim hareket ediyordu. Dip dibe, eli üstünde, sanki ikisi de bu pozisyonları bozulmasın diye öylece sabit kalmışlardı. "Sen Müge için mi hazırlandın bu kadar?"

"Evet abi ya," derken bize doğru döndü Kaan. Yüzündeki heyecan oldukça belirgindi. Sanırım bir ben heyecanlıydım bir de Kaan ve ikimizi de bu heyecana sürükleyen, aynı hisleri yaşatan aynı aileden kişilerdi. "Olmuş mu?" derken papyonunu düzeltti.

Evet, Kaan papyon takmış, bilekte biten siyah havuç bir pantolon giymiş, beyaz gömlek ve siyah papyon. Bir miktar garsonlara da benzemiş gibi duruyordu aslında. Yine de Tarık'ın bana yaptığı gibi ben de iyimser bir yaklaşımla, "Olmuşsun. Gayet iyi," dedim. "Ama siz barıştınız mı ki Müge ile?"

"Yok be abla," derken elini cebine atıp aynadan kendini süzmeye başladı. *Tıpkı az önceki hâlim.* "Görmüyorum bile ne zamandır. Belki bu akşam yakınlaşırız diye heyecanlıyım."

"Savaş abin varken o zor be Kaancığım," dedi Efsun gülerek.

"Deme öyle be yenge," derken surat astı. "Ne yapayım, en fazla uzaktan görür avunurum."

"Kaan o kadar şey yaptın, hâlâ hiç konuşmadı mı?" diye sordu Tarık hayretle. "Ne inatçıymış." *Aynı abisi...*

"Sorma abi ya. Biraz daha barışmazsak unutacak gibi geliyor artık. Geçen gün ben aslında bayağı aldım benzin bidonunu gece yarısı, gittim kapısına."

"Eee?" dedim merakla. *Gece gece kapısına, hem de Savaş varken. Bizim niye bundan haberimiz yok? Bir de ortak kapı önü. Niye duymadık?*

"Savaş nasıl soktu seni?" diye sordu abim.

Tarık ise, "Ne benzini Kaan? Allah korusun. Kafayı mı yedin sen?" diyerek daha insancıl bir konuya takıldı.

"Of durun bir ya," deyip kapıya yaslandı Kaan. "Ben Savaş abi evde yok sanıyordum. Gidip halledecektim. İşte Müge ben zaten yanmaya hazırım eğer affetmiyorsan yak kibriti at üstüme falan. Öleyim daha iyi falan ayakları. Müge de hemen işte saçmalama Kaan diyecekti falan," derken seyrek olan sakalını sıvazladı. "Savaş abi evden çıktı. Ben dedim gidiyor bu göreve falan herhâlde. Gelmez bu saatte çıkıyorsa. Gittim akaryakıt istasyonuna, aldım benzin bidonunu."

"Eee?" dedi Efsun da merakla. "Ne oldu sonra? Müge kapıya mı çıkmadı?"

"Yenge, Müge'ye varamadım ki," dedi Kaan o anı hatırlayıp bozularak. "Ben gittim döküyorum kafamdan aşağıya işte Müge diye bağırıp, ulan Savaş abi çıkmasın mı kapıya! Meğer adam markete gidip gelmiş. Gördü beni. Göt üç buçuk. Müge çıktı camdan bakıyor."

"Eee?" derken gülmeye başladım.

"Savaş abi bana bir yürüyor sinirli sinirli," derken o heyecana bürünerek konuşmaya başladı. "Dedim, 'Yaklaşma, yakarım kendimi.' Elimde çakmak." Duraksadı ve konuşmaya devam etti. "Şimdi siz varsınız, burada ağzımı bozmayacağım. Bu bana salladı bir ton küfür. Cebinden çıkardı çakmağı, yakıp attı üstüme, 'Yan ulan!' diye. Tabii içinde su olduğu için bidonun... Bir bok olmadı." Sesi kısılıp gözlerini kaçırdı. "Müge de, 'Mal!' deyip kapattı camı. Rezil olduğumla kaldım. Savaş abi de, 'Bir daha böyle bir şey yap seni diri diri yakmayan Savaş'ı...' falan filan..." deyip kapattı Kaan konuyu detay vermeden. Hepimiz anlamıştık zaten.

"Sen gerçek bir embesilsin Kaan," dedi abim alayla.

Kaan ise bozulduğunu belli eden tavrıyla gözlerini kısıp, "Hayır, gerçek bir âşığım abi," dedi.

Savaş bana anlatmamıştı bu olayı ama gülmeden edemedim. Kaan'ın kendini affettirmek için seçtiği yöntemler çok saçmaydı, komikti ama gerçekten Kaan bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Müge ise o kadar inatçıydı ki hiçbirine tepki vermiyordu.

"Kaan, acaba sadece gidip özür mü dilesen?" dedi Tarık. "Kıskandığını ve saçmaladığını anlatsan..."

"Yapma ya!" derken gözlerini kıstı Kaan. Tarık'ı ciddiye almamış, akıl verdiği için bozulmuştu. "Bunca şeye yüz vermeyen kız, kuru bir özre tamam diyecekti zaten. Ayrıca sen grup mu kurdun abi?" derken o da abim gibi bir gülüşe sahipti. "Çok sevdin bizi, değil mi?"

"Off!" deyip eliyle yakasını silkti Tarık bıkkınlıkla. "Ne grupmuş be. Kurduğuma kuracağıma pişman ettiniz. Çıkıyorum ana-

sını satayım." Cebinden çıkardığı telefonla gerçekten dediğini yapacaktı sanırım ama Kaan elinden aldı telefonu.

"Saçmalama oğlum," dedi abim de, şaşırdığım tepkisiyle. "Dursun. Konuşuruz, ne olacak. İyi düşünmüşsün. Alışacağız birbirimize."

"Aynen," dedi Kaan gülerek. "Sen çıkma gruptan. Sen varken bunlar bana takılmıyor hiç değilse, arada kaynıyorum. Sen kal abi. Hem ben seni seviyorum." *Keşke sadece seviyorum deseydin Kaan, çıkarlarından bahsetmeseydin.* Bazı huyları Savaş'a çok benziyordu aslında bunun.

"Kız, bakayım sana," diye duyduğum sesle kafamı çevirdim. Yengem ellerini açmış bana doğru gelirken "tü tü tü" diye tükürmeyi de ihmal etmiyordu. "Maşallah benim kızıma," dedi ellerimden tutup iyice beni süzerek. "Peri kızı gibi olmuşsun."

"Ya yenge," deyip şımararak kafamı omzuma yatırdım ve incecik bir ton seçtim kendime. "Teşekkür ederim."

"Gelinimiz de maşallah," dedi Efsun'a bakarak. "O da çok güzel."

Abim elini Efsun'dan çekti, Efsun oturduğu yerde toparlandı ve utangaç bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi.

Duyduğum korna sesleriyle istemsizce kaşlarım çatıldı ve kalbim çarpmaya başladı. "Ne oluyor böyle?" diye sordum tedirginlikle.

"Savaş," dedi abim gözlerini devirip ayaklanırken. Sonra Tarık devam etti:

"Mahalleyi turluyor. Gruba yazmıştı."

Abim perdeyi açıp bakarken ben de cama doğru ilerledim. "Herkese ilan ediyor çok lazımmış gibi..." diye devam etti abim konuşmasına. "Camiden anons ettirmediğine şaşırıyorum şu an." Arabalar kapının önünde durdu. En önde Savaş'ın arabası, arkasında arkadaşları... Arabanın kapısı açıldı. Savaş indi fakat ben göremeden tekrar arabaya eğildi. Eline aldığı ceketi kollarına ge-

çirirken herkes indi arabadan. Saliha teyzeler kapıya çıktı. Ellerinde tepsiler. Savaş arabanın kapısını tekrar açıp gülleri aldı.

Ceketini iliklediği, göğsünü şişirdi, omuzlarını belirginleştirip, bizim eve doğru bakıp gülümsedi. Bu anda kalmak istedim ama birkaç saniyeliğine sunduğu görsel şölenin ardından bizim eve doğru yürümeye başlayınca kendime gelerek perdeyi kapatıp, "Geliyorlar," dedim sanki diğerleri görmüyormuş gibi. Elim ayağım titremeye başladı. Annemler içeri geldi; babam mavi bir gömlekle siyah kumaş pantolon, annem de mavi bir elbise giymişti ona uyumlu olmak için. Derin bir nefes aldığımda elbisemi tekrar düzelttim. "Tamam değil mi? Bir sorun yok?" dedim ellerim titrerken. "Her şey hazır mı?"

Babam koltuğa yerleşirken, "Hazır her şey, hazır," dedi annem beni rahatlatmak ister gibi sakinlikle. "Telaş yapacak bir şey yok."

Herkes odaya girip yerlerine otururken zilin çalmasını bekledim. Gözlerim odadakileri taradı tek tek. Herkes oldukça keyifliydi, kimsede bir problem yoktu. Derin derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Tuz koyacak mısın kahvesine?" dedi kapı girişinde oturan Tarık beni rahatlatmak için ama heyecanımı atamıyordum. Kafamı salladım sadece. Zil çaldı. Nefesim kesiliyor sandım. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atarken duracak gibiydi. Hiçbir an bana korku ve heyecanı bu denli yaşatmamıştı. Hiçbir adam kalbimi hem hızla çarptırıp hem de durduracak boyuta getirmemişti. Avuç içlerim terlemişti. Yutkunmamı zorlaştıran o yumru, ayaklarımı tökezleten o titreyişle kapıya doğru ilerlerken derin bir nefes aldım. Ne kadar zor yollardan geçerek gelmiştik bu noktaya. El ele yürüdüğümüz bu yolda her anı dolu dolu yaşamış; sayısız kavgadan, kırgınlıklardan, beklenilen zamanlardan, en büyük korkularımızdan hep sabrederek geçip daha fazla aşkla, tutkuyla bu yola devam etmiştik.

Bu an bir devrin bitişi ama yeni ve daha sıkı bağlarla kurduğumuz bir devrin başlangıcıydı. Bu gece bizim miladımızdı. Tüm bu

yaşadıklarımızın daha fazlasını hissederek yaşayacak, aile olma yolunda ilk adımımızı atacaktık.

Elim kapı koluna gittiğinde gözlerimi kapatıp elimi kalbime bastırdım ve suratıma kondurduğum gülümsemeyle kapıyı açtım. Sanki Savaş ile hiç göz göze gelmemişiz gibi gözlerimi kaçırarak aile büyüklerini içeri geçirdim, en son ona sıra geldi. Kafamı yerden kaldırdım. Tüm kusursuzluğuyla karşımdayken arkası da epey kalabalıktı. Siyah takım elbise, beyaz gömlek, siyah yelek, metal bir saat ve elindeki gül demetiyle eminim başka hiçbir anda onu böyle göremezdim. Bu anı hafızama kazımak istedim. Dudaklarını dişledi, aynı hayranlık dolu bakışlar onda da mevcutken baştan aşağıya süzdü beni. En son gözlerimiz kesiştiğinde, "Hoş geldin," dedim gülümseyerek.

Derin bir nefes aldı, omuzlarını belirginleştirdi. Sanki bir savaştan zaferle ayrılmış gibi dudakları keyifle kıvrılırken, "Sonunda," dedi net bir ifadeyle. "Sevdiğimle bir olmaya, ait olduğumda kalmaya geldim."

Ölüyorum sandım. Ne diyeceğimi bilemedim. Öylece bakakaldık birkaç saniye birbirimize. Arkadaki kalabalıktan kıkırtılar duyunca kapının önünden çekilip elimle, "Buyurun," dedim. Savaş bir adım attı ve önümde durup tekrar yavaşça, dikkatlice baştan aşağıya beni inceledi. Konuşma ihtiyacı hissettim ama bir şey diyemedim. Dudak kenarları hayranlık barındıran bir gülümsemeyle esnerken, ben de tebessüm ettim.

"Bu gece!" dedi Savaş yüksek sesle. Ne olduğunu anlayamadım. İşaret parmağı havaya kalktı arkasındaki gruba doğru ama gözleri hâlâ bendeydi. "Halının desenini ezberleyin!"

"Komutanım. Rahat olun, o iş bende," dedi Emre abi lakayt bir tavırla. "Yalnız içeri geçsek mi artık? İzin verseniz. Daha kız istenecek, malum. Siz sadece yengeye gelmiş gibisiniz."

"Ay evet abi. Hadi," diyen Müge'ydi. "Çekil şuradan da geçelim. Sonra cilveleşin." Savaş benden çekmeden bakışlarını kenara

kaydı sadece. Arkadaşları bana kafa selamı verip geçerken ben hafif bir tebessümle gülüyordum. Savaş ise hâlâ bakmayı sürdürüyordu, hayranlıkla.

En son elindeki tatlı tepsisiyle Müge kaldığında, "Sen dur," deyip güldüm ve gözlerim tepsiyi işaret etti. "Aç bakayım onu sen." Tepsinin üzerini açtı. Elime aldığım tatlıdan bir ısırık alıp Savaş'a uzattım. Elimdeki benden kalan tatlının kısmını ağzına aldıktan sonra, Müge ne yaptığımızı anlamamış gibi bize bakıyordu ve biz birbirimize bakarak tatlıyı ağzımızda çevirmeye devam ettik. "Olmamış gibi sanki," dedim Savaş'a bakarak.

Gözlerini kısarak olumsuz anlamda kafasını iki yana salladı. "Olmamış."

"Hamurunda mı bir problem var sence?" diye sordum.

"Kesinlikle." diye onayladı. "Çok kalın olmuş."

"Şerbeti de az sanki bunun."

"Hıı hı," diyerek kafa salladı Savaş ve bileğimi tutup ona tatlı uzattığım iki parmağımı dudaklarının arasına aldı, parmaklarımın ucunda kalan şerbeti yaladı. "Seninki gibi olmamış," dedi parmak uçlarımı öperek. "Ben zaten öyle kusursuz bir tatlı hiç yememiştim." Gözlerinin içine bakarak gülümsedim. O da güldü benimle birlikte. Baklava hassas bir konuydu bizim için. O gece o mesajı atmasına sebebiyet veren, baklavaya verdiğim tepkimdi belki de. Onun için yaptığım sayısız tatlıdan tek beğendiğiydi. Bizim başlangıcımıza vesile olan şey baklavaydı.

Biz birbirimize bakmayı sürdürürken Müge sinirle, "Zıkkım yiyin!" deyip içeri doğru ilerledi.

Gülümsemem iyice genişledi ve bileğimi avucunun arasından çekip, "Geçelim içeri," dedim yumuşak bir sesle. "Çok oyalandık."

Hâlâ hayran hayran bakıyordu Savaş. "Geçelim," dedi kafasını hafifçe kenara yatırıp onay vererek. Elindeki gülleri uzattı. Kucakladım. Ben ondan gelen her şeyi kucaklamaya hazırdım zaten. Gülü de dikeni de. O içeri doğru ilerlerken kucağımdaki gül-

leri burnuma yaklaştırıp kokladım. Savaş'ın parfümünün kokusu güllerin üstüne sinmiş, kanımı kaynatmıştı. Önden o giderken ben de bir iki adım geriden takip ettim onu.

Odaya girmeden önce derin bir nefes alıp sanki daha da genişletebilirmiş gibi o vücudunu iyice esnetti ve kafasını dikleştirip kendinden emin bir şekilde içeri girdi. Ben kaldım kapı girişinde, içeri giremedim, kalbim deli gibi çarpıyordu. Efsun yanıma gelip elimdeki gülleri aldı. Ellerim yanaklarıma gitti.

"Ay bayılacağım galiba ben, Efsun. İçeridekiler nasıl? Gergin mi ortam? Konuşuyorlar mı?"

Art arda sorduğum sorulara karşılık olarak, "Kız dur," dedi Efsun gülerek. "Herkes sohbet ediyor. İçerisi gayet iyi. Sakin olsana sen birazcık."

"Olamıyorum!" diyerek kafamı iki yana salladım. "Niye böyle oldum ki ben? Bak Efsun," deyip elini göğsüme koydum. "Kalbim yerinden çıkacak birazdan sanki."

"Yerim kız ben seni," dedi samimi bir gülüşle. Elindeki çiçekleri masanın üzerine bırakarak elimi tuttu. "Hadi gel, içeri girelim."

Bir iki adım atıp durdum. "Efsun!" dedim telaşla. "Elini öpmem lazım mı şimdi onların?"

Bir an durdu ve dudak büktü. "Bilmem. Yok be," dedi sonra gayet emin bir şekilde. "Biz zaten kapı girişinde otururuz seninle. Oraya sandalye koydum ben. İstemeden sonra el öpeceksiniz zaten. Sen şimdi kondur o suratına bir gülümseme," deyip elleriyle dudak kenarlarımı yukarı kaldırdı. "Hah, böyle," dedi gülerek. "Şimdi gir içeri, direkt otur oraya. Ben yanındayım zaten, bir şey olursa müdahale edeceğim."

Derin bir nefes alıp Efsun'un peşine takıldım. Önce o girdi, ardından ben. İçeri girdiğim gibi birkaç saniye sessizlik olmuş, herkesin bakışları bana dönmüştü ve ben deli gibi bir utançla sadece önüme bakıp gülümsedim. Sonra bunun gereksiz olduğunu

düşünüp odadaki herkese hızlı bir bakış attım. Ardından bu da olmamış gibi tekrar önüme dönüp Efsun'un yanına oturdum.

"Havalar da bayağı güzelleşti," dedi babam sessizliği bozarak. *Yine mi hava su baba, yine mi?* Abimin istemesinin kopyası gibiydi şu an ama bu sefer gülemedim. İnsan başına gelince gülemiyormuş demek. Ben yere bakmayı sürdürürken dudaklarımı dişlemeye başladım. Konuşun da ne konuşursanız konuşun.

Efsun koluma vurarak, "Bana bak," dedi. Kafamı ona doğru yanaştırdım. "Savaş biraz daha sana böyle bakmaya devam ederse babanın gözüne batacak." Kafamı kaldırıp Savaş'a baktım. Gözlerini bir an bile üstümden çekmediğini belli eden ve hâlâ sürdürdüğü o derin bakışlarını görünce kaşlarımı çattım. O ise ciddiyetini bozmadı. *Savaş senin halı deseni ezberlemen lazımdı, benim ya da arkadaşlarının değil.* Herkes yavaş yavaş konuşmaya başladı havadan sudan ve bendeki gerginlik bir miktar dağıldı. Amcam, babam, Ali amca sohbet ediyorlardı. Yengem, annem, Saliha teyze ise ayrı bir sohbet ediyor, hatta ara ara gülümsüyorlardı.

Kaan ise uzaktan Müge'ye bakarken Müge onu umursamadan telefonuyla oynuyordu. Sırf yüzüne bakmamak için telefondan kafasını kaldırmıyordu. Arka masadan gelen seslere kulak kabarttım. Savaş'ın arkadaşları masanın etrafına oturmuşlardı. "Ulan bu börekler şahane. Savaş komutanımın nasıl göbek yapmadığına şaşırıyorum şu anda," dedi Vedat. Elimde olmadan gülümsedim. Arkam onlara dönüktü ama ne konuştuklarını duyabiliyordum. "Oğlum börek mi yiyorsunuz lan?" diyen kimin sesiydi anlayamadım. "Ayıp oğlum. Bir sabredin be."

"Bir tane yedik abi. Ne takıldın ya! Kimse bir şey demez. Abartma. Ayrıca haklısın oğlum, yenge göbek yaptırır Savaş komutanıma," dedi Ferhat. Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Göbekli bir Savaş...

"O değil de Savaş komutanım da evleniyor ha! Ben hiç düşünmezdim," dedi Emre. Daha fazla kulak kesildim.

"Niye oğlum, Savaş komutan insan değil mi? Âşık adam, görmüyor musun? Gözünü yengeden alamıyor. Aslan oldu kedi. Kedicik," dedi Volkan ve gülümsedim. İşte bu yüzden aşk başkaydı. İnsana yapmam dediği ne varsa yaptırıyor, düşmem dediği neresi varsa oraya düşürüyordu.

"Komutanım duysun da kedi medi dediğini, sonra o kedi seni nasıl tırmalıyor bak gör. Neyse ya da bana ne ya, hiç umurumda değil. Alındım ben komutanıma! İlk aşkı benim sanıyordum," dedi Vedat bozulduğunu belli ederek.

"Vedat, oğlum Savaş komutanım seni silksin mi istiyorsun? Hayır açık açık da söyleyemiyorum, etraf insan kaynıyor," dedi Ferhat.

"Oğlum niye silksin beni? Ayrıca Savaş komutanım silkmez, siker direkt!" dedi Vedat ve elimde olmadan, kendimi daha fazla tutamayarak kıkırdadım. Sonra elimi ağzıma götürdüm ve öksürüp, boğazımı temizleyip ciddi tavrımı korumaya devam ettim. Savaş ne oldu der gibi gözlerini kısıp bakmaya devam etti. O zaten geldiğinden beri bakmaya devam ediyordu. Kafamı iki yana salladım bir şey olmadığını belirtmek için. Yine de ne yalan söyleyeyim, öyle güzel bakıyordu ve öyle kendine has bir duruşu vardı ki iç çekmeden edemedim.

Efsun'un beni dürtmesiyle önüme dönerken Efsun bana yaklaşıp, "Kalk," diye mırıldandı. "Babaannen kaş göz yapıyor. Kahve vakti galiba." Aniden kalktım. Yine herkes bana baktı. Keşke o kadar ani kalkmasaydım. Nasıl toparlayacağımı da bilemedim. *Of, niye böyle elim ayağıma dolandı benim bu akşam ya!* Bana bakan gözlerle titrek bir gülümseme belirdi suratımda. Savaş dudaklarını ısırıp gülümserken, kolunu koltuğun kenarına koyup elini hafif bir şekilde yüzüne kapattı. Kaşlarımı çattım ona bakarak. Bozulduğumu anladı. Elini çekti ve alt dudağı dişlerinin arasından sıyrılıp geçti. Arkasına yaslanırken gömleğinin yakalarını düzeltti. Çok güzeldi, tam bir görsel şölen. Otur izle.

Efsun'un beni iteklemesiyle odadan çıkarak mutfağa doğru yöneldim. Odadan çıktığım gibi derin bir soluk verdim. Efsun kahve makinesini çıkarmış kahveleri hazırlarken bana da cezveyi uzattı. "Al yap Savaş'ın kahvesini."

Cezveyi ocağa koydum. Fincanı çıkardım. "Efsun," dedim ona dönerek. "Abimle barıştınız mı?"

"Yani sayılır," derken kafasını iki yana salladı. "Ne yapacağız başka Gülfem? Seviyorum. O da seviyor, biliyorum. Bir şekilde oturuyor bir şeyler. Dikkat etmeye başladı bazı şeylere. Ay sen şimdi onu geç," dedi telaşla. "Babaannene yakalandık biz."

Gözlerim büyüdü. Suyu ve kahveyi koyup karıştırmaya başlarken, "Nasıl yakalandınız?" diye sordum.

"Kız ben geldiğimde bu Levent bana sarıldı falan. Ben de sarıldım. Normal yanağımdan öpüyordu. Babaannen namaz kılacakmış, odaya bir girdi... Bizi öyle gördü. Ay utançtan yerin dibine girdim Gülfem! Tip tip bakıyor babaannen bana. Bir de annene bunlar elleşiyor falan dedi, duydum. Bakamıyorum kimsenin yüzüne."

Kahkaha atıp, "Buna mı utandın sen?" dedim. "Ben artık utanma duygumu falan kaybettim sanırım Efsun. Sen biz ne hâllerde nasıl yakalandık bir bilsen..." derken kafamı iki yana salladım. "Bir de yakalanmayı geç, Savaş insanların yüzüne yüzüne konuşuyor evet böyle böyle diye. İnsanlar utanıyor."

"Nasıl yani?" dedi anlamayarak. "Nasıl yakalandınız?"

Köpürmeye başlayan kahveyle, "Boş ver," dediğimde abim mutfağa girdi. Efsun'a doğru yanaşıp alnına bir öpücük konduraraak bana döndü.

"Attın mı tuz?"

Elimdeki tuz şişesini gösterip, "Atıyorum şimdi," dedim. Elimden aldı. Koca bir kaşık tuzu boşaltıp karıştırırken, "Abi ne yapıyorsun sen ya?" diye sordum. "O kadar tuz atılır mı? Tansiyonu oynayacak." O beni dinlemeden su bardağındaki suya da tuz atıp karıştırdı.

"Bir şey olmaz," dedi umursamaz bir tavırla. "İçsin şerefsiz. Yaparım ederim diye konuşmayı biliyor. İçsin bakalım."

"Aşkım saçmalama," diyerek Efsun da bana katıldı. "Sen fazla mı gerginsin?" Elini abimin omzuna attığında abim ona bakarak tekrar alnına bir öpücük bıraktı.

"Yo güzelim. Azıcık abilik yapmak istiyorum sadece. Biraz da ben keyifleneyim." Tepsiye yerleştirdiği kahvelerden sonra tepsiyi elime tutuşturdu ve "Hadi götür," dedi yüzüme bakarak. Efsun'a baktım kararsızlıkla. Karışmak istemiyor gibi ellerini iki yana sallarken, "Hadi," dedi abim tekrar sabırsızca. Sonra daha yumuşak bir şekilde, "Bir şey olmaz, merak etme," dedi. Hem kahve tuzlu hem su...

"Hayır, olmaz," deyip tepsiyi tezgâha bırakmıştım ki abim gülerek, "İçemez çünkü," dedi gülerek. "Sen de biliyorsun. Ondan götürmüyorsun. Rezil olacak diye korkuyorsun." Böyle bir şeyi asla düşünmemiştim. Sadece fazla gelmişti bana.

"Sen bunu ağzına kadar tuzla doldursan da Savaş içer," dedim kendimden emin bir ifadeyle.

"Hadi o zaman," derken kollarını birbirine doladı. "Götür de görelim, içer mi içmez mi." İçerdi. Emindim. Elime aldığım tepsiyle içeri doğru ilerlediğimde, Efsun da diğer tepsiyi alıp peşimden geldi. O diğerlerine dağıtırken ben Savaş'a yöneldim. Ellerim titriyordu tepsiyi uzatırken. Gözümün içine baktı, ben gözlerimi kaçırdım. Gayet rahat bir şekilde kahvesini aldıktan sonra önündeki sehpaya koydu. Ben de tepsideki suyu önüne bıraktım. Herkesin gözü Savaş'taydı. Herkes sessizdi. Müge telefonunu çıkarmış Savaş'ı videoya çekmeye başlarken, abim de yerine oturmuş gayet keyifle gülüp Savaş'ı izlemeye koyuldu. Savaş anlamış gibi abime bakıp o imalı gülümsemesini yüzüne yerleştirdi. İkisi birlikte aynı anda hafifçe kafa salladılar birbirlerine. Ardından Savaş önüne döndü, bana bakıp dudaklarını diliyle ıslatarak oldukça rahat bir şekilde fincana uzandı. Parmakları fincanı kavradığında

normal tavrını sürdürdü. Eli bile titremeden dudaklarına götürürken fincanı, içmeden hemen önce son bir kez bana bakıp güldü ve tek seferde hepsini içtikten sonra yutkundu. Öylece kaldım. Hiçbir tepki göstermedi. Yüzünde mimik bile oynamadı. Fincanı geri bıraktı. Suya uzandı, birkaç yudum aldı ve birkaç saniye gözlerini kapatıp gülümsedikten sonra beklemediğim bir hareketle suyu da sonuna kadar bitirdi.

"Eline sağlık," dedi bana bakıp gülümseyerek. "Elinin değdiği su bile tatlanmış."

"Be-ben..." dedim ona doğru ilerleyip titreyen sesimi bastırmaya çalışarak. "Yani afiyet olsun. Su getireyim sana."

"Gerek yok," dedi fincanı elime verirken. Parmak uçları tenime değdi. Gözünün içine bakıp derin bir nefes aldım. Bana doğru yaklaşarak, "Biraz daha o dudaklarını karşımda yalamaya devam edersen..." dedi fısıldayarak. "Nerede olduğumuza bakmadan seni odaya kapatacağım ve o dudaklarını şişirene kadar öpeceğim." Elimdeki tepsi titredi. Yutkunamadım. Gözlerim etrafa kaydı biri duydu mu diye kontrol etmek için. Dudaklarımı yaladığımı bile fark etmemiştim ki ben. Soluklarım düzensizleşirken Savaş bu hâlimden keyif alıyor gibi güldü.

Kendimi geri çekerken, "Uğur," dedi Ali amca.

Ah, konuya giriyorduk sanırım! Hızla elimdeki tepsiyle Efsun'un yanına ilerledim. Elimdeki tepsiyi aldı ve ben yerime oturdum. Elimi kalbime koyup, dudaklarımı uzatıp soluğumu yavaşça verdim. Savaş da oturuşunu düzeltti ve babamlara bakmaya başladı.

"Kız bizim, oğlan sizin," dedi Ali amca konuşmasına devam ederek. "Senelerdir öyleydi zaten. Bizim için tek değişiklik, aile bağlarımızı daha fazla kuvvetlendirmek olacak. Onun haricinde dediğim gibi, ne sen Savaş'ı Levent'ten ayırırsın ne ben Gülfem'i Müge'den. Benim oğlum senin kızını gerçekten çok seviyor. Buna buradaki herkes kefil. Kefil miyiz çocuklar?" dedi Ali amca gülüp Savaş'ın arkadaşlarına bakarak.

"Kefiliz Ali amca," dedi hepsi bir ağızdan. Herkesin yüzünde bir gülümseme oluştu istemsizce.

"Maşallah," dedi babaannem ani bir çıkışla. "Tü-tü-tü maşallah hepinize. Arkadaşları da kendi gibi maşallah."

Babaannemde geçmişten kalma bir asker sevdası falan mı vardı acaba? Düşünmeden edemedim. Şu an babaannemin eski aşklarını neden düşündüğümü de anlamadım zaten. Sonra tekrar sözü Ali amca aldı.

"Şimdi biz büyüklere düşen, bu yuvayı kurmalarına öncülük etmek. Allah'ın emri, peygamberin kavli, senin de müsaadenle, Gülfem'i Savaş'a istiyorum."

Babam arkasına yaslanıp önce bana baktı, ardından Savaş'a. "Bu Allah'ın emriyse, peygamberimizin de kavliyse..." dedi sıcak bir tavırla gülümseyerek. "E bir de bu kadar aslan parçası, Savaş oğlumun aşkına kefilse. Benim de müsaadem var. Hayırlısı olsun inşallah."

Elimi göğsümün üzerine koyarak rahatlamış gibi nefes alıp gülmeye başladım. Gözlerim doldu. Ağlasam mı gülsem mi bilemedim ama üzerimden o kadar büyük bir yük kalktı ki sanki ayaklarım yerden kesildi. Savaş ayaklandı. Efsun beni dürttü. Ben de kalktım. Yan yana geldik salonun ortasında. Müge elinde yüzük tepsisiyle yanımıza geldiğinde titreyerek ellerimi uzattım. Ali amca yüzüklerimizi taktı. Yüzükler birbirine kırmızı kurdeleyle, bizse birbirimize gönül bağıyla bağlıydık ve bu bağ ne kadar uzağa gidersek gidelim, ne yaşarsak yaşayalım sökülmeyecek kadar kördüğümdü.

Ali amca makası babama uzattı kesmesi için. Yüzükleri o takmıştı, kesmeyi babam yapacaktı. "Uğur amca," dedi Müge kurdeleyi kesmeden telaşla. "Makas kesmiyor ama ya."

"Hee öyleydi değil mi?" dedi babam makası geri çekerek. "Bana da mı lan, eşek sıpası?" dedi Savaş gülerek. "Sen erkek tarafı değil misin?"

"Vallahi ben anlamam abi," dedi Müge gülerek. "Ben işime gelen tarafım. Kesmiyor vallahi o makas. Kestirmem!" Böyle şeyler bu işin tadı tuzuydu.

Savaş keyifle cebinden çıkardığı 200 lirayı tepsiye bıraktıktan sonra babam kurdeleyi kesip, "Hayırlısı olsun inşallah," dedi temennide bulunarak. "Allah tamamına erdirsin. Sizi hep böyle gülerken görelim."

"Âmin," diye mırıldandım.

"Âmin," dedi Savaş, daha tok bir sesle. Bana bakıp bunca zaman sabretmenin verdiği haklı bir gururla gülümserken eli yüzümü kavradı ve sıcacık dudakları alnımla buluştu. Gözlerimi kapadım ve ellerini iki yandan ellerimle tutup avuç içini derince koklayarak öptüm. Başparmağı usul usul birkaç saniye okşadı yüzümü. Bitmişti sonunda. Olmuştu. Gözlerim yüzünü hiç bitmeyecek bir doyumsuzlukla incelerken babaannemin öksürük sesiyle kendimi çektim ve önümde duran Ali amcanın elini öptüm. Savaş da babamın, ardından kendi babasının, annemin, Saliha teyzenin ellerini öptü.

Herkesi tek tek öptükten sonra abime sıra geldiğinde ciddiyetle ayağa kalktı ve elini uzattı. "Öp madem elimi. Abinim ben senin," dedi.

Tek kaşını kaldırdı ama ben küçük bir çocuk gibi sırıtarak, "Öperim tabii," dedim ve elini kavradım. "Sanki ilk defa mı öpüyorum? Öperim," deyip elini öptükten sonra abim de gülerek kollarını bana doladı ve "Çok mutlu ol," dedi gülerek. "Bu etmezse de bırak gitsin. Boş ver."

"Abi ya," dedim göğsüne kafamı koyarak. Eli sırtımı okşadı. Arkamda bekleyen Savaş'ın varlığını hissettiğimde göğsünden kalktım ve yana geçtim.

Abim aynısını Savaş'a yapmış, elini uzatmıştı öpmesi için. Oldukça ciddi bir şekilde... Savaş eline baktı, sonra abime bakıp elini eline kenetleyerek göğsünün üstüne çekip elini omzuna atarken, "O kadar da değil be Levo," dedi gülerek.

Abim de Savaş'ın omzuna elini attığında bir rahatlama daha yaşadım. "Benim yine de umudum var," dedi dalga geçerek. "Hemen aldım diye sevinme."

"Senin kucağına yeğenini vermeden sen iflah olmayacaksın anlaşılan Levo," dedi Savaş. Güldü ama ben kıpkırmızı kesildim. Hiç ayarı yoktu, hiç. Edilecek laf mıydı bunca kalabalıkta!

"Aman o eksik kalsın," dedi abim elini Savaş'tan ayırırken. Herkes gülüyordu, her şey sorunsuzdu. En önemli kısımları atlatmıştık.

Kalanının daha rahat geçmesi için babam, "Hadi bir tavla atalım be Ali," dedi. *O kadar da rahatlamasa mıydık acaba?*

"Ay Saliha," dedi annem. "Gel ben de sana çeyizleri göstereyim o zaman." *E ne oldu şimdi? Bitti mi?*

"Biz de bahçeye çıkalım o zaman," diyerek ayaklandı abim, Savaş ve arkadaşlarına bakarak. Ardından Efsun'a bakarak, "Gelirsin sen de," dedi.

"Gülfem, bize çay getir kızım," diyen babam sehpayı önüne çekmiş, tavlayı kuruyordu.

"Biz bahçedeyiz güzelim," dedi Savaş yanımdan geçerek. *E ne oldu şimdi, ben anlamadım?* Kimin arkasından bakacağımı şaşırdım. Niye böyle aniden herkes normal ev hâline geçmişti? *E ben de pijamalarımla devam edeyim o zaman geceye.*

"Gülfem, çay," dedi babam bana bakmadan. Sıkıntıyla ofladım. Yine Gülfem, yine mutfak! Gelin olsam da değişmiyordu.

"Getiriyorum ben, baba," dedi Efsun benim yerime cevap vererek. Önde Efsun, arkada ben mutfağa giderken Müge babamlarla bir şeyler konuşup gülüyordu.

"Müge, mutfağa!" dedim sitemle.

Elini bana doğru uzatarak, "Git sen yenge, geliyorum," dedi. Yenge dedi. Babamın yanında. Herkesin içinde. Yengeydim ben

artık. Güldüm istemsizce. Yenge olmayı sevmiş gibi sessiz kalıp gülümsedim ve mutfağa geçtim.

Zaten demli olan çayı bardaklara boşaltan Efsun dolu tepsiyi gösterdi. "Sen onu bahçedekilere çıkar," dedi diğer tepsiye geçerek. "Ben de bunları içeridekilere verip geliyorum."

Ayağımdaki koca topuklularla yavaş yavaş bahçeye doğru ilerlerken gözüm sürekli tepsideydi düşürmemek için. Tepsinin sapından sarkan kırmızı kurdele ise yüzümü anbean gülümsetiyor, beni anın gerçekliğini sorgulamaya itiyordu ve ben gerçekliği idrak ettiğim her an tekrar heyecanlı bir hâle bürünüyordum.

Bahçeye girmemle birlikte Savaş'ın, "Güzelim," demesiyle, diğerlerinden yükselen o uğultu kesildi âdeta. "Bıraksana sen o işleri, Müge halletsin. Gel yanıma." Kolunu bana doğru uzattığında ikili hasır koltukta kenara kaydı. Masanın üstüne bıraktığım çay tepsisiyle birlikte elime bir tane çay alıp Savaş'a doğru yöneldim. Ceketini ve kravatını çıkarmış, yeleği üzerindeydi. Beyaz gömleğinin kollarını bir miktar kıvırmış, metal saati tamamen ortaya çıkmışken yamulan saati düzeltmek için kolunu bir miktar salladı ve beni sarıp sarmalamayı bekleyen kolu havada kaldı. Elimdeki çayı bıraktım önüne, ardından yanına oturdum ve kolu omzuma düştü. Parmak uçları omuzlarımı sıvazladı, göğsüne yerleştirdi beni iyice. Elleri omzumdan saç diplerime çıktığında ben de onun boşta kalan diğer eliyle oynamaya başladım. "Müge yok mu?" diye mırıldandı saçlarıma nefesini vererek. "O niye yapmıyor da sen dolanıyorsun?"

"İçeride," dedim yüzüne çevirerek kendimi. Oldukça yakın olan yüz ifademizle tekrar önüme döndüğümde tam karşımdaki abimle göz göze geldik. Bize bakmıyor, Tarık ile konuşmaya devam ediyordu.

"Tamam, o yapsın. Sen burada kal," dedi başımı göğsüne yaslayarak. Parmakları oldukça yavaş hareketlerle saçlarımın arasında dolanıyor, saç tutamlarımın arasında kayıyordu. "İnsan bu

kadar güzel bir kadını dizinin dibinden ayırmak istemiyor," diye mırıldandı saçlarımın arasına ufak bir öpücük bırakarak.

Mayıştım. Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirip sıkı sıkı kapattım. "Ayırma," dedim başımı oynatarak. Efsun gelip abimin yanına oturduktan sonra gülerek öpücük attım Efsun'a. "Yapma ulu orta şöyle şeyler," dedi Savaş çenesini saçlarıma bastırarak.

Hiç kimse bize bakmak için bile kafasını çevirmezken Kaan oldukça dikkatli bir şekilde bizi inceliyor, hatta tam konuşacak gibi olup yükselen göğsü geri düşüyordu. "Savaş abi," dedi bir anda. Savaş ona doğru döndüğünde, "Nasılsın abi?" diye sordu.

"İyi, sen?" dedi Savaş soğuk, resmî bir tavırla.

"Ben de iyiyim abi," derken gülümsedi Kaan.

"Sebep?" dedi Savaş göz kırpıp kafasını iki yana sallayarak. *Bir insana neden iyisin diye sorulur mu?*

"Sebep derken?" deyip ona döndüm.

"Güzelim şimdi bu iyiyse kesin benim zıddıma giden bir şeyler vardır. Bu çocuğun şu dönemde iyi olmaması gerek. Bilmediğim gelişmeler mi var diye merak ediyorum şu an."

"Yok abi," dedi Kaan gayet saygılı bir şekilde. "Ben sana bir şey soracaktım abi." Savaş ciddi tavrıyla sadece sessiz kaldı. Ne sor dedi ne de sorma. Bir tepki alamayınca Kaan konuşmaya devam etti. "Abi iznin olursa ben Müge ile bir konuşabilir miyim? Kendimi bir kere açıklayayım. Beş dakika abi, lütfen."

Gayet kibar bir şekilde izin istedi ama Savaş oldukça sert tavrıyla, "Hayır, konuşamazsın Kaan. Bu gece benim gecem ve canımı sıkacak hiçbir şey istemiyorum," dedi.

"Bir dakika, bir dakika! Ne demek konuşamaz?" derken kolunun altından çıkıp kaşlarımı çattım. Dikkatle beni dinlemeye başladı ama bu durumdan pek de hoşnut gibi durmuyordu. "Bu gece senin olduğu kadar benim de gecem ve ben bu gece herkesin mutlu olmasını istiyorum. Bizim gibi. O yüzden Kaan, ablacım,"

dedim ona dönerek, "Savaş abinin yerine ben izin veriyorum. Eğer Müge konuşmak isterse, konuşabilirsin."

"Allah Allah," dedi Savaş kaşlarını yukarı kaldırarak. "Benim yerime izin veriyorsun."

"Evet," deyip kolunun altına yerleştim tekrar. "Biz bir değil miyiz?" diyerek kolunun altında olan kafamı ona doğru kaldırdım. Göz göze geldik. "Senin yerine ben karar veriyorum işte." Hoşuna gitmiş gibi dudak kenarları yukarı kıvrıldı. Eli belimi sardı.

"Sen bana böyle her istediğini yaptırabileceğini mi sanıyorsun?" dedi gülerek.

Dudaklarımı ısırırken, "Sanmıyorum," dedim. Elimi karnımın üstündeki elinin üstüne koyarak, "Yaptırıyorum," diye tamamladım cümlemi. "Ve sen bu akşam Kaan'a hiçbir şey demiyorsun."

Dudak bükerek kafasını aşağı yukarı salladı. "Öyle olsun bakalım."

Nasıl keyfim yerine geldi, nasıl. Kabul ettirmenin gururuyla coşkuya kapıldım. Ardından bana bakarak, "Müge," diye bağırdı Savaş. Ne olduğunu anlayamadım. Kaşlarım çatıldı sorgulamak için ama beni görmezden gelerek kapıda beliren Müge'ye baktı.

"Efendim abi?"

Belimdeki kolunu gevşeterek, "Geç şöyle," deyip karşısındaki sandalyeyi gösterdi. Müge ikiletmeden geçerken bana bakıp ne oldu der gibi kafasını iki yana salladı. Ben de bilmiyordum ki. "Bak abiciğim," dedi Savaş gayet iyi bir başlangıç yaparak. "Kaan seninle konuşmak istiyormuş. Eğer sen de istiyorsan geçin içeri de konuşun," dedi, şok oldum. *İçeri geçin* dedi bir de.

"Oha!" dedi Kaan da şaşırmış gibi.

"Adam Gülfem'i alınca pamuk gibi oldu lan," dedi Tarık da şaşkınlığını belli ederek. "Tüm sorun buymuş meğer."

Herkes pürdikkat Savaş'ı dinlerken şaşkınlıkla, "Ama önce ben abi olarak fikrimi söylemek istiyorum," dedi normal tonunu koru-

yarak. "Sen beni takarsın takmazsın senin bileceğin iş. Bak Levent de benimle konuştu. Dinledim mi, dinledim."

"Evet, ama takmadı," diye onayladı abim. "Merak ediyorum bakalım bir abi olarak ne konuşacaksın?" Savaş'ın abime olan gülüşü hiç de normal değil, oldukça imalıydı.

"Şimdi sen beni bilirsin, değil mi abiciğim?" dedi kendini göstererek. "Ben öyle erkek arkadaşmış kız arkadaşmış hiç hoşlanmam, bir tane de kız arkadaşım yoktur benim ama Gülfem ablan benim tam tersim." Konu nereye gidiyordu, anlamadım. "Bak Tarık," dedi eliyle göstererek. "Bu adama ben normalde onay vermem ama Gülfem ablan, 'Hayır, o benim arkadaşım,' dedi. Eyvallah dedim, bak hep dip dibeler. Bir şey diyor muyum, yok. Hatta bu çocuğu ben aldım soframa oturttum. Gülfem'den sebep sevmek durumunda kaldım. Yalan mı?" dedi Tarık'a bakarak.

"Çok," dedi Tarık imayla kaşlarını kaldırarak. "O kadar seviyor ki beni, son görüşmemizde ayaklarımı yerden kesti sağ olsun." *O ne demekti?*

"Yetmedi," dedi Savaş konuşmaya devam ederek. "Grup açtı Tarık abin. İlişkilerimizi ilerletelim diye. Sonra okuldaki erkek arkadaşlarıyla da konuşuyor yengen. Yalan mı?" dedi bana bakarak. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım sanırım ve bu adamın aklı bir kez daha hayrete düşürmüştü beni. Hatta sinirden gülüyordum.

"Savaş, bu söylediklerin hiç de öyle kolayca tamam olan şey..."

"Sen geç kolayı, zoru," dedi imalı gülümsemesiyle. "Yalan mı? Konuşmuyor musun? Onun cevabını ver." Parmakları belimi okşamaya devam etti.

"Konuşuyorum," diyerek onayladım. Tekrar Müge'ye döndü.

"Ben ki böyle şeylere karşı olan adam, Gülfem için eyvallah dedim. Anlayışla karşıladım." *Anlayışla?* "Onay verdim. Sıkmadım yengeni hiç," diye devam etti konuşmasına.

"Sıkmadın mı?" dedim başka bir şokla.

"Vallahi benim tarafımdan olaylar böyle," dedi Savaş gayet kendinden emin bir şekilde, ciddiyetle. "Herkes görmek istediğini görüyor. Neyse..." deyip tekrar Müge'ye döndü. "Bu Kaan'ın yaptığı büyük şerefsizlik. Psikopat kızım bu. Ne öyle listene bir tane arkadaş ekledin diye seninle bile konuşmadan gidip yeni manita yapmak. Bu düpedüz şerefsizlik ama sen dersen ki abi ben seviyorum, konuşacağım, ben bir şey demem abiciğim. Geçin konuşun madem." *Bu kadar laftan sonra kız konuşur mu?*

"Ulan ben şimdi psikopat nasıl oldum?" dedi Kaan ayaklanarak. "Müge, Allah için saçmalama ya. Dolduruşa gelme. Bu adamın dediği gibi değil hiçbir şey."

Savaş yüksek bir çıkışla, "Otur yerine!" dedi. "Dolduruşmuş. Hangi biri yalan? Herkes onayladı. Ben fikrimi söyledim. Konuş bile dedim. Ne diyeceğim daha?" Neredeyse ben bile ikna olacaktım Savaş'ın suçsuz, Kaan'ın suçlu olduğuna. O kadar farklı noktalardan olaya girmişti ki. Hepsi de sonuç olarak bakınca onun dediği noktadaydı. Sadece gelişme kısmı bahsettiği kadar kolay olmamıştı ama bunun esamesi bile okunmadı. Sonuçlar üzerinden gitti Savaş.

"Yok abi. Ben zaten konuşmayı düşünmüyorum kendisiyle," dedi Müge oldukça kararlı bir şekilde.

"Yok anasını satayım!" dedi Kaan elini masaya vurarak. "Bu adam varken ben ömrübillah kavuşamam Müge'ye."

"Ben diyorum," diye onayladı abim. "Uğraşma boşuna bununla. Ağzı çok laf yapıyor, dumur olup kalıyorsun. Adam hep üstlerde geziyor yağ gibi."

"Ben içerideyim abi," diye ayaklandı Müge.

Kaan arkasından bağırdı: "Peki madem, öyle olsun ama bil ki Müge ne seni başkasına yar ederim ne ben başkasına giderim."

"He he he," diye dalga geçti Savaş alayla. Ciddiye bile almadı.

"Savaş," dedim yüzümü ona çevirerek. "Ne yaptın şimdi?"

"Bir şey yapmadım yavrum," dedi ondan uzaklaştığımı fark edip beni iyice dibine çekerek. "Sen Kaan'a bir şey deme dedin. Ben de demedim. Her şey senin istediğin gibi, her zamanki gibi..."

"Her zamanki gibi..." deyip imalı bir bakış attım. Çay bardağına uzandı ve kafamı göğsüne yatırdı. "Tamam, kapandı konu güzelim. Bitti." Çayından yudumlarken yutkunmalarını hissedebiliyordum. Hareket eden âdemelması tenime değiyordu.

"Komutanım," dedi Emre lafa girerek. "Ev almışsınız, öyle duydum. Nerede ev? Nasıl bir ev?"

Savaş, Efsun'u göstererek kafasıyla, "Sende vardır kesin hâlâ. Göstersene," dedi imalı bir bakışla. Efsun dik dik Savaş'a bakarken elindeki telefondan bir şeyler açtı. Önce abim aldı. Dikkatle inceledi.

"Burası bayağı uzak ama," dedi telefonu yan tarafa uzatırken. "Niye o kadar uzaktan aldın?"

"Çat kapı gelen misafirlerden hoşlanmıyorum," dedi Savaş gülerek. "Her dakika Efsun'u, Müge'yi, annemi çekemem. Ne kadar uzak, o kadar iyi."

"Yalnız komutanım," dedi Vedat abi dolu dolu bir sesle, "Bahçe çok iyi... Burada mangal yaparız herhâlde."

"Haber verirsiniz, müsait olduğumuzda yaparız," diye onayladı Savaş. "Çat kapı gelirsen kapıda kalırsın."

"Ne zaman isterseniz Vedat abi," deyip güldüm. "Kapımız her zaman açık."

Savaş'a doğru baktığımda, "Sınırlarını çizmeyi bilmiyorsun Gülfem," diye homurdandı. "Sonra niye öyle, niye böyle diyorsun. Elbette kapımız açık ama haber verip gelmeyi bilsin herkes. Çat kapı misafir sevmiyorum."

"Senin niye sevmediğini bilmiyorum sanki ben," dedim gülerek.

Kahkaha attı. "Sanki kendisi benden aşağı kalırmış gibi," derken parmakları saçlarımın arasında dolandı. Dudaklarını saç

diplerime bastırdı. "Gelmesin öyle kimse çat kapı, herkes haberli gelsin." Ama yine de ben öyle haber verip gelin diyemezdim ki. Savaş oldukça net bir adamdı. Ben öyle değildim. İnsanların kırılıp kırılmayacağını fazlaca önemsiyordum.

"Komutanım ya," dedi Emre tekrar. "Bayağı keyiflisiniz. Bir zeybek mi oynasanız yengeyle? Vallahi açıyorum bak."

Şarkıyı açmak için telefonunu eline aldığında, "Ben bilmiyorum ki ama," dedim. Kolunun altından kalkıp Savaş'a doğru baktım; benden onay bekliyor gibiydi.

"Aman Gül," dedi Efsun yumuşak bir tonda. "Dur karşısında işte. Hadi izleyelim biz de, ne olacak?"

"Olur mu ki öyle?" diye sordum Savaş'a bakarak. Cevap vermeyip ayaklanarak üzerini düzeltti ve elini bana doğru uzattı.

Elini kavrayıp kalkarken Vedat abi müziği açarak, "Allah be!" diye bağırınca heyecandan elim ayağım titreyecek gibi oldu.

Ben ne zeybek oynamıştım ne de Savaş'ı oynarken görmüştüm. Zeybekle ilgili birkaç şey biliyordum sadece. Zeybek halkı koruyan, cesur bir adamı temsil ederdi ve bu oyun kesinlikle en çok Savaş'a yakışırdı. O gömleğinin kollarını iyice katlarken bahçenin ortasına geçtik. Annemlerin camdan gelen seslerini duyuyordum. Onlar da mı izliyordu yani? İyice fena oldum. Savaş karşıma geçti. Derin bir nefes aldı ve ciddi bir yüz ifadesiyle bakışlarını yüzüme sabitledi. İyice genişleyen vücuduyla kollarını omuz hizasında, elleri başıyla aynı hizada olacak şekilde iki yana doğru açtı. Sol ayağını önde, sağ ayağını ise yarım adım geride bıraktığında bir efe gibi duruyordu. Büyük adımlar atarak ağır biçimde hareket ederken ayaklarını yere her vuruşunda yer titriyormuş gibi hissediyordum. Öyle güçlüydü ki. Ara sıra yere doğru eğilip bir dizini yere dokunduruyordu. Bense olduğum yerde kollarımı dirseklerden kırmış onu izlerken parmaklarımı oynatmakla yetiniyordum. Ayaklarını her yere vurduğunda, geniş kollarını iki yana açıp havalandığında, yeri ve göğü birbirine sımsıkı bağlıyormuş gibi his-

settirdi. Yer ve gök arasında güçlü adımlarla ileri geri gelip gitti. İki dizini de çapraz bir şekilde sırasıyla kırdı, önümde eğildi ve gözlerime bakarak ayaklandı. Bana doğru yaklaştığında ellerim havada sabit kalmışken bir elini belime sardı. Yutkunarak gözlerine baktım. Elim göğsünde yer buldu.

"Şu dizimi vurduğum toprak," dedi güçlü bir sesle. "Kollarımı kaldırdığım gökyüzü şahidim olsun ki, bir senin önünde diz çökerim şu dünyada, bir seni sarıp sarmalar kollarım bundan sonra."

Sıcacık dudaklarını alnımda hissettiğimde gözlerim önce solukları düzensizleşip hızla inip kalkan göğsüne baktı, ardından o yavaş hareketleriyle kıpırdayan âdemelmasına, pürüzsüz tenine ve gözlerine. Kalbimin ritmini onun adıyla değiştirmiş, her hücrem onu sayıklıyorken, "Seni seviyorum..." dedim cılız bir sesle. "Hiç sevmediğim, sevilmediğim kadar çok seviyorum."

Elleri yüzümden saçlarıma kayıp tutamların arasında kayboldu. "Benim küçük meleğim," diye mırıldandı gülerek. "En çok seni, bir tek seni, hep seni..." Sokak lambasının aydınlattığı şu bahçede, gözlerinde bir parıltıyla baktı gözlerime. Kalbim gürledi. Sabaha kadar gözlerine bakmak istedim. Belimde olan elleri hafifçe kıpırdadı.

"Komutanım," dedi Emre bize doğru gelerek. Kendimi bir iki adım geri atıp gözlerimi sabitlediğim gözlerinden çektim. Savaş hafif çatılmış kaşlarıyla Emre'ye döndüğünde kulağına yanaşıp bir şeyler fısıldadı.

"Tamam," dedi Savaş ciddiyetle. "Gidin siz o zaman. Uğrarım ben de ilerleyen saatlerde."

"Emrederseniz komutanım," dedi Savaş'a bakıp. Ardından bana döndü. "Hayırlı olsun yenge."

Tebessüm edip kafa salladım. "Ne olmuş?" dedim Savaş'a bakarak.

Beni kolunun altına alıp, "Bir şey yok güzelim," diye geçiştirdi. "Klasik şeyler." Sorgulamadım. Sorgulatmazdı da zaten.

Oturmak için yerimize ilerliyorduk ki, "Gülfem," dedi babam içeriden seslenerek. "Çay getirsene kızım."

Dudak bükerek, "Nasıl durayım dizinin dibinde, nasıl?" dedim sitemle. "Gülfem mutfak kuşu."

Kahkaha atarak burnumu sıktı. "Bekle sen." Beni kolunun altından bırakıp kapıya doğru ilerleyerek, "Baba," diye seslendi. Sonra anlamaz diye, "Uğur baba!" dedi, tüylerim ürperdi. İlk kez duyuyordum bunu ondan. Son değildi ama ilki bana çok değişik hissettirdi. Ben nasıl diyecektim, onu düşündüm bir an. Ben kendi anne babamdan başkasına anne baba diyemezdim ki. Diyebilir miydim?

Babam, "Söyle oğlum," derken pek de garipsemiş gibi değildi.

"Biz bir Gülfem ile çıkıp gelelim mi?" diye izin istedi. "Geç kalmayız." Bir kere daha şaşırdım. Savaş'ın babama karşı bu kadar saygılı oluşu, her şeyde izin istemesi çok tuhaf geliyordu bana.

"Gidin oğlum," dedi babam. Savaş hafif bir tebessümle kafa sallayarak koltuktaki ceketini aldı ve elimi tutarak yürümeye başladı.

"Benden izin almayacak mısın damat?" diye bağırdı abim arkamızdan. "Abiyim ben." Tekrar bağırdı: "Alo!"

Savaş gülümserken arkasına bile bakmadan, "Bak dalgana Levo!" dedi elini havaya kaldırarak. Arabanın kapısını açarken, "Kimse," dedi net bir ifadeyle saçlarıma bilmem kaçıncı öpücüğünü bırakarak, "Seni dizimin dibinden ayıramaz." Nasıl sevmeyecektim ki onu? Nasıl kapılmayacaktım ki ben bu adama? O her bir cümlesiyle beni tekrar tekrar kendine hayran bırakırken, ben bunca zaman onu nasıl göremediğime, ona bu kadar geç kalışıma üzüldüm, yandım, kavruldum. Yan koltuğa oturduktan sonra arabayı çalıştırdı.

"Nereye?" diye sordum o sürerken.

"Bilmem," deyip dudak büktü. "Buluruz gidecek bir yerler."

Eve gideceğimizi düşünmüyordum. Çünkü babama geç kalmayız demişti. Eve gitmeye kalksak, sadece yol kısmı git gel iki

veya üç saatimizi alırdı. Savaş yeni alınmış sigara paketini bana doğru uzatarak, "Açsana şunu," dedi arabayı sürmeye devam ederek. Şeffaf jelatini paketin üzerinden çıkarıp açtım ve içinden bir tanesini çekip paketi Savaş'a uzattım. Anlamamış gibi bana bakarken arabanın önündeki çakmağı alıp dudaklarımın arasındaki sigarayı yaktım ve içime çektim.

Üflediğim duman arabada dağılırken, "Gülfem?" dedi Savaş kaşlarını çatarak. "Hayırdır?"

"Öyle," deyip omuz kırdım. "Canım istedi."

Kendi sigarasını yakıp bir miktar camı araladıktan sonra arkasına yaslanarak bana baktı. "Hiç yakışmadı."

"Öyle mi?" dedim gülerek.

"Öyle," dedi kafa sallayıp kafasını koltuğa dayayarak. Gözlerini birkaç saniye kapatıp açtı ve tek koluyla kullanmaya başladı arabayı.

Sigaradan derin bir nefes alıp ona doğru üflerken, "Sana yakışıyor da bana niye yakışmıyormuş?" diye sordum.

"Yapma şunu," dedi bana bakıp kaşlarını çatarak.

"Neyi?"

"Sakın kimsenin üstüne üfleme Gülfem, sakın."

Daha derin bir nefes çekip tekrar üfledim. "Böyle mi yani?" diye sordum. Dudakları yukarı doğru kıvrılırken benimkiler de onunla eş zamanlı kıvrıldı. Aniden frene basıp hiç beklemediğim bir hareketle elini enseme attı ve dudaklarına çekti beni. Islak ve sıcak dudakları... İkimizin de ağzında aynı tat varken dillerimiz birbirine karıştı. Elinin ensemdeki varlığını daha çok belli ederek daha fazla bastırdı dudaklarını. Dişleri dudaklarımı ısırdı. Karşılık verdim, dudaklarımı ona teslim ettim. Gitgide şişen dudaklarımla bileğine tutundum. Önemsemeyip öpmeye devam etti. Parmaklarımın arasındaki sigara kendi kendini tüketti. Yavaşça kendini benden çekerken ıslaklığı ve öpüşmeden kalan şişkinlik, dudaklarımda kendini belirgin şekilde hissettirirken, "Bir daha sakın,"

dedi burnumun üstünü ısırarak. "Yapma bu hareketi kimsenin yanında." Neden bu kadar tepki verdiğini anlayamadım.

Burnumun üstünü ovalayıp kaşlarımı çattım gülümsemeyle. Tekrar eli direksiyona gitti ve arabayı çalıştırdı. Birkaç dakika sonra sahilde kumların üzerinde durarak kapıyı açıp indi. Onun peşinden ben de indim. Elini bana doğru uzattığında ayakkabılarım kumlara battığı için bağcıklarını çözüp ayakkabılarımı arabanın yanına bıraktım. Çıplak ayak kalınca Savaş da bana eşlik ederek ayakkabılarını benimkilerin yanına bıraktı ve elini uzattı.

Parmaklarım parmaklarını kavrarken ayaklarımıza vuran dalgaların eşliğinde yürümeye başladık gecenin karanlığında, bomboş sahilde. Ona doğru yanaşarak kafamı koluna dayadım. Dalga sesleri, bize değip esip geçen rüzgâr ve rüzgârın eserken Savaş'ın kokusunu iyice etrafa dağıtması... Gözlerimi kapatıp bu anın tadını çıkarırken, "Burayı bilmiyordum," dedim sessizliği bozarak.

"Abinlerle ara ara geliyoruz," dedi elimi dudaklarına götürüp yürümeye devam ederek. Her adımımızda serin sular ayaklarımızın arasından kayıp gitti. "Seni getirmek istiyordum buraya. Şimdiye kısmetmiş. Soğuk gerçi biraz ama. Üşüyor musun?" diye sordu bana bakarak.

Biraz üşüyordum aslında ama söylemedim. Kafamı iki yana sallayarak, "İyiyim," deyip sıcacık kollarına yasladım kendimi. Yüzüklü ellerimiz birbirine kenetlenmişken arada birbirine temas ediyor ve bu his beni aklımı kaybetmeme sebep olacak kadar sevindiriyordu. "Çok güzel burası," dedim iyice sırnaşıp gözlerimi kapayarak. Derin bir nefes aldım. "Sen çok özelsin, biz çok güzeliz," diye devam ettim iç çekip. "Oturalım mı biraz?" diye sordum ardından. Kumların üzerine doğru baktığımda beni o yöne çekti. Dalgaların ulaşmadığı birkaç adımlık mesafede önce ben oturdum ve ayaklarımı uzattım. O da hemen önüme oturdu. Boynuna doladı ellerimi, ensesine dudaklarımı bastırarak kokusunu içime çektim. Ellerim önden pürüzsüz yüzünü kavrarken, "Seni seviyorum," dedim.

Derin bir soluk aldı, o kadar derindi ki göğsü titredi. Kafasını göğsüme yasladı. Parmaklarım alnında ve saçlarının arasında dolandı. Usul usul sevdim her bir telini. Gözlerini kapayıp, "Sonunda," dedi şükreder gibi. "Hayalini bile kurmaya korktuğum bir şeyi yaşıyorum. Kurarsam kendimi tutamam diye aklıma bile getirmeye korktuğum şeyleri yaşıyorum. Bugün benim günüm Gülfem," dedi yeni bir sigara yakarak. Dumanı esip giden rüzgâra karıştı. "Bunu sana anlatabileceğimi, anlatsam bile anlayabileceğini sanmıyorum. Senin için 3-4 aylık bir süreç ama benim neredeyse tüm yıllarımı alan bir sevda bu."

Parmaklarımın sırt kısmı yüzünde dolanırken, "Hiç mi denesem demedin Savaş?" diye sordum benimle bir şeyler paylaşsın diye. "Hiç mi güvenin yoktu bana karşı?"

Göğsümde kafasını iki yana salladı. Kalbim sızladı. "Bir kere seni aradım," diye girdi konuya. "Hatırlıyor musun, eğitim için iki yıl yurt dışındaydım. Hiç gelmemiştim."

"Evet," diye onayladım çenemi saçlarının arasına yaslayarak. Şu manzarada koynumda yatıyordu, ona sarılıyordum ve biz sözlenmiştik. Rüya gibi. "İki yıl boyunca hiç gelmemiştin," diye devam ettim konuşmaya. "İznin varmış aslında ama iki gün için gelmeye değmez deyip gelmemişsin. Annen ne kadar ağlamıştı o süreçte."

Tekrar sigarasından bir nefes çekerek, "Yolda gidecekti tüm zaman. Hem benim için zor olacaktı hem bizimkiler için. Alışmışken ayrılığa, gelmedim."

"Zor bir süreçti senin için diye biliyorum," dedim merakla. "Müge öyle demişti yani. O iki yıl yani... Ne yaptın, o kadar merak ediyorum ki. O eğitimleri..."

"Zordu," dedi ilk defa mesleğiyle ilgili detaylar vererek. "Dünya üzerinde girmediğim deniz kalmamıştır. Açlık mı dersin," dedi eli ona dokunan parmaklarıma dokunarak. "Ne bulursan arazide onu yiyorsun. Yılan, kurbağa, avlayabilirsen kuş... Hayatta kal da

nasıl kalırsan kal." Bünyeyi açlığa alıştırmaktı sanırım amaç. Her türlü koşul için. Çok zor. "Neyse," deyip devam etti. Koynuma iyice yerleştirdi başını, kendini üzerime bıraktı. "Üç ay sonra bir arama hakkım vardı Gülfem. Sadece bir dakika. Kimseyle iletişime geçmemiştim. Kimseden haberim yok..." dedi gözleri dalarak. "Ben ne yaptım, biliyor musun?" diye sordu ama ben cevap vermeden o konuşmaya devam etti. "Seni aradım." Zihnim geçmişi deşti. Bu anı hatırlayabilmek için. Çok da zor olmadı. Aklıma gelince yutkunamadım. Sustum. "Sadece bir dakikam vardı ve ben seni aradım. Sana dedim ki..." dedi sözünü yarıda kesip. Ben tamamladım:

"Annemlere ulaşamadım Gülfem, abin de açmadı. Seni aradım o yüzden. Nasılsın? Evdekiler nasıl?" Ağzımdan zorla çıkan kelimelerle gözlerim doldu.

"Evet," dedi kafasını sallayarak. Derin bir soluk verdi. Kırıklarla dolu bir gülümseme vardı o soluğunda. "Bana söylediğin şeyi de hatırlıyor musun?" diye sorduğunda gözlerimden akan o bir damla yaşa engel olamadım. Boğazımdaki yumruyu yok edemediğim için konuşamadım. O devam etti. "'Savaş abi, herkes iyi ama kusura bakma kapatmam lazım, arkadaşlarım bekliyor.'" O zaman hiç önemsemeden kurduğum o cümle şimdi canımı öyle yakıyordu ki o acıda kavruldum. Daha da canımı yakmak ister gibi gerçekleri bir bir vurdu suratıma. "Benim o dar vaktimde sana ayıracağım upuzun bir dakikam vardı ama senin bana sayısız saatlerinde vereceğin bir dakikan bile yoktu," dedi kırgınlık barından bir tonlamayla. "Söylesene, nasıl ümit etseydim?" dedi sesi gitgide kısılırken. Paramparça oldum. Ondan dinleyince bazı şeyleri, bu aşkı asla hak etmediğimi düşündüm. Hiç hem de. O gerçekten yaşamadığı aşkın acısını çekmişti. Benim sadece bildiğim tek bir durum bile beni paramparça ederken o beni severken yaşamıştı bunları.

"Savaş," dedim hıçkırıklarımın arasında. "Ben çok özür dilerim."

"Ağlama," diyerek yüzümü avuçları arasına aldı. Daha çok ağladım. "Ağlama," diye tekrarladı eli gözyaşlarımı silerken.

"Özür... özür dilerim," dedim hıçkırıklarıma karışan kelimelerle.

"Ağlama," derken yüzüne çevirdi beni. Kapkaraydı gözleri ama içlerinde hâlâ parlayan bir kıvılcım vardı. "Şimdi benimlesin," dedi tok bir sesle. Elleri yüzümü sımsıkı kavradı. "Ben bunun mutluluğunu yaşamak isterken seni ağlarken görmek istemiyorum. Ağlama," dedi tekrar göğsüme kafasını yaslayarak. "Ağlama," diye tekrarladı. Göğsümü öptü defalarca. "Yalvarırım ağlama." Elim koynumdaki adamın saçları arasında dolandı. O bana böyle yalvarırken daha çok içim sızlıyor, tutamadığım gözyaşlarım saçlarının arasına karışıyordu. Her bir telini öptüm, öptüm, öptüm.

Duruldum. "Şu saatten sonra tek istediğim şu kokun," dedi göğüslerimin arasındaki kokuyu soluyarak. Koynumda soluklandı. "Tenime sinsin istiyorum sürekli. Şu kokuyla ölmek istiyorum Gülfem." Söylediği gerçek bir ölüm değildi belki de, bilmiyorum. Bir asker için, hele ki vatanına bağlı bir asker için, ölmek isteyeceği tek yer vatanı olurdu sanırım ama ben şu an bencillik yapmak istedim.

"Öl," dedim göğsüm titrek bir solukta ona değerken. "Benim kolumda, benim kokumda, benim koynumda öl," diye tamamladım saçlarını öperek. Gülümsedi, içim ısındı o soğukta.

Kafasını göğsümden kaldırıp, "Bazı kadınlar..." dedi yüzüme bakarak. "Ömründen ömür alır götürür, bazı kadınlar ömrüne ömür katar; o kadınlara ömür verilir. Ömrüm yoluna feda olsun. Ben zaten şu kokuyu her soluduğumda," dedi parmağını göğsümde dolandırarak, "Koynunda ölüp dizlerinin dibine diriliyorum." Burnumu çektim. Parmakları kalan gözyaşlarımı sildi ve beni gülümsetmek ister gibi, "Bir dakika da neymiş hem..." dedi gülerek. "Ben ömrünü yerim senin bu saatten sonra."

"Senin olsun," dedim ciddiyetle yüzüne bakarak. "Sen beni hep böyle büyük bir aşkla sev. Benim ömrüm senin olsun." Dudaklarıma kısa ama tutkulu bir öpücük bırakarak geri çekti kendini.

"Seni sevmemek mi? Mümkün değil," dedi saçlarımı sevip yüzüme bakarak. Tebessüm ettim. "Hadi kalk." deyip aniden ayaklandı. "Babana geç kalmayız demiştim. İlk günden fire vermeyelim."

Onun çekişiyle ayaklandığımda, yere basmamla birlikte tabanlarımın ağrısıyla sızlanarak, "Of!" dedim.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bütün gece o topukluların üzerinde ayaklarım ağrıdı." Bana bakıp derin bir nefes alarak gülümsedi ve belimden kavradı.

"Gel buraya," deyip aniden beni omzuna attığında, bacaklarım göğsüne, başım sırtına düştü.

"Savaş," dedim gülerek. "Ne yapıyorsun sen?" Büyük adımlarla yürürken bacaklarımı da okşamayı ihmal etmiyordu.

"Ne yapıyormuşum? Müstakbel karımı kucaklıyorum. Ha tabii bir de..." derken ellerini kalçalarımın üzerini getirdi. "Akşamdan beri bana sunduğun şu görsel şöleni yakından inceliyorum." Dudaklarını kalçalarımda hissettiğimde sırtına vurarak ayaklarımı hareket ettirdim.

"Arsız herif seni!" dedim kahkahalarla.

"Müstakbel kocaya öyle denmez ama," dedi kalçama vurarak. "Çok ayıp. Bir de şu..." deyip iç çekti. "Şu beyaz giyişin beni ne kadar tahrik ediyor bilemezsin Gülfem. Ulan nasıl bir kadınsın sen be!" dedi oldukça mesut bir şekilde. "Ne akıl kaldı ne kalp. Hepsini mi alır bir insan?" Sözleriyle mest olurken onun beni gıdıklayan hareketleriyle ayaklarımı kıpırdattım göğsünde.

Hâlâ aynı hareketlerini sürdürdüğünde huylanıp, "Savaş," dedim kıkırdamalarıma engel olamayarak.

"Hah şöyle," dedi gülerek. "Hep gül, şu kahkahaların dolsun kulaklarıma. Hem ağlayınca gerçekten çirkin oluyorsun Gülfem."

Sırtına vurarak, "Yaa, öyle mi?" dedim bozularak. "Çirkin olunca sevmeyeceksin yani beni?"

"Severiz," dedi kaba bir tonlamayla. "Ama sen gül. Gülerken daha çok severim ben seni."

Büyük büyük adımlarla yürürken, "Birlikte," dedim temenniyle. "Hep birlikte gülelim."

Sabah erkenden kalktım. Hatta o kadar erken kalktım ki ben bile şaşırdım. Sabahın yedi buçuğunda hazır bir vaziyette, akşamdan kalma börekleri alarak dayandım Savaşların kapısına. Normalde benim öğlene kadar yatmam lazımdı ama o kadar güzel bir gece geçirmiştim ki yorgunluktan ziyade akşamdan kalma hislerle erkenden ayaklanmış, sözlü olarak geçireceğimiz ilk kahvaltıyı hemen ertesi günü etmek istemiştim. Elimde tabakla ikinci kez zile bastığımda karşımda Saliha teyzeyi bekliyordum ama Savaş açtı. Uyku sersemi gözlerini açmakta zorlanırken, "Gülfem," dedi şaşkınlıkla. "Hayırdır güzelim, sabah sabah?"

Elimdeki börek tabağını sallayarak, "Günaydın," dedim cıvıl cıvıl bir tonda. Gülümsedi. "Kahvaltıya geldim," dedim gülerek. "Beraber yaparız dedim. Oradan da sen işe geçmeden beni okula bırakırsın." Ayakkabılarımı çıkarıp içeri geçtiğimde etrafa baktım. Sofra kurulu değildi. Ses de yoktu. Arkamı dönüp, "Eee?" dedim Savaş'a bakarak. "Saliha teyzeler nerede? Kahvaltı hazır olmalıydı şu an sizde." Belime sarılıp kafasını omzuma dayadı ve esnedi.

"Yok onlar güzelim. Teyzeme gittiler sabah. Pikocu mu, pikeci mi ne varmış. Çeyiz bir şey işleri. Ben de kahvaltı yapmam diyordum bugün. Uyumuşum."

"Ya..." dedim heyecanla kendimi ona çevirerek. "O zaman ben hazırlayayım, beraber yapalım."

Parmaklarıyla burnumu sıkıştırıp, "Geç kalırım. O kadar vaktim yok, tıraş olacağım," deyip oldukça az olan yeni çıkmış sakallarında dolaştırdı elini. "Bu iyi oldu ama," deyip bir tane böreği iki ısırıkta bitirirken belimden tutup merdivenlere yönlendirdi beni.

"Ya!" dedim surat asarak. "Ben de kahvaltı ederiz demiştim."

Odasına girdiğimizde elimdeki tabağı masanın üzerine bırak-
tım. Üzerindeki tişörtü çıkarıp yere fırlattı ve dolaba doğru ilerle-
yerek kıyafetlerine baktı. "Akşam yemeğe gideriz güzelim," dedi
çıkardığı gömleği yatağın üzerine atarak. "Olur mu?" diye sordu
tekrar arkasına dönüp bana bakarak. Kafa salladım. Altında eşof-
man, üzeri çıplak ve sırtında bana mesleğinin zorluklarını her se-
ferinde belli eden o yaralar... Oraya odaklandığımı fark etmiş gibi
dolaptan aldığı havluyu omzuna attı. Beyaz havlu izleri kapadı.

"Aa, bunları buraya mı koymuşlar?" dedim yatağın kenarında
duran yerdeki kutuya ilerleyerek.

"Onlar ne?" dedi merakla. Kutuyla birlikte yatağın üstüne
oturdum ve beyaz dantelli gecelikle sabahlığı çıkararak üstüme
tuttum. Diğer kutudaki hafif topuklu, beyaz tüllü terlikleri de çı-
kardığımda, yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

"Annenin aldığı sabahlık takımı. Geçen Müge yollamıştı res-
mini. Bak şimdi," deyip ayaklandım ve geceliği üstüme tutarak,
"Bunu ilk gecemizde giyeceğim. Sonra bunu da," deyip sabahlığı
tuttum üstüme, "Sabah üzerime geçirip sana kahvaltı hazırlaya-
cağım."

"Bak sen," derken keyifle arkasına yaslandı ve kollarını birbi-
rine doladı. "Giy de üstünde görelim." O sinsi bakışlarından anla-
mıştım derdini.

"Yok ya!" dedim gözlerimi kısarak. "Çok biliyorsun sen. Ye-
mezler."

"Vallahi bir şey yapmayacağım," dedi inandırmak için. "Üs-
tünde görmek istiyorum sadece." Ben öylece bakınca, "İnanmıyor
musun sen bana?" diye sordu kaşlarını çatarak. *Konu senin doyum-
suzluğun olunca pek inanasım gelmiyor, ne yalan söyleyeyim.* Tabii
bunu ona söylemedim.

"Annenler gelir şimdi ama. Olmaz ki, nasıl olsun?" dedim, iste-
mem yan cebime koy hesabı bir tavırla.

"Onlar yeni gitti. Gelmeye kalksalar en az bir saat sürer. O sürede çoktan evden bile çıkmış oluruz biz." Ben tereddütte kalınca, "Gülfem!" dedi sinirle. "Ben mi giydireyim yavrum? Giyiyor musun?"

"Tamam, ama," deyip kapıya ilerledim, "İçeride giyeceğim, gelmeyeceksin."

"Tamam," deyip masaya ilerledi ve bir börek daha alırken, "Hadi git gel çabuk," dedi. Heyecanla terlikleri de alarak parmak uçlarımda koşa koşa ilerledim banyoya. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp dantel beyaz geceliği giydim. Göğüs kısımları sadece danteldendi. Tam kalçamın dibinde biten bir kısalıktaydı, bir de önden ufacık bir yırtmacı vardı. Ayağıma giydiğim tüylü terliklerle birlikte elime sabahlığı aldım ve banyodan çıkıp Savaş'ın odasına girdim. Telefonda olan gözlerini bana çevirip bir ıslık çaldı ve ben dudaklarımı ısırarak kıkırdadım. "Siktir!" dedi sırıtarak. "Bu kadar güzel olacağını bilseydim az önce söz vermezdim be yavrum." Önce bacaklarıma baktı, sonra tekrar bir ıslıkla üstüme kadar çıktı gözleri.

Yanımdaki yastığı ona doğru fırlatarak gülümsedim. Ben güldükçe o da güldü. "Bak," dedim terliklerimi göstererek. "Şıpıdık terliklerimi beğendin mi?"

Durdu ve anlamamış gibi suratını ekşiterek, "Ne terlik?" diye sordu.

"Şıpıdık terlik." dedim gülerek. "Küçükken moda olan terlikler vardı. Böyle küçücük topukları vardı bunun gibi. Yürüdükçe şıp şıp diye ses yapıyordu. Ben de çok beğenmiştim. Tutturdum şıpıdık terlik istiyorum diye. Sonra annemler de almıştı. Şimdi ne zaman benzer terlik görsem onlar aklıma geliyor."

"Şıp şıp diye ses mi olurmuş?" dedi dalga geçer gibi. "Tak taktır o." Beni dinlerken bir yandan bana doğru ilerledi ve beni kucakladı. Bacaklarımı beline doladım. Elleri kalçalarımın altında yer buldu. Saçlarım çıplak teninde dağıldı. Tebessüm etti, benimle birlikte banyoya doğru yürüdü. Burnunu burnuma sürterek beni

lavabonun kenarındaki dolabın üstüne oturttu. Ayak ayak üstüne atıp onu izlemeye başladım. Tıraş köpüğünü sıktı yüzüne önce. Hatta bir parçasını burnuma sürdü. Ben de alıp ona sürdüm.

Jileti yavaşça, dikkatlice yüzünde dolandırırken, "Bana versene," deyip gülümsedim. Tedirgin kaldı ama verdi. Biraz kenara kayarak tam olarak bacaklarımın arasına yerleşti. Ayaklarım beni iki yandan sarıp sarmaladı. Çenesinin altından yavaşça yukarı doğru kaydırırken jileti, o da ayak bileklerimden başlayıp yukarı doğru okşamaya devam etti. "Savaş," dedim gülerek. "Yapma. Bir yerini keseceğim şimdi." Durmadı. "Savaş," diyerek kıkırdadım ve yüzüne bakıp, "Yapma!" diye bir daha uyardım. Durdu. Saçlarından kavrayıp biraz daha yakınlaştım ve az önce geçtiğim yerin yanından yavaşça geçtim.

"Bana bırak güzelim," dedi elime uzanarak. "Sonra uzun uzun tıraş edersin. Şimdi geç kalmak istemiyorum." İtiraz etmeden jileti ona teslim ettikten sonra onu izlemeye başladım. O kadar alıştı ki, hızlı hızlı ve oldukça dikkatli yapıyordu her hareketi.

Parmağım, kafasını geri doğru attığı için iyice belirginleşen âdemelmasına dokundu. "Bunu çok seviyorum," dedim. Bilerek yutkundu ve elimin altında oynayışıyla parmağım o sertliği okşadı. Sonra yavaşça düz bir çizgi hâlinde aşağıya inip, köprücük kemiğine dokunup, "Sonra bunu," dedim tüy misali dokunuşlarla.

"Gülfem," diye mırıldandı. Parmağım yan tarafa kaydı; jileti tuttuğu için kıvrılan ve belirginleşen kol kaslarına.

"Sonra bunları..." dedim kol kaslarına dokunarak.

"Yapma," dedi. Dinlemedim.

Oradan parmak uçlarımla göğsüne dokunarak, "Hele burayı..." dedim dudaklarımı ısırıp gergin, sert tenine iç çekerek.

Bana doğru kaydı ve belirginleşen erkekliğini bacaklarıma sürterek, "Onu da seviyor musun?" diye sordu sert ifadesiyle. "O seni çok seviyor ve biraz daha devam edersen o küçük yuvana girip içini dolduracak. Bil yani. Ona göre hareket et. Onu seviyormuş,

bunu seviyormuş," dedi homurdanarak. "Öyle her istediğimizi her zaman sevemiyoruz ama," derken bacaklarıma baktı.

Eli geceliğin arasından bacak arama giderken elimi bir anda çekerek, "Tamam bıraktım!" deyip bana erişmekte olan elini ittim. Hiç yeri değildi, zamanı değildi. O da bunu bildiği için gülümseyip eski yerine kaydı ve işine devam etti.

"Şebek," dedi bana tekrar bakarak. "Hadi git giyin üzerini, geç kalmayalım."

Boynunun hemen üzerine koca bir öpücük kondurup, "Emredersiniz komutanım," dedim yere inerek. Arkası bana dönük olan Savaş'a doğru ilerleyip sırtına ufak bir öpücük kondurdum ve yerdeki eşyalarımı alarak banyonun kapısını çektim. Ben üzerimi giyinene kadar Savaş banyodan çıkmış, çoktan giyinmişti ya da ben fazla oyalanmıştım, bilemiyorum. "Hızlısın sevgilim," dedim yanağına bir öpücük kondurarak. "Sıhhatler olsun."

"Bir dahaki beraber olsun," derken gülümsedi. "Seni de okula bırakacağım madem, acele edelim."

"Ben giderim. Senin acelen varsa git sen," dedim ama böyle bir şeye izin vermeyeceğini biliyordum. Elini belime koyup cevap verme gereksinimi bile duymadan beni arabaya yönlendirdi.

Yol boyu o kadar hızlı gittik ki çok fazla konuşamadım bile dikkatini dağıtırım diye. Geç kalıyorum dediği için "yavaş git" uyarılarında da çok bulunamadım. Yarım saat içinde okula vardığımızda bana doğru çevirdi kendini ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Seni alırım akşam," dedi, şimdiden hasret kaldım. "Yemeğe gideriz. Nereye istersen," dedi gönlümü almak ister gibi. Benim gönlüm zaten ondaydı. Kafa sallayıp yüzünü okşadım ve kollarımı boynuna dolayarak gitmeden önce son kez kokusunu içime çektim.

"Görüşürüz sevgilim," dedim kapıyı açarak. Gözleri üzerimde kaldı. Ben inip okula girene kadar gitmedi okulun önünden. Benim okula giriş yapmamla birlikte hareket etti.

Gülfem'i bıraktıktan bir saat sonra daha yolun yarısındayken, hem geceden hem sabahtan kalan anılar aklına gelip istemsizce gülmesine sebep olurken, oldukça keyifliydi Savaş. Emre'nin araması dijital ekrana yansıdığında gülerek telefonu açtı. "Ne var lan?" dedi alayla. "Tatlı getir mi diyeceksin? Eğer öyleyse ben sizi yeme..."

Emre ciddi bir tonlamayla sözünü kesti. "Komutanım," derkenki ses tonu, Savaş'ın gülen yüzünü düşürdü.

Tedirginlikle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Komutanım," derken çaresizce çıkan cılız sesine karşılık, "Söyle Emre!" dedi Savaş oldukça yüksek bir tonda. "Ne oldu, söyle!"

"Patlama..." dedi Emre zar zor. "Yengenin okulunda az önce bir patlama gerçekleşmiş. Ekipler yola çıktı. Siz de gelirseniz..." Devam edemedi konuşmasına.

Anlık duyduğu haberle direksiyon hâkimiyetini kaybedip arabanın bir kenara savrulmasına sebep olan Savaş, son anda kendini toparladı ve yavaşladı. "Ne patlaması lan!" dedi inanamamış gibi. Yüzüne yerleşen gülümseme, duygularının karışmış olmasından kaynaklıydı. "Az önce bıraktım oğlum ben Gülfem'i okula. Ne patlaması?" diye sordu tekrar inanamayarak. "Ne patlaması amına koyayım! Ne patlaması lan! Ne patlaması!" derken sesi gittikçe yükseklere çıkmış, olayın gerçekliğini sorguluyordu.

"Komutanım 10 dakika önce," diye devam etti konuşmaya Emre. "Siz neredesiniz? Gelelim biz, sizi alalım. Ekip gönderelim isterseniz. Kendiniz..."

Savaş anında telefonu kapatıp arabayı hızlı bir hamleyle geri döndürürken hiç olmadığı kadar hızlı ilerliyordu. Titreyen elleri Gülfem'in numarasını bulduğunda, "Hadi güzelim..." dedi büyük bir ümitle. "Aç şu telefonu."

Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz...

Tekrar aradı. Yine aynı ses kaydıyla karşılaştığında hızını daha da arttırırken, "Gülfem..." dedi dolan gözleriyle çenesini sıkarak. "O telefonu kapalı unuttuğun için seninle çok büyük kavga edeceğiz, biliyorsun değil mi güzelim?" Tekrar tekrar çekmiyor düşüncesiyle aradığı numarada aynı ses kaydıyla karşılaşınca, eli direksiyona defalarca kez vurarak, "Aç!" diye bağırdı. "Şu siktiğimin telefonunu aç!" Sesi gitgide kısılırken, "Lütfen..." dedi çaresizce, dolan gözlerini eliyle silerek. "Lütfen aç..."

Bir saatte gittiği yolu yarım saatte geri dönecek kadar hızla gitmiş, yolda sayısız kez Gülfem'i aramış, radyodan duyduklarıyla binbir çeşit şey düşünmüştü. Ana baba günü gibi olan okulun önü sayısız gazeteci, kameralar, ekipler, telefonundan video çekmeye çalışan insanlarla doluydu. Onları engellemeye çalışan görevliler... Haber alıp endişelenen, ağlayan aileler... Arkadaşlarını kaybedenler...

Ortalık toz dumanken Savaş arabadan inip kapısını bile kapatmadan ilerledi. Onu gören Emre, "Komutanım," diyerek yanına geldi.

"Gülfem..." dedi Savaş, hemen gözleriyle etrafı tararken. "Gülfem nerede?" diye sordu sadece. Parçalanmış bedenler arasında gözleri onu ararken yutkunmakta zorlandı.

"Komutanım, yok..." dedi Emre zar zor kurduğu cümleyle. "Varsa da..."

Savaş hızla kafasını Emre'ye çevirerek, "Gülfem burada yok!" diye bağırdı, kendini inandırmaya çalıştığı ümitleriyle. Oldukça net bir şekilde vurgulayarak, "Bakın her yere," diye emir verip etrafta dolanmaya başladı. Ona ulaşamadığı, ondan haber alamadığı her dakika kalbinin ağırlığı katbekat artarken, mide boşluğunda hissettiği sancılar kasılmasına sebep oluyor, aldığı nefes ciğerlerine ulaşamıyordu. Ümitleri ise sığındığı tek yerken Emre'nin onu her ihtimale hazırladığını anlamıştı.

"Komutanım, bakıyoruz ama..." dedi Emre yüksek bir sesle. "Sizi aramaz mıydı eğer..."

Savaş aniden Emre'nin yakasına yapışarak, "Senin leşini sererim lan buraya!" dedi, Emre'yi elinin altında sarsarak. Dişlerini sıktı, öfkeyle soluklanmaya başladı. "Bakın her yere!" diye bağırdı. "Her deliğe bakın! Saklanmıştır o mutlaka korkudan," derken buna olan inancı oldukça azdı ama insan umut etmekten başka bir şey yapamıyordu böyle durumlarda.

Herkes bir yandan ararken, "Kim yapmış bunu?" diye sordu Savaş. "Hangi örgüt? Kimse üstlenmedi mi? Kimse ulaşmadı mı? Kimse konuşmadı mı? Nasıl olmuş?" Ardı arkasına sorduğu sorularla aklında beliren bazı şeyler vardı ama zihnini susturuyordu. En azından ayakta kalabilmek için deniyordu bunu.

"Hayır, komutanım," dedi Vedat kafasını iki yana sallayarak. "Saldırganın, okulun arka tarafındaki telli alandan girdiği bilgisini aldık. Canlı bomba. Üzerindeki çok güçlü bir patlayıcı değilmiş ama yakın çevredeki siviller maalesef..." deyip sustu ve ardından devam etti. "Yengeye dair de bir iz bulamadık ama şüphelendiğimiz..." Yine sustu. Savaş, onun susmasından anlamıştı aslında. "Dilerseniz siz araçta..."

Savaş'ın öfkeden deliye dönmüş gözleri Vedat'ı susturduğunda zihni de tüm kurduklarını bir bir ona aktarıyor, o ise bu durma engel olmaya çalışmıyordu artık. Gözleri etrafı yavaşça tararken, damarlarında gezen kan değildi sanki. Vücuduna yayılan bu yakıcı his onu delirtecek boyuttaydı. Zira eğer zihninde dolanan şeylerin gerçekliğiyle yüzleşmek durumunda kalırsa, belki de delilik çok daha kolay bir seçenek olacaktı. Binlerce insan ama gözünün aradığı tek bir kişi... Her şey bulanık, siren sesleri, uğultu, feryatlar, ağlamalar, bağırışlar...

"Yapamadım lan," derken oldukça sakindi, kendi iç sesiyle bir konuşma hâlindeydi. Derin bir soluk aldı. Fakat bu soluğun ona yaşattığı his, ciğerine batan bir sancıydı.

"Komutanım?" diyen adamın ona yaklaşmasına izin vermeden eliyle durdurdu.

Tekrar derin bir soluk aldığında tüm direnişine rağmen ilk önce ayaklarının onu taşımadığını hissetti ve hızla dizlerinin üzerine düşerken yine de gözleri bir an olsun etrafı taramaktan vazgeçmedi. Gözlerinin daldığı nokta, sesindeki durgunluk ve bu çöküntü sadece hissettiklerinin oluşturduğu enkazın izleriydi. "Yapamadım!" diye bağırdı elini beton zemine vururken. Bedeni öfkeyle gerilirken hareketlerini hızlandırarak, "Yapamadım lan!" diye tekrarladı, aynı yere defalarca kez vurmaya devam ederek. Kan çanağına dönmüş gözlerinden akan bir damla yaş, elinin vurduğu yerdeki kan izlerine karışırken, "Hiçbir şey yapamadım lan!" dedi çaresizce. "Yapmam gerekeni bile yapıp koruyamadım ben onu. Dedim ben," derken yaşadıkları bir bir canlandı zihninde. "Olmaz dedim ben ona. Biz olmayız dedim ben ona!" diye bağırdı olabildiğince yüksek sesle.

Önüne gelen adam omuzlarından tutarak, "Komutanım," diyebildi sadece.

"Az önce..." dedi Savaş, gözyaşları çaresizce akarken. Gözleri kısa bir an etraftaki kalabalığı izledi. Bu meslekte mesele ölmek değildi, asıl mesele sevdiklerinin ölümünü izlemekti. Ona acı çektiren o hisler daha belirgin şekilde kendilerini belli ederken nefesi kesilir gibi oldu. "Az önce..." diye yineledi pişmanlık dolu sesiyle. "Ben kendi elimle ölüme bıraktım onu."

"Komutanım," dedi Vedat tekrar, ona bakmasını sağlayarak. "Sizin bir suçunuz yok. Kendinizi suçlamayın."

Gözleri kime ait olduğu belli bile olmayan o bedenlerin üzerinde dolanırken, "Dün gece Mine öldü dediğinizde tahmin etmeliydim," dedi Savaş çaresizlikle. "Kızını benim yüzümden kaybeden bir adamın durmayacağını, beni de en sevdiğimle cezalandırmak isteyeceğini tahmin etmeliydim. Yapmadım," dedi Vedat'ı üstünden iterek. "Hiçbir önlem almadım," dedi sesi gitgide kısılırken.

"Almadım..." diye tekrarladı, daha da canını yakmak ister gibi. O şu an bu kadar acı çekiyorken aklına gelen tek şey Gülfem'in ne kadar canının yandığıydı. "Birkaç saat önce..." dedi Savaş elini çaresizlikle uzatıp gözyaşlarını serbest bırakarak. "Birkaç saat önce dizimin dibindeydi. Birkaç saat önce akşam için plan yaptık biz. Sadece birkaç saat..." dedi fısıldayarak.

"Komutanım," derken Vedat'ın gözleri dolmuştu ama yine de teselli etmeye çalışıyordu. "Gelin lütfen," dedi kolundan tutup kaldırarak. "Belki dediğiniz gibi saklanmıştır bir yere. Çocuklar bakıyor zaten."

Savaş burnunu çekip ayaklanırken serbest bıraktığı bedenini toparlamaya çalıştı. "Yakarım!" dedi kararlılıkla daha fazla bilenerek. "Gülfem'in kılına bile zarar geldiyse, her bir saç teli için hepsini diri diri yakarım. En son kendim kül olurum ama ben sönmeden herkesi yakarım."

"Yakarız komutanım," dedi Vedat ona destek olarak. "Hepsini diri diri yakarız. Sen gel önce..." Emre'nin koşar adım onlara gelmesiyle cümlesi yarım kaldı.

"Bulduk," dedi Emre soluk soluğa gülerek. "Yani bulduk mu bilmiyorum ama," derken Savaş aldığı haberle oldukça ümitlenmişti.

"Nerede?" diye sordu aceleyle. "Söyle lan, nerede?"

Soluk soluğa kalmış Emre, titreyen elindeki adresi uzatırken, "Komutanım burada," dedi heyecandan dili dolanarak. "Telefon sinyali. Okulda değil. Burada."

Savaş elindeki kâğıdı alarak hızla arabaya doğru koşarken arkasından, "Komutanım!" diye seslenen askerleri umursamadı. Zaten peşine takılacaklarını biliyordu. Hızla arabayı çalıştırıp giderken az önce gözlerinde kalan yaş birikintisiyle birlikte yüzünde oluşan gülümseme anlık olarak değişen duygularını, hislerini yansıtıyordu.

"Aferin benim sevgilime," diye mırıldandı hızla sürerken. "Aferin sana. Bekle güzelim," dedi sevinçle. "Seni almaya geliyorum."

Son sürat arabasını sürdükten sonra her yaklaştığında içine dolan kaybetme korkusuyla biraz daha hızlandı ve verilen adrese geldiğinde hızla inerek silahını çekti. Bu kadar sıradan bir yerle karşılaşmayı beklemiyordu. Normal bir binaydı, hiçbir koruma yoktu. Sakin bir mahalle havası... Şehrin diğer ucundaki patlamadan bihaber gibi gündelik yaşamını devam ettiren sokaktaki tek tük insanlar. Hafif aralık olan kapıya doğru silahını doğrultup baktığında, arkası dönük olan bahçedeki kadını gördü.

Beton bir zemin üzerine kurulu onlarca tuval, boyalar, temiz bir yeşillik alan, kapısı açık bir bina ve önünde tek başına resim yapan bir kadın. Gülfem elinde fırçasıyla tuvale bir şeyler kalarken kulağında kulaklık, keyifle bir şarkı mırıldanıyor, hatta ara ara gülümsüyordu. Savaş anlamlandıramadığı bu manzara karşısında gözlerini kısıp içeri girdiğinde elindeki silahla hazır bir şekilde bekliyor, etrafı kontrol ederek ona doğru ilerliyordu. Etrafın temiz olduğunu anlayınca adımlarını hızlandırıp arkası dönük kadını kolları arasına sararken Gülfem panikle, "Ne oluyor?" deyip hareket etmeye çalıştı ama birkaç saniyede Savaş kendine çevirerek zar zor aldığı nefesleri Gülfem'in yüzüne bıraktı. Elleri yandan yüzünü kavramış kulaklıklarını düşürürken, az önce içine dolan korkuyla dudaklarını defalarca Gülfem'e bastırdı.

"Aklım çıktı!" dedi panik ve öfke karışımı bir tonda, elleri Gülfem'in saçlarını geriye atarken. "Sana bir şey oldu diye aklım çıktı," diye tekrarladı titreyen sesiyle.

Gülfem anlamamış bir hâlde öylece kalırken, "Sa-vaş..." dedi şaşkınlıkla. "Ben anlamıyorum. Ne oluyor? Sen nasıl buraya..."

Tekrar dudaklarını Gülfem'in dudaklarına bastırdığında geri çekilerek gözlerinin içine baktı. "Ulan kafayı yedim!" diye kükredi gözleri korkuyla büyürken. Ellerini yüzüne bastırdı. "Patlamada sen de vardın diye kafayı yedim! Niye haber vermiyorsun? O telefon niye kapalı!" Alnını alnına dayayıp sakinleşmeye çalışırken, "Tamam, boş ver," dedi ellerini saçlarına atarak. Avuç içlerini dol-

duran saçların, duyduğu nefesin varlığına şükrederek, "Boş ver," diye tekrarladı. "Boş ver şimdi bunları. İyisin sen. Buradasın."

Varlığını hissetmek ister gibi dudaklarını alnına değdirdiğinde, "Ne patlaması?" diye sordu Gülfem kendini geri çekerek. "Nerede patlama oldu?" diye tekrarladı panikle. Savaş, Gülfem'in ondan uzaklaşmasına izin vermeyip, omuzlarından tutup göğsüne çekti.

"Okul," dedi söyleyip söylememekten emin olamayarak. Gülfem'in hızlanan kalp atışlarını Savaş kendi göğsünde hissederken panikten düzensizleşmiş nefesleri de üzerinde yer buluyordu.

"Ne okulu?" dedi titreyen sesiyle. "Birine bir şey oldu mu?" diye sordu ama yine kendi cevapladı. "Oldu tabii ki," dedi ağlamayaduran sesiyle. "Olmasa sen bu kadar panik olup burada olmazsın."

"Şıştt," derken kolları arasındaki kadını sakinleştirmek için saçlarını okşayıp öpücükler bıraktı Savaş. "Geçti, tamam. Sen iyisin. Bunları sonra konuşacağız."

"Savaş Bey?" diye bir sesin gelmesiyle hızlı bir hamleyle Gülfem'i arkasına alıp silahını uzatırken gördüğü kişiyle bir kez daha şok oldu. Resim kursunda karşılaştığı, adını bile unuttuğu hoca karşısındayken bir Gülfem'e, bir silahı doğrulttuğu adama baktı.

"Savaş," dedi Gülfem önüne geçerek. "Ben sana anlatacaktım. Bir dinlersen..." Daha az önce öğrendiği dehşet verici haberin üzerinden saniyeler geçmemişken Savaş'a kendini açıklamak için bir an kolluyordu Gülfem, ama Savaş karşısındaki adam haricinde hiçbir şeyi duymuyor, görmüyor gibi elindeki silahla adama doğru ilerlerken bunların bir tesadüf olmadığını biliyordu.

"Kimsin ulan sen?" dedi silahı adamın alnına dayayarak. "Savaş!" diye ona adımlayan Gülfem'i, "Kal orada!" diye bağırarak durdurduktan sonra, karşısında hâlâ gülerek duran adam sadece Savaş'ın duyacağı şekilde, "Yüzbaşım," dedi. Savaş düşündüklerini neredeyse doğrulayan kelimeyle birlikte alnındaki silahı iyice bastırdığında, "İzin verin size kendimi tanıtayım," dedi.

Savaş, Gülfem'e bakmadan yüksek sesle, "Gülfem, arabaya!" diye bağırdı. "Arabaya bin ve beni bekle."

Gülfem itiraz edecek gibi hareketlendiğinde adam da, "Gülfem Hanım," dedi gülerek. "İzin verin ben kendimi açıklayayım Savaş Bey'e. Merak etmeyin, sorun yok."

Adamın Gülfem ile diyalog kurmasının siniriyle tekrar daha yüksek bir sesle, "Gülfem!" diye bağırdı Savaş, kafasını hafifçe geri çevirerek. "Bir kere söylediklerimi ikiletmeden yap!"

Savaş'ın gözlerine oturmuş kan birikintisi ve alnının kenarında beliren damar atarken ne kadar sinirli olduğunu görebiliyordu ve şu an ne derse desin Savaş'ın duymayıp daha fazla sinirlenmesine sebep olacağını biliyordu. Gülfem hızla bahçe kapısından çıktıktan sonra, Savaş karşısındaki adama döndü. Adam gülümseyen tavrını koruyup arkasındaki masadan bir dosya alarak Savaş'a uzattı.

Savaş, adamın yüzünden çekmediği silahıyla bir adama, bir dosyaya baktı. Dosya Gülfem'in mesajlaşma kayıtlarıyla doluydu.

"Kusura bakmayın yüzbaşım," dedi adam, elini uzatarak. "Daha önce kendimi tanıtamadım ama artık zorunlu bir hâl aldı." Savaş gözlerini kısarak adama bakışını sürdürdüğünde konuşmaya devam etti. "Güvenlik İstihbarat Daire Başkanlığı, terörle mücadeleden Şef Selçuk Eroğlu."

Savaş büyük bir şokla öylece kalırken, konuşmanın bundan sonraki kısmında hiç de güzel şeyler olmayacağının tamamen bilincindeydi artık.

❁

GÜLFEM

Arabanın önünde tırnaklarımı yiyerek bir ileri bir geri yürürken aklımda hem okulda olanlar hem içerisinin telaşı vardı, karman çorman bir ruh hâlindeydim. Neredeyse 15 dakikadır içeridediler ve hiçbir ses yoktu. Bağırma çağırma yoktu, silah sesi

yoktu. Patlama, bu hoca... Kafamda bunları istemsizce birbirine bağlamaya çalışırken sıkıntıyla soluklanarak binaya doğru bir adım atmıştım ki Savaş oldukça yavaş hareketlerle ama hiç dinmemiş öfkesiyle kapıdan çıktı.

"Sevgilim," dedim ona doğru adımlayarak telaşla. "Bir şey mi oldu? Yoksa gerçekten o hoca senin dediğin gibi... Bu patlamayla..."

Sakin bakışları beni incelerken, "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu tüm sinirine rağmen normal tutmaya çalıştığı sesiyle. Soğuk, mesafeli duruyordu.

"Savaş, ben..." deyip geri geri adımladığımda tam olarak görebileceğim şekilde karşıma aldım onu. "Söyleyecektim," dedim emin bir ifadeyle. "Yemin ederim söyleyecektim, fırsatım olmadı. Senden sonra bir kere okulda karşılaştık." Dinledi beni. Susturmadı. Dinledi. "Ben söyleyecektim sana ama abimin olayları derken bir türlü fırsat bulamadım. Konular karıştı, yemin ederim söyleyecektim." Elim kolunu tuttuğunda kolunu geri çekmesiyle sarsıldım. Tekrar yeltenmedim. O soğuk, donuk ifadesini korumaya devam etti.

"Başka söylemek istediğin bir şey var mı?" Durdum. Anlamadım.

Kafamı iki yana sallarken dudakları gülerek yukarı kıvrıldı ama bu bir mutluluk gülümsemesi değildi. Hayal kırıklığı barındıran bir gülümsemeyle yüzüme bakıyordu. Elindeki dosyaları bana uzattığında gözlerim öylesine bir taradı. Ellerim titremeye başladı. Mesajlaşmalarım! Gizli numaradan gelen, Mahir ile olan. Kayıtlı olmayan herkesle olan mesajlaşmalarım.

"Savaş..." dedim yüzüne bakarak. Onun gözünde şu an düştüğüm durum canımı yaktı. "Bunlar sende nasıl..."

"Seni bulamayınca tüm dokümanlarını çıkarttırdım," dedi takıldığım konuya cevap verip çok da uzatmadan. "Takıldığın konu bu mu gerçekten?" derken yüzünde bir iğrenme ifadesi vardı. Bazı tavırlar, duyguları değiştiriyordu. Daha birkaç saat önce bana

aşkla bakan adamın sinirle parlayan gözlerinde bana dair başka bir duygu yoktu.

"Savaş, ben..." dedim gözlerimi kaçırarak. Açıklayacak bir durumum yoktu. Evet, hoca meselesinde vardı ama bunda yoktu. Bile bile söylememiştim.

"Dur, dur..." dedi eliyle beni susturarak. "Ben söyleyeyim," derken dudaklarını ısırdı ve yine az önceki gülümsemeyi takındı. "Bana söylemeyecektin çünkü senin için yine önemsiz bir konuydu. Hatta bence..." deyip gözlerini kıstı. "Sen sana biri şaka yapıyor falan sandın. Bana söylersen seni sıkacaktım, bunaltacaktım. Telefonlarını takip edecektim, hiçbir yere tek göndermeyecektim falan. Çok da doğru," dedi onaylayarak. "Öyle yapacaktım." Birinin sizi siz kendinizi anlatmadan anlaması... Büyük lüks. Savaş beni anlıyordu ama anlıyor olması bana hak verdiği anlamına gelmiyordu.

"O mesajlar senin söylediğin gibi," dediğimde bağırarak sözümü kesti.

"Bu mesajların!" dedi elimden aldığı dosyaları avucunda buruşturarak. "Kimden geldiği değil problem! Problem," diyerek daha fazla yükseltti sesini, "Senin bana bunlardan bahsetmemen, senin benim yanımda," derken elindeki dosyaları yere atıp dişlerini sıktı, bir elini yumruk yaptı ve kendini sakinleştirmek ister gibi kasılarak ses tonunu düşürdü, "Bunlarla mesajlaşman ve beni salak yerine koyman." Gözlerimi kapadım. Ses tonu düşük de olsa oldukça fazla öfke barındırıyordu. Mahir onun yanındayken mesaj atmıştı, bahsetmemiştim, o numara da giderken mesaj atmıştı ve bahsetmemiştim, haklıydı. "Sen sırf seni bunaltmayayım diye benden bunları sakladın. Madem benimle yapamayacaktın, ne diye başladın bu ilişkiye sen?"

Sarsıldım. İlişkimizi sorgulatacak boyutta mıydı hisleri? Gözlerimi açıp ona doğru bakarken, "Savaş ben denedim," dedim titreyen sesimle. "Denedim ben... Kendimden bir sürü fedakâr-

lık yaptım. Seninle olabilmek için, mutlu olalım diye her şeyimi değiştirmeye kalktım. Ben ben olmaktan çıktım. Sen şimdi bir mesajı sakladım diye ilişkimizi mi sorguluyorsun? Hem de beni anladığın hâlde."

"Ben sana her zaman şeffaf oldum," dedi o da kendi yaptıklarını yüzüme vurarak. "Benim hayatım sadece senden ibaretti. Bir sen, bir işim. Ne arkadaş ortamım vardı ne de seni rahatsız edecek şeyler yapıyordum. Sen bana göre şekillendirdiysen hayatını, ben hayatımı tamamen senin üstüne kurdum. Ben sana evim dedim ama ben bugün çok iyi anladım o evi yuvaya çeviremeyeceğimi." Az önce ilişkimizi sorgulayarak başladığı konuşmasını resmen ayrılık üzerinden devam ettiriyordu. Sadece sakladığım mesajlar yüzünden mi?

"Çeviremezsin, öyle mi?" diye sordum olayın gerçekliğini sorgulayarak. Geriye doğru birkaç adım attım. Dokunmadı, beni izledi. "Sen sadece bir mesaj yüzünden bizim ilişkimizi mi bitiriyorsun?"

"Bir mesaj mı?" dedi alayla gülümseyerek. "Ulan ne bir mesajı? Konu mesaj mı? Konu güven. Ben sana her şeyi anlattım Gülfem. Sen kız kızma, sinirlen sinirlenme. Hoşuna gitsin gitmesin. Ben sana her şeyi anlattım. Saklamadım. Ben sana..." derken dişlerini sıktı. "İşimle ilgili detay vermemem gerekirken bile şakayla karışık hep doğruları söyledim. Sen ne yaptın? Yapma Gülfem dediğim ne varsa yaptın. Gitme Gülfem dediğim her deliğe girdin," derken Tarık olayını, nezarete düşmemi kastettiğini anladım. "Sen ne yaptın Gülfem?" dedi bana bir darbe daha vurarak. "Biz sen ne istersen onu yaşadık. Sen hep kafana eseni yaptın. Dedin ki Savaş köpek gibi zaten..." Kendinden bahsediş şekli canımı yaktı. Kalbimi sıktı. "Vazgeçmez benden dedin. Bağırır çağırır, kapanır konu dedin."

"Öyle değil," dedim ağlamamak için zor tutarak kendimi. Yüzüne bakmakta zorlanıyordum. O kadar net bir ifadeye sahipti ki.

"Öyle!" diye bağırdı. "Tam olarak öyle! Ben sana bu kadar şeffaf olmuşken sen ne yaptın?" diye sordu. Bana doğru yaklaşıp çenemi tuttu ve yüzümü yüzüne çevirdi. "Ben sana demedim mi?" dedi sesi titreyerek. Gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. "Ben ne yaparsam senden de aynısını bekleyeceğim, belki bunalacaksın, kavga edeceğiz diye. Sen kabul edip başlamadın mı bu ilişkiye? Niye?" diye sordu çaresizlikle. "Niye bana söylemedin? Bu iş bu noktalara gelmeden çözseydim. Niye bana bu acıyı yaşattın sen?" Güven onun için oldukça önemliydi. Benim için de öyleydi ama bu konu ilişki bitirecek boyutta değildi ki.

"Savaş," dedim gözlerimi kaçırarak. "Sinirlisin, sonra konuşalım."

Arkamı döndüğümde, "Sonrası yok," dediğini duydum oldukça sert bir tonlamayla. "Gidiyorum ben, Gülfem," dediğinde kalbim parçalara ayrılıyor gibi hissettim. "Ne zaman gelirim, gelir miyim, onu da bilmiyorum." Sesi oldukça karamsardı. "Ama dönememeyi diliyorum bu sefer," dediğinde yıkıldım. "Dönersem daha fazla canını yakacağım," dedi sanki şu an canım az yanıyormuş gibi. Bu gidiş mecburi değildi. Kendi isteğiyle gidecekti, onu anladım. Boğazımdaki yumruyla, dolan gözlerimle öylece kaldım birkaç saniye. Arkamı döndüğümde bitik, çökmüş bir adam gördüm karşımda.

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Gitmiyorsun. Ayrılmıyoruz. Bu... bu konu..." dedim yüzümü ekşiterek. "Ayrılacak kadar büyük bir konu değil. Sen kabulleneceksin," dedim üzerine yürüyerek. Parmağımla göğsüne vurdum. "Kabulleneceksin," derken gururumu hiçe saydım ve gitmek isteyen o adamı gitmemesi için durdurmak istedim. "Bana o kadının olayında dediğin gibi, sen de kabulleneceksin."

"Zorlama beni," dedi gözlerini kaçırarak. "Uzatma artık Gülfem, lütfen. Zorlama beni. İstemiyorum."

Duymadım hiçbirini. "Kabulleneceksin," dedim inatla. Defalarca kez göğsüne vururken, "Kabulleneceksin," diye tekrarladım. "Bitemez. Kabulleneceksin sen."

Ben takılı kalmış gibi tekrarlarken bileğimi tutup, "Gülfem!" diyerek sarstı beni. "Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye sordu. "Seni paramparça etmeden vazgeçmeyeceksin. Geçmedin zaten. Sen ben ne yaparsam yapayım benden vazgeçmedin. Seni yaralamak istemiyorum ama lütfen," dedi yalvarır gibi. "Uzatma, bitsin bitsin." Ben karşısında böyle bitik bir hâldeyken o bana bitsin diyordu. Dün gece ağlama diye yalvaran adam, şimdi bitsin diye yalvarıyordu.

"Ne bitsin ya?" dedim gözyaşlarım hızla akarken. "Vazgeçecek kadar basit bir ilişki miydi bu?" diye sordum, mimik bile oynatmadı.

"Gülfem git," dedi gözlerimin içine bakarak. "Git, git, git!" derken arabasına tekme atıp sinirini çıkarmak istedi. "Git işte, git!" O kadar çok istiyordu ki bitmesini. Kendimi o kadar âciz hissettim ki.

Geriye doğru adımlayarak, "Ya biz birlikte olduk..." dedim titreyen sesimle. "Ben sana güvendim."

"Sakın!" derken parmağını bana doğru uzattı ve sert ifadesiyle kafasını iki yana salladı. "Sakın beni buradan vurma."

"Güvendim," dedim tekrar cılız sesimle. "Ben sana kendimi teslim ettim. Ruhumu, bedenimi. Her şeyimi. Biz birlikte olduk."

"Olmasaydın!" dedi, yeni bir darbe aldım. Sustum. İdrak edemedim ne dediğini. "Olmasaydın!" diye tekrarladı, sanki iyice anlayayım diye. "Olmasaydın," dedi son kez ve ben paramparça oldum. Yine sustum. Susma sebebim kelimelerimin olmayışı değildi. Ağırıma gittiği için sustum. O kadar ağırıma gitti ki altında ezildim. Daha da parçalamak ister gibi kalbimi, umursamadan devam etti. "Ben seni tuttum. Durdurmaya çalıştım. Sen kendin istedin. Şimdi sakın bana bu yüzden evlenmek zorundaymışız gibi davranma Gülfem, sakın," dedi net bir ifadeyle. "Sen kendin

istedin, kararlarının arkasında dur. Benim önüme bunları sürme. Her birlikte olduğumla evlenmek zorunda kalsaydım harem kurmam gerekirdi!" dedi sesi bile titremeden.

Afalladım. Paramparça ettiği yetmezmiş gibi beni birlikte olduğu o diğer kadınlarla aynı kefeye koyup bir kenara atıyor oluşunun şokuyla kaldım. "Sakın!" dedi tekrar kafasını sallayarak. "Bana bunu öne sürme. Çünkü benim tanıdığım Gülfem," dedi son darbeyi vurarak, "Bu kadar ezik bir kadın değildi."

Nefret ettim ondan. Anlık bir histi belki, bilemiyorum. Birkaç saat sonra ne hissedeceğimi bile bilmiyordum ama bu son sözleri beni şu an ona karşı nefretle doldurdu.

"Sen benim yaşantıma uygun bir kadın değilsin," dedi hislerimi ezip geçerek. "Başından belliydi, görmek istemedim. Gözümü açtın." Olduğum yerde kaldım. Bakışlarım sadece ona karşı sabit kalmışken, pişman olmuş gibi bir yüz ifadesiyle yutkundu.

Sakin ses tonuyla beni incelerken, "Daha fazla uzatmanın anlamı yok," dediğinde kafamı olumlu anlamda salladım. O kadar zor geldi ki bana bu. Karşısında ağlamamak için direnirken çenem titriyordu. Aklım kabullendi ama aptal kalbim sızladı. Boşlukta kaldım. Ben onun tüm hâllerini kabul etmiştim yüreğimde. Tüm kabalıklarını, argo konuşmalarını, kıskanmalarını, öfkelerini ama en çok düşünmem gereken ihtimali, gitme ihtimalini hiç düşünmemiştim. O düşünmediğim boşlukta asılı kaldım. Tepki veremedim. Sustum ve baktım sadece.

"Ben gitmeden," dedi bir lütufmuş gibi, "Sizinkilerle konuşurum, merak etme." Aynı tonlamayla konuşmaya devam etti. "Patlamanın da seninle bir ilgisi yok. Sakın vicdan yapmaya kalkma," derken vicdanımı mı rahatlatmaya çalışıyordu? Bir yandan kırıp bir yandan hislerimi mi kontrol etmeye çalışıyordu hâlâ? "Kendine iyi bak," dedi son kez yüzüme bakarak. Elinde hâlâ bizim yüzüğümüz olan parmaklarıyla kapının kolunu açtığında, gerçekten gittiğini idrak ettim.

Arabaya binmeden önce nefesim yetmiyormuş gibi hızlı hızlı soluklanırken, "Savaş!" diye bağırdım titreyen sesimle. Bana baktı. Belki de son kez. Hıçkırıklar içinde kalmışken hızlı aldığım soluklar beynimi uyuşturuyor gibiydi. O beni hiç yaşamayacağım bir aşkın varlığına alıştırmış, bir sürü hayal kurdurup tüm hayallerimi yıkmıştı.

O hep bahsettiği uzun yolu kendi ikiye bölüp yollarımızı ayırmış, sözleriyle bağladığı o kördüğümü yine kendi sözleriyle kesip atmıştı. "Senden..." dedim soluk soluğa kalbim sızlarken. Kelimelerim hıçkırıklarıma karışırken kalbimin asla kabullenmediği o cümleyi tamamladım: "... nefret ediyorum."

"Ben de," dedi kırık bir tebessümle arabaya binerek. "Ben de kendimden nefret ediyorum." Daha fazlasına ihtiyaç bile duymadan arabaya binip hızla uzaklaştığında, arkasından bakarken o uzun yolda tek başıma kalmıştım artık. O gittikten sonra az önce bir süredir sıkmakta olduğum bedenim onun gidişiyle koyuverdi kendini. Kalbim patladı sanki, gözyaşlarım akmaya başladı ve ben yürüdüm. Nereye yürüdüğümü bile bilmeden, saatlerce yürüdüm sadece. Anılar düştü zihnime. Uyuştum.

"Seni seviyorum. Başıma ne gelecek bilmiyorum. Sonumuzu da kestiremiyorum. Belki ikimiz için de hiçbir şey yolunda gitmeyecek. Plansız hareket ediyorum ilk defa. Her defasında beni zıvanadan çıkartacaksın, delirteceksin biliyorum ama sana değer, onu da biliyorum. Çok seveceğim seni. Her gün daha fazla seveceğim, daha fazla sevdiğim için daha çok kıskanacağım. Deli gibi kavga edeceğiz belki de, biliyorum. Ne yapmam lazım? Seni sıkı sıkı bağlamalı mıyım gideme diye? Sen kendin dedin kimse dokunmasın bana, sana diye. İzin verir miyim bu saatten sonra? Senin o tenine başkasının el sürmesine izin verir miyim? Tüm benliğimle hâkimiyet kurarken üzerinde, kapattım kalbinin, kalbimin kapılarını ben dün gece. Yok bundan sonra başkası."

Beni hiç bırakmayacak olan adam, bir yolun ortasında terk edip gitmişti beni. Çok seveceğini, daha fazla seveceğini söyleyip,

hiç sevmemiş gibi bırakıp gitmişti. Beni gitmemem için bağlamamıştı fakat görünmez bir bağla bağlanmıştım ona. Ne kadar aptalmışım...

"Ben yanındayken başka bir şeye değmesin tenin."

Soğuk rüzgârlar gezindi onun artık dokunmak istemediği tenimde. Attığım her adımda rüzgâr esip geçti saçlarımın arasından, onun bıraktığı yolda, zihnimde onun düşünceleriyle.

"Bir gün bu karmaşadan yorulacaksın diye aklım çıkıyor. Senin o söylediğin tüm kusurların benim zaaflarım. Sen hep gül güzelim. Sen hep böyle gül diye ben tüm dünyayı karşıma alırım."

Geçmiş ve şimdi birbirine girdi. Zamanında ettiği laflara tezat sözleri tekrarlandı, birbiriyle çarpıştı zihnimde.

"Sen benim yaşantıma uygun bir kadın değilsin."

"Efsunlu gibisin, senin her hâlin ayrı bir etki bırakıyor bende. Seni kollarımın arasına alıp böyle kalma isteğim hiç bitmiyor. Sanırım benimle evlenmen gerek."

"Benim önüme bunları sürme. Her birlikte olduğumla evlenmek zorunda kalsaydım harem kurmam gerekirdi."

Evim bildiğim şu kalbim, sözleriyle bir viraneydi şimdi. Düşüncelerimin ağırlığı altında ezilen bedenim beni daha fazla taşıyamadı. Duyduğum son ses uzaktan, çok uzaktan gelen, "Gülfem!" sesiydi.

Elin, yüzün, havan bıraktığım gibi mi?
Korkunç özlemişim seni.
Ahmed Arif

5. BÖLÜM
VAROLUŞ

5 Mart 2020

Elimdeki fırçayı düz bir çizgi olarak indirirken kafamı hafifçe kenara yatırıp oranını kontrol ettim.

"Efsun abladan haberin var mı?" diye sordu Müge, elindeki elmayı ısırarak. Gözlerimi kısarak odaklanmaya çalışırken olumsuz anlamda kafamı salladım. Karnıma yediğim belirgin bir tekmeyle gözlerimi kısarken, boyalı ellerim kot tulumumun üzerinden karnıma dokundu.

"Biraz daha sakin olmayı denemeye ne dersin, anneciğim?"

Müge'nin kıkırdamaları kulaklarıma doldu. "Halasına çekmiş," dedi muzip bir tonlamayla. "Artık çıkar şu çocuğu. Sana vermeyi düşünmüyorum zaten sonra."

"Hıı," derken gözlerimi kıstım. "Ben de öyle diyordum zaten. Yemin ederim her gece sana benzemesin diye dua ediyorum."

"Boşuna etme, tutmaz," dedi elmasından ısırıp gülerken. "Ben de benzesin diye ediyorum. Etkisiz oluyor yani." Koltuğa oturmuş ayağını sallarken ne kadar da sinir bozucuydu!

Fırçayı tekrar elime aldığımda duyduğum elma sesiyle, "Yeter artık!" dedim sinirle. "Yeme şunu katır kutur, ağzım kamaşıyor."

"Limon mu bu?" dedi elmayı uzatarak. "Elma." Belime giren ağrıyla dikleştim ve gerginleşen karnımı tuttum.

"Yeme, istemiyorum," dedim homurdanarak. Kaşlarımı çattım ve bıkmış bir ifadeyle, "Gitsene Müge aşağıya sen," dedim. "Ben konsantre olamıyorum, lütfen."

Olumsuz anlamda kafasını salladı. "Abim tembihledi. Doğum çok yakın. Seni tek bırakamam."

"Aynı evin içindeyiz, Müge. Aşağıda bekle. Resim yapmak istiyorum."

"Yap," dedi beni umursamadan ayağını sallayıp o lanet elmayı yemeye devam ederek.

"Sessiz ve sakin," dedim sıkıntıyla soluyarak. Umursamadı. Burnuma dolan kokuyla yüzüm buruşurken, "Ne pişiyor evde?" diye sordum.

"Annem et yemeği yapıyor. Abim geliyor ya bugün." Balkon kapısı açıktı ama sıcak havadan dolayı evde resmen belirgin şekilde koku hâkimdi.

"Çok kötü," dedim yüzümü asıp elimle yelleyerek.

"Senin miden tuttu yine. Mis gibi et," dedi dalga geçer gibi. "Hadi abim geliyor bugün, kurtuluyorsun bizden. Seni ona teslim edelim de gidelim. Sıkıldım buradan. Merkeze çok uzak. Abim nasıl almış burayı? Ormanın içinde."

"Senden nasıl bıktıysa adam..." dedim sırıtarak. "Görmemek için şehirden kaçtı."

Dilini çıkararak, "Hıı," dedi. "Ben de çok bayılıyordum size. Sahi, abim ne zaman gelecek?"

Dudak büktüm. "Bilmiyorum. İki saat önce havaalanındaydı ama hâlâ gelmedi. Gelmesi lazımdı şimdiye. Gelsin artık." Kafamı balkona doğru çevirmemle Savaş'ın arabasını gördüm. Evin önünde durdu ve arabadan indi. Kısa kollu beyaz bir tişört ve kot pantolon, uzamış sakalları... Kalbim ilk günkü gibi çarparken, "Savaş!" diye çığlık atarak ayaklandım.

Balkona doğru ilerlerken beni fark edince gözlerimdeki heyecanla birlikte panikledi ve "Güzelim, sakin," dedi elini bana doğru uzatarak.

Ne dediğini dahi duymadan sırıtarak kafamı iki yana sallayıp, odadan çıkıp merdivenlere ilerledim.

"Yenge yavaş," dedi Müge ama önemsemeden adımlarımı hızlandırdım, elim karnıma gitti ve paytak paytak merdivenleri inmeye başladım.

Saliha anne beni görüp panikle mutfaktan merdivenlere doğru koşarken elini bana doğru uzatıp, "Aman ya Rabbim!" dedi telaşla. "Kızım dur."

"Savaş... Savaş geldi!" dedim heyecanla ve son basamağı da inip dış kapıya doğru ilerledim. Aylar sonra onu gördüğüm ilk an. Ellerim titrerken eve doğru yürümesini beklemeden ona doğru koşmaya çalıştım.

"Güzelim dur," dedi elini bana doğru uzatıp adımlarını hızlandırarak. "Doğuracaksın şimdi." O kadar güzel gülüyordu ki. Ben ona ulaşamadan o yetişti bana.

Gözleri arkamdaki Müge'ye odaklanmış, sinirle bakarken, "Ne yapayım, tutamadım karını. Laf dinlemiyor zaten," diye homurdanmasını işitebiliyordum Müge'nin, ama bunları önemsemiyordum.

Hasretle yüzünü ellerimin arasına alıp, "Savaş," dedim. Adı bir dua gibi döküldü dudaklarımdan. "Çok özledim seni." Dudaklarımı dudaklarına bastırıp geri çektim kendimi.

Arkadan gelen, "Tövbe estağfurullah," sesi annesine, kıkırtılar ise Müge'ye aitti fakat umursamadım. "Yürü kız içeri!" dedi ardından Saliha anne. Muhtemelen tutup içeri çekiyordu Müge'yi ama onun gözleri hâlâ bizdeydi. O kadar emindim ki. Savaş hasretle bana bakarken tebessüm etti. Elleriyle saçlarımı geriye doğru attıktan sonra bir elini belime atıp beni kollarının arasına sardı. Karnım aramızda bir miktar boşluk açtı. Sadece dokunuşlarını hissedebildim.

"Çok özledim," diye tekrarladım.

"Hele ben..." dedi özlem dolu bir ifadeyle. "Kafamı siktin saatlerdir telefonda, ne zaman geleceksin ne zaman geleceksin diye. Zaten yol bitmedi, iyice stres oldum." Yüzünü izlemeye doyamadım, tıpkı onun şu an hafızasına kazımak istediği için her detayımı incelemesi gibi.

"Savaş," dedim alt dudağımı ısırarak. "Hiç bitmeyecek sandım. Vakit geçmedi. Ne yapacağımı bilemedim."

Gözleri yüzümden sonra üstümü inceledi. "Belli," dedi tek kaşı karizmatik bir şekilde havalanırken. "Bahçıvan gibi olmuşsun. Yine resim yaptın sürekli, değil mi? Her yerin boya olmuş zaten," derken karnımın üzerindeki boyalara odaklandı. "Şu çocuk doğduğunda rengârenk çıkacak diye korkuyorum artık." Bu serzenişlerini bile öyle özlemiştim ki.

"Acıktın mı?" diye sordum gülümseyerek. "Annen senin için yemek yaptı. Yemek yiyelim." Az önce midemi bulandıran yemeği unutmuştum çoktan.

Parmağıyla yanağıma bulaşan boya lekesini aldı ve bana gösterip burnuma sürerken kaşlarını çattı. "Sanırım önce seni yıkamalıyız küçük hanım..."

Son sözlerdi bunlar Savaş'a ait olan. Sonra başka bir ses işittim. Bir kadın sesi... "Uyuyor."

Dışarıdan duyduğum uğultulu sesler daha fazla belirginleşirken, gözlerim açılmamak için direniyordu. Az önce oldukça gerçekçi olan durumun gerçekliğini sorgulamak için elim karnıma gittiğinde karnımın dümdüz olduğunu fark ettim. Rüyaydı. Battaniyenin içinde kendi kendimi sıkarken, "Çok ağladı," dedi Efsun fısıldayarak. Gözlerimi açmayıp dinlemeye devam ettim. "Saatlerdir ağlıyor. Kaç gündür böyle. Ne olacak bilmiyorum."

"İt oğlu it!" diye kükredi abim, fakat Efsun'un susturmasıyla ses tonunu düşürdü. "Ben ona dedim ama sen bu kızı üzersin diye. Çok seviyorum diye atar gider yapıyordu bana," derken sinirli soluklarını işitiyordum odanın içinde. Duymak istemiyordum. Devam etsin istemiyordum. "Nişan sabahı terk etmek ne lan!" diye devam etti. Kendimi daha fazla sıktım. "Yapamayacağınız, olamayacağınız yeni mi düştü aklına? Bana gelmedi ki şe-

refsiz!" diye homurdandı. "Beni görmeden gitmiş. Ah bir elime geçirseydim onu var ya..."

"Kız uyanacak," dedi Efsun susturmak isteyerek. "Zaten azıcık uyuyor. Sessiz ol biraz."

Abimse durmadan devam ediyordu. "Babam da çakamamış ağzına iki tane. Anasını tanımasam orospu çocuğu diyeceğim ama Saliha teyzeye ayıp. Ben dedim ama..." derken tekrar yükseldi ve ben titreyen çenemi sıktım. "Bu adamdan olmaz dedim. Bak gördünüz mü, çıktı. Sen de bana Savaş öyle Savaş böyle diyordun. Al bak, gördünüz mü?" dedi yüzüne vura vura.

Savaş'a söyledi, benim canım acıdı. Kapalı gözlerimin arasından süzülen yaşlar, yastığımı ıslattı.

"Daha nişanlıyken ettikleri ilk kavgada ben Gülfem ile yapamam deyip terk etmek ne demek? O zamana kadar neredeydi aklın senin? Gülfem bir günde mi değişti? Bu kız hep aynıydı."

Kendimden nefret ettim ona bu derece inanıp güvendiğim için, Savaş'tan nefret ettim beni aşkına bu kadar inandırdığı için. Beni paramparça etmişken o sanki çok basit bir şeymiş gibi yanımdan ayrılır ayrılmaz dediğini yapmış, eve gitmiş ve bizimkilerle konuşarak olmayacağını, daha yolun başındayken bitmesinin daha doğru olduğunu, bizim yüzümüzden ailelerin arasının açılmaması gerektiğini söyleyip, hemen arkasından da kendi ailesine aynı sözleri edip, birkaç eşyasını alıp mahalleden çekmiş gitmiş.

"Babam dayanmış yine," dedi abim tekrar öfkelenerek. "Şu kızın şu hâlini gördükçe," derken elini duvara vurdu. "Öldüresim geliyor adamı." Her kelimesini büyük bir hırsla söylüyordu ve onun bana acıyor gibi olan yaklaşımlarıyla bağırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ya gerçekten olay böyle mi acaba?" diye sordu Efsun fısırtıyla. "Yani mesaj sakladı diye kıskançlık kavgası mı yaptı Savaş? Ne bileyim, bana çok da mantıklı gelmiyor. Şu hoca bir şey demedi mi o gün?"

"Yok," dedi abim az öncekine oranla daha sakin bir tonda. "Adam bunu öyle apar topar giderken görünce takılmış peşine. Öyle boş boş yürüyormuş. Epey kötü görünce yanına gidip hastaneye götürmüş. Beni de oradan aradı. Bir gittim, buna dayamışlar serumu. Ağlıyor. Adamın haberi yok hiçbir şeyden. 'Savaş geldi, konuştular,' dedi sadece. Bu kadar. Bizimkileri aradım. Babamdan öğrendim. Ben eve gidene kadar gitmiş şerefsiz."

"Çok üzülüyorum Gülfem'e," dedi Efsun titreyen sesiyle. "Nasıl toparlanacak bu kız, Levent?" diye sordu. "Bir yardım falan mı alsak? Seviyor hâlâ. Nasıl unutacak?"

"Ne sevmesi artık!" dedi abim bağırarak. Son çırpınışlarımdı bunlar. "Ne sevgisi? Hâlâ ne sevgisi? Şu hâlini görünce ciğerim parçalanıyor benim. Ne sevgisi hâlâ! Bu kadar mı gursuz?"

Bastıramadığım hıçkırıklar artık kendini koyuverirken daha fazla dayanamayıp, "Yeter!" diye ayaklandım. "Yeter, sus artık!" dedim hıçkıra hıçkıra. "Tamam, ben aptalım!" diye bağırırken onlar sussunlar istedim. "Tamam, sen bana söyledin. Ben dinlemedim. Tamam, ben suçluyum, tamam!" dedim ona duymak istediklerini söyleyerek. "Evet, gursuzum bak," dedim ellerimi iki yana açıp. "Görüyor musun abi? Ne kadar gursuzum. Görüyor musun? Hepiniz haklı çıktınız. Mutlu musunuz?" diye sordum bağırarak. "Sevdim, acısını çekiyorum diye gursuz ilan ediyorsunuz. Bırakın gursuz olayım," dedim titreyen sesimle. "Bırakın mutsuz olayım ama bırakın. Siz benim tarafımda olurken bile benim karşımdasınız."

"Gülfem, güzelim," diye yaklaşan Efsun'un elini iterek odanın içinde geri adımladım. "Susun istiyorum artık ya! Allah aşkına susun!" diye bağırdım soluklarım düzensizleşirken. "Tamam, herkes haklı. Tamam, ben suçluyum. Sevdim, tamam, siz dediniz hep ben görmedim, tamam. Aptalım ben, tamam ama yeter," dedim ellerim titreyip sesim kısılırken. "Acımayın bana, bırakın ya lütfen. Sadece bırakın, Allah aşkına! Sadece beni kendi hâlime

bırakın. Ben sevdim," dedim elimle gözyaşlarımı silip yıkılmaz bir hâle bürünmeye çalışırken. "Acısını da ben çekeceğim. Sonra unutacağım, ama yeter. O olsun bu olsun diye benim için fikirler üretmeyin."

"Ben senin iyiliğin için..." dedi abim bu ani öfke patlamam karşısında.

"İsteme," dedim gözyaşlarım yavaşça yanaklarımdan süzülürken. Bağıran hâlim gitmiş, tükenmiş bir hâldeyken, "Kimse benim için bir şeyler düşünmesin artık. Bırakın ne olur," dedim yalvarır gibi. "Beni kendi hâlime bırakın." Yere çöküp yatağa yaslanırken dizlerimi karnıma doğru çektim ve başımı kollarımın arasına gömerek hıçkıra hıçkıra ağlarken, uzaklaşan adım seslerinin abime, yakınlaşanlarınsa Efsun'a ait olduğunu anlayabiliyordum. Elleri omuzlarımı buldu ama rahatlatmadı. "Yemin ederim Efsun," dedim hıçkırıklar içinde. "Şuram o kadar acıyor ki..." Elimi kalbimin üstüne koydum. Kendimden geçercesine kaçıncı ağlayışımdı bilmiyorum. "Gursuzluk mu bilmiyorum ama..." dedim kısılan sesimle. "Engel olamıyorum. Çok canım yanıyor. Unutmak istiyorum," dedim çaresizce. "Bizden olmaz artık, biliyorum. Bundan sonra asla olmaz," dedim kesin bir dille. Kaç kez dillendirdim bunu da bilmiyorum ama her defasında daha fazla yandı canım, onu biliyorum. Hıçkırıklarımın ardı arkası kesilmezken, "Onu asla affedemem ama canım yanıyor," dedim titreyen sesimle. Onun da benimle birlikte gözlerinin dolduğunu görebiliyordum ama beni teselli edecek cümleleri yoktu.

"Efsun, çok seviyorum," dedim şiddetle ağlamalarım katlanırken. "Ama istemiyorum," diyerek medet umdum bir çare bulsun diye. "Ben beni bırakıp gitmeyi kendine hak gören bir adamı sevmek istemiyorum. Efsun... İstemiyorum... Yemin ederim istemiyorum."

25 Eylül 2020

Uyuşmuş bir beden ve bir kalple ortada kalmıştım. Uğuldayan, can yakıcı kelimeleri... Beni öldürmek için söylediği sözleri... Bunlar beni öldürmedi fakat yaşadığım da söylenilemezdi. İnsan kimi seveceğini seçemiyormuş. Kalp ritmini değiştiriyormuş, sen de öylece peşine takılıp gidiyormuşsun. Ben ilk kez hissetmiştim bunu. İlk kez kalbim bu denli bozmuştu ritmini ve ben ilk kez çıktığım bu yoldan kovulmuş, atılmış gibi hissetmiştim. Geri yolumu da bulamamıştım, yeni bir yol çizmeye çalışırken çabalarla geçen altı ay kalmıştı sadece elimde.

Elimin altındaki çayı çevirirken gözlerim dalmıştı.

"Şunlara bak," dedi gülerek. "Ne yapıyor onlar orada?"

Oturduğum yerde arkamı dönerek evin camına doğru baktım. Abim ve Efsun perdelerle uğraşıyorlardı, kahkahalara boğulduklarını yüzlerinden anlayabiliyorduk.

"Efsun," dedim tekrar önüme dönerek. "Perdelerin yerini değiştiriyor. Seçtiği model o odaya uymamış, oturma odasında olanı yatak odasına takıyor."

"Evleniyorlar vallahi," dedi Mahir de inanamamış gibi. "O kadar kavga gürültü. Kaldı iki gün."

Sessiz kalıp kafa salladım sadece. Mahir iki aydır bizimleydi. İstanbul'da bulduğu iş zaten abimlerin sık sık görüşmesine sebep oluyordu fakat düğün yaklaştıkça daha sık görüşmeye başlamışlardı. Doğal olarak biz de. Mahir, abimin her işine koşuyor, yapılması gerekenleri yapıyor, hatta belki yapmaması gerekenleri bile yapıp abimin yükünü fazlaca hafifletiyordu.

"Gülfem," dedi tedirgin bir tonlamayla. Ona doğru baktığımda diyeceği şeyi söyleyip söylememekte kararsız gibi kaldı. "Çok sessiz kalıyorsun bazı zamanlarda," dedi. "Özellikle bugün," diye belirtti. "Bu evi yerleştirme sürecinde. Çok sessiz kaldın. Sürekli gözlerin daldı. Biz kahkahalar atarken sen hiç gülmedin. Sen san-

ki bu sessizlikle yardım çığlıkları atıyor gibisin ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Kendimi kötü hissediyorum."

Sahte bir tebessümle, "Sana öyle gelmiş," dedim çayımdan içerek. "Hepimiz her zaman gülmüyoruz, değil mi?" diye sordum ve konuyu kapatmak isteyerek, "İşim var diye acele ettim biraz çeyizleri yerleştirirken. Öyle odaklanınca da sohbetinize katılamadım. Yoksa bir sorun yok," dedim. Tekrar hafif bir tebessüm yerleşti suratıma ama o bana derin derin bakarak konuyu tekrar kendi açtığı noktaya çekti.

"Sen gül ama..." dedi ciddiyetle. "Gülerken o kadar güzelsin ki. Gülmek bu kadar yakışırken sana böyle suratsız durman haksızlık." Zihnim bana daha önceden duyduğum benzer sözleri hatırlatırken kulaklarım uğuldadı.

"Hep gül, şu kahkahaların dolsun kulaklarıma. Hem ağlayınca gerçekten çirkin oluyorsun Gülfem. Sen hep gül... Sen gül diye tüm dünyayı karşıma alırım."

"Gülemiyorum ama!" dedim sert bir çıkışla. Mahir yüksek ve ani çıkışımla afalladı ve değişen surat ifadesiyle kendimi toparladım. Ona vermemiştim ki ben bu tepkiyi. "Pardon," dedim gülümseyerek. "İstemsizce ani çıkışlarda bulunuyorum bazen." Sorun yok dercesine gülümsedi ama bana üzüldüğü tavırlarından bile o kadar belliydi ki. İnsanların çoğu zaman bana acıyıp üzülerek baktıklarını düşünüyordum, hatta bazen düşünmüyor, bizzat kendilerinden de duyuyordum.

"Neden gitmedin?" diye sordu gözlerini kaçırıp elindeki çay bardağıyla oynamaya devam ederek. "Yani benim haddime değil belki ama merak ediyorum. Bir süre gitseydin buralardan, senin için daha iyi olurdu."

Bunu birçok kez farklı kişilerden duymuştum. Hatta babam neredeyse her gün, aylarca bıkmadan, hiç değilse bir süre tatil için İzmir'e, teyzemin yanına gitmem gerektiğini söyleyip durmuştu.

"Gitmek bir şeyi değiştirmeyecekti," diye cevapladım. "Yani eninde sonunda buraya dönecektim. Bu sefer her şeyi tekrar tekrar bir daha yaşayacaktım. Kendisi gitti zaten," dediğimde hayal kırıklıkları barındıran bir gülümsemeyle soludum. "Ben de ondan bana kalanlarla yüzleşip kendime yeni bir hayat kurdum. Gitmediğime pişman değilim. Gitmek sadece kaçıp bu süreci uzatmaya sebep olacaktı. Ben kaçmadım. Silemedim ama yok saymayı öğrendim."

"Her şeyi değiştirdin ama," dedi kıyafetlerime bakarak. Oldukça kısa, dekolteli ve muhtemelen dışarıdan görenlerin tekrar tekrar bakacağı kadar açık kıyafetler tercih ediyordum artık. Günlük hayatımda bile. Eskiden olduğu gibi. Bir tık daha fazla.

"Öyle," deyip, saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp sıcak çaydan bir yudum aldım. "Ben artık kendi isteklerim doğrultusunda bir yaşam sürüyorum. İstediğimi giyiyorum, istediğim yere gidiyorum," deyip gülümsedim ve masanın üzerindeki sigara paketinden bir tane alıp yakarak arkama yaslandım. Nefesimi verirken, "İstediğimi içiyorum," deyip gülümsedim.

Dudaklarını birbirine bastırıp arkasına yaslandığında, "Saçların," dedi gözleriyle işaret ederek. "Epey uzamış."

Elim saçlarımı geriye atarken, "Hıı hı, evet," diye onayladım. "Kesiyordum ama Efsun durdurdu. Ben de bunları ekledim," diyerek kâküllerimi sallayıp elimdeki sigaradan derin bir nefes aldım. "Olmuş mu?" diye sordum.

"Olmuş," derken gülümsedi ama pek de inandırıcı söylemedi bunu.

"Yalancı," dedim elimdekini küllüğe bırakarak. "Kimse ben sormadan güzel olmuş demiyor. Sorunca söylüyorsunuz."

Doğrular gibi gülümseyerek kafasını öne eğdi ve tekrar bana baktığında, "Sen her hâlinle güzelsin," diye mırıldandı.

Hayranlık dolu bakışları üzerimde gezerken bundan rahatsız olarak, "Mahir," deyip ciddi bir tavırla söze girdim. "Benden etki-

lendiğini görebiliyorum," dedim açık sözlülükle. "Sen gerçekten harika bir adamsın," diye ekledim. "Ama ben hayatımda birini istemiyorum." Oldukça net bir tavırla konuşmayı sürdürürken o da beni dinlemeye devam etti. "İki aydır neredeyse hayatımızın her alanında varsın. Seninle sohbet etmek de keyifli. Kibarsın, anlayışlısın, seni seviyorum," dedim, ilk defa belki de bunu bir erkeğe söyledim uzun zaman sonra. "Ama arkadaş olarak, hepsi bu," diye tamamladım. "Ben sana ümit veriyorsam, söyle uzak durayım ama ne olursa olsun biz asla seninle..."

Cümlemi tamamlayamadan eliyle beni durdurarak sözümü kesti. "Evet, seni beğeniyorum," diyerek beni doğruladı. "Çok güzel bir kadınsın," derken kafasını iki yana sallayıp hayranlıkla baktı. "Ama seni hayatımda istemiyorum. Ben böyle yara bere dolu bir kadına yara bandı olmak istemem ve ben görüyorum ki sen asla iyileşemeyeceksin. Açıkçası hayatına biri girecekse, ona acıyorum," diye bir itirafta bulundu. "Bir daha başka birini gerçekten sevmeyeceğin o kadar belli ki. Keşke daha sıradan bir ayrılık yaşasaydınız. Evet, siz asla birbirinize uygun değildiniz ama keşke sen bunu fark edip ayrılsaydın ondan. Ya da sıkılıp bitirseydiniz. Böyle bir ayrılık olmasaydı. Yemin ederim o zaman hiç düşünmez, peşinden koşardım seni ikna edene kadar ama şu karşımdaki kadın için kalbimi yoramam. Hep yanında olurum ama o kadar. Uzak falan durmana gerek yok yani, merak etme," diyerek gülümsedi.

"Peki," dedim sadece. Uzun uzun konuşmaya gerek yoktu. Kendimi anlatmak da istemiyordum zaten. Sadece ümitlenmesin istemiştim, o da bunun olmayacağını söylemişti. Yeterliydi.

"Ama merak ettiğim bir şey var açıkçası," dedi meraklı olduğunu fazlaca belli ederek. "Bir gün dönerse ve özür dilerse, affeder misin? Öyle gibi geliyor bana niyeyse, bilemiyorum."

Özür dilerse affeder miyim? Öyle mi geliyor? "Ne özrü ya!" dedim başımı öne doğru atarak. Ses tonum yükselirken, "Hangi özür ye-

ter bunca kırığı toplamaya?" diye devam ettim. "Altı aydır ben ne yaşadım, sen biliyor musun? Hayatımı bu noktaya getirmek için ne kadar acı çektim, sen biliyor musun? Ne kolay ya öyle özür diler sen de affedersin demek," derken suratımı ekşittim. "O gitti. Ben kendim toplamaya çalıştım her şeyi. Herkes ne dedi biliyor musun? Zaman, unutacaksın, geçecek. Başka hiçbir boka yaramadı kimse. Ben altı aydır her adım attığım yerde onun anılarıyla kendi kendime savaştım. O yokken bile benim olduğum her yerdeydi ve ben onca yaşanmışlıkla tek başımaydım, anlıyor musun sen bunu?" diye bağırdım elimle vurgulayarak. "Altı aydır bir kere bile aklına gelmedim onun. Bir kere bile sormadı beni. Bir kere bile aramadı. Hani o aşkından ölen adam, bensiz iki gün nefes alamayan adam, küstüğümüzde bile duramayan adam var ya, altı ay boyunca ne hâlde olduğumu umursamadı bile. Hangi özür kapatır onca yarayı?" diye sordum bağırarak. Ses tonum gitgide artmış, ellerim titremeye başlamışken Mahir'in tepkisiz kalıp sessizce bana öylece bakmasıyla, "Özür dilerim," deyip yerime oturdum ses tonumu düzeltmeye çalışarak. "Bilerek yapmıyorum. Bağırmak istemedim."

"Gül," dedi arkamdan bir ses bana yaklaşıp saçlarıma bir öpücük bırakarak. "İyi misin abiciğim?"

Kafa sallayıp sahte bir tebessüm yerleştirdim yüzüme ve az önceki sinirden titreyen sesimle, "İyiyim," dedim. "Sohbet ediyorduk."

"Sen Efsun'un yanına geç istersen," dedi yanımdaki sandalyeye oturarak. "Eşyalarını yerleştiriyor. Yardım edersin."

Tekrar kafa sallayıp ayaklanırken Mahir'e bakıp tebessüm ettim. "Görüşürüz sonra."

Kafa salladı. Bazen fazlaca kırıcı davranıyordum ama onlar bunu önemsemiyordu artık. O kadar alışkınlardı ki aniden değişen ruh hâlime. O kadar kötü bir durumdaydım ki bana kırılmıyorlardı bile. Eve girdiğimde yeni eşya kokusu buram buram

sinmişti her bir tarafa. Her yer pırıl pırıl ve kusursuz bir düzen içindeyken uzun koridorun sonundaki yatak odasına girdim. Efsun yatağın üzerindeki çamaşırları tek tek eline alıp gülümseyerek inceliyor, ardından katlayıp yerine yerleştiriyordu. Kapıya yaslanıp onu izlerken tebessüm ettim. Heyecanı o kadar belirgindi ki. Belki ileride onda hiçbir his yaratmayacak şu çamaşırlar, şimdi koca bir mutluluk sunuyordu ona ve bu istemsizce yüzüne yansıyordu. Ağustosta olacak düğün benim yüzümden ertelenmiş, bu zamana kalmıştı ve Efsun bunu hiç problem etmemişti. Balayı için ayarladıkları oteli, yaz sıcağında yapacakları tatili, turları, hepsini iptal etmek durumunda kalmışlardı. O çok beğenerek baktığı düğün salonu da iptal olmuştu ve sene sonuna kadar boş bir gün olmadığı için başka salon seçilmişti.

Yani Savaş sadece giderken benim hayallerimi değil Efsun ve abiminkileri de dağıtarak gitmişti. Benim iptal etmeyin demelerime aldırış etmeden hepsini Efsun kendi isteğiyle iptal ettirmişti. Hatta onlara kalsa düğünü seneye erteleyeceklerdi ama benim kendimi daha iyi hissetmem ve baskılarım sonucu alelacele eylül için planlar yapıldı. Bu süreçte Efsun ne bana ne abime tavır yapmış, fazlaca yanımda bulunmuştu. Efsun benim kardeşim gibiydi. Gibi kısmı sadece genlerle ilgiliydi. Bunu bu süreçte çok daha iyi anlamıştım.

Elindekini katlayıp dolaba koyduktan sonra yatağa geri dönerken kapıdaki varlığımı fark ederek, "Gül'üm," dedi gülümseyip elini bana uzatarak. "Gelsene." Ona doğru yürüdükten sonra öylece dikilirken, "Otursana," diye yatağı gösterdi. Tereddüt ettim. "Otursana deli. Ne bakıyorsun öyle?" deyip gülümseyince yatağın ucuna doğru oturdum. Kadife örtünün, parmaklarımın üzerinde bıraktığı his o kadar yumuşak ve güzeldi ki. Yatağın üzerinde rengârenk saten gecelikler, pamuklu pijamalar, yelekler, iç çamaşırları, günlük kıyafetler vardı. "Bak," dedi eline aldığı bir geceliği bana göstererek. "Bunu geçen gün aldım. Çok iyi değil mi?" Siyah

dantel bir geceliği iki ucundan tutup kaldırdı. Gözlerim daldı. Boğazıma bir yumru oturdu.

"Bak şimdi. Bunu ilk gecemizde giyeceğim."

Gözlerimin önünde en son mutlu anlarımız canlanırken onun kahkaha sesleri de kulaklarıma doldu. Gözlerime yerleşmeyeduran gözyaşlarını engellemek için titreyen çenemi sıktım. Boğazımdaki yumru gitgide büyüdü. Nefes alamıyorum sandım.

"Gülfem?" dedi Efsun elini bana doğru sallayarak. "İyi misin aşkım?"

Daldığım noktadan çıkıp tebessüm ederken, "Çok," diye mırıldandım. "Çok güzel, bebeğim."

Elindeki geceliği yerine koyarken, "Seni de çok çalıştırdım bugün ama vallahi sen de hiç yok demedin. Sağ ol," dedi sanki bir şey yapmışım gibi.

"Olur mu hiç?" diyerek elimin altındakileri katlamaya başladım. "Ne olacak, elime yapışmadı ya. Çeyizleri toplamak düğünden sonra daha zor olurdu. Boş ver, iyi oldu böyle. Hep beraber hallettik."

"Sorma," deyip göz devirirken elimdeki eşyaları aldı ve yerine götürmeye başladı. "Bu çeyiz serme şeyini ben istemedim aslında. Annem tutturdu. Yoksa çok gereksiz." Benim annem de çok meraklıydı. Anlayabiliyordum.

"Olsun," dedim kırık bir tebessümle. "Kimsenin gönlü kalmadı. Boş ver. Hallettik işte. Siz mutlusunuz ya, takılma böyle şeylere."

Derin bir of çekerek, "Tam mutlu da sayılmayız aslında," dediğinde anlamayarak kaşlarımı çattım. Bir yandan eşyaları yerleştirip bir yandan konuşmaya başladı. "Çok kavga ediyoruz hâlâ Gülfem," dedi surat asarak. "Bazen diyorum ne olacağız biz. O kadar soğukluk giriyor araya, sonra bakıyorum hop her şey hiçbir şey olmamış gibi. Ya bir gün kavga edersek de arayı bulamazsak diye aklım çıkıyor. Çünkü kavgalı hâllerimiz gerçekten çok kötü, Gülfem."

"Bulursunuz ya," dedim ciddiyetle önümdeki son parçaları katlarken. "Evet, abim sorunludur bazen ama öyle büyük kırgınlıklar yaratmaz sana. Yani çözersiniz bir şekilde. Sıkma canını. Biz bile bir şekilde çözü..." Sustum.

Durdu ve bana doğru yaklaşarak elimdekileri alıp konuyu kapatmak ister gibi hafif bir gülümsemeyle, "Kız," dedi imalı bir tonlamayla. "Mahir ile çok yakınsınız. Yoksa bir şeyler mi var?"

"Aman Efsun ya," deyip ayaklandığımda makyaj masasına yaslandım. "Ne Mahir'i? Arkadaşız biz."

"Niye be?" dedi gülerek. "Çok da güzel olur bence sizden. Ne var çocuğa azıcık yüz versen? Açsan bir kalbinin kapılarını?"

"Efsun..." derken bıkkınca soluyarak, "Bana artık birilerini ayarlamaktan vazgeçseniz mi?" diye sordum cevabını bildiğim hâlde. "İstemiyorum birini hayatımda ben. Bir erkek olmasına gerek yok hayatımda. Mutluyum ben böyle. İşe gidip geliyorum. Birine vakit ayırabileceğimi de sanmıyorum zaten. Ne olur vazgeçin artık."

"Niye kız, öyle deme," dedi gülerek. "Bak Asaf'tan iyi Mahir."

"Ya Efsun," dedim koca bir sırıtmayla. "Asaf deme bana."

Asaf bizim mahalledendi, ilkokulda sınıf arkadaşıydık. Ayrıldıktan neredeyse bir hafta sonra her yerden mesaj atmaya, sürekli önüme çıkmaya başlamıştı ama bunu takıntılı ve rahatsız edici bir boyutta yapmıyordu. Öyle bir insan da değildi zaten. Oldukça mülayim, sessiz, kibar bir adamdı. Babasından kalma bakkalı işletir ve sürekli kitap okuyup şiir yazardı. Beni gördüğünde ise sürekli önüme çıkıp, "Denesek mi bir kere?" diye sorar, ben hayır deyince bunu cevap olarak kabul etmez ama ısrar da etmezdi. Ertesi gün tekrar sorardı. Neredeyse altı aydır düzenli olarak süregelen bir durumdu bu. Hatta çoğu zaman tebessüm bile ettiriyordu bana.

"Ne var ama?" dedi Efsun da benimle birlikte gülerek. "Asaf mis gibi çocuk. İlkokulda da seni seviyordu zaten. Tamam, biraz

saf falan ama romantik de. Hem düzenli olarak her ay gül gönderiyor. Kibar çocuk." Doğru, öyle yapıyordu. "O korkağın teki aslında," dedi Efsun yeni bilincine varmış gibi kaşlarını çatarak. "Nasıl Sa..." Sustu. *Savaş'tan korkmadan nasıl böyle bir şey yapabiliyor?* diyecekti, diyemedi. Sustu. Konuyu değiştirmek ister gibi, "Gelmedi mi bu ay iş yerine diğer güller?" diye sordu.

Uzatmadım konuyu. "Bu aykiler gelmedi daha," dedim konuyu kapatarak.

25 Mart 2020

Elimdeki fırçayla son dokunuşlarımı yaparken, "Gülfem Çetin?" dedi yabancı bir ses. Arkamı döndüğümde elinde gül demetiyle bekleyen, çok da büyük olmayan bir çocukla karşılaştım. Durumu anlayamadım bir an.

"Evet?" dedim yüzüne bakarak. "Benim."

"Bunlar size," deyip bana doğru ilerleyerek elindeki gülleri uzattı. Sarı gül demeti kucağımda yer bulurken aklıma gelen kişiyle birlikte gözlerim doldu, ellerim titremeye başladı. Bu kadar yüzsüz olamazdı, değil mi?

"İyi günler," deyip ilerlerken gözlerim hızla çiçekleri taradı. Üzerinde not olmadığını fark ederek, "Bir dakika bakar mısınız?" diye durdurdum hızlı hızlı konuşarak. Çok ilerlemeden bana döndü. "Kimden bunlar?" diye sert bir tonda çıkıştım. Sonra bunu fark edip, "Yani," diyerek sesimi alçalttım. "Not falan yok da. Kim olduğunu merak ettim."

Elindeki listeye baktıktan sonra, "Bilmiyorum ki abla," deyip dudak büktü. "'A.' yazıyor sadece burada."

25 Nisan 2020

"Gülfem," dedi Serkan içeri girerek. "Aşağıya iner misin? Sana çiçek gelmiş yine." Gülümseyerek söyledi bunu. "Bugün bahçeye çevrilecek sanırım burası. Ne çok sevenin varmış. Herkes doğum günün diye yağdırıyor." Masanın üzerinde az önce gelen çikolata sepetinin içinden bir adet çikolatayı alarak, "Karnımız da doyuyor," diyerek güldü. "Bilseydim bu kadar pasta, çikolata, kurabiye geleceğini ben almazdım. Eve giderken götürelim, çöp olacak hepsi."

"Vallahi ben de şaşırdım," dedim aynı tepkiyle karşı vererek. "Sağ olsun lise arkadaşlarım, üniversite arkadaşlarım, kuzenlerim... Hepsi göndermiş. Eve de geliyormuş bir sürü, annem aradı. Bu kadar sevildiğimi bilmiyordum. Şımarıyorum."

"Şımar," dedi gülerek. "Hakkındır. Boş ver. Senin günün bugün!" Elindekini tamamen ağzına atıp, "Çocuk aşağıda ağaç oldu," dedi gülerek. "Git de al ne geldiyse."

Elimdeki fırçayı bırakıp merdivenlere yönelirken saçımı geriye doğru attım ve elimdeki boya saçıma bulaştı.

"Gülfem Çetin?"

"Evet?" dedim gülümseyerek. Beni gören çocuk biraz daha yaklaşarak elindeki demeti uzattı. Elime baktım, boyalıydı. Birazını üstüme sürüp demeti kucakladığımda, kırmızı gülleri kaplayan siyah kâğıda boya bulaştı.

Diğer elindeki kutuyu da uzattığında, "Teşekkür ederim," diyerek tebessüm ettim. O gittikten sonra önce kapalı kutuyu açtım. Pasta vardı. Yanında ise anlamlandıramadığım 6 sayısı şeklinde bir mum. Ardından elimdeki kırmızı gül demetine baktım. Üzerinde bir not vardı. Gülleri masanın üzerine bırakıp notu açtım.

Bir savaşın ortasında topsuz tüfeksiz kalan birine kalkan olamazsın... –A.

25 Mayıs 2020

"Beril," dedim telefonu omzuma sıkıştırıp tuvale odaklanarak. "Seni o kadar özledim ki. Uzun zaman oldu görüşmeyeli."

Beril ile biz küçükken yazlıkta tanışmıştık. Hani bazı arkadaşlar vardır ya, ne kadar az görüşürseniz görüşün yeri hep farklı olan. Her gün görüştüğün kadar sevdiğin ve en az onlar kadar değerli olan. Beril tam olarak onlardandı benim için.

"Gülfem," dedi, aynı hasret dolu ton onun sesine de hâkim olurken. "O kadar özledim ki Gülfem. İkimizin hayatında da her şey o kadar çok üst üste geldi ki..." Ondan bahsediyordu, biliyordum ama tam anlamıyla dillendiremiyordu. Yüreğimi kaplayan sıkıntı iyice beni ele geçirirken yine o aldı beni o dertlerin ortasından. "Şu işlerimi bir halledeyim, hemen bir görüşme ayarlıyoruz. Hatta belki birkaç gün bir yerlere kaçarız," dedi heyecanına beni de ortak etmeye çalışarak. "Gerçi..." dediğinde sesi durgunlaşır gibi oldu. "Sevgili kocam bu işe ne der bilemiyorum ama..."

"Ne!" diye bağırdım olduğum yerde. Fırça elimden düştü ve şaşkınlıkla kaldım. "Beril sen evli misin?" dedim şaşkınlıkla. "Yani evlendin mi?" Şimdi kızmaya doğru yol almıştı sesim. "Ne ara evlendin? En önemlisi, bundan neden benim haberim yok?" Telefonda heyecandan kıkırdıyorken, mutluluğu karşısında aslında kızmam pek de mümkün değildi.

"Gül," dedi sonra beni sakinleştirmeye çalışarak. "Vallahi aniden gelişti. Yani bizim buralar çok karışık. Biraz da o yüzden seni arayamadım. Poyraz'ın kardeşi baba olacak. Kız hamile, üstelik evli bile değiller. Biz de bunun üstüne gizliden nikâh kıydık. Kimsenin haberi yok." Gerçekten de söylediği kadar karışıktı işleri.

"E ne olacak peki? Evdekiler?" dedim merak ve biraz da telaşla. Sıkıntılı soluğu duyuldu telefonda.

"İnan bilmiyorum. Ben söylemeyelim dedim. Gizli bir nikâhla sanki önceden evlenmemiş gibi yapacağız ama umuyorum ki bu şekilde gider, bir aksilik çıkmaz."

"Bunları hallettikten sonra beni derhâl arıyorsun, buluşuyoruz ve her şeyi en ince detayıyla anlatıyorsun Beril!" dedim tatlı bir sitemle emir verir gibi. Hâlâ keyifli gülümsemesini işitiyordum. Sonra da ciddileşerek buruk bir tebessümle, "Çok mutlu ol, canım arkadaşım," dedim en içten dileklerimle. "Çok çok mutlu ol, çok sevil. Çok sevdiğini ben zaten biliyorum."

"Sen de," dedi aynı burukluğa bürünerek. "Sen de çok mutlu ol Gülfem. Hak eden hak ettiğini elbet buluyor ama sen çok mutlu ol. Seni çok seviyorum."

"Ben de. Çok," dedim yılların getirdiği o sıcaklığı ve desteği tüm kalbimle hissederek.

Biz telefonda konuşmamızı sürdürürken duyduğum, "Gülfem Çetin?" sesiyle başımı çevirdim.

Yine mi? der gibi baktığımda artık sürekli gelen çocuk beni görünce gülümseyerek elindeki sarı gülleri uzattı.

"Yine A mı?" diye sordum gülerek. Kafa salladı.

"Aynen," diye onayladıktan sonra ben elimdeki gülleri koklarken, "İyi günler abla," deyip uzaklaştı.

25 Haziran 2020

"Bilemiyorum, bence en üstteki odanın çizimi bu olmamalı," dedim elimdeki resme bakarak. Masanın üzerindeki diğer dosyayı alıp bana uzattı.

"Ben de bu ikisi arasında kalmıştım." İkincisi oldukça güzeldi.

"Bu olsun bence," deyip ona uzatırken, "Gülfem Çetin?" diye duyduğum sesle kafamı çevirdim. Benimle birlikte Emel Hoca da arkasını dönerken yine bir gül demetiyle karşı karşıyaydım.

"Senin takıntılı, yine göndermiş sana çiçekleri," dedi Emel Hoca gülerek. Çocuğa doğru ilerleyip elindeki çiçekleri aldıktan

sonra hafif bir tebessümle yolcu ettim. Kucağımdaki sarı güllerle arkama dönüp gülümsedim.

"Vallahi ne zaman vazgeçecek merak ediyorum."

25 Temmuz 2020

Öğle yemeğimi yerken kapıdan giren çocuk beni görünce, "Abla," diye seslendi. Yine elinde sarı bir gül demeti vardı. Yerimden kalkacakken eliyle durdurup, "Ye sen abla," dedi gülerek. "Kalkma hiç." Elindeki güllerle ilerideki masaya ilerleyerek, "Afiyet olsun. Bıraktım ben bunları böyle," dedi.

25 Ağustos 2020

"Gülfem Çetin?" O kadar tanıdıktı ki bu ses artık. Yine sarı güller ve yine aynı çocuk.

"Bitmeyecek mi bunlar?" dedim ona doğru ilerleyip elindeki gülleri alarak.

"Vallahi abla, bize götür diyorlar getiriyoruz. Senin sevinmen gerekmiyor mu?" diye sordu gülerek.

Dudak büküp kucağımdaki gülleri epey sahiplenirken, "Bilmem ki," dedim gülerek. "Neyse... Teşekkür ederim."

25 Eylül 2020

"Asaf ile sevgili olmam diyorsun yani?" diye sordu tekrar Efsun. Olumsuz anlamda kafamı salladım. "Mahir?" diye yinelediğinde sorusunu, tekrar "hayır" anlamında salladım kafamı. Gözlerini devirip kıyafetlerini yerleştirmeye devam ederken, "Savaş

gelse bir an önce..." dedi, kan beynime sıçradı. Bana bakmadan devam etti konuşmasına. "Ne olacaksa olsun. Sen de devam et hayatına."

"Ne olacaksa derken Efsun?" diye sordum baskılı bir tonda.

Dudaklarımı yalayıp gözlerimi kısarak ona bakmayı sürdürdüğümde, "Gülfem," dedi bana dönerek. "Gelsin ve şu meseleyi çözün. Sanki siz konuşmadıkça, bir şeyler netleşmedikçe sen hayatına tam anlamıyla devam etmiyorsun. Sanki sürekli onu bekliyor gibisin."

"Ne diyorsun sen be!" diye bağırdım. "Ne beklemesi?" dedim sanki saatlerce onun kollarında ağlamamışım gibi.

"Konuşun," dedi susmayarak. "Konuşun. İkiniz de sebeplerinizi söyleyin birbirinize. Sen neden mesajları anlatmadığını, o neden böyle davrandığını... Ben sana barış demiyorum ama konuşun ve kapansın bu konu istiyorum artık." Normalde susarlardı ben tepki verince ama Efsun susmadı bu sefer.

"Ne sebebi?" derken elim parfüm şişelerine çarparak şişeleri devirdi ve o kusursuz düzeni bozdu. "Ben altı aydır soruyorum her gün, her Allah'ın günü soruyorum kendime. Neden? Bu kadar basit bir sebepten yol ortasında terk edecek ne geçti aramızda diye? Tamam, sakladım mesajları..." dedim yaptığımı kabullenerek. "Tamam, söylemedim!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. "Ben kölesi değilim ki onun. Sen benim dediğimi yapmadın deyip, çekip gidilecek bir ilişki miydi bu? Böyle miydi sahiden?" diye sordum tekrar onaylatmak ister gibi.

"Belki de korktu," dedi inatla. "Belki seni koruyamayacağını düşündü, korktu. Gitti. Savaş gibi seven bir adamın bir mesaj yüzünden çekip gideceğine inanamıyorum ben hâlâ. Gelsin ve konuşun istiyorum."

"Korktu mu?" dedim gözlerimi kısarak. Bunları Efsun'dan duyduğuma inanamıyordum. "Beni koruyamayacağını düşünüp

arkasında koca bir enkaz bırakarak gitti, öyle mi? Sen de buna hak veriyorsun?" dedim ses tonumu yükselterek.

"Hak vermiyorum," dedi o da benim çıktığım tona çıkarak. "Düşünüyorum. Tüm ihtimalleri..."

"Düşünme," diyerek üzerine doğru yürüdüm. "Ben objektif bakan birini istemiyorum hayatımda, anladın mı? Sen benim arkadaşımsın!" dedim işaret parmağımla göğsüne vurarak. "Taraflı olacaksın. Ben senin arkadaşınım. Sen beni tutacaksın, anladın mı? Bana gelip demeyeceksin şöyle olabilir mi diye. Ben senin kollarında ağladım ya..." derken geri adımladım. "Şimdi ne oldu?" diye sordum inanamayarak. "Siz değil miydiniz Savaş öyle maço böyle kıro, olmaz onunla diyen? Şimdi ne Savaş sevdası bu?"

"Ne sevdası ya?" diye çıkıştı. "Senin için diyorum ben, senin için!" diyerek üzerime doğru geldi. "Sen düzel diye."

"Korudu mu beni?" dedim sinirle gülerek. "Bunu mu düşündün sen? Bu mu sevgi? Bu mu korumak?" dedim inanamayarak. "Böyle seveceğine sevmesin."

"Ben belki dedim. Belki farklıdır nedeni."

"Nedeni ne olursa olsun," dedim net bir tavırla. "Bahanesi ne olursa olsun," diyerek vurguladım. "Sonucuna bakarım ben. İçinde bulunduğum duruma bakarım. Tamam, benim de hatalarım var, kabul. Tamam, kabul," dedim yine üstüme düşeni yüklenerek. "Ama sonucu bu olmamalıydı," diye de ekledim. "Bu kadar ümit verip, bu kadar yol yürüdüğü bir insanla yol ortasında iki kelime laf edip çekip gitmek olmamalıydı. Ben bana bu kadar değersiz hissettirişini hazmedemiyorum," derken sesim kısıldı ve tükenmiş gibi omuzlarımı düşürdüm. "Bunları bir tek ben mi görüyorum Efsun? Ne nedeni? Ne koruması? Ne sevgisi?"

"Tamam," diyerek sustu birkaç saniye. "Tamam, haklısın. Özür dilerim. Söylemedim say." Cevapsız bıraktıktan sonra derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. "Bahçeye çıkalım mı?"

diye sordu daha düzgün bir tonlamayla. "Tarık da gelmiş," derken camdan dışarıya bakıyordu.

Kafa sallayarak ondan önce ben çıktım odadan ama içim rahat etmeyerek, "Efsun," deyip ona döndüm. "Özür dilerim. Kızma bana, olur mu? Sadece bu konuda çok hassasım, biliyorsun."

Elini omzuna koyarak, "Sen haklıydın," deyip başını benimkine dayadı. "Ben sen birilerini hayatına al, kalbini kapama diye diyorum ama ayarlamaya çalışmayacağım sana birini, tamam. Bekâr öl sen," diyerek güldü.

"Söz mü?" dedim ona bakarak.

"Yani," dedi gözlerini kaçırıp imalı bir tonlamayla. "Denerim." Vazgeçmeyecekti.

Biz gülüp bahçeye ilerlerken abim, Tarık ve Mahir oturmuş çay içip gülüyorlardı. Bizi gördüklerinde sessizleştiler. Efsun, abimin yanına otururken ben Tarık'ın yanına oturdum.

Mahir bize de çay doldururken elimle, "Bana koyma," diyerek durdurdum. "Benim otele geçmem lazım. Boyaları bırakacağım. Sonra da eve geçip hazırlanacağım. Malum, akşama bekârlığa veda var."

"Efsun ya," dedi Tarık gülerek. "Nasıl ikna ettin sizinkileri kına gecesi yapmamaya? Bekârlığa veda nereden çıktı? Bizim mahalle alışkın değil böyle şeylere."

"Vallahi bebeğim," dedi Efsun, abime doğru yaslanarak. "Levent ben bekârlığa veda partisi yapacağım deyince ben geri kalamazdım. Siz eğleneceksiniz de biz geri mi kalacağız? Değil mi kuşum?" diyerek bana baktı. "Hem ben kına sevmem," diye ekledi. "Bizimkiler de çok ısrar etmedi."

"Senin içine nasıl siniyorsa," dedi abim, Efsun'un alnına bir öpücük bırakarak. "Sen nasıl istersen öyle yap."

"Ama bana bak," dedi Efsun abimin yüzüne bakarak. "Akşam sakın saçma sapan şeyler yapmayın."

Abim kaşlarını çatarak, "Siz de," dedi ikimizin arasında mekik dokuyan gözleriyle.

"Tuğbalar da yetişseydi keşke," dedi Efsun bana bakarak. "Yarın mı geliyorlar?"

"Tu-Tuğbalar mı?" diye sordu Tarık bir anda kaşlarını çatıp elindeki çayı bırakarak. Kafa salladım.

"Evet. Düğüne anca yetişiyorlar. Birkaç gün sonra da eşyaları gelecek."

"Lan!" dedi abim, Tarık'a bakarak. "Yoksa..."

Abimin imalı bakışları Tarık'ın üzerindeyken, "Ne oluyor?" diye sordum. Benimle birlikte Efsun da Tarık'a bakmaya başladı.

"Yok bir şey be," dedi Tarık gülümseyerek. "Gelmelerine şaşırdım. Atanmışken asla bırakmam diyordu ya. Beklemiyordum, ondan."

"Gülfem," dedi Mahir bana doğru dönerek. "İşinden memnun musun? Tam olarak ne yapıyorsunuz? Bir otel işi ama ne yaptığınızı tam olarak anlamadım."

"Şöyle," dedim arkama yaslanarak. "Eski bir otel. Yenileme yapılıyor, farklı bir konseptle tekrar dönmek istiyorlarmış. Tüm odaları farklı şehirlere özgü çizimlerle dolu. İçerisindeki eşyalar da öyle olacak. Her oda farklı bir şehir yani. Biz de bunun çizimleriyle ilgileniyoruz."

"İyi yapıyorsunuz," dedi abim konuya girerek. "Bir şeylerle uğraşıyorsun işte. Vakit geçiyor."

"Öyle ama," derken Mahir pek de abime katılıyor gibi değildi. "Senelerce okudu. Kendi alanında bir şeyler yapması doğru olmaz mı? Bunu meslek hâline getirmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu ve arkasından ekleme yaptı. "Tabii sen bilirsin ama ben fikrimi söyledim."

"Düşünüyorum," dedim onun düşündüğünün aksini onaylayarak. "Seviyorum ben bu işi. Hem kafam dağılıyor hem saatle-

ri falan da iyi. Ne zaman geldin yok, ne zaman gittin yok. Emel Hoca, Serkan... Çok iyi bir takım olduk."

"Sen öyle diyorsan," dedi hafif bir tebessümle.

"Akşam şimdi nasıl gidiyoruz?" diye sordu Efsun bana bakarak.

Abim ben konuşmadan söze girdi. "Vallahi araba bende Gülfem."

"Benim arabam o!" diye vurguladım.

Ehliyetimi aldıktan sonra sürekli olarak otele gidip gelmek zorunda olduğum için babam araba almak istemiş fakat sevgili abim kendi arabasını bana vermeyi teklif etmişti. Bunu elbette ki benim için değil kendi için istemişti. Çünkü kendi arabasını değiştirmek istiyordu ve babamın bana alacağı araba parasının yarısını ona vermesi durumunda daha az masraflı olacağını söylemişti. Hem benim arabam olacaktı hem de abim birikmişinin üstüne para ekleyip istediği arabayı alacaktı ama alacağı arabanın sahibi şehir dışında olduğu için satışı henüz yapamamışlardı.

"Tamam, senin araban," diye onayladı abim. "Sen kullanıyorsun zaten ama bu gece bende olsun lütfen." Yumuşak bir ton seçti beni ikna etmek için. "Şehir dışından arkadaşlarım geliyor. Onları almam lazım."

"E ben ne yapacağım?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Akşam nasıl gideceğim?"

"Ben Tarık'ı alacağım giderken," diyerek lafa girdi Mahir. "Seni de bırakırız." Bu olurdu.

"Tamam," diye onayladıktan sonra ayaklanarak, "Çıkıyorum ben," deyip kısalan elbisemi biraz çekip uzattım. Altı ayda neredeyse belime kadar uzanan saçlarım düzleştirince daha da uzun durmuş ve omuzlarımdan dökülüp elbisenin açıkta bıraktığı göğüslerimin arasına dolmuştu. "Şu boyaları otele bırakayım," dedim çantamı takarak. "Oradan eve geçip anca hazırlanırım."

"Araba?" dedi abim tekrar bana bakarak.

"Çok işim yok," diyerek yavaşça ilerlemeye başladım. "Boyaları bırakıp döneceğim. Evden alırsın." Sessiz kalışı onay verdiği anlamına geliyordu sanırım.

Ben bahçeden çıkıp arabaya ilerlerken, "Gül!" diye bağırdı Efsun arkamdan. Durdum ve ona baktım. "Müge'ye de haber ver. Hatta ona söyle, bize geçsin," diye bağırdı. "Tüm yaz kuaförde çalıştı. Gelsin saçımı, makyajımı yapsın."

"Tamam," diyerek kafa salladım. Çantanın içinden hem anahtarımı hem telefonumu çıkardıktan sonra, önce arabanın kapısını açıp bindim, ardından telefondan Müge'nin numarasını bularak mesajlaşma ekranını açtım. Son konuşmalarımız çarptı gözüme.

6 Mayıs 2020

Sinirle prizden çektiğim düzleştiriciden sonra telefonu elime alarak mesajlara girdim.

Gönderen: Gülfem
Mesaj: *Müge, düzleştiricim bozulmuş. Sabah işe gideceğim. Seninkini getirebilir misin?*

Neredeyse sürekli çevrim içi olan kız bir saat önce girmişti en son. Birkaç dakika sonra çevrim içi oldu ve yazmaya başladı.

Gönderen: Müge
Mesaj: *Abla evde değilim. Teyzemdeyiz. Gelince uyumazsan veririm.*

Normalde pek fazla teyzelerine gitmedikleri için şaşırdım.

Gönderen: Gülfem
Mesaj: *Bir şey mi oldu? Aynur teyzeler iyi mi? Normalde pek görüşmezdiniz.*

Yazıyor...

Gönderen: Müge

Mesaj: *Sonra konuşuruz abla. Bir şey yok.*

O böyle geçiştirici mesajlar attıkça ben kafamda türlü türlü şeyler kuruyordum.

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Söylesene Müge, bir şey mi oldu? Çatlama insanı.*

Yazıyor...

Gönderen: Müge

Mesaj: *Abim burada.*

Mesajı görmemle birlikte dengemi kaybedip dolaba yaslandım.

Abim burada...

Şu mesaj bile kalbimi hızla attırırken o yazmaya devam etti.

Gönderen: Müge

Mesaj: *Annem çok ağlayınca geldi. Gece geri dönecek. Mahalleye gelmek istemedi. Teyzemde görüştüler.*

Mahalleye gelmek istemedi mi? Bu kadar mı? Mahalleye bile gelmek istemeyecek kadar... Böyle büyük bir nefret mi?

Ellerim titremeye başlarken mesaj yazdım.

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Gelince haber verirsin.*

Ama o yazmaya devam etti.

Yazıyor...

Gönderen: Müge

Mesaj: *Çok değişmiş abla. İki ayda. Bayağı çökmüş. Annem açmaya çalıştı konuyu ama adını bile andırmıyor senin.*

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Beni ilgilendirmiyor Müge. Konuşmaya çalışmayın zaten. Gelince görüşürüz.*

Benimle aynı şehirdeydi, karşılaşma ihtimalimiz bile olsun istememişti.

25 Eylül 2020

Gözlerimin daldığı noktadan çıkıp sohbeti temizledikten sonra hızla mesaj yazdım.

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Müge, Efsun seni bekliyor. Akşam için hazırlanacakmışsınız. Onlara geçersin, araba kullanıyorum. Görüşürüz.*

Birkaç saniye gözlerim daldı. Aylar önce atılan mesajı görmemle kalbime bir sızı yerleşti. Aynı şehirde bulunduk fakat beni görmek bile istemedi ama ben istedim. Kendime ne kadar kızsam da onu görmeyi istedim. Kalbimdeki acıyla yaşamayı öğrenmiştim. Geçmemişti ama az da olsa öğrenmiştim. Müge'nin cevabını beklemeden telefonu koltuğun üzerine bırakarak arabayı çalıştırıp otele doğru yol aldım. Normalde yarım saatte gideceğim yolu bir saat gibi bir sürede oldukça yavaş bir şekilde gitmiştim. Araba kullanma konusunda kötü değildim ama yine de o acemiliği üzerimden atamamıştım henüz. Arabadan inip arka koltuktaki boya kutusunu alırken arkamdan gelen sesle kafamı çevirdim.

"Gülfem," dedi Serkan elindeki havluya boya lekelerini silerek. "Sen neden geldin?" Hafif çatılmış kaşları merakla beni sorgularken gülümseyerek elimdeki boya kutusunu uzattım.

"Bunları bırakayım dedim."

Elimdeki koliyi alıp, "Yarın getirirdin," dedi yere bırakarak. Elleri beline gitti ve bana bakmayı sürdürdü. "Abin evlenmiyor mu senin? Gitsene sen. Ne acelesi vardı."

"Olsun," deyip arka kapıyı kapattım. "Lazım olur belki dedim. Eve geçeceğim zaten şimdi. Hazırlık falan yapacağım."

"Bekle," dedi elini bana doğru uzatıp durdurarak. Ben cevap vermeden adımları hızlıca içeri ilerledi ve birkaç saniye sonra elindeki sarı güllerle geri geldi.

"Geldi mi?" dedim elimi uzatıp kucaklayarak. O kadar alışmıştım ki artık. O kadar bütünleşmişti ki sarı güller benimle.

"Az önce bıraktılar," diyerek onayladı Serkan beni. Elimdeki çiçekleri koklayıp tebessüm ederken, "Gülfem," dedi tedirginlikle. Devam etmesi için yüzüne baktım. "Ben son dönemlerde aklıma geldikçe kendimi suçlu gibi hissediyorum," diyerek girdi konuşmaya. "Yani..." Saçlarını karıştırdı konuşmaya devam edip etmeme konusundaki kararsızlığı sürerken. "Biz o gün seni buraya çağırmasaydık, belki olaylar böyle olmayacaktı. Benim yüzümden hayatın değişmiş gibi hissediyorum. Kendimi suçluyorum."

"Saçmalama," derken zoraki bir gülümseme belirdi dudaklarımda. "Kimse beni buraya zorla getirmedi ki. O gün Emel Hoca beni aradı. Kimsesiz çocuklar için yapılacak olan sergiye yetişmesi gereken resimler var deyince ben kendim kabul ettim. Kimse suçlu değil. Ayrıca hem belki siz benim şansımsınızdır," dedim tebessümle. "O gün o patlamada ben de olabilirdim. Gerçi..." derken gözlerimi kaçırarak konuşmaya devam ettim. "Belki olsam daha iyiydi ama..."

Kırgın, imalı bir gülümseme hâkimken yüzüme, "Allah korusun," diyerek tepkisini dile getirdi. "Ne biçim laflar onlar." *Evet, olmalıydın* diye onay vermesini beklemiyordum zaten. Anlayabildiğini de sanmıyordum.

"Neyse," dedim konuyu uzatmamak adına. "Sorun zaten benim burada olmam falan değildi ki." Omzunu sıvazladım rahatlatasın diye. "Böyle düşüncelere kapılma boşuna. Bizim durumumuz bambaşka. Konuşmaya bile değmez zaten artık." Dudaklarını birbirine bastırıp konuyu kapattığını belirten bir sessizliğe bürününce, "Neyse ben gideyim," diyerek arabanın önünden dolandım. "Görüşürüz sonra," dedim ona bakarak.

Elini kaldırdı ve "Abine selam," dedikten sonra, "İyi eğlenceler size," diye ekledi.

Mahalleye girdiğimde abim sokağın ortasında ileri geri yürüyordu. Kot bir pantolon, beyaz bir gömlek giymişti. Eli cebindeyken arabayı fark etmesiyle birlikte bana doğru dönerek sabit bir pozisyonda kaldı ve parmağıyla kolundaki saati göstererek suratını astı. Durdum ve inmemi beklemeden kapımı açarken az önce vücut diliyle gösterdiği tepkisini dillendirdi.

"Nerede kaldın ya?" dedi sitemle. "Kaç saat oldu? İşim var dedim bir de sana." Emniyet kemerini açıp arabadan indim.

Benim inmemle birlikte anında o geçti koltuğa. "Ne yapayım," dedim dudak bükerek, "Trafik vardı."

"Zamanında çıksaydın ya da gitmeseydin," diye laf sokmayı da ihmal etmedi acelesi olmasına rağmen. "Neyse, ben gittim," diyerek geri geri ve hızla sürerken arabayı, ben de arkasından birkaç saniye bakıp eve doğru adımladım.

Anahtarı çıkaracağım sırada annem kapıyı benden önce açmış, "Gül?" diyerek şaşkınlığını belirtmişti. "Ne işin var senin burada?" Evime geliyor oluşum bence gayet normaldi ama neden şaşırmıştı bu kadar anlamadım. Annem hazırlanmıştı, beni görünce elinde kalan ayakkabıları fark ederek yavaşça yere bıraktı.

"Ne demek ne işim var?" diye sordum ayakkabılarımı çıkarıp eve girerek. "Evime gelmemin nesi tuhaf?" Benimle birlikte içeri doğru yöneldi o da.

"E siz de Efsun ile gidecektiniz ya eğlenmeye. Ben seni beklemiyordum."

"E hazırlanacağım anne," dedim gülerek. "Böyle mi gideyim?" Sonra onun dışarı çıkmaya hazırlanmış olduğunu fark edip merakımı gidermek için sorumu yönelttim. "Sen nereye?"

"Nermin teyzenin küçük oğlu askere gidecekmiş. Eğlence yapacaklar. Oraya gideceğiz." Gideceğiz kısmını oldukça sessiz söylemişti. Hareketleri de oldukça garip, tedirgin, sıkıntılıydı. "Gülfem," dedi dayanamayarak.

Kapıya doğru yaslanıp elimi göğsümde birleştirerek, "Söyle. Dökül. Ne oldu?" dedim gülerek. "Ne saklıyorsun sen?"

"Yok kız bir şey sakladığım," dedi kendini koyuvererek. "Şimdi bizim ortak arkadaşımızdı ya Saliha ile."

Gözlerini kaçırdığında, "Eee?" dedim baskılı bir tonda.

Yanlış anlamış olacak muhtemelen ki yüzüme bakıp tavrımı kontrol etti. "Beraber gidelim dedi. Kocası götürecekmiş. Ben de tamam dedim ama bilemedim," dedi ikilemde kalarak. "Gitmeyeyim, değil mi Gülfem?" diye sordu ardından daha kendinden emin bir şekilde.

"Git!" derken oldukça sert bir ton seçtim. Şaşırdı. "Git anne," dedim tekrar aynı tavrımı koruyarak. "Neden Saliha teyzelere böyle davranıyorsunuz siz? Neden hep kendinizi çekiyorsunuz ben anlamıyorum," derken yaslandığım yerde kaldım. "Tamam, bir şeyler yaşandı bitti ama bu bizim aramızda," dedim net bir tavırla. "Siz kaç senelik dostsunuz. Babam da aynısını yapıyor. Yapmayın," dedim omzuna dokunarak. "Ben hepsini çok seviyorum, siz de öyle. Zaten onlar fazlaca mahcup hissediyor. Bir de siz üstlerine gidip kendilerini kötü hissettirmeyin. Ne suçu var onların? Yapmayın rica ediyorum," dedim tekrar gülümseyip samimi bir yaklaşımla. "Ben gidip hazırlanayım. Mahir gelecek," deyip yanağına bir öpücük kondurdum. "Saliha teyzelere selam söyle," deyip merdivenlere yöneldim. Hâlâ tedirgin olduğunu, içine sinmediğini görebiliyordum ama ben tüm söylediklerimde samimiydim. Tüm aile olaylardan sonra oldukça mahcup olup defalarca kez benden ve bizimkilerden özür dilemişti, sanki onların dilemesi gerekiyormuş gibi.

Ben en başından beri ailelerin arasının açılmasından korkmuştum. Korktuğumu da yaşadım. Hiçbir şey eskisi gibi değildi. Bunu problem etmemelerini söylememe rağmen iki aile de kendilerini çekiyor, yanaşamıyorlardı ve ben zaten sıkıntılı geçirdiğim şu süreçte bu duruma gelişimize ayrı üzülüyordum.

"Geç kalmayın," diye bağırdı annem aşağıdan.

Gülümsedim ve "Hava aydınlanırken döneceğim!" diye bağırdım karşılık olarak. "Ve diliyorum ki sabahlar olmasın Zülü!" Bir şeyler homurdanıyordu ama duyamayacağım kadar sessizdi. Birkaç saniye sonra kapının çekiliş sesini duydum. Odaya girip üzerimi çıkardım. Kendimi duşa atıp keyifli bir yarım saat geçirdim. Ardından saçlarımı fön makinesiyle kuruturken bir yandan düzleştirdim. Üzerimde bornozla tekrar odaya geçtikten sonra dolaba ilerlemiştim ki duyduğum titreşim sesiyle telefona baktım.

Gönderen: Mahir
Mesaj: *Çıktım, geliyorum.*

Cevap yazmadım. Tekrar dolaba ilerleyerek elbiselerimi karıştırdım. Gri ve siyah olan iki elbise arasında kaldım ama tercihimi siyahtan yana yaparak onu giydim. İnce askılı, mini, göğüs dekolteli siyah elbiseye uygun birkaç takı ekledikten sonra saçlarımı salık bırakıp makyaja geçtim. Ben eve girerken kararmayaduran hava tamamen kararmış, sokak lambaları yanmaya başlamıştı.

Elbiseyle aynı boyda olan ceketi üzerime geçirip merdivenlerden indim. Siyah topuklu ayakkabılarımı giyerek içime doluşan saçları çıkarıp evden çıktım. Beton zeminde çıkan o topuk sesi sokakta yankılandı ve bahçe kapısını açmamla birlikte ellerim titremeye başladı. Gördüğüm adam... Dondum kaldım.

"Neredesiniz?" dedi Savaş kendi evlerine bakarak. "Kapıda kaldım."

Arkası bana dönük bir şekilde eve bakarken boğazıma oturan yumruyla ben de öylece kalmıştım. Yürümeyi unutmuş gibi ayaklarım kesildi bir anda.

Altı ay...

Altı ay sonra ilk defa onu burada gördüm ve kalbim göğüs kafesimi sökecek şekilde atmaya başladı. Gözlerimi kapatıp derin soluklar alırken kendi kendimi sakinleştirmeye çalıştım. *Sakin ol Gülfem,* diye mırıldandım ona bakmadan yürümeye başlayarak. *Gelecekti, bunu biliyordun. Sakin ol.* Ellerim titrerken tüm vücudum kendimi kastığım için terliyordu. Yavaş adımlarla ilerlerken her adımda nefesim düzensizleşti ve çok geçmeden nefesimi tamamen kesen, "Gülfem!" diyen o güçlü ses ona aitti.

Aniden durdum olduğum yerde. Benimle birlikte kalbim de artık hızlı atmaktan durmuştu sanırım ya da hissetmiyordum. Ben kafamda defalarca kez bu anı canlandırmıştım ama şimdi zihnimde hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey hatırlamıyordum ve ne yapacağımı bilemez hâlde yine bir yolun ortasında kalmıştım. Duyduğum adım sesleri ona aitti. Bana yaklaşıyordu. Yumruklarımı sıkarak yutkundum. O boğazıma oturan yumruyu yok etmek istedim. Gitmedi. Derin bir nefes alıp arkamı döndüğümde yüz yüzeydik. Birkaç adımlık mesafe... Yüzünü inceledim. Saçı sakalı birbirine karışmış, bir miktar zayıflamıştı sanki ya da bana öyle gelmişti, bilmiyorum. Teni biraz daha esmerleşmişti, sakallarının bu kadar uzun ve karmaşık olduğuna ilk kez şahit olmuştum. Sokak lambasının aydınlattığı saçlarında bir iki telin beyaz olduğunu fark ettim ya da göz yanılmasıydı, bilemedim. Bambaşka bir adam vardı karşımda. Ben onu incelerken o da beni inceledi. Sessizce.

Birkaç adımlık mesafede aylar sonra ilk kez birbirimize bakmaya devam ettik. Tek kaşımı kaldırıp ciddi bir yüz ifadesiyle durmaya çalıştım ve "Efendim?" dedim soğuk bir sesle.

Sustu, yüzüme baktı, yutkundu. Bir yol ortasında ayrıldık, yine bir yol ortasında karşılaştık. Bu sefer bambaşka iki insan olarak. Gözleri defalarca baştan sona beni inceledi, sürekli yüzüme odaklandı. Sessiz kaldıkça nefesim daralıyor gibi hissediyordum. Daha ne kadar böyle karşısında durabilirdim, onu da bilmiyordum.

"Bir şey mi diyeceksin?" diye sordum biraz sesimi yükselterek ama yine de soğuk tavrımı koruyarak. "Niye seslendin? Acelem var."

Muhtemelen benden böyle bir tavır beklemiyordu. Beni böyle görmeyi de. İyice emin olmak ister gibi karşısında gördüğü kadına, bana baktı defalarca. Gözlerini dahi kırpmadan kafasını iki yana salladı yavaşça.

"Ben..." dedi, bir kez daha sesini işittim, kalbim tekrar işlevini gereğinden fazla yerine getirmeye başladı. "Hiç," dedi sonra kestirip atarak. "Sadece adını söylemek istedim," diye devam etti konuşmasına sakin bir tonda. O da afallamıştı. Ne yapacağını bilemez hâli o kadar meydandaydı ki. "Aylar sonra seni görünce..." dedi gözlerime bakmaya devam ederek. "Yüzüne karşı adını söy..." Sustu. Bir adım ileri geldi, ben bir adım geri gittim. Durdu ve kafasını öne eğerek bunu bekliyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes alarak tekrar bana baktı. "Saçların..." Kâküllerime bakıp omzuma dökülen ve yerlere kadar uzanan saçlarımda dolaştı gözleri. "Çok güzel olmuş," dedi hayranlık barındıran bir tonlamayla.

Ben sormadan kimse söylemezken o ilk gördüğü anda fark etmişti ve bu bile benim canımı fazlasıyla yaktı. Saçlarımı geriye doğru atarak gözünün önünden çekmek istedim ama bununla beraber, "Sağ ol," dedim net ve soğuk tavrımı sürdürerek. Üzerimi inceledi. Kıyafetlerimi. Kaşları çatıldı ama sessiz kaldı.

Ne o çekti kendini bana bakmaktan ne de ben. İkimiz de sessizliğimizi sürdürürken arkadaki arabanın kapısı açıldı ve bir kadının inmesiyle şok geçirdim.

"Savaş?" dedi daha önce hiç görmediğim bir kadın bize doğru bakarak. "Geliyor mu sizinkiler?"

Savaş benimle birlikte kadına, ardından tekrar bana baktı. Gözleri defalarca kez oynadı. Tepkimi, tavrımı ölçmek, hislerimi anlamak için. Bir an olsun kendini çekmeden sadece bana baktı.

"Senden başkasıyla olmaz Gülfem."

Hayal kırıklıkları barındıran bir gülümseme daha oluştu yüzümde. Daha ne olabilir derken Savaş tarafından daha büyük darbeler alıyordum. Söylediği, verdiği sözlerin hepsini tek tek bir yalana dönüştürüyordu. Titremeyeduran vücudumla birlikte kendimi sıkarak o gülen yüz ifademi korumaya çalışıp arkamı dönmüştüm ki, "Gülfem," diyerek kolumu tuttu. Aylar sonra ilk dokunuş. Tenimin fazlasıyla tanıdık olduğu o dokunuşlar. Parmak uçlarının dokunduğu yerleri ısıtacak kadar sıcak. Ne sert ne yumuşak bir dokunuş. O kadar arada bir dokunmaydı ki bu, kolumu çeker çekmez kayıp gitti avuçlarından. Kaşlarımı çatıp yüzüne bakınca sanki açıklama yapması gerekiyormuş gibi eliyle kadını gösterirken gözlerini benden çekmedi. "Arkadaşım..." dedi hep olduğu gibi o net tavrını sürdürürken. "İş yerinden." Burnumdan verdiğim soluğa bir gülümseme hâkimdi.

"Pardon?" dedim kafamı hafifçe kenara yatırarak. Anlayamamış gibi baktı. "Savaş bana neden bir açıklama yaptığını anlayamadım," deyip gülümsedim. "Oradan bakınca bu durumu önemsiyor gibi mi duruyorum?" derken ellerim iki yana açıldı. "Altı ay oldu, rica ediyorum," derken boğazımdaki o yumruya rağmen düz çıkarmaya çalıştım sesimi. "Seni beklediğimi falan sanmadın, değil mi? Lütfen..." derken benim gülümsememle birlikte Savaş'ın her kelimemde şok olmuş gibi bir miktar kaşları çatıldı. "Bana açıklama yapmak zorunda değilsin, kasma kendini bu kadar." Arkada beliren ışıklarla birlikte, "Neyse," deyip gülümsedim. "Benim gitmem gerek. Hoş geldin bu arada."

Daha ilk şoku atlatamadan arkadaki arabaya baktığında mümkünmüş gibi daha da kaşları çatıldı ve o ne olduğunu anlamaya çalışırken yürümeye başladım. Karşımdaki kadın bana bakıp tebessüm ettiğinde ciddi yüz ifademi hiç bozmadım. Oldukça güzel, Savaş'ın boylarında bir kadındı. Sıradan bir arkadaşını buraya getirmeyecek kadar tanıyor olmasaydım keşke onu. Bana

söylediği sözler ve karşımda duran kadının varlığıyla dayanamadım ve çantamı sıkıca tutup arkamı döndüm.

Yüzümde sahte ama sahici dursun diye fazlaca uğraştığım o gülümsemeyle, "Savaş," dedim. Mahir'in üzerinde olan bakışları bana çevrildiğinde, az önce oldukça sakin olan hareketleri değişmiş, göğsü hızla inip kalkmaya başlamıştı. "Beni ilgilendirmez ama eski bir arkadaş tavsiyesi olarak..." dedim arabanın kapısını açıp ona bakmayı sürdürerek. "Arkadaşına hareminden bahsetmeyi unutma, olur mu?"

6. BÖLÜM
YANGIN

"İyi misin?" diye sordu Mahir bana bakarak. Gözlerim gecenin karanlığında geçip giden araba ışıklarını izliyordu ama zihnim dakikalar önceki anları tekrar bana sunuyordu. O buradaydı, benim şehrimde. Ama bu şehir kırık, dökük, yıkık, harap bir hâldeydi. "Gülfem?" dedi tekrar sesini duyurmak ister gibi. Duydum aslında demin ama cevap verecekken yine birkaç saniyede başka bir düşünceye daldım. Kendime gelip önüme dönerken başımı olumlu anlamda salladım ama şu hâlimin onu hiç tatmin etmediği o kadar belliydi ki.

"Geleceğini biliyordun Gül," dedi Tarık elini omzuma koyarak. Cevap vermeyince devam etti konuşmaya. "Kendini kötü hissediyorsan seninle eve dönebilirim. Konuşuruz biraz. Efsun eminim anlayışla karşılayacaktır."

"Hayır, hayır," dedim tüm dağılmışlığıma rağmen kendimden emin durmaya çalışarak. "Sorun yok. Ben gerçekten iyiyim. Dediğin gibi..." derken gülümseyip önüme gelen saçlarımı arkaya attım. "Gelecekti, biliyorduk hepimiz. Sadece bir anda görünce şaşırdım. Beklemiyordum."

"Levent görünce çıldıracak," dedi Mahir arabayı sürmeye devam ederken. Kesinlikle çıldıracaktı. Bir de abim tarafı vardı olayın ve ben bunu unutmuştum.

"Sakın," dedim anında bedenimi yan çevirerek. Bakışlarım Mahir ve Tarık arasında mekik dokurken parmağımı uyarmak

için havaya kaldırdım. "Sakın abime onun geldiğinden bahsetmiyorsunuz. Bu gece onun gecesi. Lütfen," diyerek baskımı sürdürdüm. "Böyle bir gece mahvolmasın. Zaten kendi görecektir yarın ama bu gece değil. Öğrenirse duramaz çünkü biliyorum."

"Tamam, tamam. Merak etme," diye onayladı anında Tarık beni. "Bence de. Kendi görür zaten. Doğru diyorsun, adamın gecesini zehretmeyelim şimdi. O kadar hazırlık yaptı."

Mahir'e baktığımda bir cevap beklediğimi anlamış olacak ki bana dönerek, "Onaylamama gerek var mı canım?" diye sordu gülümseyerek. "Tamamdır. Merak etme." Ben önüme dönmüştüm ki Mahir konuşmaya devam ederek, "Yanındaki kız kimdi acaba?" diye sordu merakla. "Sen tanıyor musun? Sevgili mi yapmış yoksa?" *Sevgili... Savaş'ın sevgilisi...* Bu düşünce bile aylardır uğraşıp toparladım sandığım benliğimi, tek bir ihtimalle darmadağın edebiliyordu. Zihnim kendini toparlayamaz hâle geliyorken ruhum acı çekiyordu.

"Bi-bilmiyorum," deyip, kestirip attım. "Beni ilgilendirmiyor."

Tarık beni anlıyordu. Ben anlatmasam da o beni görüyor, ruhumun en derinliklerine kadar hissediyordu. "Yok canım," dedi gülümseyerek. "Arkadaşı falandır." Mahir'in beni dağıtmaktan korkmayarak sorduğu o soruya karşılık, Tarık belki de kendisinin bile inanmadığı bir yalanla beni toparlamak istedi. Sevgilisi de olabilirdi. Tarık, "Evet, olabilir, boş ver Gül," diyebilirdi ama o benim bu ihtimalde dengemi kaybedeceğimi biliyordu. Ona göre hareket ediyordu. Göz göze gelmek istemedim Tarık ile. Evet, anlıyordu ama gözlerimde de görsün istemiyordum. Ben kendimi her şeye hazırladım sanırken bu ihtimali hiç düşünmemiştim. Gelir gelmez bir başkasıyla gelme ihtimalini asla. Biz birlikte değildik. Ben ona ait değildim, o da bana. Elbette birileri olacaktı. Benim için olmasa bile onda olmamasını beklemek yanlıştı. O, o gün ayrılırken geçmişte verdiği sözlerin hepsini bir yalana dönüştürüp geçmişe karıştırmıştı zaten. Sürekli zihnimin bana hatırlattığı o

anılar, sözler geçmişe aitti ve şimdiki zamanla bağdaştırmak aptallıktı. Yine de mantıklı olan tüm bu sebepler içimin yangınını dindirmiyor, kalbim mantığımı yok sayıp onun bana bıraktığı yaraları kanatmaya devam ediyordu.

Arabanın durmasıyla birlikte Mahir bana doğru dönerek, "Geldik," dedi. "Ne zaman dönmek istersen ara beni. Gelip seni alırım, tamam mı?"

Başımı sallayarak kapıyı açtım ve çantamı alıp üzerimi düzeltim. "Görüşürüz," dedim sahte bir tebessümle ikisini de yolcularak.

Ben içeri girmeden gitmemeye kararlı gibiydi Mahir. Arabanın önünden dolanıp mekânın kapısına gelmiştim ki, "Gül," diye seslendi. Arkamı döndüğümde camı açmış bana bakmakta olduğunu, erkeksi bir tavra büründüğünü fark ettim. "Mekânda ters bir durum olursa beni ara." Erkeklerin sürekli koruma içgüdüsü... En modern olanında bile mevcuttu sanırım. Mahir'in bu gereksiz çıkışları sadece gözüme batıyordu ve kendinden soğutmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ona yakıştırmadığımdan belki de bilemiyorum ya da zamanında çok fazla böyle şeyle karşılaştığım için artık eskiyi hatırlatacak şeylerde böyle oluyordum. Sanki hayatımdaki herkes onun yerine geçmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum ve bu durum anılarımı taze tuttuğu için daha da öfkelenmeme sebep oluyordu. Kimse o olsun istemiyordum. Kimseyi onun yerine koymak istemiyordum. Sadece kafa sallamakla yetinip içeri girdiğimde yüksek sesli bir müzikle karşılaştım.

Loş ışıklar, canlı müzik ve oldukça lüks bir mekân. Uzun merdivenleri inerken her basamakta ses gitgide artıyordu. İçeri girdiğimde bar taburesinde yan yana dizilmiş bizim kızları gördüm. Efsun, Müge, Oya ve Ahu. Onlara doğru ilerlerken yanından geçtiğim birkaç kişinin gözlerini üzerimde hissettim ama önemsemeden ilerledim. Onların olduğu kısma ilerledikçe müzik sesi biraz daha azaldı. Elim Efsun'un omzuna dokunduğunda beklemiyor

olacak ki anında arkasını döndü şaşkınlıkla. Onunla birlikte diğerleri de döndüler. Ciddi yüz ifadesi anında gülümsemeye dönüşürken bu samimiyet bana çok da geçmedi çünkü hiç sahici durmuyordu. Efsun açısından bir sorun olduğunu anlayabilecek kadar tanıyordum onu.

"Gül," dedi bana bakıp ellerini boynuma dolayarak. Birkaç saniye durup geri çekti kendini. Sonra ellerimi tutup beni bir iki adım karşısına aldığında, "Yuh!" dedi şaşkınlıkla.

"Gülfem abla," diyen Müge elini ağzına kapatmış beni inceliyordu. "Her geçen gün aşıyorsun kendini abla," diye tamamladı cümlesini ilk şaşkınlığı üzerinden atarak.

"Keşke giymeseymişsin elbiseyi, bebeğim," dedi Efsun gözlerini kısıp gülümseyerek. "Oturabilecek misin bununla?" Elimi ellerinin arasından çekerken gülümsedim.

"Bırakın abi hatunu," dedi Oya kaba bir tonlamayla beni kendine çekerek. "Fıstık gibi olmuş işte. Çekemiyorlar seni aşkım." Eli belime dolandı Oya'nın. Gülümsedim. Önce yanımdaki Oya'yı öptüm, ardından Ahu'ya geçtim.

"Enişte sizlik," dedi Ahu bir yanağımı öpüp diğerine geçerken, "Sana yaramış." Onu da öpüp hemen yan taraftaki sandalyeye oturduğumda, karşımda duran barmene bakarak tebessüm ettim.

"Ben bir *mojito* alabilir miyim?"

"*Mojito* falan..." dedi Müge imalı bir tonlamayla. "Neler biliyorsunuz öyle, Gülfem Hanım? Daimîsiniz sanırım."

Önüme gelen kokteyli yudumlarken, "Arada geliyoruz," diyerek karşılık verdim. "Öyle çok değil."

Efsun beyaz püsküllü bir elbise giymiş, onun haricinde hepimiz siyaha bürünmüşken gelin olduğu apaçık ortadaydı.

Dirseğini masaya dayayıp elini başının altına koyduğunda asık suratıyla bana baktı ve dudak büktü. "Söyle söyle," dedim ka-

famı sallayarak. "Bir şey olmuş, belli hâlinden. Ne oldu?" Ondan önce Oya lafa girdi:

"Kimse gelmedi diye üzüldü. Herkesin bir işi çıkmış. Bu kadarız yani." Beş kişi. Efsun o kadar heyecanlanmıştı ki bu akşam için, anlayabiliyordum kırıklığını. Hatta bir ara mekânı kapattırmayı düşünmüştü fakat biz engel olup o kadarına gerek olmadığını söylemiştik. İyi ki öyle bir şey yapmamış. Yoksa koca mekânda hiç insan göremeyince oturur ağlardı eminim.

"Ne olacak canım," dedim normal tavrımı koruyarak. "Gelmesinler. Biz kendi aramızda eğleniriz. Hem ben sevmiyorum, biliyor musun." Yüksek sesten kafamı biraz daha ona yaklaştırıp konuşmaya devam ettim. "Yani çok kalabalık olunca hiçbir şey anlaşılmıyor. Böyle biz bize daha iyi."

Efsun'un yüz ifadesi pek de böylesi iyiymiş gibi gözükmüyordu.

"Hiç sevilmiyormuşum, onu anladım şu an," dedi surat asarak.

Müge elini ona doğru atıp kafasını omzuna yasladığında, "Efsun abla," dedi naif bir tonlamayla. "Biz seni çok seviyoruz. Boş ver onları."

"Tabii canım," derken Ahu çantasından küçük bir kutu çıkararak kapağını açtı. Yaş kına dolu olan küçük kabı görünce hepimiz istemsizce kaşlarımızı çattık. Burada kınanın ne işi vardı? Şaşkınlığımıza karşı konuşmaya devam ederek, "Ne olacak canım?" dedi normal bir durummuş gibi. "Şurada iki kına da mı yakmayalım elimize? Getir bakayım sen elini," deyip Efsun'un avucunu alıp kendine doğru çektiğinde, parmağına aldığı kınayı Efsun'un avucuna sürdü ve çıkarttığı peçeteyi kınanın üzerine kapattı. "Şimdi hepimiz yakarız bunları. Bir de durum atarız. Onlar da hasetlerinden çatlar. Bu arada..." deyip Efsun'a doğru baktı. "Zümre ile konuştum. Aslında o gelecekti ama Tahir gelmiş sanırım. Ailecek toplanmışlar mı ne. Evdekiler salmamış Zümre'yi. Gerçi o her türlü gelirdi de eminim bazıları..." dedi imalı bir gülümsemeyle. "Gitmemesi için çeşitli bahaneler üretmiştir." Bazılarından kas-

tının Tahir olduğu açıkça ortadaydı. Hemen ardından kına faslına devam etti. Şu ortam ve kına birbiriyle hiç örtüşmüyordu ama Ahu bunu pek de takıyor gibi değildi.

"Ay vallahi Ahu abla," dedi Müge ayaklanıp yanına giderek. Onun sürmesini beklemeden kendi avcuna koydu kınayı. "Ne iyi etmişsin. Ben sürerim vallahi. Aylardır bugünü bekliyorum. Tutturdu bu yapmayacakmış kına," derken Efsun'a bakıp yerine oturdu. "Kınasız gelin mi olurmuş? Hem kınamı yaktım hem de ilk kez böyle bir yere geldim. Oh, benden mutlusu yok," deyip oldukça keyifli bir hâle büründü. Ben kına kokusundan hoşlanmadığım için hiç yeltenmedim. Ahu da ısrar etmedi zaten.

Efsun'un suratı asık hâlini görünce Oya sinirle dürterek, "Saçmalamasana," diye yüksek bir çıkışta bulundu. "İlkokuldaki arkadaşlarımızı çağırdın Efsun," dedi sinirle konuşmaya devam ederek. "Kimisi evli, kimisinin de ailesi böyle yerlere izin vermez. Bunu biliyorsun. Klasik bir kına gecesi yapmadın sen, herkesin gelmesini beklememelisin. Takma kafana. Bak çarpacağım şimdi şunu," deyip elindeki bira şişesini ona doğru uzattığında Efsun gülerek, düzleştirdiği saçlarını geri attı.

"Tamam, tamam," dedi önündeki bira şişesini kaldırarak. "Modumuzu düşürmüyoruz ve ben bunu beni hiç yalnız bırakmayacağına inandığım şu takıma kaldırıyorum." Parmaklarımla kavradığım bardağı onlarınkine çarptıktan sonra birkaç yudum aldım.

"Levent abiler de çok kalabalık değilmiş," dedi Müge telefonundaki bakışlarını kaldırıp bize bakarak. "Kaan öyle diyor ama bayağı eğlenceli bir ortam sanırım. Geç cevap veriyor."

"Ya," dedi Efsun kendi telefonunu eline alarak. Sonra geri bıraktı. "Ben atamıyorum mesaj," deyip dudak büktü. "Levent ile anlaşma yaptık. Bu akşam birbirimizi darlamayacağız. Mesaj atmayacağız. Rahat bir akşam geçireceğiz." Normalde sürekli bir mesajlaşma hâlinde oldukları içindi sanırım bu anlaşma ama hiç mesaj atmamak da oldukça gereksiz geldi bana.

"Oya abla," diye girdi söze Müge. Elimdekini yudumlayıp onları izlemeye başladım. Aklım bambaşka bir yerdeyken dinlemek için özen gösterdim. "Sizin Cesur abiyle düğün ne zaman?"

Cesur ve Oya aynı sınıftan arkadaşımızdı. Senelerdir süren bir birliktelikleri vardı ama ne nişan ne söz yapmışlar, senelerdir sevgili olarak sürdürüyorlardı.

"O iş yaş be kuzum," dedi Oya içkisinden içmeye devam ederek. "Yani bizim evlenmemiz için Cesur'un bir iş bulması gerek ama maalesef girdiği hiçbir yerde tutunamıyor. Elinde mesleği de olmayınca..." Duraksadı birkaç saniye. Cesur liseden sonra okumayı bırakmış, Oya çevre mühendisliğini bitirmişti. "Ben çalışıyorum. Bir adım atalım diyorum ama kabul etmiyor," dedi büyük bir karamsarlıkla gözleri dalarak. "Ne olacak hiç bilmiyorum. O inat ediyor ondan daha çok kazanıyorum, düzenli işim var diye. Yetmediğini düşünüyor. Ben öyle düşünmüyorum, bunların lafı mı olacak aramızda, kaç senedir beraberiz diyorum ama anlamıyor. Ne kopabiliyoruz ne de bir yere bağlayabiliyoruz."

"Cesur tam bir Türk erkeği ama," dedi Ahu, Oya'ya bakarak. "Eminim gururuna yediremiyordur. Seni de bırakmak istemiyor. Ondan hep. Biz niye hep böyle salak herifleri buluyoruz anlamadım."

"Ay hadi ben ilkokulda buldum adamı. Çocuk aklı. Ondan böyle sürdü gitti. Siz," dedi parmağı hepimizi göstererek. "Yirmiden sonra buldunuz herifleri." Öyleydi. Hele ben. Gözümün önündekini gördüğüm hâlde, bile bile kaptırmıştım kendimi. "Diyorum ya, salaklık. Başka açıklaması olamaz," diyerek güldü Ahu. Ardından sürekli mesajlaşıp gülen Müge'yi gösterip, "Bir Kaan," dedi laf atarak. "Adam romantik." Adını duyar duymaz elindeki telefonu bıraktığında yüzündeki gülümseme hâlâ yerini koruyordu Müge'nin.

"Yak beni Müge," diye bağırdı Efsun dalga geçerek. "Zaten yanıyorum. Yak beni." Kaan'ın o hâlleri aklıma gelince koca bir sırıt-

ma hâkim oldu yüzüme. Müge de gülümsedi ama eliyle Efsun'u iterek susturdu.

"Deme öyle Efsun abla," dedi surat asarak. "Başlarda aptallık yaptı ama güzel toparladı."

Efsun ile sürekli bir bakışma hâlindeydik ve o benim durgunluğumdan, sessizliğimden bir şeyler olduğunu anlamış gibiydi.

"Ne yaptı ki?" diye sordu Oya göz kırpıp kafa sallayarak. "Nasıl barıştınız?"

"Barışmak için bir sürü şey yaptı ama oralara girmeyelim," diyerek gözlerini devirdi Müge. "En sonuncusunu anlatayım. Aslında bilerek yapmadı. Yani bilerek yaptı ama..." dediğinde Efsun dayanamayarak, "Müge!" deyip gözlerini büyüttü. "Uzatma. Kısa kes."

"Ya bunun üniversite tercihlerinde çok istediği şehir dışında bir yer vardı. Orayı tutturuyordu ama ben buradayım diye tercihlerini değiştirmiş. Ama bunu benim gözüme sokarak yapmadı. Ben arkadaşlarımdan duydum. 'Müge buradayken ben senelerce ondan ayrı durup, sadece tatillerde görmeye dayanamam,' deyip tercih değiştirmiş. Bunu barışmak için kullanmadı bana karşı. Ben gerçekten tesadüf eseri öğrendim. Sonra da dayanamadım tabii."

"Ya..." dedi Oya kafasını bana dayayıp sesini incelterek. "Şapşal âşık." Öyleydi. Kaan kesinlikle, hem şapşaldı hem de âşık.

"Benim âşığım," dedi Müge ince bir sesle sevimli bir hâle bürünerek. Gülümsedim. Sonra aklıma masada ettiğimiz sohbetler, kahkahalarımız, Savaş'ın Kaan'a bu yolda çektirdikleri geldi. Gözlerim boşluğa daldı ve yüzüm düştü. Tüm anılarımızda yan yanaydık. Her zaman mutlu olmasak da hep yan yanaydık. Ben onun bana sevgisini her an hissederken, şimdi ondan kalan koca bir boşlukta o zamanların bıraktığı hislerle, seslerle boğuşuyordum. Birkaç saniye gülümsedim. Sadece birkaç saniye. Anılar aklına düşünce insan, o birkaç saniyelik mutluluğu bile kendine çok görmeye başlıyor, yüzü düşüyor.

"Peki sen?" diye döndü bana Efsun daldığım o boşluktan beni çekerek. "Senin neyin var?" Bir şey yok dercesine kafamı sallasam da o ikna olmadı.

"Söylemezsen başının etini yiyeceğim bütün akşam, biliyorsun değil mi?" Bu gece onun gecesiydi ve ben bozmak istemedim. Aylardır herkesin merkezinde ben varken böyle bir geceyi ondan çalmak istemedim. En önemli zamanlarını benim için ötelemişti zaten.

"Bir şey yok gerçekten," dedim gülümsemeye çalışarak. Birkaç yudum alıp sorunsuz, mutlu görünmeye çabaladım fakat bu çok uzun sürmedi.

"Abim gelmiş!" dedi Müge şaşkınlık barındıran yüz ifadesini telefondan kaldırarak. Anında bana dönen bakışlarla, "Biliyordun!" dedi. "Tepki vermedin. Biliyordun geldiğini."

"Oha, Savaş döndü mü?" diye sordu hemen arkasından Oya. "Ve siz karşılaştınız mı?"

"Gülfem?" diyense Efsun'du. "Söylesene bir şey!" Ben cevap vermedikçe onlar tekrar tekrar bir şeyler söylüyordu ama ben hepsini duyamıyordum. Yine Efsun'un mutlu olacağı anlardan birini çalmış ve odak noktası hâline gelmiştim. Muhtemelen Efsun tarafından yıllar sonra bakıldığında güzel anlarının katili olarak falan hatırlanacaktım ama şu saatten sonra kaçamayacağımı da biliyordum.

Başımı salladım gözlerimi kaçırarak. "Gelmeden önce karşılaştık," diyerek konuya girdim. "Yolda. Ben buraya gelmeden önce. O da eve gelmiş. Kapıda kalmış."

"Eee?" dedi Ahu heyecanla. "Sonra ne oldu? Konuştunuz mu? Ne oldu? Anlatsana." Ardı arkası kesilmez sorular ve meraklı bakışlar arasında kaldım.

"Konuştuk," dedim elimdeki bardakla oynarken. Onların yüzüne bakmıyordum. "Yani..." derken kafamı hafifçe kenara yatırdım. "Tam konuştuk da sayılmaz. Tek de değildi zaten."

"Ne demek tek değildi?" diye atıldı Müge aniden. Onlara doğru bakıp tek kaşımı kaldırdım ve ciddi yüz ifademi korumaya devam ettim.

"Değildi işte," dedim net bir ifadeyle. "Yanında bir kadın vardı."

"Ne!" diye cırladı Efsun yüzünü buruşturarak ama ben hâlâ o umursamaz tavrımı sürdürdüm.

Canım yana yana, "Neden böyle tepki verdiniz, anlamadım," derken tebessüm ettim. Canım yandı ama ben tebessüm ettim. "Çok normal değil mi? Altı ay oldu biz ayrılalı. Kimse olmayacak mıydı hayatında?"

"Saçmalama abla," dedi Müge inanamayıp arkasına yaslanarak. "Böyle bir şey tabii ki olamaz. Siz ayrı olsanız da, hatta bir ömür bir araya gelmeseniz de abimin seni ne kadar çok sevdiğini hepimiz biliyoruz. Başka bir şeydir o. Arayacağım ben," deyip telefonunu eline aldığında ona doğru uzanıp durdurdum.

"Sakın!" dedim kaşlarımı çatarak. "Sakın böyle bir şey yapmıyorsun. Abini aramıyorsun. Bu konudan bahsetmiyorsun. Bizimle ilgili hele asla konuşmuyorsun."

Oldukça sert tavrım karşısında Müge telefonunu bırakırken, "Emin misin sen?" diye sordu Efsun. "Sevgilisi miymiş? Öyle mi dedi?"

Elimi ondan çekip bir iki yudum içkimden içtikten sonra kafamı iki yana salladım. "İş yerinden arkadaşım dedi ama basit bir arkadaşını eve getirmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum onu." Onlara doğru baktığımda boş bakışlarını üzerimde hissettim.

"Bilemezsin Gül," dedi Oya sırtıma dokunarak. "Belki gerçekten arkadaşıdır. Sizin aşkınızı duymayan, bilmeyen mi var? Asla sevgilisi olduğuna inanmıyorum."

"Ben de," diye onayladı Ahu. "Muhtemelen senin için geldi. Pişman. Konuşursunuz. Gönlünü alacak. Çünkü o hâlâ seni..."

"Yeter!" dedim yüksek bir çıkışla. "Seviyor seni, senin için döndü laflarını duymak istemiyorum. Benim için döndü, öyle mi?"

dedim gözlerimi kısarak. "Benim için döndü. İlk karşılaşmamızda yanında bir kadın! Konuşacak, öyle mi?" diye sordum cevabını bildiğim hâlde. "Niyet bile etmedi. Bir gram pişmanlık yoktu adamın suratında ya!" dedim elimi savurarak. "Gönül mü alacak?" diye sordum tekrar. "Alınacak bir gönül kaldı mı acaba bende." Bana bıraktığı yaraları, kırıkları dillendirirken bile tekrar kırılıyor, tekrar yara alıyordum. "Durdurmadı bile ya!" dedim soluk soluğa. Kendimi kaybetmiş gibi sesim gitgide yükseliyordu. "Ben seven Savaş'ı o kadar iyi tanıyorum ki. Ben onun yanından geçip Mahir'in arabasına bindim. Durdurmadı. Tek kelime bile etmedi. Belki de..." derken kafamda yeni senaryolar kurdum. "O getirdiği kadınla o zamanlara dayalı bir başlangıcı vardı. Sıkıldı benden belki de," dedim inandırmaya ve inanmaya çalışarak. "Bir bahane buldu kendine. Gitti ona."

İnanmadıkları o kadar belliydi ki. Ben bile inanmıyordum ki son söylediklerime. Sadece bir an dillendirince aklıma düştü bu kadının ne zamandan beri hayatında olduğu.

"Belki yüzü yoktu seni durdurmaya," dedi Müge kısık bir sesle. "Sonuçta bırakıp giden..."

"Yüzü yok falan değil," dedim kafamı iki yana sallayarak. Onların cevaplarını asla kabul etmiyordum. "Savaş öyle yüzüm yok diyecek bir adam mı Allah aşkına Müge, boş boş konuşma. Savaş beni gerçekten seviyor olsaydı, pişman olsaydı, bir açıklaması olsaydı," diyerek vurguladım. "Önce benim kapıma gelirdi. Bu gece beni durdururdu. Tutardı kolumdan, ben dinlemek istemesem de o bana saatlerce, günlerce onu duyana kadar anlatırdı. Geçerdi karşıma seviyorum diye haykırırdı. Beni görüp de Mahir'in yanına bırakıp buraya asla yollamazdı." Titreyen elimle içkimden birkaç yudum alıp kuruyan ağzımı ıslattım ve dudaklarımı yaladım. "Gerçi bunları yapsa da hiçbir işe yaramazdı ya," dedim hafifçe kafamı sallayarak. "Ben sadece size söylüyorum. Seviyor, pişman gibi salak saçma şeyleri bana söyleyip durmayın diye." Kimseden ses seda çıkmazken ne kadar çok yüksek sesle konuştuğumu, su-

sunca fark ettim. "Neyse," dedim derin bir nefes alıp. "Bu geceyi bu konuyu konuşarak geçirecek değiliz. Bu gece senin gecen," dedim Efsun'a karşı gülümseyerek. Etrafa renk saçmaya çalıştım ama kendi içimde kapkaranlıktım. "Eğleniyoruz bu akşam." Anında değişen ruh hâlime ayak uydurmaya çalıştıklarını afallayan yüz ifadelerinden anlayabiliyordum. "Ben bir tekila alabilir miyim?" diyerek barmene gülümsedim.

"Tekila?" dedi Ahu emin olamayarak. "Ağır gelmesin?"

Önüme gelen bardağın kenarındaki tuzu yalayıp tek dikişte içtikten sonra limonu ısırdım. Artık sorduğu sorunun bir anlamı yoktu ama ben yine de o acı tattan sonra yüzümü buruşturup kafamı iki yana salladım. "İyiyim," deyip tekrar gülümsedim. "Biraz gerildim. Rahatlayalım, değil mi? Geçmez yoksa bu akşam böyle."

Sonra tekrar barmene döndüm. "Bir tane de bira." Garip bakışlar benim üzerimdeyken, "Gerçekten," dedim gülümseyerek. "Gerçekten iyiyim." Kolumu dayayıp onlara bakmayı sürdürdüm ve çerez tabağından bir şeyler atıştırırken bir tane Antep fıstığını Oya'ya uzattım. "Çok güzel. Sen seversin."

Parmaklarımın arasındaki fıstığı yerken, "Sen iyice deliriyorsun gibi geliyor bana," dedi ciddi bir yüz ifadesiyle. "Ruh hastası." Gülümseyip fıstıkları yerken dayanamayarak, "Nasıldı?" diye sordu korka korka. "Altı ay sonra." Çekingen tavrı tepki vereceğim diyeydi sanırım ama oldukça sakin karşılayıp fıstıkları yemeye devam ettim.

"Değişmiş," dedim normal birinden bahsediyor gibi. "Saçı sakalı birbirine karışmış, sanırım beyazları da çıkmış." Gözlerimin önünde belirirken birkaç saat önceki hâlini anlatmaya devam ettim. "Bir de bir miktar kilo vermiş gibi geldi. Bambaşka bir adam vardı karşımda."

"Yaa," dedi Müge üzülmüş gibi sesi kısılarak. Müge ilk zamanlar Savaş'a bayağı kızgın olduğu için onunla konuşmamış, hatta bizi öğrendiğindeki o tavrı gelmişti aklıma. Yanıma gelerek, "Gül-

fem abla, bir daha benimle de mi konuşmayacaksın?" diye ağlamıştı. Sonra bir de birlikte ağlamıştık ama Müge hep bana destek olmuştu.

"Adam çöktü demek," dedi Ahu benim sakinliğimden cesaret alarak. "Altı ayda çöktü adam aşkından." Gözlerimi devirdim.

"Yaşlandırdın be adamı Gül," dedi Efsun dalga geçer gibi gülerek.

"O yaşıyor en azından. Ben..." dedim kendimi göstererek. Sakinliğimi hâlâ koruyor, hatta gülümsüyordum. "Kırıp bıraktığı o yolda, o gün mezara soktu beni. Biraz da bunlardan bahsedelim isterseniz."

Derin bir nefes alıp elini kaldırarak, "Pes ediyorum ben," dedi Efsun. "Ama insanoğlu kapalı kutudur Gülfem," dedi bana dönerek. Pes ediyorum diyeli birkaç saniye olmamıştı hâlbuki. "Açmadan bilemezsin. Senin de içinde biriktirdiklerin var. Sizin birbirinizle konuşmanız lazım," dedi ellerini havaya aldırarak. "Ben bunu bilir, bunu söylerim."

Ben Efsun ile bakışıyordum ki, "Abim!" dedi Müge bir anda yerinde dikleşerek. Bakışları donuklaştı, bir yere sabitlendi. Başımı yasladığım yerden kaldırıp kaşlarımı çattım ve baktığı noktaya çevirdim kafamı. Savaş oldukça büyük adımlarla bize doğru yaklaşırken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Anında masaya dönerek, "Asla muhatap olmam. Asla. Sakın!" dedim hızlı hızlı konuşarak. O bize ulaşmadan elli kez tembihledim kızları. "Sakın muhatap etmeyin bizi. Lütfen." Önüme döndüm ama deli gibi çarpan kalbimin sesini işitebiliyordum. Ellerim terledi, titredi. Bardağı iki taraflı avuçladım. Ayaklarım bile titrerken arkamda biten Savaş'ı hissedebiliyordum.

"Müge!" dedi yüksek bir tonda.

"A-abi? Hoş geldin."

Arkamı dönmüyordum ama tam benim arkamda durduğunu hissedebiliyordum. Ben hariç herkes Savaş'ın yüzüne odaklanmış

hiç kendilerini çekmeden bakıyorken, "Ne işin var lan senin burada?" diye sordu her zamanki o erkeksi tavrıyla.

"Efsun ab..." Müge cümlesini tamamlayamadan, "Ne bu kıyafetin?" dedi onu duymuyormuş gibi. Yan gözlerle Müge'yi kontrol ettiğimde ayağa kalkıp üstünü kontrol etti. "Hep giydiğim şeyler," dedi Müge şaşkınlıkla konuşmaya devam ederek. Onu duymadığı o kadar belliydi ki.

"Ne çok şey değişmiş ben yokken," derken sesi bir miktar daha sertleşti Savaş'ın. "Ne kadar meraklıymış herkes değişmeye!"

"Hıı," dedim sessizce mırıldanarak. "Sen değişmemişsin hiç. Hâlâ öküz herifin tekisin." Aslında çok sessizce söyledim ama o duydu.

"Ben değişmedim," diyerek karşılık verdi net bir ifadeyle. Cevap verecektim ki, "Değişmedim ben Müge," dedi beni muhatap almayarak. Yükseldiğim yere tekrar geri oturdum. "Ben hiç değişmedim ama senin kokun bile farklı." Parfümümü değiştirmiştim. Sessiz kaldım. Yok saymaya çalıştım varlığını ama bu pek mümkün değildi. "Kısacık elbiseler, abuk sabuk mekânlar, onun bunun arabalarında..." diye sürdürdü konuşmasını siniri gitgide katlanırken.

"Abi," dedi Müge sözünü keserek. Gülmeye başladığında anlamayarak kafamı hafifçe ona doğru çevirdim. "Konunun ben olduğuma emin olamadım bir an." Birkaç saniye duraksadı.

"Sensin tabii ki," dedi Savaş sesi bile titremeden. "Kim olacak başka?"

Müge biraz daha geri adımlayıp üzerini gösterdi. "Uzun bir eteğim var," dedi gülmeye devam ederek. "Şurada tüm mekândaki kadınlardan belki de en dekoltesiz, hatta hiç dekoltesiz giyinen bir tek benim ve Efsun ablayla taksiyle geldik. Bir an bağdaştıra..."

"Tamam!" dedi Savaş sert bir tonda. Müge susmadı ama o konuyu kapattı.

"Ben de," dedi Müge o alaycı tavrını sürdürerek, "Ne kadar özlediğini görebiliyorum, inan bana ben de seni çok özledim abiciğim."

Titreyen ellerimle biradan birkaç yudum aldığımda, "18 yaşına girdin diye alkol alamazsın sen!" dedi tekrar sinirini atamamış, yetmemiş gibi. "Böyle mekânlara gelemezsin." Derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Sorun şuydu ki Müge alkol de almıyordu. Konu kesinlikle Müge değildi. Kavga etmek istiyordu benimle muhtemelen. O yüzden böyle laf atıp duruyordu saçma bir şekilde ama ona cevap vermek gibi bir aptallık yapmayacaktım. Kendi kendine konuşup kendi kendine susacaktı. Onu dikkate bile almayacaktım.

Müge de anlamış gibi gülerken, "Tamam abi," deyip ayaklandı. "Gidelim biz madem. Efsun ablanın gecesi mahvolmasın. Hem arkadaşın da var yanında."

Kaşlarım çatıldı. O kadını da mı getirmişti buraya? Gitgide büyüyen bir yumru oturdu boğazıma. Aniden arkamı dönme isteğimi elimdeki bardağı sıkarak durdurdum.

"Sevgili mi yaptın Savaş?" diye sordu Efsun. Cevabı deli gibi duymak isterken bir yanım duyacaklarımdan korkuyordu. Bunu ondan duyarsam ne gibi bir tepki vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu. "Gerçekten mi?" diye sordu Efsun. Yapmayacağına o kadar emindi ki.

Savaş tekdüze bir sesle, "Sevgili değiliz," diyerek kestirip attı. Sonra onun sesini duydum. İkinci kez. Son duyuşum değildi, emindim.

"Merhaba kızlar. Hayırlı olsun bu arada. Bekârlığa veda sanırım." Samimiyet kurmak isteyen samimiyetsiz bir tonlaması vardı sesinin. Kızlardan hiçbiri tenezzül edip cevap dahi vermemişti. Ortam gitgide geriliyordu. Arkamı dönmek istiyordum, dönemiyordum. Elimin altındaki bardağı çevirip durdum, önümdeki barmenle bakıştım. Başka seçeneğim de yoktu zaten.

"Biz gidelim Efsun abla," dedi Müge çantasını alıp Efsun'a yanaşarak.

Efsun veda edecekti ki, "Gerek yok," dedi Savaş durdurarak. Sesinin az önceki baskınlığı gitmiş, daha normal bir tona bürün-

müştü. *Gerek yok mu demişti o?* İç sesimi duymuş gibi konuşmaya devam etti. "O kadar plan yapmışsınız. Bölmek istemem. Kalmak istiyorsun madem, kal Müge. Alkol alma. Otur. Muhabbet et." Tek tek vurgulayarak söyledi her birini. Burada Müge'yi bırakıyor oluşunun şaşkınlığını atamamışken o cümleyi kurdu. "Ben ilerideki masada otururum." *Burada mı oturacaktı tüm akşam?*

"Yok biz gi..." Müge'ye söz hakkı vermedi yine.

"Kal Müge!" dedi emir vererek. "Ben ilerideki masadayım." İtiraz etmesine müsaade etmeden Savaş hızlı adımlarla ileriye doğru giderken kafamı yana doğru çevirdiğimde arkadan gidişini gördüm. Sağ avuç içini sıkıyordu. Birkaç saniye sonra tam karşımdaki masaya oturdu ve bacağını diğer bacağının üstüne atarak bize doğru bakmaya başladı. Birkaç saniye göz göze geldik. Kendimi çektim.

Efsun hâlâ arkamızda kalan kadına imalı bir tonlamayla, "Otur derdim ama yabancı sevmiyoruz biz," dedi sahte bir tebessümle. "O yüzden davet edemeyeceğim. Dilersen kusura da bakabilirsin."

Kadının bunu pek takmadığı sesindeki gülümseyişten oldukça belliydi. "Yok canım," dedi sinir bozucu bir şekilde. "Ben zaten Savaş'ın dibinden ayrılmam. Size iyi eğlenceler." Kendime engel olamayıp bir anlık hissetmek istemediğim o kıskançlık barındıran öfkeyle arkamı dönmüştüm ki kadın çoktan Savaş'ın masasına yol aldı. Nefes nefese kalmış arkasından bakarken, Savaş'ın karşısına değil hemen dibine oturdu.

"Bu ne yüzsüz ya!" dedi Efsun bana bakarak. "Ne sinir bozucu kadın!"

"Savaş'ın dibinden ayrılmam ne demek?" diye sordu Oya da onunla aynı öfkeye bürünerek. "Bak ben diyeyim, bunlar sevgili değilse bile bu kadının Savaş'ta gözü var."

Yandan yandan onların masasını kontrol ederken Savaş yumruk yaptığı elini açtı ve avucuna baktı. Derin bir kesik vardı avuç

içinde. Kanlanmış elini görünce ben bakmaya bile dayanamayarak gözlerimi kapatıp kafamı çevirdim ama bu sadece birkaç saniye sürdü.

Merakıma yenik düşüp tekrar onlara doğru baktığımda kadın Savaş'a doğru eğilmiş elindeki peçeteyle avucuna bakıyordu ki Savaş elindekini alıp onun yapmasına müsaade etmeden, avucunda bir topak hâline getirerek tekrar yumruğunu kapattı.

"Abim sevmiyor belli, ama kadından ben de emin olamadım," dedi Müge de onları ara ara kontrol edip bize dönerek. Efsun'un gecesi yine bizim yüzümüzden mahvolmuştu. Yine konu bize dönmüştü.

"Boş verin," deyip barmene dönerek, "Tekila," dedim ve tekrar kızlara döndüm. "Savaş'ın da hâlinden memnun olduğu açıkça ortada. Neyse..." Önüme gelen tekilayı da bitirdikten sonra, "Bir tane daha," dedim.

"Ben de," diye atıldı Efsun.

"Gülfem abla, eğer rahatsızsan biz gidelim gerçekten," dedi Müge. Olumsuz anlamda kafamı salladım. Madem o gitmeyip burada oturacaktı, ben de onun umurumda olmadığını gözüne sokacaktım.

Sorun olmadığını belli etmek için, "Saçmalama," diyerek bira şişesini aldım elime. "Sorun yok."

"Yalnız adam yaşlanmış falan dedik ama hiç de yaşlanmamış. Vallahi hâlâ karizmatik." Ahu'nun öyle demesiyle kontrol etme ihtiyacı hissettim.

"Kesinlikle," diye onayladı Oya. "Sakal bırakmak yakışmış. Kilo falan da vermemiş Gülfem, nereden çıkarıyorsun? Hâlâ aynı." Vermişti, biliyordum. Duraksadım birkaç saniye, acaba vermemiş miydi gerçekten?

"Vermiş," diye onayladı Müge beni. "Ama abartılacak kadar değil. Sakallı hâline ben de alışkın olmadığım için değişik geldi

ama hoş olmuş." Olmuştu, evet. Fazlasıyla yakışmıştı. Sürekli traşlı görmeye alışkın olduğum için bana tuhaf gelmişti belki de. En fazla kirli sakal bırakıyordu, o da bir iki gün duruyordu, sonra kesiyordu. Bu kadar uzun ilk defa görmüştüm.

Hepimiz onu incelerken Savaş'ın gözleri de bizim masadan hiç ayrılmadı. Biz hepimiz ona bakıyorduk, o ise bana. Sanki o kadar zaman geçmemiş gibi. Hiçbir şey yaşamamışız gibi hiç çekmeden kendini bana bakıyordu ama benim canım yanıyordu. Ruhum ağrıyordu. Aylardır ben yoluma devam ettim zannederken, bu akşam anlamıştım ki ruhum ve bedenim birbirinden çok uzaktaydı. Bedenim gündelik yaşama uyum sağlayıp devam ederken, ruhum geçmişte bir yerlerde kalmıştı ve ben ne yaparsam yapayım onu oradan çekip alamıyordum. O kadar dalmışım ki düşüncelere, göz göze geldiğimizi bile son anda fark ederek kendimi çektim.

"Neyse," dedim gülümseyip kendimi toparlamaya çalışarak. "Hadi eğlenelim biraz." Oya'nın elinden tutup onu dans pistine doğru çekerken, o da itirazsız beni takip etti. Ellerimi havaya kaldırıp müziğin ritmine kaptırırken kendimi, Savaş'ın üzerimdeki bakışlarını hissedebiliyordum.

"Bilerek yapıyorsun," dedi Oya gülerek bana yaklaşıp. "Amacın adamı delirtmek, değil mi?"

Kahkaha attım. Oldukça sesliydi üstelik. "Elbette bilerek yapıyorum. İstediğim için. O kim ki delirecek? Ne hakla?" Oya'nın eli belime dolandığında kollarımı havaya kaldırdım. Elbise biraz daha yukarı çıktı.

"Çok fenasın," derken elinin arasında kıvrıldım. Gözlerim kısılıp açılırken ara ara Savaş ile denk düştük. Çatılmış kaşları benim üzerimdeyken Oya'nın elinin dokunduğu yerlere bakıyor, genel olarak beni süzüyor, etrafı kontrol ediyordu ve bacağı ritmik bir şekilde sallanıyordu. O bacağın titremeye başlaması, gitgide sinirlendiğini gösteriyordu ama bu benim zerre kadar umurumda

değildi. Kendine direniyordu, görüyordum. Dudaklarımı yalayıp ısırarak diğer kızlara doğru ilerledim dans ede ede.

"Tekila," dedim barmene bakarak. İçtim, bitti. Ahu ve Efsun'u ellerinden tutup aramıza katarken Efsun da benimle birlikte hem dans etti hem içti. Saat ilerledikçe ne kadar dans ettim, ne kadar içtim artık unutmuştum. Kızlar pert olmuş bir hâlde masanın üzerine kafalarını koymuşken, ben ayakta durmakta zorlanmama rağmen dans etmeye çalışıyordum. Kaç kişiye çarptım, kaç kez düşecek gibi oldum bilmiyorum. Yüzümde aptalca, neye olduğunu bile bilmediğim bir gülümseme varken saçlarımı savurarak oynamaya devam ettim. En son dans ederken bana bakıp gülen o adamı fark ettim. Parmağıyla gel işareti yapıyordu. İkimiz de dans ede ede birbirimize doğru yaklaşırken aramıza giren Savaş'ın iri bedeniyle durmak zorunda kaldım. Eli adamın göğsüne sert bir şekilde çarptı. Kaşlarımı çatarak durdum. Çattım sanırım. Çatmaya çalıştım en azından. Yalpalayarak birkaç adım attım ve "Ne yaptığını sanıyorsun sen ya?" dedim kelimeleri gereksiz bir şekilde uzatarak.

Savaş beni dikkate bile almadan elinin altındaki adamı gömleğinden tutup kendine doğru yaklaştırdı, dişlerini sıktı ve kaba bir sesle, "Uza!" dedi.

İşi bitmiş gibi ileri doğru fırlatmıştı adamı fakat bu, karşısındakini sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı. "Uzamazsam ne olacak?" dedi adam, damarına basmak ister gibi. "Kimsin lan sen? Sana ne, göt!"

Savaş'a doğru ilerleyen hızlı adımları ve kalkan eliyle gözlerimi kapayacak gibi oldum ama Savaş hızlı bir hamleyle adamın elini yakalayıp ters çevirdi ve adamın sırtı Savaş'a çarptı. Olay gitgide büyüyordu.

"Ne yapıyorsun, bıraksana adamı!" deyip koluna dokundum ama beni umursamadı bile. Adamın bileği belinde çevrilmiş şekilde dururken, Savaş diğer eliyle ensesinden kavradığı adamı daha

da kendine doğru çekti. Kulağına doğru eğildi ama sesini alçaltmadı. Aksine daha çok bağırdı.

"Zaten sinirliyim, son kez uyarıyorum!" dedi vurgulayarak. "Eğer kendin siktir olup gitmezsen ben sikip göndereceğim seni." Burnundan solumaları bile adamın kulağına denk geliyordu ve eminim bu his oldukça rahatsız ediciydi. Çünkü bunu oldukça sesli ve hızlı bir şekilde yapıyordu.

"Savaş?" dedi o kadın, adamı hızlı bir hamleyle elinden alarak. Savaş engel olmadı almasına. "Kendine gel!" dedi bir de uyarır gibi. Emir niteliğindeki bakışları Savaş'ı bulduğunda, Savaş bana doğru döndü. Benim dur dememle durmadı ama o kadının demesiyle durdu. Üzerindeki hâkimiyetim kaybolmuş, yerimi başka biri almıştı ki bunun gerçekliğiyle yüzleşince sarsıldım. Adını bile bilmediğim o kadın, adamı kendi önüne alıp özür dilerken oldukça yumuşak bir dil kullanıyor ve ikna etmeye çalışıyordu. Savaş ise bana bakıp dudaklarını ısırdı ve elini beline koyarak sakinleşmeye çalıştı.

Gözleri hızla üzerimi tararken derin bir nefes aldı. "Gece bitti! Gidiyoruz." Sesini düz tutmak istedi ama az önceki siniri hâlâ geçmemişti ve bunu istemeden de olsa belli ediyordu.

"Sana ne be!" dedim surat asıp öfkelenerek. "Sana ne? Siktir git! Sen kimsin de bana karışıyorsun?" Kafamı zar zor tutarken bir iki adım atıp parmağımı göğsüne vurdum. "Senin bana karışmaya hakkın yok, anladın mı?" Bu bir soru değildi aslında. "Bunca şeyden sonra gelip de bana hesap soramazsın, karışamazsın. Sen öyle istediğin zaman gidip, sonra da gelip hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın. Bana karışamazsın!" dedim tekrar bağırarak. Benim sinirli hâlime karşı o oldukça sakindi.

"Karışmıyorum," diyerek karşılık verdi. Oldukça düzdü, netti, sakindi. "Karışmadım, bak," dedi ellerini hafifçe iki yana açarak. "Saatlerdir içiyorsun, dans ediyorsun. Ağzımı bile açmadım. Karışmıyorum sana." Doğru, karışmamıştı aslında. Eskiden olsa

bunlara izin vermezdi. Ne düşüneceğimi bilemedim. Kelimeler de birbirine karıştı, düşünceler de.

Az önce benim lafımla durmayıp o kadını dinleyen bir adam vardı karşımda. Ben kendi kendime bir şeyler kuruyor gibi hissettim bir an. Uzatmak, iyice saçmalamaktı. Hele şu hâlde... Hiçbir şeyi birbirine oturtamıyorken neye nasıl cevap vereceğimi bilemezdim. Yüreğim sızladı. Hissetti mi bilmiyorum. Bu gece azap gibiydi. Ruhum her gece çektiği bu acıyı bu gece onun gözleri önünde çekiyordu. Gizlemeye çalışıyordum ama ne kadar başarılıydım bilmiyordum.

"İyi," deyip arkamı dönmüştüm ki bileğimi kavradı. Afalladım.

"Ama şimdi gitmek zorundayız," dedi aynı sakin tavrını sürdürerek. Kafamı ona doğru çevirdiğimde beni ikna etmek için beni değil diğerlerini kullandı. "Hepsi sızdı," dedi kafasıyla kızları göstererek. Parmakları yumuşak bir şekilde sardı bileğimi. Sıcacık dokunuşları hafifçe kımıldadı bileklerimde. Bilinçli mi yaptı, bilemedim. "Birkaç saat sonra hava aydınlanacak. Müge uyumamak için direniyor." Kontrol ettim. Eli çenesinde, gözleri kapanıp kapanmamak arasında bize bakıyordu Müge. Diğerleriyse uyuyordu. "Bunlar burada kalırsa üşüşürler birazdan diplerine. Abin ile Efsun'un kavga etmesini istemezsin, değil mi?" diyerek vicdanıma oynadı resmen. "Sen gitmezsen gelmez onlar." Birkaç saniye sustu. "Çok içmiş zaten. Çok fazla içmiş, Gülfem." Adım bir kere daha dudaklarından döküldü. Tüm kabalığına rağmen o kadar naif söyledi ki. "Daha da kötü yerlere gitmesin olay. Bu geceyi kötü hatırlamasın Efsun." Etrafı kontrol ettiğimde gitgide azalan insanları gördüm. Dediği gibi, sadece erkekler kalmıştı ve bakışları genel olarak bizim masadaydı. Sonra arkamızda bize bakıp bekleyen o kadını gördüm.

Savaş'ın eli bileğimde benden bir onay beklerken, "Tamam," dedim kısık sesle. "Gidelim." Aldığı cevapla gülümsedi ve ben yine geçmişe gittim. Alıştım sanmıştım ama alışılmıyormuş, içten içe

yiyip bitiriyormuş, paramparça ediyormuş insanın kalbini. Ufa bir gülümseme bile canını yakmaya başlıyormuş, bunu dibin kadar hissettim. Nefesim kesiliyor sandım. Kelimeler boğazımda düğümlendi, konuşamadım. Bileğimi elinin arasından çektim.

"Müge," dedi Savaş sesli bir şekilde. "Uyandır şunları, gidiyoruz." Müge bunu bekliyormuş gibi anında ayaklanırken kızları dürttü. Ahu ve Oya o kadar kötü değildi ama Efsun ve ben bitmiştik. O niye bu kadar içmişti, onu da anlamamıştım zaten.

Efsun ayakta durmakta zorlanırken Müge'ye yaslandı yürümek için. Hepsi çıkışa doğru yürürken benim hareket etmememle birlikte Savaş bana doğru dönüp kaşlarını çattı. "Hadi," dedi hareket etmemi bekleyerek.

"Mahir," dedim yanımdaki masaya tutunarak.

"Ne Mahir'i?" diye yüksek bir çıkışta bulundu bana doğru adımlayarak.

Midem bulandı. Elim karnıma giderken yüzüm kasıldı ama aldırış etmeden, "Mahir," dedim tekrar. "Mahir'i arayacağım. Gelsin alsın beni. Seninle gitmem ben."

Parmağını bana doğru uzattı uyarır gibi. Hakkı varmışçasına. "Gülfem," dedi adımı baskılı bir şekilde vurgulayarak. "O puştun yedi ceddini, yedi tabur askere siktirtme bana! Yemin olsun o herifi..." Devam edecekti ama susturdum.

"Karışamazsın sen!" diye bağırdım yüzüne. "Sen bana karışamazsın. Sen hayatımdaki insanlar için hesap soramazsın. Önüne gelene küfredemezsin. Böyle bir hakkın yok senin. Sen benim giydiklerime laf söyleyemezsin. Gittiğim mekânlarda peşime takılamazsın. Kimin arabasıyla gittiğim seni ilgilendirmez. Benim," dedim kendimi göstererek. "Benim her şeyim beni ilgilendirir. Sana ait değilim ben. Sen beni yönetemezsin. Karışamazsın," dedim tekrar tekrar yükselerek.

Öylece baktı ama sakin kalmadı. "Karışmıyorum zaten, karışamıyorum. Bir bok yapamıyorum," diye kendine öfkelendi. "Öyle

salakça bir yerde sıkıştım kaldım ki sana yaklaşamıyorum bile. Karışmıyorum," dedi vurgulayarak. "Karışamıyorum, evet," diye onayladı kendini. "Sen benimle değilsin artık. Görüyorum, hissediyorum ve hiçbir şey yapmıyorum, ya..."

"Savaş," diye susturdu o kadın onu. Savaş da sustu. Soluk soluğa kalmış bir şekilde sakallarını sıvazlayarak dudaklarını ısırdı. Sakinleşmeye çalışırken elleriyle saçlarını karıştırdı. "Aradı Müge Mahir'i," dedi derin bir nefes alarak. Sesini normal düzeyde tutup konuşmaya devam etti. "İşim var, gelemem demiş. Ben götüreceğim." Ne ara aramıştı? Önce Savaş'a baktım inanmayarak. Kanıtlamak ister gibi, "Aramadın mı Müge?" diye bağırdı bana bakmayı sürdürerek. Müge'ye söyledi ama bana baktı hızlı hızlı soluklanarak.

Bakışlarımı Müge'ye çevirdim. "A-aradım abla," diye onayladı Müge. "İşi varmış."

"O zaman ben..."

"Kızlar ayakta zor duruyor Gülfem," dedi Savaş sözümü kesip. "Sen de öyle," diyerek konuşmaya devam etti. "İnadını sonra yaparsın. İnat yapacak bir durum da yok gerçi. Eski bir arkadaş olarak gayet normal bir şekilde seni eve bırakacağım, hepsi bu. İkimiz de gayet aklı başında insanlarız, değil mi? Bunları problem etmeyiz." Kızlara baktığımda hepsi ayakta zor duruyordu. Efsun ise gözleri kapalı hâlde, Müge'ye bayağı yüklenmişti. Hatta Ahu da elini tutup kendi çok iyiymiş gibi bir de Efsun'a destek oluyordu. Cevapsız bıraktım. Onay saydı. Bir iki adım atıp bileğimi burkunca düşecek gibi oldum ama elimden tutup düşmeme izin vermedi. "Yardım edeyim mi?" diye sordu tereddüt ederek. Hayır anlamında kafamı salladım ama bir adım daha atıp tekrar bileğimi burktuğumda bu sefer eli belimi kavrayıp düşmemi engelledi. Bedenim onun bedenine yaslanmış bir vaziyetteyken yetmiyormuş gibi daha güçlü bir şekilde parmakları belimi sahiplendi. Parmak uçlarını elbisemin üzerinden tenime bastırdı. O sert ama

tanıdık ve özlem dolu dokunuşlarını hissettim. Gözlerim gözlerine sabitlendiğinde yutkunarak, "Bırak yardım edeyim," dedi sıcacık bir sesle. Yardıma ihtiyacı olan bendim ama o dilendi benden bunu. Direnmek için o kadar gücüm kalmamıştı ki, o kadar bitik hissediyordum ki. Aylarca içimde biriktirdiklerim bedenime o kadar ağır gelmişti ki. Hafifçe kafa salladım. Pişman olacağımı bile bile. Yavaşça kendini çekerken, parmaklarının bırakmak istemeyen o baskısını hissettim. Masada bıraktığım ceketi alıp bana doğru adımlarken avucundaki kanlar cekete bulaştı. Gözlerime bakarak belimden geçirdiği ceketin kollarını birbirine bağladı. Anlamadığımı fark etmiş gibi, "O kadar kısa ki," dedi baskılı bir tonda. "Kucaklayınca açılmaması imkânsız... Hiç ayarın yok." O düğümü sıkıca attıktan sonra bir eli kolumun altından sırtımı aşarken diğer eli bacaklarımın altından kavrayıp beni havalandırdı. Onun yanında küçücük kalan bedenim iki büklüm hâlde, kollarının arasında yer buldu.

Biz yürürken o kadının da arkamızdan geldiğini görebiliyordum.

"Sevgilin kızmasın," dedim gözlerimi kapatarak. Görmek istemedim onu. Başım onun boynuna düşmesin istedim ama daha fazla direnemediğim için ona yaslanmamak adına kendi başımı kendi omzuma yasladım.

Adımları normal seyrinde devam etti. "Sevgilim değil," dedi soğuk tavrını koruyan sert ifadesiyle.

Hıçkırık tutmuş, her tekrarda göğsüm onun göğsüne çarparken ne söylediğini bile umursamadan, "Ne zamandır birliktesiniz?" diye sordum. Ses tellerim bile sızladı.

"Birlikte değiliz," dedi tekrar aynı netlikte. Başımı kaldırdım. Gözlerim yavaşça aralanırken yakın mesafeden nefeslerimiz birbirine karıştı. Bana baktı. Göz göze geldik.

Ona bu kadar yakınken konuşmak oldukça zordu ama yine de, "Yaşantına uygundur eminim," dedim bana bıraktığı yaralardan

birini daha dillendirerek. Ruhum yangın yeriydi. Cevap vermedi. Sadece yüzüme baktı. Sonra onun sesini işittim. O kadının. Gözlerim kapandı tekrar.

"Sarhoşsun tamam, anlıyorum ama daha kaç kere sevgili değiliz diyecek inanman için?"

"Sarhoşluktan değil," dedi Savaş, yumuşak bir tonda. Nefesi yüzüme çarptığı için bana bakarak konuştuğunu anlayabiliyordum. "Onu paramparça edecek o kadar çok şey söyledim ve yaptım ki, artık bana olan inancını kaybetti." Yaptıklarının bilincindeydi. Beni ne hâle getirdiğini biliyordu. Bile bile yapıyor olması ise daha can yakıcıydı. Geçmiyordu, boğazımdaki yumru o kadar acıtıyor, kalbim o kadar çok sıkışıyordu ki geçmiyordu işte.

Kokusunda soluklanmayı özlediğimi anladığımda mantığımın sesi beni sardı, kendimi geri çektim.

"Tamam ama..." dedi kadın ve ben gözlerimi anında açtım.

"Konuşmasın bu," deyip parmağımı ona doğru uzattım. "Bu konuşmasın. Bunun konuşmasını istemiyorum ben. Konuşmasın Savaş, tamam mı? Bu konuşmasın," dedim yüzüne bakarak. Çocuksu bir tavra büründüm istemsizce. Bilerek yapmadım. Pişman oldum hemen ama isteyerek yapmadım. Lanet bir akşam geçiriyordum. Midem de bulanıyordu. Hepsi üst üste gelmişti.

"Tamam," derken bana bakıp gülümsedi hoşuna gitmiş gibi. "Konuşmaz." Şu hoşuna gitmiş edalı gülümsemeyi görünce pişman olmuştum tutamadığım için kendimi. Kıskançlık hissini bastıramadım. Ona hissettiklerimi gösterdiğim için içim yandı, ruhum daraldı, kalbim durdu. Sustum ve tekrar kafamı önüme eğdiğimde sessiz kalmanın daha iyi olacağını düşündüm. Şu hâldeyken sessizlik kesinlikle en iyi kaçış yoluydu. Merdivenleri tek tek çıkarken oldukça yavaş ve dikkatliydi.

Yaralı eli karnımın üzerindeyken yarasını inceledim. Çok derin bir kesikti. Ben görmeye dayanamayıp gözlerimi kapadım ama

onun umurunda bile değil gibiydi. O yarasına rağmen sıkıca sarıp sarmalamıştı beni.

"Elin..." dedim titreyen sesimle. "Ne oldu?" Sonra kafamı çevirdim başka bir yere. "Beni ilgilendirmez ama merak ettim," diye tamamladım cümlemi.

"Ufak bir kaza," diyerek geçiştirdi avcunu tenime kapatarak.

"Ama yoktu," dedim yüzüne bakarak. "Akşam yoktu böyle bir şey." Cevap vermedi. Tebessüm etti sadece. Her adımda sanki beni daha çok göğsüne çekiyor gibi hissederken önüme dönüp sustum tekrar. Cevap vermek istemedi sanırım. Sonra saçlarımın arasında hissettiğim baskıyla birlikte, "Koklama beni!" dedim sinirle.

Gülümsedi, göğsü titredi. "Öyle bir şey yapmıyorum," derken ses tonuna da bir gülümseme hâkimdi. Ama yapıyordu. İspat etmek ister gibi kafamı iki yana salladığımda hâlâ o baskıyı hissediyordum.

"Bak kokluyorsun işte," dedim mızırdanarak. "Kokluyorsun. Koklama. Çek burnunu saçımdan."

Müge bize doğru baktı arkasını dönüp. Sonra hızla döndü. Muhtemelen Savaş'ın o sert bakışlarıyla karşılaşmıştı.

"Sen fazla sarhoşsun," dedi Savaş, hâlâ yapmadığını iddia ederek. Bu sefer çenesini de saçlarımın arasında hissetmiştim. İyice sokuldu bana. Ardından belirgin şekilde kokumu içine çekti.

"Kokluyorsun," dedim daha da sinirlenerek.

Kokumu içine çekerken bile, "Koklamıyorum," dedi inatla. "Soluklanıyorum."

Boğazımdaki yumru her şeyi hatırlatmak ister gibi her dakika daha çok büyüyordu. Çenem titremeye başlamışken, "Sen yalancısın," dedim.

"Öyleyim," diyerek onayladı beni.

Aniden ağlamaya başladım. Gözyaşlarım hızla akarken bunu isteyerek yapmıyordum. Her şey, tüm hissettiklerim, hissetmek

istemediklerim, her şey o kadar birbirine girmişti ki kendime engel olamıyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Savaş panikle. "Niye ağlıyorsun?" Sesindeki endişeyi hissettim. Yüzüme bakmak istedi. İzin vermedim.

"Acıyor," dedim boğazımdaki o yumrudan geçirmeye çalıştığım kelimelerle. "Bileğim..." deyip kolumu kaldırdım ve diğer elimle inandırmak ister gibi ovaladım hıçkıra hıçkıra. "Az önce çok sıktın. Canım çok acıdı. Hâlâ acıyor." Yüzümü ona çevirdiğimde ne yapacağını bilmez bir hâlde bana bakıyordu. Muhtemelen gözlerimin etrafı kızarmış, burnumun ucu da aynı renge bürünmüş, oldukça çirkin duruyordum. Tam şu an şurada, omzuna sığınmış bir vaziyette kalbim acıyor, "Senin yüzünden!" diye hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum. Yapamadım.

İnandı mı bilmiyorum. Muhtemelen inanmadı ama inanmış gibi yaptı. Gözlerindeki o çaresizliği gördüm. Saçlarımdan birkaç tutam sakallarının arasına karışmıştı. Yutkundu ve gözlerime bakarak, "Acıtmak istemedim," dedi fısıldayarak. Ben susmayıp ağlamaya devam edince ne yapacağını bilmez hâli daha da belirginleşti. "Özür dilesem de geçmeyecek, değil mi?" diye sordu bir umut. Burnumu çekip kafamı iki yana salladım. Konuşmak istedikçe sesim kısılıyordu.

"Geçmiyor, geçmeyecek!" dedim kendimden emin bir şekilde. Gözlerimi bir yaş birikintisi kaplamışken görüşüm zorlaşıyordu. Sustu. Sustuklarıyla içim parçalandı. Bana verecek bir cevabı yoktu. Beni iyileştirecek kelimeleri yoktu. Olsun isterdim ama yoktu. O da biliyordu bunu. O her zaman kanata kanata sevdi, ben de kanaya kanaya sevdim. Şimdi de kan kaybından ölmek üzere gibi hissediyordum.

"Gülfem," diye mırıldandı gözlerini kapayıp bana doğru yaklaşarak. Alnını alnıma dayadı. "Gülfem..." dedi tekrar hasretle. İç çektim acı içinde. Aylarca sakladığım köşelerde akıttığım gözyaşlarımı ona sundum. O kadar bitik durumdaydım, o kadar geç-

memişti ki hiçbir şey. O kadar tazeydi ki. Ben ağladım, o hissetti. "Seni bana kırdıran şu düzeni sikeyim!" dedi öfkeyle.

"Neden?" diye sordum, kurumayaduran yaranın kabuğunu kopartıp tekrar kanatarak. "Neden yaptın?" Gözlerim yaşlı bir hâlde ona bakarken o kadar acınası bir hâldeydim ki, ben bunu istemeden de olsa ona sunduğum için kendimden, bu güçsüzlüğümden bir kez daha nefret ettim. Benim kadar onun da çöktüğünü hissedebiliyordum.

Dudak kıvrımları titredi. "Keşke..." dedi içtenlikle. "Keşke bu kadar güçlü bir kadın olmasaydın diyorum bazen." O konuştukça duygularım birbirine karıştı. "Kimseye kaldıramayacağı dert yüklenmezmiş, insanlar gücü kadar sınanırmış," Titrek, ıstırap dolu bir soluk aldı. "Senin derdin, senin sınavın ben olmak istemezdim." Güçlü değildim ki ben. Yaşayan bir bedende ölü bir ruhtan ibarettim. Gözlerini yumdu kısa bir süre ve iç çekerek, "Gülfem," dedi, tekrar özlem barındıran dokunuşlarla.

Elim uzamış olan sakallarına dokunmak istedi ve ben anın etkisiyle düşünmeden götürürken elimi, Savaş da bunu istiyormuş gibi adımlarını yavaşlattı. "Ben..." dedi gözlerini kapayıp konuşmaya başlayarak.

Tam ona dokunacakken, "Savaş," dedi o kadın, bizi birbirimizden ayırarak. Ne o konuşabildi ne ben dokunabildim. Ben kendime gelip elimi çektim, o kendini benden ayırdı. İkimiz de ona bakarken, "Merdivenleri çıktık. Araba da burada. Kendi gidebilir sanırım artık," dedi bana bakarak.

Ben öyle sabit dururken Savaş onu onaylarcasına, "Gidebilir misin?" diye sordu. Onun lafıyla beni bırakmak istedi. Burnumu çekip elimle gözyaşlarımı sildim. Deli gibi bir pişmanlığa sürüklendim. Elim göğsünü itti ve o beni yavaşça yere bıraktı.

"Giderim," dedim yalpalayarak arabaya doğru ilerlerken. Hemen arkamdan beni takip etti.

Arabanın ön tarafından dolanacaktım ki Savaş o kadına bakarak, "Sen öne geç," deyince yeni bir darbe almış gibi kaldım.

Hayal kırıklıkları barındıran bir gülümsemeyle adımlarım geri doğru giderken Müge Efsun'u oturtup beni kolumdan tuttu. "Gel abla," dedi, çektiği yöne gittim. Savaş'ın az önce bana o kadar yakınlaşması, öfkesi bana acıdığındandı. Onun için bir anlam ifade ettiğimden değildi. O acı çekmiyordu. O sadece bana bıraktığı bu hislerden dolayı vicdan azabı duyuyordu. O kadını önceliği yaptığı o kadar belliydi ki. Bedenim uyuşmuş bir vaziyetteyken Müge bana ne yaptırıyorsa onu yaptım. Ağlamayı kestim, hissizleştim. Yeni bir aydınlanma yaşamış gibi kaldım. O kadın onun yanına oturdu, ben arkada öylece sıkışmış bir şekilde köşede oturdum. Bir sürü anıya şahitlik eden şu arabada bir köşeye atıldım ben. Efsun Müge'nin omzuna yaslanmış, Ahu ve Oya da birbirlerine yaslıyken ben kendi kendime kaldım. Boynumu büküp kendi omzuma yaslanırken, gözlerimi kapayıp bu geceye bildiğim, Savaş'tan öğrendiğim tüm küfürleri sıraladım içimden.

"Askeriyeden mi?" diye sordu Müge onlara laf atarak. Gözlerimi açamıyordum ama duyabiliyordum.

"Öyle," diye onayladı buz gibi soğuk sesiyle Savaş. Sigara kokusunu hissedebiliyordum ve artık oldukça tanıdıktı benim için.

"İş arkadaşlarını eve mi getirmeye başladın abi? Hiç beklemezdim. Gerçi..." derken imalı bir tona büründü sesi. "Oluyor böyle şeyler sanırım. Gülfem abla da bazen iş arkadaşlarına gidiyor. Sonuçta beraber çalışıyorlar. Hatta Cihan abi Gülfem ablayı falan çiziyor. Bir görmen lazım, kocaman tuvale bir resmetmiş ki âşık olursun. Ben fotoğraflardan gördüm ama efsane."

"Ne çizmesi? Anlamadım. Neyi çiziyor?" diye sordu Savaş titrek ama yüksek bir sesle. "Cihan kim?"

"Abi," dedi Müge imalı tavrıyla. "İşe başladı dedim, hiç şaşırmadın. Biliyor muydun yoksa? Direkt Cihan abiye odaklandın."

"Müge!" diye yükselen sesiyle sorusunu tekrarladı Savaş. "Cihan kim?"

"Cihan abi," dedi Müge damarına basmaya çalışarak ama bilmiyordu ki artık Savaş'ta benim için atacak bir damar kalmamıştı. Elim devam etmemesi için Müge'yi dürttü ama susmadı. "Bunların iş yerinden. Portre çiziyor. Bitince görürsün diyeceğim ama Cihan abi evine asacakmış."

"Allah Allah!" dedi baskılı bir sesle Savaş. "Ben öyle işin var ya..." Sonra ne oldu bilmiyorum ama birkaç saniye sessizlik oldu ve ben, "Alo Selçuk," dediğini işittim Savaş'ın. Sonrasında o sessizlikte mayışan bedenimle bilincim tamamen kapandı.

Deli gibi bir baş ağrısıyla uyandığımda elim başıma gitti yataktan kalkarken. Dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordum, hiçbir şey. Midem karmakarışık bir vaziyetteyken, kusarken kasılmaktan ötürü yoğun bir ağrı da mevcuttu bedenimde. Bütün gün uyumak istesem de gün içinde toplantım vardı ve ben anca ayılıp kendime gelirdim. Yavaşça ayağa kalktığımda başımın dönmesiyle tekrar yatağa oturdum. Sonra dün gece geldi aklıma ve anında ayaklandım. Savaş vardı dün gece ama ben hiçbir şey hatırlamıyordum, hiçbir şey. Telefonumu aradım odanın içinde. Masanın üzerindeki çantamda bulup mesaj grubundaki toplu arama tuşuna bastım. "Allah'ım lütfen!" diye yalvardı iç sesim telaşla. "Lütfen saçma bir şeyler olmamış olsun akşam. Yalvarırım olmamış olsun." O kadar dik durabilmişken, sarhoşluktan sebep yıkılmamış olmayı diliyordum karşısında. İlk duyduğum ses Müge'nin uykulu bir şekilde, "Alo?" deyişiydi. Ardından Efsun.

"Hemen!" dedim telaşla. "Hemen bana dün gece neler olduğunu anlatın. Hiç, hem de hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Ben de," diyerek gülen ses Efsun'a aitti. "En son ikimiz ortada dans ediyorduk. Sonrası yok bende. Ne ara eve geldik, kim getirdi,

hiçbir şey hatırlamıyorum. Levent kaç kere aramış, açmamışım. Kim bilir ne kadar merak etmiştir. Sen konuştun mu?" diye sordu ama önemsemedim bile. Öncelikli konu bu değildi.

"Müge," dedim kalbim deli gibi çarparken. "Sen içmedin. Söyle bana, Allah aşkına," deyip odada dolanmaya başladım. "Dün gece abimle hiçbir şey olmadı de ne olur."

"Abla sakin," diye duyduğum sesle bir miktar rahatlama hissettim. "Dün gece seni eve ben çıkardım. Ben yatırdım. Sızdın kaldın."

"Başka?" dedim merakla tırnaklarımı kemirerek. "Başka bir şey olmadı, değil mi? Onunla..." Adını bile söylemek istemedim ama gece yapmış olabileceklerim korkuttu beni. İnsan sarhoşken hisleriyle konuşuyordu çünkü. Bunu birkaç kez tecrübe etmiştim ve ben hislerimi ona açmamış olmayı diledim.

"Yok, sanırım olmadı," dediğinde adımladığım odanın ortasında durarak, "Sanırım ne demek?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Neden öyle dedin?"

"Ya bilmiyorum," derken pek de emin değildi ve sesi gitgide ayılıyor gibiydi. "Sadece abim seni taşırken yakınlaştınız. O ara ne konuştunuz bilmiyorum."

"Abin beni mi taşıdı?" dedim büyük bir şokla. "Ben ilk günden kendimi onun kucağına mı attım Müge? Bir de o kadar atar gider yaptım. Kucağına mı attım kendimi?"

"Hayır ya," derken bu sefer oldukça emin konuştu. "Yürüyemiyordun, abim de sen merdivenlerden çıkana kadar yardım etti. Hepsi bu. Abartma, bir şey olmadı." *Abartma mı?* Ben neler kurmuştum kafamda. İlk günden bu kadar aptalca bir durumda kalacağımı asla düşünmemiştim.

Büyük bir pişmanlık sarmışken beni, "Aptal Efsun!" diye çıkıştım.

"Ben ne yaptım şimdi ya?" diye sordu Efsun, hâlâ uyku dolu bir sesle.

"Yapsaydın normal bir kına gecesi, çalsaydık 'Yüksek Yüksek Tepelere', ağlasaydık. Bok vardı bekârlığa vedaymış!" Oldukça öfkeli bir şekilde konuşmaya devam ettim. "Allah benim de belamı böyle verdi işte."

"İçmeseydin," dedi Efsun bir gram suçluluk hissetmeden. "Bana ne, ben mi dedim iç diye?" O da kendince haklıydı tabii ama ben bu kadar kendimi kaybedeceğimi düşünmemiştim.

"Başka ne oldu gece?" diye sordum tekrar tırnaklarımı kemirmeye başlayarak.

"Vallahi sizi bıraktık. Abim o kadınla bir yere gitti. İşle ilgili sanırım. İki saat sonra falan geldiler. Kapı sesi duydum. Nazenin abla yattı uyudu." *Nazenin miydi adı? Onlarda mı kalmıştı bir de!*

"Sizde mi kaldı?" diye sordum içim içimi yerken. "Beni ilgilendirmez ama çok merak ediyorum, abin böyle şeylere karşı ya. Nasıl izin verdi? Nerede yattı?"

"Hiç seni ilgilendirir mi?" dedi Efsun kıkırdayarak. "Hep merak."

"Efsun!" dedim sinirle. "Evet, merak sadece."

"Nazenin abla benim odamda kaldı. Ben abimin odasında. Abim evde yatmadı. Bütün gece bahçede oturdu."

"Gülfem?" diye duyduğum sesle, "Kapatıyorum ben," dedim kapıya doğru adımlayarak. "Sonra konuşuruz." Cevap dahi beklemeden telefonu yüzlerine kapatarak odanın kapısını açtım.

Annem sinirli bir şekilde bana doğru ilerlerken, "Siz beni öldürmek mi istiyorsunuz?" diye sordu yüksek sesle.

Başım felaket derecede ağrırken şakaklarımı ovarak, "Sessiz anne. Lütfen," diye mırıldandım.

Kapıyı kapatıp odanın içine girişi, susmayacağını gösteriyordu. "Sarhoş olmak ne demek Gülfem?" dedi bana bakarak. "Baban anlayacak gece diye ödüm koptu. Abin desen eve az önce girdi. Sen sabaha karşı geldin. Siz iyice kaçırdınız ipin ucunu. Bu ne rahatlık?" Sesi o kadar çok batıyordu ki bana.

"Anne," deyip gözlerimi kapadım ve yatağa oturdum. "Allah aşkına sessiz biraz. Zaten çok fenayım. Bir gece çıktık. Abartma, ne olur." Eskiden böyle cümleleri bu kadar rahatlıkla kurabileceğimi söyleseler asla inanmazdım. Annem için asıl konunun bu olmadığını düşen ses tonundan anladım.

"Gelmiş," dedi yüzüme bakıp tepkimi ölçmek ister gibi. Mimik bile oynatmadım. "Savaş gelmiş," dedi.

"Biliyorum," diyerek karşılık verdiğimde benden beklediği o şaşkınlık dolu tepki kendisinde oluştu.

"Ne demek biliyorum?" diye sordu haklı bir merakla. Ayağa kalkıp dolaptan gündelik bir eşofman takımı seçerken hiç utanmadan üzerimdeki elbiseyi çıkardım.

"Biliyorum. Dün gece beraberdik," dedim sanki çok normal bir şeymiş gibi. Eşofman takımının önce altını, ardından üstünü giydim.

Karşıma geçerek, "Kız sen beni çıldırtacak mısın?" diye bağırdı. "Ne demek beraberdik! Barıştınız mı yoksa?" Meraklı ses tonu ve bakışları, sanki barışmamızı ister gibiydi ama tepkisi de bir o kadar istemiyor gibi. Anlayamadım.

"Hayır," dedim sakin bir şekilde kafamı iki yana sallayarak. "Müge için gelmiş oraya. Öyle birbirimize selam verdik, o kadar." Annem hâlâ benim sakinliğimden dolayı şok içindeydi. "Siz de abartmayın bu durumu," dedim daha da normalleştirmeye çalışarak. "Benim açımdan bir sorun yok. Olmuş bitmiş bir durum. Siz de büyütüp germeyin ortamı." İki aile hiç değilse birbirlerinin yüzüne bakıyordu. Şimdi bu durum tamamen kopmalarına sebep olsun istemedim. Bir şey yokmuş gibi davranmak en iyisiydi. Bunu onlara borçluydum, borçluyduk. Yıllardır süren dostluklarını birkaç ayda zedelemiştik zaten biz.

"Baban gördü sabah Savaş'ı," dediğinde anında anneme doğru döndüm.

"Bir şey demiş mi?" Babam en hassas noktamdı.

"Bahçedeydi baban giderken. Görünce babanı ayağa kalktı seslendi Uğur amca diye. Baban durup durmamakta kararsız kaldı ama dayanamadı. Ne konuştular bilmiyorum ama Savaş sessiz sakin dinledi. Baban ara ara yükseldi." Öyle heyecanlı ve susmadan anlatıyordu ki. "En son 'Ben, kızımı parçalayasın diye büyütmedim,' deyip kestirip attı. 'Uzak dur, daha da kopmayalım birbirimizden,' dedi. Savaş sustu, dinledi. Hiçbir şey demedi. Sonra da baban çekti gitti. Bana baktı Savaş, kapıyı kapattım ben de." Babamın Savaş'a ne kadar kızgın olursa olsun kelimelerini özenle seçeceğini o kadar iyi biliyordum ki ve bunların Savaş üzerinde bir tokattan daha fazla etki yaratacağını da. Bu yüzden en hassas noktam babamdı ya.

"Konuş babamla," dedim anneme dönüp gülümsemeye çalışarak. "Sakın Ali amcayla kötü olmasın. Vallahi biz atlattık her şeyi ya. Ben evet, kötü zamanlar geçirdim ama," dedim ikna etmek ister gibi. "Bir anlık hislerdi onlar. Şimdi kimseye kızgın da değilim, kırgın da. Ne olur siz uzatmayın hiçbir şeyi."

Annem ikna olmamış gibi yüzüme bakarken, titremeyeduran ellerimle çantamdaki sigara paketini çıkardım. Gülümsemeye çalıştım; inandırıcı değildi, inanmadı. Camı açıp sigarayı yaktığımda az önce konuştuklarıma tezat bir şekilde titrek bir tavır sergiliyor oluşum karşısında annem sessiz kaldı. Görüyordu. Herkes her şeyi görüp biliyordu ama benim inkâr etmemden dolayı hiçbir şey diyemiyorlardı.

"Kahvaltı hazır mı?" diye sordum ona dönerek. "Toplantım var. Geç kalmadan bir şeyler atıştırayım."

"Ha-hazır," dedi garip bakışlarını üzerimde dolandırarak. "Ekmek alınacak ama."

Elimdeki sigarayı küllüğe bırakıp, "Ben alırım şimdi," dedim. Cüzdanımdan aldığım bozukluklarla annemi arkamda bırakarak merdivenleri indiğimde abimle karşılaştım.

"Gülfem," dedi o da garip bir tınıyla. "Ben dün gece seni hiç aradım mı? Ya da Efsun ile konuştunuz mu?" Olumsuz anlamda kafamı iki yana salladım. Aradıysam da hatırlamıyorumdur. "Emin misin?" diye sordu gergin hareketlerle. "Hatırlamıyor musun hiç?" Ne olduğunu anlayamadım.

"Beni aramadın ama," dedim sanki çok eminmişim gibi, "Efsun'u aramışsın. Açamamış, uyuyakalmış. Bir şey mi oldu?"

"Yoo," dedi kafasını iki yana sallayarak. Eli omzuma gidip beni kenara itti. "Uykum var benim. Yatacağım. Görüşürüz." Gergin hareketlerle, büyük adımlarla uzaklaşırken şu hâli tuhaf gelse de sorgulamadan evden çıktım. Oldukça sıcak bir hava hâkimken dışarıda, bahçe kapısını açar açmaz duyduğum o heyecanlı ses Recep'e aitti.

"Gülfem! Gülfem! Gülfem!" dedi bana doğru koşarak. Gülümseyerek ona doğru bakmamla birlikte, arkasında kalan Savaş'ı gördüm. Gülen yüzüm anında ciddi bir ifadeye büründü. Muhtemelen sohbet ediyorlardı ve beni görünce onu bırakıp bana koşmuştu. Savaş olduğu yerde durup bize doğru bakarken Recep aniden elimi kavrayarak beni çekiştirmeye başladı. Hem aniden yaptığı bu hareket karşısında şaşkınlıktan hem de benden daha fazla bir güce sahip olduğu için adımlarım itirazsız onu takip etti. Savaş'a bir iki adım kala, "Bak komutanım gelmiş, Gülfem," dedi aynı heyecanla konuşmaya devam ederek. Diğer eli bir anda Savaş'ın elini tuttu ve ikimizin elini birbirine yaklaştırdığında, Savaş'ın da yüzü bu durumu beklemiyormuş gibi bir anlık şaşkınlıkla tuhaf bir şekil aldı ama hemen toparladı. Beni kontrol etti. Tepkimi. Elimi bırakmadı ama konuşmadı da. Diğer eli avuç kısmından beyaz bir sargıyla birkaç kez sarılmıştı. Tüm dikkatim birkaç saniyede oraya toplanmıştı ve ben bunu fark ederek kendimi çekip tekrar yüzüne odaklandım. Zira onun için endişelendiğimi, merak ettiğimi falan düşünmesini istemezdim. "Hadi barışın Gülfem," dedi Recep heyecanla ellerini birbirine çarparak. "Küs kalmayın, barışın." Sıcak olan bir tek onun elleri değildi. Benim

ellerimin sıcaklığıyla bütünleşince daha belirgin bir hâl alan par makları avuç içime kenetlenmiş bir hâldeyken, gözlerini de gözle rimden çekmedi. Üçümüzün en son bu sokak ortasındaki bir anıs düştü aklıma.

Şubat 2020

Camdan Savaş'ın kapının önünde olduğunu görünce daya namayarak dışarı çıkmaya karar verdim. İki gündür oldukça geç geliyor ve neredeyse hiç görüşemiyorduk. O mesaj atıyor, ilgilen meye çalışıyordu ama ben biraz nazlanıyordum. Biraz değil evet, fazlaca.

Annemle babam televizyona dalmışken hiçbir şey demeden kalkmış, üzerime hırkamı alarak kapının önüne çıkmıştım. Sa vaş anında fark etmişti fakat ben ona bakmadım. Yani tam ola rak bakmadım. Kafamı yan tarafa çevirmiş, saçlarımı savurarak görmezlikten geliyordum. Öyle aheste aheste bahçe kapısına iler lerken Savaş'ın üstümden çekmediği bakışlarını görebiliyordum. O bana baktıkça dayanamayarak kafamı hafifçe çevireyim dedim ama göz göze geldik ve bile bile de çekemedim. Demir bahçe kapı sını açıp sokağa çıktıktan sonra öksürüp boğazımı temizledim ve "Sen de mi buradaydın?" diye sordum soğuk bir sesle, sanki bile bile çıkmamışım gibi.

Uğraştığı arabanın kapısını sertçe kapatıp kazağının kollarını çekti ve "Buradaydım güzelim," dedi tok bir sesle. "Yeni geldim. Sen hayırdır?"

Göz kırpıp hafifçe kafasını salladığında omuz silkerek, "Hiç," dedim. "Öyle hava almaya çıkmıştım. Sen erken gelmişsin bu akşam. Hayret." İmalı tonuma karşılık, derin bir soluk verdiğini hissettim. Bileğimden tutup beni kendine doğru çektiğinde, ara mızdaki birkaç adımlık boşluk kapanmıştı.

Öylece afallamış olarak kalmışken ben, "Ne bu soğukluk?" diye sordu. "Mesajlarıma da aynısını yapıyorsun. Yoğun olduğumu biliyorsun şu sıra. Niye bile bile böyle davranıyorsun bana? İyice kafayı mı yiyeyim? Zaten hasret kaldım sana."

"Soğuk falan değilim," dedim ses tonumu normal tutmaya çalışarak. Hâlâ ona bakmıyor oluşumla birlikte, çenemden tutup kendine çevirdi yüzümü. O yorgun bakışlarının arasında bile hâlâ benim için çırpınan adamı görebiliyordum.

Parmağı usulca çenemi okşadıktan sonra beni bırakarak biraz geri adımladı ve köşede duran topu alarak, "Geç karşıma," dedi. Anlamamıştım. "Geç," dedi tekrar, topu bana atarak. "Eskisi kadar iyi misin bakalım. Eğer üç gol atabilirsen yemekler benden. Necmi abinin köftesinden yiyelim bu akşam. Ha yok atamazsan," dedi parmağını bana doğru uzatarak, "Sen ödersin hesabı. Kaybeden yemeği ısmarlar yani."

Futbol oynamayalı çok uzun zaman olmuştu ama atışlarım her zaman iyiydi. Kimin kazanacağının da bir önemi yoktu ama o yine de tüm yorgunluğuna rağmen bu yemek işini eğlenceli bir hâle getirip anılarımıza sürekli bir yenisini ekliyordu. Bu bile bana bu ilişki için ne kadar çabaladığını hissettiriyordu.

Küçük bir çocuk gibi sevinçle, "Tamam," diyerek karşısına geçtim. "Ama söyleyeyim, ağlamak yok sonra. Ben hep iyiydim bu konuda."

"Sanmıyorum ama görelim bakalım," dedi gaz vermek ister gibi küçümseyerek. Bu beni daha fazla inat ettirmekten başka bir işe yaramamıştı. Kollarımı sıvayıp derin bir nefes aldım ve topa vurdum. Tutamadı.

Sevinçle yerimde zıplayarak, "Gol! Gol! Gol!" diye bağırdım. Gülerek tekrar topu fırlattı.

"Daha bitmedi."

Heyecanla yine attığımda, bu da gol olmuştu ve ben o kadar heyecanlanmıştım ki.

"Hâlâ kazanmış sayılmazsın," dedi inatla ve ben son topu da gol attığımda ona doğru koşarak, "Kazandım!" deyip boynuna atladım. "Ben kazandım!" Kollarını açıp beni iyice sarıp sarmaladı. O kaybetmişti, ben kazanmıştım ama o benden daha çok mutlu olmuş gibi kahkaha attı. "Nasıl da kazandım ama!" dedim yüzüne bakarak. Öyle haklı bir gururdu ki benim için bu. Öyle dolu dolu söyledim ki. "Söylemiştim sana. Kaç sene geçerse geçsin ben seni her türlü yenerim."

"Belki bilerek yenilmişimdir," dedi bana bakıp gülümseyerek. Kaşlarım çatıldı. Ben kendi hakkımla yenmemiş miydim yani? Elimi ondan uzaklaştırarak geri adımladım.

"Oyunbozanlık mı yaptın sen?" diye sordum sinirle. Bana doğru yaklaştı ama izin vermeyerek geri adımladım. Sinirle topu elime alarak, "Bir kez daha," dedim karşısına geçerek. "Ve sen düzgün oynayacaksın. Eğer hile yaparsan ölümü gör," dedim büyük oynayarak. Sinirlendiğini çatılan kaşlarından anlayabiliyordum.

"Saçmalama Gülfem."

Omuz silkerek, "Bana ne!" dedim inatla. Topu yere koyup ciddi bir yüz ifadesine büründüğümde, o da tekrar kaleye geçmişti. Kendimce atacağım noktayı belirleyip, hızla topa yönelip vurmuştum ve az önce saçma sapan bir şekilde yaptığım atışları bile kurtaramayan adam, bunu çok rahat bir şekilde kurtarmıştı. Demek ki gerçekten o izin verdiği için ben onu yenmiştim. Zaten o özel bir askerdi ve eminim bu kadar kolay atışları yakalamak onun için çok basitti. Bense bunu unutacak kadar çok kaptırmıştım kendimi.

Yüzümü asıp kollarımı göğsümde birbirine bağladığımda, bana doğru gelip asık yüzümü elleri arasına aldı. Soğuk parmakları burnumu kıstırarak, "Asma o suratını," dedi iki yana sallayarak. Bu hareket daha çok sinirimi bozmuş, elini ittirerek kaşlarımı çatmıştım. O ise tekrar yüzümü kavradı. Soğuk havada sıcacık nefesi yüzüme dağıldı. Isındım. "Kalbim yenik düştü önce sana,"

dedi az önce parmaklarının yer aldığı burnuma ufak bir öpücük kondurarak. "O günden sonra bütün maçları sen kazandın zaten, Gülfem." Gülümsedim. Ben güldüm diye o da güldü. Kalbim sıcacık oldu. O böyle sözleriyle beni eritip yok ederken sinirli kalmak pek mümkün değildi ki. "Senin yemekler iki oldu," dedi arkamda bir yeri işaret ederek. O tarafa döndüm. Recep arkamızdan bize bakıp gülümseyerek el çırpıyordu.

"Savaş ve Gülfem," dedi heyecanla. "Sevgili! Savaş ve Gülfem birbirini seviyor."

"Çok seviyor," diye onayladı Savaş, beni kolunun altına çekerek.

"Çok seviyor," dedim çocuksu bir mutlulukla.

"Savaş, Gülfem'i daha çok seviyor," dedi Recep.

Kahkaha attı Savaş. "Bak bu doğru," dedi beni iyice göğsüne çekerek. "Savaş, Gülfem'i daha çok seviyor."

Omzumdan sarkıttığı eline parmaklarımı geçirdim. "Ama yine de..." dedim Recep'e doğru yürürken. "Ben biraz paslandım. Ondan böyle oldu az önceki oyunda. Yoksa harika oynarım, bilirsin. Benden iyisi yok."

"Kesinlikle," diye onayladı tekrar kahkaha atarak. Tüm yorgunluklarını unutmuş, benimle çocuklaşıyormuş gibi hissettim. Dudaklarını saçlarımın arasına bastırdı. "Sen her zaman en iyisiydin."

Eylül 2020

"Barıştınız mı Gülfem? Barıştınız. Barıştınız!" diye hem kendi sordu hem kendi cevapladı ama elbette o kadar basit bir durum değildi. Bizim aramızdaki küslük değildi ki.

"Recep," dedi Savaş yumuşak bir sesle, bana bakmayı sürdürüp.

Devam etmesine izin vermeden aklıma gelen Nazım Hikmet mısralarıyla sözünü kestim: *"Sana gelince... Ne ben Sezar'ım ne de*

sen Brütüs'sün..." Dediklerimi anlamayıp kafasını hafifçe kenara çevirdi. "Ne ben sana kızarım ne de zatın zahmet edip bana küssün..." diyerek konuşmaya devam ettim. "Artık seninle biz..." dedim gözlerinin içine bakıp tek tek vurgulayarak. "Düşman bile değiliz..." Ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatle ama mimik bile oynatmadan dinlerken elini ilk çeken ben oldum. Durdurmadı, izin verdi, sustu ve beni izledi. "Bizim aramızda duygu barındıran hiçbir şey olamaz," deyip Recep'e döndüm ve gülümsedim. "Küs bile değiliz yani." Sessiz kaldı. Birkaç adım atıp yola koyulacaktım ki dün gece aklıma gelip durdum ve arkamı döndüm. "Savaş," dedim o sarsılmaz ifademi korumaya çalışarak. Durdu, bana baktı devam etmem için. "Dün gece," deyip gülümsedim, "Biraz fazla kaçırmışım sanırım. Saçmalamış olma ihtimalim çok fazla. Bilirsin," deyip kafamı iki yana salladım hafifçe. "O yüzden umarım bir şeyleri yanlış anlamamışsındır."

Ben gülümsedim ama o mimik bile oynatmadı. "Hayır," dedi net bir ifadeyle. "Yanlış anlaşılacak bir şeyler yaşanmadı da söylenmedi de. Rahat olabilirsin. Sadece eve gelmene yardım ettim, o kadar." Ne kadar da hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. Sanki aylar önce o gitmemiş gibi, bizim aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi. O kadar normaldi ki davranışları.

"İyi o zaman," deyip arkama bile bakmadan hızlı adımlarla köşedeki bakkala doğru girdim. Girmeden önce kafamı hafifçe çevirdiğimde, onun da eve girdiğini fark ettim. İki ekmek alıp tekrar geri dönerken Recep de gitmişti, sokak bomboştu.

Tam eve doğru yönelip bahçe kapısını açtığım sırada, "Gülfem," diyen bir sesle duraksadım. Yabancı, farklı bir ses... Arkamı döndüğümde Savaş'ın yanında olan kadının bana doğru yürüdüğünü fark ettim. Bir anlam veremesem de ciddi yüz ifademle gelmesini bekledim. Yüzündeki samimiyetsiz gülüşe karşılık vermeme gerek yoktu bence. "Dün akşam tanışamadık," dedi bir iki adım önümde durarak. "Nazenin ben. Savaş'ın arkadaşı. Sen beni bilmezsin ama," derken seçtiği ton oldukça sinir bozucuydu ya da

ben öyle duymak istiyordum. "İnanır mısın ben senin her şeyini biliyorum neredeyse."

"Artık inanmam," dedim onun takındığı o yapmacık gülümsemeyi ben de takınarak. "Eskiden yapıyordum öyle salakça şeyler. Şimdi değil. O yüzden inanmam." Yüzündeki o gülümseme anında düşerken sinirli bir hâle bürünüyor gibi oldu ve tek kaşını kaldırarak âdeta asıl kişiliğini ortaya koydu. "Çocuk gibisin," dedi, beni baştan aşağıya süzerek. "Aklın sıra laf mı sokmaya çalışıyorsun sen bana? Gerçekten komiksin."

"Gül o hâlde," dedim onu dikkate bile almayarak. "Kasma bu kadar. Gerçi sevgilin de kasıntı herifin teki. Tam birbirinizi bulmuşsunuz." Ne ben onu ciddiye alıyordum ne de o beni. Onda gereksiz bir sinir hâli mevcutken, ben de ona karşı aptalca bir gülümseme yerleştirmiştim yüzüme ve bu saçma durum içten içe iki taraf için de yıpratıcıydı.

"Sevgili değiliz diye elli kere söyledik," dedi vurgulayarak. "Ama sen o kadar çocuksun ki hâlâ inatla kurup kendi kendine oynuyorsun." Tam ağzımı açacakken, "Dur dur," deyip susturdu beni. "Sen şimdi buna inanırsın ama bir de şey kurarsın. Kesin bu kadın Savaş'a âşık, kesin seviyor, ondan böyle davranıyor. Kesin kesin. Hıı hı," dedi dalga geçer gibi. "Kesin âşığımdır." Dalga mı geçiyordu benimle?

"Pardon?" dedim alayla. "Sen kafayı mı yedin? Sabah sabah geldin, kendi kendine kurup kendi kendine oynayan sensin gibi duruyor. Bana ne kızım?" dedim ciddi bir yüz ifadesine bürünüp ona doğru bir adım atarak. "Bana ne kim kimi seviyor, kim kiminle birlikte? Ne halt ederseniz edin. Gölge etmeyin, başka ihsan istemez. Hadi," dedim yüzüne bakarak. "Sabah sabah asabımı bozma benim." Dişlerini sıktığını gerilen çenesinden anlayabiliyordum. Solukları hızlandı. Ne o bir adım attı ne ben.

"Nazi!" dedi sonra vurgulu bir ses. Savaş'a aitti. Nazi dedi. Adı Nazenin'di ama o Nazi dedi. Ne kadar yakın olduklarının göster-

gesiydi bence bu. Sevgili değillerdi belki ama aralarındaki ilişkinin sıradan bir şey olduğunu düşünmüyordum. Savaş'ın davranışları da bunu tasdikler nitelikteydi.

Kadın bir adım geri attığında Savaş'a bakarak, "Gülfem ile sohbet ediyorduk," deyip gülümsedi.

Onu bozarcasına, "Ben kimseyle sohbet falan etmiyorum," dedim Savaş'a bakarak. O, kadından ziyade beni görüş alanına aldı ve dinlemeye başladı. "Tasmasını sıkı tut," dedim gözlerimle kadını işaret ederek. "Bir daha bahçeme girerse elimde kalır."

Olduğum yerde geri adımlayıp bahçe kapısını açtığımda o Nazenin denen kadın, "Seni var ya!" deyip sinirle bir adım atmıştı ki, "Nazi!" diye bağırdı tekrar Savaş. Durdu. Adım bile atmadı. "Bahçeye kuracağız sofrayı. Gel de yardım et," dedi normal tavrını sürdürerek.

"Hava güzel ama içeride mi yeseydik?" diye sordu Nazenin, ona olan yakınlığını gözüme sokmak ister gibi. "Evinizi çok beğendim de."

Burnumdaki solukta acı dolu bir gülümseme mevcutken önüme dönüp eve doğru yürüdüm. Herkes kafayı yemişti, herkes! Kapıyı açar açmaz evi saran kızartma kokusu zaten berbat olan midemi iyice bulandırırken, az önce yaşadığımız gereksiz can sıkıcı diyalogla iştahım da kaçmıştı. Elimdeki ekmeği masaya bırakarak merdivenlere yöneldim.

"Geç kalıyorum ben. Hazırlanacağım," diye kısa bir açıklama yaptım ama annem elbette bu kadarıyla yetinmedi.

"E kahvaltı?" dedi önce. Ardından, "Ne oldu da senin sinirlerin tepene çıktı yine?" diye sordu.

"Geç kalıyorum," deyip geçiştirdim sadece, merdivenleri hızla çıkarak. "Afiyet olsun sana." Homurtuları sadece bana değildi, abime de sayıp sövüyordu şu an ama laf dalaşına giremeyecek kadar hassastım. Altı ay boyunca saçma bir nedenden ayrılmanın acısını dibine kadar çekmişken, her sözü altı ay boyunca kulak-

larımda uğuldarken, o altı ay sonra gelmişti ve hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. Bir açıklama yapma gereği dahi duymadan karşıma bir kadınla geçmiş, sabah kahvaltısını bahçeye taşımayı tartışıyorlardı. Bu kadar normaldi onun için her şey.

Mutsuzluk muydu bu? Sinirli miydim? Kırgın mı? Kızgın mı? Kendi hislerimi bile anlamlandıramıyorken sürekli bir döngüde debelenip duruyordum ve bu duygu karmaşası hangi kelimelerle tarif edilirdi bilmiyordum. Dolaptan çıkardığım kıyafetleri yatağımın üzerine koyarak önce duşa girdim, ardından saçlarımı düzleştirip üzerimi giyindim. Doğal duran, hafif bir makyaj yaptım. Kırmızı, dantelli, oldukça derin bir göğüs dekoltesine sahip bir üst tercih ederken gümüş tonlarında, göğüs arama sarkan bir kolyeyle son noktayı koyup elime siyah bir ceket aldım. Merdivenleri yavaşça inip aynı tonda kırmızı topuklularımı giyerken anneme yakalanmamak olmazdı elbette.

"Tövbe estağfurullah!" dedi dolu dolu bir sesle elini ağzına kapatarak. Gözleri şaşkınlıkla büyürken, "Bu ne hâl Gülfem?" diye sordu sesinin tonunu yükselterek. Aynadan kontrol edip kıyafetimin göğüs kısmını biraz yukarı çekiştirdim.

"Toplantım var. Ondan biraz özenli giyinmek istedim. Otel sahip..."

"Başlarım senin toplantına!" dedi sinirle sözümü kesip. "Bir şey demedikçe yakında çıplak çıkacaksın sokağa. Özenli giyinmek, yarı çıplak demek değil." Üzerimi düzeltirken, "Mahallede böyle hiç yakışık almıyor," dedi.

Derin bir soluk alıp ceketimi omuzlarıma atarken, "Bak, kapadım," dedim gülümseyip kapıyı açarak. "Mahalleye girerken de böyle girerim. Sorun yok, oldu mu? Hadi kaçtım ben."

Annem arkamdan, "Gülfem," dedi ama ben daha fazla uzamaması adına kapıyı çekip bahçede yürümeye başladım.

Omuzlarımın üzerinde emanet duran ceket, bahçe kapısına elimi atmamla birlikte yere düşünce, "Of yavrum benim be..."

diye bir ses duyup gülümsedim. Müge'nin sesiydi bu. "Hepsi senin mi?" diye tamamladı cümlesini, aynı gülümsemeyi barındıran ses tonuyla.

Tabağa çarpan çatal bıçak sesine karışmış, "Yuh!" sesi ise Savaş'a aitti. Muhtemelen fırlatmıştı bir şeyleri.

Ceketi alıp kalkmamla birlikte bahçedeki masada Saliha teyze, Müge ve o iki şahıs bana bakıyordu. Savaş'ın titreyen dizini görüyordum. Ellerini birbirine geçirmiş sıkarken, dili dudaklarının üzerinde gezindi.

"Yani kadın doğal afet," diye devam etti Müge konuşmaya, hayran hayran. "Akşamdan beri gördüğüm kart kadınlardan sonra sen huri gibisin şu an Gülfem abla. Ne bileyim, ben erkek olsam seni kaçırmazdım. Kaçıran da düpedüz enayidir."

Son cümlesiyle Savaş Müge'ye ters ters baktıktan sonra, "Konuş konuş," dedi öfkeyle kafasını sallayarak. "Sinirimi atacak birileri lazım zaten. O dilini koparacağım senin. O lavuğu da çağır bugün sen. Ben senin hesabınızı nasıl dürüyorum. Herkesin hesabını da size katıyorum!"

"Biz ne yaptık ya?" dedi Müge kaşlarını çatarak. "Sen de kendin yapıyorsun sonra bize patlıyorsun. Gülfem ablaya bir şey diyemiyorsun diye neden benden çıkarıyorsun acısını? Ayrıca hatun taş, yalan mı söyledim?" diye sordu iyice üzerine giderek.

Savaş'ın, "Müge!" diye sesini en uç noktalara çıkarıyor oluşu, sabrının taştığını gösteriyordu. Bu kız zaten her zaman en uçlara kadar oynayıp sonra susuyordu. Sanırım Savaş'ın öfke problemine Müge'nin de katkıları fazlaca büyüktü fakat bundan bana neydi?

"Günaydın kızım," dedi Saliha teyze mahcup bir tavırla. "İşe mi?" Saliha teyzedeki mahcubiyetin birazı bile yoktu Savaş'ta.

"Günaydın," derken diğerlerinin varlığını yok sayıp Saliha teyzeye gülümsedim. "Evet, toplantım var," deyip arabaya doğru yöneldim. "Geç kalmayayım. Sonra görüşürüz, olur mu?"

Saliha teyze, "Allah işini rast getirsin kızım," derken, Savaş hızla kalkıp eve doğru adımladı ve o elini savurup kapıyı çarpmadan önce son duyduğum şey, "Toplantını ben senin..." deyişi oldu. Onun bu tavrını yok sayıp arabaya bindikten sonra topuklu ayakkabılarımı çıkardım daha rahat sürebilmek için. Hareket etmeden son kez eve doğru baktığımda Savaş'ın camdan bana ters ters baktığını gördüm ve dudaklarımın arasından, "Aptal," diye homurdanıp hareket ettim.

Ortalama bir saat süren yol sonrası tekrar ayakkabılarımı giyerken, içeride Cihan'ın bir öte bir beri yürüdüğünü gördüm. Emel hoca ve Serkan başında dikilirken Cihan oldukça gergin gözüküyordu. Arabanın kapısını kapatıp sorgulayıcı bakışlarla olayı kavramak için içeri girdiğimde hepsi beni fark edip bana doğru döndü. Kendim çözmeyi bırakıp kolay yolu seçtim ve "Ne oldu burada?" diye sordum.

"Gülfem abla," dedi Cihan eliyle yerdeki tuvali gösterip. "Baksana, parçalanmış ya." Yanlış görüyorum sandım bir an. Yerde benim resmim vardı ve parçalanmış bir hâldeydi. Ellerim destek olmak ister gibi Cihan'ın omzunu bulduğunda, şaşkınlıktan çok ne diyeceğimi bilemez bir hâldeydim. Cihan boş zamanlarında bize yardım eden, kurstan bir çocuktu. Serkan'dan portre konusunda özel ders alıp burada çalışıyorlardı ve o beni resmetmek istemişti.

Şaşkınlıktan açık kalan gözlerimle, "Ne-ne olmuş buna?" diye sordum titreyen sesimle.

"Of abla ya!" diye dolanmaya başladı tekrar ortada. "Biri parçalamış. Tam da bitmek üzereydi ya."

Yerden alamadığım gözlerim Emel ve Serkan arasında gidip gelirken Emel Hoca ellerini kaldırarak, "Bilemiyorum," dedi. "Sabah geldik, böyle bulduk."

"Kesin bana garezi olan biri yaptı," dedi Cihan kafasını sallayarak. Muhtemelen aklında birkaç isim vardı kendince ama bu pek mümkün değildi.

"İyi de," dedim tekrar şaşkınlığımı atamadan. "Buranın anahtarı bir tek üçümüzde var. Kimsenin girmesi mümkün değil. Anahtarı kaybolan var mı hiç?" diye Emel Hoca ve Serkan'a baktığımda, Emel Hoca kafasını iki yana salladı.

"Kedi yapmıştır," dedi Serkan ortaya bir seçenek sunarak. "Kapının altından rahatlıkla girebiliyorlar." Oldukça mantıklıydı aslında. Kedilerin yapmış olma ihtimali vardı. Çünkü kesik kesik, bıçak izine benze izler vardı tabloda.

Cihan hâlâ mutsuz bir şekilde dolanırken Serkan yaslandığı masadan kalkarak, "Biz seninle toplantı odasını ayarlayalım," deyip koluma girdi.

Gözüm arkada kalmış, Cihan'a fazlaca üzülüyorken, "Yazık oldu ya," dedim Serkan'a dönerek. "O kadar uğraşmıştı. Bir daha bahçede bırakmayalım. İçerideki odalara koyup kapıları kilitleyelim."

"Öyle yapalım," dedi beni onaylayıp yürümeye devam ederek. "Dikkat edelim. Bazı kediler çok huysuz şu sıralar..."

Saatlerce süren yorucu bir toplantı sonrası mahalleye giriş yaptığımda, güneşin o en sevdiğim turuncu rengi her yeri aydınlatıyor ve son ışıkları yavaşça geri çekiliyordu. Bir gün daha bitiyordu. Bizim sokağa doğru dönüş yaptığımda sokağın ortasında gördüğüm abim ve Savaş ile gaza biraz daha yüklendim. Hemen onların arasında durup arabadan indiğimde abimin, "Ne yüzle geldin sen?" diye kükremesine denk gelmiştim.

"Levo, seninle bir derdim yok," dedi Savaş sakinliğini koruyarak. Karşısında öyle sabit duruyorken abim olduğu yerde volta atıyordu.

Abim, "Ulan seni beni mi kaldı bu işin?" diyerek eliyle beni gösterirken, üzerine doğru gidip, "Abi," deyip önüne geçtim ama omzumdan tutup kenara itti beni. "Sen karışmayacaksın bana artık," dedi parmağını bana doğru sallayarak. Burnundan soluyordu. "Bu şerefsizle bir daha görüşemeyeceksin. Bununla aynı anda sokağa bile çıkmayacaksın!"

"Abi," deyip tekrar üzerine yürüdüğümde, annem de hemen arkasında bir kolundan çekiştiriyordu ama abimin sinirden dönen gözleri hiçbirimizi görmüyordu.

"Bu mesele Gülfem ve benim aramda. Hep öyleydi. Yine öyle," dedi Savaş, abime inat gibi. Zaten zar zor tutuyorduk abimi. Bir de o kışkırttıkça iyice zorlaşıyordu.

"Savaş," dedim sesli bir şekilde. Bana baktı.

Uyarır gibi gözlerim üzerinde dolandığında, "Bakma kardeşime!" dedi abim ona doğru bir adım atarak. "Sen benim kardeşimin adını bile almayacaksın bir daha ağzına. Gözün gözüne değmeyecek!" Savaş'a baktığımda ne kadar sarsılmaz durduğunu gördüm. Herkes nefret ediyordu Savaş'tan ama o ya bunu önemsemiyordu ya da duygularını gizlemek konusunda oldukça iyiydi.

Burnundan bir soluk verip gülümsedi ve dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. O her şeye rağmen burnu Kafdağı'nda olan adam, hâlâ öyleydi. "Çok beklersin," dedi gülerek. Abim dayanamayıp annemin elinden kurtulduğu gibi yumruğunu Savaş'a geçirdiğinde, Savaş aldığı darbeyle kafasını hafifçe kenara çevirdi. Onun dışında bir hareketlilik olmadı ama annem, Saliha teyze, Nazenin ve ben onlara doğru ikisini de tutmak için bir atak yaptık ancak üstlerindeki gömleklere dokunmaktan başka bir işe yaramıyordu hamlelerimiz.

Aslında Savaş'ın kolaylıkla bertaraf edeceği bir hamleydi ama Savaş engel olmadı. Vurmasını bekledi. Abim tekrar elini kaldırdığında bileğini havada yakalayıp, "Yeter Levo," dedi sakin tavrını koruyarak. "İçinin soğuyacağını bilsem burada yerim senden

dayak ama soğumayacak. Böyle bir adam değilsin sen. Sonra pişman olduğunla kalacaksın." Abim ile Savaş'ın arasına girdim. Abimi engellemem mümkün gözükmüyordu ama Savaş'a karşı şansımı denedim.

Ellerim göğsünü bulup yüzüne baktığında, "Lütfen," dedim. Dokunma amacım itip uzaklaştırmaktı ama o benim lütfen deyişimi bir emir kabul etmiş, abimin kolunu bırakarak geri adımlamıştı. Göğsünün üzerinde olan ellerime bakıp hafifçe tebessüm etti, ellerimi çektim. Abime dönüp, "Yeter artık. Kesin şu saçma şeyi!" dedim toparlamak için. Kendim toparlanabilmişim gibi bir de onlarla uğraşıyordum. Kimse girmese araya aslında her şey daha kolay olacaktı ama hepsi her şeyin içinde olmayı hak görüyordu kendine. Savaş bu konuda doğru söylüyordu: Bu mesele bizim aramızdaydı. "Anne, abimi içeri al," dedim abime bakarak.

Bana baktı ve derin derin soluklanarak geri adımlarken Nazenin de Savaş'a seslendi. "Biz de girelim eve."

Abim alayla karışık sinirle gülümserken hafifçe kafasını kenara yatırıp, "Ulan sen adam olsan, gelir gelmez eve sevgilini getirmezsin be!" dedi tükürerek. "Kalıbına sıçayım senin."

"Sevgilim değil," dedi Savaş her zaman kullandığı o net ve normal tavrını sürdürerek. Abimse annemin daha fazla çekiştirmelerine dayanamayarak annemin ellerinin arasından çıkıp silkelendi ve eve doğru hızla adımlamaya başladı. Ben de peşine takılıyordum ki Nazenin'in sesini duydum.

"Sana demiştim," dediğinde dikkatle dinlemeye başladım. "Dün gece senin evinde kalsaydım ben keşke. Buraya getirmeyecektin beni. Bırakacaktın orada."

Olduğum yerde çakılı kaldım. Arkamı dönemedim. Duydum ama dönemedim. Ne diyeceğimi de bilemedim. Konuşmak istedikçe sesim kısıldı, boğazım yırtılır gibi oldu. Bir el vardı boğazımda, nefes alamıyorum sandım. Soluğum yok oldu, kesildi. Bizim evimize götürmüştü onu! Bizim sandığım eve. Tüm acıları

yaşadım sanırken ben, o bana her an yaşamadığım başka acıları da göstermek ister gibi hareket ediyordu. Bu benim ondan aldığım ilk darbem değildi, son da olmayacaktı biliyorum ama sanırım her defasında ilki kadar acı çekecektim.

Adımlarımı yavaşça onları duymamışım gibi eve doğru atarken, anlamıştım ki ben onun için gelip geçici bir gönül eğlencesinden ibarettim. Oldukça donuk hareketlerle eve girip odama çıktığımda bana seslenen kimseyi duymadım. Gözlerim daldı. Her şey tekrar canlandı ve ben odamdaki not defterlerimin olduğu kutuyu etrafa boşaltarak bana bıraktığı tüm anıları toplamaya başladım. Şiir kitabım, resimler, ondan arakladığım tişörtler, ilk gittiğimiz sinemanın biletleri, her şey. Ona dair bizli zamanlardan kalma ne varsa hepsini kutuya topladım. Küçük bir kutuda sakladığım yüzüklerimizi avuç içime kapatarak elime aldığım çakmakla bahçeye doğru ilerledim. Sesler uğultu gibiydi. Ne dediklerini anlamadım ama peşime takıldılar. Bahçenin tam ortasına geldiğimde onlar da bahçedeydi. Herkes beni izliyorken Savaş bana doğru adımladı. Bahçe kapısına geldiğinde içeri girmeyip orada kaldı. Elimdeki kutuya baktı. Anladı ne olduğunu. Hepsi bize ait şeylerdi. Gözlerim bir tek onu görüyor, kulaklarımsa hiç kimseyi duymuyordu.

Göğsümün hemen ortasında bir yangın vardı, alev aldı ve biz içinde kaldık. Yandım, yanarken yaktım. Bahçenin ortasına koyduğum kutunun üzerine yaktığım çakmağı attım ve tutuşmaya başlayan tişört kutuyu alevlendirdi. Savaş beni durdurmadı. Aramızda yanan ateşin bir tarafında o vardı, diğer tarafında ben. Alevler yükseldiğinde avucumdaki yüzükleri attım en son ateşe. Sanırım bu bizim kesin olarak bitişimizin en büyük göstergesiydi. Bu kez bittik. Olabilecek en acı şekilde hem de. Ona ev olan kırık, yıkık dökük kalbim artık bir yangın yeriydi ve o yangını sönene kadar ikimiz de sessizce izledik. Geçmişimiz, hayallerimiz yandı ama kül olan biz olduk.

Uyudum.

Uyandım.

Uyudum.

Uyandım.

Kaç saat böyle geçti bilmiyorum. Uykunun bana kazandırdığı bir şeyde olmadı. Yorgunluğumu almadı. Sürekli uyanıp uyanmak salakça bir ruh hâli, ağzımda garip bir tat ve saatlerce yorganın altında kalmaktan terlemiş bir beden bıraktı. Tüm geçmişimi bir kıvılcımda yanıp tutuşturduktan sonra orada sergilediğim güçlü duruşum, yatağa yatıp acı içinde kıvrılmaya dönüştü. Kendimi saldım, ağladım, ağladım, ağladım ve uyuyakaldım. Terden oldukça rahatsız olduğum için yataktan kalktığımda, ortalık zifirî karanlıktı ve ses yoktu. Üzerimdeki tişörtü çıkarıp odanın bir köşesine fırlattıktan sonra dolaptan elime gelen ne olduğunu bile bilmediğim bir şeyi alıp üzerime geçirdim tersine düzüne bakmadan. Kirpiklerimdeki kurumuş rimel kalıntılarını elimle dağıttığımda, emindim ki korkunç bir görüntü oluşmuştu yüzümde ama umursamadım. Masanın üzerindeki telefonu aldım. Ekran kilidini açtım.

Saat: 03.47

Telefonun ışığıyla bulduğum sigara paketinin içinden bir tane alıp balkona doğru ilerlerken tişörtümün içine sıkışmış saçlarımı önemsemedim. Balkonun kapısını açtım ve camın kenarında duran çakmakla sigarayı yaktıktan sonra demire dayandım. Karşımda parıldayan küçük bir turuncu nokta dikkatimi çekti. Savaş da bahçede bizim eve bakarak kendi sigarasını içiyordu. Bir şey his-

setmedim. Hissizleştim. Titreyen sokak lambasının ışığına gözüm alıştığında onu daha net seçebiliyordum. Gözünü bile ayırmadan bana bakarken derin bir soluk alıp ne kadar yorulduğumu fark ettim. Yorgunluk sadece fiziksel bir durum değildi, onu anlamıştım şu süreçte. Benim yüreğim dahi yorgun düşmüştü artık bu sevdanın yükünden. 21 gramlık ruh, 21 tona dönüşmüş hissi yaratıyordu bende ve ben artık çok zorlanıyordum. O kadar kırılmıştım ki toparlanamıyordum. Tutunacak bir dal da bulamıyordum. Tek başımaydım. Etrafım kalabalıktı ama ben tek başımaydım. Hissettiğim yorgunluğu arttırmaktan başka bir şeye yaramıyordu kimse.

Geçmişe gittim bir an. Aylar önce yine bir bakışmanın ortasında kalmıştık böyle. Başlangıcımız olan gece. O gece de heyecandan uyuyamamıştım. Tebessüm ettim acı içinde, garip bir şekilde. Şimdi yine uyuyamıyordum ama durum tam tersiydi bu defa. Masanın üzerinde bana bakarak döndürdüğü telefonunu avucuyla bir anda durdurup eline aldı. Ucunda sigara olan parmaklarıyla telefonunu tutarken, yüzünü aydınlatan o telefon ışığında onu izledim. Dudaklarını ısırdı. Parmakları hızla bir şeyler yazdı. Bana baktı kafasını kaldırıp bir an. Göz göze geldik. Mimik bile oynatmadan iç çekerek tekrar telefonuna döndüğünde, birkaç saniye sonra kilit tuşuna basıp masaya geri koydu. Avucumdaki telefonu ben açtım bu defa aklıma gelen şeyle. Doğru da tahmin etmiştim. Savaş o geceyi hatırlamış olacak ki yeni bir paylaşım yapmıştı. Yine bir şiir... Atilla İlhan'dan.

"Çünkü ayrılık da sevdaya dâhil, çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili. Hiçbir anı tek başına yaşayamazlar, her an ötekisiyle birlikte, her şey onunla ilgili."

Bundan ne anlam çıkarmalıydım? Bir anlam çıkarmalı mıydım, onu bile bilmiyordum ama düşünmedim. Bu akşam gözle görülür şekilde son vermiştim bir şeylere. Belki de bunu anlayıp açık bir kapı bırakmak istedi ama onunla da ilgilenmedim. Sigaramdan son bir nefes çektim. Muhtemelen tepki vermeyeceğimi

düşünüyordu ama verdim. Ben de bir paylaşım yaptım. Cahit Zarifoğlu'nun bize çok uyan bir sözünü paylaştım ve içeri girip kapıyı kapattım.

Oturup konuşsaydık geçerdi belki her şey. Başını alıp gitmek sevdaya dâhil değil.

7. BÖLÜM
SIZI

"Her şey hazır mı?" diye sordu abim heyecanla kravatını düzelterek. "Araba hazır, değil mi Mahir?" derken arkasını dönüp ona doğru baktı.

Mahir, abimin ceketinin üzerinden kollarını sıvazlayarak, "Sakin ol," dedi yumuşak bir sesle. "Hazır her şey. Tamam." O kadar sakin söyledi ki bunu, sesinin tınısı bile bir sorun olmadığının ispatı gibiydi ve abimi ikna etti. Derin bir nefes alıp gülümsemesine sebep oldu.

Aynanın karşısında elbisemi düzeltip kan kırmızısı rujumu dudaklarıma yayarken, aynadaki yansımadan Tuğba'yı fark ettim. Elinde pilav tabağıyla bana doğru yaklaştı. Dolu dolu bir kaşığı ağzıma doğru uzatırken, "Hiçbir şey yemedin," dedi samimi bir yaklaşımla. "Bütün gece zaten oturmazsınız da ortalıkta koşuşturmaktan. Çıkmadan ye şunu." Kendimi geri çekmeme rağmen tekrar inatla bana doğru geldi.

"Bebeğim, yemeyeceğim vallahi," dedim tekrar kendimi çekerek. "Şimdi sürdüm rujumu. Aç değilim zaten." Elindeki dolu kaşığı kendi ağzına götürürken beni alıcı gözüyle süzdü. Gözlerini kıstı. Kendimi kontrol etme ihtiyacı hissettim.

Siyah, tüllü, büyük gül desenlerinin olduğu, göğüs dekoltesi ve yırtmacı olan, omuzları düşük, kolları kabarık bir elbise giymiştim. Göğüs ve bel kısmından bedenimi sımsıkı saran elbisenin

etekleri bir miktar kabarıktı. Saçlarımı dağınık maşa yapıp koyu tonlarda bir makyaj yapmıştım.

"Ne baktın öyle?" dedim göz kırpıp kafamı hafifçe sallayarak. Tekrar beni süzen bakışları üzerimde gezindi.

"Vallahi Gülfem, sen var ya gitgide güzelleşiyorsun gibi geliyor bana. Çok yakışmış elbisen."

"Ya," dedim çocuksu bir tavırla sesimi incelterek. "Teşekkür ederim."

Biz onunla öyle gülüşürken Mahir'in sesiyle kendimi ona doğru çevirdim. "O hep çok güzeldi," dedi bana hayran hayran bakmayı sürdürerek. Birkaç ay önce, sadece iki gün görmüştü beni. Onun haricinde son zamanlarda bu kadar sıklıkla görüşmeye başlamışken, böyle hep çok güzeldi lafları falan çok samimiyetsiz geliyordu bana.

Onun o hayranlık dolu bakışlarının altında gözlerim daldığında düşünmeden edemedim. Şu an her şey sorunsuz gitseydi, muhtemelen biz Savaş'la evli olacaktık ve belki de hatta büyük ihtimalle bu elbise için kavga edecektik ama sonunda benim istediğim olacaktı. Yine de Savaş tüm gece dibimde dolanacak, o eli sahiplenir şekilde belimde yer bulacak, sırf ben bu elbiseyi çıkartmadım diye muhtemelen yapışık gibi dolanacaktık tüm akşam. Her an nefesini tenimin üstünde, saçlarımın arasında hissedecektim. O kadar emindim ki tüm bunların eksiksiz yaşanacağından.

"Yalnız Tuğba," dedi abim beni daldığım noktadan çekerek. Mahir'in üzerindeki dalgın bakışlarımdan muhtemelen bir anlam çıkaran Mahir bana gülümseyerek bakarken tepkisiz kalıp abime döndüm ve ne olduğunu bile anlamadım ama ortama ayak uydurmak adına gülümsedim. "O kadar yeme be abiciğim. Hani lokmalarını saymıyorum da sabahtan beri kaçıncı tabak. Miden kötü olacak." Kesinlikle fazlaca yemişti ama bu onu rahatsız etmiyordu. Tuğba genelde çok yemek yerdi zaten. Ona rağmen oldukça zayıftı.

Tuğba kaşlarını çattığında, "Levent abi," dedi bozularak. "Nerede sabahtan beri ya? Geleli iki saat oldu. Biz sabahtan beri ev yerleştiriyoruz. Hiçbir şey yemedim. Bir şey olmaz. Hem günlerdir taşınma telaşı, hiçbir şey yiyemedik," dedi tekrar ağzına koca bir kaşık alarak. "Yengem mis gibi tavuklu pilav yapmış. Hasret kalmışım ev pilavına."

"Yengen değil canım, ben yaptım," dedim gülerek. Bence haklı bir gururdu bu. Sonuçta sabahtan beri herkes tavuklu pilavı övüyordu ve kesinlikle o kadar iyi şekilde kıvamını tutturmak maharet istiyordu.

"Ooo!" dedi beklemiyormuş gibi. "Kızım sen efsanesin. Nasıl tane tane olmuş. Nasıl böyle o tavuğun lezzeti pilava geçmiş. Böyle sanat eseri gibi... Renkleri, kokusu, kıvamı..." Klasik bir tavuklu pilav anlatıyordu hâlbuki ama öyle iştahla bakıyordu ki. "E tabii senin gibi bir ressama da böyle sanat dolu bir pilav yakışırdı," dedi bana dönerek.

Ben bile bir an pilava farklı gözle bakacaktım ki Müge'nin sesini duydum. "Neymiş o sanat eseri olan?" dediğinde arkama döndüm. Sabahtan beri ardına kadar açık olan kapıdan içeri giren Müge'ydi. Siyah, mini, dar bir elbise giymişti ama dekoltesi yoktu. Atkuyruğu yaptığı saçları ve hafif makyajı yaşına oldukça uygundu.

"Gel gel," dedi Tuğba ona dönerek. "Bak tavuklu pilav yapmış Gülfem ablan. Sen de ye. Çok güzel."

Müge ise bir iki adım atıp durmuş bana bakarken, "Abi ama ya..." dedi kafasını yana yatırarak. "Kız çok güzel olmuş. Hepimizi solladı. Sen var ya sen," dedi bana doğru yaklaşıp elini belime atarak. Kafası göğsümde yer buldu. Kolumun altına aldım. "Gelinin yerini alırsın tüm akşam, diyeyim. Efsun abla zaten çok sade bir gelinlik seçmiş. Bence herkesin gözü sende olacak."

"Yaa?" dedi abim olayın gerçekliğini sorgulayarak. Bir bana baktı bir Müge'ye. "Sen çıkar o zaman o elbiseyi Gülfem," dedi

ciddi bir şekilde. "Efsun'un düğünü sonuçta. Karımı arka planda bırakamam. Değiştir sen elbiseni."

Kahkaha atarak, "Saçmalama," dedim. Müge göğsümden kalkıp Tuğba'ya doğru yanaştı. "Şaka yapıyor o," dedim açıklama ihtiyacı hissederek.

Müge bu sefer Tuğba'ya sardı kollarını. "Kız sen ne zaman geldin?" dedi merakla. "Dün gece yoktun."

"Vallahi Müge kuşum," derken hâlâ yemeğe devam ediyordu Tuğba. Mahir'in de sürekli olarak gözleri bana takılıyordu ama çok uzatmadan geri çekiyordu. Yine de bu durum rahatsız edici geliyordu bana. "Sabah geldik aşkım," dedi Tuğba ağzındakini bitirip konuşmaya devam ederek. "Anca giyindim geldim."

"E sen niye döndün oralardan?" diye sordu Müge elini beline koyarak.

"Babamlar," dedi gözlerini devirip. "Her yerde peşimdeler. Aman bir erkek yanaşmasın. Hastanede çalışıyorum yahu ben. Bir saat geç kalsam hemen peşime düşüyorlardı. Buradayken hiç değilse daha rahattım. Başka memleket olunca iyice sıkboğaz etmeye başladılar." Amcam, babamın tam tersiydi. Babam ne kadar anlayışlı ve sıcakkanlıysa, amcam aksine baskıcı ve soğuktu. Tuğba ile neredeyse aynı yaşlarda olmamıza rağmen ben ne kadar rahat büyüdüysem, o o kadar sıkıntılı bir çocukluk ve gençlik geçirmişti. Yine de ona rağmen hep şen şakraktı.

"Aman iyi olmuş," dedi Müge omzuna vurarak. "Burada daha çok vakit geçiririz beraber. Seviyorum ben seni zaten."

"Senin sevmediğin var mı zaten?" dediğimde abim bizim muhabbetimizden daralmış olacak ki Mahir'in koluna girerek, "Yürü abi, yürü," dedi çekiştirip. "Biz kapıda bekleyelim seninle. Çıkarız zaten şimdi."

Abimin Mahir'i çekiştiriyordu ama Mahir o hızlı adımlara rağmen arkasını dönüp, "Kapıdayım ben," dedi gereksiz bir davranışla. Haber vermesine gerek yoktu ama o inatla devam etti.

"Gelirsin sonra." Cevap vermeyip hoşlanmadığımı belirtmek için kaşlarımı çattım, önüne döndü.

"Ne oluyor?" diye sordu Tuğba da şüphelenerek. "Sakın beraberiz deme."

"Hayır canım," dedim gözlerimi büyütüp ani bir çıkışla. "Ne münasebet." Elbisemin eteklerini tutup ilerleyerek merdivenlere oturdum. Daha şimdiden ayağımdaki topukluların baskısı işkence gibi gelmeye başlamıştı. "O zaman ne bu hâller?" der gibi bir bakışa sahipti Tuğba, açıklama yapma gereği hissettim. "Benim arabam Tarık'ta. Beraber gideceğiz salona Mahir ile. O yüzden haber verdi."

Aniden öksürük krizi tutan Tuğba elindeki tabağı bana doğru uzatırken Müge de sırtına vurmaya başladı. "Kız," dedi Müge bana bakıp, "Haram mı ettiniz kıza? Boğazına durdu lokmalar." Ciddiye bile almadım. O da ciddiyetle söylememişti zaten.

Birkaç saniye sonra sakinleşen Tuğba, "İyiyim," derken zar zor toparladı nefesini. "Öyle birden yan gitti."

Tarık da Tuğba'nın adını duyunca böyle olmuştu ve aklıma gelen şeyle, "Tuğba," dedim imalı bir tonlamayla. "Tarık ile sen..."

"Ooo!" diye duyduğum sesle arkamı döndüğümde Kaan'ı gördüm. Takım elbise giymiş, bu sefer papyon değil kravat takmıştı. Yana yatırdığı kusursuz bir düzene sahip saçlarıyla, iki metre öteden gelen kokusuyla ellerini Müge'ye doğru açtı. "Benim manita da buradaymış."

Daha romantik bir giriş yapabilirdi tabii ama çok da yabancılamadım ben bu durumu. Müge kollarını açıp ona gitti. Kaan sarılacak diye beklerken yüzünü ellerinin arasına alıp sıktığında, Kaan'ın dudakları büzülerek öne doğru çıktı.

"Seni yerim," dedi Müge, Kaan'ın yüzünü sıkarak. "Sen ne tontiş olmuşsun oğlum böyle." Kahkaha atmamak için zor tuttum kendimi. Bunların ilişkisi bana çok komik geliyordu ama çok da seviyordum.

"Ya kızım ya!" dedi Kaan geri doğru çekilip surat asarak. Eliyle saçlarını düzeltti. "Yapma şöyle şeyler insan içinde. Şeklimizi bozuyorsun."

Bize doğru bakıp tepkilerimizi kontrol ederken tekrar Müge'ye döndü ama Müge onu daha da bozmak ister gibi elini omzuna attı. "Şeklin kime oğlum senin?" dedi kaba bir dille. "Alırım façanı aşağı."

Benden önce davranan Tuğba kahkaha attı. Ben sadece otuz iki diş sırıtarak gülerken o kahkaha attı ve eli onları gösterirken yüzünü bana dönüp, "Bu kız aynı abisi değil mi ya?" diye sordu. "Bu bildiğin Savaş abi gibi." Bana sordu. Bana onaylatmak istedi. İnsanlar bunu bilinçsizce mi yapıyordu bilmiyordum ama gülümsemeye devam edip derin bir nefes aldım.

"Ay pardon," dedi bir anda yaptığını fark ederek. "Bilerek yapmadım Gülfem ya. Kusura bakma." Ses tonu düştü. Tebessüm etmeye devam ettim. Sorun yok demeyecektim. Onların içini rahat ettirmeyecektim artık. Rahatsız olsunlar istedim. Rahatsız olup tekrarlamazlardı belki.

"Öyle vallahi," dedi Kaan, bana bakıp konuyu kapatmak istercesine gülerek. "Bizim evin reisi Müge. O ne derse o. Ben hanımcıyım abi. Façam mı alınacak, Müge'm alır. Mügeciyim ben, Mügeci."

"Bakın," dedi Müge gururla omuzlarını kaldırıp parmağını Tuğba ve benim üzerimde dolandırarak. "Nasıl parmağımda oynatıyorum. Azıcık örnek alın." Vallahi oynatıyordu. Müge ne derse Kaan onu yapıyordu.

"Siz üniversiteye geçtiniz ama hâlâ çocuk gibisiniz, farkında mısınız?" diye sordum, ciddiyetle kafa salladılar.

"Biz böyle çok mutluyuz vallahi," dedi Müge elindeki telefonun kamerasını açarak.

Kaan anlamış gibi yanına yanaşırken, "At Müge'm, at," dedi. "El âlem çift görsün." Elini Müge'nin beline koyup göğsünün or-

tasına çekerken ikisi de telefona bakıyordu ki Müge aniden elbisesini çekiştirip kendine göğüs dekoltesi açtı ve Kaan'ın kaşları çatıldı aniden. "Ne yapıyorsun kızım sen?" diye sordu hafif sesli bir şekilde.

Müge ise hiç istifini bozmadan gülümseyip, fotoğrafını çekip Kaan'ın yanından kenara geçti ve "Şimdi bunu 'haşin erkeğim' notuyla paylaşıyorum," deyip güldü.

Tuğba elinde hâlâ bitiremediği pilavla onları izlerken Kaan bozulmuşçasına, "Ya of Müge ya!" deyip elini duvara yasladı. "O fotoğraf koyulur mu şimdi?"

Müge cevap vermeyip öpücük attıktan sonra, aceleci bir tavırla mutfağa doğru ilerledi. "Hadi," dedi dolaptan ufak bir kap alarak. "Ben biraz pilav alayım da eve gideyim. Abim, 'Elbise kısa, çıkart,' dedi. İkna etmem lazım."

Oturduğum yerden Müge'yi izlerken Tuğba mutfak kapısına yaklaşarak merakına yenik düştü ve "Nasıl ikna edeceksin kız?" diye sordu.

Müge pilav koyduğu kabın kapağını kapattıktan sonra mutfaktan çıkarken elindekini salladı. "Şimdi veriyorum bu pilavı ona. Abiciğim, Gülfem ablam yapmış, kaç gündür açsın..."

O geri geri adımlarken yerimden kalkıp, "Müge!" dedim uyarır gibi parmağımı ona doğrultarak.

O konuşmaya devam etti hızla geri adımlarken. "Ablacığım ben senciyim ama biliyorsun ki o benim abim. Adam aç, aç. Hiçbir şey yemiyor. Biraz karnı doysun."

"Müge!" deyip üzerine doğru yürüdüm ama o benden daha hızlı hareket edip ayakkabılarını giymeye başladı. "Ver onu. Yemeyecek abin benim pilavımı falan," dedim sinirle ama beni takmadı.

"Komşu komşunun külüne muhtaç abla," dedi gülüp geri doğru adımlarken.

Abim ve Mahir bize bakarken bir şey de diyemediğim için, "Müge!" dedim tekrar baskılı bir sesle. "Getir onu buraya hemen."

Arkasını bile dönmeden, "Senin gönderdiğini iletirim," dedi sinir etmek ister gibi. Yerde olan terliğimi alıp arkasından fırlattığımda sırtına denk geldi. "Abla ya," dedi kaşlarını çatarak. "Şaka yapmıştım. Ben arakladım diyeceğim."

"Buraya getir şunu," dedim dişlerimi sıkarak. "Hemen!"

Küçük bir çocuk gibi eve doğru koşarken, "Ben de seni seviyorum Gülfem abla!" diye bağırdı, artık durdurmak için çok geçti.

Abim ve Mahir anlamamış gibi bakarken tam karşımda, evin camında bizim eve doğru bakan Savaş'ı gördüm. Abim ile Mahir'i izliyordu muhtemelen ve ben kapıya çıkınca bakışlarımız kesişti. Onun açısından oldukça zor bir durum olmalıydı. Evlilikler aileler arasında da oluyor sözü ne kadar da doğruydu. Biz ayrılsak da tek ayrılan biz olmamıştık. Ailelerin arasına mesafe girmişti ve Savaş için en üzücü olan kısım ise kardeşim dediği abimi kaybetmiş olmasıydı. Şimdi onun yerinde Mahir vardı ve eminim Savaş bu durumu bile kıskanıp Mahir'e fena hâlde bileniyordu.

Beni incelemeye devam etti. Her ne kadar az önce abim ile Mahir'i izliyor olsa da benim içine girdiğim her ortamda Savaş için öncelik oluyordum ama artık bunun bir önemi yoktu.

"Bu Savaş gelmeyecek mi düğüne?" diye sordu Tuğba. Arkamı dönüp ona baktım ama sorusu bana değil Kaan'aydı.

"Yok," dedi hiç düşünmeden. "Levent abim sabah görmüş Savaş abiyi bahçede. 'Gelmeyeceksin sakın, gelirsen elimde kalırsın,' falan filan diye bir dünya laf saymış."

"E kabul etmiş mi?" diye sordu Tuğba tekrar merakla.

Kaan'a baktığımda az önce emin olarak cevap verdiği hâlinden eser yoktu ama yine de, "'Yani..." dedi bir şeyler biliyor gibi. "Gelmeyecek tabii. Nasıl gelsin? Hangi yüzle?" Kesinlikle. Kesinlikle gelmemeliydi zaten. Aylarca onların yaşantısını sekteye uğrat-

mıştık. Bir de böyle bir akşamları bizim yüzümüzden mahvolmamalı, hatta bizim konumuz dahi geçmemeliydi bu akşam.

Ben tam konuyu kapatmak için bir girişimde bulunacaktım ki annem içeriden çıkarak bize doğru adımladı ve "Çıkalım mı artık?" diye sordu sanki karar vermesi gereken bizmişiz gibi. "Saat altı oldu. Anca Efsun'u alırız. Salona geçeriz." Bizim cevabımızı beklemeden yanımdan geçerken kapıdan abime seslenip onay aldıktan sonra tekrar bana dönerek, "Siz salona geçin," dedi Tuğba ile ikimize bakıp. "Sen de git yengem bunlarla," derken Mahir'i de peşimize takmıştı. "Gelen gideni karşılarsınız."

Çantamı alıp evden çıktım. Tuğba hemen arkamdaydı. Abim herkese bir şeyler anlatıp ortada kendini göstermek için bir çaba içindeydi. Gereksiz kasıntı hâllerle epey komik gözükürken, Mahir'in arabanın yanında beni beklediğini gördüm. Tuğba'nın koluna girip arabaya doğru ilerlemeye başladığımda, karşımdaki camda belirgin şekilde varlığını sürdüren Savaş'ı fark edebiliyordum. Tam olarak Mahir'in arabasının önünde bulunan odadaki camın önüne geçmiş, varlığını gizleme gereği bile duymadan açık açık orada dururken cama vurulan ritmik sesler yumruklarına aitti. Gözdağıydı bu sanırım Mahir'e karşı, bir uyarı. Ama ne Mahir bunu ciddiye aldı ne de ben ona belirgin şekilde baktım.

"Seninki," dedi Tuğba beni dürterek. "Buraya bakıyor." Cevapsız bırakıp kolundan çıkarak ön tarafa geçmeye yeltenince Mahir benden önce davranıp kapımı açtı ve cama indirilen güçlü bir yumruk darbesinin sesini duydum ama yine tepkisiz kalarak arabaya bindim. Mahir kapımı kapattı, ceketini ilikledi ve yanımdaki yerini aldı. Tuğba da arka tarafa bindikten sonra kornalar eşliğinde yola koyulduk.

"Off," dedim elimdeki yelpazeyi yellemeye başlayarak. "Burası çok sıcak oldu ya. Daha başlamadık bile. Bu elbise de..." deyip el-

bisemi çekiştirirken derin bir nefes aldım ama ne mümkün. Daha çok sıktı. "Ter içinde kaldım ya," diye homurdandım. "Keşke daha rahat bir şeyler giyseydim." Gülümseyip alttan alttan bir bakış atan Mahir dudaklarıyla oynamaya başladı. "Niye gülüyorsun?" dedim yüksek bir çıkışla ona dönerek. Kaşlarım çatıldı. Ardından gelen misafirlere dönüp gülümserken yüzüm dakikalardır elli farklı şekle bürünmüştü ve bu oldukça yorucuydu.

"Ne bileyim. Hem çok tatlısın hem de çok güzel," dedi bana bakıp yanımdaki varlığını sürdürerek. "Hem çocuksu hem de çok kadınsı. İkisi arasındaki o dengen müthiş." Oldukça derin bakışlarının altında ciddi ciddi söylediği sözlerle, işin Mahir boyutu biraz değişmiş gibi hissettim.

"Mahir," dedim kendimi ona çevirerek. Gelen misafirlerin varlığını umursamayıp daha belki de yeni başlamayaduran bu konuyu başladığı yerde bitirmek istedim. "Seninle bu konuyu defalarca konuştuk ama," dedim katı bir sesle. "Seni hayatıma almayacağımı biliyorsun, değil mi?" Oldukça nettim bence. "Seni istemiyorum Mahir."

Gülümsedi. Sanki boşuna kafamda kuruyormuşum gibi alaycı bir tavır takınarak, "Senin de dediğin gibi," dedi. Laubali bir tavırla omzuma dokunarak, "Defalarca konuştuk," diye devam etti. "Artık konuşmaya gerek yok." Davranışları pek de öyle hissettirmiyordu bana ama. Omzumda olan elini kendimi geri çekerek üzerimden attığımda iki elini de cebine sokup hiçbir sorun yok havalarına bürünmüştü. Sonra bana bakmayı kesip misafirleri karşılamaya devam ederken, arkadan biri kolumu tutup beni kendine çevirdi. Tuğba'ydı bu.

"Gülfem," dedi bir miktar heyecanlı, telaşlı bir sesle. Ona sadece bakmayı sürdürdüğümde, konuşmaya devam etti. "Neler öğrendim neler," dedi kafasını iki yana sallayarak. Bana söyledi ama gözleri arkamızda kalan Mahir'e kaydığında kolundan tutup bir iki adım ileri gittim.

"Ne oldu?" dedim merakla. Bir yandan kalbim nedensizce korku dolu bir şekilde çarpmaya başlamıştı.

"Savaş," diye başladığında kalbimin ritmi arttı. "Evlenmiş!"

Beynim yanıyor gibi hissettim. Bir an idrak edemedim. Afalladım. Derin bir nefes alıp her an ayağımın altından kayacak gibi hissettiğim zemine ayaklarımı sabitledim.

"Na-nasıl evlenmiş?" diye sordum sesimin titremesini durdurmaya çalışarak.

"Bilmiyorum ki," deyip içerideki masalara baktı. "Seval teyzelerin masada konuşurlarken duydum," diye devam etti konuşmasına. "Savaş abi bir kadınla gelmiş ya. Onunla evlenmişler sanırım gizlice." Yutkunmayı unutur mu bir insan? Unuttum. Nasıl yapılıyordu bilemedim. Kaldım birkaç saniye öylece. "Ve galiba," dediğinde elimi yan taraftaki sandalyeye koyup daha fazlası için kendimi sağlama almak istedim. Hem bir an önce söylesin istiyordum hem de duymamak. Güçlükle çıkan soluklarım, hızla çarpan kalbimle tepki vermeden ona bakarken, "Kadın hamileymiş," dedi. Sadece sabit kaldım. Ne gözümü kırptım ne hareket ettim. İçime oturan o yükle kıpırdayamadım. "Ama ben buna ihtimal vermiyorum. Yalan olabilir. Yani hamilelik kısmını Leyla teyze söyledi. Bilirsin," dedi bana iyi hissettirmeye çalışarak. "O hep yalan yanlış dedikodular üretir. Hatta şimdi de seni konuşuyor."

"Beni ne konuşuyor?" dedim anlayamayarak. "Neyimi konuşuyor benim?" diyerek düzelttim cümlemi. Mahallelinin diline mi düşmüştük? Başka şeyler yetmezmiş gibi, bizi mi konuşuyorlardı?

"Ya şimdi Savaş abi evlenince..." dediğinde ben bir kez daha duyduğum bu olaya karşı ne hissedeceğimi bilemedim. Gerçek mi yoksa bir rüyanın içinde miyim diye sorgularken buldum kendimi. "Diyorlar ki Mahir ile de Gülfem nişanlanacakmış. 'E herkes kendi yuvasını kuruyor, Savaş beklemedi Gülfem niye dursun?' Hatta siz şimdi yan yanasınız ya," dedi Mahir'e bakarak. Onunla birlikte ben de baktığımda hafif bir kafa selamıyla gülümsedi Ma-

hir. Ben gülmedim ama. "İnsanlar da kesin böyle gözüyle bakıyor. Baksana, çift gibi misafir karşılıyorsunuz." Öyle yapıyorduk. Sahiden öyle yapıyorduk. Öyle duruyorduk. Yan yana, çift gibi.

"Ne alakası var?" diye sesimi yükselttim, sanki bu konuları açan Tuğba'ymış gibi. Aslında isteyerek yapmadım bunu ama duygu hâlim karmakarışıktı. "İki arkadaş yan yana gelemez mi? Ne biçim insanlarsınız siz ya?" İğrenir yüz ifademi Tuğba'ya sundum ama aslında ona değildi. Geri adım da atmadım.

"Gülfem," dedi elini omzuma koyarak. "Bir şey demedim ki ben. Olanı..."

"Tamam," deyip kestirip attım. Hızlı soluklarım yavaşlamaya, sesim bir miktar düşmeye başladı. "Ben oturuyorum. Sen karşılarsın misafirleri. Ayaklarım şişti zaten," diye elbisemin eteğinin tüllerini savura savura yürürken, çatık kaşlarımla az önce ikimizin dedikodusunu yapan masaya doğru baktım. Anlarlar diye umdum ama anlamazlıktan gelecekleri aşikârdı.

Masaya oturdum tek başıma. Tuğba ve Mahir kapıda kalmıştı. Tuğba bir uçta Mahir'den uzakta, Mahir ise bıraktığım yerde bana bakarak misafirleri karşılıyordu. Gerçekten gereksizdi şu tavrı aslında. Yani kimseyi tanımıyordu ama ev sahibi gibi kapı girişinde durması çok saçmaydı. Muhtemelen onun amacı kendini öyle göstermek değildi. Yanımda durmaktı. Hatta birkaç saniye bekleyip bizim masaya doğru gelişi de bunu gösteriyordu. Yanıma oturdu ve sandalyesini çekerek, "Geldi arabalar," dedi. "Efsun ve Levent odaya geçiyorlar."

"Tamam," dedim soğuk tavrımı sürdürerek. "Giderim birazdan yanına." Ben aslında konuyu kapatmak için kısa kesmiştim ama o kolunu masaya dayayıp çenesine yasladığı eliyle bana bakmayı sürdürdü.

"Tarık nerede?" diye sordu yeni bir konu açarak.

Dudak büküp, "Bilmem," dedim. "Konvoydadır. Gelir şimdi."

"Yok ya," derken arkasına yaslandı. "Senin araba bizden bir süre sonra geldi. Sigara içerken gördüm ama Tarık piyasada yoktu. Hâlâ yok." Geleli neredeyse 40 dakikayı geçmişti. 40 dakikadır bu çocuk neredeydi ki?

"Allah Allah," dedim şaşkınlığımı belirten bir ton ve yüz ifadesiyle. Elim tam telefonuma gitti ki arayacakken Tarık'ı gördüm. Siyah gömleğinin yakalarını düzeltip bize doğru adımlarken hızla soluklanıyordu. "Tarık," dedim meraklı bakışlarla. Benim yanıma değil Mahir'in yanına oturdu. "Neredeydin sen? Bizimle beraber gelmişsin. Bir şey mi oldu? Yanımıza da uğramadın."

Gergin yüz ifadesine bakılırsa bir şeyler olduğu açıktı ama, "Yoo. Yok bir şey," dedi. "İçeride halledilecek işler varmış. Levent sen hallet dedi. Mutfak detayları, içecekler falan. Onları şey yapıyordum," diye geçiştirdi. Evet, tam olarak geçiştirdi ve Mahir'in de inanmayan bakışlarıyla karşılaştığında, "Vallahi yok bir şey," deyip gülümsedi. Sonra ikimizin de çekilmeyen bakışlarıyla, "Efsun'a bak istersen," diye bir öneride bulundu bana. Doğru söylüyordu. Zaten sabah kuaföre de yetişememiştim gece geç yattığım için. Bir tek görüntülü arama yapmıştık. Ben ayaklanırken Mahir de benimle birlikte kalktı. Duraksadım.

"Ben de geleyim, Levent'i göreyim," dedi gülümseyerek. Elini belime doğru götürdü hareket etmem için. Tarık kolunu tutup geri çekti Mahir'i aniden. Mahir kadar ben de anlamlandıramadım bu hareketini.

"Sen dur iki dakika," dedi Mahir'e bakarak. "Bir şey soracağım ben sana."

Gergin hareketlerinden bir şey olduğu belliydi zaten ama benimle paylaşmak istememişti. Mahir bana bakarak, "Sen git madem," dedi. "Ben gelirim birazdan." Üstelemeyip gelin odasına doğru ilerlerken Tuğba sıklıkla Tarık'a bakıyor, ortalıkta dolanıyordu. Müge ve Kaan, Savaş'ın yokluğunu fırsat bilip beraber takılıyor, fotoğraf çekiliyor, şakalaşıyorlardı. Sanırım en mutlu,

sorunsuz çift onlardı ve Kaan Müge'nin yolunda bayağı bir yıpranmıştı. Hem çok klasik, çocukça bir ilişkileri vardı hem de birbirlerinden kopmayıp birbirleri için çabalamaları gözle görülür şekilde ortadaydı.

Annem ve babam misafirlerin masalarını tek tek gezerken, geniş alanda oldukça yavaş adımlarla gülümseyerek gelin odasına doğru yöneldim. Her bir adımda zihnimde az önce duyduğum ihtimaller yankılanırken, Efsun'u görmemle birlikte daha belirgin şekilde kendini ortaya çıkardı düşüncelerim. Savaş'ın başkasıyla evli olma ihtimali. Efsun'u görünce bunu bu kadar net hissetmek istemezdim. Öğrenmeseydim de muhtemelen bizim evlenmiş olabileceğimiz aklıma gelecekti, yine üzülecektim fakat bu durum... Hangisi daha kötü karar veremedim ama kalbim acıdı.

Onun için öldü sandığım kalbimin acıması normal miydi? Ölen bir kalp acır mıydı? Acı çekiyordum. Son çırpınışlarımdı bunlar sanırım. Bir bataklıktaydım, gitgide dibe çekiliyordum ve kimse beni görmüyordu. Kimse bakmıyordu bile.

"Gülfem, abiciğim," diyen abimin sesiyle Efsun bana döndü. Gülümseyen gözlerine aynı samimiyetle karşılık verirken benim gözlerim dolmaya başladı.

"Gülfem?" dedi Efsun dudak büküp kollarını uzatarak. Bana doğru ilerledi ve gelinliğinin bir miktar kabarık oluşunu dahi önemsemeden birbirimize sımsıkı sarıldık.

"Biz çıkalım abi," diyen abimin sesiyle kapıdaki Mahir'i fark ettim ve onlar odadan çıktıktan sonra gözümden akan birkaç damla yaş dudaklarıma doğru süzüldü.

"Gülfem," dedi Efsun da dolu gözlerle. Kendi yaşlarımı önemsemeden parmaklarım onun gözyaşlarını temizledi. "Zaten çok kötüyüm sabahtan beri," derken sesi titriyordu. "Vallahi bebek ağlasa oturup onunla ağlayacağım. Bir de sen yapma." Ben kendimi engel olmaya çalışırken kendimi fazlaca kastım ve boğazımdaki o yumru akıtamadığım her yaşta daha da büyüyor gibi oldu.

"Çok güzel olmuşsun," dedim ellerinden tutup karşısına geçerek. Binbir hisse büründüm.

"Gerçekten mi?" diye soruşu, aslında bildiği ama sıklıkla duymak istediğindendi.

"Gerçekten," dedim gülümseyerek. "Çok güzel olmuşsun. Çok fazla."

Ben hiç çirkin gelin görmemiştim zaten ama Efsun gelinliğin sadeliğine rağmen gerçekten masallar diyarından gelmiş bir prenses gibi duruyordu. Hatta o kadar güzeldi ki abimi yakıştıramadım bir an yanına. "İçerisi kalabalık mı?" diye sordu akmayaduran yaşlarını parmak uçlarıyla silmeye çalışarak. "Sakın kimse gelmedi deme bana Gülfem," derken kafasında kurduğu şeylere inanmış gibi anında ruh hâlini düşürdü.

"Hayır, hayır," derken kafamı iki yana salladım. "Çok kalabalık, herkes geldi." Derin bir nefes alıp gülümsediğinde, "Ben gideyim," diyerek kapıya doğru yöneldim. "Annemler tek kaldı içeride. Bakayım ne var ne yok. Siz de çıkarsınız zaten şimdi. İçeride görüşürüz."

Kafa sallayıp aynaya doğru döndü ve gelinliğini düzeltmeye başladı. Her şeyiyle kusursuzdu aslında ama tebessüm ederek kapıdan çıktım.

"Sakın," dedi abim, Mahir'i uyarır şekilde. "Efsun'un bu durumdan haberi olmayacak."

Yüzümdeki o tebessüm kaybolmadan bir miktar kaşlarımı çatarak, "Neymiş o?" diye sordum. "Ne saklıyorsunuz siz?" Sürpriz yapma ihtimali aklıma geldi ve sanırım böyle bir şey Efsun'u fazlaca mutlu ederdi.

"Yok bir şey," dedi abim anında ciddi tavrını bozup sahte bir gülümseme yerleştirerek yüzüne.

Mahir de onu onayladı. "Kendi aramızda konuşuyorduk öyle, bir şey yok." Muhtemelen ben Efsun'a yetiştirmeyeyim diye gizlemeye çalışıyorlardı.

Ben de inanmış gibi yaparak, "İyi bakalım," dedim. "Görüşürüz içeride."

Koridorda büyük adımlarla ilerlerken Saliha teyzeyle göz göze geldik. Tebessüm etti oldukça buruk bir şekilde. Aynı buruk tebessümle karşılık verdim. Sanırım en çok yara alan şey de Saliha teyzeyle benim ilişkimizdi. Herkes bir şekilde devam ediyordu bir şeylere ama biz bir türlü o burukluğu atamamıştık üstümüzden. Ne onun bir suçu vardı ne de benim ama birbirimize karşı sanırım çok sevmekten bu kırgınlığı kaldıramamıştık. Ne ben ona baktığımda Savaş'ı zihnimden atabiliyordum ne de o bana baktığında ikimiz için ilk defa ümitle kurduğu o hayalleri. Ve o burukluk her cümlemizde, her tebessümümüzde, her yakınlaşmamızda aramıza giriyor, bizi birbirimizden ayrı düşüyordu.

Ben yine dalmış yürürken, "Gülfem," diyen bir ses durdurdu beni. Tanıdık ama uzun süredir duymadığım bir sesti. Her şey ondan kalma, tüm hisler ondan geçme, hepsi ondan tanıdık. Eylül... Aylar sonra ilk karşılaşmamız değildi ama sanırım beni ilk durduruşu, ilk konuşmak isteyişiydi. Sözleriyle beni vurmak istediği noktayı gayet iyi anlamıştım. Bunu uzun zamandır bekliyordum zaten. Kendimden emin tavrımı sürdürürken, umursamadığımı belirten ve sıklıkla kullandığım o sahte gülüşü ona sundum.

"Buyur Eylül," dediğimde arkasındaki adamı fark ettim. Biraz ötede, ailesinin yanındaydı. Eylül'ün nişanlısı. Polis. Duymuştum ama ilk defa görüyordum. Uzun boylu, kumral, çok yapılı olmasa da zayıf da sayılmayacak bir adamdı.

"Canım, abin de evleniyor," dedi o samimiyetsiz tavrını takınarak. "Yakında nasipse bizim de..." derken tektaşını vurgulamak ister gibi elini yüzüne götürdü ve bu komik davranışı karşısında alayla güldüm.

"İyi, hayırlı olsun," deyip arkamı dönüyordum ki kolumu tutarak beni durdurdu ve bu sefer o samimiyetsiz gülümsemeyi yüzünden kaldırıp eski hâline geri döndü.

Kolumu elinin arasından hızlı bir hamleyle çektiğimde, "Çok mutluyum, biliyor musun?" dedi ciddiyetle. "Dediklerim çıktı ve sen ortada kaldın ya..." İçindekileri bir bir kustu. "Beni almadı ama seni de almadı ya, çok mutluyum."

Onun ciddiyetle muhtemelen laf soktuğunu düşündüğü hâline karşılık hafif bir kahkaha attım ve "Almak mı?" diye sordum aniden ciddileşerek. "Almak, vermek falan bunlar ne biçim yakıştırmalar Eylül, diyeceğim ama tam sana uygun," dedim kafamı hızla sallayarak. "Beni kimse alamaz zaten," derken bunu üstüne basa basa söyledim. "Mal mıyım ben, alınayım satılayım?" Surat ifadesi değişti. "Gayet normal bir ilişki yaşayıp normal bir şekilde ayrıldık. Keşke sen de böyle şeyleri anlayabilseydin ama gördüğüm kadarıyla," derken gözlerimle nişanlısını işaret ettim, "Seni biri... Tam olarak sana yakışır şekilde, istediğin gibi söyleyeceğim," diyerek vurguladım. "Almış." Bence gayet açıktı kastettiğim şey. Benim kimseyle bir problemim yoktu ama gelip böyle ulu orta yerlerde beni küçük düşürmek ister gibi üstten konuşmalarını sineye çekecek değildim. "Allah mutlu mesut etsin Eylül," dedim yine de tüm samimiyetimle. "Ama bir daha sakın bana o küçük aklınla oyunlar çevirmeye kalkma, aksi hâlde nişanlınla asker polis sevdanı falan oturur konuşuruz. Eminim lise zamanından kalma o çocukça ama kimsenin bilmesini istemediğin hikâyeleri zevkle dinleyecektir." Hiçbir şey demeden burnundan soluyup arkasını dönerken patladım sanıp daha fazla hırslanmış gibi şişerek gitmişti ama bundan sonra Eylül tarafından bir darbe daha almayacağım kesinleşmişti. Çünkü o ne beni önemsiyordu ne de Savaş'ı. Onun için önemli olan tek şey bulduğu koca adayını kaybetmemekti. Yani Eylül her zaman olduğu gibi kuru bir gürültüden ibaretti.

Zerre kadar etkilenmemiş tavrımla tekrar masaya doğru yöneldim. Mahir ve Tarık öylece otururken elime telefonumu aldığımda akrabalar tarafından salonun dört bir yanından paylaşılan

fotoğrafları incelemeye başlamıştım ki Tarık ve Mahir'in konuşmalarına kulak misafiri oldum.

"Savaş'ın gelmeyeceğinden emin miyiz ya?" diye sordu Mahir oldukça düşük bir sesle ama ben onlara odaklandığım için gayet net duyabiliyordum. "Evin önünde o bakışları falan, hiç Levent'i dinleyecekmiş gibi gelmedi bana. Basmasın burayı."

"Mahir," diyen Tarık'ın ses tonu zaten bir şeyleri açık ediyordu ve benim ellerim anında terlemeye başladı. "Savaş burada zaten abi," dediğinde şok içinde kaldım. Ani bir hareket yapıp duyduğumu belli etmek istemedim ve kulaklarımda uğuldayan kalp sesimi susturmaya çalışıp odaklanmaya çalıştım. "Tutamadım abi," dedi Tarık konuşmaya devam ederek. "Yolda giderken bir baktım Savaş'ın arabası. İkna etmeye çalıştım gitmedi. 'İnmeyeceğim aşağıya, kimse beni fark etmeyecek bile, sadece izleyeceğim,' falan dedi. Tutamadım. Geçti içeride bir yere. Burayı izliyor. Ara ara kontrol ediyorum." Derince ofladığında sıkıntılı olduğunu anlamıştım ama kalanını dinlemeyi bırakıp gözlerimle hızlıca etrafı taradım. Muhtemelen tüm salonu görebilen bir yerde oturuyordu. Alt kattaki odaların camlarına baktığımda fark etmedim ama en son kafamı yukarı kaldırdığımda Savaş'ın en üstteki odada, yuvarlak camın arkasında oturmuş bana baktığını fark ettim.

Muhtemelen sandalyenin koluna dayamıştı dirseğini. Parmakları sakallarıyla oynarken bana bakıp elindeki kadehi uzattı. Alkol mü alıyordu? Burada hem de. Sonra önüne döndü birkaç saniye ve telefonum titredi.

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Sana... Hep sanaydı... Yine sana...*

"Aptal," diye mırıldandım gözlerimi çekerek. Onun bütün gece beni izleyeceğinden o kadar emindim ki. Mesajına cevap yazmayıp telefonumu masaya bıraktım, ondan tarafa da bir daha asla bakmadım. Bu yaptığı gerçekten saçmalıktı. Bizim yüzümüzden

zaten herkes fazlaca yıpranmışken, abimin inatla gelme demesine rağmen buraya gelmesi, yüzsüz yüzsüz hiçbir şey yokmuş gibi davranışları, sanki ben onu bırakmışım, saçma sapan bir nedenden onca lafı edip siktir olup giden benmişim gibi davranışları. Hiçbir şey olmamış gibi şu tavırları o kadar sinir bozucuydu ki. Kendi kendime bacağımı sallarken ne denli bir öfkeyle dolup taştığımı anlayamadım bile. Dudaklarımın içini kemirirken bacağımın masaya çarpmasıyla kendime geldim. Sızlayan bacağımı elimle ovalarken müzik eşliğinde abim ve Efsun gözüktü kapıda.

Onlar el ele tutuşmuş merdivenleri inerken, sızlayan bacağımı önemsemeden ayağa kalktım ve alkışlamaya başladım. Efsun onca kalabalıktan beni görmüştü, titrek bir gülümseme hâkimdi yüzüne. Ellerinin de titrediğini görebiliyordum ve sakin olması için ona gözlerimi yumarak sorun yok demeye çalıştım. Yine de sanırım onun heyecanını bastıramamıştım. Birkaç saniye sonra abimin kolları arasında yer bulduğunda, sanırım bir miktar daha sakinleşmişti. İkisi de birbirine bakıp bir şeyler konuşurken önüme doğru uzanan el Mahir'e aitti. Aslında Savaş'ın varlığını biliyordu ama onu umursamadan dans için bana bir teklif sunmuştu ve ben de tebessüm edip elimi onun elinin üzerine koydum.

Her adım atışımda açılan yırtmacımla ilerleyerek onun elinden tutup ortaya geçtim. Elinin biri belimi sararken diğer elim avucunun içinde yer buldu. Adımlarımız birbirine denk bir şekilde iki yana gidip gelirken gözlerimin içine bakıyordu. Ben kendimi çekiyordum ama o bana bakmayı sürdürüyordu kendini hiç çekmeden. Belimdeki eli biraz daha sardı beni. "Gülfem," dedi dolu dolu bir sesle. "Keşke diyorum bazen," deyip sustu birkaç saniye. "Daha önceden tanışsaydık." Ne kastettiğini anlamıştım.

"Değiştiremeyiz ama bir şeyleri," deyip gülümsedim. "Boş konuşmaların bir anlamı yok. Geçmişe dönemeyiz."

Onun kolunun altından bir miktar geri çekilir gibi olduğumda belimdeki eli kendine çekti beni. "Tamam, bir şey demedim. Kız-

ma hemen. Acaba olur muydu diye düşündüm bir an. Geçmişte tanışsaydık. Sen ve ben olabilir miydik?" Mahir aslında düşününce tam olarak benim istediğim gibi biriydi. Ne çok romantik ne çok kaba. Her şeyin ortası. Yılışık da değil maço da. Mahir benim birlikte olabileceğim yapıda bir adamdı sanırım.

"Bilemiyorum," dedim dudak bükerek. "Karşılaşma şeklimiz, o zamanki düşüncelerim ne olurdu bilemem. Dediğim gibi, düşünmek gereksiz. Şimdiyi yaşıyoruz ve şimdi olmaz, onu biliyorum."

"Belki zaman makinesi icat edilir, kim bilir?" dediğinde kolları arasında kafamı geri atarak gülümsedim. Boynumdaki saçlar sırtıma düştü. Omuzlarım ve boynum açıkta kaldı. Mahir'in o hayranlık dolu bakışları tekrar beni bulduğunda, müzik sesine rağmen bir şeylerin kırılma sesi salonu doldurdu. Bu kesinlikle Savaş'tı.

Herkes birkaç saniye duraksadığında, Tarık da benimle aynı şeyi düşünmüş olacak ki elini sorun yok dercesine sallarken, "Mutfaktandır, ben bakıyorum," deyip koşar adım uzaklaştı. Gerçekten zorluyordu, fazlaca. Tarık'ın lafıyla herkes eski hâline dönerken birkaç saniye daha dans edip ardından kollarımı çektim.

Ne olduğunu sorgular gibi bana bakan Mahir'e, "Ben bir içeri bakayım," deyip ilerlemeye başladım. Daha rahat yürüyebilmek adına elbisenin eteklerini tutup gülümseyerek oradan ayrıldım. Merdivenleri hızlı adımlarla çıkarken bağırma seslerini duyabiliyordum. Kapıya yakın bir yerde durarak kendimi gizledim ve içeriye baktım.

"Sana demedim mi lan ben!" dedi Savaş, elinin önündeki sandalyeyi iterek. "O iti Gülfem'den uzak tut demedim mi?" Gitgide artan siniriyle, "Kim lan o, kim, kim, kim?" diye tekrarladı elini savurarak. "O it kim oluyor da Gülfem'e öyle dokunabiliyor!"

Tarık yine de tüm kibarlığını koruyarak kolunu tutmaya çalıştı. "Abi tamam, otur sakinleş sen önce," dedi Savaş'ı geri itip oturtmaya çalışarak. "Çok içmişsin zaten. Bak şimdi biri görecek."

"Tarık, deliriyorum lan ben!" dedi Savaş, eli saçlarının arasından kayarken. "Oğlum ben elimi bile süremiyorum, herifin biri almış milletin ortasında dans ediyor. Nasıl durayım oğlum ben?"

Tarık'ın oturtma çabaları başarısız olmuş, Savaş odanın içinde soluk soluğa dolanırken, "Sen kızı öylece bırak git," dedi Tarık benim söylemek istediklerimi dillendirerek, "Sonra gel, hiçbir açıklama yapma. Onu niye giydin Gülfem, sana kimse dokunamaz Gülfem... Abi sen hasta mısın? Hayır, sen kesinlikle hastasın," diye devam etti ellerini iki yana açarak. "Ben salak mıyım? Niye ben seni idare etmeye çalışıyorum? Allah'ım ben neden bu kadar ince düşünceli bir adamım ya!" dedi kafasını yukarı kaldırarak. "Bu adamın şu an suratına tükürmem lazımdı benim."

Savaş'ın eli gözlerini ovalamaya başladı ve derin bir of çekerken, "Tarık," dedi tahammülü kalmadığını belirten sesi ve davranışlarıyla. Ayakta bile zor duruyordu, yine de vazgeçmedi. "Gülfem zaten sağ olsun tavırlarıyla her Allah'ın günü ağzıma sıçıyor," dedi öfkeli sesiyle kendini sakinleştirmeye çalışarak. "Yetmiyor, ben günde elli kere şu boktan olay ne olacak diye düşünmekten kafayı yiyeceğim, bir de sen çıkma şimdi Tarık. Siktir git!" dedi elini kapıya doğru savurarak. "O lavuğu uzak tut Gülfem'den. Yanına bile yaklaşmayacak o Gülfem'in," dedi parmağını doğrultup emirler savurarak. Öyle sinirliydi, öyle kendinde bu hakkı görüyordu ki resmen sinir sistemimle oynuyordu. İçeri doğru bir adım atıp karşısına dikilmek istesem de, tek bir adım atıp durdum ve geri çekilerek gözlerimi kapayıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Dinlemiyor," dedi Tarık üstüne basa basa. "Dinlemiyor abi. Söyledim. Burada olduğunu biliyor ama geri durmuyor. Ne yapayım ben?"

Yumruk yaptığı eliyle dişlerini sıkarken öfkeli iç çekişini öyle derinden hissettim ki. Savaş, "Ben o itin amına koymazsam!" deyip hareketlenmişti ki Tarık önüne geçip durdurdu. Beni görecek düşüncesiyle geri çekildim ama hareketlilik durunca tekrar iz-

lemeye başladım. Aslında Tarık onu tutamazdı ama Savaş fazla sarhoştu. "Bilerek yapıyor, it oğlu it!" dedi hızla soluklanarak. Eli kapıyı gösterirken bakışları Tarık'taydı. "Amacı beni üstüne saldırtmak. Biliyor tabii durmayacağımı," dedi kafasını hızla sallayarak. "Gülfem'in önünde kavga çıksın, kız iyice soğusun istiyor benden. Bilerek yapıyor Tarık," dedi tekrar vurgulayarak. "Bu geceyi mahvedeyim, herkes benden nefret etsin diye yapıyor. Gülfem'e olan zaafımı kullanıyor." Böyle miydi gerçekten? Bence değildi. Mahir hep benim yanımdaydı. Bu akşamki tüm davranışları da Savaş'ı umursamadığı içindi. Onu kışkırtmak için değil. Çünkü Savaş benim hayatımda yoktu ve Mahir, Savaş'ın sevgilisiyle değil arkadaşının kardeşiyle ilgileniyordu. Bunda yanlış bir şey yoktu, kendini durdurması gereken bir durum da. Savaş'ınki her zamanki gibi kıskançlık kriziydi. Hem de gereksiz. Tüm düşünceler birbirine girdi. Beni terk edip giden bir adam aylar sonra geri dönüyor, hiçbir şey yapmıyor ama anlık patlamalar yaşıyor. Belki de doğruydu mahalle söylentileri. Savaş ile Nazenin birlikte oldu, Nazenin hamile kaldı ve evlenmek zorunda kaldılar. Savaş sevmiyordu, zoraki bir evlilikti ve Nazenin ile o yüzden buradaydılar. Nazeninin o yüzden sözünü dinliyor, herkese açıklamak için doğru anı bekliyorlardı. Bilemedim ama çok da mantıksız gelmedi.

Bu düşünceler bile soluğumu kesecek derecedeyken daha fazla onu görüp başkasıyla düşünmeye katlanamadığım için arkamı dönüp merdivenlere yöneldim. Merdivenleri inerken titreyen bacaklarım bana engel olmaya çalıştı. Bir daha sesini işittim.

"Bırak abi, Allah aşkına!" diye yükseltti sesini. Bağırmadı ama yine de benim bağırarak ulaşabileceğim en üst seviyeye erişti. "Bırak!" dedi tekrar. "Bir bok yapmayacağım. Sadece biraz nefes alayım. Allah aşkına bırak." En son adımı attığımda salonu dolduran müzik sesiyle onun sesini duyamaz oldum.

Abimin ve yakın arkadaşımın en mutlu gecesinde bedenim burada ama aklım bambaşka bir yerdeydi ve sanırım gün sonu neler olduğuna dair birinin özet geçmesi gerekecekti çünkü hiç-

bir şeye odaklanamadım. Saatler ilerledi. Herkes eğlendi, oynadı. Oturdum sadece. Sahte bir gülümsemeyle bana bakan insanlara karşılık verdim. Beni oynamaya çağıranları kibar bir dille reddettim. Kimi zaman Savaş ile göz göze geldik. Tüm gece içti. Bana bakarak, yanımda oturan Mahir'e bakarak, gözlerini bir an bile olsun bizden ayırmadan kendinden geçene kadar içti ve dediğini yaptı. İnip kimseyi rahatsız etmedi. Abimin gecesini mahvetmedi. Kendinden geçti ama benden bir an bile geçmedi. Uzaktan izledi.

En son yukarıdaki hareketliliğe gözüm kaydığında ayaklandığını fark ettim. Tarık da fark etmiş olacak ki peşinden gitti. Savaş'ın en son çıkmadan açmakta zorlandığı gözleriyle bana baktığını gördüm. Buruk bir tebessüm oluştu yüzünde ve Tarık'ın onun koluna girmesiyle kapıdan çıktılar. Gözü bende kala kala gitti ki onun orada olan varlığını fark eden sadece ben olmadım. Abim halaydan çıkmış kapıya doğru büyük adımlarla giderken onun da gördüğünü anladım. İşte şimdi kavga çıkacaktı. Hiçbir şey olmamış gibi yerimden kalktım. Titreyen bedenime rağmen sorun yokmuş gibi gülerek dış kapıya ilerledim. Savaş'ı gördüm iki büklüm. Gülen yüzüm düştü. Sırtı bana dönük, elleri dizlerinin üzerindeydi. Kafasını geri doğru atarak derin bir nefes aldı ama bedeni titriyordu.

"Çok seviyorum lan!" dedi boğuk sesiyle.

Abim ona doğru hareket edecekti ki Tarık tuttu. "Levent, sarhoş zaten abi," dedi durdurarak. "Sonra halledersiniz. Bırak şimdi."

Abim dokunmadı ama sarhoş oluşuna aldırmadan elini Savaş'a doğru uzatarak, "Bir daha seviyorum dersen döverim seni!" dedi. Yetmemiş gibi konuşmaya devam etti. "Ulan durduk yere herif siktir oldu gitti," derken ellerini iki yana açtı. "Geldi kadının biriyle. Hâlâ seviyorum diyor. Sevme lan benim kardeşimi! Sen şerefsiz herifin tekisin!" İkimizinki de boşa bir çırpınıştı. İçimizdeki acılar kelimelerle anlatılamıyordu ya da karşımızdaki kişiler sağırdı, bizi duymuyordu.

Savaş ise abimin aksine kendini anlatmaya devam etti. "İçim gidiyor lan!" dedi ağlamaklı sesiyle. Sesi titredi. Bu hâlini saklamak ister gibi kafasını yukarı doğru kaldırdığında gözlerini kapadı. "Hiçbir şey yapamıyorum lan!" dedi çaresizce. "İçim gidiyor oğlum. Çok seviyorum..." dedi tekrar inatla. "İçim gidiyor, hiçbir şey yapamıyorum." Tekrar abime baktığında, "Buralar hep onun derken yalan söylemedim ben," dedi elini kalbinin üstüne koyarak. Savaş'ı ilk defa kendinden geçmiş bir hâlde görüyordum. Hıçkırıkları kelimelerine karıştığında ilk kez ağlayışına da şahit oldum. "Allah belamı versin Levo," dedi tekrar abime bakarak. Elini kalbinin üstüne vurdu birkaç kez. "Almadım lan ben buraya kimseyi!" diye haykırdı. Tükenmiş gibi omuzları düştü. Onun bıraktığı kan revan içinde olan kalbim bana ihanet edip onun için hak etmediğini bile bile sızladı. Bunu hak etmemiştik. "Şuradan çıkmıyor," dedi parmağını şakağına koyarak. "Buradaki acıyı..." dedi parmağını kalbinin üstüne götürüp tekrar şakağına getirerek, "Burada da hissediyorum. Bir an olsun çıkmıyor lan benim aklımdan," dedi soluk soluğa. "Yaşıyorum ama hissedemiyorum oğlum ben. Şurası..." dedi kısık bir sesle. Yutkundu ve elini kalbine koydu. "Çok acıyor Levo." Savunmasız bir çocuk gibiydi. "Nefret ediyor lan benden!" dedi iki büklüm hâlde. "Uğrunda canımı bile vermeye hazır olduğum kadın, nefret ede ede bakıyor bana. İçim gidiyor."

Abim daha fazla dayanamayarak, "Götür şunu," dedi arabayı gösterip. "Götür ayılt, bir şey yap. Elimden bir kaza çıkacak, götür şunu," dedi tekrar. Başka bir ihtimal bile bırakmadan içeri doğru adımlarken beni fark etmemesi için ondan hızlı davranıp içeri doğru yürüdüm ama nasıl yürüdüm bilemedim.

Onu ilk defa ağlarken görmüştüm. İlk defa böyle bitik bir hâldeydi ve ben ne hissetmem gerektiğine karar veremedim.

"Gülfem abla," dedi koluma giren Müge, düşüncelerimden sıyrıldım. Boş bakışlarım onu bulduğunda, "Ayağını tutuyordun bütün akşam. Ne oldu, şimdi de ayağın mı acıyor?" diye sordu

gülerek. Anlamadığım için kaşlarımı çattım, konuşmaya devam etti. "E kızım sen geçen gece abime yalandan bileğim acıyor diye ağlamadın mı?" O kadar normal bir şey gibi söyledi ki şok oldum.

"Ne!" dedim şaşırarak. "Ne demişim ben abine? Ağladım mı bir de?" Tekrar koluma girerek masaya doğru yöneltti beni. "Hani bir şey olmamıştı Müge?" diye sordum bozularak. "Öyle demiştin bana."

"Olmadı be abla," derken sesinin tınısı düştü. "Öyle sen duygulandın biraz sanırım ama çok iyi toparladın. Yalandan bileğim ağrıyor dedin falan. Tamam, yalandı, çok belliydi ama bunu kanıtlayamaz sonuçta kimse."

"Müge," dedim gözlerimi devirip sandalyeye oturarak. İnsanın hiçbir şey hatırlamaması ne kötüymüş. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Neler dedim, neler yaptım hiçbirini bilmiyordum. "Başka?" dedim merakla. "Başka bir şey dedim mi?"

Olumsuz anlamda kafasını salladı. "Duymadım ben başka bir şey," dedi net bir tavırla. "Ama var ya, abim de çok kötü be abla," dediğinde, "Müge," deyip susturmak istedim ama susmadı. "Adam zatürre olacak kapının önünde yatmaktan. Kaç gün oldu. Girmiyor içeri. Gündüz Nazenin abla çıktıktan sonra bir iki saat kestiriyor evde o kadar. Ne uyuyor ne doğru düzgün yemek yiyor. Konuşmuyor bile kimseyle. Var mı yok mu belli değil."

Dayanamayarak, "Müge," dedim. Sorsam mı sormasam mı emin olamadım ama içimi kemirip duran bu kurdu atmam gerekti ve cevap alabileceğim tek kişi Müge'ydi. "Neden sizde kalıyor? Kim o kadın?" diye sordum ama bakışlarımı kaçırdım.

"Bilmiyorum abla," deyip omuz silkti. "Annem sordu. İş dedi kestirip attı. Hatta annem..." dediğinde yutkunup dikkatle dinlemeye başladım. "'Gönder bu kızı bu evden, istemiyorum,' falan dedi ama abim göndermedi abla," dediğinde tebessüm ettim ama acı dolu bir tebessümdü bu. Kırgınlıklarımı arkasında saklamak

istediğim bir maskeydi bu. "'Bir kadını mı sığdıramadın eve, bir süre bizimle kalacak,' dedi. Bir daha da konusunu açtırmadı."

"Peki," deyip önüme döndüm. Az önce gördüğüm görüntü ve tavırları o kadar birbiriyle uyuşmuyordu ki. Belki de haklıydılar. Bu tavırları, Nazenin ile arasında olan...

İç sesim bile cümlesini tamamlayamadı. Her şey o kadar tazeydi ve o kadar geçmiyordu ki bir kez daha nefret ettim.

"Ama abla, bence bir şey yok o kadınla arala..."

"Müge," diye sözünü kestim sert bir tonda. "Tamam dedim, kapandı. Beni buradan kalkmak zorunda bırakma. Lütfen." Baskın bir tonda ama rica ederek sözümü bitirdiğimde, sessiz kalıp arkasına yaslandı. Bütün akşam ne düğünden bir şey anlamış ne Efsun'a yeteri kadar özen gösterebilmiştim. Birkaç kez karşılıklı oynadık, sorunsuz gözükmeye çalıştım, hepsi bu. Sanırım başarılı da oldum. Kimse hiçbir şey fark etmedi. Ben yine her şeyi kendi içimde yaşadım, onlar fark etmedi. Tarık gitti, geldi. Hiçbir şey yokmuş gibi oturdu. Saat ilerledi. Nereye gitti, ne oldu hiç bilmiyorum derken telefonuma saat tam on buçukta bir mesaj düştü.

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Gülfem.*

Cevapsız bırakıp telefonumu masaya koyduktan sonra tekrar bir mesaj geldi.

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Evimizdeyim. Gel.*

Mesajı gözlerime inanamayarak okudum. Kafayı mı yemişti bu? O kadar saçma davranışlar sergiliyordu ki.

Tekrar cevapsız bırakıp masaya koyduğumda yeniden yazdı. Muhtemelen görüp yazmadığım için cevap vermeyeceğimi biliyordu ve ısrarla yazıyordu.

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Ya buraya gelirsin ya da ben orayı basacağım.*

Sarhoş desem, mesajları gayet düzgün yazdığına göre bayağı kendine gelmişti sanırım. Tekrar cevap vermeyip masaya koydum telefonumu. Bir mesaj daha geldi.

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Yapmayacağımı düşünmüyorsun, değil mi? Orayı basıp o Mahir'i sikmeyen Savaş'ın...*

Dayanamayıp sinirden hızla mesaj yazmaya başladım.

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Ya sen hasta mısın?*

Yazıyor...

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Yarım saat sonra kapıdayım.*

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Gelmiyorsun Savaş. Sakın!*

Geceyi mahvetmesinden korkuyordum. Abim ve Efsun'a baktım. Karşılıklı oynuyorlardı. Müge ve Kaan birlikte bir şeyler yiyor, annemle Saliha teyze yan yana oturuyordu. En özel anları bozan hep biz olalım istemedim.

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Yoldayım Gülfem. Araba kullanıyorum.*

Tekrar hızla yazmaya başladım.

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Savaş, abimin düğünü mahvolmasın. Derdin ne senin ya? Gelme. Allah aşkına vazgeç artık.*

Yazıyor...

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Derdim sensin lan! Kimse de umurumda değil. Benim hayatım sikilmiş kızım! Kimin neyi bozulursa bozulsun.*

Ciddi ciddi geliyordu sanırım.

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Geliyorum Allah'ın belası! Dön geri. Geliyorum.*

Telefonu avucuma alıp sinirle ayaklandığımda Tarık'a dönüp, "Anahtarı versene," dedim. Kaşları çatıldı sorgulamak ister gibi ama anahtarı da hemen uzattı.

"Canım?" dedi Mahir kolumdan tutarak. "Nereye?" Zaten sinirliydim. Sabrımın taşıran son damla oldu bu sanırım.

Kolumu hızla çekerken, "Bir daha," dedim sinirle, "Canım dersen, senin canını sıkarım Mahir." Verdiğim tepkiden dolayı yüzünde büyük bir şaşkınlık oluşurken, "Bu ne ya!" dedim sinirle büyük adımlar atarak. "Biri seviyorum der başka türlü davranır, öteki sevmiyorum der dibimde biter," derken arabanın kapısını açtım hızla. "Siz insanı kanser edersiniz!" deyip arabaya binerek kapıyı sertçe çektim.

Arabayla evin önüne geldiğimde Savaş eve girmemiş, evin girişindeki merdivenlerde oturuyordu. Arabanın ışıklarını söndürüp, çıkarıp fırlattığım ayakkabılarımı giymeden çıplak ayak dışarı çıktım. Ayağıma batan taşları önemsemeden bir iki adım attığımda, "Ne var?" diye bağırdım. "Ne var da çağırdın beni buraya? Senin sorunun ne Savaş!" derken artık tükendiğimi belirtir gibi elimi ona doğru savurdum.

Ayağa kalktı, sendeledi fakat toparlandı. Yanında bulunan karton bardaklardan bir sürü kahve içtiğini ve ıslak saçlarından ayılmak için her şeyi denediğini görebiliyordum. Muhtemelen Tarık onu bu hâle getirmişti. Birkaç adım atarak, "Orada kalmana

izin veremezdim," dedi kendinde bu hakkı görerek. "O ite elimi sürmemek için, yemin ediyorum Gülfem..." dedi kafa sallayarak. "Yemin ediyorum çok zor dayandım."

Az önce oldukça düz çıkan ses tonunu bir miktar arttırarak, "Kim ulan o?" diye söylendi elleriyle saçlarını karıştırarak. "Kim o seni sarıp sarmalıyor, nereden buluyor bu o hakkı o?"

"Ben veriyorum," dedim gayet normal bir şekilde. "Ben veriyorum," diye devam ettim tekrar aynı kararlılığı sürdürerek. "Sen kimsin ya! Sen kimsin de bana hesap soruyorsun? Sen ne hakla beni abimin düğününden kaldırıp buraya getiriyorsun? Sen kendini ne sanıyorsun Savaş?" diye bağırdım.

Aramızda bir miktar mesafe olmasına rağmen, "Sevgilin! Nişanlın!" diye yükseltti sesini. Şok oldum. "Yetmedi mi?" diye sordu ellerini iki yana açarak. "Köpeğinim senin!" diyerek tamamladı. "Senden bir türlü geçemeyen hasta herifin tekiyim ben." Sarhoş gibi değildi ama davranışları da çok normal gelmedi. Zira altı ay önce boktan bir sebepten beni terk edip şimdi ben senin nişanlınım demek akıl kârı değildi.

"Ne nişanlısı ya?" diye sordum içimdekileri dökerek. "Sen beni bir yol ortasında bırakıp gitmedin mi?" derken kelimeleri tek tek vurgulayarak söyledim. "Altı ay boyunca aramadın bile. Şimdi gelmiş nişanlım diyorsun. Karın nerede?" diye sordum bir anda, kendim bile ne dediğimi daha sonradan idrak ederek. Yine de ağzımdan çıkmış olduğu için konuşmaya devam ettim. "Karının haberi var mı bu durumdan? Bebeğinin babasının, eski sevgilisiyle buluştuğundan?"

Her kelimemde anlamamış gibi kaşları çatılırken, "Ne bebeği, ne karısı?" diye sordu.

Az önce bağıran ani çıkışım bir anda durgunlaştığında, "Nazenin," dedim. Sokak lambasının ışığında göz göze geldik. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Tepkisini hissedemedim. "Evliymişsiniz," derken boğazım düğüm düğüm oldu. "Hamileymiş. Ondan

buraya getirmişsin." Savaş hâlâ anlamamış gibi bakarken birkaç saniye sustu ve muhtemelen idrak etmeye çalıştı. Bana doğru bir adım attığında ben bir adım geriledim. Durdu.

"Ne bebeği? Ne karısı?" dedi tekrar, olayı sorgulayarak. "Şimdi de bu mu çıktı ortaya?" diye sordu. Başka bir şeyler daha varmış hissi yarattı. "Sıradaki dedikodu ne? Savaş kırklara karıştı, cinle periyle evlendi mi? Kim çıkarıyor bunları bir bulsam..." derken dişlerini sıktı ve kafasını kenara çevirdi ama bu birkaç saniye sürdü. Tekrar bana döndüğünde kısılmış gözleriyle dudaklarını dişledi. "Sen de bunlara inandın mı Gülfem?" derken ciddi anlamda bir cevap bekliyordu. *Hayır, tabii ki inanmadım Savaş,* deyip boynuna mı atlamalıydım?

"İnanmamam için bir sebep mi var?" diye sordum imalı tavrımla. "İnanmam dediğim her şeyi yaşatmadın mı sen bana?" Anladı ve sustu. Ciddiyetimi bozmayarak yüzüne baktım. Tekrar konuştu.

"Nazenin benim karım falan değil," dedi oldukça net bir ifadeyle yüzüme bakarak. "Bebek falan da yok."

O kadar daraldım ki bu konudan, "Kim o zaman, kim?" diye sordum ilk defa açık açık. "Kim bu Nazenin?"

Yüzüme baktı. Dudağını dişledi ve o net ifadesini sürdürerek, "Arkadaşım," dedi duru bir sesle. "İş yerinden. Normal arkadaş. Hiçbir şey ifade etmeyen basit bir arkadaş." O kadar inanmadım ki şu söylediklerine. O kadar yapmacık, zoraki bir tavrı vardı ki.

"Hani senin kadın bir arkadaşın olamazdı?" dedim onun laflarını ona sunarak. "Gerçekten kırklara mı karıştın da değiştin bu kadar Savaş?" Sustu ama ben susamadım. O sustukça delirdim. Engel olamadım kendime ve içimdekileri kustum ona. "Kimse normal bir arkadaşını sürekli dibinde dolaştırmaz!" diye bağırdım. "Hele sen..." diye ekledim. "Sen ne zamandır arkadaşlarının laflarıyla hareket ediyorsun? Ne zamandır arkadaşlarınla bu kadar yakınsın sen?" diye bağırdım üstüne yürüyerek. Boğazım

yırtılıyor sandım. Aslında hiçbir şeyi değiştirmiyordu, değiştirmeyecekti ama bağırdıkça içimdeki varlığı yok olacakmış gibi hissettim, daha çok bağırdım. "Nasıl bir arkadaş ki bu senin üzerinde bu kadar hâkimiyet kurabiliyor?" Yüzümü asıp gözlerimi ondan çekerken hâlâ o yüksek ses tonumu korumaya devam ettim. "Nasıl bir arkadaş ki bu," dedim baskın bir tonda, "Sen onu bizim sandığım o eve sokabiliyorsun?"

"Ne evi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Ya sen beni hep en çok inandığım yerlerden vurdun," derken sesim kısılmış, omuzlarım düşmüştü. "Savaş yapmaz dediğim ne varsa hepsini yaptın," dedim bitap düşmüş bir şekilde. "Sen beni hep o yapmaz dediklerimle sınattın. Herkes yapardı sen yapmazdın." Bu cümle ona olan inancımı, güvenimi ve bunun sonucunda aldığım hasarın boyutunu fazlaca ortaya koyuyordu. Tükendim.

"Ne evi Gülfem, ne evi?" dedi bana doğru yaklaşarak. O yaklaştıkça üzerine sinmiş anason kokusunu belirgin şekilde hissettim.

Dinlemek istemedim, uzasın istemedim. Arkamı döndüm ama gitmeme izin vermedi. Elleri sardı bedenimi. Kendine çekti, sırtım göğsüne çarptı. Ne gidebildim ne kalabildim. Kendine yenik düşerek parmak uçlarıyla saçlarımın dibini tedirginlikle okşadı. "Ne evi?" diye sordu tekrar, özlem dolu sesiyle. "Ben o kadınla aynı evde dahi uyumuyorum. Nasıl evimize sokabilirim onu?" derken oldukça netti. Saçlarımın arasında soluklandı, parmak uçları usulca saçlarımı sevmeye devam etti. O kadar yumuşak ve yavaştı ki her hareketi. "Ben aylardır evi temizletmedim Gülfem, her yerde sen varsın diye." Sesi kısıldı, göğsü titredi, iç çekişini hissettim. "Yatağı bile düzeltmedim bozulmasın diye. Bıraktığın gibi duruyor her şey. Anılarına bile dokunamıyorum ben senin," dedi çaresizlikle. "Sen ben ne hâldeyim bilmiyorsun." Derin bir soluk daha alıp, "Tükendim Gülfem," dedi yorgun bir sesle. Başını saçlarımın arasında oynattı, saçlarım dağıldı. "Ne sana gelebiliyorum ne senden gidebiliyorum." Omzumda hissettiğim ıslaklık

gözyaşı mıydı? Birkaç damlası tenime damladı, süzüldü. "Öyle özledim ki seni..." Dudaklarındaki o titrek nefes tenime çarptı. "Öyle hasretim ki sana." Cevap veremedim. Birkaç saat önce ağlayıp gizlemeye çalıştığı gözyaşlarını, şimdi bana hiç tereddüt dahi etmeden döküyordu. "Kendi içimde öyle çıkmazdayım ki. Ya ben sana dokunamıyorken..." dedi beni daha fazla kollarının arasına sararak. "Ulan ben sana dokunamıyorken," derken sesi titredi bir kez daha. "Ben senin uğrunda ölürken, sana dokunamıyorken, senin benim dışımda herkesle konuşman, gülmen o kadar acı ki ben bunu anlatamam Gülfem. Ölüyorum ben," dedi boğuk çıkan bir sesle. Kelimeleri hıçkırıklarına karıştı. "Sensiz geçirdiğim o altı ayın her dakikası yıl gibi geldi." Yüzümü yana çevirdim. Çenesinin titreyişine şahit oldum. "Yaşamak, nefes almaktan ibaret değilmiş," dedi acı çeker gibi. "Ölüm bir kerelik bir olay değilmiş." Tereddüt bile etmeden yüzüme baktı ve konuşmaya devam etti. "Seni sevmenin de bir sınırı yok, senin için ölmenin de." Kan çanağı olan gözleriyle öyle güçsüzdü ki. Bunu kelimelere de vurdu. "Çok yoruldum Gülfem," dedi gözlerimin içine bakıp gözyaşlarını akıtırken. Öyle ince bir ton seçti ki kendine. O kadar kesik kesik çıktı ki kelimeler dudaklarından. Çenesi titredi. Gülümsemeye çalıştı, yapamadı. "Artık tekrar ölmeye o kadar gücüm kalmadı ki sevgilim," dedi yalvarır gibi. "Tükendim," diye tamamladı. Boğazım düğümlendi ama mimik bile oynamadı yüzümde. Evet, bu hâli kalbime dokundu. Allah kahretsin ki lanet kalbim onun için çarpmayı bırakmadı ama bu altı ayda mantığım fazlasıyla beni ele geçirmişti ve ben duygularımla hareket etmeyecek kadar fazla yıpranmıştım.

Elini üzerimden ittim ve "Yeter!" deyip karşısına geçtim. O benim karşımda elleri ve duyguları boşlukta kalmış şekilde dururken ben oldukça dik tutmaya çalıştım kendimi. Net bir ifade takındım. "Neden yaptın diye sormayacağım. Zaten gördüğüm kadarıyla..." deyip elimle onu gösterdim. "Senin de anlatmak gibi bir niyetin yok. Öldüm, tükendim falan. Ben de tükendim," dedim

kendimi göstererek. "Sen tükettin beni de. Bu altı ayda sen de benim neler yaşadığımı bilmiyorsun. O yüzden senin bahanelerinin benim için hiçbir önemi yok. Hiçbiri geçerli bir sebep değil. Ben hayatıma devam etmeye çalışıyorum," derken elim yeri gösterdi vurgulu bir şekilde. "Ama senin buna bile saygın yok," dedim üzerine basa basa. "Senin bana ucuz ve değersiz hissettirişini ben sineye çekemem. Hiçbir gerçek de bunu değiştirmez." Dinledi beni. Gözlerimin içine baka baka. O nefreti göre göre. Tekrar tekrar yıkıla yıkıla, gözleri dola dola dinledi. Ben o net tavrımı buz gibi bir sesle sonlandırdım. "O yüzden seni daha fazla dinlemek istemiyorum."

Arkamı dönüp gidecekken hızlı bir hamleyle, "Gülfem," deyip, elimden tutup durdurdu beni ve başını öne eğerek dizlerinin üzerine çöktü. "Ben sana rağmen sana sığınıyorum," dedi dizlerimin dibinde. Kafasını bir miktar bana doğru kaldırırken, "Biliyorum, hiçbir şey düzelmeyecek ama..." derken buna inandığı o kadar belliydi ki. İnancını kırdım. İnanmak istemedi ama gerçekler can yakacak şekilde ortadaydı. "Ben en son senin koynunda öldüm ve yine senin dizlerinin dibinde dirilmek için sana sığınıyorum." Yüzüme baktı ve binbir umutla, "Bir kere Gülfem," diye dilendi. "Bir kere sarıl bana. Sonra defalarca öldür istersen ama bir kere..." dedi dudaklarındaki titrek nefesle. "Bir kere nefret etmeden, eskisi gibi, sadece kısacık bir an sarıl bana yalvarırım. Gözümün içine böyle bakmadan," derken birkaç damla yaş daha süzüldü yüzünden. "Bir kere sarıl." Son cümlesini küçücük bir çocuk gibi titrek, kısık ve mahcup bir tavırla söyledi. "Tek bir kere."

Olumsuz anlamda kafamı iki yana sallarken muhtemelen her hareketim ona çok yabancı geliyordu. Eski Gülfem olsa şu an bu kadar katı, bu kadar net bir tavır sergilemez, gardını düşürürdü ama bu karşısındaki onu şaşırtan Gülfem, yine onun eseriydi. Yadırgamaması gerekirdi. Tekrar bileğimi kavradığında elindeki gözyaşlarını silerek, "Tamam," dedi ciddi bir tonlamayla. "Seninle bir iddiaya girmiştik," derken gözlerim kısıldı. İnanamadım.

"Onu şimdi kullanıyorum Gülfem. Âcizlik de. Ne dersen de," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Ben kendimden geçmişim. Sikeyim gururunu da âcizliğini de. İddia hakkımı kullanmak istiyorum. Evet, lanet olsun öyle bir hâldeyim ki karşında bu kadar basit bir şey için bu hakkımı kullanıyorum. Bir kere sarıl bana Gülfem," dedi yüzüme bakarak. "Eskisi gibi bir kere boynuma dolansın kolların. Başın omzuma düşsün. Tek bir kere. Sonra ben tekrar tekrar öleyim ama sen bana bir kere sarıl."

Neredeyse bir sene önceki bir mevzuydu. Hatırlamakta bile zorlandığım, unuttuğum bir konuyu hatırlattı bana. Ne diyeceğimi bilemedim.

Başını tekrar önüne eğdiğinde hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve soluk soluğa kalmıştı. "Bir kere sarıl. O gücü ver bana. Tekrar tekrar ölmek için birkaç saniye sana sığınmama izin ver. Sarılayım bir kere," dedi tekrar titreyen sesiyle yalvararak.

Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bile bile, yine de bu kadar çöken bir adama o soruyu yönelttim dümdüz bir sesle:

"Pişman mısın?"

Sustu. Cevap vermedi. Sustu. Yutkundu. Diyemediği şeyler boğazında kaldı. Sustu. Yaşanmışlıklar bir bir canlandı zihnimde. Pişman değilim diyemediği için sustu. Pişman olsaydı tereddüt bile etmeden söylerdi bunu ama o yapmadı. Beni, bizi bu hâle getiren o cümleler için pişmanlığını dile getirmedi. Sorumu tekrarlamadım ama hâlâ taptaze karşımda olan geçmiş kendini hatırlattı bana. Kinimi diri tutacak o sözler yankılandı zihnimde.

"Her birlikte olduğumla evlenecek olsaydım harem kurmam gerekirdi."

O kendi yıkılmışlığını gözler önüne serdi, benim yıkılmışlığımı tarif etmeye kelimelerim yetmedi. O beni göklere çıkardı ve hiç düşünmeden kendi elleriyle itti. Şimdi benden merhamet dileniyordu. Sessizce önümde beklemeyi sürdürürken bileklerimde olan elinin birini kavradım. Yüzüme baktı. İteceğimi düşündü sanırım

ama ben o bandajlı elini tutup eve doğru adımlamaya başladım. Sorgusuz sualsiz beni takip etti. Topuklu ayakkabılarım olmadığı için kısalan boyum, sürünen eteklerim ve çıplak ayaklarıma batan küçük taşları önemsemeden en son altı ay önce ayak bastığım o eve altı ay sonraki ilk adımımı attım. Aralık kapıdan içeri girerek karanlık koridorda yürüdüm ve oturma odasının önüne geldiğimde duraksadım. Kafamı çevirdim. Bahçenin ışıklandırması odayı aydınlatmıştı. İnceledim. Her şey bıraktığım gibiydi. Yastık en son bıraktığım şekilde duruyordu, hatta bahçedeki o su şişesi bile yerli yerindeydi.

İncelediğimi fark edince elimi bırakmadan, "Yemin ederim, güzelim," dedi çocuksu bir heyecanla, "Hiçbir şeyi ellemedim. Kimseyi sokmadım buraya." Yemin etti. Bana kendini inandırmak için bir yeminin arkasına sığındı. Eskiden tek bir sözüne güveneceğim adam artık bana kendini inandırmak için yemin ediyordu. Gülümsedim. Bir şey hem acı dolu hem komik olabilir miydi? Oluyordu işte. Ben gülünce o da güldü ama eminim aynı şeye gülümsememiştik. "Sadece tişörtün..." dedi tekrar aynı heyecanla açıklama yaparak. "Geçen gece o yüzden geldim ben buraya. Sen çıkarmıştın ya, onu almak istedim. Bir tek o. Nazi de..." dedi o konuya girerek. "Bir iş için çıkmıştık. Dönerken uğradım ama onu sokmadım. Evin uzağına park ettim Gülfem, yemin ederim," dedi tekrar. "Senin ayak bastığın girişe bile değmedi kimsenin ayağı. Oradan biliyor bu evi. Yemin ederim," dedi tekrar. "Kimse gelmedi buraya."

Hissizleştim tekrar. Bunların benim için bir önemi yoktu ama bir şey demedim. Ona doğru döndüm parmak uçlarımda yükselerek, titreyen ellerimi boynuna attım. Nabzı elimin altında atmaya başladı. "Gülfem..." dedi şükreder gibi. "Teşekkür ederim." Gözleri yüzümü inceledi hasretle. İkilemde kalarak nefes nefese yüzüne doğru yaklaştım. Elim boynuna dolandı, ben parmak ucumda biraz daha yükseldim. Gözlerimin içine bakarak yutkundu ve ben o âdemelmasına dokunmakta tereddüt bile etmedim. Yüzümü

yüzüne yaklaştırarak dudaklarına baktım ve en son aylar önce dokunduğum o dudaklarının arasına bıraktım dudaklarımı. O basit bir sarılma istemişti ve bu yaklaşımım onu afallattı. Kendine engel olmadı. Dudakları hasretle benim dudaklarımı öperken, dudaklarından aldığım tat alkol tadıydı, yine de önemsemeden karıştım ona. Kollarım iki yandan sardı boynunu. Sakalları tenime battı, önemsemedim.

Sadece dudaklarımı kana kana öpüyor, zaman zaman anın gerçekliğini kontrol etmek için duruyordu. O tereddütte kalıp hareket etmedi ama ben ellerini tutup kendi belime sardım. Vücudumu vücuduna bastırdım. Kendini bir miktar geri çekerek yüzüme baktığında, "Gülfem?" diye sordu şaşkınlığını belirterek.

"Şışşt," dedim tekrar dudaklarına yaklaşarak. "Bu gece konuşmayacaksın. Tek istediğim bu. Konuşmak yok." Dudaklarına ufak bir öpücük bırakarak kendimi geri çektim ve elinden tutarak merdivenlere yöneldim. Ben önden çıkarken onun adımları beni takip etti. Elini hiç bırakmadım. Yatak odasının kapısına yaklaştığımda, buradaki ilk gecemiz geldi aklıma. Ona karşı dolu dolu olan hislerimle girdiğim şu odaya şimdi hissizce adım attım. Dediği gibi, yatak bile hâlâ aynıydı; kırışık çarşaf, yorgan bir köşede, yastıklar iki yana dağılmış.

Ben yatağa bakarken bileğimden tutup aniden beni çevirdiğinde sırtım duvara çarptı. Tepemden bana bakan adamın gözlerinde, gecenin o karanlığında umut dolu o ışığı, o bakışlarını gördüm. Bozmadım. Sessiz kaldım. Elini yırtmaçtan açık kalan bacağıma attı. "Çok güzelsin," dedi hayranlık dolu bakışlarıyla. "Altı ay geçti ve sen hâlâ çok güzelsin." Parmakları kâküllerimin üzerinde dolandı. "Çok güzelsin Gülfem," dedi tekrar, diğer elini belime atarak. Sargılı eli belimde yer bulurken yaslandım ve duvar ile kendim arasında sıkıştırdım elini. Acımış olması gerekirdi ama tepki vermedi. "Öyle hasretim ki sana," diye mırıldandı. "Öyle yanıyorum ki," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ne kül olabiliyorum ne alev alabiliyorum." Dinlemek istemedim daha

fazla. Kâküllerimdeki elini alıp elbisenin fermuarına götürdüm. Kendimi dudaklarına kapattım. Onunla birlikte fermuarı aşağıya indirdim yavaşça.

Onun her bir dokunuşunda özlem vardı. Öyle yavaş, öyle içten dokunuşlardı. Elbisenin fermuarı sonuna kadar indiğinde onun bedenime yaslanan bedenini ittim ve elbisenin sıkıştıran varlığı üzerimden çekilince karşısında çırılçıplak kaldım. Aylar sonlar çırılçıplaktım önünde. Ayaklarımın altındaki elbisenin üzerine bastım. Elleri iki yandan çıplak belimi okşadı. Yukarı aşağı sıvazladı tenimi. Parmak uçları tenimde hüküm sürmeye başladı. Karnımın üzerini okşadı avuç içi. Kendimi dudaklarından çekip, karnımdaki elini alıp yatağa doğru çekmeye başladım.

"Sizinkiler?" diye sordu kısık bir sesle anın büyüsünü bozma pahasına. "Eve gitmiyorsun. Bir sorun olmasın? Ortalıktan kayboldun."

Ondan daha yüksek, normal tonumda, "Bazen gitmediğim oluyor. Sorun yok," dedim buz gibi bir sesle. Duraksadı. Bazen iş için kalıyordum otelde ama bunu onun bilmesine gerek yoktu. Ne düşündüğünü önemsemedim.

"Ne deme..." Tamamlamasına izin vermeden sırtüstü kendimi yatağa bıraktım. Saçlarım dağıldı yatağın üzerinde ve elinden tutup onu kendi üstüme çektim. Kırışmış çarşaf, bedenimin etrafında biraz daha toparlandı. Dudaklarımı sundum ona hasretini dindirsin diye. Hakkını vere vere öperken, kalçalarımı yukarı doğru kaldırdığımda elim iç çamaşırımın lastiğine gitti. Ne yapacağımı anlamış olacak ki bedenini biraz yukarı kaldırdı, o küçük iç çamaşırını da onu beklemeden ben kendim çıkardım ve tekrar kalçamı yatağa sabitledim. Üstüme uzandı. Altında olan bedenime yukarıdan uzun uzun, detaylıca, hareket etmeden baktı, izledi. Çıplak tenim gözlerinin önündeyken muhtemelen o altı ay gözlerinin önünden geçti. Az önceki dokunuşlarının hepsini yok sayarak altı ay boyunca kırıklar içinde bıraktığı kadına baktı bu sefer. Gözle-

rimiz birbirine kenetlendi. Ne o bir şey dedi ne de ben. Tedirgin kalsa da elleri yavaşça saçlarıma doğru gitti. O iri parmaklarının arasına uzun saçlarımdan birkaç tutamı alıp izlerken yine aynı tedirginlikle gözlerimin içine baktı. Öyle derin, öyle çaresiz... Öylesine kan toplanmıştı ki gözleri. Onun kadar anlam barındırmıyordu benim bakışlarım. Boştu. Tepkisizliğimi izin sayarak dudaklarına götürdü saçlarımı. Birkaç tutamın üzerine bıraktığı küçük öpücükten sonra yüzüme bakarak yine aynı tedirginlikle yüzüme doğru yaklaştı. Kâküllerimi severken alnımda hissettim o tedirgin parmak uçlarının dokunuşlarını. Kâküllerimin üzerine bir öpücük bıraktı. Ardından gözlerime kaydı bakışları. Gözlerimi kapayıp yutkundum. Önce birini, sonra diğerini öptü usulca, saçlarımı okşamaya devam ederek.

Parmakları bileğimi kavradı ardından. Kendine doğru çekti. Başparmağı bileğimin iç kısmını okşarken gözlerimin içine bakarak yutkundu. Ne yapmak istediğini anlamıştım. Kalbim kırıktı, boğazım düğüm düğümdü. Yavaşça dudaklarını koydu bileğime. Nabzım dudaklarının üzerinde atmaya başladı. Gözlerini kapadı ve birkaç saniye bekledi. Avuç içimi karmaşık ve sert sakalları doldurdu. Acıdı diye yalan söylediğim bileğimi bile, yalan olduğunu bildiği hâlde, sırf acıdı dedim diye öptü. Bileğimi bırakırken derin bir nefes aldı, göğsü yükseldi. O benim yaralarımdan, acılarımdan, hasar bıraktığı yerlerden öpmek istemişti ama öpünce geçer diyebileceğim yaralar değildi bunlar. Oldukça yavaş, bu sefer daha çekimser ve belki de utançla dudaklarını sol göğsüme bastırdı. Sıcacık dudakları tenimde yer bulduğunda birkaç kez öptü beni.

Severken o kadar güzeldi ki, açtığı yaralar o güzel sevgiye yazık etti ve bunun bir telafisi yoktu. O da biliyordu bunu ama yine de kendini biraz geri çekti, parmak uçları tenimi usulca okşarken en hasar bıraktığı yerin üzerine konuştu. "Buraya bıraktığım yaraların izlerini alıp kendime katmak isterdim," dedi titreyen sesiyle. Solukları kesik kesik ama güçlüydü. "Senden geçsin ama bende

hep sızlasın isterdim." Böyle bir şey mümkün değildi. Çektiğim tüm acıları ona verebilmeyi o kadar çok isterdim ki, bunu öylesine isterdim ki ama mümkün değildi. "Gülfem," dedi yüzüme bakarak. "Ben kendi acımı bile göz önünde yaşayamıyorum," diye bir itirafta bulundu. "Hiçbir şey yokmuş gibi davranmaktan da tükendim ben." Cevap vermedim.

Parmak uçları parmak uçlarıma dokundu, parmaklarımız kavuştu aylar sonra. Sağ elinin bandajı arasına soktuğu parmağımı yavaşça geri doğru çekerken zaten bol olan bandaj yerinden çıktı ve parmaklarını parmaklarıma kenetleyip avuç içine bastırdı. Terli avuç içimin o yarayı fazlasıyla yaktığına emindim ama bunu da umursamadı. Sızlasın istedi belki de. Yapabileceği bir tek buydu şu an, o da onu yaptı. Ben kapatmadım parmaklarımı. Benim elim düz şekilde açıkken onun parmakları parmak aralarımdan geçti. Bileklerimden sızan sıcak damlalar onun avuç içine aitti. Kanıyordu. Birkaç damlaydı ama kanıyordu. Kontrol etmek için kafamı yan çevirdiğimde kafasını bana yasladı ve saçlarımın arkasında dolandırdığı burnuyla, boğuk bir sesle konuştu. Bana karışan nefesiyle gözlerimi kapayıp istemsizce altında bir miktar kıvrandım. "Sana olan hasretimin bir sonu yok. Seni başkasının yanında görmeye dayanamıyorum. Eskiden de dayanamıyordum, hâlâ dayanamıyorum. Sen yollarını değiştirmişsin sevgilim," diye mırıldandı kulağıma. Elinin sırt kısmı göğüslerimin arasındaki o boşlukta dolandı. "Ama ben senden başka yol bilmiyorum."

Cevap vermedim. Kafamı aniden ona doğru çevirince saçlarımın arasından geri çekilmek durumunda kaldı. Parmaklarım gömleğinin düğmelerini tek tek açmaya başladı yüzüne bakmadan. Üstten birkaç düğmeyi açınca önüme düşen kolyeyle parmaklarım duraksadı, gözlerim takıldı. Yutkunamadım. Bir şey yokmuş gibi yavaşça gömleğinin düğmelerini çözmeye devam ederken gözlerim hâlâ oradaydı ve kalbim aklıma ihanet edip beklemediği bu durum karşısında çarpmaya başladı. Bizim yüzüklerimiz boynunda asılıydı. Tam camın ardından vuran ışık daha net

görmemi sağlıyordu bazı şeyleri. Benim yaktığım o yüzük isli bir şekilde dururken onunki çizik içindeydi. Hatta bazı kısımları fazlaca soyulmuştu. Tek bu değildi ama beni şok eden. Boynundaki asker künyesi bana geçmişi hatırlattı.

25 Nisan 2018

Elimdeki telefonla uğraşırken diğerleri de benden farksız değildi fakat Savaş abi bana doğru laf atarak, "Misafirliğe geldin. Elinden telefon düşmedi," dedi homurdanarak. Ekran kilidi düğmesine bastığım telefonumu kucağıma koydum.

"Arkadaşlarımla konuşuyordum," deyip gülümsedim. "Ayrıca burası misafir evi mi? Biz misafir miyiz Savaş abi, aşk olsun." Abim, Müge'ye telefondan bir şeyler izletirken bize bakmadılar bile. Savaş abinin defalarca çalan telefonuyla gözlerim telefonunu işaret etti. "Hem sen de çok farksız değilsin," dedim imayla gülümseyerek. "Kaçıncı arama bu. Bir açsan mı? Karşı taraf kimse artık, çok ısrarcı davranıyor."

Telefona baktı ve bana dönerek, "Bir arkadaş," dedi detaya girmeden. "Buluşacağız. O yüzden arıyor." Savaş abinin sevgilisi yok diye biliyordum ben ve bu aramalar kesinlikle bir kadın tarafından mış gibi geldi.

Müge de bunu doğrular nitelikte, "Ay ben biliyorum o arkadaşı," deyip öne doğru atıldı. "Eylül abla olmasın o?" dedi gülümseyip kafasını iki yana sallayarak. "Hani şu aşağı mahalleden..."

Savaş abi sert mizacıyla, "Müge!" diyerek susturdu. "Kapa o çeneni." Ama birini sustursa da diğeri dâhil oldu.

"Lan!" dedi abim gülerek. "Ciddi mi?"

Savaş abi bu konunun uzamasından pek hoşlanmamış gibiydi. Suratı düştü, bana doğru baktı. Bende de aynı imalı gülümsemeyi görünce, "Yok ya," deyip tekrar detay vermeden kapattı. "Öyle görüşeceğiz. Bakalım."

Hemen karşısında ben olduğum için, bana doğru baktığında bir tepki verme gereği hissettim. "Ay Savaş abi," dedim heyecanla. "Evlensenize vallahi," derken oldukça samimiydim. "Düğün olsun da oynayalım birazcık. Bu abimin evleneceği yok." Top ona döndü diye hemen arkasına yaslanıp telefonunu eline aldı abim. "Sen evlen. Bir de çocuk yapın. Vallahi biz Müge ile bakarız." Ben gayet güler yüzle söyledim ama o tam tersi şekilde karşılık verdi.

Kaşlarını çatarak, "O kadar çok mu istiyorsun evlenmemi?" diye sordu. "Sana ne benim özel hayatımdan!" Bu tavrı o kadar gereksiz ve kırıcıydı ki. Ne olduğunu bile anlayamadım.

"Ne dedim ben şimdi ya?" dedim onunla aynı sinir bozucu tavra bürünerek. "Gayet samimiyetle hislerimi söyledim. Kötü ne var bunda?"

"Kalsın senin hislerin," deyip hızla ayaklandığında masadaki telefonunu aldı. "Ben gidiyorum. Geç gelirim," dedi suratımıza bile bakmadan. Bu adam kesinlikle ruh hastasıydı. İki dakika önce gülerken, iki dakika sonra büründüğü tavır hiç normal değildi ve ben bu tavrı asla hak etmiyordum.

Tam kapıdan çıkacakken Müge kolundan tutarak, "Ay iki dakika bekle abi," deyip önüne geçti. Savaş abi anlamamış gibi kapı eşiğinde beklemeye başlamıştı ki Müge elinde mum dolu bir pastayla odaya giriş yaptığında düşen yüzümde anında bir sırıtma belirdi. Bugün benim doğum günümdü. "İyi ki doğdun Gülfem abla," dedi muzip bir tavırla pastayı yaklaştırarak.

O kadar beklemiyordum ki. Hem çok şaşırdım hem çok mutlu oldum.

"Ya Müge," dedim heyecanımı ona da belli ederek. "Kimse kutlamamıştı bu sene. Çok teşekkür ederim." Müge'nin mutluluğuma eşlik eden kıkırtıları doldurdu odayı.

"Senin doğum günün müydü bugün ya?" diye sordu Savaş abi bana doğru bakıp az öncekinin aksine ince bir sesle. "Ben tarihleri

takip etmiyorum." Aslında kızgındım ona ama Müge'nin bu ansızın yaptığı sürprizle keyfim yerine geldi.

"Hadi önce dilek tut," dedi Müge pastayı uzatarak. "Sonra üfle." Birkaç saniye düşündüm ve aklıma gelen ilk şeyi sesli bir şekilde dile getirdim. "Öyle bir adam diliyorum ki kendime..." dedim içtenlikle. "Unutan herkese inat aylarca kutlasın doğum günümü." Ardından mumları üflediğimde bir de kendi kendimi alkışladım çocuksu heyecanımla.

"Bak bak, laflara bak," dedi abim gözlerini kısarak. "Abim burada demiyor hiç." Şaka yapıyordu ama ben yine de ona omuz silkip Müge'ye sarıldım. Ardından kendimi geri çekerek abimi öptüm.

Elindeki pastayla mutfağa doğru ilerleyen Müge, kapıya gelince duraksayıp, "Sen gidebilirsin," dedi Savaş abiye. "Hep beraberken üflesin istedim. Ben sana pasta ayırırım."

Tekrar tekrar çalan telefonuna baktıktan sonra komple kapatarak cebine koydu ve "Sonra," dedi Savaş abi. "Yeni geldim zaten eve. Çıkamayacağım şimdi."

Kapı girişinden tekrar içeri girerken, "E kıza ayıp olmasın," dedi Müge haklı bir açıdan bakarak. "Bir de ilk buluşmanız."

Kesinlikle çok ayıptı fakat Savaş abi bunu önemsiyor gibi durmuyordu. Belki de daha hiç görüşmediler diyeydi ama yine de yanlıştı. Hatta ilk olduğu için daha özenli olması gerekirdi. "Bugün değil Müge. Uzatma!" dedi tekrar o sert mizacıyla. Uzatması ne mümkündü. Müge odadan çıktıktan sonra bana dönerek, "Şimdi sana hediye lazım, öyle mi?" diye sorduğunda kafamı iki yana salladım. Böyle bir şeye gerek yoktu.

"Gerek yok, Savaş abi. Teşekkür ederim," dedim ama o beni dinlemeden dolabı açtı ve dolaptan aldığı kolyeyi, zinciri avuçlarından sarkarken alıp bana doğru getirdi. Anlamayıp öylece baktım. Avucunu açtığında bunun bir asker künyesi olduğunu anladım. Onun künyesiydi.

"Saçma ama..." dedi bana doğru uzatarak. "Ben yeni geldim eve. Fırsatım olmadı bir şey almak için."

Avucuma aldığım künyeyi incelerken, "Yaa..." dedim gözlerimi kısıp gülümseyerek. "Sanki burada olsan doğum günümü hatırlayacaktın. Nereden bileceksin sen benim doğum günümü?" Onun kimsenin doğum gününü kutladığını da görmemiştim zaten. Müge her sene onun kredi kartını alıp kendi kendine hediyeler alırdı, Savaş abi de buna izin verirdi. Hepsi bu.

Ben bilmez diye düşünürken o hiç düşünmeden, "25 Nisan 1995, 13.30, Gülfem," dedi saatine kadar söyleyerek. O kadar emin bir şekilde söyledi ki bunu ve doğruydu. Şaşkınlıkla kaldım.

"Ama..." dedim şaşkınlıkla. "Nasıl saatine kadar bildin?" Gözlerini kaçırdı.

"Aklımda kalmış, bir ara söylemiştin," diye geçiştirip elimdeki künyeye baktı. "İdare eder bence bu. Ne dersin?" diye sordu yüzüme bakıp bir onay isteyerek. Gülümsedim. Bu benim bir işime yaramazdı ama yine de bu tavrı hoşuma gitti.

"Teşekkür ederim ama sen al bunu Savaş abi," deyip samimiyetle gülümserken elimdeki kolyeyi ona uzattım. "Sende kalsın. Benim işime yaramaz bu."

Birkaç saniye duraksayıp öylece baktı ve "Senin o," dedi itiraz kabul etmiyormuş gibi kafa sallayarak. Avucumdaki kolyeyi saçlarımın arasından geçirdim ve boynuma taktım. Gerdanıma düşen künye tenimde soğuk bir his bıraktıktan sonra birkaç saniye bekledim ve sonra boynumdan çıkarıp onun boynuna taktım.

Anlamamış gibi bana baktı. "Şimdide ben sana hediye ettim," dedim gülümseyerek. "Senin daha çok işine yarayacaktır."

Önündeki künyeye bakıp gülümsedi ve bana bakarak, "Peki," dedi ince bir sesle.

Onun bu nazik tavrına karşılık ben de az önceki tartışmamızı yok sayarak elimi uzattım ve "Anlaştık öyleyse," dedim.

Elime baktı, uzattığım eli sıktı ama bununla yetinmeyip kendine doğru çekerek sanırım ilk defa bana sarıldı. "İyi ki doğdun," dedi fısıldayarak. Beklemediğim için şaşırıp birkaç saniye durakasam da ardından elimi sırtına uzatıp karşılık verdim. Onun boynundaki künyenin bir kısmı ona değdi, diğer kısmı bana.

Eylül 2020

Yıllar önce ikimizin tenine değen o künye yine ikimizin arasındaydı. Onun göğsünden benim göğsümün üzerine düşmüştü, yanına yaşanmışlık dolu başka anıları da ekleyerek. Benim yüzüğümün isleri onun yüzüğüne bulaşmış, onun yüzüğündeki çizikler sürtünmeden sebep benim yüzüğümü çizmişti. İkimizin parmağında olması gereken yüzükler ikimizin arasında, onun boynunda, benim göğsümün üstündeydi. Yine ikimize değiyor, yine birbirlerine zarar veriyordu. Bir zamanlar abi dediğim, ihtimal dahi vermeyip başkasıyla evlenmesini dilediğim o adamın koynunda, teninde, kalbindeydim ama bu tek taraflı değildi; artık o da benim her anımdaydı ve yine onu özel yapan o anların katili de oydu. Küçücük kalbime giren bu koca adam şimdi yerini koca bir boşluğa bırakmıştı ve ben o boşluğu dolduramıyordum. Hiçbir şey tam oturmuyordu o kısma ve bu benim gitgide kendimi tüketmeme sebebiyet veriyordu.

Yandım bitmedi bu sevda, öldüm bitmedi.

Elime aldığım künyeye baktım birkaç saniye. "Bir tek onu aldım yanıma," dedi bana açıklama yaparak. Gözlerine odaklandım. "Ayrıldığımız gün," diye devam etti. "İki sene boyunca hiç takmamıştım bunu ben. Evde saklı duruyordu. Giderken bir tek bunu aldım Gülfem," derken çok yumuşak bir ton seçti kendine. "Senin tenine değdi diye altı aydır hiç çıkarmadım ben bunu." O kadar net konuştu ki. Tekrar baktım. Kalbimin sesinden aklımın sesini duyamadım. Aniden kafamı kaldırarak dudaklarına teslim

ettim kendimi, kısa bir an kendimden geçerek. Az önce hislerimi yok sayarken şimdi birkaç saniye verdim kendime. Tadını aldım. Dudaklarının dokunuşunu hissettim. Benim kırıklarla dolu o altı ayımın onun sakallarının arasında olduğunu düşünerek dokundum sakallarına. Hırsla, öfkeyle, acımasızca... Parmaklarım arşınladı her bir yanını. Gömleğini düşürdüm üzerinden. Pantolonunun kemerini çözdüm fakat devamını o getirdi.

Gözlerimi kapattım ve bacaklarımı iki yana açtım. O kısacık anda bile bana hissettirdikleriyle bedenim onun için hazır hâle geldi ama devamına izin vermedim. Kalbimi kapattım, zihnimle devam ettim. Beni yaralayan tüm kelimeleri bir bir kendini tekrar etti. Gözlerimi kapadım ve kendimi ona teslim ettim. Duygularımı olabildiğince kapatmaya çalışarak seviştim onunla, onu yok etme isteğiyle. İkimizin arasındaki o yüzükler Savaş'ın her hareketinde bana kendini hatırlatmak ister gibi bedenime battı ve ben dudaklarına sarıldım. Onlar bana anıları hatırlattı, ben o dudaklarından çıkıp, beni yaralayan kelimelerini hatırlayıp dudaklarıyla savaştım. O benimle seviştı, ben onunla savaştım.

Sakallarını avuçladığımda dudaklarımı bırakıp avuç içlerimi öptü. Koklaya koklaya. Gerdanımı buldu dudakları. Hepsi birleşince kendine engel olamayan vücudum gerildi ve yataktan kaldırdığım bedenimle ona daha çok sabitlendim, onu daha çok hissettim. Bacaklarım beline dolandı. Hareketlerini hızlandırdı. Kendimi tuttum, sustum. Çarşafı avuçladım ama titreyen vücudum aldığım zevkin göstergesi gibiydi, buna engel olamadım. "Ben seni özledikçe deliriyorum," dedi tenime konuşarak. O dilindeki tat tüm tenime yayıldı. Her karışımı tek tek öptü hiç atlamadan. Omuzlarımı öptü, saçlarının kokusu burnuma doldu. "Delirdikçe daha fazla özlüyorum," diyerek boynumu emmeye başladı. Ellerim saçlarını karıştırdı. Daha fazla itti kendini içime. Ben ona karıştım, o bana. Terden sırılsıklam olan vücutlarımız birbirine yapıştı. Parmak uçları, göğüs uçlarımdan birini esir aldı. Hissetmek istemedim, zihnim tekrar tekrar hatırlattı. Nefret et-

tim. Aklım ve kalbim gitti geldi bu süreçte. Birbirleriyle yarış hâlindeydiler ve ben kontrol etmekte zorlanıyordum.

Kısık gözlerimle onun devam etmesine izin verdim. Soluk soluğa kaldım. O avucunun içi, terli tenime her değişinde alev alev yandı; yüzündeki kasılmalardan hissettim ama bir an olsun bırakmadı beni. Dokunmaktan bir an olsun vazgeçmedi. "Altı aydır kafayı yiyorum," dedi ellerini saçlarımın arasına atarak. "Bir an olsun aklımdan çıkmıyorsun. Çıldıracak gibi oluyorum bazen," derken itiraflarını ardı ardına sıraladı. Aklımda hiçbir şüphe bırakmamak için, "Benim gözüm bile altı aydır senden başka bir kadının gözüne değmedi," derken göğüslerimin arasında yer buldu kendine. Ellerimin altında gerilen göğsünün üzerinde dolandı ellerim. Saçlarımı sıkan elleri tenimi okşayarak belime geldiğinde, "Nasıl dokunur o sana?" diye sordu sinirle belimi okşayarak. Parmakları açıldı, belimin her yanını kavradı. Gözlerimi kapayıp sessiz kaldım. Sıkarak okşadığı tenimde yana doğru kayıp bir elini sırtıma koyduğunda beni yataktan bir miktar kaldırdı. Dudakları belimin kıvrımlarını öptü.

"Yarın sana dokunan o elleriyle o iti sikmeyen Savaş'ı siksinler!" dedi kendi kendini harlayarak. Onun dokunduğu yerlerdeki izleri silmek ister gibi her bir kıvrımı öptü, kendinden izler bıraktı.

Ellerim aniden yüzünü avuçladığında gözlerimin içine bakmasını sağladım. "Yapmayacaksın!" dedim sert bir dille. "Ne olursa olsun," derken kafamı salladım. "Ona dokunmayacaksın. Duydun mu beni?" Onun çenesini tutan avuç içimi öptü önce.

"O fazla aştı sınırlarını Gülfem," dedi kâküllerime yaklaşarak. Saçlarım dudaklarının arasında kaybolurken dudakları alnıma dokundu. Sıcak nefesi yüzümde gezindi. Dudaklarını saçlarımdan çekmeden konuşmaya devam etti. "Ben o mesaj olayından beri bilenmiş durumdayım o lavuğa. Fazlaca sabrettim." Öylesine gergindi ki yataktan destek alan kolları.

Sırf ona dokundum diye kendinde gördü bana karışma hakkını. Eskisi gibi sandı her şeyi. Bir yandan bunu böyle bilip umut et-

sin istesem de bir yandan bu tavrına birkaç dakika bile tahammül edemedim. Üstümden itmeye çalıştığımda, elleriyle bileklerimi kavrayıp başımın üstünde sabitledi. "Tamam," dedi yüzüme bakıp dudaklarıma yönelerek. "Bunları sonra konuşuruz. Sen nasıl istersen öyle olur." Öylesine teslim olmuş gözüküyordu ki. Sessiz kaldım. Bu sessizliğime başka anlamlar yüklemişti sanırım. "Özür dilerim," dedi, neden olduğunu bile anlamadım. O kadar çok sebep vardı ki. "Her şeyi düzelteceğim, güzelim. Yemin ederim düzelteceğim," diye kendi kendine verdi sözlerini. Zira benim için hiçbir anlamı yoktu. Keşke öyle bir ihtimal olabilseydi ama yoktu. Keşkeler ve belkiler bizi kurtarmaya yetmiyordu. Cevap vermedim.

Ellerim sırtına gitti, tırnaklarım tenine battı. Solukları dağıldı göğsümün üzerinde. Benim dudaklarımın arasından kaçan o küçük titrek iniltiye eşlik eden kalçamın ona doğru kalkması, sanırım Savaş'ı bitiren son hamle oldu.

"Sa-Savaş," diye belki de bu gece ilk ve son kez adını söyledim o yatakta. Kendi bir sona gelirken beni de getirdi. Üzerimden yana kayan bedeniyle soluk soluğa kaldım. Kollarım iki yana düştü, birkaç saniye gözlerimi kapattım. Başı göğsümde yer buldu kendine. Soluklandı tenimde. Dudakları göğsümün üzerine bir öpücük bıraktığında yutkundum. Yine sessiz kaldım. Kendime tanıdığım o birkaç saniyede saçlarındaki beyazlara baktım. Birkaç tutamdı sadece. Dokunmak istedim ama vazgeçerek ayaklandım. Ne olduğunu anlamamış gibi bana bakarken önce yerdeki tişörtle üzerimi temizledim, ardından yerdeki iç çamaşırıma uzandım. Onu giydikten sonra elbiseme doğru ilerledim. Savaş sessizce beni izledi.

"Gidecek misin?" diye sordu. Cevap vermedim. Arkamı bile dönmeden elbiseyi aceleyle üstüme geçirerek fermuarını çektim. Yataktan bana bakmayı sürdürdü. Beklemiyordu muhtemelen ama ben onun yüzüne bile bakmadan odadan çıktığımda adımlarımı hızlandırarak bu evdeki merdivenleri son kez ikişer ikişer indim. Peşimden gelmesi bir iki dakika sürdü. Muhtemelen giyi-

niyordu. Gelecekti, eminim. Öyle de oldu. Tam arabanın kapısını açmıştım ki dirseğimden tutan bir el beni karşısına çekti. Dişlerini sıkarak, "Ne oluyor?" diye sordu. Sinirliydi ama kendini dizginlemeye çalışıyordu. Bunu hızla inip kalkan göğsünden, çatılan kaşlarından ve yumruk yaptığı elinden anlayabiliyordum. Altında pantolon, üzeri çıplak; kolyedeki yüzükler bizim aksimize bitişik, iç içeydi. "Sana diyorum," dedi tekrar sabırsızca yüzüme bakarak. Dudaklarını yaladı. Kolumu bırakmayacaktı sanırım, ben bir anda çektim.

"Ne sandın sen, ben anlamadım," dedim ciddi bir tavırla.

O bir şeyler anlamış olacak ki tek kaşını kaldırarak, "Gülfem..." dedi yalvarır gibi. "Yapma!" Boşuna bir çırpınıştı bu.

"Ben artık böyle şeylere anlam yüklemiyorum Savaş," dedim sert bir ifadeyle ilk darbemi vurarak. "Unuttun mu, sen öğrettin bunu bana." Geçmiş şimdi onun zihninde canlanmaya başlamıştı, biliyordum. Sustu. Bakakaldı. "Ne sandın sen? Yattık diye barışacağız falan diye umutlanmadın, değil mi?" diye sordum hafif bir tebessümle. "Söylemiştim aslında sana. Bizim aramızda duygu barındıran hiçbir şey olamaz." Afalladı. Onun cümleleriydi bunlar. Bu kadar şaşırmaması gerekirdi. Dudaklarını dişledi. Siniri katlandı ama bu sinir kendine duyduğu öfkeydi. Son kez en çok canımı acıtan yeri vurguladım kelimelerimle. "Yoksa haremine katılmam için para falan mı bırakman gerekiyordu?" diye sordum gülümseyerek. "Bu yüzden mi öfken?" Belki de ilk kez bende bıraktıklarını bu denli net gördü, işitti. Onun öylesine söylediği cümlelerdi belki de ama bana işleyişini, neler hissettirdiğini ilk defa gözler önüne serdim.

"Gülfem," deyip kolumu tutacaktı ki izin vermeden bir iki adım geriledim. Uyarır bir biçimde parmağımı ona doğrulttum. Kolyesine baktım, boğazım düğümlendi. Beni durdurmaya yetmedi.

"Yok artık Gülfem falan," dedim tekrar aynı net tavrımı sürdürerek. Kırıldım, kırıldığım yerden kırdım. "Alacak verecek kalmadığına göre, bundan sonra ne ölün ölüme..." dedim tek tek baskılı bir sesle vurgulayarak. "Ne dirin dirime!"

8. BÖLÜM
YARIM

O gece ettiği yeminler, kendi içini açışları, ilk kez karşımda ağlayışları... Ne onu kurtarmaya yetti sözleri ne de ölü bedenime bir nebze olsun can oldu. Onun o geceye yüklediği anlamla benim yüklediğim anlam birbirini katletti. Her şeyin başladığı o yerde iki bedenin kıyameti koptu. Kendime yediremediğim o sözler yüzünden aramızda sıkı sıkıya bağladığımız o ilmeklerin parmaklarımıza dolanıp sökülmesiyle her şey son buldu. Bizden geriye ne kaldı? Can yakıcı sözler, geçmiş zamana karışmış bir aşk, soluğu kesilmiş bir sevda... Bir hafta geçti. Ne Savaş geldi bana ne ben ona gittim. Yok saydık birbirimizi. Bir şeyleri bahane edip karşıma da çıkmadı, imalı sosyal medya paylaşımları da yapmadı. Ben o gece gittim, o da beni durdurmadı.

Üzerime giydiğim kot tulum, içindeki salaş tişört, dağınık ev topuzu ve sıfır makyaj. Diğer günlere göre daha özensiz ama oldukça rahat bir görüntü. Masanın üzerindeki parfüm şişesine elim gitti ama vazgeçip yanındaki eski kokumu aldım. Yasemin çiçeği. Belki de aylar sonra ilk defa, bir an bile düşünmeden sıktım bu parfümü. Omzuma geçirdiğim çantayla merdivenleri indiğimde duyduğum o şefkat dolu ses anneme aitti. Abime karşıydı bu kibarlığı.

"Tamam oğlum, görüşürüz," dedi sesi titreyerek.

Bir haftadır neredeyse her gün ağlıyor, abimin evlenip başka bir eve gitmiş olmasını kabullenemiyordu. Son basamağı inip ar-

kası bana dönük olan annemin boynuna ellerimi doladığımda, "Kız Zülü," dedim gülerek. "Yine mi ağlıyorsun? Vallahi Efsun'un annesi bu kadar ağlamamıştır."

Omzunu silkeleyip ellerimi üzerinden düşürdü ve alaycı tavrıma karşılık, "Demek Efsun, Levent kadar mükemmel bir evlat değilse..." dedi. Gözlerimi devirdim. Gerçekten insan kendi evladını kusursuz sanıyordu sanırım. Yani annem açısından abim hep öyleydi.

"Efsun, abimden daha mükemmel," dedim sinir bozucu bir gülümsemeyle. Ondaki o donuk bakışları görünce ciddileşerek, "Hayır anne, diyorum ki artık bıraksan mı," derken arkamdaki duvara yaslanıp kollarımı birbirine doladım. "Adam evlendi. Böyle kendini neden yıpratıyorsun? Bak hafta sonu bize yemeğe geleceklermiş zaten."

Elini beline koyup gözlerini kısarken, "Hafta sonu," dedi küçümseyerek. "Hafta sonu geleceklermiş. Neden hafta sonu sadece?" diye sordu sesini bir miktar yükselterek. "Ben onlara dedim ki zaten evler yakın, çok uzakta değiliz, altlarında arabaları da var, her akşam gelin. Birlikte yemek yiyelim, çayımızı içelim, oturalım." Bunları söylerken gülümsüyordu. Çünkü kendi hayal dünyasında her şey kusursuzdu, her şey istediği gibiydi. "Her gün birlikte olur kopmazdık." Son cümlesinden sonra hayalleri dağılmış gibi ciddi bir ifadeye büründü ve konuşmaya devam etti. "Ama yok," dedi kaşlarını yukarı doğru kaldırıp gerilerek. "Olmazmış öyle. Herkes kendi evinde daha rahatmış. Biz sanki onlar gelince rahatsız olacağız," derken sadece kendi tarafından düşündüğü o kadar belliydi ki.

"Sorun senin rahatsızlığın değil zaten anneciğim," dedim bakmadığı tarafı açıklamaya çalışarak. "Onlar yeni evli. Yeni evli olmayı geçtim, sürekli gelip bizimle yemek yemek istememeleri kadar doğal bir şey yok. Kendi evleri, kendi düzenleri var. İstedikleri gibi hareket edebilirler. Burada senin, benim, babamın yanında

ne kadar rahat edecekler? Tamam, sen, 'Zahmet etme Efsun, ben yapayım yeriz,' deyip bir teklifte bulunmuşsun. O da kabul etmemiş. Olabilir. Lütfen zorlama daha çok. Böyle sürekli baskılarsan iyice soğutursun kendinden. Bırak onlar istediği zaman gelsin."

Bu konuda aynı tarafta olmadığımızı ve tavrımı devam ettireceğimi anladığı için derince bir soluk alıp konuyu değiştirdi. "Sen işe mi?" Kafa salladığımda iki eline aldığı sandalyelerle, "İyi hadi madem," dedi bir iki adım atarak. "Beraber çıkalım."

Hareket etmeden, "Sen nereye?" diye sordum. O da durdu.

"Bunlar," dedi elindekileri sallayarak. "Saliha teyzenlerin. Kaldı bizde bir haftadır. Onlara bırakacağım."

Ağrıyan beliyle iki yandan kavradığı sandalyeler eminim fazlaca ağır geliyordu ona. Belki de bir yanım bu durumu bahane etmek istedi ve anında atılarak, "Ben götürürüm," deyip elindekilere sarıldım. Ani tepkim karşısında bana bakarken, "Belin ağrımasın," dedim yumuşak bir sesle. "Çıkıyorum zaten. Kapıdan veririm bunları."

Ellerini yavaşça tuttuğu yerden çekerken, "Gülfem," dedi tereddütle. Hareket etmeden ona baktım yine. "Bu Salihalarda kalan kadın," dediğinde yutkundum. Normal durmaya çalıştım. Bakışları o kadar çok üzerimde gezindi ki ufak bir açık aramaya çalıştı. "Mahalleli konuşuyormuş. Evlendiler, hamile falan diye." Zaten duyduğum bu dedikodu bende şok etkisi yaratmadı.

"Öyle mi?" diye sordum normal durmaya çalışarak ama aldığım derin ve titrek nefes gözünden kaçmadı.

"Ama değillermiş," deyişi beni rahatlatmak ister gibiydi. "Ben Saliha ile konuştum. Bir iş için gelmiş bu kadın galiba. İstanbul'a çıkmış tayini. Ev bulana kadar bunlarda kalıyormuş. Yokmuş yani öyle evlilik falan. Zaten Savaş ile evin içinde yan yana bile gelmiyorlarmış."

"Bana ne anne?" dedim ani bir çıkışla kaşlarımı çatarak. "İster evlensin ister çocuk yapsın. Bana ne? Niye gelip bana Savaş'ı ma-

sum göstermek ister gibi anlatıyorsun ben anlamadım. Hâlâ mı Savaş sevgisi?"

Gitgide artan ses tonum karşısında annem pişman olmuş, "Ben sen üzülürsün diye," demişti ki devam etmesine izin vermeden, "Üzülmem," deyip kestirip attım vurgulu bir sesle. "Savaş kim ki üzüleyim ben? Bir şey hissetmediğim bir adam yüzünden niye üzüntü duyayım? Siz beni düşünmeyin ya. Siz ben üzülüyor muyum, kırılıyor muyum diye düşünmeyin. Bana göre hareket etmeyin ve bir daha bana Savaş'ı açıklayacak bir şeyler deme anne sakın," dedim uyarır tonda, daha yüksek bir sesle. "Bunu sakın bir daha tekrarlama!" Arkamı dönüp kapıdan çıkacakken söylediğim sözlerin arkasından gelen pişmanlıkla duraksadım ve "Anne," dedim arkamı dönmeden. Hızlı hızlı soluklanırken daha yumuşak bir ton seçtim kendime. O benim pişman olduğumu anladı. "Efsun bugün otele gelecekti. İkna edersem akşama yemeğe getiririm belki." Bu özür mahiyetinde bir yaklaşımdı ve annem bunu anlamıştı.

"Tamam kızım," dediğindeki o tınısı sanırım en büyük vicdan azaplarından birini yaşattı bana ama bir şey yapamadım. "Zorlama sen. Ne zaman isterlerse gelsinler." Sesindeki kırgınlığa rağmen beni kırmamak için uğraşmasına sebep olan annelik içgüdüsü...

Yüzüne bile bakamadan ayakkabılarımı giyerek bahçeden çıktım. Bu dengesiz, kırıcı ruh hâlimi en çok idare eden annemdi sanırım. Aslında söylediklerimde haklıydım. Öyle düşünüyordum yani. Sadece ani çıkışlarım ve takındığım tavır beni haksız kılıyordu. Bunu ben de biliyordum. Birçok kez özür de diliyordum ama istemsizce tekrarlıyordum. O yüzden iki taraflı da yoruyordum, biliyorum. Annemse bu duruma en çok maruz kalanlardan oluyordu.

İki taraflı sandalyeler fazlaca ağır gelse de küçük adımlarla ilerledim. Karşı bahçenin yan tarafında oturan Savaş ve Nazenin'i görünce kısa bir duraksama yaşasam da aynı küçük adımlar-

la yürümeye devam ettim. Nazenin'in arkası bana dönüktü, yan tarafındaki Savaş sakallarıyla oynayıp gözleri dalmış bir şekilde elindeki telefona bakıyordu. Ara ara kıpırdayan dudaklarıyla sohbet ettikleri belliydi ama aramızdaki mesafeden dolayı ne konuştuklarını duyamadım. Açık olan bahçe kapısından girdikten sonra birkaç adım attım ve bahçenin yan kısmında kalan Savaş ve Nazenin görüş alanımdan çıktı. Merdivenlere doğru bir iki adım atıp elimdeki sandalyeleri bıraktım. Tam zile basacakken, "Savaş," diye duyduğum Nazenin'in sesiyle duraksadım. Adım atıp atmamakta kararsız kalsam da Savaş'ın, "Bir dakika," diye kesmesiyle durdum. Varlığımın farkında değillerdi ve evet, merakıma yenik düşerek dinlemeye başladım.

"Selim Bey?" dedi Savaş erkeksi sesiyle. "Evet, ben Savaş Cebeci," diyerek kendini tanıttı aynı tonlamayla. Olduğum yerde bir iki adım gerileyip dinlemeye devam ettim. "Altı ay önce sizinle çalışmıştık. Ben yine evin temizliği için aradım sizi," dediğinde nefesim kesiliyor gibi oldu. Yutkunamadım. "Anahtarı güvenlik görevlisinden alabilirsiniz." O kadar duru bir sesle konuşuyordu ki merak ettim ve kafamı bir miktar uzatarak kontrol ettim. Sandalyede oturmuştu, gördüğüm kadarıyla yüzünde hiçbir mimik yoktu. Karşı tarafa dalmış bakışlarıyla gözünü bile kırpmadı. Biçimsiz duran saçları ama bir o kadar bu salaşlığa uyum sağlamış hareketleri... Dudakları arasından çıkan sigara dumanı havada dağılırken telefonunu omzuna yasladı. Bitmekte olan sigarasıyla çakmağı kullanmadan yeni bir sigara daha yaktı. "Her yer temizlensin, evet," dedi sesi bile titremeden. Tekrar gözleri daldığında parmakları dudaklarıyla oynamaya başladı. Bir zamanlar bizim olan o evden bahsediyordu. Aylarca temizletmediği o evi şimdi bir çırpıda siliyordu. Derin bir nefes aldı ve sanki karşısında biri varmışçasına, sigara olan eli uyarır gibi havaya doğru kalktı. "Yatak odasına girilmesin sadece," diye net bir ifadeyle belirtti, ardından konuşmaya devam etti. "Odanın kapısının önüne koyduğum nevresim, tişört ve birkaç şey daha..." Zihnimin tamamlayamadığı o

cümleyi Savaş bir çırpıda söyledi. "...Çöpe atılsın." Çöpe atılsın dedi. Bunu söylerken sesi bile titremedi. Ellerim titreyerek duvardan destek aldım. Adımlarımın üstünden geçilmesin diye eve kimseyi sokmazken, şimdi o adımları kendi sildiriyordu. "Ben bugün eve uğrayacağım," diye devam etti sonra konuşmasına. "Kolay gelsin size." Birkaç saniye sonra telefonu kapattığında elindeki sigarayı içmeye devam etti.

"Akşam için her şey tamam mı?" diye sordu Nazenin, Savaş'a bakarak. Gülümsedi. Nazenin, Savaş'a gülümsedi fakat Savaş bir karşılık vermedi.

Eli alnına giderken yüzü asıldı ve "Unuttum ben onu ya," diye karşılık verdi. Nazenin'in bozulmuş tavrına karşılık yana yatırdığı kafasıyla, "Dur bekle," deyip tekrar telefona yöneldi. "Unuttum dedim," dedi gönlünü almak ister gibi. "İptal demedim. Ayarlıyorum şimdi, merak etme." Nazenin bundan hoşlanmış gibi tekrar gülümserken Savaş'ın sigara paketine uzandı ve bir tane aldı.

Kalbim boğazımda atarken ne bir adım geri atabildim ne de ileri. Olduğum yerde kaldım. Duyduklarım yetmemiş gibi duyacaklarımdan da korktum ama yine de geri çekilmedim.

"Behzat abi," dedi Savaş sonunda açılan telefona. Az önce gülmemişti ama şimdi gülümsedi önüne bakarak. Sigaradan kucağına düşen külleri eliyle temizlerken Nazenin de onu izledi, baktığı noktalar çok özeldi ve içimi tarifsiz bir kıskançlık duygusu kapladı. Savaş bu durumun farkında bile değildi. "Akşam için terası ayarlasana sen abi," dedi gülerek. Behzat abi, teras... Abimlerin, Kaanların gittiği yer. Savaş'ın bana beraber gideriz diye söz verdiği ama gitmeye vakit bulamadığımız o mekân. Şimdi Nazenin ile mi gidiyordu? "Aynen, kapat orayı," dediğinde her şeyi çöpe atmakla eş değer bir darbe vurdu bana. Acıttığı yetmediği kalbimi, kanatmak ister gibi, "İki kişilik masa, evet," diye onayladı karşı tarafı. Duyduklarım bana işkence etmeye devam ediyordu ama onda tek bir hareketlilik bile yoktu. "Saat sekiz iyi mi Nazi?" diye

sordu. Onay bekledi. Acı dolu bir gülümseme oluştu suratımda. Nazenin onay verdikten sonra, "Sekiz, abi," dedi ve "Görüşürüz," deyip kapattı.

Bir yanım gidip ona hesap sormak istese de diğer yanım onu susturup durdurmakla meşguldü ve ben bu ikisinin arasında kendimi kaybediyordum. Telefonu kapatıp masaya koyduktan sonra tekrar bacağını bacağının üzerine attı Savaş ve parmakları arasında çakmağını çevirmeye devam etti. Nazenin'in yüzüne bakmadan, "Behzat abinin mekânını çok seveceksin," dedi. Sesi o kadar yumuşaktı ki. Onunla gayet normal konuşuyordu. Bana gelince başlıyordu suskunlukları.

"Ben gitmeden sevdim Savaş," dedi Nazenin. Bir kadından duymaya alışkın olmadığım adını Nazenin'den fazlaca duydum. Ben ne kadar uzaksam o o kadar yakındı ona. "Bu gece uzun olur ama söyleyeyim." Az önce kanayan kalbim şimdi ayaklarının altındaydı sanki.

Hafif bir tebessüm oluştu Savaş'ın dudaklarında. Dudaklarının kenarı yükseldi. Yüzüne bakmadı ama aynı yumuşak tonuyla, "Uzun olsun diye uğraşıyorum zaten," dedi ve ben artık hissettiklerime dayanamayacak gibi oldum. Savaş vazgeçmişti. Boyut olarak oldukça küçük olan kalbim bu denli büyük hisleri kaldıramayacak diye çok korktum. Düzenli olarak almaya çalıştığım nefeslerimle geri doğru adımlarken açılan kapı sesiyle tökezledim ve Saliha teyzenin elleri beni yakaladı.

"Gülfem?" dedi anlık bir panikle sesini yükselterek. Düşeceğim diye korkmuş olacak ki beni tutan elleri anında buz kesti. Adımı seslenmesiyle bize dönen bakışlarda takılı kaldım. Savaş ile göz göze geldik. Saliha teyze ve onların arasında mekik dokuyan gözlerim Saliha teyzede sabit kaldı. Ruhum hıçkıra hıçkıra ağlarken ben gülümsedim.

Savaş'ın yaklaşan varlığını, adım seslerini hissederken, "Ben," dedim soluk soluğa. "Sandalyeleri getirmiştim. Tam zile basacak-

ken ayağım takıldı." Titreyen kelimelerim, ellerim, soluk soluğa kalıp titreyen göğsüm kendini ele verecek diye aklım çıksa da düşecek olan biri de bu tepkileri verir düşüncesiyle sakinleşmeye çalıştım. Saliha teyzenin ellerinin arasından ayrılırken gülümseyerek, "İyiyim," dedim ama Savaş'ın bedenini arkamda hissedebiliyordum. Güçlü nefesleri saçlarıma karıştı, içime işledi.

"Ben bunları içeri bırakayım," deyip tutacağım sandalyeleri benden önce kavrayan Savaş benimle muhatap dahi olmadan büyük adımlarla içeri girdi. Yardım edeyim deyip konuşma girişiminde de bulunmadı. Yapmak istedi, yaptı. Bana özel de değildi bu durum. Öyle hissettim. Bir bahane aramadı. Yüzüme bile bakmadı. Birkaç saniye sonra elindeki ceketle gelirken yerdeki yüzünü bir an kaldırmadı. "Ben çıkıyorum anne," dedi soğuk bir sesle. "İşim var. Görüşürüz sonra." Dar merdivenlerde yanımdan geçerken çarpmamak için bedenini yan çevirdi. Bu ihtimali de kullanmadı. Ben de kendimi geri çekerek geçmesine izin verdim.

"Geçsene kızım içeri," dedi Saliha teyze gülümseyerek. "Çay koymuştuk, içeriz beraber." Öyle içten söyledi ki. Reddetmek zorunda kalacağım için üzülsem de Müge'nin sesini duydum.

"Aa, koydum bile ben çayları," dedi elindeki tepsiyle mutfaktan çıkarak.

"Ama ben gidecektim," deyip arabamı gösterdim elimle. Tam o sırada arabasına binen Savaş'a takıldı gözlerim. Arkasına bile bakmadı. Direkt çalıştırdı arabayı ve hiç beklemeden gitti.

"Gel gel," dedi Müge yanımdan geçerek. "Bir bardak iç, öyle gidersin. Hem benim sana anlatacak çok heyecanlı şeylerim var."

Kıpır kıpır hâli ve bu ısrarı gerçekten önemli bir şey olduğunu gösteriyordu. Saliha teyzenin de o güleç hâline karşı bir şey diyemeyince koluma girdi Müge ve bahçeye doğru yürümeye başladık.

"O kadar heyecanlanma Müge," dedi Saliha teyze ama Müge omuz silkti. Ne olduğunu şimdi daha da merak ettim. Merdivenleri inip bahçeye döndüğümde bir anlığına unuttuğum Nazenin

ile karşılaştım. Düzenli giden adımlarım sekteye uğrayınca Saliha teyze anlamış olacak ki, "İçeride içelim mi kızım?" diye sordu.

Göz göze geldik Nazenin ile. Aklından ne geçtiğini deli gibi merak ettim. Sonra benden cevap bekleyen Saliha teyzeye dönerek, "Yok. Sorun yok, oturalım," deyip gülümsedim. İçimde fırtınalar esti, kasırgalar koptu ama bir şey diyemedim. İçim bu kadar karışıkken dışarıya sakin gözükmek çok zordu. O kadınla aynı masaya oturmak, kendime işkence çektirmekti ama geri dönemedim. Sandalyeyi çekip oturdum. Yanımda Saliha teyze, karşımda Nazenin oturuyordu. Müge elindeki çayları dağıttı ve sandalyesini benim yanıma çekti. Nazenin hepimizin karşısında kalmıştı. Tek başına. Bu yan yana dizilişimiz ya zoruna gittiği için gülümsedi ya da komik buldu, bilemedim. Saliha teyze ve Müge açık açık taraflarını belli etmek istemişti sanırım ama ortada taraf tutacak bir durum yoktu.

Çayımdan bir yudum alıp Nazenin'i yok sayarak kolumu masaya dayadım ve elimi çenemin altına yasladım. "Ee Müge," dedim kendimi ona çevirip. "Ne oldu?"

Tam konuşacaktı ki, "Aman kızım yok bir şey," dedi Saliha teyze onun heyecanını göz ardı ederek.

Saliha teyzenin tavrına karşı Müge bir miktar bozulsa da bu onu çok etkilemedi. "Ya niye öyle diyorsun anne?" dedi hayıflanarak. "Babam bakarız dedi. Hemen öyle yok bir şey deme."

"Ne oluyor?" diye sordum tekrar. "Neye bakarız dedi baban?"

"Ya abla," dedi Müge, heyecanla elimi tutarak. "Şimdi biz üniversiteye falan geçtik ya. Dedik ki Kaan ile, aileler tanışsın."

"Sizin aileler zaten tanışıyor Müge," dedim anlamayarak. "Ne tanışması?"

Saliha teyze yine onu kesmek istedi. "Aman kızım sen boş ver," dedi ama Müge devam etti.

"Ya öyle değil," dedi yerinde hareketlenerek. "Böyle hani söz nişan yapmadan önce aileler gelir falan ya tanışmaya, öyle bir ta-

nışma gibi düşün." Kaşlarım çatıldı. O anlatmaya devam etti. "Söz nişan falan olmayacak ama. Sadece aileler bilecek bizim birlikte olduğumuzu, biz de daha rahat görüşeceğiz. Normal bir aile görüşmesi." Bu benim pek aklıma yatmadı. Tamam, uzun süredir birliktelerdi, seviyorlardı da birbirlerini ama daha 18 yaşındaydılar.

"Bence erken," dedim sanki fikrimi sormuş gibi.

Saliha teyze, "Erken zaten kızım. Bu Müge kendi kendine gelin güvey oluyor," diyerek tekrar bozdu Müge'yi. "Çok ısrar edince de babası başından atmak için bakarız dedi. Daha çok heveslendi."

"Hiç de bile," dedi Müge tekrar. "Başından falan atmadı."

"Hem zaten abin de izin vermez," dedi Saliha teyze.

Kafa salladım. "Doğru. Abin böyle bir şeye asla izin vermez," diyerek onayladım. Evet, Savaş'ın tavrı kesinlikle böyle olurdu. Bana olan tavırları değişse de Kaan'a karşı tavrı kesinlikle en başından beri netti. Savaş'ın zaten Kaan'ı başından beri istemeyiş sebeplerinden biri, yaşlarının küçük olmasıydı. Altı ayda Müge'nin büyüdüğünü kabullenecek bir adam da değildi.

"Niye izin vermesin canım?" dedi Nazenin konumuza dâhil olarak. "Zaten görüşüyormuşsunuz. Gelip oturup, bir çay içip gidecekler. Güzel bir dille söylersen izin verir abin." Sesli, hafif bir kahkaha döküldü dudaklarımın arasından. O kadar tanımıyordu ki Savaş'ı. Güzel dil ve Savaş... Savaş'a hangi dili kullanırsan kullan karşı olduğu bir duruma ikna edemezsin.

"Vallahi yılanı bile deliğinden çıkaran o tatlı dil benim abime etki etmiyor Nazenin abla," dedi Müge de onaylayarak.

Nazenin ise kendini öne çıkarmak ister gibi bana bakarak oldukça yavaş hareketlerle masaya yanaştı ve "İstersen ben ikna ederim Mügeciğim," dedi. Ona konuştu, bana baktı ve gülerek tekrar arkasına yaslandı. "Konuşurum istersen abinle."

Neydi şimdi bu? Savaş ben ne dersem yapar, onu ben yönetiyorum, o benim etkim altında demek mi? Ne yani, ben anlayamadım.

"Nasıl ikna edeceksin anlamadım?" dedim bir anda içimde tutamayarak. Dudak büktü. Cevap vermedi. İçim içimi yedi.

"Vallahi Nazenin abla..." Müge'nin ses tonu kendini samimi göstermek ister gibiydi. Yakınlaştı ona daha etkili olmak adına fakat benden taraf olduğunu gösterdi. "Benim abimi her şeye ikna eden bir tek Gülfem abla var. Senin hiç şansın yok. Üzgünüm." Müge arkasına yaslanırken, "Gerçi," deyip bana baktı. "O da şu an imkânsız. Ben kaldım yani böyle ortada."

Nazenin, "Nasıl ikna ediyormuş senin Gülfem ablan?" dediğinde yüzümü ateş bastı ve elimle yüzümü yellerken bacağımla Müge'ye vurdum. Çünkü ben Müge'yi tanıyorsam susmazdı. Susmadı da zaten.

"Özel," dedi Müge imalı gülümsemeyle. "Gülfem ablaya zaafı var abimin. Gülfem abla konuşunca hemen ikna oluyor," derken gözlerini kıstı. "Özel özel konuşuyor." Sonra daha açık ama biraz da belli etmeden mesajını iletmek ister gibi annesine dönerek, "Özel dediğim anneciğim, sevişmekten bahsetmiyorum," dedi ve ben kıpkırmızı kesildim.

"Müge!" dedim sert bir çıkışla kaşlarımı çatarak. "Ne diyorsun sen?"

Arkamdan duyduğum, "Tövbe estağfurullah," sesi Saliha teyzeye aitti ve ben gitgide yerin dibine giriyorum gibi hissettim. Konu nerelere gelmişti.

"Sevişebilirlerdi ama," diyerek devam etti Müge bizi takmadan Nazenin'e bakarak. "İki âşık insan çünkü. Bir de abim ve Gülfem abla arasındaki çekim çok iyi değil mi sence de? Böyle öteden bile belli oluyor."

"Müge!" dedim tekrar sandalyemi iterek. "Kendine gel! Haddini bil. Oturdum bir çay içeyim diye, saçma sapan konulara giriyorsun." Nazenin sessiz kaldı. Beni izlediğini fark edebiliyordum ama ondan yana bakmadım. Saliha teyzenin de yüzüne bakamı-

yordum zaten. Müge o kadar boşboğazdı ki sürekli beni düşürdüğü durumların içinde debelenip duruyordum.

"Ne dedim canım ben?" dedi sanki söyledikleri çok normalmiş gibi. "Sevişmiyorsunuz dedim. Sevişiyorsunuz desem haklısınız ama sevişmiyorsunuz dedim. Bence gayet normal bir şey. Ben bir kötülük göremedim."

Müge'nin imalı bakışları hâlâ Nazenin'in üzerindeyken aniden ayaklanıp, "Ben gideyim," dedim. Zira burada kalırsam konu bambaşka noktalara kayacak gibi hissettim.

"Kızım sen bu densizin kusuruna bakma," dedi Saliha teyze Müge'yi toparlamak için ama ben zaten fazlasıyla alışkındım onun bu hâllerine. Gülümseyip sorun yok dercesine kafamı iki yana salladım ve geri doğru adımlarken karşımda duran yer sofrasıyla duraksadım.

"Saliha teyze," dedim gözlerimi kısarak. "Şu sofra size lazım mı?" Beyaz tahtadan yer sofrası, bir anda oldukça güzel bir tablo olarak canlandı zihnimde.

"Yok kızım," diyerek karşılık verdi ama neden sorduğumu merak eder gibi yüzüme bakarken konuşmaya devam etti. "Bir ayağı kırık onun, atacaktık."

"Ben alabilir miyim?" diye sordum.

Benden önce ayaklanıp hızlı adımlarla sofrayı aldı ve bana yaklaşarak, "Al tabii kızım, al," dedi. Teşekkür edip gülümsedikten sonra arkama bile bakmadan arabaya doğru yöneldim. Telefonuma gelen ardı ardına mesajlar ise az önce telefonuyla uğraşan Müge'ye aitti, biliyordum. Sofrayı arka koltuğa koydum ve ön koltuğa oturup telefonu elime aldım.

Gönderen: Müge

Mesaj: *Şu kadına haddini bildirmek istedim. Kızma hemen. Ne demek ben ikna ederim abini?*

Gönderen: Müge

Mesaj: *Sen de iki dakika izin vermedin. Ağzına edecektim ben onun.*

Gönderen: Müge

Mesaj: *Kimmiş o, abimi ikna edecek? Abim onun yüzüne bile bakmıyor.*

Çevrim içi oluşu benden mesaj beklediğindendi, biliyordum. Yola koyulmadan önce ben de mesajına karşılık verdim.

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Yapma Müge. Ne biçim konular açıyorsun? Kim kiminle ne yapıyorsa yapıyor. Kim nasıl ikna ederse etsin. Karışma artık.*

Yazıyor...

Gönderen: Müge

Mesaj: *Ha sen de öyle karşıdan karşıdan bak. Götürsünler sonra abimi. Tamam sen tribini at, konuşma, umurunda değilmiş gibi davran, tavrını koy ama bırak ben halledeyim.*

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Benim zaten umurumda değil Müge. Ayrıca abin gitmeye meyilli demek ki. Kimse kimseyi zorla götürmez. Artık karışma. Kalbini kıracağım. Seni de sileceğim. Zaten başıma ne geliyorsa senin yüzünden geliyor. Hep böyle salakça gazlamalarından, saçma sapan konuşmalarından.*

Yazıyor...

Gönderen: Müge

Mesaj: *Vay! Demek öyle oldu?*

Gönderen: Müge

Mesaj: *Zaten ne demişler: İyi olunca Allah'tan, kötü olunca kuldan. Önceden öyle demiyordun ama şimdi kötüye gidince işler Müge yüzünden oldu. Vay be. Bravo.*

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Benim tavrım hep aynıydı sana. Ayrıca uğraşamayacağım, işim var. Görüşürüz.*

Telefonu yan tarafa fırlatıp arabayı çalıştırdığımda açılan radyodaki şarkı beni birkaç saniye duraksattı. Radyoda denk gelen, beraber dinlediğimiz şarkılardan sadece bir tanesi, belki de en eğlencelisiydi ve bir zamanlar onunla hayaller kurdururken şimdi acı veriyordu.

Otelin önünde gördüğüm Savaş'ın arabasıyla heyecandan önce gaza, ardından hızla frene bastım ve durdum. Emniyet kemerini çıkarıp arabadan inerken, Leyla abla Savaş'ın arabasından bir kutu indiriyordu ve yüzü fazlasıyla gülüyordu. Anlayamadım. Ne olduğunu çözemedim. Beni beklemeden hızla ilerleyen Leyla ablayı da durduramadığım için içeri doğru yöneldim. İçeriden gelen Cihan'ın sesi heyecanlı ve teşekkür doluydu. Merak duygum gitgide artarken son basamağı çıktığımda girişteki merdivenlerin başında Cihan ve Savaş'ı gördüm. Elindeki boya dolu kaba bakarken, "Abi çok teşekkür ederim," dedi Cihan heyecan dolu sesiyle.

Sessiz ve yavaş adımlarıma tezat güçlü bir sesle, "Ne oluyor burada?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Savaş sesimi duydu, arkasını bile dönmedi.

"Gülfem abla," dedi Cihan bana doğru elindeki kutuyu göstererek. "Baksana, Savaş abi bana bunları almış." Hâlâ olayı anlayamadım ve yanımda olan Savaş'a bakıp ardından Cihan'a yöneldim.

"Siz nereden tanışıyorsunuz?" derken sesimdeki şaşkınlık, fazlaca kendini belli ediyordu.

Savaş hâlâ bana bakmayıp beni muhatap almazken Cihan konuşmaya başladı. "Abla, Savaş abiyle şimdi tanıştık," dedi ona bakıp gülümseyerek. "Eskiden siz şeymişsiniz galiba," derken canımı yakıp yakmayacağını bildiği için tereddütte kaldı ve yüzü biraz

düştü. "O seni kıskanmış galiba. Seni çizdiğim tabloyu o hâle o getirmiş."

"Ne!" diye yüksek, sinirli bir çıkışla Savaş'a döndüğümde bu tepkim bile onu harekete geçirmedi. Hâlâ varlığımı yok sayıyordu. Yanımdayken beni yok sayıyordu. Bu kadar olamazdı, değil mi? Çocuğun o kadar emek verdiği şeyi parçalayacak kadar...

"Abla dur," dedi Cihan kolumdan tutarak. "Anlattı bana Savaş abi. Ben anladım onu. Hem özür de diledi. Bunları almış bana," dedi tekrar elindekileri göstererek. "Daha bir sürü malzeme de yukarıda var. Resmen atölye kuracak kadar çok şey almış." Hangisine şaşırsam bilemedim. Parçalamanın şokunu atlatamadan gelip özür dilemiş olmasını, telafi etmesini beklemiyordum. Hele Cihan'ın bu sevincini... Yine de bu yaptığı hatayı görmezden gelebileceğimiz anlamına gelmiyordu. Gerçi Cihan çoktan affetmişti.

"Başka bir şey istiyor musun koçum?" diye sordu Savaş, elini uzatıp Cihan ile konuşmaya devam ederek. O bana bakmıyordu ama ben onun her hareketini dikkatle inceliyordum. "Sergi mergi bileti, tablo, kurs murs bir şeyler? Ne bileyim, anlamıyorum böyle şeylerden ben. Söyle varsa yapacağım başka bir şey."

"Yok, abi ne olacak," dedi Cihan mütevazı bir yaklaşımla. Aslında koskoca emeği çöp olmuştu ama yine de alçakgönüllülük yapıyordu. "Bir sürü şey almışsın zaten. Gerçi almana da gerek yoktu," dedi gülümseyerek. "Ben seni yine anlardım anlatsaydın. Âşık adamın hâlini biz de biliriz." Gözleri kısıldı ve yüzü anlamsız bir şekil aldı. "Teşekkür ederim yine de ama eğer izin verirsen seni çizmek isterim. Çok yakışıklı adamsın. İzin verirsen mutlu olurum." Cihan öyle deyince sanki daha önce hiç görmemişim gibi bir kere daha inceledim Savaş'ı. Öyleydi. Karışık uzamış sakallarına rağmen, şu özensiz hâliyle bile oldukça iyi gözüküyordu.

"Yok abiciğim," dedi Savaş, Cihan'ın omzuna vurup geri adımlayarak. "Sen Gülfem ablanı çiz boy boy." Öyle imalı söyledi ki bunu, gözlerimi kısarak dinledim devamını. "Sen çiz ama ben

bundan sonra elimi bile sürmem," dedi soğuk tavrını koruyarak. "Hadi kolay gelsin size." *Ne demekti şimdi bu?*

Arkasını dönüp kapıya doğru ilerlerken ilk şoku atlatmanın etkisiyle peşine takılarak, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım. Durdu.

Sonunda benimle konuşmak için bana doğru dönerek, "Ne yapıyormuşum?" dedi durgun bir sesle. Bakışları öylesine soğuk, hareketleri öylesine donuktu ki.

"Çocuğun resmini mi parçaladın?" diye sordum sanki az önce bu sorunun cevabını almamışım gibi. Ne diyeceğimi bilemediğim için, "Gerçekten bunu yaptın mı?" diye devam ettim gözlerimi kısarak.

Kafa salladı hızlı hızlı. "Yaptım," dedi tereddüt bile etmeden. "Elim bile titremedi, biliyor musun Gülfem?" derken ellerini iki yana açtı ve o net, umursamaz tavrını sürdürdü. Daha da kışkırtmak mıydı amacı yoksa gerçekten ne düşündüğümü umursamıyor muydu? "O kadar leş bir adamım ya ben senin için, neden şaşırıyorsun? Konu sen olunca ben aklımı kaybetmiyor muydum?" diye sordu tekrar kafasını bana yaklaştırarak. "Kaybetmiştim," derken bundan sonrasının öyle olmayacağını ifade etmeye çalışıyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Geri çekildi, yüzü benden uzaklaştı ve konuşmaya devam etti. "Pişman oldum. Özür diledim. O da affetti. Kapandı konu. Seninle ilgili bir mesele yok. Çözdük biz sorunu. Bir daha da," dedi düşüncemi doğrulayarak. "Yaşamazsın zaten benimle ilgili bir sorun, merak etme. Hadi eyvallah."

Arkasını dönüp giderken, "Ya senin sorunun ne?" dedim tekrar onu durdurarak. "Ne senin sorunun?" derken daha yüksek ve tükenmiş bir hâle büründüm. "Bir öylesin, bir böyle." Soluklarım düzensizken kaçırdığım o bakışlarım ara ara ona takıldı. "Ne yaptığın belli değil. Sinirlerimi bozuyorsun."

Ben konuşmaya devam edecektim ama bu sefer o kesti beni. "Benim sinir sistemim sikildi!" dedi öfkeyle. "Seninki bozulmuş

hiç değilse. Düzelir, merak etme. Siktir ettin ya beni, ben olmayınca düzelir sinirlerin." Bakışları kırgın ama ses tonu sinirli olmasına rağmen oldukça düzdü.

"Ben mi?" dedim kendimi göstererek. Bende miydi tüm suç yani? Öyle mi görüyordu? "Ben mi siktir ettim seni?" diye sordum hâlâ inanamayarak.

"Öyle yapmadın mı?" diye sordu kafasını öne doğru atıp. Kırılmış bir adama göre oldukça sağlam duruyordu karşımda. "Orospun etmedin mi sen beni?" dedi ikimizin duyacağı bir tonda gözlerimin içine bakarak. "Sikip atmadın mı o gece sen beni?" dedi tek tek vurgulayarak kelimeleri. "Tamam, ben de siktir oluyorum işte. Sorun ne?" O geceye kızgındı, o geceye kırgın. Hâlbuki aynısını o da bana yaşatmıştı. Üste çıkma çabası gereksiz ve komikti.

"Düzgün konuş," dedim ben de ona doğru bir adım atarak.

"Niye?" derken benim attığım o adıma karşılık geri çekti kendini. Aramıza koyduğu mesafeyle kaldım. "Doğrular bunlar," dedi gülümseyerek. "Tam olarak böyle yaptın sen bana. Ha sen, sana bu yüzden kızgınım sanıyorsan yanılıyorsun Gülfem," dedi düşüncelerimi bir bir yok ederek. "Ben sana bu yüzden kızgın değilim. Ben seni anlıyorum. Ben seni hep anladım," dedi geçmişi de katarak "O geceki tavrını da anlıyorum." Bende bıraktığı boşluğu biliyor, hissediyor ama doldurmaya da çalışmıyordu. Konuşmuyordu hâlâ. Bir açıklama yapmıyordu. "Ben o gün sana boyun büktüm," dedi zaten aklımdan çıkmayan o günün özetini geçerek. "Bundan gocunmuyorum da. Ben zaten bir sana yeniliyorum," dedi yenilgisini kabul ederek. "Sana hislerimi açtım. Sen de benim o hislerimi sikip attın. Tek bir şeyi merak ediyorum," dedi gözlerime bakıp bir cevap arayarak. "İçin soğudu mu?" Kanarsa kanarım, canı acırsa benim acım hafifler sanmıştım. Öyle olmadı. Şimdi niye yangın yeriydim hâlâ? Cevap veremedim ama o benim suskunluğumu bir cevap olarak kabul edip, "Ben de öyle düşünmüştüm," deyip gülümsedi. Ne düşündüğüne dair bir fik-

rim yoktu. "Öfkeliydin, yaptın," dedi beni anladığını belirterek. "Öfkeli insanda akıl aranmaz zaten. O yüzden ben senin niye yaptığını da biliyorum ve sana kızmıyorum," deyip son noktayı koydu. "İstediğini yapıyorum Gülfem," dedi oldukça sakin bir tonda, canımı daha da yakmak ister gibi. Bir adım daha gitti geriye. "Sen ne istersen öyle olmuştu. Yine öyle oluyor." Yoktu. Bunu yapmaya hakkı yoktu. Her şeyi bana yükleyemezdi. Aylar sonra gelip hiçbir açıklama yapmazken şimdi sen istedin gibi cümleler kuramazdı bana. Bu adil değildi ama o da adalet arıyor gibi değildi zaten.

"Gülfem bunlar..." Serkan'ın sesiyle ikimiz de merdivenlere baktığımızda, "Savaş Bey," dedi Serkan da şaşırarak. "Sizin ne işiniz var burada?" Sonra yaptığını kabalık olarak algılamış olacak ki, "Yani beklemiyorduk," diye düzeltti kendini ince bir sesle.

Savaş suratına kondurduğu gülümsemeyle aynı resmiyeti takındı. "Serkan Bey," dedi sevmediğini belli eden o samimiyetsiz tonlamasıyla. "Geçerken uğrayayım dedim. Bazı alacak verecekklerimiz vardı. Bu sıra onları hallediyoruz," diye laf soktu bana yine. "Nasılsınız? Burada resimler falan. Devam hâlâ," derken etrafa bakındı gülümseyerek. "Umarım her şey yolundadır. Diliyorum yolundadır," dedi kafa sallayarak.

"E-evet," dedi Serkan olduğu yerde. "Yolunda. Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

Güldü Savaş aynı samimiyetsizlikle fakat o gülümseyişine tezat, "Bok gibi," dedi baskılı bir sesle. "Yolum yordamım sikildi ama devam ediyoruz işte bir şekilde," dedi bana dönerek. "Size kolay gelsin. Ben tutmayayım daha fazla. İyi günler." Tekrar arkasını dönüp çıkarken hızla değişen konulara ayak uydurmakta zorlandım.

Serkan ile göz göze kaldığımızda, "Bunlar," dedi elindeki kurumuş gülleri göstererek. "Bunları ne yapayım diye soracaktım ben. O odayı boşaltıyoruz da." Ben onları odalardan birinde unutmuştum bile.

Elimi saçlarıma atarak kafamı toparlamaya çalıştım. Kafam o kadar karıştı ki kelimeleri seçmekte zorlandım ve elimin gösterdiği dış kapıya gözlerim de eşlik ettiğinde, "Ben onları atacak..." cümlemi tamamlayamadan Savaş'ın hâlâ gitmediğini fark ettim. Kapı dışında durmuş Serkan'ın elindeki güllere bakarken benimle göz göze geldi ve birkaç saniye sonra merdivenleri hızla inmeye başladı.

Onun o dalmış bakışlarını yakaladığımda parçalar tek tek oturdu o an zihnimde.

"Öyle bir adam diliyorum ki kendime, unutan herkese inat aylarca kutlasın doğum günümü."

"Pastamı meyveli istiyorum. Bir de çiçek. Koca bir demet gül. Bayağı büyük bir demet ama."

O göndermişti! Koşar adım peşinden giderek, "Savaş!" diye seslendim ama durmadı. Daha büyük attım adımlarımı ve kolundan tutarak kendime doğru çevirdim. Bedeni savrulmadı. Sadece ben tuttum diye direnmeden çevirdi kendini bana. "Sendin, değil mi?" dedim gözlerinin içine bakarak. Cevap vermedi. O soğuk bakışları yüzümü taradı. Dudak kenarlarını dişledi ve aramızdaki mesafeye rağmen derin bir soluk aldı. Duyabileceğim kadar sesli. Gülümsedi ardından. Ne olduğunu anlayamadım. Onun kolunu tutan elime kaydı gözleri. Elimi çekip boynuma attım ve gözlerimi kaçırdım. "Sen miydin?" dedim. Kaçırdığım gözlerimi tekrar tereddütle ona sabitlediğimde sesim oldukça yumuşaktı. "Sen mi gönderdin o çiçekleri?" Bana cevap vermeden telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkardığı telefonun ekranına baktı ama beni önceliği yaparak açmadı.

Telefonu çalmaya devam ederken, "Boş ver," dedi bana bakıp o sakinliğini korumaya ederek. "Benim iyi yaptığım şeyleri de yapmamışım say Gülfem." O kadar istekli söyledi ki bunu. "Senin için hiçbir şey yapmamışım say," dedi net bir ifadeyle. Benim bir şey dememe bile fırsat vermeden arkasını döndü. Bir haftadır konuş-

madık. Bir haftadır görüşmedik. O bir haftanın sonunda bugün attığım adımların hepsini kısaca kestirip atmış, bir sürü bahanesi varken onları da kullanmamıştı. Bir adım atacaktım ki çalan telefona cevap verdi. "Efendim Nazi," dedi. Ona doğru attığım o bir adımla arkasından bakakaldım. "Ne bileyim kızım ben ne giyeceksin?" dedi soğuk sesiyle. Nazenin ne giyeceğini mi soruyordu Savaş'a? "Giyme öyle şeyler," dedi az öncekinin aksine gülerek. "Orası soğuktur, ben diyeyim. Çarpar vallahi." Sesli bir kahkaha atarken arabanın kapısını açtı ve "Tamam," dedi normal tavrıyla. "7 buçuk gibi gelirim." Arabanın kapısını çektiğinde son duyduğum, randevu saatleri oldu.

Gülüşlerinin sadece bana ait olmadığını bilmek de yaktı canımı. Savaş ona müdahale etti, ne giyeceğine karıştı. Onunla randevulaştı ve açık açık benim hayatımdan çıktığını belirtti. İstediğim buydu aslında: Savaş'ın hayatımda olmaması. Öyle sanıyordum. Şimdi neden içim soğumuyordu? Neden daha fazla acı çekiyordum? Neden bunların hepsi nefesimi kesecek gibi oluyordu?

O yine gitti. Ben yine arkasından baktım. Savaş ve Nazenin... Aklımda yan yana gelen görüntüleriyle olduğum yerden kıpırdayamadım. Bizim anılarımıza onun yüzü yerleşti, nefes alamadım. Ben kimseyi böylesine sevmediğim gibi, kimse tarafından da böylesine itilmemiştim ve bu bana çok ağır geliyordu. Savaş da bu yükü her geçen gün daha da ağırlaştırıyordu.

"Gülfem?" diyen bir sesle kendime geldiğimde arkama dönerek, "Hı," diye bir tepki verdim. Gözlerimin önündeki sisli perde yüzünden kim olduğunu seçemedim ve bana doğru hareket etmesiyle kafamı iki yana sallayarak o sisi kaldırdım. Serkan elindeki kurumuş çiçeklerle çöpe doğru yaklaşırken, "Atma," deyip elimi uzattım.

O kadar ani bir tepki verdim ki o da şaşırdı. Atmak üzere olduğu çiçeği geri çekti. Ben ona doğru gidip elinin arasından alacakken kucaklayamadım çiçekleri. Ellerimi geri çektim. Atmaya kıya-

madım. Dokunmaya cesaret edemedim. Solmuş güllere bakarken yutkunmakta zorlandım ve titrek bir nefes alarak Serkan'ın gözlerine baktım. "Onu içeride bir yere koyar mısın?" diye sordum küçük bir çocuk mahzunluğuyla.

Başını salladı. "Tabii," dedi. Çok da anlamış gibi bakmıyordu ama sorgulamadı. Tebessüm edip kafa salladım. Teşekkür etmek istedim, kelimeler boğazıma dizildi. Ben de sessiz kalıp arabaya yöneldim. Arka koltuktan aldığım yer sofrasıyla tekrar içeri girdiğimde, "O ne?" diye sordu Serkan.

"Tablo olacak," deyip gülümsedim. "Öyle karşıdan bakınca çok hoş geldi. Aklımda bir şeyler var. Yapabilirsem mutfak kısmında kullanırız."

"Merakla bekliyorum," dedi daha fazla sorgulamadan.

Bir an önce başlayıp kafamı dağıtmak isterken Cihan'ın yeni malzemelerini incelerkenki heyecanıyla yine aklıma düştü Savaş. Giderken bile izler bırakıyordu. Her yerdeydi. Fazlasıyla. Hayatımdaki herkese bir şekilde dokunuyordu. Onu yok sayabileceğim hiçbir ortam bırakmıyordu bana ve bu beni içten içe korkutuyordu. Bu da öfkelenmeme sebep oluyordu. Kaçacak hiçbir yerim yoktu. Buraya da gelmişti. Buraya da girmişti. Elimdekini duvara yaslayıp tezgâha yöneldim çay doldurmak için ama elime dikkatsizce aldığım bardak yere düşüp tuzla buz oldu. Dağılan camlar beni geçmişe götürdü.

Mart 2020

Doldurduğum çay bardaklarıyla oturma odasına giderken kaç gün geçmişti o gideli diye düşündüm. 15, 20... Saymadım. Birkaç rakamın yan yana gelişiyle oluşan sayılar. Saniye, dakika, gün... Bir süre sonra aylar, belki de yıllar olacaktı ama telaffuzu o kadar kolay olan sayıların gitgide artmasıyla bende bıraktığı acı hissi de

artıyordu. Gitti, gelmedi, haber alamadım. Sanki aylardır hayatında yokmuşum gibi, nişanlanan biz değilmişiz gibi o kadar kolay çıktı ve gitti ki hayatımdan. Onca insanın sorularının arasında cevapsız, bir başıma kaldım. Kimi zaman koca bir sessizlik, odada yalnız başına saatlerce ağlama ve etrafındaki insanlara bir sorun yokmuş gibi davranmak. Bunlar o kadar ağırdı ki. Bunlar o kadar zordu ki. İçime sığmayan bu duyguları dışarı yansıtamamak... Boğazımda bir el, gözümün ucunda bir yaş ama ikisi de öylece duruyor. Tam içeri girecekken Müge ve Efsun'un konuşmalarına denk gelince kapı girişinde kaldım.

"Ne olacak böyle Efsun abla?" dedi Müge karamsar bir hâlde. "Ne konuşacağımızı da bilmiyorum. İyi gibi gözüküyor ama iyi mi gerçekten?"

Kafasını iki yana salladı Efsun. "İyiymiş gibi yapıyor," dedi gülümseyerek. O kadar kötü bir oyuncuydum yani. "Biz de bozmuyoruz. Nasıl rahat ediyorsa öyle davransın."

"Konuşsak biz? Böyle içine atmasa..." dedi Müge, Efsun'a yeni bir fikir sunmuş gibi. "İyi gelir belki o zaman. Daha rahat eder."

"Kendini açmak istemiyor ki," dedi Efsun defalarca, denemenin ona öğrettiği netlikle. "Ben de çok üstüne gidemiyorum. Beni itsin istemiyorum."

Önerdiği tekliften bir sonuç alamayan Müge arkasına yaslanırken, "Neden böyle oldu anlamadım," dedi. "Yani abim bir anda bıraktı gitti. Ben seviyor sanmıştım." Ellerim titremeye başladı.

"O ne demek kız?" dedi Efsun anlamayarak. "Seviyordu zaten. Sevmiyor muydu?" Hâlâ olduğum yerde sabit dururken Müge'nin cevabını bekledim ama o boğazımdaki el harekete geçmiş gibi beni sıkıyordu.

"Eylül ablaya da böyle yaptı," dedi beni Eylül'le kıyaslayarak. "Eylül abla da çok ağladı ama abim umursamadı." O kadar rahat söylüyordu ki bunları. "Abimde bitince bitiyor. Bitti demek ki. Gülfem abla, Eylül abla gibi değildi ama onu bile bitirdi," dedi

şaşkınlıkla. "Abim seviyor olsa, asla bırakmazdı. Acaba sevmiyor muydu diye düşünmeden edemiyorum."

Daha fazlasını dinlemeye dayanamadım. Tam geri dönecektim ki sallanan çay bardaklarının sesi üzerine kapıya döndüklerinde, "Gülfem," dedi Efsun telaşla. "Ne zamandır oradasın sen bebeğim?" Sesindeki acıma duygusu o kadar belirgindi ki. Onları duyup duymadığımı merak ediyorlardı.

İkisinin de telaşlı bakışları bir bana, bir birbirlerine kayıyordu ki gülerek, "Duydum," dedim. Sesim titredi, boğazım yandı. Kaçamazdım. Kaçmadım. Elimdeki tepsiyle masaya doğru ilerleyerek, "Ama sorun yok," dedim normal durmaya çalışarak. "Ben de sizin gibi düşünüyorum zaten. Kendi karaktersizliği, diyecek bir şeyim yok. Ben kaybetmedim."

"Gülfem abla, ben öyle demek istemedim," dedi Müge pişmanlık dolu bir tonlamayla.

O bana doğru yaklaşıp tepkilerimi kontrol ederken, "Gerçekten sorun yok ablacığım," dedim. Bu bile o kadar samimiyetsizdi ki. Müge'ye normalde asla böyle davranmazdım ama nasıl davranacağımı bilemedim. Beni onun için üzülürken görsünler istemedim. Onun için ağlamak da istemedim.

"Hadi oturun," dedim sandalyeleri göstererek. "Film izleriz birazdan, olur mu? Bayağıdır izlemiyordum zaten."

Tavrımı garipseyip sandalyelere otururken, "O-olur," dedi Efsun.

Çayları dağıtmaya başladım. "Romantik komedi izleyelim mi?" dedim. Boğazımdaki yumru, dışarı vuramadığım o ruh hâli beni iyice boğarken ellerim titremeye başladı. Soluklarım bir miktar arttı ama sakin kalmayı başardım. Çay içtik. Film izledik. Kahkahalara boğuldum, o kadar çok kahkaha attım ki Müge ve Efsun defalarca kez bana baktı.

"Ne?" dedim gülerek. "Çok komik değil mi?"

"Komik," dedi Efsun onay vererek ama o gülmedi. Bu kadar gülmem onları şaşırtmıştı ama kahkahalarıma engel olamıyordum. Sehpadaki çay bardağımı aldım ama aniden ellerimden kayıp yere düştü. Parçalara ayrıldı.

Kahkaha atarak, "Gördünüz mü?" diye sordum. "Nasıl da düştü." Kırılan bardağa bakıp kahkaha atmaya devam ederken Müge ve Efsun şok içinde kalmış gibi hareket edemediler. "Kırıldı," dedim cam parçalarına bakıp kahkaha atarak. Eğilip tek tek toplamaya çalıştım. "Kırıldı," dedim ve cam parçalarının ne kadar çok olduklarını fark ettim. Parçaları tek tek inceledim. O kadar çoklardı ki. "Kırıldı," diye tekrarladım yeniden soluk soluğa. Parçaları toplamaya çalıştım ama toparlayamayacak kadar çoklardı. Kalbimin sızısını kaburgalarımda hissettim bir an. "Kırıldı," dedim aniden hıçkırarak ağlamaya başlayarak. "Elimden kaydı gitti. Tutamadım. Kırıldı." Elimi üzerinde dolandırdım hepsinin ve Efsun'a bakıp ağlamaya devam ederken, "Kırıldı," dedim. Kelimelerim hıçkırıklarımda kayboldu.

"Gül?" dedi Efsun hâlâ şokun etkisindeyken. Ne yapacağını bilemedi. Müge'ye baktım. Gözleri dolu doluydu. Tekrar camlara yöneldiğimde titreyen ellerime batan parçalar, kesikler açtı ve ellerim kan içinde kaldı. Önemsemeyip toparlamaya devam ettim. Daha çok kesildi ellerim, daha çok kanadı. "Gülfem?" dedi Efsun bir anda bana bakıp elimi tutarak. Kendine gelmesiyle birlikte beni çekti. "Bırak, ben hallederim. Dokunma. Her yerini kestin." O ellerime bakmaya bile dayanamazken ben acısını içimde hissettim.

İçime kaçmış sesimle, "Kırıldı," diyerek hıçkırıklara boğuldum. "Özür dilerim," dedim gözyaşlarım o kırıkların üzerine düşerken. "Elimden kaydı. Düşürmek istemedim. Halılar da battı." Hıçkıra hıçkıra ağladım. "Nasıl toparlanacak şimdi buralar?" Uğultular, gördüklerim beynime dolup görüşümü bozdu. Gözyaşlarım ardı arkasına sıralandı bitmeyecekmiş gibi. "Her yer cam oldu," de-

dim ellerimi saçlarımın arasına atarak. "Hepsi batıyor. Her şey un ufak... Toparlanmaz ki bunlar."

Kırılan çay bardağı önemli değildi ama ben ona ağladım. Kalbimin kırıkları battı her yanıma, nefesim kesildi, ben değersiz bir çay bardağına ağladım. Hayallerimin yerine cam kırıklarını koydum. Biri kalbimi, diğeri elimi kesmişti ve ben her türlü kanamıştım.

Ekim 2020

Ellerime baktım, hiçbir şey yoktu ama ben hâlâ oluk oluk kan akıyormuş gibi hissettim. O acı hâlâ içimde saklıydı ve o gün hissettiğim o sızıyı yine hissettim. Cam parçalarına baktım. Farklı bardak, farklı mekân ama getirdiği hisler aynı. Değişmiyordu. Aylar geçti ama değişmiyordu. Bana bıraktığı hisler hâlâ tazeydi, aynıydı ve ben bana böyle hissettiren bir adamı hiçbir şekilde aklayamıyordum. Bu sefer ağlamadım ama. Boğazım da acımadı, gözüm de dolmadı. Alışmak mıydı bu?

"Çekil çekil," dedi Leyla abla beni kolumdan tutup geri çekerek. Kendime geldim. Düşünmekten vazgeçtim.

"Ben hallederim," deyip hareketlenmiştim ki durdurdu beni tekrar.

"Sen bırak," dedi anaç yapısıyla. "Çok narinsin zaten sen. Kesersin hemen elini. Ben hallederim şimdi. Hadi git sen resmini yap. Bırak bana."

Tebessüm edip eğildiğim yerden kalktım ve onun söylediğini yaptım. Derin bir nefes alıp ayakkabılarımı çıkardım. "Kız," dedi Leyla abla bana bakarak. "Çıplak ayak mı yapacaksın yine? Giysene ayakkabılarını. Hasta olursun öyle. Taşa basılır mı?" Evde annem, burada Leyla abla... Dudaklarımı ısırıp gülümseyişim, "seni takmıyorum" demekti ve o buna alışkındı. "Ah Gülfem ah," dedi yerdeki camları toplamaya başlayarak. "Çocuğun olmayacak. Sonra Leyla abla dediydi dersin."

Çocuk... Rüya... Asya... Hepsi birbiriyle bağlantılı, yine işkence çektirecek anılara dalmadan, elime aldığım kâsenin içinde boyaları karıştırarak bağdaş kurup oturdum. Ellerimi boyaya daldırıp yuvarlak alanın hepsini siyaha boyadım. Ellerimi üstümdeki tulumun üzerine sildim bir an bile düşünmeden. Parmağıma aldığım beyaz boyayla önce kafamdaki resmi siyah zemin üzerine çizdim. Ardından fırçaların yardımıyla detaylıca üzerlerinden geçtim. Ellerim gibi fırçaları da üzerimde temizledim. Tokam düştü, boyalı fırçanın biriyle tutturdum saçlarımı. Peçeteyle temizlediğim kısımlar oldu. Elimle buruşturup yere attım o peçeteleri. Detaylıca tek tek aklımdakinin birebir aynısını yansıtmak istedim. Zihnimde o kadar güzeldi ki görüntü, aynısı olsun diye çok uğraştım. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Hiçbir şeyde düşünmedim. Sadece boyalara ve zihnimdeki o görüntüye odaklandım.

"Gülfem?" diye bir ses duydum. O kadar Araf'ta bir yerdeymişim ki anında kendime gelerek kapıya baktım.

Serkan kapıda durmuş çizdiğim resme bakarken kaşlarını çattı. "Arkadaşın geldi, onu haber verecektim ama..." dedi tekrar resme odaklanarak. "Bu pek mutfağa olmaz gibi geldi bana. Fikrini mi değiştirdin?" Yüzüme baktı. Resme döndüm ve sanki saatlerdir ben çizmiyormuşum gibi şok geçirdim. Aklımda yemek yapan kadın figürü vardı ama ben sadece boynundan aşağısı olan, oldukça tanıdık bir beden çizmiştim. Boynundan göğsüne düşen kolye ve birbirine dokunan iki alyans... Bir haftadır hafızamdan çıkmayan o görüntü şimdi önümde duruyordu ve ben bunu çizdiğimi bile fark etmemiştim. O kadar daldım ki ne yaptığımı sorgulamadım bile.

"E-evet," dedim bozuntuya vermemeye çalışarak. Bir karşımdaki resme bir Serkan'a baktım. "Ben bunu kendim almaya karar verdim. Çok içime sinmedi."

"Aslında girişe..." diyecek oldu ama, "Gerek yok," diyerek kestim sözünü. "Efsun geldi sanırım. Söyler misin buraya gelsin?"

Kafa sallayıp onay verdi. Serkan'ın en sevdiğim huyuydu sanırım. Israr etmiyordu. Sorgulamıyordu. Tekrar resme baktım. Çok şey değişmişti o hayatıma girdikten sonra. Her şeyim değişmişti. Kendimi törpülemiştim. Yapmam dediğim şeyleri yapmıştım. İlişkim için çabalamıştım. Biz, biz olabilelim diye kendimden fedakârlıklarda bulunmuştum. Sonra gitti. O gitti, ben yine değiştim. Tekrar her şeyi baştan kurdum. Ağlayacağım şeylere gülebilmeyi öğrendim. Hayatı istediğim gibi yaşamayı. Ben ben olmaktan tekrar çıktım. Duygularım da değişti. Daha tahammülsüz, daha bencil, daha katı oldum ama eksik kaldı bir şeyler. O eksik kalan kısım kendini hissettirdiğinde yine tüm dengelerim bozuldu. O kadar bozuldu ki düşüncelerimle yaptıklarım birbirini tutmadı. Kendime engel olamadım. Duyduğum adım sesleriyle resmi kucakladım. Kurumayan bazı kısımlar üzerime sürüldü. Umursamadım. Efsun görmesin diye balkona çıkardım ve kapıyı kapattım.

"Gül'üm?" dedi heyecanlı bir ses ve arkamı döndüm. Efsun sıcacık tebessümüyle kollarını bana doğru açtı ve ben koşarak ona sarıldım. Elleri sırtıma yerleşti ve yavaşça hareket etti. Bu o kadar iyi hissettirmişti ki.

"Bir hafta oldu," dedim onu kendimden biraz uzaklaştırarak. "Nasıl özledim seni."

Gözlerini kıstı ve sandalyeye doğru ilerleyerek, "Sadece beni mi?" diye sordu.

"Yani," deyip kafamı yana yatırdım. "Bir miktar abimi de özlemiş olabilirim." Tam yere oturacaktım ki Serkan'ı kapıda görerek, "Gelsene," deyip kolundan çekiştirdim. "Bu Efsun. En yakın arkadaşım ve artık gelinimiz," dedim sırıtarak. "Ben de kötü görümce oluyorum."

"Senin kötü görümce olabileceğine inancım sıfır Gülfem." Serkan oldukça emin bir şekilde söyledi bunu. Aslında bence Efsun açısından bakınca en güzel anlarını mahvetmiştim ve kesinlikle kötü görümceydim ama o Serkan'ı onayladı.

"Kötü değil taze görümce," dedi bana bakıp gülümseyerek. Ardından elini uzattı Serkan'a. "Ben Efsun."

"Serkan," diyerek aynı tebessümle karşılık verdi.

Efsun biraz doğrulduğu sandalyeye geri otururken, "Sen geç, ben kahve çay bir şey getireyim," dedim ama Serkan çekimser kalıp geri adım attı.

"Benim işlerim var. Siz oturun."

"Dur iki dakika ya," deyip tuttum kolundan. "Ben çay kahve getirene kadar eşlik et Efsun'a." Durdu. Onay kabul ettim ve ikisi arasında mekik dokuyan bakışlarımla, "Çay mı kahve mi?" diye sordum.

İkisi aynı anda bana baktı ve ikisi aynı anda, "Çay," dedi. Hatta tonlamasına kadar aynı olunca "çay" deyişleri, karşılıklı gülüştüler, ben de eşlik ettim.

"Hemen getiriyorum," deyip mutfağa ilerledim. Leyla ablanın hazırda beklettiği taze çayı büyük kupalara doldurduktan sonra tepsiyle geri döndüm. Odaya hâkim olan sessizlik, Serkan'ın duvara yaslanması ve beni görüp ayaklanmasıyla son buldu.

"Ben bunu alıp kaçıyorum," dedi kendine ait olan kupayı alarak. "Size afiyet olsun." Çıkmadan hemen önce tekrar Efsun'a dönerek, "Tekrar tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve gitti.

"Anlat," dedim, Efsun'a bir kupa verip yere oturarak. Üstümdeki boyaları ve şu pasaklı hâlimi incelemekten bana odaklanmakta zorlandığını anladım ve dizine vurarak tekrar, "Anlat," deyip gülümsedim. "Nasıl geçti balayı?"

"Ay çok kötü," dedi elindeki çaydan bir yudum alıp kenara koyarak. Bir balayı nasıl kötü geçebilirdi ki? "Senin sevgili abin," diye girdi konuşmaya iğneleyici bir tonda, "Yanlış otele rezervasyon yaptırmış. Kaplıca oteli seçmiş. Bir insan," derken tek tek vurguladı, "Nasıl yanlış otele rezervasyon yaptırır?"

"Oha!" diyerek karşılık verdim. "Ciddi misin?"

"Maalesef," diyerek kafasını iki yana salladı. "Neyse ki benim kahraman Tarık'ım olaya el attı. Tur şirketinde tanıdığı varmış. Benim otele rezervasyonu ayarladı. Eskisini iptal ettik. Paranın bir kısmı yandı ama olsun." Ah Tarık. Hep toparlayan, hep birleştiren, her yere koşan can Tarık.

"E yine halletmişsiniz canım," dedim sıcak çaydan bir yudum alarak. "Niye çok kötü diyorsun hemen? Olabilir, karışıklık olmuştur."

"Yok kız, o kadar değil," derken sessizce konuştu ve kapıyı kontrol ederek, "Tutturdu çocuk da çocuk diye," dedi gözlerini devirerek. "Daha evleneli bir hafta olmadı. Ne çocuğu?" Çocuk mu? Güldüm. Bir an Efsun ve abimi bebekli düşününce hem komik geldi hem oldukça güzel ama Efsun haklıydı, daha çok erkendi.

"Daha erken değil mi?"

"Erken zaten aşkım," dedi gözlerini büyüterek. "Ben birkaç yıl çocuk falan düşünmüyorum ki. Adam otelde gördü bebekleri, hemen biz de yapalım dedi. Evlendik zaten, niye bekleyeceğiz falan. Sanki ben çocuk doğurmak için evlendim."

"Heves etmiştir," dedim gülerek. "Orada görünce şey yapmıştır. Düzelir o. Anlayışla karşılar seni."

Elleri iki yana doğru havaya açıldı. "Ay inşallah," diyerek karşılık verdi. "Ben zaten önlemimi alıyorum ama ısrar ederse çok kavga ederiz. Evliliğimi ilk günden yıpratmak istemiyorum."

Gülümseyip saçımdan düşmeyeduran fırçayı elime aldım. Tekrar saçımı toplayacaktım ki, "Siz ne yaptınız?" diye sordu. "Nasıl geçti biz yokken, Savaş falan?" Çekimser ama oldukça meraklı bir yaklaşımla açtı konuyu.

Saçlarımı bırakıp elimdeki fırçayla oynamaya başladım. "Bilmiyorum," dedim dudak bükerek. "Bu ara her şey çok karışık. Yani aslında değil," diyerek kafamı iki yana salladım. "Benim istediğim gibi gidiyor her şey ama mutlu değilim. Kendi içimde hâlâ çalkantılarım sürüyor ama bugün bazı şeylerden emin oldum sanırım,"

dedim yüzüne bakarak. Aslında emin de olamamıştım ama bilemedim.

Göz kırpıp kafasını iki yana salladı konuşmama devam edeyim diye. "Ne oldu, anlat," dedi bunu bekliyormuş gibi.

"Efsun," dedim sakin, karamsar, ne yapacağını bilmez bir hâlde. "Ben Savaş gitsin istiyorum."

Anlamamış gibi birkaç saniye duraksadı. "Neden?" diye sordu ardından merakla. "Bir şey mi oldu bilmediğim?" Her şeyi anlatmak istedim, her şeyi. Savaş'ın beni yol ortasında terk ederken kurduğu o cümleleri. Son gecemizi. Her şeyi paylaşmak istedim ama yapamadım.

Dudak bükerek kafamı iki yana salladım ve gözlerim elimdeki fırçaya kaydı. Parmaklarımla oynamaya devam ettim. "Mutsuzum," dedim belki de ilk defa dillendirerek. "Tamam, o yokken de mutlu sayılmazdım ama mutsuz da değildim Efsun," dedim tekrar sıkıntıyla iç çekerek. "Bir şeyleri yoluna sokuyor gibiydim. Şimdi onun burada oluşu bana iyi gelmiyor. Gitsin istiyorum." Bunu fazlasıyla inanarak söylemiştim." O benim tanıdığım Savaş değil artık." Sesim kısıldı, boğazıma bir yumru oturdu ve istemsizce kırık bir tebessüm oluştu yüzümde. "Ben de onun tanıdığı Gülfem değilim gerçi." Kısa bir an için eskiler canlandı zihnimde. Başımı yerden kaldıramadım ve aynı duru sesle konuşmaya devam ettim. "O yokken daha kolaydı bazı şeyler. Şimdi duyduklarıma, gördüklerime katlanmakta zorlanıyorum." O bir şey yapamazdı biliyorum ama içime sığmayan bu duygu birikintisini biriyle paylaşmak istedim.

"Gülfem," derken oldukça düşük bir ses tonu seçti kendine ve tedirginlikle, "Bir şey oldu, değil mi?" diye sordu. "Evet, kesin oldu," dedi ardından beni beklemeden. "Kesin bir şey oldu. Hemen," diyerek sabırsızlığını belirtti. "Hemen anlatıyorsun."

Onun aceleci konuşması ve sabırsızlığına karşı ben yine aynı sakinliğimi korudum. "Sanırım Nazenin ve Savaş..." Avucumun

içindeki fırçayı sıkıp yüzümü bir an olsun yerden kaldıramadım. İkisinin adını yan yana getirmek bile canımı feci hâlde yakarken oldukça zor toparladım kelimeleri. "Artık sadece arkadaş değiller."

"Ne!" diye bağırdı tiz bir sesle Efsun. "Ne demek arkadaş değiller? Neymişler peki?"

"Ya bilmiyorum aslında," diye devam ettim konuşmaya. "Hani şu abimlerin içtiği bir mekân var ya, akşam beraber oraya gideceklermiş. İki kişilik rezervasyon," dedim vurgulayarak. "Savaş terası kapattırdı. Saat sekizde. Sonra Nazenin ne giyeceğini sordu. Savaş giyme öyle şeyler dedi falan. Off!" dedim iyice karalar bağlayıp elimi alnıma koyarak. "Efsun ben hiç beklemiyordum böyle bir şey."

Şaşkın bir hâlde, "Vallahi ben de," dedi.

"Bu kadar da değil," dedim elimi yüzümden çekip ona bakmaya devam ederek. O kadar doldum ki konuşup rahatlamak istedim. "Evimizi temizletti, biliyor musun? Bu sabah temizlik şirketiyle konuştu. Her şeyi temizletti. Altı aydır elletmiyormuş. Bu sabah hepsini sildi," dedim her söylediğimde aynı şoku yaşayarak. "Sonra buraya geldi," diyordum ki onun da şaşkınlığı gitgide artmaya başladı.

"Bir de buraya geldi! Ne diye? Yoksa konuşmaya mı?"

"Ay hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. *Konuşmaya gelmedi işte. Adam konuşmuyor.* "Bu Cihan'ın tablosunu parçalayan oymuş."

"Ne!" dedi tekrar ama bu şaşkınlık çok uzun sürmedi ve anında normal ses tonuna döndü. "Gerçi ben bunu bekliyordum. Bu normal Savaş için."

"Yani," diyerek gözlerimi kaçırdım. "Ben de bunu bekliyordum ondan. Çok da yabancılamadım. Eski Savaş gibi," derken sesim kısılır gibi oldu ama tekrar toparlayıp yüzüne baktım. "Ama niye gelmiş, biliyor musun? Çocuktan özür dilemeye," dedim hızla kafamı sallayarak. "Eline de almış türlü türlü malzeme. Yapmış ço-

cuğun gönlünü. Benimle muhatap bile olmadı Efsun," dedim kendimi göstererek. Fark etmeden sinirim gitgide artmaya başladı.

"Ben hesap sormak için durdurmasam yüzüme bile bakmayacaktı. Bir haftadır yüzüme bile bakmıyor, hiçbir bahaneyi de kullanmıyor. Bir de diyor ki bana," derken terden boynuma yapışan saçlarımı geri doğru attım, "'Bir daha benimle ilgili sorun yaşamazsın.' Sanki suçlu benim," dedim gözlerine bakıp bir onay bekleyerek. Onay vermedi. Sadece dinledi, ben de konuşmaya devam ettim. "Tamam," dedim elimi diğer elime vurarak. "Kavga ettik biz sizin düğün gecesi." Tam olarak kavga değildi ama bunu nasıl anlatacağımı bilemedim. Bu konuyu onunla paylaşmak istemedim. "Ama o da beni aynı sözlerle kırmıştı giderken. Ne oldu şimdi?" diye sordum sanki cevabı Efsun'daymış gibi. "Hemen gurur yapıp silmeler falan. Kırılmış, o kadar belki ki. Ben de kırığım Efsun," dedim kendimi göstererek. "Ama o kendini toparlamış hemen. Ben aylar geçti hâlâ aynıyım. O acıyı, yenilgiyi, kaybı yaşıyor ama yine de çıkış yolunu buluyor Efsun," dedim iç çekerek. Bunu dillendirince imrendim. Ben neden o kadar güçlü değildim? "Onun zaferlerindeki gücü, ihtişamı yenilgilerinde bile aynı," diye devam ettim konuşmama, içinde hayranlık barındıran bir tonlamayla. "Hiçbirinden pişman olmuyor. Hep aynı güç, hep aynı kabulleniş... Hepsi üzerine oturuyor. Hepsini kabulleniyor, hiçbirinde kendinden taviz vermiyor."

"Aşkım dışarıdan bakınca sen de öylesin," dedi Efsun. Doğru mu değil mi bilemedim. "O senin içini bilmiyor. Sen de onun içini bilmiyorsun. Savaş zaten hep böyle bir adamdı. Onun için çok da zor değil böyle davranmak, böyle durmak ama sen de yıkılmış bir kadın gibi gözükmüyorsun dışarıdan. Kendi iç savaşın sürdüğü için böyle hissediyorsun sen ama Savaş da eminim kendi içinde durulmamıştır. Gördüklerinle yargılama hiçbir şeyi." Derin bir nefes aldığımda ellerimi yere koyup iki yandan destek aldım ve birkaç saniyeliğine kafamı yukarı kaldırdım. Ben artık neye inanacağımı da bilmiyordum zaten. "Konuştunuz mu?" diye sordu.

Cevap alıp almamak onun için sorun değildi. Muhtemelen cevap alamayacağını düşündü her zamanki gibi ama içimdekileri boşaltamamış olduğumdan sebep hâlâ rahatlayamamıştım ve tekrar aynı pozisyona bürünüp konuşmaya devam ettim.

"Ya konuşamadık işte," dedim sinirle. "Konuşamıyoruz biz. Anlatmıyor Efsun." Burnumdan soluya soluya konuştum. "Seviyorum, özledim, ne çektiğimi bilmiyorsun deyip duruyor. Ben de çektim," dedim kendimi göstererek. "Ben de ağladım. Ben de seviyorum." Son söylediğimi idrak edip, "*Dum,*" diye düzettim az öncekine nazaran daha yumuşak bir sesle. "Seviyordum."

Yüzüne bir gülümseme yayılırken, "Seviyordun mu, seviyorsun mu?" diye sordu Efsun. "Çünkü ikisi farklı şeyler."

Bunu cevapsız bıraktım. Üstelemeyecekti zaten, biliyordum. "Ne bekliyor benden anlamıyorum ki," dedim konuşmaya devam ederek. O cevabını almış gibi arkasına yaslandı. "Ağlayıp zırlayan bir kadın, onu beklemiş... Neden Savaş neden diye peşimde koşmamı mı? Altı aydır," dedim yokluğunu ifade eden o sayıyı söyleyerek. "Altı aydır benim karşımda muhatabım yoktu. Ben de dedim kendi kendime neden diye. Ben de sordum ama cevabını alabileceğim biri yoktu karşımda," diye devam ettim. "Ne yapacaktım, kendimi mi tüketecektim? Bana söylediklerine inanmayı tercih ettim."

"Kaçtın," dedi kafasını sallayarak. "Sorgulamadın hiçbir şeyi."

"Başka bir seçeneğim yoktu," dedim vurgulayarak. "Bana başka seçenek bırakmadı giderken söyledikleriyle."

Belki de ilk defa böyle bir patlama yaşıyordum ve Efsun kesinlikle çok iyi bir dinleyiciydi. Büyük bir rahatlama hâkim oldu bende ve devam etmek istedim.

"Ama sürekli içinde bir yerlerde ve sen ne kadar kaçarsan kaç, bu durumu aşamıyorsun." Öyleydi.

"Efsun," dedim devam edeceğimi belirtmek ister gibi. Yüzüne baktım beni anlayabilsin diye. "Sorgulama beni, tamam mı? Ben

istediğim kadar açayım kendimi." Bu bile büyük bir şeydi bence ve Efsun kafasını salladı. Rahat tavrını sürdürdü. Anlatmamı bekledi. "Ben yaralarımı sürekli kanatıyorum. Kapanmasın, izi hiç geçmesin istiyorum Efsun," dedim ilk defa bir itirafta bulunarak. "Ona dair son şeylerimi de kaybetmek istemiyorum belki de bilmiyorum," derken kafamı iki yana salladım. Yüzüne bakmadım. Tepkisini merak etmedim. Görmek de istemedim. Sadece konuştum. "Ben hiç kimse olmaz sanmıştım," dedim yüzüne bakarak. Tebessüm etti hafifçe. "Ne benim hayatımda ne onun hayatında," derken oldukça kırık söyledim bunu. Gözlerim daldı. "Bizim aramızdaki şey çok büyülü gibi gelirdi bana. Hiç düşünmemiştim böyle bir şey yapacağını. Çünkü ben yapmazdım Efsun," dedim tekrar kendi tarafımdan bakarak. "Yapmadım da. Ben terk edildim," diyerek kendimi gösterdim tekrar. Sesim bir miktar arttı. Ben ondan başkasını nefesime sığdıramadım. Esaretti aslında bu. Yüreğim bu sevdaya esir olmuştu. "Bence benim her şeyi yapmaya hakkım vardı," derken bir onay bekledim ama onay vermedi. "Ama ben hiçbir şey yapmadım," diyerek devam ettim konuşmaya. "Şimdi altı ay sonra gelip tek bir açıklama yapmadan, konuşma girişiminde bile bulunmadan saçma sapan tavırlar yapmasın boşuna. Gidip de yüzsüz gibi neden neden diye soramam. Demek ki anlatacak bir şeyi yokmuş," dedim tekrar kendimi buna inandırmaya çalışarak. Sonra sesli olarak bir onay bekledim yüzüne bakarak. "Yokmuş, değil mi Efsun?"

Tebessüm etti ve dudak büktü. Eli kendi kalbini gösterirken, "Bilmem," dedi ince bir sesle. "Kendi yüreğine sor. Yok mudur sence?"

"Efsun," deyip kafamı çevirdim, gözlerimi kaçırdım. "Orada son dönemde işler çok boktan. Orayla hareket etmiyorum artık. Ben kendimi çok zor toparladım. Şimdi tekrar beni ikna etmesini de istemiyorum. Ben artık değişmek de istemiyorum aslında," dedim derin bir nefes alarak. "O kırgınlıkların üstüne yeni kırgınlıklar eklendi ve her şey çok karıştı. Bu dağınıklık kalsın, Savaş

gitsin, ben aynı şekilde hayatıma devam edeyim. Tek istediğim bu." O kadar çok konuşmuştum ki dilim damağım kurumuştu. Çayımdan bir yudum alarak, "Ah," diye bir iç çektim. "Neyse tamam, yeter bu kadar. Daha fazla konuşmak istemiyorum." Zaten konuşmak, Savaş'ın bende bıraktığı hisleri yok etmiyordu. Bizimkisi sıradan bir ayrılığın açıklaması değildi. Biz çok kötü bir şekilde dağılmıştık. Konuyu bir anda kapattım, yine sorgulamadı. "Tarık," dedim göz kırparak. "Haberin var mı? Ben kaç gündür görmüyorum." Çayından içmeye devam ederken üzerimdeki boya kalıntılarını izlemeye devam etti. Üzerine bir damla leke gelse oturup ağlayacak kadar temizlik düşkünü bir kadına göre fazla pistim şu an.

"En son iki gün önce konuştum," dedi arkasına yaslanıp. "Bir iş mevzusu varmış galiba. Yeni bir iş. Bayağı heyecanlıydı." Benim bundan haberim yoktu. Bahsetmemişti. Gerçi konuşmamıştık da.

"Ya," dedim merakla. "Ne işi?"

"Bilmiyorum ki," deyip dudak büktü. "Söylemedi. 'Sürpriz, kesinleşince haberiniz olur,' dedi."

"Hadi bakalım," dedim gülerek. "Merakla bekliyorum."

Elindekini bırakıp ayaklanarak, "Ben gideyim," dedi ve yerdeki çantasına uzandı. "Konuşuruz yine seninle." Omzuma dokunup yanağıma öpücük bıraktı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve kaşlarını çattı, gözlerimin içine bakarak konuşmaya devam etti. "Sen de üzme kendini," dedi baskılı bir tonda. "Düşünme, kurma. Hayat bir şekilde akıp gidiyor. Sizin için de bir yol çizilmiştir elbet. Öyle ya da böyle hayatın bize getirdiklerini yaşayacağız. Kendini yıpratma bu süreçte. İnan hiçbir işe yaramıyor." Kafa salladım, iç çektim. Beni tutan ellerinin üzerine koydum ellerini.

"İyi ki varsın," dedim içtenlikle. "Çok iyi geldin."

"Sen de bebeğim," diyerek sarıldı ve tekrar geri çekilerek, "Araşırız sonra," deyip kapıya yöneldi. Elimi kaldırıp tebessüm ettim. O gittikten sonra derin bir nefes alıp balkondaki tabloya baktım.

Karmakarışıktı. Az önce bilinçsizce tuttuğum için renkler birbirine karışmıştı ama önemli olan detaylar belirgin şekilde duruyordu hâlâ. O iki yüzük hâlâ yan yanaydı ama üzerlerinde uzunca bir çizgi vardı. Bugün yaşadıklarımla, duyduklarımla, kendime ettiğim itiraflarla yine kendi içimde sıkışıp kaldım. Ne bir adım ileri gidebildim ne geri.

Arabayı park edip indiğimde hava epey kararmış, sokak lambaları tek tek yanmaya başlamıştı. Sokaktan evlerine koşuşturan çocuklar bana bakıp gülüyorlardı. Muhtemelen boyalı, çocuksu hâlim onlara komik gelmişti. Elimdeki boya lekelerini bile temizlememiştim ve aynaya bakmadım ama sanırım yüzümün de çeşitli yerlerinde boya kalıntıları mevcuttu.

Onların arkalarını dönüp bana bakarken birbirlerine beni göstermeleri ve kıkırdamaları, yorucu bir günün akşamında beni gülümsetmiş, soğumayadurmuş havaya rağmen içimi sıcacık yapmıştı. Kaybolan çocukların ardından sokak iyice sessizleşti.

Bahçe kapısını açıp eve doğru girecekken, "Gülfem," sesiyle duraksadım. Savaş'a aitti bu ses. Ona hiç yakışmayan bir yumuşaklıktaydı üstelik. Arkamı döndüğümde elindeki kutularla bahçeye girdi. Yine resim malzemeleri. "Rahatsız etmek için gelmedim, merak etme," dedi duru bir sesle birkaç adım atarak. Hatta bunu kanıtlamak ister gibi aramızda epey büyük bir boşluk bıraktı ve elindeki kutuyu yere koydu. "Evi temizlettim bugün," dedi. "Bazı şeyleri attım. Bunlar senindi," derken önce kutuya, ardından yüzüme baktı. "Ben kendim bir şey yapmak istemedim. O yüzden sana getirdim. İster yak ister at. Sen bilirsin," dedi yaktıklarımı yüzüme vurmak ister gibi. Bana dair o evdeki şeyleri toplamıştı. Şaşkınlıkla kaldım. Gerçekten siliyordu sanırım. Tutunabileceğimiz tüm dalları kendi elleriyle yok ediyor gibi hissettim.

"Se-sen..." dedim titreyen sesimle kutuyu göstererek. "Atsaydın." Bir günde bu kadar çok şeyle yüzleşmek çok zor geldi.

"Senindi," dedi tekrar net bir ifadeyle. "Sen ne istersen öyle yap." O kadar durgun bir ses tonu vardı ki. Hiçbir şey anlatmak için çabalamıyordu. Kendini ifade etmeye çalışmıyordu. Öylesine boşvermişlik, koyvermişlik...

Tüm günün verdiği birikmişlikle bir iki adım attım. "Ne bu şimdi?" diye sordum yüzümü buruşturarak. "Bu davranışlarına bir anlam veremiyorum."

"Anlaşılmayacak bir şey yok aslında," derken kolunun altındaki birkaç tişörtü ellerinin arasına aldı. Abimindi bunlar. Benden kaçırdığı gözlerini gözlerimin en derinlerine sabitleyip konuştu. "Ölüsünü de dirisini de istemediğiniz bir adamda hiçbir çöpünüz kalsın istemezsiniz diye düşündüm," dedi baskılı bir sesle onu yaralayan kısmı bana göstererek.

Haklı mı görüyordu kendini? "Sen böyle tek bir lafla tüm suçu üstünden atamazsın," dedim sinirle. "Bu duruma geldiyse bir şeyler, kendini sorgula sen biraz da. Ne kolaymış senin için böyle şeyler ya! Paşamız kırılmış," dedim ellerimi iki yana açarak. "Sütten çıkmış ak kaşık değilsin sen."

Benim sinirli hâlime karşı o hâlâ sakinliğini koruyordu. "Haklısın," dedi kendinden emin tavrıyla. "Ama benim doğru yolum yoktu. Yanlış ve daha yanlış vardı. Ben yanlışı seçtim, başka seçeneğim yoktu." Elindeki tişörtleri o kutunun üstüne attıktan sonra, "Ama sadece sen haklısın Gülfem," dedi tekrar yüzüme bakarak. "Ben de bu süreçte bazı şeyleri fark ettim. Eşimi, dostumu, akrabamı tanıdım," dedi etrafında ona nefretle bakan herkesi kastederek. "Sen ne dersen başımla beraber ama sadece sen, o kadar," dedi tekrar üstüne basa basa. "Sen de diyeceğini dedin," diyerek bir adım geri attı.

"Ha dersen ki benimle muhatap olma, olmam. Yüzüme bakma de, bakmam. Selam verme de, vermem ama sen benim kardeşimsin. İnsan kardeşine kırılır, küser ama ondan geçmez. Sen bana sırtını mı döne-

ceksin, dön. Bu zamana kadar yanında durduysam bundan sonra da arkanda dururum ama ben senden de geçmem! Sok bunu kafana."

"Siliyor musun?" diye sordum abimin eşyalarına bakarak. "Yanındayım, arkandayım diyordun. Şimdi siliyor musun? Onca yıllık dostunu..." Biten sadece biz olmadık. Onlar Savaş'a karşı tavırlarını ortaya koymuştu, Savaş da şimdi rest çekiyordu. Dostlukları aklıma gelince benim bile bu kadar canım yanıyorken eminim ki onun içi alev alevdi ama yine de o yıkılmaz hâlini koruyordu.

"Değilim artık," dedi kesin bir dille. "Ben artık kimsenin yanında da, arkasında da, önünde de değilim. Robot değilim ben Gülfem," dedi yüzüme bakıp içini açarak. "Ben de insanım. Benim de duygularım var. Yine diyorum, sen ne dersen başımla beraber," dedi kafasını hafifçe öne eğerek. Benim söylediğim her şeyi emir kabul ediyordu. "Hep öyleydi, hep de öyle olacak ama onlar için bu kadar kolay gözden çıkartılacak bir adamsam ben, benim önceliklerimin arasında da yoklar bundan sonra." Kesin olarak sildiğini belirtti son sözleriyle. Kimse ona nasılsın diye sormamıştı. Neden diye de sormamıştı ve sanırım Savaş buna içerlemişti. Sorgulanmamaya içerlemişti. Onlar sadece ayrıldı olarak biliyordu. Bana ettiği sözlerden haberleri yoktu ve Savaş'a kimse neden diye sormamıştı. Yine de onları da anlamalıydı bence ama sanırım Savaş da artık daha bencil davranıyor, kendince haklı bulduğu sebeplerle ilgileniyordu. Tahammülü kalmamıştı belki de ve acısını başkalarından çıkarıyordu bilemedim. Daha fazla devam etmeyeceğini belirtir gibi tekrar geri doğru adımlayıp, "Neyse," diyerek kapattı konuyu. "İyi akşamlar." Bir adım atasım geldi, atamadım. Yalnızlığını hissettim ama dokunamadım.

"Savaş?" dedi Nazenin kapıdan çıkarak. Normal bir pantolon ve gömlek giymiş, o kadar da özenle hazırlanmamıştı. Onları birlikte giderken izlemek zulüm gibi gelecek olsa da kendi kendime yaptım bu işkenceyi. Bekledim. Yüreğim ağzıma geldi, ruhumu sıktılar, bekledim. Hissettiği o yalnızlığını Nazenin ile tamamlayacaktı.

"Ben de seni bekliyordum," dedi Savaş gülümseyerek. Cebinden çıkardığı arabanın anahtarını Nazenin'e uzattığında olayı anlayamadım. "Selam söylersin Behzat abiye," dedi gülerek. "İyi eğlenceler size." Birlikte gitmiyorlardı. Nazenin başkasıyla gidiyordu.

"Sen de gelseydin keşke," dedi Nazenin eve girecek olan Savaş'a bakarak. Savaş arkasını döndü. Göz göze geldik ve tekrar Nazenin'e baktı.

"Gidin siz," dedi kibarca reddederek. "Beni sarmıyor artık öyle yerler. Uyuyacağım zaten ben birkaç saat."

"Birkaç saat?" dedi Nazenin imayla. "Ben gelene kadar... Sonra yine bahçede sabahlama." Savaş cevap vermeyip anahtarıyla kapıyı açtı. "Neyse o zaman ben biraz oyalanırım," dedi Nazenin. "Sen uykunu al iyice. Görüşürüz sonra."

Kafasıyla onay verdi Savaş sadece ve içeri girdi. Kapıya kapatmadan önce göz göze geldik. Birkaç saniye bekledi. Dudaklarını ısırdı, yüzümü inceledi ve bunun bir sonu olmayacağını anlayıp kapıyı kapattı.

Aylar sonra çıkıp gelince kaldığı yerden devam etmiyormuş hikâye, onu anladım. Çok sevmek de yetmiyormuş yarımları tamamlamaya, başka hikâye de yazamıyormuşsun bir sevdaya esir düşünce. Cümleler de yarım kalıyormuş, gülmeler de. Yarım bırakmışlığı da hiçbir gerekçe haklı çıkarmıyormuş. Öyle yarım yamalak kalıyormuşsun işte. İkimize de dönüp baktığımda artık net olarak gördüğüm tek bir şey vardı ki biz başkalarıyla tamamlanamayacak yarımlardan ibarettik artık.

9. BÖLÜM
YÜZLEŞME

Karşı evin bahçesinden gelen kahkaha sesleri Müge'ye aitti. Savaş masanın bir başında, diğer başında babası, sağ tarafında Nazenin, sol tarafında ise Müge vardı. Müge Savaş'a bakıp bir şeyler anlatıyor, Nazenin ise büyük bir sırıtmayla onları dinliyordu. Ne konuştuklarıyla ilgili bir bilgim yoktu ama sofrada herkes oldukça keyifliydi. Savaş'ın ciddi tavrı Müge'nin anlattıklarıyla zaman zaman hafif bir tebessüme dönüşse de genel olarak dalgın ve ciddi ifadesini sürdürüyordu. Aniden açılan kapıyla irkilip perdeyi bir anda bıraktım ve hemen arkamı dönerek elimi arka cebime attım. Suç işlemiş bir çocuk gibi ne yapacağımı bilmez bir hâldeyken Efsun bana bakıp güldü ve dikleşen omuzlarımı aniden serbest bıraktım.

"Efsun," dedim gözlerimi devirerek. "İnsan kapıyı çalar." Son sözümü hoşnutsuz bir şekilde vurguladım.

"Bebeğim çaldım aslında," dedi eli kapıyı gösterirken. "Duymadın sanırım sen."

Öyle mi olmuştu? Fazlasıyla dalmıştım sanırım. Efsun öyle deyince birkaç saniye duraksadım. O bana doğru yaklaşarak perdeyi hafifçe aralayıp, "Anlaşıldı," diye mırıldandı imalı bir tonlamayla. "Daldığın yerler bayağı derinmiş, duymaman normal."

Perdenin ucunu tutup belirgin şekilde kaldırmıştı. Bayağı detaylı bir şekilde karşı tarafı izlerken perdeyi tutup kapattım. "Ef-

sun," dedim gözlerimi devirerek. "Saçmalama. Öyle sesler duyunca baktım. Bir yere daldığım falan yok." Gülümseyen yüz ifadesi ve imalı bakışları pek inandığını göstermiyordu ama ben yine de koluna girip merdivenlere doğru yürüttüm onu. "Geç kaldınız zaten," dedim konuyu değiştirmek isteyerek. "Acıktım. Annem el bile sürdürmedi yemeklere. Sanki ilk yemeğe gelişiniz. Her hafta sonu aynı muhabbet, aynı hazırlık, aynı heyecan..."

"Kaynanam beni çok seviyor," dedi Efsun gülümseyip kafasını iki yana sallayarak. O da biliyordu annemin abime hazırlık yaptığını. Hatta her hafta sonu burada olmaktan da pek memnun olduğunu sanmıyordum ama hem abimi kırmamak adına hem de annemle arası açılmasın diye her pazar uğruyordu.

"Bir ay oldu neredeyse," derken dar olan merdivende önceliği ona verdim.

"Sorma," deyip arkasını döndü ve gülümsedi. "Ne ara geçti anlamadım. Resmen bir ayı bitirmek üzereyiz."

"Güzel mi evlilik?" diye sordum.

Tam derin bir nefes almıştı ki cevap veremeden annem elindeki tencereyle mutfaktan çıktı. "Geçin kızım, geçin," dedi sıcacık bir yaklaşımla. "Hazır sofra. Hadi oturalım hep beraber." Babam ve abim sofraya çoktan oturmuş bizi bekliyorlarken Efsun abimin yanına, bense annemin yanına geçmiştim. Sıcak çorbayı kâselere koyarken, "Efsun, sevdiğin gibi yaptım bulgur pilavını," deyip gülümsedi. "Sebzeli. Bolca da yaptım," diye devam etti konuşmasına heyecanlı heyecanlı. "Giderken götürürsünüz eve."

Efsun bardaklara su doldururken, "Sarmalardan da var mı?" diye sordu abim anneme bakarak. "Onlardan da varsa ver be anne," deyişiyle Efsun birkaç saniye abime baktı. Kaşları çatılır gibi oldu ama hemen düzeltti kendini.

"Ben yapardım hayatım," dedi gülümseyip. "Anneni zahmete sokuyorsun böyle her hafta."

"Olur mu?" dedi annem yanıma oturarak. "Ne zahmeti. Ben seve seve yapıyorum. Veririm tabii oğlum. Bolca yaptım zaten." Evet, yapmıştı. Koca bir tencere yapmıştı hem de.

"Hayatım, senin yaptığınla annemin yaptığı bir mi?" dedi abim yemeğinden iştahla yerken. Ağzı dolu dolu konuşmaya devam etti. "Sen geçen bir börek yapmışsın mesela, içi pişmemiş. Kusura bakma ama ayıp olmasın diye yedim. E annem de böyle fazlaca yapmışken eve istememde bir sakınca yoktur diye düşünüyorum, değil mi?" Bir de anneme bakıp güldü ve uzaktan öpücük atarak annemin gönlünde taht kurdu. Efsun'un aniden bozulan surat ifadesi ama bir şey belli etmemeye çalışan hâli oldukça gözler önündeydi fakat kimse fark etmedi.

"Bu yaptığın terbiyesizlik," dedim elimdeki kaşığı bırakıp hafif yüksek bir çıkışla abime dönerek. "Karın o senin!"

"Gülfem tamam," diyen Efsun'un durdurmasını önemsemeden konuşmaya devam ettim.

"Annemin yemeklerini sevebilirsin, çok normal ama böyle kıyaslama yapman hiç hoş değil. Ayrıca Efsun çok güzel yemek yapar. İçi pişmediyse söylerdin, fırına atardı yarım saat daha. Burada şimdi kusura bakma ama zorla yedim demenin ne anlamı var?"

Ben bir bir sıralarken lafları, abim oldukça sakin bir şekilde, "Sana ne ya?" dedi, iyice sinirlerim bozuldu.

Annem de beni desteklemek yerine susturmayı tercih etti. "Tamam," dedi bana bakıp kaşlarını çatarak. "Tatsızlık çıkmasın şimdi. Kimse bir şey demedi. Büyütülecek bir durum yok."

Efsun ise birkaç haftadır sürekli alışık olduğu şu sofra kavgalarını göz ardı edip yemeğini yerken, "Hadi afiyet olsun," dedi babam tabağımı işaret ederek. Elimi alnıma koydum ve sustum. Efsun rahatsızlığını belirtmiyordu. Kimsenin de beni desteklediği yoktu ve sanırım sorun çıkarıp ortamı geren abim değil de benmişim gibi gözüküyordu şu an. Ben de sustum.

"İşler nasıl oğlum?" diye sordu babam yüzüne bakmayıp çorbasından içmeye devam ederek.

"İyi baba. Yeni döndüm zaten işe. Bir hafta falan oldu. İyi tatil yaptık," derken keyifle gülümsedi abim. "Dinlendim. Her şey sorunsuz gidiyor."

"İyi iyi," deyip kafasını salladı babam. "Sen nasılsın kızım?" dedi bu sefer Efsun'un yüzüne bakarak.

Hafif bir tebessümle kafa salladı Efsun. "Sağ ol baba. İyiyim."

"İyisin iyisin maşallah," dedi annem konuya bodoslama dalarak. "Bir güzellik geldi sana bu günlerde. Alırız inşallah birkaç haftaya güzel haberlerini."

Efsun'u ani bir öksürük krizi tutarken abim sırtına vurdu. Önümdeki suyu uzattım. "Anne!" dedim dişlerimin arasından homurdanarak ama annem tarafından pek de kabul görmedi bu tavrım. Ne var dercesine suratıma baktığında ikimizin bakışmasını kesen Efsun oldu.

Elindeki bardağı masaya bıraktı ve öksürmekten acıyan göğsünü tutarak, "Yan gitti," deyip konuyu toparlamaya çalıştı. Ardından konuşmasına büyük bir netlikle devam etti. "Çocuk düşünmüyoruz anne," dedi yine de tüm saygısını koruyarak.

Kesinlikle haklıydı Efsun, bir şey dese de saygısını koruyan bir tavırla cevap verdi anneme. "Ben düşünüyorum ama," derken abim gözlerini devirip yemeğini yemeye devam etti. "Efsun istemiyor işte." Yangına körükle gitmekti tam olarak bu.

"Aa!" dedi annem sanki onu ilgilendiren bir konuymuş gibi kızarak. "Yavrum," deyip, bir anne edasıyla her şeyi kabul ettireceğini düşünüp Efsun'a doğru eğildi. "Çocuk evin bereketidir, neşesidir. Ne demek düşünmüyoruz? Olur mu öyle kızım?"

"Konuş anne konuş," dedi abim elini anneme doğru uzatarak. "Evlendik zaten. Neyi bekliyoruz ben anlamadım ki. Baba olmak istiyorum ben ya," deyip ellerini iki yana açtı. "Seviyoruz, evlendik. E şimdi çocuk istemenin nesi yanlış?"

"Annen neden konuşsun Levent?" dedi Efsun vurgulayarak. "Konuşması gereken biziz. Biz de konuştuk. Bu konuda kararı biz veririz."

"Bu konuda kararı sen verdin Efsun," dedi abim de aynı tavırla Efsun'a dönerek. "Senin istediğin oluyor. Benim değil. Nerede eşitlik?" Göz kırpıp kafasını iki yana salladı.

Efsun duyduklarına inanamayıp kendini biraz geri çekti ve ikisi de bizi yok sayıyormuş gibi konuşmaya devam etti. "Şaka mısın sen?" dedi Efsun öfkeyle.

"Ben zaten hep şakayım Efsun," deyip tabağına dönen abim yemeğini yemeye devam etti hiçbir şey olmamış gibi. "Sana göre hep ben sorunlu bir adamım, şakayım, eksiğim, yanlışım... Herkes," diye vurguladı. "Herkes iyi, ben kötüyüm. Bir ben kötüyüm."

"Seni anlayamıyorum Levent, gerçekten," dedi Efsun titreyen elleriyle.

Konu gitgide büyüyordu ki annemi dürttüm kolumla. O da mesajı almış gibi, "Aman," deyip gülümsedi. "Elbet Allah verirse olur. Yazmıştır Mevla'm. Boş verin şimdi," deyip ayaklandı. "Ben sana yemek vereyim oğlum biraz daha."

Elinin altındaki tabağı aniden çekmesiyle tabağa dayalı olan kaşık üzerine düştü. Beyaz tişörtünde epey belirgin bir kısım çorba lekesi oldu. "Aa," dedi annem panikle elindeki tabağı bırakıp yanına giderek. "Hay Allah," deyip elindeki peçeteyle üzerini silmeye çalıştıkça daha da batırdı. "Gülfem git," dedi bir yandan silmeye devam ederken, "Abine temiz bir şey getir. Yandın mı oğlum?" Yüzüne bakarak sordu telaşla. Tenine değmemişti bile o iki damla çorba eminim ama yine de epey panik hâli oluştu annemde. Efsun onları izlerken öylece, abim annemi hiç durdurmuyordu. Tam ayaklanmıştım ki abimin hiçbir şeyini burada bırakmadığı aklıma geldi.

"İyi de burada kalmadı ki bir şeyi," dedim ve imalı bir tonda konuşmaya devam ettim. "Hâlbuki bir türlü kopamadığın, sürekli geri döndüğün bu evde bir şey bırakmaman da tuhaf."

"Gülfem," dedim babam bana bakarak. "Git benden bir şeyler getir."

Babam kısa ve net bir şekilde konuşup kafasıyla merdivenleri işaret ettiğinde, susup yukarı yöneldim. Tam yatak odasına girecekken benim odamda yerde duran o koliyi fark ettim. Savaş'ın bıraktığı tişörtler. Hepsi olduğu gibi duruyordu. Ellememiştim içindeki hiçbir şeyi. Kararsız kalsam da zaten abimin olan, ona iade etmemi söylediği tişörtleri vermenin tam zamanıydı belki de. Birkaç parça tişörtü elime aldığımda, zihnimin bir köşesinde kalmış kokusu kendini hatırlattı. Abime aitti ama onun kokusu sinmişti. Buram buram o kokuyordu. İstemsizce soludum. Hatta daha fazlası için kendimi tutamayarak tişörtü yüzüme yakınlaştırdım ve burnumu kokunun yoğun olduğu kısma doğru bastırdım. O erkeksi ve tanıdık kokusu. Bir zamanlar beni mayıştıran etkisi hâlâ devam ediyormuş, onu anladım. Ona olan kırgınlıklarım, kızgınlıklarım devam etse de kokusu bana geçmişte hatırladığım iyi zamanları hatırlatıyordu ve ben yine iki duygu arasında karmakarışık bir hâle bürünüyordum. Yine de koklamaktan alıkoyamadım kendimi. Hatta bir tanesini yatağımın üzerine bıraktım hiç düşünmeden. Ardından tekrar aşağıya indiğimde herkes sofradaki yerine oturmuştu.

"E hani kalmamıştı?" dedi abim elimdekilere bakarak. "Bak birkaç tane bırakmışım işte."

Ona doğru yaklaştım ve elimle uzatırken duygusuz, soğuk bir ifadeyle, "Savaş gönderdi bunları," dedim. Anlamayarak kaşlarını çattı. "Benim onda kalan eşyalarımı getirmiş," diyerek açıklama yaptım. "Bunları da sana yolladı. Seninmiş. 'Verirsin,' dedi. Neredeyse bir ay oldu ama ben ancak fırsat buldum. Bir de gayet mutlu zamanlarınızdı. Sinirini bozmak istemedim."

Elimdeki tişörtleri alarak, "Şimdi de bunları mı bahane ediyor?" dedi sinirle ayaklanarak. "İki bez parçasını mı kullanıyor sana yaklaşmak için? Atsaymış!" derken daha da bilendi kendi kendine. "Ne ergen ergen tripler lan bunlar!" deyip kaşlarını çattı

ve hızla kapıya doğru yürümeye başladı. "Ondaki iki kıytırık tişörte mi kalmışım ben! Ne sanıyor bu hâlâ kendini?"

Hızlı adımlarına yetişmek için hepimiz ayaklanmıştık ama seslenişlerimizi duymadı bile. Büyük adımlarla ilerlerken bahçe kapısını çarptı. Demir kapı gidip gelerek defalarca aynı sesi çıkardı, abim karşı bahçeye ilerledi. Sinirli hâlleri, elini kolunu savuruşları oldukça gerginken Saliha teyze de panikle ayaklandı ama hafifçe tebessüm etti. "Levent oğlum?" dedi tedirginliğini belli eden titrek sesiyle. Ali amca arkasını döndü, önce babama ardından abime baktı çatık kaşlarla. Demir kapı hâlâ git gel yapıyordu. Herkes varlığımızı fark etmişti. Savaş ise yok sayarak önündeki yemeği yemeye devam ediyordu.

"Levent eve!" diye bağırdı babam ama abimin çok da önemsediği söylenemezdi.

"Bir dakika baba," dedi elini yukarı kaldırarak. Bakışlarını bir an olsun çekmedi Savaş'ın üstünden. Savaş ise onu yok saydı.

"Hayırdır oğlum?" dedi Ali amca sert bir tonda. "Ne bu ev basar gibi? Hiç sana yakışıyor mu?"

Herkes camlara çıkmış, balkonlardan bizi izliyordu ve ben kendimi çok kötü hissettim. Tek bir aile gibiyken biz, şimdi o günlerden eser kalmamış gibi ev basıyorduk. "Ali amca," dedi abim sesini yükselterek. "Yakışmayan işler yapan senin oğlun. Bir de gelmiş ergen gibi tavır yapıyor."

"Levent," dedi Savaş soğuk sesiyle yüzüne bakmadan. Levo demedi. Resmiyetini korudu. "Yürü git evine. Hadi." Tekrar eline kaşığı alıp yemeğine devam edecekti ki abim elindekileri üzerine fırlattı. "Üç beş çaputla mı kardeşime yakınlaşmaya çalışıyorsun lan sen?"

Üzerine çarpıp yere düşen tişörtlerle gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı Savaş ve "Levent!" dedi dişleri arasından boğuk bir sesle. "Asabımı bozma benim. Tamam, verdin. Şimdi git evine. Hadi," dedi tekrar.

Efsun sakinleştiririm düşüncesiyle yaklaşıp kolunu tuttu abimin. "Levent," dedi ama abim savurduğu koluyla Efsun'u engelledi.

"Sikerim senin asabını!" dedi abim bir adım yanaşarak. "Senin amacın zaten bir bahane bulsam da Gülfem'e yanaşsam. Tişörtmüş... Siktiğimin tişörtü kaç senelik haberim bile yok. Geri göndermiş. Oğlum sen nasıl bir şerefsizsin ya!" dedi dolu dolu bir sesle elini ona savurarak. "Kızın hayatını siktin! Ne diye hâlâ peşinde dolanıyorsun? Baksana oğlum sen yoluna."

Abim kendini haklı gördüğü bir konuda nerede olduğuna bakmadan, sesinin tonuna dahi dikkat etmeden bağıra çağıra atıyordu tüm öfkesini.

"Bakıyoruz zaten biz yolumuza," dedi Nazenin, sanki konu onunla ilgiliymiş gibi. Ayağa kalktı ve Savaş'a doğru yaklaştı. Eli Savaş'ın sandalyesini tuttuğunda, "Ne yapmış Savaş?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. "Hayatından çıkarmış sizi işte. Olan şeyleri de iade etmiş. Ne bu tavırlar? Sürekli Savaş'ın dibinde bitip duruyorsunuz. Sürekli onu suçluyorsunuz. Kimse kendine bakmıyor. Tamam, verdin tişörtlerini, git şimdi. Yemek yiyoruz burada. Herkesin huzurunu kaçırıyorsun. Bir sorunun varsa ayriyeten çözersin. Burada sokak ortasında," derken etrafta izleyenlere baktı. "Böyle şovlara gerek yok. Komik duruyorsun." Nazenin Savaş'ı korudu. Onun tarafını tuttu. Savaş cevap vermedi ama Nazenin onun adına konuştu.

"Nazi," dedi Savaş vurgulu bir sesle. Hâlâ önüne bakmaya devam ediyor, kimseyle göz göze gelmiyordu. "Karışma sen! Seni ilgilendiren bir konu yok. Yerini bil," dedi sert bir dille.

Nazenin bozuldu. Yüzünden belliydi. Savaş'a doğru baktı sorgular gibi ama Savaş onun ne tepki verdiğini bile önemsemedi.

"Bulmuşsunuz birbirinizi. Sana layık bir kadın," dedi abim alayla. "Her şeye burnunu sokuyor." Savaş ve Nazenin'i birbirine yakıştırdı. Savaş sinirle gülümseyip arkasına yaslanırken yumruk

yaptığı elini masanın üzerine koydu ve karşıya bakmayı sürdürürken dili dudaklarının üzerinde gezindi.

"Levent, hadi oğlum," dedi babam daha yüksek bir sesle bağırarak. "Yürü eve. Millete rezil olduk zaten." Abime doğru yaklaştım geri çekmek için ama onun durmak gibi bir niyeti yoktu.

"Bir daha," dedi abim uyarır tonda parmağını sallayarak, "Boş sebeplerle Gülfem'in karşısına çıkmayacaksın!"

Onu tutma girişimim başarısızlıkla sonuçlandı. O kadar sinirli gözüküyordu ki Savaş da sakinliğini korumayı bırakıp sandalyesini bir anda geri itti ve yere düşen sandalyeye aldırış etmeden büyük adımlarla abime doğru ilerledi. "Siktir git lan!" dedi kafasını yana doğru atarak. "Siktir git! Onca senenin hatırı var demeyeceğim, sikeceğim şimdi belanı!"

Abimin durmak gibi bir niyeti yoktu. İkisi de karşılıklı restleşiyorlardı. Zaten devam etmeye niyetli abim, Savaş'ın karşılık vermesiyle daha da gaza geldi. "Hadi," dedi üzerine doğru yürüyerek. "Hadi," dedi tekrar kışkırtmak ister gibi. "Görelim şu hesabı artık."

Savaş bir eliyle aniden abimin yakasına yapıştığında diğer elini yumruk yapıp havalandırmıştı ki, "Savaş," dedim yüksek sesle. Abime doğru inmek için bekleyen o yumruğu havada kaldı. Yüzüme bakmadı ama durdu. Sinirden hızla inip kalkan göğsü, sakinleşmediğini gösteriyordu. "Yapma," dedim daha normal bir tonda.

Bana baktı nefes nefese. Göz göze geldik. Elini abimin yakasından çekti, yumruğu yavaşça yere indi ama dudağını ısırırken kendi kendini sıkmaya devam etti.

Abim sorgular gibi bana baktığında, "Senin Savaş'a bir şey yapmaya hakkın yok," dedim kendimden emin bir ifadeyle. "Savaş benim sevgilimdi, benim nişanlımdı," dedim aylar sonra ilk defa bunu dillendirerek. "Kızılması, sayılması, sövülmesi gereken bir şey varsa ben yaparım." Net olarak göremesem de Savaş'ın şaşkınlıkla kaşlarının çatıldığını gördüm ve konuşmaya devam

ettim. "Daha fazla dâhil olmaya çalışmayın. Bu mesele..." derken Savaş'ın yüzüne baktım. Hafifçe kafasını eğdi, cümlemi tamamladım. "Bizim aramızda, sizin değil." Yüzünde belli belirsiz olan o tebessüm karşısında gözlerimi çektim.

"Sana da helal olsun," dedi abim, bana dönüp dudak bükerek. "Adam seni ortada bıraktı gitti. Sen hâlâ mı Gülfem ya? Sana da müstahak o zaman. Ne diyeyim artık." Canımın nasıl acıyacağını dahi önemsemedi. Şu an sokak ortasında bu lafları ederken, onca insanın önünde benim ne düşüneceğimi hiç ama hiç önemsemiyormuş gibi hissettim.

Abimin yüzüne baktım sadece. Kimseyi kontrol edemedim ama Savaş'ın bana baktığından adım kadar emindim. Beni bu duruma düşürdüğü için kendine ne kadar kızdığını da tahmin edebiliyordum.

"Senin amına koyarım!" dedi Savaş öfkeyle abime. Her kelimesini tek tek vurgularken, "Tek kelime dahi et!" diye bağırdı gür bir sesle. "Geçmişini siktim, geleceğini de bırakmam. Kimse de durduramaz!" Kimse durduramaz derken benden bahsettiğini anlamıştım. Kafamı yavaşça babama çevirdim. Göz göze geldik. Anladı ne demek istediğimi. Abimin kolunu hızla tutarak eve doğru çekerken, "Bitmedi!" dedi Savaş elini savurarak. "Bitireni..." dedi Savaş tükürür gibi, "Siksinler bu saatten sonra." Abimlerin peşinden ben de hızlı hızlı eve adımlarken teker teker yere düşen sandalye seslerini duydum.

"Bu saatten sonra şu herif ölüyorum desin," dedi abim tekrar öfkeyle o demir kapıyı çarparak. "Götüne o pamuğu ben tepmezsem şerefsizim!"

O orada ayrı bağırıyordu, abim ayrı. "Yeter!" dedi babam abimi eve doğru iterek. "Kendine gel. Nesin sen benim başıma ya! Ne bu kepazelikler sokak ortasında? Ali kıran baş kesen misin oğlum sen? Ne oldu şimdi gittin de?" Babam da her konuşmasında yükselirken annem bu sefer babamı tutmaya çalıştı.

"Hâlâ mı Savaş bu ailenin göz bebeği ya?" dedi abim kendini göstererek. "Yine mi ben suçlu oldum?"

"Ulan pezevenk!" dedi babam, Efsun'un varlığını bile önemsemeden. "Milletin kapısına dayanıp dayılanmak ne? Haklıyken haksız duruma düşmek seninkisi. Yol ortasında kardeşine sana müstahak ne demek?"

"Tamam," dedi annem, babamın önüne geçerek. "Gitme çocuğun üstüne, tamam. Sinirlendi, gözü görmedi. Sus, tamam. Kırmayın birbirinizi şimdi."

Abim Efsun'a bakıp tekrar babama döndüğünde, "31 yaşındayım ben!" diye bağırdı geri adımlayarak. "Bir kere demediniz Levent de haklıdır belki diye. Bir kere benim tarafımdan bakmadınız. Levent haksız, herkes haklı... Hep haklı."

Konu gitgide farklı noktalara giderken Efsun abime doğru ilerledi ve "Levent eve gidelim," dedi oldukça yumuşak bir sesle. "Babam da sinirli. Sonra konuşursunuz, ne olur." Babam laf edecek gibi olduğunda tekrar Efsun girdi lafa. "Baba ne olur," dedi kafasını kenara yatırarak. "Sonra konuşun Allah aşkına. Şimdi herkes sinirli." Annem de ona destek vermek için heyecanla kafasını hızlı hızlı salladığında, abim burnundan soluya soluya dış kapıya çıktı.

Efsun omzuma dokunup abimi takip ederken babamla göz göze geldik. "Sen de bir daha ne olursa olsun," dedi bana bakarak. Daha yumuşak bir ton seçti kendine. Tüm sinirine rağmen kibarca uyardı. "O adamla görüşmeyeceksin. Kalsın alacak verecek. Bitti artık. Daha fazla sarpa sarıyor işler." Ellerini iki yana açıp odaya ilerlerken annem de peşine takıldı. "Kalpten götüreceksiniz artık beni," dedi babam haklı bir serzenişle. "Bir Levent, bir Gülfem..."

Aslında ben hiçbir şey yapmamıştım ama benim seçimlerimden sebep bu noktaya gelmiştik ya da babam kimseyi ayırmayıp öfkesini de bölüştürmüştü. Odama çıktım. Tüm olanları aşağıda bırakıp kapıya yaslandığımda, tüm yorgunluğumla diz çöktüm. Ağlamadım, alıştım sanırım ama kanamaya devam ettim. Par-

çalandım, hissettim, yandım. Gözlerimi kapayıp taşıyamadığım başımın ağırlığını kapıya vererek derin bir nefes aldığımda telefonum titredi. Oturduğum yerde doğruldum ve cebimden çıkardığım telefona gelen mesaja baktım.

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Ne demem gerektiğini bilmiyorum. Sana mesaj yazmayalı da uzun zaman oldu. Seni bu durumda bırakmak istemezdim. Abine karşı koyduğun tavra bile layık olmadığımı biliyorum ama teşekkür ederim, her şeye rağmen aramıza birini sokmadığın için.*

Çevrim içi oluşu cevap beklediğindendi sanırım. Ya da sadece öylece ekrana bakıyordu bilmiyorum ama cevap beklediğini de pek sanmıyordum.

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *Savaş, konu hiçbir zaman sen ve ben olmadı. Olamıyor. Ben başından beri bu tavrı takınsam da herkes sürekli söz sahibi olmak istiyor. Senin üstüne geliyorlar, takdir edersin ki haklı olarak. Ben tutamıyorum ama senin de karşılık veriyor oluşun daha da beter bir hâle sokuyor her şeyi. Biz diye bir şey de kalmadığına göre, konu biz de değiliz artık. Benim tek istediğim, aylarca uğraşıp iki aileyi hiç değilse yüz yüze bakacak duruma getirmişken iyice kopmamaları. Sen de dikkat edersen sevinirim. Bunu onlara borçluyuz.*

Yazıyor...

Gönderen: Savaş

Mesaj: *Senden başka kimseye eyvallahım yok artık Gülfem. Abin tekrar aynı duruma getirirse olayları, ben de kendimi tutmayacağım. Bana istediği kadar laf etsin, küfretsin ama kimse senin üstünden bana oynamasın. Hele ki sen bana nişanlım olduğun gerçeğini hatırlatmışken, kimse durduramaz beni bu saatten sonra.*

"Nişanlım-*dı*," demiştim ben. Nişanlım dememiştim. Kafamı eğmemle birlikte saçlarım önüme düştü. Kulağımın arkasına attım düşen saçlarımı, hızla tekrar mesaj yazmaya başladım.

Gönderen: Gülfem

Mesaj: *-dı. Geçmiş zaman eki kullandım Savaş ben orada. Lafı nerenden anlıyorsun bilmiyorum. Nişanlım demedim ben. Nişanlımdı dedim. Geçmiş zaman! Şimdiki zamanda sen benim hiçbir şeyim değilsin.*

Okudu. Çevrim dışı oldu. Ya yazdığım mesajı görmezlikten geldi ya da gerçeğin bilincine vararak daha fazla uzatmak istemedi. Bilemedim ama cevapsız bıraktı. Ben de üstelemedim.

"Gülfem," dedi Leyla abla elindeki çayı bana uzatarak. "Limon attım içine," diye ekledi vermeden hemen önce. Çay kupasının avucumda bıraktığı sıcaklıkla tebessüm ederek birkaç yudum aldım.

"Serkan ve Emel nerede?" diye sordum kupayı beton zemine bırakarak.

Bağdaş kurmuş öylece yerde otururken, "İçeride onlar." dedi Leyla abla elini beline koyarak. Geçiştirmeydi bu aslında. Konuşmaya başka yönden devam edeceğim bakışlarıydı o kısık gözler. "Sen niye çıplak gezip böyle betona oturuyorsun?" diye sordu kafasını iki yana sallayarak.

Çay kupasını tekrar elime alarak birkaç yudum daha aldım ve olumsuz anlamda kafamı iki yana salladım. "Çıplak gezmiyorum," dedim kendimden emin bir ifadeyle. Aksini kanıtlamak ister gibi çıplak ayaklarıma baktı. "Onlar başka," dedim bu sefer konuyu çevirerek. "Ayakkabılarla tüm gün rahat edemiyorum oradan oraya. Bir de havalar sıcak, çıplak ayak gezmek çıplaklık sayılmaz ki."

"Seninki geldi sabah," dedi kapıya doğru yaslanarak.

Dudaklarımın arasındaki kupayı tutan elim titredi ve birkaç damla çay üzerime döküldü. "Kim?" diye sordum titreyen sesimle. "Savaş mı?"

Kaşlarının çatılması ve boş yüz ifadesiyle aslında cevabımı almıştım ama o da doğrulayarak, "Mahir," dedi. "Savaş ne alaka kız?" diye sordu ardından. Doğru. Savaş buraya bir kere geldi. O da Cihan'dan özür dilemek için. Seninki denildiğinde aklıma gelen ilk seçeneğin o olması da tam anlamıyla içler acısıydı zaten.

"Ne bileyim," dedim oturduğum yerden ayaklanarak. "Öyle seninki falan deyince. Hem Mahir nereden benimki oluyor?" Elimdeki kupayı sehpanın üzerine bırakıp aldığım fırçayla duvarın karşısına geçtim.

Leyla abla kapıdaki varlığını sürdürürken imalı bir tonlamayla, "Ha Savaş seninki yani?" diye sordu.

Gözlerimi büyütüp ona baktığımda, "Ne alakası var?" dedim yüksek bir çıkışla. "Savaş ile geçirdiğim bir zaman var hiç değilse. Mahir kim ki benimki olarak göreyim?"

"Doğru," dedi hak vererek.

"Niye gelmiş?" diye sordum ona dönüp tekrar duvara dönerek.

"İşe giderken erken gelmişsindir belki diye uğramış," diyerek girdi söze. "Çay falan verdim. Konuştuk biraz. Şey diyor..." Son sözünün altında belirgin bir ima vardı.

"Ne?" dedim kaşlarımı çatarak. Durdum ve boyamayı bırakıp kollarımı birbirine doladım.

"Savaş gelmiş ya şimdi. Seni rahatsız ediyormuş sanırım. Konuşacağım Gülfem'den uzak dursun falan dedi."

"Saçmalamasın," dedim ani bir çıkışla. "Savaş zaten zor duruyor," derken paniğim gitgide arttı. "Benimle ilgili bir konuyu geçtim, Mahir Savaş'a nasılsın dese 'sen bana nasıl hesap sorarsın'a bağlayıp ağız burun dalacak. Tek bir sebep arıyor Leyla abla," dedim sanki o ikna edecekmiş gibi. "Benim dur demelerim bir işe yaramıyor artık. Mahir, Savaş'ın çok damarına basıyor. Bile isteye. Ben artık Savaş'ı durdurabileceğimi sanmıyorum."

"E durdurma sen de o zaman," dedi sanki çok normal bir şeymiş gibi. Anlamadım dercesine bir ifade hâkimken yüzüme, ko-

nuşmaya devam etti. "Sen bu Mahir'i uyarmadın mı? Söylemedin mi? Bu adam, karşısındaki adamı tanımıyor mu?"

"Tanıyor," dedim onay vererek. "Bir tek ben değil. Tarık falan da uyardı ama Mahir sürekli Savaş'ın olduğu yerlerde gereksizce bir samimiyet kurmaya çalışıyor benimle, laubali hareketler..." dedim yüzümü ekşiterek. "El kol hareketleri, canımlar cicimler."

"E adam sana yürüyor," dedi gülerek. "Gerçi tek o da değil, biliyor musun? Bak ben bununla ara ara geldikçe sohbet ettim. Bu da bana hep döküldü," diyerek girdi konuşmaya. "Bu senin Savaş," dedi 'senin' kısmını vurgulayarak. "Atışmış bunlar bir kere sanırım yol ortasında." Evet, Kapadokya'ya giderken. Kafa sallayıp onay verince konuşmaya devam etti. "Bu buna biraz içerlemiş gibi geldi bana. Şimdi de Savaş'ın yanında o hareketleri yapması... 'Bak benim yanımda. Sen kimsin. Kız benimle,' gibi gösteriş yapmak. Kendi erkekliğini göstermeye çalışıyor aklı sıra. 'Beni tercih etti,' gibi." Bu kadar küçük hesapların peşinde koşacak bir adam mıydı Mahir? Öyle hissetmemiştim hiç ama mantıksız da gelmedi. Çünkü özellikle Savaş'ın olduğunu bildiği yerlerde fazla yakın davranıyordu bana. "E seninle birlikte olmak da istiyor tabii," dedi Leyla abla emin bir şekilde.

"İstemiyormuş. Öyle demişti," dedim, Mahir ile konuşmalarımızdan hareketle.

Leyla abla ise alayla gülümserken, "Ah Gülfem," deyip kafasını iki yana salladı. "Sen bakma erkek milletinin öyle dediğine. Senin istemediğini biliyor. Şimdi gelip sana dese seni istiyorum diye, sen mesafe koyacaksın. Niye uzaklaştırsın seni kendinden?" derken göz kırptı. "Sen iki yüz ver bak, o 'istemiyorum'lar, 'aşkımdan ölüyorum'lara nasıl dönüyor. Boş versene sen. İstemiyormuş." Leyla abla o kadar emin konuşuyordu ki kendinden. Ne evliydi ne de bir sevgilisi vardı ama bu konularda oldukça iyiydi. Ya da ben çok salak olabilirim, bilmiyorum ama Leyla abla bana göremediğim kısımları da gösteriyordu. "Deme sen de bir şey," dedi Leyla

abla tekrar. "Savaş'ı da uyarmışsın, Mahir'i de. Girip girip durma araya. Yesinler birbirlerini. Sana ne?"

"Dövsünler mi birbirlerini?" dedim şok içinde inanamayarak. Gerçi Mahir'in dayak yiyeceği açık açık belliydi. "Ben de izin mi vereyim?" diye sordum kendimi göstererek. "Ay ben yapamam. Öyle göz göre göre hem de."

"Görmesin o zaman gözün. Kapa gözünü görme, kulağına tıka duyma. Herkes herkesle iyi olmak zorunda değil. İkisinin de derdi belli. Sen elinden geleni yapmışsın. Bırak yesinler birbirlerini. Sürekli 'herkes iyi olsun' kafasından çık sen. Ne yapacaksın, her kavgada araya mı gireceksin? Yok öyle bir dünya. Millet iyi olsun diye sen kendini yedin bitirdin." Herkes birbiriyle iyi olsun düşüncesindeydim, evet. Bu kötü bir şey miydi ki? Değildi bence. Elimden geleni yaptığım ama onların sürekli kavga etmek için fırsat kolladıkları gerçeği de vardı elbette. Ne zamana kadar önüne geçebilecektim? Biz kendi içimizde öyle konuşurken duymaya başladığım sert ayak seslerine, Serkan'ın telaşlı sesi katıldı.

"Ne diyorsun sen?" dedi panik bir hâlde. Leyla ablanın dışarı çıkmasıyla ben de peşinden gittim. "Niye benim haberim yoktu bu durumdan?" dedi Serkan. Panik hâli vücuduna da yansımıştı. Hızla ceketini giyerken göz göze geldik. Duraksadı. Nefesini düzene sokmaya çalışırken telefonunu kapatmadan, "O iyi mi?" diye sordu. Birine bir şey olmuştu sanırım. Kafamı hafifçe kenara çevirip ne oldu diye sorarcasına baktım. Bir tepki vermedi. Onun bu hâllerini daha önce hiç görmediğim için istemsizce bir kasvet çöktü üzerime. Muhtemelen ciddi bir durum vardı. Titreyen sesi, büyüyen göz bebekleri, ne yapacağını bilmez el kol hareketleri... "Tamam, tamam," dedi tekrar kendini toparlamaya çalışarak. "Geliyorum ben. Gelince konuşuruz. Bana ayrıntıları mesaj atsın birileri. Sen orayla ilgilen." Karşı taraf onay vermiş olacak ki bir şey demeden telefonu kapattı.

"Ne oldu Serkan Bey?" diye sordu Leyla abla benden önce konuya girerek. Elini göğsüne koyup, "Allah korusun, birine bir şey olmasın," dedi aklımdakileri dillendirerek.

Serkan bana bakıp sessiz kalınca, "Kötü bir şey mi var?" diye sordum ben de sessizliğimi bozarak.

Elini yüzüne götürüp saçlarına çıkardı ve kafasını kaşıyarak birkaç saniye gözlerini kapadı. "Ben... Gülfem..." dedi kesik kesik. Sonra derin bir nefes alarak. "Benim çıkmam lazım," deyip yüzüme baktı. "Sonra konuşuruz." Hızlı adımlarla ilerledi.

"Bize..." dedim. *Haber ver* diyemeden dış kapıyı çekti.

"Kötü bir şey yoktur inşallah," dedi Leyla abla bana dönerek. Onun da suratı düşmüş, tedirginliğini açıkça belli etmişti.

"İnşallah," diyerek karşılık verdim içimdeki sıkıntıyla. Leyla abla mutfağa doğru giderken ben işimin başına dönecektim ki bugün elli kez elime alıp bir şey çizemediğim o fırçayı yine telefonumun çalmasıyla bırakmak zorunda kaldım.

Tarık yazısını görünce az önce içimde kalan o sıkıntıya rağmen hafif bir tebessüm belirdi yüzümde. "Tarık?" dedim heyecanla telefonu açıp yere oturarak. Elimle biraz ötede olan çay kupasına eriştiğimde bir yandan soğumayaduran çayı içmeye başladım. "Sen beni aramazdın, hayırdır?"

"Ben sizin gibi nankör müyüm?" derken gülümseyen sesiyle tebessüm ettim. "Ben aramasam, yazmasam iyice koptunuz artık. Efsun'u gören cennetlik zaten..."

"Yok be," dedim kaşlarımı çatarak. "Efsun arıyormuş seni. Öyle dedi bana."

"Evet, evet," diye karşılık verdi imayla. "Kendisini görmesek de arıyor. En azından arıyor. Bazılarında o da yok." Biraz haklı bir sitemdi ve ben ne diyeceğimi bilemedim.

"Canım Tarık'ım," dedim sevimlilik yaparak ince bir sesle. "Benim biricik arkadaşım. En *best* kankim."

"Biraz daha öv," dedi, koca bir sırıtma oluştu suratımda. Gaza gelip elimdeki kupayı bıraktım.

"Senden kralı yok bu dünyada," dedim dolu dolu. "Sen var ya sen," derken iyice kaptırdım kendimi. "Eşi benzeri olmayan bir insansın. Yeryüzünde senin bir benzerin yok."

"He abart abart," dedi alayla. Gülümseyip tekrar bıraktığım kupayı elime aldığımda, o da konuşmaya devam etti. "Sana bir haberim var."

Heyecanlı gelen sesine karşılık, "Neymiş?" diye sordum ama ekranıma düşen farklı bir arama bildirimiyle telefonumu kulağımdan çekip kim olduğuna baktım. Efsun'du.

Muhtemelen dedikodu için arıyordu. Sonra geri dönüş yaparım düşüncesiyle tekrar Tarık'a döndüm.

"Hani anneme küçük bir kulübe kalmıştı babasından, hatırlıyor musun?" Çat pat öyle bir şeyler vardı aklımda. Bir dereye yakındı, sadece onu biliyordum.

"Evet," dedim çok da emin olmayan bir sesle. "Ne olmuş ona?"

"Ben annemi ikna ettim," dedi heyecanla konuşmaya başlayarak. "Orayı böyle kafe gibi bir yere dönüştürmek istiyorum."

"Aa!" diye bir tepki verdim aniden. Böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti.

"Tamam, ev biraz harabe gibi ama toparlanmayacak hâlde de değil. Bahçesi de güzel. Biraz bakım yaptım mı tamamdır. Zaten dere kenarında. Etrafı çitle örüp bahçeye masalar koymayı düşünüyorum. Salıncak, hatta bir kütüphane belki. Böyle orası çok merkezî değil ya," derken zihnimde canlanmaya başladı anlattığı yer. "İnsanlar kafe olarak değil de dinlenme amaçlı gelirler genel olarak. Şehirden kaçış gibi düşün."

Anlattığı şeyler kafamda canlanınca çok da kötü bir fikir gibi gelmedi ama yapabilir miydi bilemedim. "E bu çok güzel ama bunları böyle yapabilmek...." Tekrar ekranıma düşen aramaya

baktım. Efsun'du. Yine yok sayıp konuşmaya devam ettim. "Böyle yapabilmek kolay mı?"

"Ya bakıyorum. Arkadaşlarım var. İşlemleri halledebilirsem çok da zor bir yanı yok. Ben en çok bu toparlama kısmını düşünüyorum. Her şeyi parayla yaptırmak da istemiyorum açıkçası. Bu temizlik işlerinde falan bana yardım edersiniz diye düşünüyorum..."

"Tabii ki," dedim hiç düşünmeden. "Ederiz tabii. Lafı bile olmaz. El birliğiyle çiçek gibi yaparız orayı."

"E artık duvarlardaki çizimler ya da tablolar, bilemiyorum artık sen ne uygun görürsün ama o işler sende," dedi gülerek. Tarık'a yardım etmek, ona bir faydamın dokunması beni fazlasıyla mutlu ederdi.

"Beraber bakıp karar veririz," diyerek onayladım.

"Efsun da artık bana günlük olarak kek falan yapar. Kendisi bu aralar mutfak kuşu oldu malum. Ne zaman arasam ya yemek yapıyor ya kek, börek." Yapıyordu ve kendini bu konuda epey ilerletmişti. Ben uzun zamandır mutfağa girmiyorken Efsun çıkmak bilmiyordu.

"Yapar o yapar. Yeni yeni tarifler dener bir de," dedim Efsun adına söz vererek. Yapardı da zaten. Bildiğim için bu kadar rahat konuştum. Tarık da benden beklediği tepkileri alıp hayaline ortak olduğumu görünce heyecanlı nefesleri ve gülümseme dolu ses tonuyla daha da heveslendi gibi hissettim. Tekrar ekranıma düşen aramayla, "Tarık," deyip duraksadım. Efsun arıyordu ısrarla. Sanırım boş dedikodudan daha önemli bir durum vardı. "Efsun arıyor deminden beri. Ben seni sonra arasam olur mu?"

"Olur olur, tamam," dedi hiç düşünmeden. "Selam söyle."

"Aleykümselam," deyip kapattığımda tam Efsun'u arayacaktım ki yine onun aramasıyla karşılaştım ve cevap verdim. "Efendim Efsun," dedim hafif bir sitemle. "Tam Ta-"

"Gülfem!" diyerek hızla kesti sözümü. "Savaş vurulmuş. Sen hastanede misin?"

Savaş vurulmuş. Elimdeki kupa kayıp düştü. Kırılmadı ama içindekiler etrafa saçıldı. Her şey ağır çekimde ilerliyormuş gibi hissederken sıcak çayın tenime değdiğini, hatta belirli bölgelerde fazlaca yoğunlaştığını hissettim ama önemsemedim. Kulaklarım uğuldadı. Beynim uyuştu. Vurulmuş kelimesinden sonra duymadım hiçbir söylediğini. Anlamadım, idrak edemedim. Vurulmuş... Savaş vurulmuş... Beynim sadece bu kısmı tekrar tekrar sundu bana. Yavaşça kalbimden bir sızı yayıldı vücuduma. Anında buz kestim. Kalbime bir ateş topu düştü, vücuduma yayıldı ama ben buz gibiydim.

"Gülfem?" diye kesik kesik duyduğum Efsun'un sesi çok derinlerden gelirken, tekrar tekrar o iki kelime yankılandı zihnimde. *Savaş vurulmuş.* Başka hiçbir bilgim yoktu. Elimde zar zor tuttuğu telefon, boğazımda büyük bir yumru kaldı. Soramadım. Devamını sormaya cesaret edemedim. Gözlerim bir noktaya daldı ama baktığım yerde ne olduğunu bile idrak edemedim. Her şey buğulu, zihnim başka yerde... Zihnimin bana sunduğu görüntüler bambaşka. Kulağımda ise Efsun'un sürekli bana seslenişi.

"Ef..." Konuşamadım. O yumruyu geçmeyi neredeyse başaran tek kelime yarıda kesildi. Yutkunup, "Efsun," dedim oldukça kısık bir şekilde. Duymadı. Konuşmaya devam etti. O anlattı bir şeyler ama ben duyamadım. Ne o beni anladı ne ben onu. "Efsun!" dedim tekrar var gücümle bağırıp. Sustu. "Savaş..." Sustum. Devamının nasıl geleceği hakkında bir fikrim yoktu. Ne diyeceğimi seçemedim. Duymak istediğim şey oldukça netken ben sorusunu yöneltemedim bile. "Savaş iyi mi?" dedim zar zor. Cevap vermedi.

Ölmüş müydü?

Suskunluğu bu yüzden miydi?

Savaş...

Zihnim kendi kendine tekrarladı ölüm kelimesini. O ölemezdi ki. Ölemeyecek kadar güçlüydü. Yerimden kalkmaya çalıştığımda dizlerimin tutmadığını hissettim ve kalkamadan olduğum yerde kaldım. Başım dönmeye, zihnim kendini kapatmaya başladı. Birkaç saniye sonra Efsun'un sesini duydum.

"Bebeğim, bak sakin," dedi Efsun kendi sesi titrerken beni sakinleştirmeye çalışarak. "Ben senin haberin..."

"Efsun!" diye bağırdım ani bir şokla boğazımdaki o yumruyu parçalayarak. "Savaş iyi mi?" dedim soluk soluğa. "Öldü mü?" diye sordum ölüm kelimesini dillendirerek. "Ölmedi de."

"Bi-bilmiyorum," dedi Efsun. Samimiyetine inanamadım.

"Efsun yalan söyleme bana!" diye bağırdım, yemin etti.

"Yemin ederim bilmiyorum," dedi inandırmak için. Derin derin soluklarımla bir miktar kendime gelirken ayaklandım. Elim önce yüzüme gitti. Ellerime gelen ıslaklıkla fark ettim ağladığımı. Bunun bile bilincinde değildim. "Bilmiyorum Gülfem, yemin ederim," dedi tekrar. Görmem lazımdı. Benim görüp iyi olduğunu bilmem lazımdı. Ötede duran çantama gittim hemen. Sonra ayakkabılarımı üzerine basarak giydim. "Ben Müge'yi aradım," diye devam etti konuşmasına Efsun. Telefonumu omzum ve kulağımın arasına sıkıştırmış hâlde merdivenlerden inerken, çantamın içinde anahtarımı bulmaya çalıştım. "'Kek yapıyorum, gel evdeysen,' diye. Bayağı çaldı telefon. Sonra açıldı. 'Efsun abla, abim'..." dediğinde kalbime bir bıçak saplanmış, çevriliyormuş gibi hissettim. "'Vurulmuş. Hastaneye gidiyoruz. Ameliyata almışlar,' dedi ağlayarak. Hepsi bu. Vallahi bilmiyorum başka bir şey."

"Hangi hastane?" diye sordum kapıyı açarak. Ne ara arabaya bindim, ne ara çalıştırdım bilmiyordum.

Titreyen ellerim direksiyonun hâkimiyetini zar zor sağlarken, "Bilmiyorum," dedi Efsun. "Müge'den öğrenip mesaj atarım şimdi sana. Ben de geliyorum zaten. Gülfem bak dikkatli ol, tamam mı?" diye tembihledi. "İyidir Savaş. Eminim ben."

"Efsun kapat ve hastaneyi öğren!" dedim. Ne kadar sert söylediysem cevap dahi vermeden kapattı.

Bizim aramızda duygu barındıran hiçbir şey olamaz.

Hepsi tek tek aklıma düştü. Tüm yaşanılanlar, söylenen tüm sözler. En çok benim söylediklerim.

Ne ölün ölüme ne dirin dirime.

Böyle olsun istememiştim. Ölsün istememiştim ben. Ayrı olmalıydık, evet ama ölsün istemedim. Bunu hiç istemedim. Yaşayalım öyle ya da böyle. Birbirimizden ayrı ama yaşayalım düşüncesiydi bendeki hep. Ben onun ölmesini hiç istemedim. Yol boyunca Müge'yi, Saliha teyzeyi, Ali amcayı defalarca kez aradım. Kimse açmadı. Müge Efsun'a cevap verdi ama benim telefonlarımı açmadı. O açmadıkça içimdeki sıkıntılar daha da büyüdü. Yola odaklanamadım, kaç kaza atlattım bilmiyorum. Yaptığım yanlış hareketlerden sebep sayısız kez duyduğum korna sesleri ama yine de dikkatli olma çabası... Görmeliydim. Savaş'ı görmeliydim. Ölüm bu kadar erken olmayacaktı, olmamalıydı. Bizim için olmamalıydı. Daha değildi. Kafamda susmayan bir ses... Gözümü, zihnimi alamadım yaşanmışlıklardan. Bazı yerler gökyüzü gibi aydınlık, bazı anlar çok karanlık. Birer birer topladım zihnimdeki kırıkları bir araya. Yere düşen onlarca parçayı birleştirmeye çalıştım. Olmadı. Sonra o kırıkların arasında dolanmaya başladım.

Ne ölün ölüme ne dirin dirime.

Bu değildi. Bu değildi. Bunu istemedim ama sürekli bu tekrarladı kendini. Sürekli bu cümle döndü durdu zihnimde. İstemedim. Ölsün istemedim. Tüm bu yalnızlıklardan, bu acılardan, yaşanamamışlıklardan, yarım kalmışlıklardan, kendimden kaçışlarımdan, bize dair kaçtığım her şeyden köşeye sıkıştığım bir andaydım şu an ve kendimi hiç bu kadar çaresiz hissettiğim bir an olmamıştı. Bir yeri sarsam diğer taraf ele veriyordu kendini. O kadar amansız bir dağılmışlık hâkimdi ki ruhuma. Neyi nereden tutacağımı bilemedim. Yol boyu sanki ölen benmişçesine tüm

yaşanılanlar geçti aklımdan tek tek. Ne kadar sürdü yol, onu da bilemedim.

Abuk sabuk bir şekilde park etmeye çalıştığım arabadan inip koşar adım hastaneye ilerledim. Tokam yere düştü, dağınık, kabarık saçlarım iki yana savruldu, aldırış etmedim. Yarım yamalak giydiğim ayakkabılarım bile her an çıkacakmış gibiydi ama bunu da önemsemedim. Soluk soluğa danışmada bekleyenleri bile görmezden gelerek soğuk mermere yasladım ellerimi. Alev alev yandığımı, o mermere dokunduğumda anladım.

"Savaş Cebeci," dedim titreyen sesimle. "Buradaymış sanırım." Gözlerim bir yandan tanıdık bir yüz ararken bir yandan da danışmadaki görevli kadının ekrandan kontrol etmesini bekledim. Yoktu. Kimse yoktu. "Ameliyattaymış," dedim belki daha kolay ulaşır diye. Önüme gelen saçlarımı geriye attım, vücudum iyice kasıldı. Dizlerim titremeye başladığında, birkaç dakika ölüm gibi geldi. "Hadi," dedim tekrar sabırsızca.

"Evet," dedi kadın, kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. "Ameliyattan çıkmış," dediğinde devamını bekledim. Gözlerimi kapadım ve iyi bir şeyler demesi için dua etmeye başladım. "Odaya alınmış," dediğinde kalbim hızını bir miktar yavaşlattı ve kastığım vücudum kendini az da olsa serbest bıraktı. Odaya alınmışsa iyiydi. Savaş ölmemişti. Savaş iyiydi. Kesik kesik soluklarıma hafif ve istemsiz bir tebessüm eşlik etti küçük bir an için.

"2. kat, 14 numaralı oda," dedi kadın tekrar bana bakarak. Kafa salladım. Teşekkür bile etmeden kapanmakta olan asansöre koştum. Soluk soluğa kalmış bir şekilde, titreyen ellerimle asansördeki ikinci kat düğmesine bastığımda elim ayağım boşalmış gibi hissettim. Savaş iyiydi, bunu biliyordum. Birazdan görecektim. Odaya çıkmışsa iyiydi, evet. Başka türlüsü ona yakışmazdı ki zaten. Asansörün kapısı açıldığında bir adım attım ve duraksadım. Ayaklarım ileri gitmedi bir an. Evet, iyiydi ama ne hâldeydi? Ben onu görünce ne diyecektim? Heyecanla indiğim asansörün hemen dibinde öylece kalakaldım.

Ne bir adım ileri gidebildim ne de geri. Önümdeki kapıdan içeri girdiğimde karşıma çıkacak odalardan birinde olduğunu biliyordum. Birkaç adımlık mesafe vardı aramızda. O birkaç adımı atmakta o kadar zorlandım ki. Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken gözlerimi kapadım ve birkaç saniye sakinleşmek için derin derin nefes alıp bir adım daha attım. Sonra diğer bir adım. Ardından bir adım daha. Adımlarım hızlandı hiç düşünmeden. Hepsinin arkası geldi peş peşe. Gözüm kapı numaralarına takıldı.

11.

12.

13.

Ve 14.

Buradaydı işte. Onu ne hâlde göreceğimi bilemedim ama görmek istedim. Yaşıyordu. Önemli olan buydu şu an için. Kesinlikle sadece buydu. Düşünmeden attığım o adımlarla birlikte elimi de kapı koluna atmıştım ki bileğimi kavrayan bir el anında geri çekti beni. Beklemediğim bu hamle karşısında şaşkınlıkla afalladım ve sarsılarak çekildiğim yere yöneldim. Çatık kaşlarla kafamı çevirdiğimde karşılaştığım kişi Nazenin'di.

"Yüzsüz gibi geldin bir de!" dedi sert mizacıyla.

Bileğimi kavrayan elini silkeleyip atarken, "Ne diyorsun sen be!" diye bağırdım nerede olduğuma dahi dikkat etmeden. Bu kadının tavırları fazlasıyla sinir bozucuyken daha fazla tahammül edemedim ve tekrar odaya yönelmiştim ki yeniden bileğimi kavradı.

"Ailesi içeride," dedi sinirle dişlerini sıkarak. "Sen şimdi girersen kimseyi görmeyecek gözü. Bırak da biraz ailesiyle vakit geçirsin. Annesi oğlunu falan görsün mesela. Haddini bil biraz mesela?"

Haddini bil!

"Sen kimsin be?" dedim üzerine yürüyerek. Elim göğsünü iterken sağ tarafa doğru çevirdi kendini. "Sen mi bana had hudut öğreteceksin? Kimsin kızım sen!" dedim dayanamayıp daha da

üstüne giderek. "Ne olduğun, kim olduğun belli değil. Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin," derken oldukça emin söyledim bunu. "Savaş'tan hoşlandığın o kadar belli ki," dedim kafamı iki yana sallayıp gözlerimi kısarak. "Ama yüz vermiyor ve sen kuduruyorsun, değil mi?"

Yüzünde alaycı bir sırıtma oluşurken bu sefer o benim üzerime doğru eğilip, "Ben kim miyim?" diye sordu gülerek. "Söyleyeyim mi sana kim olduğumu?" Aynı sinir bozucu gülümsemeyle kafamı salladım. "Ben senin götünü toplamaya çalışan, kocasını o patlamada kaybetmiş, vatanına aşkla bağlı biriyim." Duraksadım. Anlayamadım. Yüz ifademe de yansımış olacak ki, "Yaa..." dedi daha da şok etmek ister gibi konuşmaya devam ederek. "Benim kocam senin okulundaki o patlamada şehit oldu," dedi sinirli ifadesiyle. "Sonra ben ne yaptım, biliyor musun? Kocamın daha acısını yaşayamadan kendimi bir görevin ortasında buldum. Bile isteye yaptım ben bunu," dedi kafasını sallayarak. "Evet, bile isteye. Kanı yerde kalmasın diye kendim istedim ama senin sevgilin ne yaptı biliyor musun?" diye sordu bağırarak. Bu bir soru gibi değildi aslında. "Sen üzülme diye, aman Gülfem'e de bunu yapamam diyerek sürekli bizi saçma sapan risklere attı. Hatta..." dedi gitgide öfkeyle konuşmaya devam ederken.

"Nazi!" diye duyduğum gür bir sesle kafamı çevirdim. Serkan bize doğru adımlıyordu. Başka bir şok yaşadım: Nazenin'i tanıyordu.

"Se-Serkan..." dedim tuhaf bakışlarım üzerinde gezinirken. "Senin burada..." Ne düşüneceğimi, ne diyeceğimi bilemedim. Bir Nazenin'e, bir yanımızda biten Serkan'a baktım. "Siz nereden..." Yine devam edemedim.

"Evet, canım," dedi Nazenin, o "canım" kelimesini tükürür gibi söyleyerek. "Tanışıyoruz."

"Nazi," dedi Serkan kolundan tutup çekmeye çalışarak. "Sus tamam artık. Sus!" Susturmaya çalıştı ama Nazenin susmadı.

"Bırak," dedi kolunu çekerek. "Bırak, ben bıktım bu kızın çocukça davranışlarından, hareketlerinden. Ben buna göre hareket etmekten sıkıldım, anlıyor musun Selçuk?" diye sesini yükseltti kendini göstererek. *Selçuk?*

Aklımda yankılanan ismi dile döktüm: "Selçuk?" dedim sorgular gibi. Nazenin yine bana doğru bakarak sinirle kafasını salladı hızlı hızlı.

Konuşmaya devam edeceğini anlayan Serkan mı Selçuk mu ne olduğunu bile bilemediğim o adam, "Nazi!" dedi sinirle göğsü inip kalkarken. "Olay kapandı. Konu bitti. Tutuklamalar yapıldı. Sus artık."

"Ne bitti?" diye bağırdı Nazenin, Selçuk'a bakarak. "Ona bitti. Bana bitti mi? Bana hiçbir şey bitmedi. Bana haber bile verilmedi," dedi kendini göstererek. "Ben de katılacaktım o operasyona," derken Serkan'a kustu öfkesini. "Ben aylardır bunun için bekliyorum. Bunun için sabrediyorum her şeye. Ben kesecektim onun cezasını!"

"Nazi tamam," dedi Serkan daha yüksek bir sesle. "Kes artık sesini!"

"Bak, tanıştırayım," dedi Nazenin bana bakarak. "Selçuk," diyerek arkasını bana dönük olan Serkan'ı gösterdi. "İstihbarattan," derken sesi oldukça kısık, sadece bana duyurmak ister gibi çıktı. "İşin görünen yüzü... Bir de ben varım senin tanıdığın," diyerek kendini gösterdi. "Diğerlerinden haberin bile yok. Zaten olsa da takmazsın ya sen."

"Nazi!" dedi Serkan tekrar yüksek sesle. "Sınırını aştın," derken çok kaba bir ton seçti kendine. "Bu yaptığını bildirmek zorundayım," derken oldukça netti. Tehdit değildi bu. "Bu kadar bilgi veremezsin. Kimliğini, kimliğimi deşifre edemezsin."

Nazenin, Serkan ile bir bakışmanın ortasında kaldığında, yaptığı şeyi idrak etmiş gibi ya da öfkesini bir miktar attığından kaynaklı, "Tamam," dedi az önceki ses tonundan daha düşük, daha

yumuşak bir şekilde. Kolunu Serkan'ın elinin arasından çekerek, "Ne yapman gerekiyorsa yap Selçuk," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "Haber ver kime vereceksen. Gerçekten," derken kafasını salladı. "Sakın acıma bana."

"Vereceğim zaten," diyen Serkan oldukça netti. Beni yok sayıp kendi aralarında konuşmaya devam ettiler.

"Ben gidiyorum," dedi Nazenin, Serkan'a bakarak. "Savaş'a geçmiş olsun dileklerimi iletirsin. Bir ara belki," derken dudak büktü, "Ben kendim iletirim. Mutlaka yüz yüze geleceğiz nasılsa. Neyse..." derken geri adımladı sanki az önce bağırıp çağıran o değilmiş gibi. "Görüşürüz sonra. Burada," derken bana baktı ve tekrar öfkeli bir hâle büründü, "Daha fazla kalamayacağım."

Nazenin'in gidişiyle ben öylece kaldım. Hiçbir şey idrak edemedim. Serkan Selçuk'tu. İstihbarat... Nazenin de öyle. Sonra Savaş... Savaş vurulmuştu. Patlama... Benim yüzümden olan patlama... Nazenin'in kocası. Her şey karmakarışıktı, hiçbir şey yerine oturmuyordu. Ben Savaş'ın vurulmasının şokunu atlatamamışken Nazenin'in ve Serkan'ın gerçek kimliğiyle karşılaşmıştım. Onu bile tam oturtamadım zihnimde. Avuç içlerim, tüm bedenim kendimi kasmaktan terledi. Mideme ağrılar girdi. Üzerimde tonlarca yük varmış gibi hissettim.

Boş boş karşımdaki adama dalan gözlerimle, "Kimsin sen?" diye sordum soğuk bir sesle.

"Gülfem," derken her zaman tanıdığım Serkan gibi konuştu benimle. Ressam Serkan, ama öyle değildi. Elini boynuna attı ne diyeceğini bilemez bir hâlde. "Sanırım Savaş anlatsa sana her şeyi, daha doğru olacak."

Kafa salladım bir robot gibi. Sorgulamadım. Sonra kapı açıldı. Arkamı döndüm. Savaş'ı gördüm. Yatakta oturur vaziyette, üzeri çıplak, karnının bir kısmı bandajlı ama oldukça iyi gözüküyordu. Saliha teyze hemen baş ucunda beklerken Savaş ile göz göze gel-

diğimizde bana baktı ve yüzünde bir tebessüm oluştu. Gözlerinin içi güldü.

Ardından gözleri yanımda olan Selçuk'a kaydığında gülen ifadesi anında ciddileşti. Muhtemelen yüzüne bakarak bir şeyleri sorguladı. Odaya doğru ayaklarımı sürüyerek adımladığımda yutkunmaya çalıştım ve kapıdan destek alarak içeri girdim.

"Gülfem abla," dedi Müge bana bakarak. Oturduğu sandalyeden ayaklandı. "Sen beni aramışsın ama..." dedi, Savaş sözünü kesti.

"Çıksın herkes dışarı," dedi kaba bir tonlamayla emir vererek. Müge hiç beklemeden çıkarken Saliha teyze duraksadı ama Savaş gözlerini benden çekmeden, "Anne!" dedi itiraz kabul etmiyormuş gibi. "Hadi."

Saliha teyze de bir şey demeden yanımdan geçip giderken, "Kabataslak," dedi Selçuk, belli ki Savaş'ın ondan beklediği cevabı vererek. Arkamı döndüm. Eli kapıda çekmek için beklerken, "Bir de Nazi kendini ve beni deşifre etti," diye ekledi. Savaş'ın şaşkınlıkla birkaç saniye kaşları havalandı. Ardından o sert ifadesini bozmadan kafa salladı. Kapının çekilmesiyle birlikte bana döndüğünde sorun yokmuşçasına beni rahatlatmak ister gibi bir gülümseme yerleştirdi suratına. Elini bana doğru uzattığında, parmaklarım soğuk avuç içinde yer buldu. Beni kendine doğru çekti, yatağın kenarına oturttu.

"Dirisine gelmeyince bir de ölüsünü mü deneyeyim dedin?"

Yüzünü inceledim. Dudak kenarları kıvrıldı yukarı doğru. Tebessüm etti ve ben aniden kollarımı boyuna doladım. "Yemin ederim," dedim, başım aylar sonra onun boynunun üzerinde bile isteye yer bulurken, "Yemin ederim ölmeni istemedim Savaş," dedim, bunu dolu dolu söyledim inansın diye. "Yemin ederim öl istemedim."

Bir eli belimi kavradı, diğer eli açık saçlarımın arasından geçip tenime değerken, "Şışşt," dedi parmak uçları saç diplerimi

okşarken. "Biliyorum güzelim. İstemedin," dedi bana inandığını belirterek. Ağlamak istedim. Sanki birisi göğsümün tam ortasına bir baskı yapıyor gibi hissettim. Hastane kokusuna karışmış kokusu bende daha çok ağlama hissi uyandırdı. Sardı beni sımsıkı. Parmak uçları usulca okşadı bel oyuntumu. Elleri başımı kavradı, boynuna yasladı. "Öğrenmişsin," diye mırıldandı kulağıma. Ağlamaya ramak kala çektim kendimi ondan ama onun eli belimdeki varlığını sürdürdü.

Olumsuz anlamda kafamı salladım. Tam anlamıyla öğrenmemiştim ki. "Sen iyi misin?" diye sordum bir miktar kanlı olan bandaja bakarak.

"İyiyim," dedi her zamanki gibi. Kötüyüm dediğini duymamıştım zaten. Sonra tekrar yineledi az önceki söylediğini. "Öğrenmişsin," dedi tekrar bir cevap bekler gibi yüzüme bakarak. Oturduğum yerde ayaklanacaktım ki elimden tutup kalkmamı engelledi. "Kaçmak yok artık," dedi otoriter bir ifadeyle. "Konuşacağız." Şimdi doğru zaman mıydı bilemedim. Evet, konuşmamız lazımdı ama şimdi mi olması gerekirdi emin olamadım. O daha yeni ameliyattan çıkmışken, ben daha bunların şokunu atlatamamışken, yeni duyacaklarıma hazır mıydım bilemedim.

Gözlerim yarasının üzerine dalıp kaldığında, "Önemli bir şey yok," dedi duru bir sesle. "Karın boşluğuma gelen bir mermi sadece," derken o kadar basit bir durummuş gibi anlatıyordu ki.

"Ameliyattan çıktın sen," dedim baskılı bir sesle. "Ne demek bir şey yok?" Bileğimi tutan elini ne o çekti ne de ben rahatsız oldum bu durumdan.

"Kanama fazla olunca ameliyata alındım. Büyütülecek bir şey yok," dedi tekrar bu konuyu basit bir olay gibi görerek. Benim aklım çıktı ama o bu olayı öylesine geçiştirdi. "Konuşalım mı artık?" diye sordu ama cevabı kendisi çoktan vermişti zaten. Ben de onaylamak için kafa salladım. Derin bir nefes alıp yerinde biraz kıpırdadı ve bir miktar canı acımış olacak ki yüzü kasıldı.

"İyi misin?" diye sordum tedirginlikle. Sorun yok dercesine gözlerini kapayıp açtı.

"O gün oraya geldiğimde..." dedi söze girerek. Ayrıldığımız günden bahsediyordu. Her şey o kadar tazeydi ki. "Okulda patlama olduğunu öğrendim. Gittim. Her yerde seni aradım ama bulamadım," dedi tekdüze bir sesle konuşmaya devam ederek. "Sana bir şey olacak diye aklım çıkmıştı," derken bunu üzerine basa basa söyledi. Ben sessiz kaldım. "Selçuk, yani senin Serkan olarak tanıdığın o adam, istihbarattan olduğunu açıkladı bana. Elinde seninle ilgili bilgiler vardı. Senin fotoğrafların, telefonuna yabancı bir numaradan gelen mesajlar..." derken oldukça sakin bir şekilde devam etti konuşmaya. "Takip ettikleri adamlardan bazıları senin bilgilerine erişmişler, seni yakın takibe almışlar. Bu süre içerisinde beni de boş bırakmamışlar tabii ki. Senin kadar ben de inceleme altındaymışım." Tam olarak anlayamasam da söylediklerini dinlemeye devam ettim. "Sonra bir patlama gerçekleşeceği bilgisini almışlar ve seni oradan proje bahanesiyle çıkaran Serkan olmuş."

"Patlama bana yönelik miydi?" diye sordum sözünü keserek. "Benim yüzümden miydi?"

Titreyen sesimi, yüzümdeki korkulu ifadeyi fark ederek anında kafasını iki yana salladı. "Hayır, güzelim," dedi sıcacık bir sesle, elinin sırt kısmıyla yüzümü okşayarak. "Hiçbir şey senin yüzünden değildi. Konu hiçbir zaman sen olmadın. Benim başında bulunduğum tim sürekli olarak onlarla uğraşıyordu," diyerek konuşmaya devam etti. Bir yandan beni rahatlatmak isteyen parmak uçları yüzümde dolanmaya devam etti. "Çok adamını kaybetti, en güvendikleri, ailesinin büyük kısmı ve en son kızı," dedi tek tek vurgulayarak. "Nişan gecemizde yapılan bir çatışma sonucu Mine öldü," dedi net bir ifadeyle. Mine... Bu ismi biliyordum. Bu tanıdıktı. Kendimi bugünden soyutlayıp geçmişi taradığımda bulmam çok da zor olmadı. Bu kadın oydu. Kapadokya'da kavga etmemize sebep olan kadın. "Evet, o kadın," dedi sanki ne düşün-

düğümü duymuş gibi. Dalmış bakışlarım tekrar yüzüne sabitlendi. "Bunların hepsi benim yürüttüğüm operasyonlardı. Kızının ölümüyse son noktası oldu. Sanırım çok da büyük bir plan kurmadan bu patlama işini devreye soktu. Selçukların hemen haberi olmuş. Seni çıkartmışlar ama onu engellemeye gelen ekibi görünce..." Nazenin'in eşinden bahsediyordu sanırım. "Seni beklemeden patlatmış bombayı. Şerefsiz!" dedi dolu dolu bir öfkeyle.

"Nazenin'in eşi..." dedim kısık sesimle. "İçlerindeydi." Duyduklarımı, bugün olanları tek tek hazmetmeye çalıştım ama çok da kolay değildi. Hatta bu kadardan da ibaret olmadığı belliydi.

"Evet," diyerek onayladı. Dudaklarını birbirine bastırdı, birkaç saniye bekledi. "Sana mesaj atan numarayla ilgili bir sonuç bulamamışlar. Hepsi farklı bir numaradan geliyormuş zaten." Kafa sallayıp onayladım. "Baktıkları konumlar da birbirinden çok başka. Tek bir kişi tarafından yönetilip bambaşka şehirlerden, hatta ülkelerden gelen mesajlardı Gülfem. Biri söylüyordu, onlar mesaj atıyordu," diyerek devam etti konuşmasına aynı netlikle. "Hepimizin şüphelendiği tek bir kişi vardı. Her şey de onu gösteriyordu zaten ama biz bu adama hiç ulaşamadık," diyerek kafasını iki yana salladı. "En yakın adamlarına eriştik ama o hep bizden kaçtı. Kendisine erişemedik hiçbir zaman. Orospu çocuğu!" dedi sesini bir miktar yükselterek. Sonra yarası acımış olacak ki duraksadı ve derin bir nefes alarak gözlerini kapadı birkaç saniye. Ardından gözlerini açıp konuşmaya devam etti. "Kendini çok iyi koruyordu."

Tıklanan kapıyla birlikte ona dalan bakışlarımı çektim üzerinden. Elinin arasında olan kolumu da çekecektim ki parmakları sıkı sıkıya kenetlendi. Bırakmadı. İkimiz de kapıya bakarken Müge kafasını uzatarak, "Gelelim mi artık?" diye sorduğunda Savaş, "Çek kapıyı!" dedi gür bir sesle. "Ben çağırana kadar da gelmesin kimse." Savaş'ın baskılı ses tonu karşısında Müge itiraz etmeden çekti kapıyı.

"Sonra?" dedim merakla Savaş'a dönerek. "Sonra ne oldu?"

"Selçuk o gün bana bir teklifte bulundu," dedi anlatmaya devam ederek. "Kesin bir çözüm değildi ama benden seni terk edip yerine onların seçtiği biriyle sevgili olmamı söylediler. Hatta belki evlilik," dedi tüm şeffaflığıyla ortaya dökerek. "Dedim ya, konu sen değildin. Konu bendim. Konu bana yakın olan biriydi. Sevgilim, karım..." diyerek sürdürdü konuşmasını. "Sen benim zaafımdın Gülfem," dedi yumuşacık bir sesle. "Ben bunu çok açık ettim," diyerek bir itirafta bulundu. "Bunun aksini kanıtlamam gerekiyordu," diyerek devam etti. "Sen değersizsin, ben yeni biriyle birlikteyim. Amaç, hedefin bizden biri olmasıydı. Belki böylece biz de onlara yaklaşabilecektik. Sana ulaştıkları gibi ona da ulaşacaklardı."

"Bu yüzden mi terk ettin sen beni?" diye sordum. "O yüzden mi bana o cümleleri kurdun?" Affedemediklerimin acısı hâlâ içimdeydi; hissetti ama ikimiz de oldukça sakin bir şekilde konuşmaya devam ettik.

"Ben bunu istemedim," dedi net bir ifadeyle. "Kabul etmedim Selçuk'un teklifini. Sana bunu yapamazdım. Gözünün önünde başka bir kadının elini tutmamı istediler Gülfem," dedi beni inandırmak için sesini biraz daha sertleştirerek. Gözümün içine baktı. Bir tepki bekledi. "Ben bunu istemedim, yemin ederim," dedi tekrar. "Kabul etmedim. Sen böyle bir şeyle karşılaşma diye ben de onlara bir teklif sundum. Biraz süre istedim onlardan. Bir şey bulacağımı söyledim. Yemin ederim Gülfem," dedi tekrar kendini bana yaklaştırıp. "Yemin ederim bulmak için elimden gelenin fazlasını yaptım. Sana o acıyı yaşatmamak için yemin ederim çok çabaladım."

"Ama bulamadın," dedim. Kafasını sallayarak onayladı.

"Altı ay verdiler bana. Hem ayrılık daha sahici olacaktı onlar için de. Bu süre zarfında hem Selçuk hem de birkaç kişi tarafından..." dedi Nazenin'in bahsettiği o gizli kişileri kastederek, "Korundun. Ama ben yapamadım," derken kendi kendine kızdı. "Bulamadım," dedi acı içinde. "Döndüğümde Nazi ile dönmek

zorunda kaldım. Aslında başka biri vardı onun yerinde diye biliyordum ama Nazi eşinden sebep kendi istemiş bu görevi," diyerek konuşmaya devam etti. "Tabii ben yine yapamadım," derken hayal kırıklığı barındıran bir gülümseme hâkim oldu suratına. Gözlerini kaçırdı. "İyi bir sevgili olamadığım gibi," dedi yüzüme bakarak, "İyi bir asker de olamadım," diyerek kendini fazlaca küçümsedi. "Sevgili rolü yapamadım. Oyuncak bebek gibi dolandırdım yanımda. Yani plan çok da işlemedi," deyip kafasını arkaya yasladı. "Her şey çok boktan bir hâl aldı," deyip olanların yorgunluğuyla omuzlarını düşürdü.

Başını geriye doğru atmasıyla âdemelması belirgin bir şekilde ortaya çıktı. Yutkundu ve parmağım bir anda anlamadan o küçük sertliğe dokundu. Çok saçmaydı şu an bu yaptığım, evet ama ben ne ara elimin oraya gittiğini anlamadım. Ona dokunduğumu anladığında yüzünde bir tebessümle bana doğru baktı ve ben elimi bir anda çekerek konuyu tekrar eski yerine getirdim. "O sözleri söylemen gerekiyor muydu?" diye sordum. Beni kırıp gitmesine rağmen içimde onun uğruna verilen bir savaş vardı. Beni ikna etsin istedim. Binbir umutla yüzüne baktım.

"Hayır," dediğinde hayal kırıklığıyla kaldım bir anda. "Benim seni bırakmam gerekiyordu," diyerek avuç içimi dudaklarına götürüp öptü. İzin verdim. Elimi sakallarının üzerine koydu. Çekmedim. Elim çenesini kavradı, öylece kaldım. "Benden nefret etmen gerekiyordu. Bizim birbirimizden uzak kalabilmemiz için senin benden nefret edip beni sorgulamaman gerekiyordu," diyerek sürdürdü konuşmasını. "Ben normal bir şekilde ayrılmaya çalıştım ama senin beni bırakmak gibi bir niyetin yoktu. Sorgulayacaktın. Hep sorguladın," dedi beni tanıdığına emin bir şekilde. "Sen hiç vazgeçmedin Gülfem benden. Ne yaparsam yapayım her şeyi kabullendin. Ayrılıktan bahsetmedin. Evet kızdın, sinirlendin, acısını benden çıkarttın. Beni uğrunda köpek ettin, sana hasret bıraktın ama vazgeçmedin," dedi tekrar tüm netliğiyle. "Ben sadece ayrılalım, sen beni sorgulama istedim. Dönmemek için

gidiyordum. Eğer dönmezsem nefret ettiğin bir adam için daha az üzülürsün sandım." Bu düşüncesi o kadar yanlıştı ki. Ben onun ölmesini isteyecek kadar nefret edemezdim ki ondan. "Dönersem de içinde bulunduğumuz durumda benden nefret etmen işime gelirdi." Sessiz kaldım tekrar. O konuşmaya devam etti. "Ben normal bir ayrılık konuşması yapmaya çalıştım. 'Bitemez,' diye geldin bana. Sonra sen kendin," dedi daha kısık bir sesle. Mahcup bir ifadeyle, "Zayıf noktanı açık ettin. Sen sundun bana seni nereden vurmam gerektiğini. Ben de seni en güvendiğin yerden kırdım Gülfem. Bazen en güvendiğin yeri kırmak gerekir. O an öyle gelişti. O an bu yaptığımın sende ne denli yaralar bırakacağını bilemedim," derken çaresizliğini ortaya koyarak yüzüme baktı. "Ben karmakarışıktım. Gitmem gerekiyordu, nefret etmen gerekiyordu. O yüzden yaptım, anlıyor musun?" diye sordu yüzüme bakarak. "Anlıyor musun beni?"

Ne düşüneceğimi bilemedim. Ayağa kalktım aniden. "Bilmiyorum," dedim arkamı dönüp adımlayarak. Her şey o kadar iç içe girmişti ki. Kafamda tam olarak oturtamadım bile bazı şeyleri.

"Ne demek bilmiyorum ya?" derken sesindeki hayal kırıklığını hissettim. Arkamı döndüğümde kolundaki serumun hortumunu çekerek peşimden ayaklandı. "Ne demek bilmiyorum Gülfem?" diye sordu sinirle dudaklarını dişleyerek. Yarasını dahi önemsemeden hareket etmeye devam etti. Üzerime doğru geldi.

"Savaş, yatar mısın?" dedim kolundan tutarak tedirginlikle ama beni dikkate almadı.

"Beni anlayacaksın!" dedi inatla direterek. "Anlamak zorundasın!" diye vurguladı. Bedeninin gerildiğini fark edebiliyordum ve biraz daha bu kadar kasılarak hareket ederse, muhtemelen dikişleri patlayacaktı.

"Savaş lütfen," dedim yumuşak bir sesle ama o beni yine dinlemedi. "Sonra konuşalım bu konuyu. Şimdi yat. Lütfen," diye tekrarladım üstüne basa basa. "Dikişlerin patlayacak."

Sabrı tükenmiş gibi kafasını iki yana salladı. "Patlasın!" dedi öfkeyle. "Sen beni anlayana kadar anlatacağım sana. Beni anlayana kadar dinleyeceksin beni. Konuşacağız!" O kadar ısrarcıydı ki konuşmakta ama benim tüm kırgınlıklarım, dargınlıklarım öylesine yerleşmişti ki göğsüme, ne kovabildim ne affedebildim.

Yüzüme ısrarla bir cevap bekler gibi bakınca, "Benimle konuşabilirdin," dedim yüzüne bakarak. Terden alnıma yapışmış bir tutam saçı kenara attım ama gitmedi. Burnumdan çıkan güçlü soluklarla onun gözlerine odaklandığımı fark edip gözlerimi kaçırdım.

O benim kadar sakin kalmadı, üzerime yürümeye başladı. "Konuşamazdım!" dedi üst perdeden bir sesle. "Konuşabilseydim de sen beni anlamazdın," dedi oldukça emin bir şekilde. O yaklaştıkça ben geri gittim, o benim üzerime geldi. En son duvara çarpıp durdum. O da durdu. "Çünkü sen beni hiç anlamadın Gülfem," derken kaçırdığım gözlerimin odağına soktu kendini. "Sen!" dedi yüksek bir sesle vurgulayarak. "Sen benden bir şeyler sakladın. Bana müdahale etme hakkı tanımadın. Eğer tanısaydın böyle olmazdı." Başka ihtimallerden bahsediyordu ama artık bunun için çok geçti. Biz bu duruma gelmiştik. Zamanı geri alamazdık. "Sen bana bu şansı tanımadın. Benim seçeneğim yoktu. Senin bana tanımadığın o hak var ya..." dedi küfreder gibi. "Seni bana düşman edip, şu altı aya sebep oldu. Artık yedi gerçi," dedi kafasını iki yana sallayıp, geçip giden zamanı tekrar idrak ederek. "O altı ay benim ömrümü sikti Gülfem!" dedi kaba bir tonlamayla. "Yetmedi," diye devam etti gözümün içine bakarak, "Son bir ayda da bana nefretle bakmana sebep oldu. Ulan yirmi dört saat be..." Nişanlandığımız o günü hatırlayıp buruk ama öfke barındıran bir gülümsemeyle konuşmaya devam etti. "Ömrümce beklediğim kadınla yirmi dört saat nişanlı kalamadım lan ben!" Elini saçına attı, dağıttı saçlarını, derin bir nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı ve konunun ortasında alakasız bir şekilde önüme gelen o saç tutamını kenara çekti. Parmakları daha o tutamdan ayrılmadan düşük bir ton-

la konuşmaya devam etti. "Ben seni bir kere terk ettim Gülfem," dedi iç çekerek. "Sen beni her Allah'ın günü!"

Ben de kalamamıştım. Ben de acı çekmiştim. Tek taraflı değildi ki. O bana bu kadar yakından böyle konuşunca, teni tenime değince kendimi kaybediyordum ama yine de direndim. Kendime karşı, ona karşı direndim. Tek suçlu o da değildi, biliyordum. Ben de onu parçalamıştım. Bugün bunu da fazlasıyla kabullendim, ondan da duydum ama kırdığım, kırıldığım, affedemediğim her şeyin yükü benim omuzlarımdaymış gibi hissettim.

"Ben kırdım seni ama kırıldığım için kırdım," dedim üzerimdeki yükü atmaya çalışarak.

"Biliyorum," dedi oldukça ince bir sesle. "Haklıydın," diyerek kabullendi. Gözümün içine bakıp bana yaklaştı. Ben kendimi affetmek için onu suçladım. O tüm suçları kabullendi. Başım duvara değdi, Savaş ağırlığını üzerime verdi. Yarasını dahi önemsemeden kendini bana bastırdı. Elimi koydum göğsüne bizi birbirimizden uzak tutsun diye. Saç tutamlarımı sevmeye devam eden parmakları saçlarımın arasında dolandı hasretle.

"Anlatsaydın bana," dedim daha kısık bir sesle gözünün içine bakarak. "Bir çözüm yolu bulabilirdik. Ayrıymış gibi yapardık. Bu kadar parçalanmazdık." Evet, bunun için de çok geçti. Az önce ona söyledim ama artık keşkelerin bir anlamı yoktu. Benim için de geçerliydi bu durum.

Dudaklarını yalarken alnını alnıma yasladı ve hafifçe oynattı. "Yapamazdık," dedi elini belime atarak. Duvarın arkasına geçti eli ve beni kendine iyice yanaştırdı. "Sen benden nefret ederken ben senden ayrı kalamadım güzelim," dedi saçlarımın arasına doğru konuşup nefesini bırakarak. Dudakları alnıma birkaç küçük buse bıraktı; beni harekete geçiren birkaç buse. Bütün kalbim ateş aldı. Yanıp kül olmaya başladım. Yine, yeniden... Ben bu hikâyede hep ona yandım, hep ona kandım.

"Savaş," dedim onu üzerimden itmeye çalışarak. Çok fazla baskı da uygulayamadım yarasından sebep, uygulasam da gitmek istemezse gitmezdi zaten. Ben ittikçe o daha çok sardı belimi. Saçlarımın arasında gezdirdi burnunu. Nefesi işledi içime, bana yaklaştıkça kokusu doldu ciğerlerime.

"Sen yalan olduğunu bilirken, beni başkasıyla gördükçe bozulup tavır alacaktın," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "Hadi trip atmadın diyelim," derken başka bir noktadan baktı konuya. "Ben seni her özleyip sana geldiğimde sen beni itmeyecektin. İtemeyecektin. Ben sana hep gelecektim Gülfem," dedi alnımı öperek. "Sen benden nefret ederken bile ben saçma sapan konuları bahane edip hep senin dibinde bittim. Senden kaçamadım," dedi tek tek sıralamaya başlayarak. "Yalandan da olsa başkasına bakamadım, aynı evde bile uyuyamadım." Saçlarımı kavradı, avucunda toparladı. "Seni sevmek benim boynumun borcu," dedi saçlarımın arasında derince bir soluk alarak. Gözlerimi kapadım istemsizce. "Sen benden nefret ederken bile, senden başka gidecek kapım yok benim," diye vurguladı. "Şehrime geldim ama evime hasretim Gülfem," dedi özlem dolu bir sesle konuşmaya devam ederek. Okşadı elleri dokunduğu her yeri. Parmak uçları hem belimde hem saçlarımda dolandı.

O beni evi bellemişti ama o evi gitmeden önce kendi elleriyle yıkıp dökmüştü. Artık net bir şekilde emin olduğum bir şey daha vardı: O enkazın altında kendisi de kalmıştı. Yine de sevgim ve nefretimin acısıyla kıvrandığım o geceleri unutamadım. Yapamadım. "Savaş lütfen..." dedim ona engel olmaya çalışarak. O artık beni etkilesin istemiyordum. Ben daha kendimi toparlayamamıştım; söylediklerini, öğrendiklerimi bile hazmedememiştim henüz. Bunları kabullenip tekrar onunla devam edebilir miydim onu da bilmiyordum. Alnımda, saçlarımda gezen yüzünden kaçınmak için kafamı eğdiğimde, bandajının fazlaca kanla dolduğunu gördüm. "Savaş!" dedim aniden iterek onu. Bir an bile düşünmeden panikle ittim. Gözlerim kocaman açıldı. O da korkuyla geri

çekildi. "Yaran kanıyor," dediğimde üzerine baktı ve suratı gerildi. Elimi sürmek istedim ama saçma bir girişim olacağını fark edip çektim.

Panik hâlde beyaz bandajın üzerini kıpkırmızı kan olarak görünce, "Tamam, sakin ol," dedi yine kendinden önce beni düşünerek. "Bir şey yok. Bir an zorladım diye olmuştur. Hemşire bakar şimdi."

"Dedim sana değil mi?" dedim sitemle. "Yat dedim." Kolundan tutup yatağa doğru yönelttim, itiraz etmeden geçip uzandı. "Hemşireyi çağırıyorum," deyip kapıya yöneldim, yine ses çıkarmadı. Kapıyı açtığımda, kapının dibinde bekleyen Müge içeri düşer gibi oldu. Muhtemelen bizi dinliyordu.

"Ay!" dedi sendeleyip kendini toparlayarak. "Ben yaslanıyordum da buraya..." deyip hafifçe gülümsedi. Sinirle burnumdan solurken Müge hâlâ o muzip gülümsemesini yüzünde tutuyordu. Bende olan bakışları bir an Savaş'a döndüğünde gülen yüzü anında düşerek, "Abi?" dedi panikle.

Saliha teyze de bana bakarak içeri girdi ama onun da bakışları pek normal gelmedi. Bana mı kızgındı o? "Savaş sen yataktan mı kalktın oğlum?" diye sordu öfkeyle. "Daha ne kadar oldu sen ameliyattan çıkalı?" Sonra Ali amca geçti yanımdan.

Serkan'a doğru bakıp derin bir nefes aldığımda, "Hemşireyi çağırır mısın?" diye sordum. Kafa sallayıp hızlı adımlarla uzaklaştı. Arkamı dönüp kapıya yaslandım ve Savaş'ın başında olan Müge ve Saliha teyzeye baktım. Bir şeyler konuşup duruyorlardı ama Savaş'ın dinlediğinden bile şüpheliydim.

Ali amca ise yataktan biraz uzakta ellerini beline dayamış, endişeli ama daha soğuk duran bir ifadeyle, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," diye karşılık verdi Savaş normal bir tonda. "Yok bir şey."

"Kalkma ama böyle," dedi Ali amca yine o soğuk ifadesiyle, Savaş'ın yarasını göstererek. "İyileşemezsin yoksa. Biraz dikkat

edeceksin oğlum." O soğuk duran hâline karşı sesindeki baba sıcaklığı o kadar belirgindi ki.

"Siz eve gidin artık," dedi Savaş hepsine tek tek bakarak. "İyiyim ben. Yok bir şeyim."

"Aa!" dedi Saliha teyze yüksek bir çıkışla geri adımlayarak. "Ne demek eve gidin? Sen iyice şaşırdın. Kim kalacak yanında?"

"Ben buradayım," dedim hiç düşünmeden. Herkesin bakışları bana döndü.

"Sen de eve Gülfem," dedi Savaş otoriter ifadesiyle. "Ne yapacaksın hastane köşelerinde? Eve herkes," diyerek hepimize baktı.

"Ben gitmem," dedi Saliha teyze inatla.

"Ben de buradayım," diyerek karşılık verdim.

Savaş'ın bakışları beni buldu. "Tamam," dedi bana bakıp itiraz etmeden. "Gülfem hariç herkes eve," derken yine bana bakmayı sürdürdü. "Kadın dırdırı çekecek kafada değilim zaten," dediğinde tek kaşım havalandı. Bana baktığında yamuk bir gülümseme hâkim oldu suratına.

"Yalnız abiciğim," dedi Müge imalı bir tonlamayla. "En çok dırdır edecek kadını seçtin yanında."

"O kadın ömür boyu konuşsun istiyorum ben," dedi hiç düşünmeden. "Konuşacaksa da bana konuşsun, susacaksa da bana sussun."

Sustuklarımızda da çok şey gizliydi aslında. Birbirimize ait çok şey saklıydı. Konuşunca herkes anlardı zaten. Sevmek, göz göze geldiğinde onunla bütünleşip hissetmek; anlatamadığını, sesinin çıkmadığını anımsamak değil miydi? O beni anlamıştı, biliyorum. Hep anlamıştı. Peki ben? Bunu sorguladım bir an. Sevgimi sorguladım sonra. Çok sevmemekten miydi yoksa bu? Hayır, değildi. Ben seviyordum Savaş'ı. Çok seviyordum hem de.

"Ben anlamam," dedi Saliha teyze beni daldığım noktadan çekerek. "Ben kalıyorum."

Savaş baş edemeyeceğini anladığında daha fazla kendini yormamak adına, "Baba," dedi Ali amcaya bakıp topu ona atarak.

Ali amca da bunu anlayıp, "Hadi eve," dedi itiraz kabul etmez bir tonlamayla. "Gülfem kızım buradaymış zaten," deyip bana baktığında gülümseyip Savaş'a doğru yaklaştım.

"Bir şey olursa ben haber veririm size," dedim ikna edici olduğunu umduğum bir tavırla. "Aklınız kalmasın."

"Zaten doktor yarın taburcu dedi," diyerek sürdürdü konuşmasını Ali amca. "Eve gelen giden olur. Sen evde temizlik falan yap. Ben kasaptan bir şeyler alayım. Çocuğa kemik suyuna çorba falan yap," diyerek ikna etmeye çalıştı Saliha teyzeyi.

"Doğru," dedi Savaş da onaylayarak. Aniden elimi tuttuğunda ne yapacağımı bilemedim. Parmak uçları avucumun ortasıyla oynamaya başladı. "Anne sen bana çorba falan yap."

Müge ile göz göze geldiğimizde önce elimize, sonra bana baktı gülerek. Kafasını iki yana salladı imayla. Bir şey yoktu ki. Onun anladığı gibi bir şey yoktu. Elimi çekip bir anda göğsümde doladım kollarımı ve çatık kaşlarımı Müge'nin üzerine sabitledim.

Saliha teyze ikilemde kaldığında odaya giren hemşire, "Sizi dışarı alabilir miyim?" diyerek Savaş'a doğru ilerledi. "Hem oda çok kalabalık hem de..." dedi yarasına bakarak. "Pansuman yapmam gerek."

Hemşire malzemelerini ayarlarken Ali amca, "Biz geçiyoruz o zaman oğlum," diyerek Saliha teyzenin koluna girip çekiştirdi. "Ararsın sen bir şey olursa." Kafa salladı Savaş. Ben de peşlerinden çıkacaktım ki kolumdan tutup yanına oturttu beni. Yatağın ucunda yer buldum kendime.

Hemşireyle göz göze geldiğimizde, "Burada kalacak," dedi Savaş elini belime dolayarak. Hemşire de itiraz etmedi. Selçuk bize bakıp tekrar kapıyı çektiğinde, odada üçümüzden başkası kalmamıştı.

Kan dolu bandajı sökerken, "Böyle yapmamalıydınız," dedi hemşire, Savaş'a bakarak. "Yeni çıktınız ameliyattan. Kendinizi

zorlamamanız gerekiyor." Savaş cevap vermeyip bana bakmayı sürdürürken, belimdeki eli boynuma çıkıp hem saç diplerimi hem boynumu okşamaya başladı. Bandaj söküldüğünde açıkta kalan yarasını görmeye bile dayanamadım. Midem kasıldı. Sanki benim yarammış gibi sesli bir şekilde sızlanarak gözlerimi kapadım. Savaş boynumda olan eliyle beni omzuna çekti görmeyeyim diye. Dudaklarım omuz kemiğine değdi. Başını başıma yaslayarak saçlarımı okşadı.

"Gülfem," diye mırıldandı saçlarımın arasına, sanki kimse yokmuş gibi. Bir tarafında hemşire, bir tarafında ben varken hemşirenin varlığını yok sayarak nefesini gezdirdi boynumda ve dudakları kulağıma denk geldiğinde sadece ikimizin duyacağı şekilde, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Yutkundum. Kaldım öylece. Cevap veremedim. Onun hiç düşünmeden, içinden gelerek, özlemle söylediği o iki kelimeyi ben dillendiremedim. Onu da susturmadım ama. Söylesin istedim. Her şeyi. Ben aylarca onun adını dahi andıklarında konusunu kapatırken, şimdi sadece o konuşsun istedim. Beni ikna etmesini bekledim belki de. Aylarca kapattığım kalbime kelimeleriyle dokunmasına izin verdim.

"Dikkat edin lütfen. Geçmiş olsun," diyen hemşireyle birlikte ben de kendimi geri çektim ve ayaklandım. Kapı açıldı, Selçuk'u gördüm. Girmek için bekliyordu sabahtan beri. Savaş ile konuşması lazımdı belki de bilmiyorum ama kimseyi rahatsızda etmeyip bekledi sadece.

Tedirginlikle kapıya yaklaşırken, "Müge aşağıda," dedi bize bakarak.

"Sebep?" diye sordu Savaş onu dinlememesinin verdiği sinirle. "Ben herkes eve demedim mi?"

Selçuk bir iki adım atarak kapı eşiğinden içeri girdi ama yine o ikilemde kalan hâlini korudu. "Efsun gelecekmiş sanırım," dedi bana bakarak. Ah evet, Efsun geleceğini söylemişti. Ben onu ta-

mamen unutmuştum. "Onunla beraber dönecekmiş," diye tamamladı cümlesini.

Savaş saman alevi gibi anında parlayıp bir anda söndü. "Ben kahve alacağım," diyerek kapıyı gösterdim. Daha da kalabalık olmadan konuşmaları için izin vermeliydim. "Siz ister misiniz?" diye sordum ardından. İkisi arasında gidip gelen bakışlarıma karşılık ikisi de kafasını olumsuz anlamda salladı. Israr etmeden çıktım odadan.

Ne çok şey öğrenmiştim bugün. Nazenin'i, eşini, Savaş'ın sebeplerini, neden böyle davrandığını... Kahve makinesine doğru adımlarken yavaşça bir sürü şey geçti aklımdan. Sevdiğimiz insanların yanımızdan ayrılması çok küçük şeylere bağlıydı. Bir kalp krizi, bir trafik kazası ya da Savaş'ın durumundaki gibi ufak bir kurşun... Bir daha dokunamama, görememe hissi... *Ölüm.* Öyle basit bir sözcük ama insanın bu hayattaki varlığını, insana ait her şeyi yok eden bir durum. Basit bir sözcükten daha fazlası... Savaş'ın ölmesini zaten istemiyordum ama bugün hissederek öğrenmiştim bunu. Vücudum bile hâlâ kaskatıydı. Kendimi koyversem ağlarım düşüncesiyle dimdik durmaya çalıştım. Kendimi sıktım. Bir yanım onu anlamaya çalışsa da bir yanım hâlâ ona sırtı dönük, hâlâ kırgın ve hâlâ başka bir yolu olabilirdi diyordu ve ben ne kadar anlamaya çalışırsam çalışayım, yüreğim tekrar onu kabul eder mi bilmiyordum. Eskisi gibi olabilir miyiz bilmiyordum.

Derin bir nefes alıp cebimden çıkardığım bozuk parayla kahve aldım. Birkaç yudum içtiğim kahvenin ağzımda dağılan o yumuşak tadıyla tebessüm ettim ve geldiğim yolu tekrar yürümeye başladım.

Bilmeden geçen bunca zaman mı zordu yoksa bundan sonrası mı zor olacaktı kestiremedim. O kendinden nefret ettirirken bir şeyleri sorgulamamak, kaçmak hep daha kolaydı ama şimdi yüzleşmek ve sadece aklımla bir karar vermek daha zor gibi hissettim. Tek bildiğim, değişmek istemediğimdi. Bu kadar yol ka-

tedip bir yön belirlemişken kendime, Savaş'ın beni etkileyip yönlendirmesini istemiyordum. Yolumu değiştirmek istemiyordum. Yarattığım bu Gülfem karakterinin tekrar eski hâline dönmesini istemiyordum. Kendi kararlarımı verip "ben" demeyi öğrenmişken, diğer türlüsü oldukça zor gelir gibi hissediyordum. Bizim konuşmamız lazımdı, biliyordum. Bu konuşma bu kadardan ibaret değildi ama şimdi daha fazlası için ne onu yorabilirdim ne de ben kaldırabilirdim.

Odanın kapısına geldiğimde Selçuk'un sesiyle duraksadım. "Nazi de haklıydı," dedi baskın bir tonda. Selçuk da Nazi diyordu, bunu fark ettim bir anda. Savaş'a özel değildi yani. "Abi kadın o kadar emek verdi etti. Sen sevgililik bile oynayamadın," diye sürdürdü konuşmasını. "Gerekiyorsa sokak ortasında öpecektin," dediğinde kaşlarım çatıldı. *Ne öpmesi?* "Ama sen öpmeyi geçtim, aynı evde bile uyumadın Savaş. Sürekli, 'Yapamam, Gülfem bunu kaldıramaz,' deyip durdun." Kafamı hafifçe uzattığımda, Savaş'ın sıkıntıyla oflayarak kafasını geri doğru attığını fark ettim. Birkaç kez yatak başlığına ritmik bir şekilde kafasını vururken Selçuk uzatmak istemiyor gibi, "Nasıl?" diye sordu konuyu çevirerek. "Düzelebildiniz mi biraz?"

O benim elimi tutup seviyorum derken böyle mi düşünmüştü, ben de merak ettim. Olumsuz anlamda kafasını salladı. "Düzelmedik. Biraz zor gibi duruyor ama en azından," dedi kafasını hafifçe kenara yatırıp bununla yetinerek, "İtmiyor beni. Dinliyor. Bu da bir şey."

"Anlayacaktır zamanla. Takma," dedi Selçuk ona destek olarak. "Onun için de kolay değil elbette."

"Hiç değil," diye onayladı Savaş, tekrar beni anladığını belirterek. "Ben hayatına girdiğimden beri sürekli bir sorun yaşıyoruz," dedi gözleri dalarak. Parmakları sakallarıyla oynamaya başladı. "Normal bir yaşantım yok. Baskıcı tavırlarım, kıskançlıklarım... Bunaltıyorum onu, farkındayım," diyerek kabullendi kendi hata-

larını. "Ama ben de kendime engel olamıyorum, ne yapayım. Onu kaybetme korkusu, başkasıyla olma ihtimali beni bambaşka bir adam yapıyor."

"Biraz zaman geçsin, konuşursunuz tekrar," dedi Selçuk benim tarafımdan bakarak. "Kızın üstüne gitme bir anda."

Gözleri bir noktaya dalmış vaziyette konuşmaya devam etti Savaş. "Bilmiyorum," dedi dudak bükerek. "Beni anlayabilir mi bilmiyorum. Gülfem el bebek gül bebek büyümüş bir kız. Onun hiçbir zaman büyük problemleri olmadı. Üzüntüleri bile basit sebeplerden kaynaklı anlık olaylardı. Şimdi benimle yaşadıkları ona ağır geliyor, farkındayım."

Ben onların konuşmasına dalmışken, "Gülfem?" diyen bir sesle panikle yerimde sıçradım ve elime dökülen kahveden dolayı, "Ah!" diye bir tepki verdim.

Efsun ve Müge bana doğru yaklaşırken, "Güzelim?" dedi Savaş beni fark ederek. "İyi misin?" Yakalandım. Resmen kapı dinlerken yakalandım.

"E-evet," dedim titreyen sesimle toparlamaya çalışarak. Elimle kızları gösterdim. "Biz de şimdi gelmiştik," diyerek içeri girdim onlarla birlikte.

Elimdeki kahveyi sehpaya bıraktığımda, Efsun panikle bana sarılarak, "İyi misin Gülfem?" diye sordu.

Anlayamadım ama ellerim onun omzunu buldu. "İyiyim," dedim şaşkın bir ifadeyle.

Savaş hafif bir kahkaha atarken, "Efsun yaralanan bendim aslında ama..." dedi kendini göstererek. "Geçmiş olsun dileklerini Gülfem'e de iletebilirsin tabii."

Efsun elini omzumdan çekerken, "Ay sen alışkınsındır yaraya bereye," dedi yüzünde sıcak bir tebessümle. Gergin ortam bir miktar yumuşar gibi oldu. "Benim arkadaşım öyle mi?" dedi elini tekrar omzuma atıp beni kendine çekerek. "Alışkın değil o böyle

şeylere. Ruh hâli nasıldır onun şimdi. Aklı çıkmıştır aklı," deyip, göğsüne çekip sarıp sarmaladı beni bir çocukmuşum gibi. Hatta saçıma bir öpücük bıraktı, gülümsedim.

Savaş ile göz göze geldiğimizde benim gülümsememle onda da hafif bir tebessüm oluştu. Efsun beni kolunun arasından bırakıp koltuğa doğru yürürken, Savaş da elini uzattı ona yakınlaşmam için. İlerledim ve elimden tutup tekrar yanına oturttu beni. Eli karnımın üzerine gelip beni kolunun arasına aldı.

Efsun bizi böyle gördüğü için şaşırsa da sorgulamadı ve saçlarını geri doğru atarak, "Ay otobüslerde mahvoldum ben," dedi. Eliyle yüzünü yelleyerek konuştu. "Kaç otobüs değiştirdim buraya geleceğim diye. Bir de evden aceleyle çıktım. Telefon falan almamışım hiçbir şey. Unuttum."

"Zahmet etmeseydin hiç gelmeye," dedi Savaş çenesini omzuma dayayarak. Yakınlaşmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. "İyiyim ben, bir şeyim yok."

"Sana gelmedim zaten Savaş," dedi Efsun tekrar onunla zıtlaşarak. "Kendini nimetten sayma," deyip gülümsedi. O da seviyordu Savaş'ı ve bilerek yapıyordu, farkındaydık hepimiz. Hatta hepimizde bir tebessüm oluşturduğu için iyi bile oldu. Kastığım bedenim kendini yavaş yavaş serbest bıraktı ve gitgide rahatlıyormuşum gibi geldi.

"Aa Serkan Bey!" dedi Efsun yeni fark etmiş gibi. "Nasılsınız?"

"Teşekkür ederim," deyip tebessüm etti Selçuk yaslandığı yerden. "Siz nasılsınız?"

"Nasıl olsun," derken kafasını iki yana salladı Efsun. "Evdeyiz işte. Temizlik, yemek falan. Ev işi hiç bitmiyor," Bayağı ev kadını moduna girmişti Efsun.

"Belli oluyor," dedi Serkan ve bizim kadar Efsun da anlamamış olacak ki kaşlarını çattı. Kısa bir sessizlik oldu. "Yani şey..." dedi kendini açıklamak ister gibi. Yaslandığı yerden kalkıp elini uzattı

ona doğru. "Saçınızda un kalmış," dediğinde Efsun anında elini saçına attı.

"Ay vallahi mi?" dedi cızırtılı bir sesle, görmediği unu temizlemeye çalışarak. "Ben kek yapıyordum. Bir anda çıktım. Hiç aynaya bile bakmadım."

Saçının her yanını eliyle silkelerken Müge o unlu kısmı fark ederek ona yaklaştı. "Serkan abi, bayağı dikkatliymişsin," dedi temizlerken. Oldukça küçük bir kısımdaydı çünkü.

Serkan cevapsız bıraktı ve bize doğru yaklaşarak, "Ben gideyim Savaş," dedi. "Bir şey olursa araşırız."

Beni saran elini bırakmadan, diğer elini ona doğru uzatarak tokalaştı Savaş. "Serkan abi," diye atıldı Müge aniden. "Bizi de bırakır mısın eve ya? Hava kararacak. Şimdi otobüslerde sürünmeyelim. Eve gidene kadar gece olur." Evet, muhtemelen yarım saate her yer karanlığa bürünecekti ve buradan tek bir araçla eve gidemeyecekleri için epey uzun sürerdi yolları.

"Olur tabii," dedi Serkan hiç düşünmeden. "Bırakırım."

"Oh süper!" deyip ayaklandı Müge aniden. Sonra Efsun'u tuttu. "Hadi kalk biz de gidelim de abim dinlensin," deyip imayla gülümserken, Efsun da ona karşılık verdi aynı bakışla. O kadar açıktı ki ne demek istedikleri. Hiç kendilerini gizlemeye bile çalışmadılar.

"Oldu o zaman," deyip ayaklandı Efsun hemen peşinden. "Siz dinlenin, konuşun falan. Kimse de gelmez artık," derken tekrar imalı imalı bize baktığında, Savaş'ın zaten gevşek olan elinin arasından çıkıp ayaklandım.

"Güle güle Efsun," dedim Savaş'ı omzundan iterek. Sonra daha sessiz bir şekilde, "Evdekilere sen haber versene," dedim üstümden bir yük daha atmak isteyerek. Elbette Efsun ile kalmayacaktı, beni gördükleri an sorgu sual başlayacaktı ama ben yine de en azından bugünlük üstümden bir yük atmak istedim.

"Tamam, ben önce size uğrarım," dediğinde kapı eşiğinde bıraktım onu. "Ben hallederim, aklın kalmasın," dedi tekrar yürü-

meye başlayarak. Sonra arkasını dönüp, "Konuşun siz bol bol," dedi laf atarak. "Konuşun, koklaşın falan. Adam yaralı. İlgiye ihtiyacı vardır."

"Efsun!" deyip gözlerimi büyütürken kıkırdayarak öpücük attı ve arkasını dönüp yürümeye devam etti. Ben de onları yolcu ettikten sonra kapıyı kapatıp arkama yaslandım. Herkes gidip, etraf sessizliğe bürününce omuzlarım düştü, gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi fazlaca rahatlamışken kendimi koyvermemle birlikte, midemi yakıp kavuran ve boğazıma kadar çıkan o acı sıvıyla elimi ağzıma kapatarak yanımdaki kapıya tutundum iki büklüm bir hâlde.

"Gülfem?" dedi Savaş tedirgin bir tonlamayla ama sürekli gelip giden o yakıcı hisle hiçbir şeye odaklanamadım. Midem kasıldı, vücudum terledi, soluklarım hızlandı. Tekrar gelen öğürtüyle bir anda tutuğum kapıyı açarak klozete doğru eğildim. Gözlerim kapalı bir hâlde ellerimle saçlarımı tutarken içim dışıma çıkacak gibi oldu. Bir anda ellerimin üstünde hissettiğim soğuk ellerle Savaş'ın geldiğini anladım. Saçlarımı kendi elinin arasına alırken, ben güçlü soluklarla elimi duvara dayadım.

"Savaş," dedim nefes nefese, sinirle. "Gitsene sen?" Kalkamadım, çünkü öğürtüler son bulmadı. Midem yanıyormuş gibi kavrulurken bir de boş boş öğürdüğüm için kasıldım.

"Neyin var?" diye sordu saçlarımı bırakmadan soğuk ama telaşlı bir sesle.

"Git!" diye tekrarladım onu itmeye çalışarak ama gitmedi.

"Neyin var diyorum sana?" diye sordu daha sert bir sesle. Boş öğürtüler son bulduğunda bittiğini düşünerek sifonu çektim ve ayaklandım. Yüzüm ve saç diplerim ter içinde kalmışken, mermer tezgâha tutunarak suyu açtım. Birkaç saniye öğürmekten hâlsiz düşmüş bedenimi ayakta tutmak için akan suyun önünde öylece beklerken aynadan birbirimize baktık Savaş'la.

Bana doğru yaklaşıp ayakta durabilmem için elini belime attı ve beni çıplak göğsüne yasladı. Gözlerimi kapayıp derin derin nefes alırken, "Stresten," dedim açıklama yaparak. "Biliyorsun, üzülünce mideme vuruyor." Başını omzuma doğru eğip bir öpücük bıraktı. Kolunun arasından kaçmak için kıvrıldım ama izin vermedi. Kolları tekrar beni göğsüne bastırdı.

"Biliyorum," diye mırıldandı tekrar başını kaldırarak. Nefes alış verişlerini tüm bedenimde hissederken gözlerimi kapalı tuttum. Başımı yasladım.

"Sabahtan beri kendimi sıkıyorum. Sana bir şey oldu diye korktum," diyerek sürdürdüm konuşmamı. "Bir anda kendimi salınca da böyle oldu." Yüzümde hissettiğim ıslaklıkla gözlerimi açtım. Savaş eline aldığı suyu yüzüme sürerken, bir yandan da aynadan beni kontrol ediyordu.

"Hemşireyi çağırayım mı bir baksın?" diye sordu.

Olumsuz anlamda kafa salladım. "Geçti. Strestendi," dedim tekrar. İnandı, üstelemedi, onaylar gibi kafa salladı ve suyu kapattı. Kolunun arasından beni çıkarırken kendimi çok tuhaf hissettim. Hasta olan oydu ama o benimle ilgileniyordu. "Senin yatman gerekiyor," dedim göğsündeki kafamı yüzüne doğru çevirerek. "Böyle kalkıp duramazsın."

Eliyle ışığı kapattı ve oda zifirî karanlığa büründü. Kapının altından sızan ışık bir miktar aydınlık sağlarken, "Yatalım o zaman," dedi fısıltı şeklinde yüzüme konuşarak. "Hiç kalkmayalım," diye ekledi. Önce kendi uzandı yatağa, ardından beni çekti yanına. Kolunun altına yasladı başımı. Sırtım ona dönük, cenin pozisyonundayken iç içe geçtik. Üzerine yattığım kolu kıvrılıp saç tellerimle oynamaya başladı.

"Bu doğru değil," dedim fısıltıyla, pozisyonumuzu kastederek.

"Biz de yanlış yapalım o hâlde," dedi başını başımın üzerine yaslayarak. Tekrar hislerimle baş başa kaldım, onun kollarının arasında. Ben ağladım, gittim, durdum, yıkıldım ama tekrar ona geldim.

"Bitti mi?" diye sordum cılız bir sesle.

"Bitti güzelim," diye mırıldandı nefesini yüzüme vererek. Aklımda onlarca soru vardı ama doğru zaman mıydı bilemedim. "Gülfem," dedi hasretle. Adımı o kadar dolu dolu, o kadar güzel söylüyordu ki. Başını saçlarımın arasından geçirip boynuma gömdü ve burnunu sürterek öptü. Nefesi tenimi huylandırdı, kolunun altında başımı oynattım. Elini bel boşluğumda dolandırarak karnımın üzerine getirdiğinde, "Az önce kısa bir an aklıma düştü de," dedi karnımı okşamaya devam ederek.

"Öyle bir şey yok," diyerek anında kestim sözünü daha güçlü bir sesle. "Ben önlemimi almıştım."

Burnundan aniden verdiği soluğa bir gülümseme hâkimdi, hissettim. "Eminim almışsındır," dedi karnımda dolandırdığı parmaklarıyla. "Ben de almıştım aslında o gün."

"Geri çekilme bir korunma yöntemi değil," dedim. İstemsizce baskılı bir ton kullanırken o daha çok fısıldar gibi konuştu.

"Tamam," dedi beni etkisi altına almak ister gibi saçlarımı öperek. "Ben yine de böyle bir şeyi ne kadar çok istediğimi fark ettim. Onu söyleyecektim," diye devam etti. Bunlar şu an konuşabileceğimiz konular değildi. Bizim daha büyük sorunlarımız vardı. Aşıp aşamayacağımız bile belli olmayan sorunlar.

"Biz barışmadık, biliyorsun değil mi?" diye sordum pozisyonumuza bile bakmadan.

"Biliyorum," diyerek sevmeye devam etti saçlarımı. "Dönsene bana," dedi o efsunlu sesiyle. Belimden tutup ona dönmem için çekerken ben de yardım edip hafifçe kaldırdığım bedenimle ona doğru döndüm ve birkaç saniye boş bıraktığım o kolunun sıcaklığına bıraktım başımı. Gözlerine baktım o loş ışıkta. Parmakları alnımda dolandı. "Biz o günden bir gün ileri gidemedik," dedi duru bir sesle. "Sen hep buradasın," dedi elimi tutup göğsünün üzerine koyarak. Gözlerimin içine bakıp oldukça net bir ifade kullandı. "Biliyorum ki ben de hep buradayım," dedi elinin tersiyle

göğsümü okşarken. "O yüzden senden gelen her şey kabulüm," diyerek sürdürdü konuşmasını fısıltı şeklinde. Bir şey diyemedim. Yutkundum. Onu izlemeye devam ettim. Elimi çıplak, gergin göğsünden de çekmedim. "Beni affetme," dedi daha net bir ifadeyle. "Dokunmaya, bakmaya dahi kıyamazken kırdım ben seni," diyerek kendi üstlendi yine her şeyi. "Affedemezsin, biliyorum. Affetme de zaten," dedi tekrar yumuşacık bir sesle. "Çok severken kırdım ben seni Gülfem," derken yüzümdeki dokunuşları daha sert, sözleri daha baskılıydı. "Kendimden geçecek kadar severken kırdım. Beni affetme. Ben affetmiyorum," diyerek alnını alnıma yasladı. Sakalları tenime battı, önemsemedim. "Affetme ama kal. Ne olur kal," dedi yalvarır gibi. "Sen yanımda kal, senden gelen her şey başım gözüm üstüne."

Bu mümkün değildi. Affetmezsem kalamazdım ki ben. Öyle yapamazdım. Bu benim hemen verebileceğim bir karar da değildi. Bizim konuşacak daha çok şeyimiz vardı. Delicesine inanıp affetmek isterken, affedemem diye korktum. Elim göğsünden yukarı doğru çıktı. Göğsünü okşadım ve boynuna eriştim. Boynunda dolandı parmaklarım. Sonra o çok sevdiğim âdemelmasına dokundu parmak ucum. Bile isteye yutkundu yine, tebessüm ettim. "Bunu seviyorum," diye mırıldandım, belki de konuyu değiştirmek istedim o an.

"Biliyorum," diyerek karşılık verdi tebessümle. Ardından yüzüne dokundum. Ona dokunan avuç içimi öptü ve gözlerini açarak bana doğru yanaştı yavaşça. "Sensiz hayat çekilir gibi değil," dedi erkeksi bir sesle. Dudaklarını dudaklarıma sürttü önce yavaşça. İzin istedi, bir karşılık bekledi sanırım. "Senin yanında sana hasretim," dedi dudaklarımın üzerinde konuşarak. "Ve bu hasretin sona eresi yokmuş gibi."

Kurumuş dudaklarım hafifçe aralandığında bunu izin sayarak ıslak dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı. Aylar önce kendimle girdiğim savaşta bugün yenik düşmüştüm. Bile isteye öpüştüm onunla. Aşkla, tutkuyla. Duvarlarım yıkıldı, bozmam

dediğim yeminlerim yakıldı. Özlemime yenik düşerek öptüm onu. Affetmedim ama kendimi de durdurmadım. Sonra kendime itiraf ettim ilk defa: *Ben onu deli gibi özledim.* Elimi boynuna attım hiçbir şey düşünmeden. Gözlerimi kapadım. Dudakları alt dudağım ve üst dudağım arasında mekik dokudu. Yetmiyormuşçasına kana kana öptü. Saç diplerinde dolandırdım parmaklarımı. Dili dilime karıştı. Elini belime attı ve kendine çekti beni. Tek kolunun arasına sardı, koynuna sokuldum iyice. Ben onun kolunun altındayken,d o bedenini yavaşça yukarı kaldırdı ve üzerime doğru eğildi kolunu çekmeden. Üzerimde bir hâkimiyet kurarken bedeniyle, dudakları da esir aldı dudaklarımı. Omuzlarına tutundum. Yeniden sevmek mümkün müydü bilmiyordum ama kimsenin yanında böyle mutlu olamayacaktım, onu biliyordum.

"Savaş," dedim ağzının içine doğru, boğuk bir sesle konuşarak. Her şeye rağmen yine de ben onda yandım, yine onda söndüm. Uzattığım bacaklarımı karnıma doğru çekip topladım. Elini karnıma koydu. Okşadı iki yana doğru. İçimde garip bir his peyda oldu ve elimi elinin üstüne koyarak parmaklarımı parmaklarına geçirdim. Aylar sonra parmaklarımızın arasındaki boşluklar da kavuştu. Elim elinin arasında kayboldu. Sıkı sıkı kapattığı ellerimizi yavaşça ayırıp, elimi çıplak teninde gezdirdim. Elini boynuma attı, çenemi kavradı ve dudaklarımı daha fazla kendine bastırdı. Kafamı kolundan kaldırıp daha çok sokuldum ona. Başparmağı okşadı çenemi, ardından elinin sırt kısmı boynuma indi. Boynumu okşadı, omuzlarımda dolandı parmakları, oradan göğsüme indi. Tişörtümü aşıp tenime değen eliyle kendimi geri çekerek kolunun üstüne düştüm. Duraksadı. Hareket etmeden bana baktı. En çok onu istedi içim ama en çok onu olduramadı.

Soluk soluğa kalmış bir hâlde, "Uyuyalım mı?" diye sordum yüzüne bakarak. Anlamış gibi ciddi, sert yüz ifadesini bozmadan hafifçe kafasını kenara yatırdı ve bir şey demeden yanıma uzandı. Yine sırtımı döndüm ona, o bana sarıldı. Sessizlik hâkim oldu odaya. Ellerimi başımın altına koyup gözlerimi kapadım. Eli saç-

larımda dolandı. Aylarca sessizliğini koruyan kalbim onun için çarptı bu gece yeniden ve ben o sesi duydum. Aklım kadar kalbimin de nedenleri vardı ona inanmak için ama ruhum onun yüzünden acı çektiğim geceleri hatırlattı bana. Parça parça olmuştu her yanımız. İzi sonsuza kadar kendini hatırlatacak kadar büyüktü bu acının.

Ne istediğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. *Onsuz yoluma devam edebilir miyim* düşüncesi hâkim olmuşken zihnime, bunu hissetmiş gibi, "Ben senden uzaklaştıkça kendimi kaybediyorum Gülfem," diye mırıldandı. Saçlarımın arasında gezdirdiği burnuyla iç çekti ve "Kavuşmalıyız," dedi kesin bir dille. "Başka yolu yok!"

10. BÖLÜM
YENİDEN

Parmaklarımın ucuna aldığım sarı boyayla duvarda uzun bir çizgi oluştururken, omzuma dayadığım telefondaki annemin sesi durmaksızın konuşmaya devam ediyordu. "İki gündür," dedi homurdanarak. Öfkeli nefeslerini bile işittiğim telefona gözlerimi devirmekten başka bir şey yapamadım. "İki gündür eve geç geliyorsun, erkenden de çıkıyorsun. Konuşamadık bile doğru düzgün."

"Konuşacak ne vardı ki?" deyip hemen ardından cevabını da verdim. "Bir şey yok." *Ya tabii Gülfem, kesinlikle yok. Annen de yedi zaten bunları.*

Kahve dolu fincana yönelip birkaç yudum aldıktan sonra tekrar sehpanın üzerine bıraktım fincanı. Bir ayağı dengesiz olan sehpa, kahveyi bırakmamla birlikte hafifçe sallandı ve ben bilinçsizce birkaç saniye ona odaklandım.

"Ne demek yok?" dedi annem güçlü bir sesle, beni daldığım noktadan çekip. Tekrar fırçayı elime aldığımda o da konuşmasını sürdürdü. "Hastanede Savaş'ın yanında kalmak da ne demek? Bir de Efsun ile haber yollatıyorsun. Arıyoruz, telefonları açmıyorsun. Eve geç geliyorsun, erkenden gidiyorsun. Konu açıldı mı Gülfem ortalıktan kayıp!"

"Adam vurulmuş," dedim hiç düşünmeden. Sonra gözlerim daldı, o günkü hislerimi anımsadım ve ses tonumu bir miktar dü-

şürdüm. "Her ne yaşanırsa yaşansın, Savaş benim için sadece eski bir sevgiliden ibaret değil. Ben yanında olmam gerekiyormuş gibi hissettim ve oldum. Hepsi bu."

"Ne o öyle hissettim demeler falan?" Beni anlayabildiğini düşünmüyordum. "Eski sevgiliden ibaret değilmiş," diyerek imalı konuşmasını sürdürdü. "Bizim için gayet de eski sevgili, nişanlı, her neyse," diyerek önemsizleştirdi durumu ve sinirli tavrını sürdürdü. "Baban ne kadar kızdı, biliyor musun sen?"

Benim yanımdaki Savaş onlar için önemliydi ama içimdeki Savaş'ı kimse bilmiyordu. Benim için de doğru değildi yaptığım ama ben artık doğruyu yanlışı ayırt edemiyordum. Artık olayların akışına müdahale edemiyordum. "Üzgünüm," dedim samimiyetle. Ses tonum oldukça düzken yaptığım işe devam ettim. "Kimseyi kızdırmak değildi niyetim. Dediğim gibi, öyle yapmak istedim ve öyle yaptım." Benim açımdan öyleydi. Aileler tarafından bakınca öyle olmadığı aşikârdı ama ben artık kendi tarafım haricinde bir yerden bakmak istemiyordum.

"Ay bu kız beni çıldırtacak!" Titrek nefesleri, ara ara derinden gelen sesiyle evin içinde oradan oraya yürüdüğünü hissedebiliyordum.

Fazlaca uzayan bu sohbete son vermek adına derin bir nefes alıp kahveme yöneldim tekrar. Kupanın sapına bulaşan boyalara yenilerini ekleyerek dudaklarıma götürürken, "İşim var anne. Kapatayım, gelince konuşuruz akşam," deyip, hiç değilse birkaç saatliğine başımdan savmak istedim ama onun kapatmak gibi bir niyeti yoktu.

"Akşam evde yokuz biz," dedi az öncekine nazaran daha normal bir konuşmayla. Dirseklerimi sehpaya dayadım ve kahvemden yudumlamaya devam ettim.

"Nereye gidiyorsunuz ki?"

Ayaklarımdaki ağrının kendini hissettirmesiyle birlikte, sabahtan beri hiç oturmadığımı fark ettim. Birkaç saniye durak-

samak bile yorgunluğumu belirgin şekilde hissettirirken, dizimi sehpanın dengesiz ayağına yasladım ve bedenimi ayakta zor duran bir sehpadan destek alarak dinlendirmeye çalıştım.

"Teyzenlerle günümüz var. Babanla oraya gideceğiz." Akrabalar arası her ay yapılan klasikleşmiş toplantıdan bahsediyordu. "Ne giysem acaba?" diye sordu sanki az önce bana kızıp söylenen o değilmiş gibi. "Anneler gününde aldığın elbiseyi mi giysem?"

"Abimin aldığını giysene," dedim yüzümde koca bir gülümsemeyle. "Neden benim aldığımı giyiyorsun? Senin için önemli bir akşam. Hepiniz birbiriniz ne giydi, kim bu ay ne yapmış diye bakıp duruyorsunuz. Oğlum aldı bunu diye hava atarsın."

"Ya..." dedi sitemle, dalga geçtiğimi anlamadan. "Almış basmadan elbise. Yaşlılığımda giyerim ben onu. Bir de insan içine mi çıkayım onunla?"

Bu soru çok da cevap bekliyormuş gibi sorulmamıştı. Evet, abimin anneme aldığı elbise tam anlamıyla bir rezaletti. "Bilmiyorum. Giy işte bir şey," dedim kahveyi içmeye devam ederek. Gözlerim karşımdaki boş beyaz duvara zihnimdeki resmi aktarıp tamamlamaya çalışırken konuşmaya devam ettim. "Nasıl olsa..." Belime dolanan elle konuşmam yarıda kesildi. Kafamı hafifçe yana çevirdiğimde onun varlığını fark ettim. Tanıdık dokunuşlar ve tanıdık koku... Gitgide yakınlaşıp beni göğsüne çeken kişi elbette ki Savaş'tan başkası değildi. Yine de beklemediğim için büyük bir şaşkınlık yaşarken, devrilmeye yer arayan sehpa ani hareketlerim yüzünden yere düştü ve boşta kalan kollarım titredi. Elimdeki kupadan dökülen bir miktar kahve parmaklarımdan aşağıya süzülmeye başladığında, Savaş belimden tutup beni kendine çevirdi. Yüz ifadem donmuş, tek bir mimik bile yokken yüzümde, o parmaklarıma baktı, yüzü acıyla kasıldı.

Cümlem yarım kaldığında, "Gülfem?" dedi annem telefondan.

"Hı?" dedim bilinçsizce Savaş'ın yüzüne bakarak. Savaş'ın bir eli belimdeki yerini korurken, diğer eli parmaklarımın arasındaki kahve kupasını alıp yere bıraktı.

"Niye sustun?" dedi annem, ne tarafa odaklansam bilemedim. "Ne düştü öyle?" Savaş sessizliğini koruyarak ayaklandı ve havada öylece kalan kolumu bileğimden tutarak dudaklarına götürdü. Süzülen kahve damlaları ağzının içine doğru yol alırken yumuşak dil darbelerini parmaklarımda hissettim.

"Düştü," dedim gözlerim Savaş'ı takip ederken. Ne dediğimin bilincinde bile değildim. "Giy sen onu."

"Neyi?" diye sordu haklı olarak ama verecek bir cevabım yoktu. Savaş'ın uzun uzun emdiği parmaklarımdaki kahvenin ıslaklığı yok oldu. Gözlerimin içine baka baka dilini parmak aralarımdan yukarı doğru, tırnak uçlarıma kadar çıkardı. Derin bir soluk aldığımda gülümseyerek başparmağıyla avucumun ortasına ufak bir baskı uyguladı, iki yana doğru okşadı.

"An-ne..." dedim ikiye bölerek. "Benim kapamam lazım. İş..." dedim yine kesik kesik konuşmaya devam ederek. "İşim var da."

Savaş'ın belimdeki parmakları oradaki oyuntuya iyice yerleşirken, "Dur, kapatma," dedi annem ani bir refleksle. *Ne olur kapatayım. Lütfen kapatayım!*

Savaş'ın ne belimden ne elimden vazgeçmek gibi bir niyeti varken, ben de geri çekilme girişiminde bulunmadım. "Efendim," dedim soğuk sesime eşlik eden güçlü soluğumla. Hemen konuş ve bitsin anlamı taşıyordu bu, anlarsa. Savaş sessizliğini korudu, bana bakmayı sürdürdü. Ben de ona bakarak konuşmaya devam ettim. Üç parmağım dolgun dudaklarının üzerinde sabit kalırken, bileğimi sıkı sıkıya kavramış, avuç içimi okşuyordu.

"Sen konuyu değiştirdin ama ben kapatmadım," dedi sırasıymış gibi. Savaş'ın hafifçe aralanan dudakları parmaklarımın iç kısmına huylandıran öpücükler bıraktı. "Sen bana doğruyu söyle şimdi. Siz barıştınız mı? Ondan mı kaldın sen Savaş'ın yanında?"

"Hayır!" dedim tok bir sesle. Sonra şu hâlimize baktım. Şu söylediğim ne kadar inandırıcı olurdu biri bizi görse, bilemedim. Anında elimi bileğinin arasından çektim ve arkamı dönüp ona bakmaktan vazgeçerek odanın içinde yürümeye başladım. Ellerim saçlarımı karıştırdı, derin bir nefes aldım. "Yok öyle bir şey," dedim net olmaya çalışarak.

Savaş bana doğru gelmedi ama yerinden de kıpırdamadı. Bıraktığım gibi kalıp beni izlemeye devam etti. Ediyordu yani, eminim. "Anne benim kapatmam lazım," dedim derin bir soluk verip. Konuşmasına, konuyu uzatmasına dahi fırsat vermedim. "Sonra görüşürüz," deyip kapattım ve sırtım Savaş'a dönükken telefonumu arka cebime sokuşturup birkaç saniye bekledikten sonra ona doğru döndüm. Yüzüne baktığımda ne diyeceğimi bilemez hâlim o kadar meydandaydı ki. O ise oldukça net bir tavırla, kendinden emin bir şekilde duruyordu karşımda. Parmaklarım önce dağınık saçlarımın arasında yer bulup başımı kaşırken, kapıyı gösterdim ardından.

"Serkan," deyip duraksadım. "Selçuk," diye düzelttim. "Selçuk için geldin sanırım," diyerek kapıya doğru adımladım. "Çağırayım ben." Yanından geçip gidecekken bileğimi kavradı tekrar hızla. Durdum. Durmak zorunda kaldım.

Yavaşça kafamı ona doğru çevirdiğimde, "Selçuk için gelmiş olsaydım, onun yanına giderdim," dedi net bir ifadeyle. "Sana geldim ben." Yüzüme bakarak konuşmaya devam etti. "Gelmek için bir bahane aradım tüm gün ama bulamadım," diyerek tebessüm etti. "Bir bahanem de yok yani," diyerek o geniş omuzlarını yukarı kaldırdı. "Öyle dümdüz. Seni özledim, geldim." Ne diyeceğimi bilemedim. Oldukça netti ve o netliğe karşı bir cevap beklediği de aşikârdı. Özlediğini gözlerinden bile anlıyordum. Bana öyle bir bakıyordu ki, kalbinin titrediğine emindim. Ben de özlemiştim ama bunu onun bilmesine gerek yoktu. Zaten onu özlemem ne kadar doğruydu, onu bile bilmiyordum.

Gözlerim karın bölgesine kaydı, bileğimi çektim. "Kalkmasaydın sen keşke," dedim ellerimi arka cebime atıp. "Daha yeni çıktın hastaneden. Böyle gezmen ne kadar doğru bilemedim." Aramızdaki soğukluk o kadar belirgindi ki. Nasıl davranacağımı da bilemedim.

"Sorun yok," dedi kafasını hafifçe yana çevirerek. "İyiyim ben." Üzerimi inceleyen gözleri boya kalıntılarına bakarak aşağılara inerken ayaklarıma takıldı. "Ben iyiyim de," dedi kaşlarını anlamamış gibi çatarak, "Senin niye ayakların çıplak?"

"Ya onlar," deyip ayaklarımı saçma bir şekilde iki yana açtım. "Havalar sıcak."

Hâlâ anlamamış gibi kaşlarını çatıktı. "Ekim ayındayız Gülfem," dedi havaların çok da sıcak olmadığını belirtmek ister gibi. Doğru, ekim ayındaydık ve ben sabah çıkmadan ceket bile almıştım üstüme. Çok sıcak değildi hava.

"Rahat ediyorum böyle ben," diyerek omuz silktim. Herkes neden takmıştı ki bu duruma? "Öyle evdeymişim gibi, bir koyvermişlik falan." Açıklama yapıyordum resmen. "Zaten zemin sıcak. Bak istersen," deyip elimle yeri gösterdiğimde, saçmalıkta boyut atladım ve bunu fark ederek, "Yani soğuk da olsa bir şey değişmez gerçi," deyip konuyu kapatmaya çalıştım. "Ben öyle gezmek istedim." Oldukça açıktım sanırım. Öyle düşünüyordum yani. Ben öyle dolaşmak istiyordum, hepsi bu.

"Savaş," diye duyduğum sesle kafamı aniden kapıya doğru çevirdim. Selçuk zaten kapısı açık olan odaya doğru gelirken pek de çekimser davranmadı. Yine de kapıdan içeri geçmeyip, kapıya yaslanıp sınırını koydu. "Senin ne işin var burada?" dedi kaşlarını çatıp merakla. "Yatman gerekmiyor mu oğlum senin?"

Doğru, yatması gerekiyordu. Hastalar öyle yapardı ama o hasta gibi davranmıyor, bu hâline rağmen sürekli olarak benim yanımda bitiyor ve beni kendi içimde daha büyük bir karmaşaya sürüklüyordu.

"Öyle mi yapmam gerekiyor?" dedi yamuk bir gülümsemeyle.

"Yani," diyerek kafasını iki yana salladı Selçuk. "Vuruldun ya hani bir miktar. Git rahat rahat takıl işte evde. Yat, uyu, dinlen."

"Doğru," deyip onay verdi. "Ama batıyor yatak," deyip bana doğru baktı. "Uyku da tutmuyor zaten. Rahat değilim yani ben." Bana laf mı sokmuştu o şimdi? Sen rahatsın ama ben değilim der gibi. Ben de rahat değildim ki. Ben de bu belirsizlikten yorulmuştum. Ben de karmakarışıktım. Aynı hisler bende de mevcuttu. Hissettiklerimizi söylememiz, hissetmediğimiz anlamına gelmezdi ki. Sadece biz karşılıklı oturup bir konuşma yapmadan önce ben onun toparlanmasını, bu sürede de olanı biteni sindirmeyi tercih etmiştim. Bunu anlaması gerekirdi.

"Çay içelim mi?" diye sordum. Cevap dahi beklemeden kapıya doğru yürümeye başladım. İtiraz etme hakkı bırakmadım. Etmezlerdi de muhtemelen. Yalnız kalmaktansa toplu konuşmak daha mantıklıydı. Onların önünden yürüsem de arkamda ikisinin de beni takip eden varlığını hissediyordum.

"Bu hep böyle mi?" diye sordu Savaş kısık olmasına dikkat ettiği sesiyle. "Çıplak mı dolanıyor?" Ayaklarıma takmıştı.

"Genelde," dedi Selçuk dümdüz bir tavırla. "Öyle rahat ediyormuş."

"Ne alaka?" dedi Savaş bana vermediği tepkiyi ona göstererek. "Ev mi burası? Rahat olacakmış..." diye homurdandı. "Bu kalorifer petekleri falan çalışıyor değil mi?" diye sordu ardından. Dinlemiyormuş gibi yürümeye devam ettim.

"Yoo," dedi Selçuk garip bir tınıyla. "Cam, kapı ardına kadar açık boyadan sebep. Niye açalım petekleri? Sürekli devreye girip durur."

"Girsin," dedi Savaş hiç düşünmeden. "Aç sen onları. Faturayı da bana yolla," dedi tok bir sesle. "Sikerim öyle işi. Sabahtan akşama kadar böyle geziyorsa bu mahvolur." Savaş hâlâ aynı Savaş'tı. Ayrıyken bile elini üstümden çekmeyen, her anıma, her kararıma

müdahale etmeye çalışan bir adamdı. Değişmeyen bu huylarıydı zaten beni en çok ikilemde bırakan.

"Saçmalama," derken Selçuk inanamamış gibi biraz yüksek bir çıkış gösterdi. Bence de saçmaydı zaten, kesinlikle saçmaydı. "Söyle ayakkabı, terlik falan giysin. Ne yapacaksın, maaşı havaya giden doğalgaza mı ödeyeceksin?"

"Sen bu zekâyla nasıl duruyorsun bu meslekte ben anlamadım," dedi Savaş küçümser gibi. "Gülfem de, 'Tamam Savaş, hemen giyiyorum,' derdi zaten. Yani akıl mantık biraz ya!"

Son basamağı indiğimde mutfağa doğru yönelecektim ki Savaş'ın eli ahşap merdivenlerin üstünden bileğimi kavradı. Durdum, yüzüne baktım. "Dursun çay şimdi," dedi istemediğini belirterek. "Ben çok durmayacağım zaten. Seni göreyim biraz, gideceğim." O da son adımı atıp bileğimdeki elini avucuma indirdi. Parmaklarını parmaklarıma geçirmedi ama elimden sıkıca tutup sandalyeye yöneltti beni.

Dış kapının açıldığı holün tam ortasındaki sandalyelerden birini alelade bir şekilde çekerek oturdu Selçuk. Savaş elimi bırakıp kenardan aldığı sandalyenin birini bana verirken kendine de aldı bir tane. Otururken yüzünün kasılmasıyla yarasının acıdığını anlatmıştım. "İyi misin?" diye sordum telaşla. Sorun yokmuşçasına gülümsedi. Tam kalkacakken beni durduran el hareketiyle oturdum.

"İyiyim güzelim," dedi ardından. Hiçbir şey yoluna girmemişken onun sanki her şey normalmiş gibi davranması çok tuhaf geliyordu. Dik bir şekilde oturmak yerine daha genişçe, uzanırmış gibi oturdu. Bu bile aslında iyi olmadığının göstergesiydi ama belli etmemeye çalıştı, üstelemedim.

"Nasıl oldun sen?" diye sordu Selçuk tekrar. "Gelemedim ziyarete bir türlü."

Onun mahcup bir tavırla kurduğu cümlelere karşılık Savaş alelade bir şekilde, "İyiyim," dedi geçiştirir gibi. Bana bakmayı sürdürdü. Çıplak ayaklarımı demir sandalyenin altındaki demire

yasladım. "Sen harbiden nasıl vuruldun?" diye sordu Selçuk, bazı şeyleri yeni sorgulamaya başlayarak. "Yani operasyonda çelik yelek giymezlik yapmadın herhâlde." Bu cümleyi öylesine kurmuş gibiydi. Kendi de pek inanmamıştı. Ardından Savaş da onayladı.

"Yok be oğlum," dedi rahat bir tavırla. "Giydim de o biraz benim salaklığıma denk geldi." Selçuk'un sessiz kalıp gözlerini kısması, devam et demekti. Savaş da öyle yaptı. "Operasyon bitmişti, toparlanıyorduk. Ben de daraldım, attım yeleği üstümden," dedi benim için oldukça değişik, onlar için sıradan bir konudan bahsederken. "Ne bileyim piçin birinin yaralandığını. Fark etmemişiz. Sıktı bir tane. Atak yaptım da çok geç oldu. Gerçi iyi oldu," dediğinde anlamadım. O da bana açıklar gibi konuştu. "Vurulmasam bu kadar yakınlaşabilir miydik bilmiyorum."

"Yakınlaşırdınız," dedi Selçuk benim yerime cevap vererek. Ona baktığımda, o benden ziyade Savaş'la muhatap oldu. "Operasyon bitti sonuçta. Sen kendini açıklayacaktın. Mutlaka bir şeyler değişecekti."

"Açıklayabilir miydi?" diye sordum merakla Selçuk'a ama Savaş bundan hoşnut olmadığını belirten bir ifadeyle kafasını salladı.

"Bu kadarını açıklayamazdım," diyerek başladı konuşmaya. "Yani Nazi ve Selçuk'un kimliğinden haberin olmazdı. Ben sadece sana üstü kapalı bilgi verebilirdim. Şimdi sen ne zaman istersen konuşabiliriz," diyerek açık bir kapı bıraktı bana. "Yeter ki konuşalım," dedi umutla.

Bana bakan derin ifadeli gözlerinden gözlerimi kaçırıp konuyu yine aynı sınırlardaki farklı bir yöne çevirdim. "Nazenin'e ne oldu?" diye sordum tekrar Selçuk'a dönerek. "Yani bana açıklama yaptı. Sen şikâyet edeceğim dedin. Ettin mi?"

"Bildirdim," diye düzeltti "şikâyet ettim" demek yerine. Hâlbuki ikisi de aynı anlama geliyordu.

O kısa ve öz konuştu ama bana yeterli gelmeyerek, "Ne oldu?" diye sordum merakla. "Yani çok büyük bir ceza alır mı?"

Savaş sesli bir şekilde burnunu çekip, "Kendi istifa edecekti zaten," diye odağı kendisine çekti. *Tabii sen biliyorsundur zaten ne yapacağını. Bu konuyu sana sormalıydım, haklısın.* İmalı bir gülümsemeyle arkama yaslanırken o benim aklımdan geçenleri anlamış gibi ters ters baktı.

"Etmiş mi? Sen biliyorsundur," dedim tavrımı sesli bir şekilde ortaya koyarak. Kollarımı birbirine bağladım, bacak bacak üstüne attım ve rahat bir görüntü oluşturdum.

Açıkta kalan ayak bileklerimde gezen gözleriyle tek kaşı havalandı ve "Bilmiyorum," dedi net bir ifadeyle. Zorlukla çektiği gözleri yüzüme odaklandı. "Görüşmedim, konuşmadım, haberim yok," diye sıraladı tek tek vurgulayarak.

Benim de tek kaşım "öyle mi" dercesine havalanırken bizim bakışmamızı Selçuk kesti. "Etti istifa," dedi, ona doğru döndüm.

"İyi. Hâlinden pek memnun değil gibi gözüküyordu zaten," dedim sanki çok iyi tanıyormuşum gibi. "Kurar kendine yeni bir düzen."

"Kendine öyle istediği gibi bir düzen kuramaz," dedi Savaş beni bozarak. Anlayamadım, yüzüne baktım. Selçuk açıkladı. İkisi arasında mekik dokudu gözlerim.

"İstihbarat görevlileri birçok devlet sırrına vakıf oldukları için kolayca kendi hâllerine bırakılamazlar," diyerek girdi söze. "Devletin kendisine gösterdiği veya izin verdiği şekilde yaşamını sürdürebilir sadece." Ömür boyu mu? Hiç istediğini yapamayacak mıydı? Sürekli birileri tarafından kontrol mü edilecekti?

"Peki istifa etmeseydi?" diye sordum merakıma yeni düşerek. Çok fazla sorguluyordum sanırım ama onlar da cevaplıyordu. Demek ki sorularımın cevapları o kadar da gizli bilgiler içermiyordu.

"Nazi oldukça başarılı bir kadındı," dedi Selçuk hayranlık barındıran bir ifadeyle. Bir an Nazenin ve Selçuk'un birlikte olduklarını düşünür gibi oldum ama anında vazgeçtim bu düşünceden.

"Muhtemelen yurt dışı görevlerine gönderilirdi yüzünün unutulması için," diye tamamladı cümlesini.

İki türlü de Nazenin için oldukça zordu. "Bu kadar başarılı bir kadının öfkesine yenik düşerek böyle bir hata yapması..." deyip dudak büktüm, gözlerim dalarak. Birkaç saniye gözlerim zemine odaklandı ve Savaş'ın bana kurduğu cümle çıktı ağzımdan. "Gerçekten öfkeli insanda akıl olmuyormuş sanırım." Sonra durdum birkaç saniye ve "Gerçi benim de yaşadıklarıma bakılırsa, insan sarrafı olduğum söylenemez ama," deyip kaşlarımı havalandırdım. Savaş'ın ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatle dinlediğine o kadar emindim ki.

"Nazi zaten yapı olarak çok sinirli bir kadın," dedi Selçuk. "Çok sert bir yapısı var. Sen onu bir de operasyonlarda görsen var ya," derken dudaklarını dişledi. "O yüzden Nazi diyoruz ona. Sen Nazenin deyince çok değişik geliyor. Pek üstüne de oturmuyor zaten," deyip gülümsedi ama ben gülmedim.

"Beni de sevmediği gerçeği var tabii," dedim kafamı sallayarak. "Hepsi birleşince bana patlaması çok normal."

"Öyle tabii," dedi Selçuk inkâr etmeden. Savaş'ın sert bakışları arasında kalınca, "Yalan mı?" diye sordu. "Sevmiyordu Gülfem'i. İçten içe hep onu suçluyordu."

"Neden?" dedim kaşlarımı çatarak. "Ben ne yapmışım, benim ne suçum var?"

"Hiçbir suçun yok," dedi Savaş vurgulu bir sesle konuya dâhil olarak. Acısına aldırış etmeden konuşmaya devam etti elini savurarak. "Bu konuyu kapatın. Nazi'nin yaptıkları saçmalıktan başka bir şey değildi. Kendine bir suçlu arıyor aklınca ama bu Gülfem değil."

"Bir dakika," deyip elimi uzatarak kestim sözünü. "Ben susmak istemiyorum. Konuşmak istiyorum. Öğrenmek istiyorum. Konu benimle ilgili," dedim kendimi göstererek. Savaş sıkıntılı, derin bir soluk verdi ama müdahale etmedi. "Neden beni suçluyor?" dedim tekrar Selçuk'a dönerek.

Savaş arkasına yaslanırken sessiz kaldı. Konulara dâhil olmamı istemiyordu ama gizli saklı kalsın da istemiyordu sanırım. Yine de ona rağmen, "Senin yüzünden değil!" dedi beni tekrar kendisine çevirerek. "Sakın kendini suçlama," diyen bakışlarını hissedebiliyordum artık. Konuşmadan anlayabiliyordum.

"Mesaj olayını sen Savaş'a söyleseydin, bu konuda bilgisi olduğu için elbette önlem alacaktı Savaş," dedi Selçuk, kendinden emin bir şekilde. Ben de emindim alacağından şüphesiz.

"Önlem alacaktı ve patlama olmayacaktı, öyle mi?" diye sordum onaylatmak için.

"Muhtemelen," diyerek kafasını salladı. "Bizim mesajlardan çok geç haberimiz oldu. Açıkçası böyle bir patlama da beklemiyorduk. Daha çok kaçırılmaya yönelikti düşüncelerimiz. Amaçları bilgi almaksa, seni kullanmak daha mantıklı bir seçenek." Tüm şeffaflığıyla anlatmaya devam etti. Kaçırılma düşüncesi bile beni gererken o gayet normal bir şekilde konuşuyordu. "Mesajlar da zaten buluşalım, yakında görüşeceğiz tarzındaydı."

"İt!" dedi Savaş sinirle fısıltı şeklinde. "Hayatımı sikti!"

Duymazlıktan gelip Selçuk'a bakmaya devam ettim. O kendi kendine homurdanırken dizini de hızla sallamaya başladı. "Biz öyle düşünüyorduk," dedi Selçuk konuşmaya devam ederek. "Ama arkadaşlarımızın son anda haberi oldu patlama olayından. Müdahale ettik fakat," deyip dudaklarını birbirine bastırdı. Başarılı olamamışlardı. "Sen söyleseydin belki de bu patlama yapılmayacaktı diye düşündü Nazi hep. Kenan," dedi ve elini uzatıp açıkladı. "Yani eşi. O patlamaya gitmeyecekti gibi düşündü." Nazenin tarafından bakınca anlayabiliyordum aslında. Savaş'a kaydı gözlerim o an. Yerine koydum kendimi. Ben de öyle düşünürdüm. Ben de sevemezdim beni. Ben de tepki gösterirdim.

"Ben o mesajları söylemedim diye olaylar bu kadar karıştı," dedim Savaş'a bakmayı sürdürerek. Göz gözeydik ama benim gözlerimi bir sis kaplamıştı ve ben boş bakıyordum. "Bir tek beni değil,

bir sürü kişiyi etkiledi. Ben böyle olacağını bilmiyordum," diyerek kafamı iki yana salladım dalmış bir şekilde. Benim yüzümden bir sürü kişi ailesinden, eşinden olmuştu. "Benim yüzümden..." dedim düşüncelerimi dillendirerek. "Nazenin haklı."

"Haklı falan değil," dedi Savaş sert bir dille yine öne doğru atılarak. Daldığım noktadan çekti yine beni. "Bu konuda çok tartıştık onunla. Anlamamakta direndi ama onun kocası işini yaptı. Kimseyi suçlamaya hakkı yok. O zaman herkes birini suçlasın amına koyayım!" dedi sinirle. "Özellikle bir sivile asla suç yükleyemez. Herkes atsın yükü birine, geçsin kenara." Ben de birçok kez Savaş'a yapmıştım bunu aslında. "Yok öyle bir şey," dedi tekrar aynı netlikle yüzüme bakarak. "Senin suçun değil!" diyerek vurguladı. "Günah keçisi Gülfem olmayacak! Oldurmam!" derken Selçuk'a bakarak söyledi bunu. "Bir daha bu konu Gülfem üstünden dönmeyecek," diye belirtti. "Herkes görevini yaptı." Onun böyle konuşması benim düşüncelerimi değiştirmedi. Ben yine kendimi suçlamaya devam ettim. Muhtemelen de edecektim.

"Tamam," dedi Selçuk ellerini kaldırıp gülümseyerek. "Ben bir şey demedim. Sen haklısın," diyerek ona onay verdi. Samimi mi bilemedim.

"Kapatın konuyu," dedi Savaş derin derin soluklanarak.

Selçuk da onu dinledi ve konuyu değiştirdi. "Burada benzeri bir müzik okulu işi daha var bu arada," dedi beni muhatap alarak. "Ama adamlar Bursa'da ve buraya gelemeyecek kadar yoğunlar. Toplantı ayarlamaya çalışıyoruz. Onlar uyduramazsa gelmek için bizden birileri gidecek. Kesin değil ama söyleyeyim dedim."

"Ya harika," dedim gülümseyerek. "Akıllarında bir şeyler var mıymış yoksa biz mi kafamıza göre hareket edeceğiz?"

"Çok bilgi sahibi değiller anladığım kadarıyla," diyerek dudak büktü. "Ama konuşacağız."

"Tabii sen böyle rahatsın," dedi Savaş elini Selçuk'a doğru uzatarak. "Tüm gün rahat rahat takıl. Resimler, müzikler falan.

Oh." Kafasını hafifçe kenara yatırıp imrenir gibi inceledi. "Keyfin yerinde."

"Rahat mı?" dedi Selçuk alaycı bir gülüşle. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

Savaş bacağını diğer bacağının üzerine atıp sallarken gayet rahat bir tavırla kafasını iki yana sallayıp, "Yoo," dedi ve konuşmaya devam etti. "Sizin işiniz bizimkine göre daha kolay. Kabul et bunu. Biz sürekli kamuflaj giyiyoruz, sürekli bir tıraş hâli," derken uzun zamandır kesmediği sakallarına baktım kısa bir an. "Sabah erken kalkmak var. Hep emir altındayız. Sizin iş kolay." Öyle sakin konuşuyordu ki.

Selçuk onun bu ciddi tavrı karşısında oturduğu yerden biraz öne gelerek, "Kolay mı?" diye sordu gözlerini kısıp. "Ulan asıl sizinki kolay be!" diye devam etti konuşmasına. Arkasına yaslandı ve kafasını savurdu alelade. "Bu görünen yüzü. Peki diğer kısmı?" diye sordu ama cevap almadan konuşmaya devam etti. "Biz çoğu yere silahsız girmek zorunda kalıyoruz. Senin gibi 7/24 silahlı gezemiyorum ben. Bu var ya," dedi bana bakıp kafasıyla Savaş'ı göstererek. "Kimliğini gösterdiğinde giremeyeceği delik yok." Bu konularla ilgili hiçbir bilgim yoktu ama bu karşılaştırmanın saçma olduğunun bilincindeydim. Selçuk'un bana bakmasıyla Savaş da bana baktı. Tam olarak onların ortasında otururken bir anda hareketlendim. Savaş aramızdaki mesafenin yeni farkına varmış gibi tek eliyle sandalyenin ucundan tuttu ve kendine doğru çekti beni. Sandalye düz zeminde ona doğru yavaşça ama rahatsız edici bir sesle kaydı.

Ne Selçuk bu durumu garipsedi ne de Savaş. Ben bir şey demeden kolunu sandalyemin arkasına attı Savaş. Selçuk ise konuşmaya devam etti. "Kolaymış," dedi atışmayı sürdürerek. "Kolaysa sana kolay. Biz o bilgiyi toplayana kadar ebemiz sikiliyor. Siz bilgiyi alıp takır takır sıkıyorsunuz." Bir anda kurduğu cümlenin bitişiyle varlığımı fark ederek, "Pardon," deyip dudaklarını birbirine bastırdı. "Boş bulundum bir an," deyip elini bana doğru uzattı.

Sorun yok dercesine kafamı iki yana sallıyordum ki, "Gülfem alışkın," dedi Savaş benim yerime konuşarak. "Yakında kendisinden de duyarız gibi geliyor." Dalga geçtiği o kadar belliydi ki. Hatta o alaycı ifadesiyle yüzüme baktığında ben de baktım. Gülümsedi. Birkaç saniye bakmayı sürdürdü. Önce gözlerime, sonra saçlarıma, sonra dudaklarıma, yine en son gözlerime baktığında konuşmaya devam etti. "Ama sen yine de," deyip son kez bana bakıp iç çekerek Selçuk'a döndü ve tehditkâr bir şekilde kafasını salladı, "O kemiksiz olan diline hâkim ol. Aksi takdirde," deyip gülümsedi, "Tercihlerim arasında yer almasa da, ben hâkimiyet kurmak zorunda kalacağım." E ama bu cümle küfürsüz bir küfürdü ve Selçuk bundan rahatsız olmak yerine Savaş'ın yüzündekine benzer bir gülümseme yerleştirdi yüzüne.

"Gül sen gül," dedi Savaş sırıtarak. "Hâkimiyeti devraldıklarım çok gülmediler ama uyarayım," diyerek kafasını salladı. O ne demekti şimdi? Sorgulayıcı bakışlarımı ona yönelttim ama ya görmedi ya da görmezlikten geldi. Oturduğum yerde sinirle doldum taştım. Derin bir soluk aldığımda zaten dip dibe olan sandalyelerimize rağmen iyice bana doğru sokuldu. Parmak uçları bilinçli mi, bilinçsiz mi bilemedim ama tişörtümün açıkta bıraktığı kollarımda tüy misali hafifçe dolanmaya başladı. Kolumu çektim ama parmakları tekrar beni buldu. Kendimi ona çevirdiğimde, bunu bekliyormuş gibi o da bana baktı, göz göze geldik. Anladı ama durmak yerine o yamuk gülümsemesiyle bana inat gibi parmak uçlarını kollarımda gezdirmeye devam ettirdi. Kaşlarımı çattığım gibi tavrımı göz ardı ederek Selçuk'a döndü tekrar. "Ayrıca o kadar özeniyorsan bizim işe, gel vereyim postalları bir hafta takıl," deyip tekrar konuyu eski yerine çekti ama ben olduğum yerde, içimde aynı sinirle kaldım. "Aylarca ev yemeğine hasret kal. Sonra tekrar konuşalım Selçuk, kolay mı değil mi. Siz rahatsınız tabii," dedi yine aynı tavrını sürdürerek. "Ye her gün ev yemeğini, takıl kafana göre. Sonra bir de gel kıyaslama yap."

"Ev yemeği mi?" dedi Selçuk kafasını iki yana sallayarak. "Tek ve bekâr olunca öyle çok da sizden farklı değiliz ya. Hep kuru şeyler. Bazen çorba falan yapıyorum ama bahsettiğin o ev yemeklerini falan benim de gördüğüm yok."

"Ya..." dedim bir anda konuya girerek. Ani hareketimle Savaş bir anda bana baktığında, kaşlarını çattığını görebiliyordum. Hafifçe öne doğru eğilen bedenimi, kolumu tutan parmakları geri doğru çekti. Güçlü soluklarını anlamış gibi yüzüme doğru bıraktı. "Ben sana yaparım," dedim hiç düşünmeden. Savaş'ın kolumda dolanan parmakları durdu ve parmak uçlarını varlığını belli edecek şekilde tenime bastırdı. Yok saydım ve konuşmaya devam ettim. "Vallahi yaparım, ne olacak. Çok da güzel yaparım hatta," diye üstüne basa basa vurguladım. "İstersen bir akşam bi..."

Cümlemi tamamlayamadan, "Hu hu," diye ince bir ses duyduk ve hepimiz aynı anda kafamızı kapıya çevirdik. Efsun bize doğru yürürken gülümseyip elindeki tepsiyi kaldırdı ve iki yana salladı. "Size patatesli börek getirdim."

Selçuk ve Savaş oturduğu yerde doğrulup kendini düzeltirken, "Efsun," deyip ayaklandım şaşkınlıkla. Savaş'ın eli sandalyenin üzerinde kaldı. "Nereden çıktın sen?" diyerek elime aldığım tepsiyle yüzüne baktım. Savaş ayağa kalktı ve kendi sandalyesini Efsun'a uzatıp kendine yenisini aldı. Yerini vermedi otursun diye. Sebebi de gayet açıktı.

Efsun yerine otururken salık bıraktığı saçlarını geriye doğru attı ve nefes nefese, "Akşam için," deyip duraksadı ve birkaç saniye bekleyip nefesini düzene sokmak istedi. "Ay sizin bu bayır," dedi eliyle dışarıyı göstererek, "Beni çok yoruyor. Durak aşağıda... Öldüm vallahi." Efsun kesik kesik soluklarıyla göğsünü tutarken, Savaş tekrar rahat bir pozisyona geçti ve bacağını diğer bacağının üstüne atıp gülümsedi. Bu kesinlikle Efsun'a laf atacağı anlamına geliyordu.

"O bayırın dik olmadığı gerçeği kadar," dedi düşüncemi doğrulayarak, "Senin kilo aldığın da bir gerçek Efsun," deyip imalı bir şekilde gülmeye devam etti.

"Ay..." dedi Efsun suratını ekşiterek. "Seni ciddiye alacağımı sanıyorsan gerçekten yanılıyorsun. O kadar boş bir adamsın ki."

"Boş mu?" dedi Savaş kahkaha atarak. "Bu konuda oldukça tecrübeli olman lazım senin Efsun, malum boş bir adamla evlisin."

"Savaş!" dedim ona yakınlaşarak. "Uğraşma kızla." Ona yakınlaşmamla belimden tutup iyice kendine doğru çekti ve başını koluma yasladı. "Sen akşam diyordun," deyip kendime çektim Efsun'un dikkatini. "Bir şey mi var akşam?"

Kafasını iki yana sallarken, "Bir şey yok," dedi düz bir sesle. "Akşam için Levent'e sevdiği yemekleri yaptım ama evde mum falan yok. Ben de çıkıp bir şeyler alayım dedim masayı süslemek için, o arada size uğrayayım dedim," deyip gülümsedi. "Bol bol tatlı, börek falan yapıyorum ya, Müge dedi ki, 'Al götür bunları, Gülfem ablalar yesin çalışırken.' Bizim evde bozuluyor, biliyor musun?" diye ciddi ciddi anlatmaya başladı. "E akşam yemek yiyoruz, sonrası tatlısı, meyvesi, çerezi... Benim bir de elim maşallah," deyip konuşmayı sürdürdü. "Bol bol yapıyorum. Hatta Levent bana..." Onun üzerinde sessizce dolanan gözleri fark edince, "Ay çok konuştum değil mi?" diye sordu. "Ay tamam," deyip ayaklandı ardından. "Biz çay koyalım Gülfem. Yesin herkes sıcak sıcak."

"Olur," deyip ilerlemeye başladım ama Efsun önüme geçip ilerlemeye başladı sanki mutfağın yerini biliyormuş gibi. Sonra da duraksadı.

"Mutfak neredeydi?" diye sordu kısık bir sesle arkasını dönüp.

"Sağ tarafta." Selçuk ben cevap vermeden eliyle içeriyi işaret etti. Efsun kafasını sallayıp oraya yönelirken ben de peşinden gittim. Elimdeki tepsiyi masanın üzerine bıraktım. Efsun dolaptan tabakları alırken, ben de çay kupalarını tepsiye indirdim.

"Savaş ile aranızı düzelttiniz sanırım," dedi Efsun haklı bir merakla.

Şekerlikte azalan şekerleri yenilerken yüzüne bakmadan kafamı iki yana salladım. "Hayır," dedim düz bir sesle. "Sebeplerini falan anlattı bana ama hasta diye çok üzerine gitmedim."

"Sebepleri neymiş peki?" dediğinde duraksadım. Bunu anlatabilir miydim bilmiyordum. Sormamıştım çünkü Savaş'a. O yüzden kafama göre hareket etmek istemedim.

"Göreve gitmesi gerekiyormuş falan," diye geçiştirdim üstelememesini ümit ederek. "Dönememe korkusu ve bazı başka şeyler," deyip kapatmaya çalıştım konuyu. "Biliyorsun," deyip yüzüne baktığımda gülümsedim. "Oralarda bizdeki gibi gibi yürümüyor işler. Gizlilik falan." *Sen daha yeni öğreniyorsun Gülfem. Kız nereden bilsin? Bir de çok biliyormuş gibi yüksekten konuşmalar...*

Neyse ki üstelemedi ve o asıl benimle ilgili olan kısmıyla ilgilendi. "Seni bu sebepler tatmin etmemiş anlaşılan." Normal devam eden ses tonu, bir miktar şüpheyle devam etti. "Gülfem," dedi vurgulayarak. "Sen bu adamı dinliyorsun değil mi? Yani kendi kafanda kurup kurup doldurmuyorsun kendini. Gerçekten dinliyorsun." Çaydanlığı alacakken bırakıp arkamı döndüm ve kalçamı tezgâha yaslayarak ellerimi de iki yana sabitledim.

"Dinliyorum," dedim ama şüpheli gözleri üzerimdeyken, "Vallahi," diye ekleyip kendime inandırmak istedim. "Dinliyorum ama öyle pat diye olmuyor," diyerek gözlerimi kaçırdım ve ellerimi önümde birleştirip parmaklarımla oynamaya başladım. "Efsun, sorun barışmak değil ki. Tut ki biz barıştık," diyerek korkularımı açtım. "Ben kendime bir yol çizdim Efsun," diyerek yüzüne baktım. "Burası var. İşimi seviyorum."

"İşin ne alaka?" diye sordu Efsun anlamayarak.

"Ya Savaş, 'Burada çalışmanı istemiyorum,' derse?" Cevabı ondaymış gibi inceledim tavırlarını. "E hadi bir şey demedi diyelim, kıskançlıkları ne olacak?" diyerek devam ettim. "'O elbiseyle top-

lantıya katılamazsın Gülfem!'" Kaba bir tonlamayla sesini taklit ettim. "'Toplantılarınız umarım kadınlarladır Gülfem. Senden başka katılacak kimse yok muymuş Gülfem? Geç geldin kiminleydin Gülfem, erken gidiyorsun çok mu lazım sanki, alt tarafı duvar boyuyorsunuz Gülfem.'" Bunların hepsi Savaş'ın edeceği laflardı. "Ben tekrar bu baskının altına girmek istiyor muyum bilmiyorum. Savaş'ı seviyorum, kabul," diyerek konuşmaya devam ettim. "Ama dediğim gibi, bu baskılar beni korkutuyor. Ben artık ne onu yormak istiyorum ne de kendim yorulmak istiyorum."

"Savaş da eminim bu sürede değişmiştir," dedi ama bence buna kendi de inanmadı. "Bence siz bir konuşun. Korkularını söyle ona. O da kendini törpüler, ben eminim. Adam senin gözünün içine bakıyor. Baksana, her an yanında bitiyor." Kafamı çevirdim hole doğru, oturduğu yerden sessizce bana doğru bakıyordu. Öyle güzel bakıyordu ki birkaç saniye göz göze kaldık.

"Neyse," deyip ayaklandım çayları doldurmaya başlayarak. "Zamana bırakmak en iyisi. O toparlansın da başka bir şey istemiyorum şu an. Gerçi sürekli böyle gezerken nasıl toparlanacak onu da bilmiyorum ya. Evde de sürekli böyle. Durmadan bahçede, yatmıyor hiç."

"E sen de eve ziyarete gitmiyorsan ne yapsın adam," dediğinde yüzümde bir tebessüm oluştu. "Cama, balkona falan çık en azından, adamın yatmadığına değsin."

Ben elimdeki çay tepsileriyle içeri geçerken, "Hadi yürü," dedim koca bir gülümsemeyle. "Deme şimdi öyle şeyler bana."

"Niye, özlemin mi depreşiyor? Hadi itiraf et, sen de eriyip bitiyorsun bu hareketlerine."

"Efsun!" deyip gözlerimi büyütürken kafamı arkaya, ona doğru çevirdim. Yüzümdeki sırıtma her şeyi belli ediyordu aslında.

Elimdeki çay tepsisiyle yanlarına yaklaştığımda, Savaş yerinde doğruldu, kupanın birini Selçuk'a uzattı, diğerini kendine aldı. Bu hareketi bir an bana Efsun'un isteme gecesini anımsattı. Ef-

sun da elindeki tabakları verdikten sonra, kendi çayımla birlikte Savaş'ın yanına oturdum. Börek dolu tabağa ben hiç uzanmadım ama Savaş elindeki tabaktan bir tanesini bana uzattı. Olumsuz anlamda kafamı iki yana sallayacaktım ki ters bakışlarını itiraz kabul etmiyor gibi bana dikince, parmakları arasındaki böreği ağzıma aldım. Dudaklarıma değen iki parmağını yalayıp yenisini ağzına attı. Boşta kalan elini tekrar benim sandalyemin arkasına attığında, ağzında yavaşça çevirdiği lokmaların ardından Efsun bir tepki bekliyor gibi Savaş'ı incelemeye devam etti. Hadi derecesine sabırsız ama belli etmemeye çalıştığı hâlleri o kadar meydandaydı ki. Savaş ise onu daha da meraklandırmak ister gibi yavaş hareket etti. "Fena değil," dedi en son lokmasını yuttuktan sonra. "Eline sağlık."

"Fena değil mi?" diye sordu Efsun sitemle. "Gayet olmuş bence," deyip ağzına attığı börekle konuşmaya devam etti. "Olmuş. Ne var şimdi bunda?"

Savaş eline aldığı kupayla birlikte beni kolunun altına çekerken, parmak uçları tekrar kolumu sahiplendi. "Yani," dedi çayından bir yudum alarak. "Hamur bir kekten sonra yarı pişmiş bir börek hiç fena değil. İlerleme var. Bravo," dedi dalga geçer gibi. "Ama sen ne kadar ilerlersen ilerle, benim için hiçbir zaman en iyisi olamayacaksın. Çünkü benim için en iyisi her zaman," deyip bir anda bana döndü. Dudakları alnıma dokundu ve "Sensin," diye mırıldandı. Kalbimin ritmi yine bozuldu. Dudakları alnımda kıpırdadı ufak hareketlerle, ne söylediğini anlayamadım. Sıcak kupa avuç içimi yaktı. *Keşke,* diye geçirdim içimden, *keşke tüm yaşanılanlar bir şakadan ibaret olsaydı ve ben başımı göğsüne yaslayabilseydim şu an.*

"Eline sağlık," diyen Selçuk'un sesiyle daldığım bu güzel andan çıktım. Kendimi geri çektim ve sandalyeye yaslandım. "Benim için en iyisi diyebileceğim bir şey olmadığı için..." Savaş'a bakıp gülümsedi. Elindeki böreği bir miktar yukarı kaldırdı. "Hepsi en iyisi." Sonra Efsun'a dönüp, "Yanlış anlama lütfen," dedi tüm

kibarlığıyla. "Gerçekten güzel olmuş. Eline sağlık. Düşünüp getirmişsin."

"Afiyet olsun," dedi Efsun hafif bir tebessümle. Sonra bana dönüp, "Tarık kafe açıyormuş, Gülfem. Haberin var mı?" diye sordu, kafa salladım.

"Geçen gün konuştuk. Vallahi bayağı kafaya koymuş."

Savaş konudan bihaber ikimize bakarken, "Bana bir şey söylemedi," deyip kafasını kaşıdı. "Dün geldi geçmiş olsun demeye. Bahsetmedi hiç." Tarık, Savaş'a geçmiş olsun ziyaretine mi gitmişti? Haberim yoktu. İkisi son zamanlarda epey iyi anlaşıyorlarmış gibi hissettim.

"Aklına gelmemiştir belki," dedi Efsun. "Açıyormuş vallahi. Temizliğe çağırdı."

"Evet," dedim, sonra heyecanla bir anda Savaş'a dönerek, "Sen de gelir misin?" diye sordum. Elim bir anda kucağında yer buldu. Birlikte bir şeyler yapma düşüncesi o an zihnime düştüğünde kendime engel olamadım. Olmak istemedim. Bacağının üzerine dokundu elim. Gülümseyerek baktığında, "Yani iyi olursan," diye daha kısık bir tonlamayla devam ettim. "Kendini yorman için demedim. Merak edersin belki. Orası çok güzel bir yerdi. Görmek istersin diye şey ettim." Gitgide kısılan ses tonumla cümlemi bitirdim. *Neden görmek istesin Gülfem? Adam neden merak etsin? Ne alaka?* Önüme dönüp yüzüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına atarak sessiz kaldım.

"Gelirim," dedi Savaş bana bakmayı sürdürerek. Tekrar yüzüne baktığımda tebessüm ettim. "Akşam Tarık gelecekti. Konuşurum ben onunla. Neymiş, neye ihtiyacı varmış öğrenir, hallederiz. Sen de gelsene Serkan," dedi ardından Serkan'a dönerek. Nereyi kastettiğini düşünmeden hemen önce, Serkan deyişine odaklandım. Demek ki Selçuk olduğunu gizlemeye devam edecektik. Bir Serkan bir Selçuk epey karışıkken benim için, sanırım sürekli Serkan demek daha kolay olacaktı. Yoksa ben çokça karıştırıp ağzımdan kaçırabilirdim.

"Nereye?" diye sordu Serkan benim merak ettiğim soruyu sorarak.

"Akşam bir arkadaşım geliyor Ankara'dan," diyerek elini ensesine attı Savaş. "Sabaha karşı yola çıkacak. Bizim çocuklar falan bahçede masa kuruyoruz. Tarık'ı da çağırdım. Gel sen de," dedi samimi bir yaklaşımla. Serkan kararsız kalıp duraksadığında, "Tamam, bizdesin akşam," dedi Savaş onun yerine karar vererek. "Yemek yeme," diye de ekledi. "Emre bağlama falan da getirecekmiş bu arada. Müzik de var yani," deyip göz kırptı.

"Emre?" dedi Serkan şaşkınlıkla. "Emre bağlama çalmayı biliyor muymuş?"

Savaş'ın omzumdan düşen eli, elimi kavradı ve parmakları parmaklarımla oynamaya başladı. "Bilmem," dedi diğer eli ensesinden sakallarına kayıp karıştırırken. "Biliyorum dedi de bakalım. Olmadı..."

Savaş'ın sözünü Efsun'un çalan telefonu kesti ve Savaş devam etmeyip sustu. Beni iyice kolunun altına çekerken sırtım göğsüne yaslandı. Efsun, "Efendim hayatım?" dediğinde, Savaş ilgisini tamamen bana çevirmişti. Dudakları saçlarımın arasında yer bulurken parmakları da parmaklarımın arasına geçmiş, bakışları tamamen bana odaklanmıştı. Ben de yerimden memnunmuşçasına kıpırdamadan durdum.

"Efsun'un buraya oturmasına niye izin vermedin?" diye sordum sessizce. "Oraya geçseydin ya sen," derken Efsun'un sandalyesini gösterdim.

"Ne mümkün başka yerde oturmak," diyerek dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Kulağımın ucunu dudaklarının arasına alıp dilindeki ıslaklığı bıraktığında, tüylerim diken diken oldu. "Benim yerim hep senin yanın," diye fısıldadı ardından kulağıma. İçim ısındı, kalbim mayıştı, gözlerim kapandı, tebessüm ettim.

"Ya, öyle mi?" dedi Efsun bir anda sesini düşürerek. "Akşam için aslında ben..." cümlesini tamamlamadan o buruk konuşma-

sını sürdürdü. "Tamam o zaman. Başka zaman yaparız. Sorun değil." Tam kapatacaktı ki, "Şey, Levent," diye girdi söze. "Beni annemden alırsın o zaman geçerken, olur mu?" Muhtemelen onay almış olacak ki, "Tamam," deyip kapattı.

Planlarının bozulmuş olduğu fazlaca belliydi ama yine de, "Ne oldu?" diye sordum.

"Levent," dedi kırıklığına rağmen gülümsemeye çalışarak. "Akşam arkadaşlarıyla plan yapmış da geç gelecekmiş. Onu haber verdi."

"E ama sen plan yapmıştın," deyip ona döndüm Savaş'ın kolunun altından çıkarak. Üstelik ne kadar da heyecanlıydı ilk geldiğinde. Efsun abimin en sevdiği yemekleri yapıp masa için alışverişe çıkmışken, arkadaşlarla buluşmak ne demek? "Söyleseydin ya. Niye tamam diyorsun?" diyerek sert bir çıkışta bulundum. Savaş karışma dercesine yüzüme baktı. Önemsemedim. Omuz silkip Efsun'a döndüm.

"Bir aydır görüşmüyor arkadaşlarıyla, Gülfem. Boş ver. Başka zaman yaparız biz." Titreyen sesi hiç de boş vermiş gibi değildi ama devam etti. "Neyse," deyip ayaklandı. "Gideyim ben. Annemleri bayağıdır görmüyordum. Onlarla vakit geçiririm biraz." Ben kalkmadan bana doğru yaklaştı ve öylesine bir sarılmayla öptü. "Görüşürüz sonra."

"Görüşürüz," demek durumunda kaldım ama Efsun da ses çıkarmadıkça ona da sinir oluyordum. Abimin tavırları elbette normal değildi, kırıcıydı ama Efsun da fazlaca yüz veriyordu. "akşam için hazırlık yaptım," demek zor olmamalıydı. Artık kendi içimde nasıl sinir yaptıysam, dışa vurdum bunu ve Savaş az önce bakışlarıyla anlatmaya çalıştığını sesli bir şekilde söyledi.

"Karışma sen," dedi net bir tavırla. "Evlendi artık onlar. Kendi kocasının huyunu suyunu biliyordur, bilsin bir zahmet," diye ekledi sesinin tonunu yükselterek. "Sonra gelip sana patlayacaklar." Bilmiyordu, bildiğini hiç sanmıyordum. Ayrıca neden bana

patlayacaklardı ki? Hem neden tepki vermişti Savaş, onu da anlamadım.

"Benim işim var yukarıda," diyerek aniden ayaklandım. "Size afiyet olsun."

Çıplak ayaklarım soğuk zemine bastığında hafif bir üşüme hissetsem de alışmak oldukça kısa sürdü ve kot tulumumun rahatlığıyla ikişer ikişer çıktım basamakları. Odaya giriş yaptığımda fırçayı elime alıyordum ki Savaş hızla odaya giriş yaptı, kapıyı kapattı ve belimden tutup hızla geri doğru çekti beni. Camın önündeki kalorifer peteğine kendi yaslanırken beni de bacaklarının arasına aldı.

"Savaş," dedim ileri gitmeye çalışarak. "Bırak. İşim var gerçekten." Beş karış suratla, söylediğim hiçbir şeyi ciddiye almayarak kollarımı iki yandan tutup beni karşısına aldı.

"Kendi sorunlarımız yetmiyormuş gibi bir de başkası yüzünden bana tavır yapmana izin verecek değilim," dedi oldukça net bir ifadeyle. Gür sesi odada yankılanırken konuşmaya devam etti. "Onun sana patlaması demek, benim Levent ile muhatap olmam demek. Yapma Gülfem. Tekrar karşı karşıya gelirsek bu sefer durmam, sikerim belasını."

"Sana tavır yapmıyorum," dedim kollarının arasından çıkmaya çalışarak ama izin vermedi. Elleri iki yandan kollarımı tutmaya devam etti. "Ayrıca senlik bir durum yok," deyip kafamı hafifçe kenara çevirdiğimde, iki parmağıyla çenemden tutup kendine çevirdi yüzümü.

"Uzatmayalım," diye mırıldandı konuyu kapatmak ister gibi. "Gideceğim şimdi zaten."

"İyi misin?" diye sordum. "Bugün pansuman yaptın mı? Hemşire her gün demişti." Ellerini peteğe yaslayarak hayran hayran beni dinlemeye devam etti. "Ayrıca alkol alman ne kadar doğru bilemedim. Bir sorsa mıydık Tuğba'ya falan? Gerçi senin," deyip kafamı iki yana salladım, "Hayır deseler de duracağını sanmıyo-

rum. Neden dikkat etmiyorsun? Hiç değilse iyileşene kadar. Bugün buraya gelmen bile..." Gülümsemesiyle duraksadım.

Ben *ne oldu* dercesine bakarken, "Özlemişim," dedi hafif bir tebessümle. "Bu hâllerini," diye ekledi. "Ayrıca," derken peteğin üzerinde olan elini bana uzattı ve elimi kavrayarak dudaklarına götürdü, "Ben bir tek senin yanında iyi oluyorum Gülfem," dedi gözlerimin içine bakarak. "Başka bir yerde değil. O yüzden ben hep sana geleceğim. İyileşmemiz için," dedi son kısmı vurgulayarak. "Başka türlüsü mümkün değil." Kulaklarım uğuldadı. Kanım vücudumdan çekilmiş, beynimde toplanmış da dengemi bozuyormuşçasına bir uğuldamaydı bu.

Dert de bizdik birbirimize, derman da. Elbette iyileşmek istiyorsak birbirimize sığınmalıydık. Savaş da tam olarak bunu yapıyordu. Benimse en büyük korkum derman olma faslının çoktan geçmiş olmasıydı.

"Savaş, ben..." dedim elimi çekip geri adımlayarak. Ne diyeceğimi bilemedim. Bana derin derin bakan kara gözleri ve biçimli kara kaşlarının etkisinden çıkmaya çalışarak gözlerimi kaçırdım. "Sana, 'Biz olamayabiliriz bilmiyorum, ben emin değilim,' gibi nazlanıp niyazlandığımı düşünme. Sen hep yanımda bitiyorsun, ben de izin veriyorum. Bu bile bende bir şeylerin bitmediğinin göstergesi," diyerek yüzüne baktım. Gerilmiş yüz hatları beni daha da gerdi. "Ben de deniyorum, kendi içimde bir şeyleri oturtmaya çalışıyorum. Bunu bil, olur mu? Eskiyi, şimdiyi, geleceği kendi içimde sürekli döndürüp duruyorum. Kendi açımdan değil sadece. İkimiz için de düşünüyorum. Yemin ederim," dedim samimiyetle. "Ben ne sen yorul ne de kendim yorulayım istiyorum. O yüzden sen toparlan, biz yeniden konuşalım, olur mu?"

Kafa salladı yavaşça, dudaklarını dişledi. Pek memnun olmasa da bu durumdan, onay verdi. Rahat bir nefes alıp tebessüm ettim. Hiç değilse konuyu uzatıp hemen konuşalım diye diretmiyordu. Beni anladığını bilmek de iyi hissettiriyordu. Zamana ihtiyacımın olduğunun o da farkındaydı.

"Sen git istersen," dedim bir iki adım daha gerileyerek. "Arkadaşların için hazırlık yapacaktın, benim de işim var zaten. Sonra görüşürüz."

Hiçbir şey demedi. Büyük adımlarla odadan çıkmadan önce yüzüme bile bakmadan, "Senin uğruna verdiğim savaşta yorulmam ben," dedi erkeksi bir sesle. İçinde tutamamış olacak ki kapıyı çekmeden hemen önce durdu, yüzüme baktı. "Ve ömrümün sonuna kadar yenileceğimi bilsem de tüm yorgunluğuma rağmen yine savaşırım," dedi vazgeçmeyeceğini belirterek. Tek kaşını kaldırıp tok bir sesle sonlandırdı konuşmasını. "Çünkü sen, benim yenilerek kazandığım tek savaşımsın."

Arabayı park ederken bahçede gördüğüm manzarayla kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Mehmet gelmişti. Savaş ile bahçedelerdi ve Mehmet elma ağacının dibinde elindeki hortumla beklerken Savaş çeşmeye doğru ilerledi. Arabadan indim ve hiç düşünmeden bahçeye doğru ilerledim. "Mehmet," dedim heyecanla yanına giderek. Onun boyuyla eşitlenmek için eğildiğimde, kıvırcık saçlarından bir bukleyle oynamaya başladım. Mavi gözlü, beyaz tenli, kahverengi kabarık saçlarıyla oldukça sevimli bir çocuktu.

"Güzelim," dedi Savaş, olduğu yerden bana doğru bakarak. "Sen erkencisin bu akşam." Normalde olduğundan daha erken gelmiştim, evet. "Bir sorun mu var?" diye sordu kafasını hafifçe çevirip ciddi bir ifadeyle.

Olumsuz anlamda kafamı iki yana sallayarak, "Hayır," deyip gülümsedim ve ayaklanarak Mehmet'i önüme çekip saçlarıyla oynamaya devam ettim. "Annemler evde yok. Ben de erken gelip dinleneyim dedim." Çünkü evde olunca annem rahat bırakmayacaktı ve ben günlerdir köşe bucak kaçmaktan yorulmuştum. "Emine ablalar mı geldi?" diye sordum. Kafa salladı.

"Geçmiş olsun demeye gelmişler," dedi bana bakarak. "Onlar rahat otursun diye ben de bu veletle," deyip Mehmet'i gösterdi, "Bahçeye çıktım. Ağaçları suluyoruz." Küçücük bir çocukla ilgilenen Savaş. Rüyalarımda gördüğüm sahnelerin şimdi önümde canlanması... İkisini incelerken ona babalığın ne kadar yakışacağını düşünmeden edemedim.

"Bana velet deme!" dedi Mehmet, küçük burnundan soluyup minik yumruklarını sıkarak. Öyle sevimliydi ki. En son küçükken görmüştüm onu. Minicik olan saçları şimdi fazlaca ama hâlâ yumuşacıktı. Dokunmaktan alamadım kendimi. O da bu durumdan rahatsız değil gibiydi.

"Hadi hadi," dedi Savaş çok da ciddiye almayarak. "Açıyorum suyu. Sen sula oraları kendini ıslatmadan. Sen de Gülfem," dedi bana bakıp alayla gülümseyerek, "Bırak şu veledi," deyip suyu açtı ve bana doğru yürümeye başladı. "El kadar çocuğa dokunuşunu bile kıskanacak boyuta getirttin ya adamı, ne diyeyim kızım ben sana. Ne zaman bitecek benim cezam acaba?" Büyük adımları, dik omuzları ve karizmatik gülümsemesiyle yürürken aniden üzerine gelen sularla, "Ne oluyor lan?" deyip duraksadı.

Mehmet elindeki hortumu Savaş'a doğrultmuştu. "Özür dileyeceksin," dedi küçücük boyuna bakmadan meydan okuyarak. "Affet diyeceksin!"

Savaş, "Oğlum ne yapıyorsun lan sen?" deyip ellerini iki yana açtığında üzerine gelen sular her tarafını ıslatmaya başladı. Bir de Mehmet'in iki yana kendini sallayıp dans etmesi ve ara ara duyulan küçük kahkahalarıyla, ben de kahkaha atmaya başladım.

"Aa!" diye duyduğum kıkırtılı sesle kafamı yukarı kaldırdığımda, Müge'nin balkona çıkmış olduğunu gördüm. "Abi, bu ne hâl?" dedi gülerek. Ardından içeriye seslendi, "Anne!" diye bağırarak. Müge'nin de zevk aldığı o kadar belliydi ki. "Gel gel, bahçede eğlence var." Cebinden çıkardığı telefonuyla kıkırtılar eşliğinde çe-

kim yaparken, bizimkilerin evde olmayışıyla ben de oldukça rahat davrandım.

"Bak, çek o hortumu!" dedi Savaş bahçede iki yana kaçışırken. Mehmet ise inatla elindeki hortumu Savaş'ın kaçtığı yöne doğru çevirip duruyordu.

"Bir daha," dedi Mehmet o küçük dişlerini sıkıp yüzünü garip bir şekle sokarak, "Bana velet demeyeceksin."

Savaş sırılsıklam olmuş bir hâlde ne yapacağını bilmezken ben kahkahalarıma engel olamadım. "Oğlum, velet kötü bir şey değil lan," derken başından aşağıya akan sularla üşüdüğünü belli eder bir hâlde, robot gibi kaldı. "Çocuk demek," diye açıklama yaptı ama Mehmet bunu kabul etmedi.

"Bana Mehmet Bey diyeceksin," derkenki o büyümüş de küçülmüş hâlleri o kadar komikti ki.

"Ne?" dedi Savaş ani bir şaşkınlıkla kaşlarını çatıp. Üzerine gelen sulardan kaçmayı bıraktı kısa bir an ve elini Mehmet'e doğru uzattı. "Mehmet Bey diyecekmişim," dedi alayla. "Yok ya! Sen bana Savaş abi bile demiyorsun. Velet seni. Velet!" dedi inatla. "Bacak kadar boyun var gelmiş artistlik yapıyorsun. Çek lan o hortumu!"

Mehmet daha fazla sinirlenerek parmağını hortumun ucuna dayadı ve suyu birkaç parçaya bölerek Savaş'ın üzerinde daha çok yere temas ettirmeye başladı. Bense ikisinin bu hâli karşısında olduğum yerde iki büklüm olup kahkaha krizine girdim. Savaş küçücük çocukla baş edemiyordu. "Gülfem gülme!" dedi sinirle bana dönerek. Ardından balkondan onu çeken Müge'ye dönüp, "Çekme lan sen de çekme!" diyerek elini savurdu. "Hay ben böyle işin!" diye kendi kendine homurdanırken kimse onu takmıyordu bile.

Gülme krizlerim kısa bir an durduğunda, kısılmış gözlerim açıldı ve Savaş'a baktım. Sırılsıklam olmuş yeşil tişört kaslı vücuduna yapışmış, saçları o ıslaklıkla muazzam şekilde dağılmış, saçlarından akan o su damlacıkları kusursuz burnunun üzerin-

den yavaşça süzülüyordu. Tam o an onu incelediğimi fark ederek, "Bak bak," dedi ellerini iki yana açıp gülümseyerek. Mehmet onu ıslatmaya devam etti, o da bana bakarak konuşmaya. "Gülfem," dedi dolu dolu bir sesle haykırır gibi. "Ben sana gerçekten sırılsıklam âşığım." Öyle güzel gülüyordu ki sesi yankılandı sokakta. Üzerine gelen sulara aldırış etmeden iki yana açtığı elleriyle bana baktı.

"Mehmet!" dedi Emine abla aniden evden çıkarak. Bizim bakışmamız bölündü, Mehmet elindekini bırakıp kaçmaya başladı.

"Yok bir şey Emine abla," dedi Savaş, Emine ablanın kızacağını anlayıp kolundan tutarak. "Eğlendik öyle kendimizce. Ben istedim," diyerek Mehmet'in üstünden aldı tüm suçu. "Hem," deyip bana baktı, "Güldük biz. Uzun zaman sonra... Karşılıklı," diye bir imada bulundu ikimizin anlayacağı şekilde. "Siz yine gelin," diye tamamladı cümlesini.

Evet, uzun süre sonra karşılıklı gülmüştük. Belki de ilk defa dolu dolu hem de. Küçüklük zamanlarımız aklımda canlandı. Bu bahçede; koşturduğumuz, kahkahalarımızın yankılandığı bu sokakta uzun süredir birlikte gülmemiştik. Onun üzerindeki bakışlarımla eski, masum, çocuksu günlerin özlemi depreşti içimde. Sıcacık oldu içim. O adam şimdi büyümüş, başka bir çocukla kahkahalar atarken ben de onlara eşlik ediyordum.

"E ama Savaş," dedi hafif bir sitemle Emine abla. "Sen yeni çıktın hastaneden. Olur mu böyle şeyler?"

"Doğru söylüyor," diyen ses İlknur'a aitti. Kapıdan çıktı ve Savaş'a doğru adımladı. "Sen hastasın. Niye böyle şeyler yapıyorsun. Çocukla çocuk olmasana." İlknur, Emine ablanın kardeşiydi. O da mı gelmişti yani? *Ne alaka?*

Ben de olduğum yerden onlara doğru ilerlerken Savaş'ın yanına yaklaştığımda, Emine abla sıcacık bir tavırla ellerini boynuma doladı. "Gülfem, nasılsın ablam?" diye sordu güleç yüzüyle. "Çok oldu seni görmeyeli."

"İyiyim," diyerek kollarımı çektim üzerinden ama gözlerim Savaş ve İlknur'un üzerinde kaldı. Savaş mesafesini koruyup Mehmet'in saçlarıyla oynarken, İlknur Savaş'ı inceleyip duruyordu.

"Senin de çocuklar büyümüş abla," dedim konuşmayı devam ettirerek. Kıskançlıktan içim içimi yerken, Savaş ona bakan İlknur'u fark etmeden öylece duruyordu. Bana bakıp göz kırptı, kaşlarımı çattım. Anlamamış gibi gözlerini kısarken bana çevirdiği bedeniyle ıslaklıktan göğüs uçlarının bile belirginleştiğini fark ettim. "Yuh!" dedim kendime engel olamayarak. Sonra Emine ablanın bana baktığını fark ettim. Kendimi toparlamaya çalışıp ona döndüm ve gülümsedim. Bir şeyler anlatıyordu Emine abla ama ne anlattığını bile duymadım. Sadece tebessüm edip kafa sallıyordum. Yan gözle kontrol ettiğim İlknur'un derin bakışlarına dayanamayarak, "Savaş," deyip ona doğru adımladım. Kolunu kavradım ve "Pansuman yapman lazım," diyerek yüzüne baktım. Anlamamış gibi kaşları çatıldığında, "Islandın!" dedim sert bir tonlamayla. "Üzerini de değiştirmelisin."

"Gülfem," diyen İlknur'un yüzü düşmüş ama belli etmemeye çalışan hâli o kadar belirgindi ki. "Siz ayrılmamış mıydınız?" diye sordu ikimize bakarak. Bu dediği, benim için bardağı taşıran son damlaydı artık.

Ters bir bakış atıp, "Hayırdır, neden sordun?" diye sordum alaycı bir sesle, göz kırparak. "Sen mi alacaksın Savaş'ı?" Bir şey daha derse üzerine atlayacağıma emindim. Vücuduma yayılan kıskançlığı kontrol etmem gerekiyordu fakat şu an bu imkânsızdı. Elim hâlâ Savaş'ın kolunu tutarken İlknur'a sinirlendikçe tırnaklarım Savaş'a eziyet etti ama o bu durumdan oldukça memnun gibiydi.

"Ne alaka?" dedi İlknur anlamazlığa vurarak. Sanki iki saattir bakışlarıyla Savaş'ı yiyen o değilmiş gibi konuşuyordu ve bu beni daha da sinir ediyordu.

"Ne bileyim," diyerek dudak büktüm. Savaş bana yakınlaştı, saçlarındaki ıslaklık tişörtüme damladı. "İki saattir adamı kesip

duruyorsun da. Buradan öyle gözüktü ama sana yar olmaz," dedim oldukça emin bir şekilde "Boşuna hayal kurma."

"Allah Allah!" dedi İlknur tek kaşını kaldırarak. "Sen yanlış anlamış olamaz mısın? Öylesine bakıyordum ben." Kızarmış suratından yanlış anlamadığım o kadar belliydi ki.

"Sanmıyorum," deyip sahte bir tebessüm kondurdum suratıma. "Ama öylesine bakıyorsan da bakma!" dedim sert bir tonlamayla "Ayıp. Bakılmaz öyle. Yanlış anlaşılır, yanlış konuşulur, o kadar yanlışın da sonuçları çok yanlış olur," dedim tehditkâr bir şekilde kafamı sallayarak.

Savaş'ın yüzüne keyifle yayılan sırıtma o kadar belirgindi ki. "Güzelim," dedi naif bir tonlamayla elimden tutup. "Daha fazla yanlış anlaşılmalar olmadan," deyip gülümsedi, "Yapalım şu pansumanı artık." *Hah Gülfem, şimdi düştün işte eline. Hem ben pansuman yap dedim, Yapalım demedim ki.* Yine de Savaş'ın bu detaylarla ilgilendiğini sanmıyordum. Aylar sonra ilk defa elimden tutup soktu beni evlerine. O önümde giderken ben de peşinden adımladım.

Salonun ortasında karşılaştığımız Saliha teyze hazırlanmış bir yere gidecek gibi duruyordu. Bizi el ele görünce şaşkınlıkla açılan gözleriyle, "Gülfem?" dedi zar zor. Elimizde olan bakışları bir açıklama bekler gibiydi. Ne diyeceğimi bilemedim ama Savaş hemen devreye girdi.

"Gülfem bana pansuman yapacak anne. Gittiğiniz yerdekilere selam söylersiniz. Yarın görüşürüz." Buz gibi, soğuk sesiyle, annesinin daha fazla konuşmasına fırsat vermemek için yüzüne bile bakmadan merdivenleri çıktı, ben de onun yaptığını yapıp peşinden gittim.

Kimseyle, hatta yanımdan geçip, "Ooo!" diyen Müge ile bile göz teması kurmadım. Tırnaklarımın kenarlarını dişlerken, içinde bulunduğum duruma baktım. Az önce o kadar "yanlış, yanlış" demiştim ama şimdi ben yanlış anlaşılacak bir durumun içine düşmüştüm. Aylar sonra onun odasına girmiştim. Her şey eskisi

gibiydi. Her şey yerli yerinde, kusursuz bir düzene sahipti. Kapıyı kapattı ve önümde durarak ellerimi tuttu. Gözlerine baktım, yutkunamadım.

Tuttuğu elimi tişörtünün uçlarına koyduğunda, "Çıkart," dedi. Durdum birkaç saniye.

Üzerine yapışmış ıslak tişört, bana aşkla bakan bir adam ve sanki vücudunu ilk kez görecekmişçesine deli gibi çarpan kalbim... Titreyen ellerim anında buz keserken bir anda arkamı dönüp, "Sen kendin..." dedim ama tamamlamama ve gitmeme izin vermeden kolumu tutup, "Sen yap," dedi düz bir sesle. "Senin yapmanı istiyorum. Ben yapamıyorum, olmuyor," dedi gözlerime bakarak. "Sen dokunursan iyileşecekmiş gibi hissediyorum." Sırılsıklam, umutla gözlerimin içine bakarken, "Bir kere," dedi düz bir sesle. "Lütfen," dediğinde gitmek için çevirdiğim bedenimi tekrar ona döndürdüm. Bileğimi kavrayan eli gitmeyeceğimi anladığında gevşerken yatağa doğru ilerledi ve kendi otururken beni bacaklarının arasına aldı.

Ayakta durup önümde bana bakan adamdan gözlerimi kaçırarak tişörtünü tutup kaldırdım ve kollarından çıkararak yere fırlattım. Boynunda hâlâ yüzüklerimizin olduğu kolye vardı. Tebessüm edecek gibi oldum, dudak kıvrımlarım titredi; birbirine bastırıp engel oldum. Uzun bir süre sonra çıplak teni gözlerimin önündeydi ama ben bakmamak için direndim. Dolaba ilerleyip aldığım havluyu siyah dağınık saçlarına attım ve yavaşça kurulamaya başladım. Hareket ettirdikçe sallanan kafasını bana yaklaştırdı ve alnını göğsüme dayadı. İnce tişörtümü geçen sakallarından birkaç tutam tenime battı. Hareket ettikçe göğsümü tahriş etti sakalları ama kıpırdamadım. "En son beni ne zaman kıskanmıştın hatırlamıyorum," dedi normal bir tonlamayla. "Kıskanmadım," deyip inkâr etmedim ama onaylamadım da.

"Ne kadar meraklılar üstüne atlamaya," dedim sinirle. Havluyu yatağa atıp masadaki malzemeleri alarak yatağın kenarına koydum.

O bana bakıyordu ama ben onunla göz teması kurmuyordum. Elleriyle yataktan destek alıp geri doğru uzandığında, "Çoğul konuştun," dedi İlknur'u inkâr etmeyerek. Bir an yüzüne baktım anidden ve tek kaşım havalandı. İyice uzayan ve karman çorman olan sakalları, yakından daha fazla dikkatimi çekti; aldığı rapordan sebep olsa gerek, uzatamadığı dönemlere inat geldiğinden beri kesmemişti. O da haklıydı kendince, her gün tıraş olmak eminim çok yorucuydu. Normalde sakallı erkekleri daha çok beğensem de Savaş'ın tıraşlı hâli bile oldukça karizmatik geliyordu bana. Simsiyah sakallarının yapısı oldukça sertti. Onu incelemekten vazgeçip tekrar yarasına odaklandığımda, eski bandajı yavaşça söktüm.

"Etrafındaki bekâr kadınlar işte," dedim göz teması kurmadan. İlk gördüğüm hâline göre epey toparlanmış gözüküyordu yarası. Gazlı beze döktüğüm steril suyla yarayı temizledim ilk önce. "Eylül, Nazenin, şimdi de İlknur. Başka kim var bilmiyorum," diyerek konuşmaya devam ettim. Birkaç saniye sonra da "Mutlaka vardır," diye ekledim. Ufak ufak canını acıtmadan dokunmaya çalıştım yarasına.

"Nazenin ne alaka?" diye sordu, diğerlerini inkâr etmedi. Bu gitgide sinirlenmeme sebep olurken yeni bir gazlı beze Batikon dökerek yaraya usul usul dokundurmaya başladım.

"Nazenin de kusura bakma ama kocasını kaybetmiş bir kadına göre fazla gözü dışarıdaydı," dedim burnumdan soluyarak. "Siz bahçede otururken baktığı yerleri gördüm."

"Nereye bakmış?" dedi garip bir tınıyla. *Nasıl söyleyeyim ben şimdi onu?*

"Boş ver," deyip konuyu geçiştirmeyi tercih ettim ama o öyle yapmadı. Çenemden tutup kendine çevirdi beni, elimdekini bıraktım.

"Ne demek boş ver?" diye sordu kaşlarını çatarak. Belimden tutup bir anda kucağına çektiğinde beni, bacaklarım iki yana açıldı.

"Boş ver işte," diyerek omuz silktim. "Sen de şikâyetçi değil gibiydin zaten. Beni ilgilendirmez."

"Ne demek seni ilgilendirmez?" diyerek sesini yükseltti bir miktar. "Bir tek seni ilgilendirir. Bak, Nazenin konusunda kafanda çok kuruyorsun." Beni rahatlatmaya çalışıyordu çünkü güvenim kırıktı. Aklımda soru işareti kalmasın istiyordu. Ellerimi göğsünün üzerine koydum tedirginlikle. Gergin, soğuk ve oldukça genişti göğsü. "Kadınla normal sohbetimiz bile çok fazla yoktu Gülfem. Nereme baktığını bilecek kadar da bakmadım yüzüne. Şikâyetçi değilsin de ne demek?" diye sordu kaşlarını çatarak. Elini saçlarımın arasına attı. O hareket ettikçe parmaklarıma değen yüzüklerin varlığıyla nereye odaklanacağımı bilemedim. "Sen yanımda yokken bile senden başka kimseyi görmedi gözüm."

Parmakları saç tutamlarımın arasından kayıp saç diplerime masaj yapmaya başladı, mayıştım. "Onun için öyle değildi ama bence," dedim yine de tüm nefretimle. "Seni bayağı sahiplenmişti, her şeyde savunmalar falan." Kıskançlıktan kalbim patlayacak gibi oldu. Dokunmak istedim, dokunamadım.

"Yavrum, sahiplenmek değildi o," dedi dudaklarını boynuma yaklaştırarak. Nefesini bıraktı tenime. "Ben o kadar çok sana geliyordum ki, beni tutuyordu. Engelliyordu. Görev bozulmasın diye. Yoksa vallahi bir şey yok," derken burnunu boynuma sürttü, kokumu içine çekti. Boynumu açtım ona istemsizce.

"İlknur," diye devam ettim. "Seni yiyecek gibi bakıyordu."

"Ne İlknur'u ya!" dedi sinirle. Tam itecekken daha çok çekti göğsüne. "Geldiler, kapının önüne çıktım ben Gülfem," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bir aydır evimde yatmıyorum. Ben sensizlikten kafayı sıyırmak üzereyim, sen bana başka kadınlardan bahsediyorsun. Yok. Ne gözüm senden başkasını görüyor ne kalbim başkasını istiyor." Konuştukça, hareket ettikçe elimin altında gerilen bedenini bile ne kadar özlediğimi fark ettim. Kucağındaydım, kalbi ellerimin altında atıyordu. Kokusu içime işliyor, belimi

tutan parmakları beni kendine çekiyorken onu hissetmek isteyen bedenim kendini bilinçsizce ona bastırıyordu.

"Seni sevmeyi bırakamıyorum," diye mırıldandı. Tırnaklarım köprücük kemiğinin üzerinde kaldı ve soluklarım düzensizleşti. "Sen olmadan hiçbir bok yapamıyorum," dedi boğuk bir sesle. Kalbim göğüs kafesimi aşacak gibi atarken gözlerim ona bakmamak için direndi. "Ben ilk defa, bir tek seni olduğun gibi, bir seni her şeye rağmen..." dedi dolu dolu. "Köpek gibi, ölesiye..." Tek tek vurguladı. Elleri belimi okşadı, içimde bir yerlerde onun için yanıp tutuşan kadını hissettim. Hissetmek istemedim. Daha da devam edecekti konuşmasına ama daha fazlası, ona bu odada yenilmek demekti. Belki onun niyeti sadece içini dökmekti ama bende işler sadece o kadardan ibaret değildi.

"Ben gideyim," diyerek ittim göğsünü ve anında ayaklandım. Elim burnumun üstünü kaşıdı ve gözlerimi kapayıp birkaç saniye ne diyeceğimi düşündüm. "Ben temizledim, ilaç da sürdüm," dedim ama o ilaç az önce benim üzerime bulaşmıştı. Titreyen sesimi düzgün tutmaya çalıştım. "Sen sargıyı kendin halledersin," diyerek anında arkamı döndüm, kapıyı açtım ve hızla merdivenlerden aşağı indim.

Kalbim bu denli çarpıyorken, bu hâli karşısında onu deli gibi arzulayan bedenimi biraz daha durursam zapt edemeyecekmişim gibi hissettim ve arkama bile bakmadan hızla eve doğru yöneldim.

Saatler ilerledi, hava kararı, ben günler sonra ilk defa rahatça televizyonun karşısında uzandım. Ev sessiz, karanlık ve oldukça dinlendiriciydi. Açık televizyona sadece baktım, izlemedim. Aklım tamamen Savaş'taydı, bundan sonrasındaydı. Benim için çırpınışlarını elbette görüyordum. Tüm suçu artık Savaş'a da yüklemiyordum, her şey karşılıklıydı. Benim de hatalarım olmuştu ama ara ara beni darmadağın eden o sözlerini de yok sayamadığım zamanlar vardı. Geçer miydi? Geçmezdi. Alışır mıydım? Bir süre sonra muhakkak. Geçirdiğimiz zamanları düşününce bana

yaşattığı mutluluklar her anıyla aklımdayken, ettiğimiz tüm kavgalar da hafızamda hâlâ çok tazeydi. Ben ilk defa bir ilişkide her şeyi en uçlarda yaşamıştım. Belki de bu denli bağlayıcı olan da buydu zaten. Savaş diğerleri gibi yapmacık değildi. Söylediği her kelime dolu doluydu, altı boş değildi. Diğerlerinin ettiği onlarca iltifat çok yavan gelirken, Savaş'ın adımı dolu dolu söyleyişinde bile bir sürü anlam beliriyordu. Televizyonun değişen sahneleriyle odanın içi farklı renklere bürünürken, tavana vuran beyaz ışığın kaynağı dibimde duran telefonumdu. Zaten sürekli beliren o düşünceleri kısa bir süre sonra toz bulutuna çevirerek telefonu elime aldım. Grup sohbetinden mesaj gelmişti.

Müge, Efsun, Tuğba...

Efsun: *Kızlar, ne yapıyorsunuz?*
Müge: *Vallahi bebek bakıyorum. Öldüm ben ya. Of! Evime dönmek istiyorum. Çok sıkıcı. Keşke gelmeseydim. :(*

Gülümseyerek parmağımı ekranda dolandırdım.

Gülfem: *Saçmalama. Mehmet ile oyna işte. Neyinden sıkıldın? Evdeyken ne yapıyordun sanki? Boş boş Kaan ile mesajlaşıyordun, orada da mesajlaşırsın.*
Müge: *Sen çocuk seviyorsun diye herkes sevmek zorunda mı yenge?*

Yazıyor...

Müge: *Ay pardon, abla. :)*

Müge elbette hem hastanede gördüklerinden hem de bugün gördüğü el ele hâlimizden sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmayacaktı.

Gülfem: *Müge saçmalama. Abin pansuman yapmama yardım eder misin dedi. Ben de kıramadım. Öyle yengelik bir durum yok.*

Yersen...

Müge: *Tabii canım. Hep yardım. Ay Efsun abla, görmen lazımdı bunları. Abim, 'Sırılsıklam âşığım sana,' diye bağırdı falan. Sonra bunlar el ele yukarı çıktılar. İnşallah sadece pansuman yapmışsınızdır abla. Tek duam o.*

Yazıyor...

Efsun: *Bugün otele de gitmiş abin. Bunlar dip dibe falan. Görmen lazımdı. Yakında barıştık der bunlar.*

Gülfem: *Ne yapacağız Müge, Allah aşkına? Efsun sen de mi uyuyorsun buna? Çıkacağım gruptan devam ederseniz.*

Müge: *Vallahi ne yapmış olabileceğinizi söylemeye terbiyem müsaade etmedi şu an. Utandım. Ben utandım, ben, ben! Müge... Siz anlayın artık.*

Gruptan ayrıldınız.

Gruba eklendiniz.

Müge: *Tamam ya tamam. Demiyoruz bir şey, çıkma.*

Efsun: *Tamam, sustum ben de.*

Gülfem: *Ben sizin özel hayatlarınıza hiç girmiyorum. Siz niye hep benimkinin içindesiniz? Devam ederseniz engellerim.*

Tuğba: *Selam kızlar. Hastaneden geldim. Ölüyorum ama hiç üşenmedim körili tavuk yaptım kendime. Of, enfes oldu. İsteyen varsa gelin yiyelim.*

Efsun: *Ev yemek kaynıyor canım. Afiyet olsun.*

Efsun yazıyor...

Efsun: *Kızzzzzz.*

Efsun: *Aklıma ne geldi.*

Efsun: *Gülfem, bak buraya.*

Gülfem: *?*

Efsun yazıyor...

Efsun: *Sizin şu Serkan var ya. O bekârmış. Biz o gün arabadayken sağ olsun Müge hiç susmadığı için anlattı Serkan. Ailesi falan da yokmuş sanırım. Yetimhanede büyümüş bu. Çok üzüldüm. Hiç âşık falan da olmamış. Ne diyeceğim, biz bu Tuğba ile Serkan'ın arasını mı yapsak?*

Tuğba: *Ne!*

Olabilirdi aslında. Tuğba ve Serkan yakışırdı.

Efsun: *Kız, adam aileye hasret. Senden güzel aile mi olur? Tam ev kızısın. Hanım hanımcıksın, hemşiresin, mutfakla falan da aran iyi. Bence Serkan'ın tam aradığı eş adayısın.*

Müge: *Anaa! Vallahi olur mu olur. El atayım mı ben?*

Gülfem: *Yani bilemedim. Olur mu dersiniz?*

Tuğba: *Siz kafayı yemişsiniz. Bana sormayı da düşünüyor musunuz? Hayır bakalım benim aradığım eş o mu?*

Efsun: *Kızım adam ultra yakışıklı, kibar, sanata da ilgili, malum. Daha ne istiyorsun?*

Gülfem: *En son bunları abim için söyledin Efsun. O günden beri seni ciddiye alamıyorum. Vazgeçtim. :)*

Dışarıdan gelen bağlama sesiyle duraksadım ve telefonumu koltuğa fırlatarak karanlıkta perdeyi araladım. Savaş, Emre, Selçuk, Volkan, Tarık ve Savaş'ın tanımadığım o arkadaşı masada oturuyorlardı. Savaş masanın başında parmaklarının ucundaki kadehle oynarken, bir yanında o arkadaşı, diğer yanında ise Selçuk vardı. Uzandığım yerden ayaklanıp koltuğun ucuna oturdum ve camı aralayarak karanlıkta gizlice onları dinleyip izlemeye başladım. Emre eline aldığı bağlamayı çalmaya başlamıştı ama belirli bir ritimle gidemeden tekrar başa dönüyordu.

"Ver la şunu," dedi Ankaralı olduğunu belli eden arkadaşı bağlamaya uzanarak. "Bağlamayı ağlatamıyorsan eline almayacaksın. Ne o öyle," dedi küçümser gibi, "Ik mık ettiriyorsun. Bak şimdi," deyip bağlamanın tellerine dokunduğunda çıkan sesle

gülümsedim. Az önce Emre'nin çaldığından daha iyi olduğu apaçık ortadaydı. Birkaç saniye çalıp sözlere girdiğinde, gözlerimi kapayıp dinlemeye başladım. Sesi müzikle oldukça uyumluydu.

"Gönül dağı yağmur yağmur boran olunca. Akar can özümden sel gizli gizli. Bir tenhada can cananı bulunca. Sinemi yaralar, yar oy, yar oy, yar oy, yar... Dil gizli gizli, dil gizli gizli."

Masadakiler de ona eşlik ederken sessiz kalan Selçuk ve Savaş oldu sadece. Onlar sadece dinlemeyi tercih etti.

"Dost elinden gel, olmazsa varılmaz. Rızasız bahçenin gülü derilmez. Kalpten kalbe bir yol vardır, görülmez. Gönülden gönle gider yar oy, yar oy, yar oy yar. Yol gizli gizli, yol gizli gizli..."

Sonlara doğru kısık bir sesle türküyü bitirdikten sonra suyundan birkaç yudum aldı. Savaş rakı kadehini yavaşça dudaklarına götürürken arkadaşının tekrar bağlamanın tellerine dokunmasıyla kafasını hafifçe geri doğru atarak elleriyle saçlarını karıştırdı. Kolundan çıkartmadığı metal saati karanlıkta epey dikkat çekerken, kolunu sallayıp tekrar oturduğu pozisyonda düzeldi. Soğuk ekim akşamına rağmen ince, siyah, kısa kollu bir tişört giymiş, benim kurularken dağıttığım saçlarını sadece öylesine eliyle düzeltmişti. Boynunun açıkta kalan kısmından inen o metal zincirin ucunda yüzüklerimizin olduğunu bilmek iyi hissettirse de bir burukluk da mevcuttu içimde. Başımı cama yasladım. Savaş sigarasından derin bir nefes çekerken gerilen teni öylesine güzeldi ki. Yemin ederim karşımda böyle durduğunda ona bakmaya doyamıyordum.

"Ne ağlarsın benim zülfü siyahım? Ne ağlarsın benim zülfü siyahım? Bu da gelir, bu da geçer ağlama. Göklere erişti feryadım, ahım. Bu da gelir, bu da geçer ağlama. Bu da gelir, bu da geçer ağlama."

İçli içli söylerken, Selçuk'un gözleri dalmış bir şekilde masada öylece sabit kaldığını fark ettim. Eminim onun da kendince dertleri vardı. Çünkü dalgın bakışları öylesine dinliyormuş gibi

değildi. Emre, Savaş'a bir şey söyledi ve Savaş konuşmadan hafif yamuk bir gülümsemeyle karşılık verip kadehine uzandı tekrar.

"Bir gülün çevresi dikendir, hardır. Bir gülün çevresi dikendir, hardır. Bülbül gül elinden ah ile zardır. Ne de olsa kışın sonu bahardır. Bu da gelir, bu da geçer ağlama."

Biten kadehleri dolduran Savaş, en son kendi kadehine de ekleme yaparak yeni bir şişe daha açtı. Kenara sıralanmış iki şişe kısa sürede bitmişti. Tarık ise beklemediğim bir biçimde ortama ayak uydurmuş, kadehini Volkan'ın kadehine çarparak ciddi ciddi efkâr dağıtıyordu sanırım. Bağlamayı çalmaya başlamadan önce Savaş'a bir şeyler söyledi arkadaşı, Savaş da onay verdi ve rakısının yarısını bir anda içtikten sonra arkadaşı çalmaya başladı.

"Tanrı'dan diledim bu kadar dilek, aman aman, bu kadar dilek," diye başlayanın Savaş olacağını hiç tahmin etmemiştim. Onu şarkı söylerken hiç duymamıştım. İlk defa duyduğum sesi karşısında iyice odaklanmış, hatta onu iyice görebilmek için pozisyonumu bile daha da dikleştirmiştim. Karşıya dalmış bakışlarıyla kendini kaptırmış bir şekilde söylemeye devam etti. *"O yârin yüzünü bir daha görek, aman aman, bir daha görek."*

Her cümlesinde, her kelimesinde bir anlam vardı. Savaş'ın dudakları arasından bizim çıkan sözler; içli içli söylediği, kalbinden çıkan tüm kelimeler benim kalbime çarptı, birbirine karıştı, kalbimin ritmi bozuldu. Nefes bile alamadım. Zaten zar zor bizim eve ulaşan sesini nefes sesimle bastırmak istemedim. Kendini kaptırdığı, biraz daha yükselen sesinden belliydi.

"Bana kısmet değil dizinde yatmak, aman aman, dizinde yatmak." O sesini yükseltti, benim kalp atışlarım hızlandı. Böylesine bir aşk unutulabilir miydi? Bizim için bir son yoktu. Sonsuz olmuştuk biz çoktan. Bunu hissettim.

Onun bu hâli karşısında zaten ona yenik düşmeye hazır olan kalbim aklımı biraz bastırmış ve beni etkisi altına almayı başarmıştı. Kalbim onun sunduğu sebepleri çoktan kabullenmişti za-

ten. Sadece aklımla olan savaştan galip çıkmak için uğraşıyor, Savaş da ona yardım ediyordu. Gecenin karanlığında, oda bile karanlıkken sanki burada olduğumu bilir gibi bana döndüğünde, sokak lambasının aydınlattığı o loş ışıkta göz göze geldik ve ben ne yapacağımı bilemedim. Kurumuş dudaklarım hafifçe aralanırken o derin derin soluklanıp içli içli söylemeye devam etti.

"Dizinde yatıp da yüzüne bakmak, aman aman, yüzüne bakmak."

Boğazım düğümlendi, yutkunamadım. Nereye bakacağımı bilemedim. Yakalandım. Gözlerim eminim ki kalbimi ele verdi. Kalbimin çırpınışlarını elimle bastırmaya çalışırken kendimi de geri çekemedim. Bir şey tuttu beni, hareket edemedim. İçli içli söylenen o kelimelerin, aylardır kapalı olan kalbimin kapılarını açacağını hiç bilmezdim. Daha da açmak ister gibi hiç istifini bozmadan bana bakarak söylemeye devam etti.

"Gel aman aman yanıma. Kıyma bu yazık canıma. Bir kara kaşın, bir kara gözün, değer dünya malına."

Bağlama durdu, Savaş sustu. Emre'nin yaranmak için tuttuğu alkış sessiz sokakta yankılanırken, Savaş'ın hiç umurunda değil gibiydi. Şarkının başından beri ellemediği kadehini uzun parmaklarının arasına alarak bana doğru uzattı ve hafifçe kafasını eğerek tek seferde hepsini içti. Savaş'ın boyun eğişleri bir banaydı, hep banaydı, yine banaydı. Benim de kalbim bir ona yenik düşüyor, bir ona böylesine çarpıyor, bir onun için can çekişiyordu. Nefesimin kesildiğini, gözlerimin odak noktasının sislendiğini hissettim. Kalbim sanki çırpınmayı bırakıp durma noktasına gelmişti. Hissettiklerimi bir cümleyle aktaramadım. Yutkunmayı unutmuş gibi zorlukla tekrar tekrar denerken, bana her şeyi unutturanın karşımdaki adam olduğunu fark edip hızla perdeyi çektim. Kalbim bambaşka bir gecede, tıpkı ilk gece olduğu gibi, yine Savaş'a yenik düşmüştü.

Saatler ilerledi, ara ara kontrol ettim bahçeyi ama uzun uzadıya izlemedim. Tek tek eksildiler masadan saat ilerledikçe. Bizim-

kiler de gelmedi, ben de o karanlıkta duyduğum bağlama sesiyle uzandım koltukta, geçmişe daldım. Kırılmışlıklarımdan ziyade güzel günler canlandı zihnimde. Çocukluğumuz, ilk itirafları, ilk dokunuşları, ilk seni seviyorum deyişi... Hepsi kalbimi tamir etmek ister gibi aklım tarafından sunulmuştu üstelik. Sonra bu geceki hâlleri aklıma geldikçe dudaklarımı dişleyip anlamsızca tebessüm etmeye başladım. Kendime kızdığım anlar da oldu zaman zaman ama anı hissetmek adına kovdum hepsini birer birer. Hatta özlediğim o görüntüsünü görmek istedim ve aniden ayaklandım.

Etrafa bakındım. Böyle gidemezdim. Dümdüz, Savaş gibi, bahanesiz. Geldim diyemezdim. Sadece uzaktan ama esen rüzgârın kokusunu bana getirdiği, aramızda camların olmadığı bir görüntüydü istediğim. Masanın üzerinde olan boş kola şişesini görünce çöp atma fikri oldukça cazip geldi ve ben hızla mutfaktaki çöpü toplayıp kapının kenarındaki hırkayı üzerime geçirerek evden çıktım. Tepeden tutturulmuş dağınık topuzuma ve basit eşofman takımıma bile bakmadan sokakta buldum kendimi. Çöp kutusuna ilerlerken onların bahçeye baktım. Masada sadece tanımadığım o arkadaşı ve Savaş vardı. Ne konuştuklarını duyamadım, karanlıkta kalmalarından sebep çok net de göremedim ve daha ne kadar yavaş hareket edebileceğimi bilemeden çöpü atıp eve doğru adımlamaya başladım.

Demir bahçe kapısını tuttuğumda, "Gül," diye duyduğum sesle duraksadım. Savaş beni fark etmişti. Zaten soğuktu hava, bir de sanki ilk kez görüyormuş gibi heyecandan ellerim buz kesti. Yavaşça arkamı döndüğümde Savaş'ın ayaklanıp bana doğru geldiğini fark ettim. "Gelsene güzelim," dedi düz bir sesle, elini bana doğru uzatarak.

Ona doğru adımlarken yanındaki arkadaşı da oturduğu yerden kalktı. Yaklaştığımda eli belimi sardı ve onların bahçeye doğru yürümeye başladık. Sadece görmekken amacım, şimdi masaya mı dâhil oluyordum?

"Arkadaşımla tanıştırayım seni," deyip gülümsedi heyecanlı sesiyle. Alkol kokusu buram buram ciğerlerime işlerken onun kokusunu hiç alamıyordum. Bana baktığında gözlerinin beyazına kan oturduğunu fark ettim, yorgun bir bakış vardı gözlerinde. "Baran," dedi eliyle göstererek. Diğer eli belimi bırakmadı. "Ankara'dan arkadaşım. Birkaç kez beraber ortak görevde yer almıştık. Her gittiğimde mutlaka ziyaret ederim."

"Gülfem mi?" dedi Baran, Savaş'a bakıp gözlerini kısarak.

"Aynen," diyerek hafif bir tebessümle karşılık verdi Savaş. Benden mi bahsetmişlerdi yani? Beni mi anlatmıştı Savaş bu akşam onlara? Bunu beklemiyordum.

"E-evet..." dedim titreyen sesimle elimi uzatarak. "Gülfem ben. Memnun oldum."

Elimi sıktı. Aynı sıcak gülümseme onun yüzünde de belirirken, "Vallahi yenge," diyerek sanki kırk yıldır tanışıyormuşçasına rahat bir tavırla konuşmaya devam etti. Ben niye kastım kendimi bu kadar bilemedim. Savaş ilk defa beni bir arkadaşıyla tanıştırıyordu. "Bu birkaç ay önce Ankara'ya geldi. Tüm gece senin adını sayıkladı durdu. Ben de dedim kim bu Gülfem diye. Demek bugüne kısmetmiş tanışmak."

Savaş'a baktım bir an hiç düşünmeden. Ben onun yokluğunda adını bile andırmazken, o benim adımı hiç düşürmemiş miydi yani dilinden? Gitgide ona yükselen hislerime engel olamadım ve titrek bir soluk aldım. Kısa bir sessizlik olduğunda, "Yenge sen," diyen Baran'ın konuşmasıyla tekrar ona döndüm, "Boya badana falan mı yaptın?"

Üzerimi inceledim. Elimdeki boya kalıntılarından bahsediyordu. Savaş'ın hafif sesli kahkahasıyla kalbim sıcacık olurken, "Gülme," dedim ama ben de güldüm. Kolunun altındaki bedenimi sardı, göğsüne yanaştırdı. "Ben resimle ilgileniyorum da," dedim cevap vererek. "Ondan dolayı."

"Ha sanat sepet," dedi, alay mı etti anlamadım. Savaş'ın arkadaşı da kendisi gibi olurdu zaten. "Bizde de var bundan bir tane," deyip, Savaş'a bakıp beni işaret etti. "Bizimki de tiyatrocu. Tüm gün türlü türlü dalaverenin içinde olduğumuz yetmezmiş gibi bir de onunla uğraşıyorum."

"Evli misiniz?" diye sordum öyle konuşunca. Öyle hissetmiştim.

Durdu. Sanki yeni idrak ediyor gibi, "Ha yok," dedi geçiştirir gibi. "Arkadaşız biz." *Arkadaş olmak istemiyorum ama arkadaşım* der gibi söyledi bunu. Karşılıksız bir aşktı sanırım. Savaş da mı acaba benim haberim yokken beni sevdiği zamanlarda böyle konuşuyordu diye düşünmeden edemedim. "Neyse ben gideyim Savaş'ım," dedi elini ona doğru uzatarak.

Savaş beni bırakmadan elini sıktı. "Yine beklerim," dedi tok bir sesle.

Baran'ın eli beni buldu ardından. "Sizi de bekliyorum mutlaka. Erva ile anlaşacağınıza eminim." Oradaki "siz", Savaş ve benden ibaretti. Bizdik, birdik. Öyle gördü bizi, öyle hissettirdi.

"İnşallah," diyerek karşılık verdim. O arabaya doğru ilerlerken Savaş'a dönüp, "Alkol almadı mı?" diye sordum tedirginlikle. "Uzun yol gidecek."

Savaş beni sandalyelere doğru çekti. "İçmedi o çok fazla," diyerek karşılık verdi. "Sen boş ver şimdi onu. Sen niye çıkmıştın?" Sandalyeye oturttu beni. Kendisi de önümdeki sandalyeye otura-rak başını göğsüme yasladı. Ayaklarını diğer sandalyeye uzatarak hayli rahat bir pozisyon aldı.

"Çöp atamaya çıkmıştım," dedim hiç düşünmeden. Öyleydi de sahiden. Tamam, kendi içimde öyle değildi ama bunu bilsin istemedim. "Eğlenceli miydi akşamınız?" Sigara paketinden bir tane aldığında, rüzgârı engellemek için bir eliyle diğerini kapattı. Karanlıkta parlayan küçük alev sigarayı yaktı. Dudaklarına götürüp tek bir nefes çekti ve dumanı üfledi. Onun nefesiyle bir olmuş sigara dumanı yüzüme çarptığında gözlerimi kapadım ve dumanı

içime çektim. Parmaklarım bir anda parmaklarının arasındaki sigarayı aldığında kaşları çatıldı.

Onun değdiği yerlere değen dudaklarımla bir nefes çekerken ne var dercesine omuz silktim. "Yenisini yak," dediğimde parmaklarımın arasındaki sigarayı aldı ve içmeye devam etti. Muhtemelen benim dudaklarım dokundu diye yaptı o da bunu. Göğsümde yatan savunmasız koca adama bakıp saçlarıyla oynamaya başladım. "Abim de burada olsaydı keşke bu akşam."

"O konuya girme Gülfem," dedi sert bir tonda. "Bu seninle aramızdaki meseleden çok daha farklı bir konu. Levent'i ben kardeşim bildim. Bir geçmiş olsun demeye bile gelmedi şerefsiz. Hadi gelmemesini geçtim, aramadı bile." İçerlediği o kadar belliydi ki.

"Haberi vardı ama iyi olduğundan," derken usul usul saçlarını okşadım. "O yüzden aramamıştır. O da sana kızgın, onun açısından bakınca o da beni..."

"Gülfem," dedi göğsümdeki başını oynatıp yüzüme bakarak. Konuşmak istemediğini belirten ifadesini anlayabiliyordum ama yine de dayanamıyordum onların aralarının kötü olmasına. Birbirlerini silmelerine katlanamıyordum. "Bana vursaydı, ağzıma sıçsaydı ama sorsaydı ya Gülfem bir kere," dedi kendi haklılığını ifade ederek. "Ben sen sorgulama diye kırdım, döktüm, parçaladım. Tamam, haklısın ama o haklı değil Gülfem. O sorgulamadı beni hiç. Ben kardeşim dedim ona. Bunu öylesine demedim ben hiç, Allah belamı versin demedim," derken yüksek bir ton kullandı. "Hep kardeşimdi o benim. Aynı kandan değildik ama kardeşimdi. Ben de öyleyim sanıyordum. Değilmişim."

Kırgınlığı o kadar belirgindi ki. Savaş bu süreçte sadece bana değil, abime de hasret kalmıştı. Çünkü Savaş'ın gerçekten askeriye dışındaki belki de tek dostu, kendince kardeşi, abimden başkası değildi ve bunun öyle olmadığını idrak etmenin verdiği kırgınlığı yaşıyordu.

"Seninle de içelim mi bir akşam?" diye sordu bir anda. Afalladım. "Konuşuruz, öyle. Her şeyi. Eskiyi, şimdiyi, sonrasını..." Normalde böyle bir şey teklif etmezdi. Emre'ye ayakta dikil diyen adamın beni arkadaşıyla tanıştıracağını da hiç beklemezdim zaten.

"Olur," dedim titrek sesimle.

"Neden şaşırdın?" diye sordu tüm sarhoşluğuna rağmen ufacık bir ses titremesinden bile hissettiklerimi anlayarak. Yorgun, baygın ama uyumamak için direnen gözlerle bakıyordu. Hafif esen rüzgârda elim saçlarından sakallarına indi, okşadım.

"Bilmem," deyip dudak büktüm. "Böyle bir şey beklemiyordum senden. Arkadaşınla tanıştırmanı da öyle. Normalde çok kıskanç bir adamsın ya."

Gülümsedi. "Hayatımda olmadığın günlere inat, şimdi herkesle tanıştırmak istiyorum seni. Hayatımın her alanına gir istiyorum, herkesi bil, herkesi tanı. Herkes de seni bilsin. Kim olduğunu, kiminle olduğunu, kiminle olduğumu..." O böyle geleceğe dair ümitle konuştukça ve hareketlerini düzeltmeye çalıştıkça, ben kendimi iyice kaptırıyordum ve bu his beni korkutuyordu.

"Özlüyorsun değil mi o zamanları? Abimle geçirdiğin vakitlerden bahsediyorum. Yedi ay öncesini, belki daha eskileri," diye sordum konuyu değiştirip yüzüne bakarak.

Parmaklarının arasındaki sigarayı aldığımda tek bir nefesin ardından geri aldı ve çektiği dumanı havaya üfledi. Karanlıkta dağılan duman bizim gibiydi, parça parça. "Özlemin o kadar ağır ki senden başka bir şeyi düşünemiyorum," dedi yüzüme bakarak. Saçlarımda gezdirdi gözlerini. "Sana baktığımda kötü birçok şey bıraktığımı görüyorum," derken elindeki sigarayı gösterdi. "Ama saçlarından da gözlerimi alamıyorum. Belki de yedi ayın sana getirdiği en güzel şey. Hep böyle kalsın desem," parmakları kâküllerimde dolandı, "Bencillik etmiş olur muyum?" Kimsenin beğenmediği saçlarımı, o uzunca bir süre görmek istedi. Ona ördüğüm duvarlarımı tek tek yıkmaya başladı. "Çok seviyorum,"

diye mırıldandı sigara kokusunun sindiği parmakları kâküllerimde dolanırken. "Çok güzelsin," diye ekledi. Gözlerim kapandı, bu dokunuşlar içimde bir şeyleri kıpırdattı tekrar. Kalbimin artan ritmini eminim çok rahat hissediyordu. Kalbim onun dokunuşlarıyla, onun için çarpıyordu ve onun kulağı tam olarak kalbimin üstündeydi.

"Bizimkiler gelmeden eve gideyim ben," diyerek kucağımdan ittim. Sonra ayaklanınca masaya baktım ve bu hâlde toparlayamayacağını fark edip birkaç tabağın üstüne eklediğim bardakları gitmeden mutfağa bırakmak istedim. Savaş da kalan birkaç parçayı alıp peşimden gelirken karanlık mutfakta hiç ışığı açmadan tezgâhın üstüne bıraktım tabakları. O da hemen yanına bıraktı. Arkamı dönüp gidecekken önüme geçip engelledi. Karanlık mutfakta, boş evde ikimiz kalmıştık.

"Kaçma benden Gülfem artık, ne olur," dedi yalvarır gibi. Elim ayağım birbirine karıştı. Kısa bir süre sonra loş ışığa alışsa da gözlerim, yüzüne bakamadım.

"Savaş gitmem..." Yüzüme daha yakından bakıp bana daha rahat erişebilmek adına belimden tutup tezgâha oturttu beni aniden ve bacaklarımın arasına geçti.

Elleri tedirginlikle yüzümü okşarken gözlerimi kaçırdığımı fark ederek, "Bana eskisi gibi bakmanı özledim," dedi kısık bir sesle. Parmakları tüy misali yüzümde dolanırken, "Katlanamıyorum lan artık!" dedi sessizliği bozan yüksek sesiyle. "Bu kadar yakınında olup sana gelememeye katlanamıyorum," deyip dudaklarını boynuma bastırdı. "Yanında olamamaya katlanamıyorum."

O ufak öpücüklerle beni kendimden geçirirken, ellerimi tezgâha dayadım. Kalbim gümbür gümbürken aklımın sesini duyamadım. Sıklaşan nefeslerimle dilini boynumda gezdirdi. "Savaş..." dediğimde beni geri doğru yasladı ve başım dolaba çarptı.

"Sen bana sarılmayı bıraktığından beri ben yanımdayken bile hasretim sana," dedi boğuk sesiyle. Alkol kokusu ciğerlerime işle-

di. "Ve geçmiyor, dinmiyor hasretin." Elim istemsizce sözleri karşısında boynuna gitti. Gözlerimi kapadım. Soğuk tenindeki sıcak parmaklarım bir tüy misali ensesinde dolanırken ne yaptığımın bilincinde bile değildim. "Söyle lan söyle!" dedi tahammülü kalmamış gibi. "Ne yapayım, söyle. Kafamın içi beter hâlde."

Boynuma doğru konuşan dudakları karşıma geçti ve yüzüme yanaştı. Elleri tişörtümü iki yandan yukarı doğru toplayarak çıkarken, nefesinden aldığım alkol kokusuyla, "Sarhoşsun," dedim.

"Benim sarhoşluğum sana," dedi dudaklarını dudaklarıma sürterek. "Benim dinlediğim tüm şarkılar, söylediğim tüm sözler, her şey Gülfem," dedi iç çekerek. Elini bir koruyucu görevi görmesi için başımın arkasına yerleştirirken dolapla benim aramda bıraktı. "Benim gördüğüm herkes, hissettiğim her şey senden ibaret. Ben sarhoşken de, yalnızken de, seni terk ederken de, sen benden nefret ederken de hep çok sevdim seni. Çok seviyorum. Sen?" diye sordu gözlerime bakıp bu sefer kesin bir cevap arayarak. Ne diyeceğimi bilemedim. Kaçışım yokmuş gibi hissettim. Beni esir kıldı, tıpkı kalbimin bile isteye ona esir oluşu gibi. "Dudaklarından çıkacak iki kelimeye," dedi dudaklarını dudaklarıma bastırarak. "O iki kelimeye muhtacım ben." Bildiğim yüzlerce kelime içinde kaybolurken sadece o iki kelime çıktı dudaklarımın arasından bir anda.

"Seni seviyorum."

Ciddiyetle yüzüme bakarken geç idrak etmiş olacak ki o şokla hiçbir tepki vermeden dudaklarıma kapandı. Dili dudaklarımı ıslattı, dudağı dudağımı hasretle içine çekti. Karşılık verdim. Bile isteye. Saçlarını okşayarak. Onu iyice kendime çekerek. Göğsüm göğsüne değdi. Kalbi kalbimde attı, ben nefes aldım. Evin sessizliğini sesli soluklarımız bozdu, öpüşmemizden çıkan o ses yankılandı duvarlarda. Burnu tenime değerken, hasret kaldığı dudakların tadını özlemişçesine kana kana öptüm. Yetmiyordu. Bu kadarı kesmiyordu. Başım bir sağa bir sola çevrildi. Ben hareket

ettikçe beni korumak isteyen eli dolaba sürtündü durdu. Acısını ben içimde hissettim, o umursamadı. Alev alev yanan tenimi, titrek soluklarımla terleyen avuç içlerimi onun omuzlarına bastırdım. Savaş'ı deli gibi isteyen ruhum kendini açığa çıkarırken birkaç inleme döküldü dudaklarımdan. Bacaklarımı beline dolayıp kendimi ona yaklaştırdığımda tezgâhta kaydım ve kasıklarımı onunkiyle birleştirdim.

"Delirtiyorsun beni," dedi kendini bana bastırarak. "Deliriyorum senin için," deyip çenemi aldı ağzının içine açlıkla. Eli, tişörtümün bir miktar havalanarak açıkta bıraktığı çıplak belimden kenarlara doğru kayıp sırtıma erişirken, soğuk metale temas etmemle birlikte ürperdim ve kendimi öne doğru attım. Anlamış olacak ki üşüdüğümü, sadece parmak uçlarını kullanmaya başladı ve sutyenime doğru yol aldı. Dudaklarımız birleşti. Dişlerinin arasında çekiştirdiği dudaklarımı diliyle ıslatırken sütyenimin kopçalarından birini açtı ve göğüslerimin açıkta kalmasıyla bir anda bu anı sorgular gibi oldum ama dudakları beni tekrar o sisli şehvet dolu kısma çekti. Öpüşmemizden çıkan o ıslak ses, kasıklarımda dolanan tatlı bir sızıya dönüştü. Elinin ne denli zarar gördüğünü umursayamadım o an ve başımı iyice eline bastırıp dudaklarının tadını daha fazla almak için iki yana oynattım. Bedeninin ağırlığını üstüme doğru verdi. Dişleri dişlerime çarptı, almadığım o alkol tadı damağımda dolandı ve ben içmeden sarhoş oldum. İkinci kopçayı da açtığında o soğuk metal kısa bir an bana dokundu ve ben yine gerçekliğe döndüm. Böyle olmamalıydı. Şimdi değil. Böyle değil.

"Savaş!" dedim bir anda dudaklarımdan iterek onu. Ne olduğunu anlamamış gibi yüzüme bakarken, kesik kesik soluklarımla, "İstemiyorum ben," dedim tezgâhtan inerek. "Şimdi değil," derken yüzüne bakamadım, tekrar gözlerimi kaçırdım ve hızlı adımlarla mutfaktan uzaklaştım. Hiç düşünmeden eve doğru adımlarken, tek düşündüğüm yatıp uyumaktı. Kafam bulanıktı. Ne istediğimi bilmiyordum, tam olarak nerede olmam

gerektiğine karar veremiyordum. Geldiğim yerden ne ileri gidebiliyordum ne de geri. Beni ondan uzak tutan şey büyük bir korkuydu; tekrar aynı şeyleri yaşar mıyım korkusu. Yine üzülür müyüm korkusu. Çünkü bir daha kaldıramayacağımdan emindim. Anlık hislerle hareket edip kararsızlıklar içerisinde boğuldum. Korkularımı da kendim yaratıyordum, biliyordum. Aslında sadece beklemem gerekiyordu, bunu da biliyordum. Bulanan su misali, durulursa görünürdü içinde olan şeyler ama ben durulmasını beklemeden yine ve yine kalbime yenik düşerek büyük bir tutkuya kapılıp kendimi onda buluyordum. Fakat bu sefer emin olduğum tek şey şuydu ki öyle olsun, öyle bitsin istemiyordum.

Gece geç yatıp sabah da erken uyandım. Yataktan kalkmadım. Yattığım yerde hiçbir şey yapmadan duvara baktım. Ben onu hem istiyor hem istemiyordum. O kadar saçma bir ikilemdi ki bu. İki arada bir derede kalmıştım. Aşağıdan gelen takırtı sesleri anneme aitti. Muhtemelen bir temizlik günüydü ve birazdan odanın kapısı, "Hadi yardım et," diye çalınacaktı ama ben hiçbir şey yapmak istemiyordum. Öyle boş boş yatmak istiyordum. Hatta bazen bir bavula tepiştirdiğim eşyalarla uzaklaşmak da geçiyordu aklımdan ama ben gidince sorunların da peşimden geleceğinin bilincindeydim. Hem görememe korkusu da sardı beni. En çok o belki de. Bunu hissedince de kızdım kendime. O yüzden sıkıştım kaldım öylece kendi içimde. Telefonumdan gelen bildirim sesiyle yastığın altından çıkardığım telefona baktım. Bilinmeyen bir numara. Kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Aylar sonra ilk defa tanımadığım bir numaradan mesaj aldım. Elim ayağım boşaldı. Belki sadece tanıdık birinden gelen normal bir mesajdı ama geçmişte başıma gelen şeylerden sebep korku dolu hisler peyda oldu içimde. Yatakta oturur pozisyona geçtim, mesajı titreyen ellerimle açtım.

Bir video düştü ekranıma. Mesaj yoktu. Sadece bir video. Ellerim titreyerek açtım. Gördüklerim karşısında yutkunamadım. Bir adam. Elleri ve ayakları iki uçtan bağlanmış bir şekilde dururken, yüzü gözü kan içindeydi. Ne olduğunu idrak etmeye çalıştım ama bu benim anlayamayacağım kadar korkutucuydu. "Su..." diye mırıldandı adam. Titreyen sesini işittim. Görüntü yakınlaştı, Savaş olduğunu fark ettim.

Bu bir işkence videosuydu. Hem de Savaş'a uygulanan bir işkence. Ellerim titremeye başladı, telefonu fırlatmak istedim ama yapamadım, izlemeye devam ettim. Kanım çekildi, gözlerim doldu. Defalarca kez yüzüne yakınlaşıp geri çekiliyordu videoda. Yara, bere, kan... Dağılmış bir hâldeydi. Tanımakta bile güçlük çekerken su istedi tekrar. Sesini duydum, emin oldum. İnanmak istemedim ama oydu. Sadece bir su istedi. Birkaç damla belki. İstemezdi ki o kolay kolay. Gerçekten susamış olmasaydı istemezdi, biliyorum. Bunu biliyor olmak kalbimi parçalara ayırdı. Savaş su istedi bir umut ve bir kova su atıldı üzerine. Yüreğim kavruldu. Karşısında atılan kahkahaları işittikçe bir anda hıçkırıklara boğuldum. Video ilerledi. Ben zar zor devam ettim izlemeye. Savaş'a parça parça yapılan işkenceler yer aldı. Ayak bileklerindeki ipi yukarı çektiklerinde ben bakmaya tahammül bile edemedim. Oluşan derin yaraların üstüne döktükleri tuz muydu? Ben bakmaya dahi tahammül edemezken deli gibi, nefesim kesilircesine ağlamaya devam ettim. Gözyaşlarım ekrana düştü, gözlerim buğulandı, net göremedim ama acı dolu çığlıklarını işittim ve bunları ömrüm boyunca unutmayacaktım. Unutamayacaktım.

Savaş'ın acı dolu çığlığı yankılandıkça odamda, telefonu kenara fırlatıp katıla katıla ağladım. Kendi hıçkırıklarımı bile duymama engel olacak kadar fazlaydı çığlıkları. Duymak istemedim, kulaklarımı kapadım. O sesler susmadı, kulaklarıma iyice bastırdım ellerimi. Gözlerimi kapattım, görüntüler gitmedi gözlerimden. Delirecek gibi oldum. İzleyemedim devamını videonun ama sesleri işittim. Durmadılar, susmadı, nefes alamadım. Gözyaş-

larım bitmek tükenmek bilmedi, kendimi odadan dışarı attım. Annemin arkamdan bana seslendiğini duydum ama durmadım. Dış kapıyı çekip hızla ilerlerken gözyaşlarımın ıslattığı yüzümü soğuk rüzgâr yalayıp geçti. Sokakta kimse yoktu ya da ben göremedim, emin olamadım. Sessizce, sadece beynimdeki uğultularla baş başa kaldığımda gözlerim pencereye takıldı. Savaşların evine takıldı gözüm, penceresine baktım. Savaşların kapısının önünde buldum kendimi bir an. Nereye gittiğimi sorguladım, ne yaptığımı, bu hâlde hem de. Kalbim bahanelere sığındı. Hiçbir şey umurumda değildi. Tekrar eve adımladım. Ellerim gözyaşlarımı temizledi. Derin bir nefes alıp burnumu çektim ve üzerimi düzelterek kapıyı çaldım.

O açılma süresi o kadar uzun geldi ki. Ne yapacağımı da bilmiyordum; ellerim buz kesti, terledim.

Müge birkaç saniye sonra kapıyı açtığında, "Aa Gülfem abla," dedi güleç bir sesle.

Yüzüne bile bakmadan, "Abin nerede?" diye sordum.

"Yuka..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden içeri girip başımı yerden kaldıramadan merdivenleri hızla çıkmaya başladım. Şansıma Saliha teyze son basamakta yetişti mutfak kapısından bakmaya ve ben onu da hızla atlatıp gözden kayboldum. Adımlarım hızla Savaş'ın odasına vardığında kapıyı bile çalmadan odaya girdim. Normalde yapmazdım asla böyle bir şey ama boşluğuma geldi, düşüncelerim birbirine karışınca neyi nasıl yapacağımı bilemedim.

"Güzelim?" dedi Savaş sıcacık bir sesle. "Bir şey mi oldu?" Yattığı yerden oturur pozisyona geçince yüzümü görmesin diye gizledim. Bakarsa ağladığımı anlardı çünkü.

"Hayır," deyip kafamı iki yana sallarken masanın üzerindeki pansuman malzemelerini aldım. "Pansuman yapacağım," deyip yüzüm önümde, tişörtünün uçlarını kaldırdım.

"Gülfem ne oluyor?" dedi ama bir şey yokmuşçasına kafamı iki yana sallamaktan başka bir şey yapamadım. Boğazımda bir yumru vardı ve konuşursam ağlayacakmış gibi hissediyordum. Bandajı söküp işlemleri tek tek uygularken gözlerim vücudunda gezindi. İz aradım. Video ne zamana aitti onu bile bilmiyordum. Çok belli belirsiz şeyler vardı, hafifti ama emin olamadım. Belki de sırtındaki izler bu videodan kalmaydı.

Gazlı beze döktüğüm Batikon'u yaranın etrafına sürerken Savaş da sorgulamadan izin veriyordu bana. Birkaç saniye sonra çalan telefonu yataktan aldı ve hemen açmadan, ekrana bakıp kaldı. "Alo," dedi sonra soğuk bir sesle.

"Yüzbaşım," diye duyduğum sesle duraksadım. Değiştirilmiş bir sesti bu. Duymuyormuş gibi devam ettim. "Sevgilinize bir video gönderdik," dediğinde elim ayağım birbirine dolaştı. Bana mesaj gönderen kişi Savaş'ı aramıştı şu an. Ne yapacağımı bilemedim. Oturduğum yerden kalkacaktım ki Savaş kolumu çok büyük bir güç uygulayarak kavradı. Gitmeme izin vermedi.

"Ne videosu?" dedi Savaş ilk şoku atlatmanın verdiği etkiyle sesini yükselterek. "Gelmişini geçmişini sikerim senin! Kimsin lan sen?"

"Yüzbaşım. Yüzbaşım," diyen karşı tarafın sesi oldukça alaycı çıkıyordu. Duyuyordum ve Savaş'ın yüzüne bakamıyordum. Her an akmaya hazır bekleyen gözyaşlarımla, dudaklarımı birbirine bastırdım. Ben söyleyemezdim ki Savaş'a onu o hâlde gördüğümü. Nasıl söyleyecektim?

"Bu kadar kaba olmayın lütfen," dedi ses, dalga geçer gibi. "Birkaç ay önce işkence sırasında çekilen görüntüler sevgilinize ulaştı. Artık bir kahraman değilsiniz onun gözünde. O yıkılmaz duran Savaş Cebeci'nin aslında ne kadar âciz olduğunu kanıtladık. Acaba hâlâ senin yanında kalacak mı, çok merak ediyorum. İyi günler yüzbaşım. Sizin konuşacak şeyleriniz vardır. Ben tutmayayım."

Savaş aniden kolumu bıraktığında sarsıldım ama düşmedim. Ayaklandı ve öfkeyle, "Kimsin lan sen?" diye bağırdı. Ardından daha önce ondan hiç duymadığım, büyük küfürler savurup telefonuna baktı. Kapandığını fark edince bana doğru bakıp telefonu yatağa fırlattı. "Sen ne izledin Gülfem?" diye sordu öfkesine rağmen düz tuttuğu sesiyle. Üzerime doğru yürüdü. Ayaklandım. Nefesim bile titredi. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Hiç," dedim geri doğru adımlayarak. "Hiçbir şey izlemedim."

"Gülfem izlemişsin!" derken damarları belirginleşti, göz bebekleri büyüdü. "Bana yalan söyleme."

Ne kadar kaçabilirdim bilmiyorum. O öfkeli bakışlarına bile bakamazken, "İzlemedim," dedim inatla gözlerimi kaçırarak. "Zorlama beni, izlemedim işte," deyip duvara çarptığımda ayaklarım titredi. O benim için hep kahramandı, hiçbir şeyi zedelenmemişti gözümde ama şu an Savaş öyle hissetmiyordu, biliyordum ve ne dersem diyeyim ikna olmayacak gibiydi.

"Bana acıdığın için mi geldin lan buraya?" diye sordu düşüncemi doğrular gibi. Asla. Asla öyle bir şey yapmadım. Ben sadece onu görmek istedim. Korktum, görmek istedim, kalbim sızladı ama onunkinin sızısını dindirmek istedim.

Kafamı iki yana hızlı hızlı sallarken yüzüne bakmayıp duvarla bir bütün oldum ve başımı öne eğdim. "Görmedim hiçbir şey, zorlama. Görmedim," dedim. Konu kapansın, Savaş sussun istedim.

"Yine mi saklayacaktın Gülfem benden?" diye sorduğunda dayanamayıp hıçkırarak, "Sorma işte, sorma!" deyip ağlamaya başladım. "Sorma işte, görmedim," deyip katıla katıla ağlarken dibimde bitti. Hâlâ yüzüne bakmayıp sığınacak hiçbir yer bulamazken, duvardan destek alıp ağlamaya başladım ama o göğsüne çekti beni ve ben iyice koyverdim kendimi. Elleri saçlarımı okşadı usul usul.

Sinirli solukları hâlâ mevcut olsa da, "Tamam," dedi kendini sakinleştirmeye çalışarak. "Tamam, anlıyorum seni. Korkma tamam, bir şey yok," deyip saçlarıma bir öpücük bıraktı.

"Savaş ben..." deyip katıla katıla ağlarken çıplak tenine bir sürü gözyaşı akıttım.

"Tamam," dedi yüzümü ellerinin arasına alarak. Başparmakları gözyaşlarımı silerken, "Tamam, ağlama," diyerek ona bakmamı sağladı. Bakamadım. "Sen az önce iz mi arıyordun?" diye sorduğunda cevabım evet olmasına rağmen sessiz kaldım. "Gel," deyip banyoya doğru çekti beni. Ne olduğunu anlayamadım. Ne yaptığını idrak edemedim. Kapıyı açtı ve beni elimden tutup çekerek önüne aldı. Ne oluyor dercesine suratına bakarken belimi iki yandan kavrayıp dolaba oturttu beni ve aynanın önünden aldığı jileti elime uzattı. Hâlâ bir şey anlamamıştım. "Tıraş et beni," dedi soğuk bir sesle. Şimdi tıraş ne alakaydı? "Hadi," diyen sabırsız tonlamasıyla titreyen ellerim yüzüne doğru gitti. Sağ tarafını döndü ve ben yavaşça jileti sakallarından aşağıya doğru kaydırdım. Ellerim titriyor, gözlerimdeki yaşlar henüz kurumamışken yoğun sakallar tek tek yere düşüyordu. Oldukça yavaş hareket ettim canı acıyacak düşüncesiyle. Dudaklarını dişleyip dizini hızla sallarken bu gergin hâli beni de gerdi. Görüntüler silinmedi gözlerimden. Ellerim daha fazla titredi. Çenesine gelince aylar sonra jiletin açtığı pürüzsüz teninde bir iz vardı. Çenesinden başlayıp yanağının bir kısmına kadar giden, ufak ama belirgin bir iz. Bunu göstermek istemişti bana. Jilet elimden düştü, gözlerim tekrar doldu. Nefesimin kesildiğini hissettiğim o an bana nefes olmak ister gibi yüzünü döndü.

"Yemin ederim denedim," dedi konuşmaya başlayarak. Devam etsin istemedim.

Şok olmuş gibi kalırken, "Sus," deyip kaçmak istedim ama durdurdu beni. Kollarımı iki yandan sabitledi. Duyamazdım. Şimdi değil. Şimdi konuşamazdık. Ben hazır değildim. Onun acı

çektiğini ondan dinlemek istemedim. Konuşma dercesine kafamı iki yana sallarken gözlerimde biriken yaşlar kendini koyverdi.

"Dinleyeceksin," dedi inatla, kolumdan tutup sarsarak. Gitmeme izin vermeyecekti, ben de ağlamaklı suratımla ona kafamdaki soruları sordum.

"Başka bir yolu yok muydu? Vardır. Bunları yaşamak zorunda değildin," derken kendimi sorguladım çokça. Ağladım, çok fazla ağladım. Ben mi sunmuştum ona bu yolu? Benim yüzümden mi çekmişti bunca işkenceyi? Kalbim yerinden sökülüyor gibi oldu.

"Başka bir kadınla buraya dönmemek için her şeyi yaptım," diyerek gözlerimin odağına girdi. "Yakalandım, ölümü göze aldım ama ölemedim, keşke ölseydim ama seni öldürmeseydim. Denedim Gülfem, yemin ederim denedim," dedi, tekrar hıçkırıklara boğuldum. "Ben canımı yoluna serdim." Yapmıştı, her şeyi yapmıştı. Ölümü bile göze almıştı. Benim hissettiğim sadece ruhsal bir acıyken onun yaraları iki taraflıydı ve geçmeyecekti. Tüm suçlusu da bendim. Benim yüzümdendi. Yine de her şeye rağmen, onda bıraktığım tüm yaralara rağmen suçların hepsini kendi üstlendi her seferinde. Susmak bilmeyen hıçkırıklarım ve dinmek bilmeyen gözyaşlarımla, eli tekrar yüzümü kavradı. "Bak bana," dedi o erkeksi sesiyle, "bana bir şey olmaz" hâliyle. Kendi acılarını yok sayıp benim acılarımı sırtlanarak kendine çevirdi beni. "Belki ilk defa bu kadar açık oluyorum sana Gülfem," diyerek girdi söze. Bir yandan konuşup bir yandan gözyaşlarımı sildi. "Ben 14 yaşımdan beri ailemden uzaktayım Gülfem. Liseden beri askerî okullarda okuyorum. Otoriteyle büyüdüm ben. Arkadaşlarımla birbirimizi sevme şeklimiz bile küfürlüydü. Sonra biraz büyüdüm, kadınlar girdi hayatıma ama hiçbiri beni sevmedi. Hepsi için rütbe, statü, iş, güç o kadar önemliydi ki ben ben olduğum için hiç sevilmedim. Eylül'den biliyorsun zaten. Beni bir tek sen sevdin Gülfem. Gerçek Savaş'ı bir sen sevdin," diyerek hiç sevilmemişliğini ortaya koydu. Onu gerçekten kimse o olduğu için sevmemişti ama benim için hiç-

bir zaman rütbesi, mevkisi önemli olmamıştı. Ben Savaş'a âşıktım; bana olan aşkına, ona duyduğum sonsuz güvene. "Otorite içinde büyüdüm ya, otoriteden başka bir şey bilmedim ben," diyerek devam etti konuşmasına. Ara ara akan gözyaşlarım avuçlarından süzüldü. "Üstlerim sözünü dinletmek için benim üzerimde otorite kurdu, ben benim altımdaki kişilerin üzerinde otorite kurdum. Benim kaderim adımla birlikte belirlenmiş Gülfem. Ben savaştan başka bir şey bilmem. Çünkü hep savaşmam gereken insanlar çıktı karşıma ama seni sevdim," dedi vurgulayarak. "Seni çok sevdim. Yanlış şekilde, yanlış kelimelerle sevdim ama sevdim. Geçmişe baktığımızda çok fazla kırgınlığımız var. Kim suçlu, kim değil aramıyorum ben artık. Sen de arama," diyerek sıfırdan bir yol çizmekten bahsetti. "Benim yaralarım sen yanımda olursan sarılır. İzin ver," dedi gözlerimin içine bakıp umutla, "Senin yaralarını da ben sarayım, olur mu?"

Oldukça netti. Ben ilk defa onun tüm hâl ve hareketlerini mesleğiyle bağdaştırdım. İlk defa her şey bu kadar net oturdu kafamda ve anladım ki ayrılırken canımı acıtmak için etmişti o sözleri. Belki tekrar bir şansı olsa o sözleri etmezdi, buna emindim. Ben Savaş'ı anlıyordum sanırım. Affetmek belki ikimiz için de zor olacaktı ama ben onu anlıyordum.

"Ha eğer," diye sürdürdü konuşmasını, "O adamların dediği gibi, beni eskisi kadar güçlü görmüyorsan, acıdığın için benim yanımdaysan, hiç affetme Gülfem. Bana nasıl bakıyorsun bilmiyorum ama ben bunları atlamayacak bir adam değilim. Bunun içinse bana gelişin, gelme."

Birkaç saniye duraksayıp burnumu çektim ve başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim kesin bir dille. "Bu sadece benim bir şeyleri anlamama sebep oldu. Ben seni artık anlıyorum."

Seviyordum ben onu, çok seviyordum. Kaybetmek istemeyecek kadar çok. Yokluğuyla tekrar baş edemeyecek kadar çok.

Söylediğim sözler, az önce söylediklerinin bir karşılığı değildi ve o hâlâ benden bir cevap bekliyorken, ben tüm şeffaflığıyla kalbimi ona açtım.

"Bitsin artık," dedim, tükenmiş gibi omuzlarım düşerken. Muhtemelen böyle bir cevap beklemiyordu. Kaşları çatıldı şaşkınlıkla. Farklı anladı bu bitsin kelimesini ama ben buruk bir tebessümle kollarımı boynuna sardım ve bu sefer özlediğim o kokuyla onun boynunda soluklandım. "Yokluğundan yoruldum," dedim hasretle. Şoku atlatmanın etkisiyle belime sardı kollarını. "Ne olursa olsun bir daha gitme," dedim sıkı sıkıya sarılarak. "Benim sana bir ömür ihtiyacım var."

Biz birbirimize tutunduk. Aylar sonra yine, yeniden birbirimizde tamamlandık. Kırıldığımız yerlerden yeniden, daha âşık, daha tutkulu, daha sağlam bir aşkla, birlikte düştüğümüz gibi birlikte kalmak için bir adım attık.

DEVAM EDECEK...

ŞARKI LİSTESİ

Sezen Aksu – Bekle

Sezen Aksu – Kaçak

Yıldız Tilbe – Tanrı'dan Diledim

Hüsnü Arkan, Cem Adrian – Gönül Yarası

Elif Buse Doğan – Gülüm Soldu

Ezginin Günlüğü – Aşk Bitti

Fikret Kızılok – Gönül

Hüsnü Arkan, Rubato – Kırık Hava

Ahmet Kaya – Kum Gibi

Hüsnü Arkan, Erkan Oğur – Fikrim Yok

Yol'a Düş – Hırpaladın Sol Yanımı

Sezen Aksu – Köz

Ferhat Göçer – Yalnızlığın Ezgisi

Eda Baba – Beni Vur

Cem Adrian, Mehmet Güreli – Kimse Bilmez

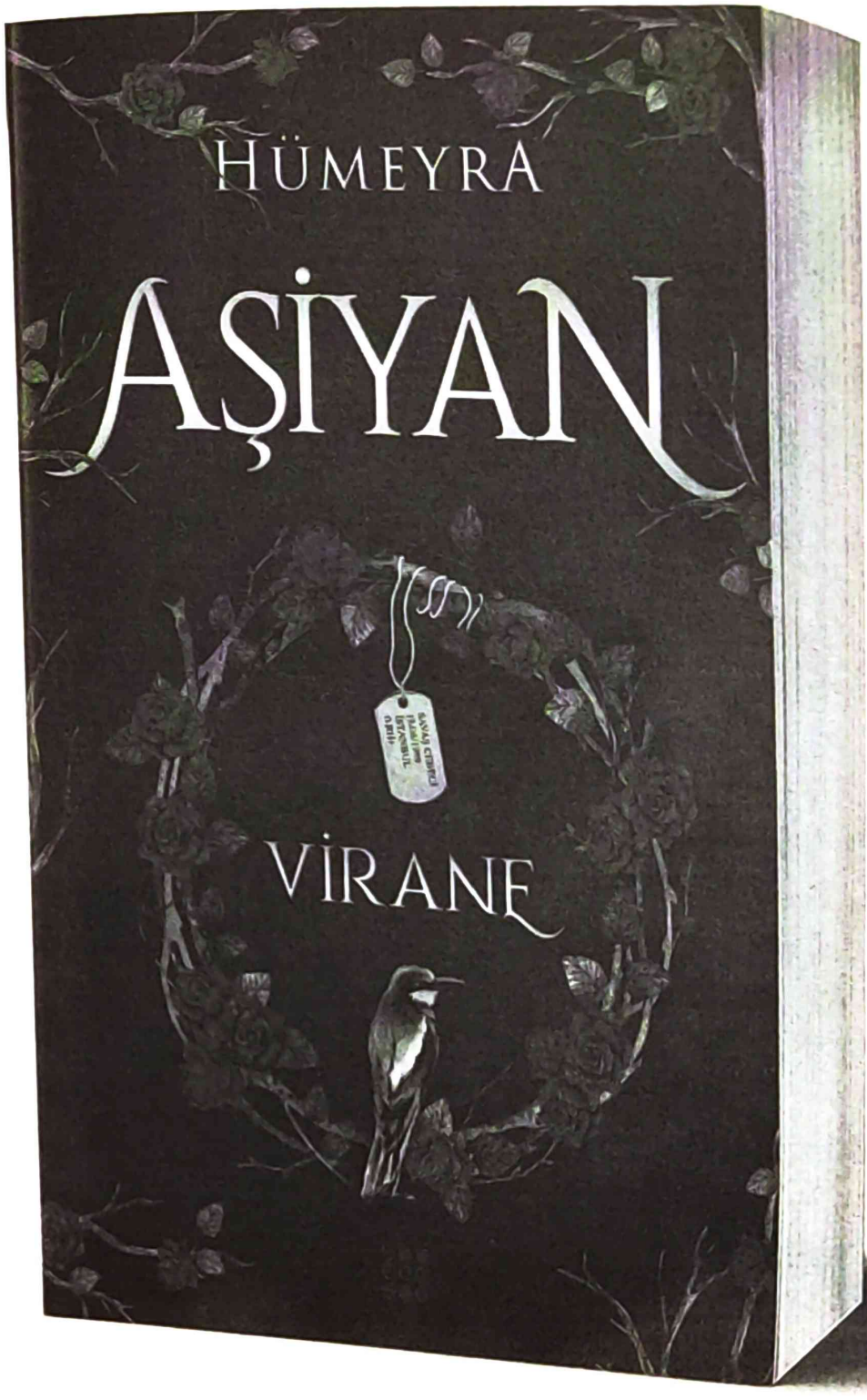
Cem Adrian, Mark Eliyahu – Kül

Dedublüman – Sakladığın Bir Şeyler Var

Emir Can İğrek – Defoluyorum

Cem Adrian – Veda Busesi

Müslüm Gürses – İtirazım Var
Orhan Ölmez – Şimdi Uzaklardasın
Kıraç – Yıkık
Hakan Altun – Kavuşmalıyız
Eylem Aktaş – Söyleyemedim
Zeynep Baksi – Uğurlama
Pera – Sensiz Ben
Ferdi Özbeğen – Gündüzüm Seninle
Yonca Lodi – 12 Ay
Ali Kınık – Ben Seni Severken Çocuk Gibiyim
Ali Kınık – Senin Aşkınla Yaşlanıyorum
Selda Bağcan – Öyle Bir Yerdeyim ki
Sancak – Üşüyorum Aldırma
Emre Aydın – Sen Beni Unutamazsın
Kıraç – Endamın Yeter
Gökhan Türkmen – İhtimaller Perisi
Pamela – Seni Unutmaya Ömrüm Yeter mi
Buray – Sahiden
Eylem Aktaş – Yüreğimden Tut

HÜMEYRA
AŞİYAN
VİRANE